

บทอธิบาย

มัทธิว

ฉบับ 2017

ดร.โทมัส แอล คอนสแตเบิล

บทนำ

ปัญหาสัมพันธ

ปัญหาสัมพันธเป็นเนื้อแท้ต่อการศึกษาทั้งหมดถึงหมวดพระกิตติคุณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสามเล่มแรก คำว่า “synoptic” (อ่านว่า ซินนอปติก-ผู้แปล) มาจากคำกรีกสองคำ คือ *syn* (อ่านว่า ซุน – ผู้แปล) และ *opsesthai* (อ่านว่า ออบเซสไต-ผู้แปล) ซึ่งหมายถึง “เห็นด้วยกัน” โดยพื้นฐานแล้วปัญหาสัมพันธเกี่ยวข้องกับความยุ่งยากต่างๆ ที่เกิดขึ้นเนื่องจากความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างเรื่องราวของหมวดพระกิตติคุณ[1] มัทธิว มาระโก และลูกาได้รับชื่อเรียก “พระกิตติคุณสัมพันธ” เพราะทั้งสามเล่มนี้นำเสนอชีวิตและพันธกิจของพระเยซูคริสต์อย่างคล้ายคลึงกัน เนื้อหาและจุดประสงค์ของพระกิตติคุณยอห์นนั้นแตกต่างอย่างเพียงพอที่จะใส่ไว้ในประเภทหนึ่งด้วยตัวของพระธรรมเล่มนี้เอง พระธรรมนี้ไม่ใช่หนึ่งในสิ่งที่เรียกกันว่าพระกิตติคุณสัมพันธ

พระกิตติคุณทั้งสี่เล่มเป็นเรื่องราวที่ถูกเลือกสรรเกี่ยวกับชีวิตและงานของพระเยซูคริสต์ ซึ่ง “อาชีพของพระองค์นั้น ได้ถูกกำหนดมาเพื่อจะเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ของโลกอย่างลึกซึ้งซึ่งมากกว่าชีวิตและงานของบุคคลใดๆ ที่เคยมีชีวิตอยู่”[2]

“หมวดพระกิตติคุณเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์เพราะว่าทั้งหมดที่ได้ นำหน้าหมวดพระกิตติคุณได้ทำให้เกิดหมวดพระกิตติคุณ และทั้งหมดที่ตามหลังก็ออกมาจาก หมวดพระกิตติคุณ ถ้าการเปิดเผยของหมวดพระกิตติคุณจะต้องถูกขจัดไป พันธสัญญาเดิมคง จะเป็นปริศนาที่ลึกลับ และส่วนที่เหลือของพันธสัญญาใหม่คงจะไม่ได้ถูกเขียนขึ้น สองส่วนนี้ ของพระคัมภีร์ที่ประกอบด้วยหนังสือ 62 เล่มจาก 66 เล่มก็ได้รับคุณค่าจากหนังสือสี่เล่มที่เรา เรียกว่าหมวดพระกิตติคุณ”[3]

ส่วนหนึ่งของปัญหาสัมพันธคือการกำหนดแหล่งที่มาที่พระวิญาณบริสุทธิ์ได้นำให้พวกผู้เขียนพระกิตติคุณที่จะใช้ในการผลิตพระกิตติคุณของพวกเขา มีหลักฐานภายใน (ภายในพระกิตติคุณแต่ละเล่มเอง) ที่พวกผู้เขียนได้ ใช้แหล่งข้อมูลเมื่อพวกเขาได้เขียน ตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดของสิ่งนี้คือพระคัมภีร์ตอนต่างๆ ในพันธสัญญาเดิมที่ ผู้เขียนแต่ละคนได้อ้างอิงถึงโดยตรงหรือทางอ้อม

เนื่องจากมัทธิวและยอห์นเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์ หลายข้อความของพวกเขาแสดงถึงเรื่องราวสักขีพยานเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้น ในทำนองเดียวกัน มาระโกมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับเปโตร และลูกาเป็นเพื่อนสนิทของเปาโลและนักประวัติศาสตร์ที่ประณีต (ลก. 1:1-4) อย่างไม่สงสัยเลยว่าข้อมูลที่พวกเขาได้รับทางคำพูด (ธรรมเนียมการบอกเล่า) และในงานเขียน (เอกสาร) มีส่วนในสิ่งที่พวกเขาได้เขียนบางทีพวกเขาเขียนพระกิตติคุณได้รับการเปิดเผยที่พิเศษจากองค์พระผู้เป็นเจ้าก่อนและหรือเมื่อพวกเขาได้เขียนพระกิตติคุณของพวกเขาอีกด้วย

นักวิชาการบางคนได้อุทิศเวลาและความสนใจอย่างมากต่อการศึกษาแหล่งที่มาอื่นๆที่พวกเขาเขียนพระกิตติคุณ อาจได้ใช้ พวกเขาเป็น “นักวิจารณ์แหล่งที่มา” และงานของพวกเขาทำให้เกิด “การวิจารณ์แหล่งที่มา” เพราะว่าการวิจารณ์แหล่งที่มาและการพัฒนาของมันสำคัญอย่างมากต่อการศึกษาหมวดพระกิตติคุณ บทนำที่สั้นต่อหัวข้อนี้ก็ตามมา[4]

ในปี ค.ศ. 1776 และ 1779 สองบทความที่ได้ถูกตีพิมพ์ภายหลังผู้แต่งถึงแก่กรรมแล้วโดย เอ. อี. เลสซิ่งได้เป็นที่รู้จัก ที่ซึ่งเขาได้โต้แย้งสำหรับแหล่งที่มาอันเดียวที่ได้ถูกเขียนขึ้นสำหรับพระกิตติคุณสัมพันธ์ เขาได้เรียกแหล่งที่มาที่ว่า พระกิตติคุณแห่งชาวนาซาริน และเขาได้เชื่อว่าผู้เขียนได้เขียนมันขึ้นในภาษาอารเมค สำหรับเขาแล้วแหล่งที่มาดั้งเดิมได้อธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างพระกิตติคุณสัมพันธ์ที่ดีที่สุด แนวคิดนี้เกี่ยวกับแหล่งที่มาดั้งเดิมหรือพระกิตติคุณแรกเริ่มได้จับจุดความสนใจของนักวิชาการคนอื่นๆมากมาย พวกเขาบางคนได้เชื่อว่ามิแหล่งที่มาที่ได้ถูกเขียนขึ้น แต่คนอื่นๆได้ถือว่ามันเป็นแหล่งที่มาที่บอกเล่า

อย่างไรก็ตามหนึ่งอาจคาดหวังไว้ แนวคิดเกี่ยวกับแหล่งที่มามากกว่าสองแหล่งหรือมากกว่านั้นได้ปรากฏต่อนักวิชาการบางคนว่าเป็นทางแก้ไขที่ดีที่สุดต่อปัญหาสัมพันธ์ (เช่น เอช. เจ. โฮลท์ซมันและ บี. เอช. สทริเทอร์) บางคนชอบมุมมองที่ว่ามาระโกเป็นหนึ่งในแหล่งที่มาดั้งเดิม เพราะว่ามันมากกว่า 90 % ของข้อมูลในมาระโกปรากฏในมัทธิวและหรือลูกาอีกด้วย บางคนได้ตั้งแหล่งที่มาหลักอีกแหล่งหนึ่งคือ “Q” ซึ่งเป็นตัวย่อของคำเยอรมันสำหรับคำว่าแหล่งที่มาคือ *quelle* (อ่านว่า คเวลละ-ผู้แปล) อย่างที่เชื่อกันโดยทั่วไป มันประกอบด้วยข้อมูลในมัทธิวและลูกาที่ไม่ได้ปรากฏในมาระโก

โดยลำดับนั้น การวิจารณ์แหล่งที่มาได้ยอมตาม “การวิจารณ์รูปแบบ” “นักวิจารณ์รูปแบบ” จดจ่อที่ขบวนการที่เกี่ยวข้องในการส่งผ่านสิ่งที่พระเยซูได้กล่าวและทำไปยังแหล่งที่มาหลักต่างๆ พวกเขาที่กักเอาว่าขบวนการของการส่งผ่านข้อมูลนี้ได้ทำตามรูปแบบของการสื่อสารด้วยปากที่เป็นพื้นฐานในสังคมโบราณต่างๆ นักวิจารณ์

รูปแบบพันธสัญญาใหม่ที่โดดเด่นรวมถึง เค. แอล. ชมิดท์ มาร์ติน คิเบลิธ และรูคอฟ บัลท์มันน์ โดยทั่วไปแล้ว การสื่อสารด้วยปากมีผลกระทบที่เป็นลักษณะบางอย่างต่อเรื่องราวต่างๆ มันมีแนวโน้มที่จะทำให้เรื่องเล่าสั้นเข้า ที่จะสงวนชื่อต่างๆ ไว้ ที่จะทำให้การสอนสมดุล และที่จะสาธยายเรื่องราวต่างๆเกี่ยวกับการอัศจรรย์ทั้งหลาย ที่จะระบุผลลัพธ์บางอย่าง

พวกนักวิจารณ์ได้รับเอาบรรทัดฐานอื่นๆ จากปรัชญาทางโลกเพื่อจะประเมินความแม่นยำของข้อความต่างๆในหมวดพระกิตติคุณอีกด้วย ตัวอย่างเช่น พวกเขาถือว่าสิ่งที่ไม่เหมือนกันต่อสิ่งที่คนยิวในปาเลสไตน์หรือ คริสเตียน แรกเริ่มอาจได้กล่าวว่าจะแตกต่างต่อพระเยซูเท่านั้น เมื่อได้รับมุมมองเกี่ยวกับการคล้อยของพวกนักวิจารณ์มันก็จะเห็นว่า พวกเขาส่วนใหญ่ได้สรุปว่าหมวดพระกิตติคุณในรูปแบบปัจจุบันนั้นไม่ได้แสดงถึงสิ่งที่ พระเยซูได้กล่าวและทำอย่างแม่นยำเพียงไร อย่างไรก็ตาม นักวิชาการเชิงอนุรักษนิยมบางคนได้ใช้วิธีทางวรรณกรรมอย่างเดียวกันแต่ถือมุมมองที่สูงกว่าเกี่ยวกับพระกิตติคุณ ตัวอย่างเช่น วินเซนต์ เทเลอร์ ผู้ได้เขียน *พระกิตติคุณตามนักบุญมาระโก*

คลื่นถัดไปของความคิดเห็นที่วิจารณ์คือ “การวิจารณ์การรวบรวม” ได้เริ่มต้นที่จะส่งอิทธิพลต่อโลกคริสเตียนหลังจากสงครามโลกครั้งที่สองได้ไม่นาน ผู้รวบรวมเป็นบรรณาธิการ กุนเธอร์ บอร์นคัมม์ นักวิชาการชาวเยอรมันได้เริ่มต้น “สำนัก” นี้ด้วยบทความในปี ค.ศ.1948 ซึ่งปรากฏในภาษาอังกฤษในปี ค.ศ. 1963^[5] โดยทั่วไปแล้ว ผู้วิจารณ์การรวบรวมยอมรับคำสอนของการวิจารณ์แหล่งที่มาและรูปแบบ อย่างไรก็ตาม พวกเขาเชื่ออีกว่าพวกผู้เขียนพระกิตติคุณได้เปลี่ยนธรรมเนียมต่างๆที่พวกเขาได้รับเพื่อที่จะสร้างการเน้นทางศาสนศาสตร์ของพวกเขาเอง พวกเขาเห็นว่าพวกผู้เขียนไม่ใช่แค่ผู้รวบรวมของธรรมเนียมปากเปล่าต่างๆของคริสตจักร แต่เป็นนักศาสนศาสตร์ผู้ได้ดัดแปลงข้อมูลเพื่อจุดประสงค์ต่างๆของพวกเขาเอง พวกเขาเห็นว่าหมวดพระกิตติคุณในปัจจุบันประกอบด้วยทั้งข้อมูลทางธรรมและที่ได้ถูกแก้ไข

มีลักษณะที่ดีและลักษณะที่แย่อ้อมมองนี้ ในเชิงบวกนั้น มันตระหนักถึงจุดประสงค์ที่แตกต่างสำหรับการเขียนของผู้เขียนพระกิตติคุณแต่ละคน ในเชิงลบนั้น มันอนุญาตการตีความพระกิตติคุณที่อนุญาตความผิดพลาดประวัติศาสตร์และแม้กระทั่งการบิดเบือนที่จงใจ พวกนักวิชาการแบบการรวบรวมได้เป็นแนวเสรีนิยมมากหรือน้อยซึ่งขึ้นอยู่กับมุมมองของพวกเขามีต่อพระคัมภีร์โดยทั่วไป อย่างเป็นพิเศษแล้ว นักวิจารณ์การรวบรวมแสดงถึงความสนใจในชุมชนคริสเตียนเริ่มแรก ซึ่งหมวดพระกิตติคุณได้มาจากและความเชื่อถือของชุมชนนั้นมากกว่าสนใจในบริบททางประวัติศาสตร์ของพระเยซู การตีความของพวกเขาเกี่ยวกับชุมชนคริสเตียนเริ่มแรกก็ผันแปรอย่างมาก อย่างที่ใครคนหนึ่งอาจคาดหวังไว้ เมื่อไม่กี่ปีมานี้ แนวโน้มในความเป็นนักวิชาการทางการวิจารณ์ได้เป็นแบบอนุรักษนิยม เพื่อที่จะตระหนักถึงข้อมูลพระกิตติคุณมากกว่าอย่างที่มีพื้นฐานทางประวัติศาสตร์

ความรู้บางอย่างเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของการวิจารณ์พระกิตติคุณก็มีประโยชน์ต่อนักศึกษาที่จริงจังผู้ซึ่งต้องการที่จะเข้าใจตัวบท คำถามต่างๆเกี่ยวกับเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ที่พวกผู้เขียนพระกิตติคุณได้เขียนจุดประสงค์ต่างๆส่วนตัวของพวกเขา และสิ่งที่พวกเขาได้บันทึกหรือสิ่งที่พวกเขาได้ออกความคิดเห็นทั้งหมดนั้นก็กระทบต่อการตีความ ดังนั้น ในแง่ใดแห่งหนึ่งนักอรรถาธิบายแบบอนุรักษนิยมสามารถได้รับประโยชน์จากการศึกษาของพวกนักวิชาการผู้ซึ่งสนใจในคำถามต่างๆเหล่านี้เป็นหลัก[6]

นักวิจารณ์ส่วนใหญ่ได้สรุปว่าแหล่งที่มาเดียวที่พวกผู้เขียนได้ใช้ก็มาจากหนึ่งหรือมากกว่าของพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ ปัจจุบันนี้ นักวิจารณ์แหล่งที่มาเชื่อว่ามัทธิวและลูกาได้ดึงข้อมูลจากพระกิตติคุณของมาระโกโดยทั่วไปแล้ว เรื่องราวต่างๆของมาระโกก็ยาวกว่าเรื่องราวเหล่านั้นของมัทธิวและลูกาซึ่งบ่งบอกว่ามัทธิวและลูกาได้ย่อ มาระโก สำหรับพวกเขาแล้ว มันดูเหมือนเป็นไปได้มากกว่าที่ว่าพวกเขาย่อเขา แทนที่เขาได้สาธยายพวกเขา อย่างไรก็ตาม ไม่มีหลักฐานโดยตรงที่ว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนหนึ่งได้ใช้ผู้เขียนพระกิตติคุณอีกคนหนึ่งเป็นแหล่งที่มา เนื่องจากไม่ว่าพวกเขาเป็นสาวกของพระคริสต์โดยส่วนตัว หรือได้อยู่ในความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสักขีพยานถึงกิจกรรมต่างๆของพระองค์ พวกเขาอาจไม่จำเป็นที่จะปรึกษาหนังสือพระกิตติคุณที่มา ก่อน

นักวิจารณ์ส่วนใหญ่เชื่ออีกว่าข้อมูลพิเศษในพระกิตติคุณแต่ละเล่มก็กลับไปยัง Q ในขั้นต้น สิ่งนี้ดูเหมือนจะเป็นเอกสารที่ได้ถูกทำขึ้นลอยๆ อย่างไรก็ตาม ปาปิอัส บรรพบุรุษคริสตจักร (ค.ศ. 80-155) อาจได้อ้างอิงถึงการมีอยู่ของแหล่งที่มาที่นั่น ยูเซบิอัส นักประวัติศาสตร์คริสตจักรในศตวรรษที่สี่ได้เขียนว่าปาปิอัสได้เขียนว่า “มัทธิวได้เขียน *โลกิอา* [คำกล่าว? พระกิตติคุณ?] ใน *อีเบรดี* [ฮีบรู? อาร์เมก?] *ดิอาแลคโท* [ภาษาถิ่น? ภาษา? รูปแบบ?]”[7] นี่เป็นข้อความที่สำคัญเนื่องจากเหตุผลหลายประการ แต่ที่นี้จงจดจำว่า ปาปิอัสได้อ้างอิงถึง *โลกิอา* ของมัทธิว นี่อาจเป็นการอ้างอิงถึงพระกิตติคุณของมัทธิว แต่นักวิจารณ์แหล่งที่มาหลายคนเชื่อว่ามันอ้างอิงถึงเอกสารดั้งเดิมที่ได้กลายมาเป็นแหล่งที่มาสำหรับพระกิตติคุณของเราหนึ่งเล่มหรือมากกว่า พวกเขาส่วนใหญ่ไม่เชื่อว่ามัทธิวได้เขียน Q พวกเขาเห็นการสนับสนุนในข้อความของปาปิอัสสำหรับแนวคิดที่ว่าเอกสารดั้งเดิมเช่น *โลกิอา* ของมัทธิว เป็นที่ใช้ได้ในฐานะแหล่งที่มา และพวกเขาสรุปว่า Q เป็นแหล่งที่มาที่สำคัญที่สุด

ลักษณะหลักอีกอย่างหนึ่งของปัญหาสัมพันธ์คือลำดับที่พระกิตติคุณเล่มต่างๆปรากฏในฐานะเป็นผลผลิตที่สำเร็จแล้ว ประเด็นนี้มีการเชื่อมโยงที่ชัดเจนกับคำถามเกี่ยวกับแหล่งที่มาต่างๆที่พวกผู้เขียนพระกิตติคุณอาจได้ใช้

จนกว่าหลังจากการปฏิรูปทางศาสนา คริสเตียนเกือบทั้งหมดได้เชื่อว่ามัทธิวได้เขียนพระกิตติคุณของท่านก่อนที่มาระโกและลูกาได้เขียนพระกิตติคุณของพวกเขา พวกเขาได้ถือลำดับของมัทธิว ส่วนใหญ่แล้วพวกเขาได้ถืออย่างนี้เพราะว่าบรรพบุรุษคริสตจักรบางคนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับลำดับแรกของมัทธิว (เช่น ไอเรเนอัส ยูเซบิอัสและเจอโรม)[8] จากการศึกษาความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างพระกิตติคุณสามพันธ์ นักวิจารณ์แหล่งที่มาบางคนได้สรุปอีกว่ามัทธิวและลูกาได้ปรากฏขึ้นก่อนมาระโก พวกเขาถือว่ามาระโกเป็นการย่อของพระกิตติคุณอีกสองเล่ม ผู้นำบางคนของกลุ่มเคลื่อนไหวนี้คือ เจ. เอ. อีชอร์น เจ. จี. เฮอว์เคอร์ และ เจ. เจ. กรีสบัก สำนักทูบินเกน ในเยอรมันก็มีอิทธิพลอย่างมากอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ส่วนใหญ่ของนักวิจารณ์แหล่งที่มาในทุกวันนี้เช่นเดียวกับบรรดานักวิชาการแบบอิวานเจลลิคอลหลายคนเชื่อว่า มาระโกเป็นพระกิตติคุณเล่มแรกและมัทธิวและลูกาได้เขียนในภายหลัง อย่างไรก็ตามไปพวกเขาถือมุมมองนี้เพราะว่าพวกเขาเชื่อว่ามันเป็นไปได้มากกว่าที่ว่ามัทธิวและลูกาได้ดึงและขยายข้อมูลของมาระโกแทนที่มาระโกได้ย้อมมัทธิวและลูกา อย่างไรก็ตาม จำนวนของนักวิชาการที่ถือลำดับแรกของมัทธิวนั้นก็กำลังเพิ่มขึ้น[9]

เนื่องจากว่าการวิจารณ์แหล่งที่มาเป็นการคาดเดาอย่างมาก นักอรรถาธิบายเชิงอนุรักษนิยมบางคนก็ดำเนินการที่จะพึ่งพาลำดับแรกของมัทธิวต่อไป เราทำอย่างนั้นเพราะว่าไม่มีหลักฐานที่หนักแน่นที่จะขัดแย้งกับมุมมองตามธรรมเนียมนี้ ซึ่งบรรดาคริสเตียนได้ถือมาอย่างต่อเนื่องเป็นเวลา 17 ศตวรรษแรกของคริสตจักร

ในขณะที่กลวิธีของการพิจารณาเหตุผลว่าพระกิตติคุณเล่มไหนมาก่อน และใครได้ดึงข้อมูลมาจากใครนั้นก็ดึงดูดต่อนักศึกษาหลายคน โดยเนื้อแท้แล้ว ประเด็นเหล่านี้เป็นประเด็นทางวิชาการ ประเด็นเหล่านั้นมีความเกี่ยวข้องกับความหมายของตัวบทน้อย ดังนั้น ข้าพเจ้าไม่วางแผนที่จะอภิปรายประเด็นเหล่านั้นอีกต่อไป แต่จะอ้างอิงถึงวรรณกรรมจำนวนมากที่มีใช้แก่นักศึกษาที่มีความสนใจ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความกลมเกลียวของเรื่องราวของหมวดพระกิตติคุณ ณ ที่ที่เหมาะสมในการอรรถาธิบายที่ตามมา ความหวังใยพื้นฐานของนักอรรถาธิบายพระคัมภีร์ไม่ใช่ธรรมชาติและประวัติศาสตร์ของเรื่องราวต่างๆ ในตัวบท แต่เป็นความสำคัญหลักของเรื่องราวเหล่านั้นในบริบทของสิ่งเหล่านั้น นักวิชาการเชิงอนุรักษนิยมคนหนึ่งได้กล่าวเพื่อคนอื่นๆ หลายคนเมื่อเขาได้เขียนสิ่งต่อไปนี้

“มันคือความคิดเห็นของนักเขียนนี้ที่ว่ามันไม่มีหลักฐานที่จะยืนยันถึงธรรมเนียมของการพึ่งพาทางวรรณกรรมท่ามกลางหมวดพระกิตติคุณ ตรงกันข้าม การพึ่งพานั้นคือการพึ่งพา

อันคล้ายกันที่เหตุการณ์จริงต่างๆที่เกิดขึ้น”[\[10\]](#)

การเข้าหาเชิงวิจารณ์ที่มีประโยชน์มากกว่าอย่างมากต่อการศึกษาพระคัมภีร์คือ “การวิจารณ์เชิงวรรณกรรม” ซึ่งเป็นคลื่นปัจจุบันของความสนใจ การเข้าหานี้วิเคราะห์ด้วยบทในแง่ของโครงสร้างทางวรรณกรรม การเน้นและลักษณะที่พิเศษของมัน มันแสวงหาที่จะเข้าใจด้วยบทที่เป็นบรรทัดฐานว่าเป็นชิ้นส่วนของวรรณกรรมโดยการตรวจสอบว่าผู้เขียนได้เขียนมันขึ้นอย่างไร ที่เกี่ยวข้องกับการเข้าหานี้คือ “การวิจารณ์เชิงโวหาร” ซึ่งวิเคราะห์ด้วยบทว่าเป็นชิ้นส่วนของโวหาร การเข้าหานี้มีประโยชน์เพราะว่ามีการพูดอย่างมากในหมวดพระกิตติคุณ

ประเภท

ประเภทอ้างอิงถึงชนิดของวรรณกรรมที่เอกสารอันเจาะจงเหมาะสมภายใน ชนิดบางอย่างของวรรณกรรม มีลักษณะที่กระทบต่อการตีความของชนิดเหล่านั้น ตัวอย่างเช่น เราตีความจดหมายอย่างแตกต่างจากบทกวี ดังนั้นมันสำคัญที่จะระบุประเภทหรือประเภทต่างๆของหนังสือของพระคัมภีร์

บางที่หมวดพระกิตติคุณเหมือนชีวิตประวัติแบบกรีกและ โรมันมากกว่าชนิดอื่นๆของวรรณกรรม[\[11\]](#) ประเภทนี้ก็ค่อนข้างกว้างและครอบคลุมงานต่างๆของความหลากหลาย ที่สำคัญรวมถึงหมวดพระกิตติคุณ แม้กระทั่งลูกาพร้อมกับการเชื่อมโยงทางประวัติศาสตร์นิพนธ์ที่มีลักษณะพิเศษของมันก็มีคุณสมบัติเป็นชีวประวัติสมัยโบราณ อย่างไรก็ตาม ไม่เหมือนกับประเภทนี้ หมวดพระกิตติคุณ “รวมคำสอนและการกระทำในงานที่เน้นการเทศนาที่แยกจากสิ่งอื่นใดในโลกสมัยโบราณ”[\[12\]](#) หมวดพระกิตติคุณไม่ระบุชื่ออีกด้วย ในแง่ที่ว่าพวกผู้เขียนไม่ได้ระบุพวกเขาเองว่าเป็นผู้เขียน ตัวอย่างเช่นอย่างที่เปาโลได้ทำในจดหมายฝากต่างๆของท่าน และหมวด พระกิตติคุณไม่ได้วาดอ้างอิงที่ชีวประวัติสมัยโบราณต่างๆส่วนใหญ่อย่าง

ผู้เขียน

หลักฐานภายนอกสนับสนุนการเป็นผู้เขียนของมัทธิวเกี่ยวกับพระกิตติคุณเล่มแรกอย่างหนักแน่น ฉบับคัดลอกที่เก่าแก่ของพระกิตติคุณนี้ที่เราเริ่มค้นว่า “คาทามัทธิว โอน” (“ตามมัทธิว”) บรรพบุรุษคริสตจักรเริ่มแรกหลายคนได้อ้างอิงว่ามัทธิว (ตามตัวอักษรคือ “ของขวัญของพระเจ้า” หรือ “สัตย์ชื่อ”) เป็นผู้เขียนรวมถึงคลิเมนต์แห่งโรม โปลิคาร์บ จัคดิน มาเธอร์ คเลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรีย เทอร์ทุเลียน และ โอริเจน[\[13\]](#) การใช้ของปาปิอัสถึงคำว่า *โลกิอา* เพื่อที่จะอธิบายถึงงานของมัทธิวอย่างที่ได้อ้างอิงไปก็ไม่ใช่เครื่องพิสูจน์ที่ชัดเจนถึง

การเป็นผู้เขียนของมัทธิวแห่งพระกิตติคุณเล่มแรก เนื่องจากว่ามัทธิวเป็นสาวกของพระเยซูและหนึ่งในอัครทูต 12 คน งานของท่านก็มีอิทธิพลที่ยิ่งใหญ่และชื่นชมชื่อเสียงอย่างมากจากการปรากฏครั้งแรกของมัน เราอาจคาดหวังว่าสาวกที่โดดเด่นกว่าเช่นเปโตรหรือยากอบคงจะได้เขียนมันขึ้น ความเป็นจริงที่ว่าคริสตจักรเริ่มแรกได้ยอมรับมันว่ามาจากมัทธิวก็นับสนุนความเป็นไปได้ต่อไปที่ว่าท่านได้เขียนมันขึ้นจริงๆ

หลักฐานภายในเกี่ยวกับการเป็นผู้เขียนของมัทธิวก็นักแน่นเช่นกัน ในฐานะผู้เก็บภาษีเพื่อโรม มัทธิวคงได้สามารถที่จะเขียนอย่างมีความสามารถได้ อาชีพของท่านบังคับให้ท่านที่จะรักษาการบันทึกที่แม่นยำและละเอียด ซึ่งเป็นทักษะที่ท่านใช้ในการตีในการเขียนพระกิตติคุณของท่าน มีการอ้างอิงถึงเงินและถึงประเภทที่แตกต่างของเงินในพระกิตติคุณนี้มากกว่าในพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ[14] มีการได้ประมาณว่าประมาณหนึ่งในห้าของคำสอนของพระเยซูเป็นเรื่องเกี่ยวกับเงิน[15] มัทธิวอ้างอิงถึงตัวท่านเองอย่างถ่อมใจว่าเป็นคนเก็บภาษี ซึ่งเป็นอาชีพที่มีการแสดงถึงความหมายโดยนัยที่น่ารังเกียจในวัฒนธรรมของท่าน ในขณะที่ผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มอื่นๆเพียงแต่เรียกท่านว่ามัทธิว (หรือเลวี) มัทธิวเรียกงานเลี้ยงของท่านสำหรับพระเยซูว่า “อาหารเย็น” (มธ. 9:9-10) แต่ลูกอ้างอิงถึงมันว่าเป็น “งานเลี้ยงใหญ่” (ลก. 5:29) รายละเอียดเหล่านี้ทั้งหมดยืนยันถึงคำพยานของบรรพบุรุษคริสตจักรเริ่มแรก

ตามธรรมเนียมแล้ว มัทธิวได้รับใช้ในปาเลสไตน์เป็นเวลาหลายปีหลังจากการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู ท่านได้เดินทางประกาศแก่คนยิวผู้ได้อาศัยอยู่ท่ามกลางคนต่างชาตินอกปาเลสไตน์อีกด้วย ซึ่งเป็นคนยิวที่กระจัดกระจายไป มีหลักฐานที่ว่าท่านได้เยี่ยมเยียนเปอร์เซีย เอธิโอเปีย ซีเรียและกรีซ[16]

ภาษา

ข้อความของปาปิอัสที่ได้อ้างไปนั้นก็อ้างอิงถึงการเขียนโดยมัทธิวใน *เฮเบรดี คิอาเลค โท* (ภาษาหรือภาษาท้องถิ่นฮีบรูหรืออารเมค คำกรีกคำเดียวกันก็อ้างอิงถึงทั้งสองภาษาที่มาจากรากเดียวกัน) สิ่งนี้อาจไม่ใช่การอ้างอิงถึงพระกิตติคุณของมัทธิว บรรพบุรุษคริสตจักรคนอื่นๆได้อ้างอิงว่ามัทธิวได้เขียนในภาษาอารเมค และการแปลก็ตามมาในภาษากรีกคือ ไอเรนอัส(ค.ศ. 130-202) ออริเจน (ค.ศ. 185-254) ยูเซบิอัส (ศตวรรษที่ 4) และเจอโรม (ศตวรรษที่ 6)[17] อย่างไรก็ตาม พวกเขาอาจได้อ้างอิงถึงบางสิ่งยกเว้นพระกิตติคุณเล่มแรกของเรา การอ้างอิงเหล่านี้ได้นำให้นักวิชาการหลายคนที่จะสรุปว่ามัทธิวได้เขียนพระกิตติคุณของท่านในภาษาอารเมค และคนอื่นหรือตัวท่านเองได้แปลมันไปสู่ภาษากรีกในภายหลัง นี่เป็นความหมายตามปกติของข้อความของบรรพบุรุษ

แต่ถ้ามีทริวได้เขียนพระกิตติคุณของท่านในภาษาอารเมคในตอนแรก มันก็ยากที่จะอธิบายว่าทำไมบางครั้ง
แต่ไม่ใช่ทุกครั้งที่ท่านได้อ้างอิงจากการแปลภาษากรีกของพันธสัญญาเดิม คือ ฉบับเซปทัวจินท์ พันธสัญญาเดิม
ที่เป็นภาษาฮีบรูคงจะได้เป็นตัวแทนตามปกติสำหรับผู้เขียนภาษาฮีบรูหรืออารเมคที่จะใช้ ผู้แปลภาษากรีกอาจได้
ใช้ฉบับเซปทัวจินท์ (ตัวย่อ LXX) เพื่อที่จะประหยัดงานบางอย่างเพื่อตัวเอง แต่ถ้าเขาได้ทำเช่นนั้น ทำไมเขา
ไม่ได้ใช้มันอย่างต่อเนื่อง? พระกิตติคุณมีทริวที่เป็นภาษากรีกมีคำอารเมคหลายคำ ทางแก้ไขนี้ก็ตั้งบางคำถาม
ขึ้นเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือและการไร้ความผิดพลาดของพระกิตติคุณที่เป็นภาษากรีกซึ่งได้มาถึงเรา

มีทางแก้ไขหลายทางต่อปัญหาของภาษาของพระกิตติคุณของมีทริว[18] ทางแก้ไขที่ดีที่สุดดูเหมือนจะเป็น
ว่ามีทริวได้เขียนเอกสารภาษาฮีบรูที่พระเจ้าได้ไม่ได้คล้อย ที่ไม่มีอยู่อีกแล้ว ท่านได้เขียนพระกิตติคุณภาษากรีก
ที่ได้รับการคล้อยอีกด้วยซึ่งได้มาถึงเราในพันธสัญญาใหม่ นักวิชาการที่เก่งหลายคนเชื่อว่ามีทริวได้เขียน
พระกิตติคุณของท่านในภาษากรีกในตอนแรก พวกเขาเชื่ออย่างนั้นส่วนใหญ่ก็เนื่องความคล่องแคล่วของท่าน
กับภาษากรีก[19] นักวิชาการสมัยใหม่ส่วนใหญ่ไม่เชื่อว่าพระกิตติคุณของมีทริวเป็นการแปลของเอกสารภาษา
อารเมค[20]

“หลักฐานทางโบราณคดีอย่างที่เราเห็นนั้นก็ไม่ได้สนับสนุนมุมมองที่ว่าหมวดพระกิตติคุณได้
ถูกเขียนขึ้นในภาษาอารเมค”[21]

วันเวลาและสถานที่ของการเขียน

การระบุวันเวลาของพระกิตติคุณมีทริวก็ยากเนื่องด้วยเหตุผลหลายประการ แม้กระทั่งว่าใครคนหนึ่งเชื่อใน
ลำดับแรกของมีทริว การอ้างอิงนอกพระคัมภีร์อันแรกต่อการระบุวันเวลาก็ปรากฏในงานเขียนของอิกนาทีอัส
(ค.ศ. 110-115)[22] อย่างไรก็ตาม การอ้างอิงของมีทริวถึงกรุงเยรูซาเล็มและพวกสะดูสีก็ชี้ไปยังวันเวลาของการ
เขียน (สำหรับทั้งพระกิตติคุณภาษาฮีบรูและภาษากรีก) ก่อน ค.ศ. 70 เมื่อพวกโรมันได้ทำลายกรุงเยรูซาเล็ม การ
อ้างอิงของท่านถึงกรุงเยรูซาเล็มก็ทักท้อการมีอยู่ของมัน (เช่น 4:5; 27:53) มีทริวบันทึกคำเตือนต่างๆเกี่ยวกับ
พวกสะดูสีมากกว่าผู้เขียนพันธสัญญาใหม่คนอื่นๆทั้งหมดเมื่อรวมกัน แต่หลังจาก ค.ศ. 70 คำเตือนเหล่านั้นก็ไม่
ปรากฏในฐานะเป็นสิทธิอำนาจที่สำคัญในอิสราเอลอีกต่อไป[23] ดังนั้น บางทีมีทริวได้เขียนขึ้นก่อน ค.ศ.
70[24]

การอ้างอิงต่างๆในตัวถึงธรรมเนียมต่างๆของคนยิวที่ดำเนิน “มาจนถึงทุกวันนี้” (27:8; 28:15) บ่งบอกว่าเวลา

บางอย่างได้ผ่านพ้นไประหว่างการถูกตรึงของพระเยซูคริสต์และการเขียนพระกิตติคุณนี้ เนื่องจากว่าบางทีพระเยซูได้สิ้นพระชนม์ใน ค.ศ. 33 มัทธิวอาจได้เขียนพระกิตติคุณของท่านบางทีสิบปีหรือมากกว่านั้นในภายหลัง วันเวลาระหว่าง ค.ศ. 40 และ 70 เป็นไปได้อย่างมาก วันเวลาอื่นๆที่ได้ถูกนำเสนอโดยบรรดานักวิชาการที่เชื่อถือได้รวมถึงระหว่าง ค.ศ. 50 และ 60[25] หรือในทศวรรษที่ 60[26] แม้ว่านักวิชาการส่วนใหญ่ชอบวันเวลาหลังจาก ค.ศ. 70[27]

มันชีวปรากฏก่อนในท่ามกลางพระกิตติคุณทั้งสี่ในบรรทัดฐานของเรา เพราะว่าเมื่อคริสตจักรได้จัดตั้งบรรทัดฐาน มัทธิวได้ถูกเชื่อว่าเป็นเล่มแรกที่ได้ถูกเขียนขึ้น และเป็นเล่มที่มีการเชื่อมโยงแบบพัฒนามากที่สุดกับพันธสัญญาเดิม[28]

เนื่องจากว่ามัทธิวได้อาศัยอยู่และทำงานในปาเลสไตน์ เราจะทึกทักเอาว่าท่านได้เขียนขึ้นในขณะที่อาศัยอยู่ที่นั่น ไม่มีหลักฐานที่กันความเป็นไปได้นี้ออกไป อย่างไรก็ตาม บรรดานักวิชาการชอบที่จะคาดเดา สถานที่อื่นๆที่พวกเขาได้บ่งบอกไว้รวมถึงอันติโอกแห่งซีเรีย (อิกนาทียัสเป็นบาทหลวงแห่งอันติโอก) อเล็กซานเดรีย อิตาลี ซาซีเรีย ไทระ และซีซารียา มาราทิมา สถานที่เหล่านี้เป็นการเดาทั้งหมด

ลักษณะที่แตกต่าง

“ถ้าผู้อ่านพระคัมภีร์จะต้องข้ามจากมาลาคิไปยังมาระโก หรือกิจการ หรือ โรม เขาคงจะงุนงงอย่างที่สุด พระกิตติคุณของมัทธิวเป็นสะพานที่นำเราออกจากพันธสัญญาเดิมไปยังพันธสัญญาใหม่”[29]

เมื่อได้เปรียบเทียบกับพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ พระกิตติคุณของมัทธิวก็เป็นแบบยิวอย่างแตกต่าง ท่านใช้สิ่งเปรียบเทียบต่างๆ อย่างที่ผู้เขียนพันธสัญญาเดิมได้ใช้ และรูปแบบความคิดของท่านและรูปแบบโดยทั่วไปก็เป็นแบบยิวโดยทั่วไป[30] คำศัพท์ของมัทธิว (เช่น แผ่นดินสวรรค์ นครบริสุทธิ ความชอบธรรม และอื่นๆ) และหัวข้อเรื่อง (เช่น ธรรมเนียมปฏิบัติ ความมลทิน วันสะบาโต พระเมสสิยาห์ และอื่นๆ) ก็เป็นแบบยิวอย่างแตกต่าง

มัทธิวอ้างอิงถึงพันธสัญญาเดิมมากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ[31] พันธสัญญาใหม่ภาษากรีกของสหัสมาคมลงรายชื่อการอ้างอิงโดยตรง 54 ครั้งจากพันธสัญญาเดิมในมัทธิว รวมถึงการพาดพิงและการเปรียบเทียบทางคำพูดอันเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางถึง 262 ครั้ง ตามปกติมัทธิวอ้างอิงถึงพันธสัญญาเดิม หรืออ้างอิงถึงใครคน

หนึ่งที่ทำอย่างนั้นเพื่อที่จะยืนยันประเด็นต่อผู้อ่านของท่าน ลำดับพงศ์ในบทที่หนึ่งสี่บรรพบุรุษของพระเยซู กลับไปยังอับราฮัม ซึ่งเป็นบิดาของชนชาติยิว มัทธิวให้ความสนใจที่โดดเด่นต่อเปโตร ซึ่งเป็นอัครทูตต่อคนยิว [32] ยิ่งกว่านั้น ผู้เขียนนี้อ้างอิงถึงธรรมเนียมยิวหลายอย่างโดยปราศจากการอธิบายถึงสิ่งเหล่านั้น เป็นที่ชัดเจนว่าเนื่องจากท่านเชื่อว่าผู้อ่านดั้งเดิมส่วนใหญ่ของท่านจะไม่ต้องการอธิบาย

การเน้นที่แตกต่างอีกอย่างหนึ่งในมัทธิวคือพันธกิจการสอนของพระเยซู ไม่มีพระกิตติคุณเล่มอื่นใดที่มีการอภิปรายและการสั่งสอนของพระเยซูอย่างมาก สิ่งเหล่านี้รวมถึงคำเทศนาบนภูเขา (บทที่ 5—7) คำกำชับต่อพวกอัครทูต (บทที่ 10) คำอุปมาเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ (บทที่ 13) บทเรียนในเรื่องการยกโทษ (บทที่ 18) การกล่าวหาพวกผู้นำของอิสราเอล (บทที่ 23) และการอภิปรายที่ภูเขาเมกะกอกเทศ (บทที่ 24—25)[33] ประมาณ 60 เปอร์เซ็นต์ของพระธรรมนี้จัดจ่อที่การสอนของพระเยซู อย่างไรก็ตาม มัทธิวนำเสนอพระเยซูในฐานะเป็นผู้กระทำเช่นเดียวกับอาจารย์ ท่านอ้างอิงถึงการอัศจรรย์มากกว่า 20 อย่างที่พระเยซูได้กระทำ[34] ไร้รีนับการอัศจรรย์ 35 อย่างที่แยกกันของพระคริสต์ที่ได้ถูกบันทึกไว้ในหมวดพระกิตติคุณคือ 20 อย่างในมัทธิว 18 อย่างในมาระโก 20 อย่างในลูกา และ 7 อย่างในยอห์น[35] ข้าพเจ้าได้ลงรายชื่อการอ้างอิง 39 อย่างถึงการอัศจรรย์ของพระองค์ในภาคผนวกที่ 6 ตอนที่จบของบทอธิบายเหล่านี้

ธรรมชาติที่เปลี่ยนผ่านของพระกิตติคุณนี้ก็ชัดเจนอีกด้วยในแง่ที่ว่ามัทธิวเท่านั้นในท่ามกลางพวกผู้เขียนพระกิตติคุณได้อ้างอิงถึงคริสตจักร (16:18; 18:17) ท่านบันทึกการทำนายของพระเยซูถึงคริสตจักรเช่นเดียวกับคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีที่พวกสาวกของพระองค์ควรประพฤติตนในคริสตจักร องค์พระผู้เป็นเจ้าได้สร้างคริสตจักรเมื่อพิจารณาถึงการปฏิเสขของอิสราเอลต่อพระเมสสิยาห์ของพวกเขา (เปรียบเทียบ 16:13-18; รม. 11) แม้ว่ามันอยู่ในแผนการนิรันดร์ของพระเจ้าอยู่เสมอ

ผู้รับและจุดประสงค์

บรรพบุรุษคริสตจักรหลายคน (เช่น ไอเรเนอัส ออริเจน และยูเซบิอัส) ได้กล่าวสิ่งที่เราอาจทึกทักเอาจากการเน้นแบบยิวอย่างแตกต่างของพระธรรมนี้ นั่นคือ มัทธิวเขียนพระกิตติคุณของท่านสำหรับคนยิวด้วยกันของท่านเป็นหลัก[36]

ภายใต้การคล้อยของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้น ท่านได้เขียนเพื่อจุดประสงค์ที่เจาะจง หรือถ้าแม่นยำมากขึ้นคือเพื่อจุดประสงค์ที่เจาะจงต่างๆ ท่านไม่ได้ระบุถึงจุดประสงค์เหล่านี้อย่างกระชับอย่างที่ยอห์นได้ทำในพระกิตติคุณ

ของท่าน (ยอ. 20:30-31) อยากรู้ก็ตาม สิ่งเหล่านั้นก็ชัดเจนจากเนื้อหาและการเน้นต่างๆของท่าน

“โดยพื้นฐานแล้ว บางทีผู้เขียนได้เขียนขึ้นเพื่อจะโน้มน้าวคนยิวว่าพระเยซูเป็นความสำเร็จแห่งความหวังต่างๆเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพวกเขาที่ได้ถูกพรณาไว้ในพันธสัญญาเดิม”[37]

“มัทธิวมุ่งจุดประสงค์สองอย่างในการเขียนพระกิตติคุณของท่าน แรกเริ่ม ท่านได้เขียนพระกิตติคุณของท่านเพื่อจะพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่ท่านได้เขียนเพื่อจะอธิบายถึงแผนงานแผ่นดินของพระเจ้าแก่ผู้อ่านของท่านอีกด้วย เป้าหมายหนึ่งเกี่ยวข้องกับอีกเป้าหมายหนึ่ง อยากรู้ก็ตามทั้งสองอย่างก็แตกต่างกัน”[38]

“เป็นที่ชัดเจนว่าจุดประสงค์ของมัทธิวคือเพื่อจะแสดงให้เห็นว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็น พระเมสสิยาห์ที่ได้ถูกสัญญาไว้ในพันธสัญญาเดิม ว่าพระองค์ได้บรรลุข้อเรียกร้องต่างๆของการเป็นกษัตริย์ที่ได้ถูกสัญญาไว้ ผู้ซึ่งจะเป็นพงศ์พันธุ์ของดาวิด และชีวิตและพันธกิจของพระองค์สนับสนุนข้อสรุปอย่างเต็มที่ที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ได้ถูกทำนายไว้ในอิสราเอล

“โดยรวมแล้ว พระกิตติคุณนี้ไม่ได้ถูกกำหนดอย่างเหมาะสมให้เป็นแค่การป้องกันความเชื่อสำหรับความเชื่อแบบคริสเตียน ตรงกันข้ามมันได้ถูกออกแบบมาเพื่อจะอธิบายแก่คนยิว ผู้ซึ่งได้คาดหวังว่าเมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมานั้น พระองค์จะเป็นกษัตริย์ที่พิชิต ว่าทำไมพระคริสต์ได้ทนทุกข์และสิ้นพระชนม์ และทำไมจึงมีการเลื่อนไปที่เป็นผลลัพธ์แห่งชัยชนะของพระองค์ไปยังการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์”[39]

มัทธิวนำเสนอลักษณะสามอย่างต่อแผนงานแผ่นดินของพระเจ้า หนึ่งในพระเยซูนำเสนอพระองค์เองต่อคนยิวในฐานะกษัตริย์ที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ในพันธสัญญาเดิม สอง พวกผู้นำของอิสราเอลได้ปฏิเสธพระเยซูในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา สิ่งนี้ได้ส่งผลต่อการเลื่อนไป ไม่ใช่การยกเลิกของแผ่นดินแบบพระเมสสิยาห์ที่พระเจ้าได้สัญญาแก่อิสราเอล สาม เนื่องจากการปฏิเสธของอิสราเอล ตอนนี้พระเยซูกำลังสร้างคริสตจักรของพระองค์ในการคาดหวังถึงการเสด็จกลับมาเพื่อจะสถาปนาแผ่นดินแบบพระเมสสิยาห์ที่ได้สัญญาไว้บนแผ่นดินโลก

มีจุดประสงค์แบบกว้างๆอย่างน้อยสามอย่างที่อย่างไม่สงสัยเลยว่ามัทธิวหวังที่จะบรรลุด้วยพระกิตติคุณของท่าน หนึ่งในท่านต้องการที่จะแนะนำคริสเตียนและคนที่ไม่เป็นคริสเตียนเกี่ยวกับตัวบุคคลและงานของพระเยซู [40] สอง ท่านต้องการที่จะจัดเตรียมการป้องกันความเชื่อเพื่อช่วยเหลือพี่น้องชาวยิวของท่านในการเป็นพยาน

แก่ชาววิคนอื่นๆเกี่ยวกับพระคริสต์ สาม ท่านต้องการที่จะหนุนใจคริสเตียนทุกคนให้เป็นพยานเพื่อพระคริสต์ อย่างกล้าหาญและสัตย์ซื่อ น่าสนใจที่ว่ามัทธิวเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่ใช้คำกริยากรีก *μαρτυρο* ซึ่งหมายถึง “ที่จะสร้างสาวก” (13:52; 27:57; 28:19; เปรียบเทียบ [กจ. 14:21](#) สำหรับการปรากฏอีกที่หนึ่งเท่านั้นในพันธสัญญาใหม่) ความเป็นจริงนี้แสดงถึงความเป็นห่วงของท่านสำหรับการสร้างสาวกของพระคริสต์[41]

คาร์สันระบุถึงหัวข้อหลักเก้าอย่างในมัทธิว สิ่งเหล่านั้นคือ ศาสนศาสตร์พระคริสต์ การเผยพระวจนะและความสำเร็จ ธรรมเนียมปฏิบัติ คริสตจักร ศาสนศาสตร์สูงสุดท้าย พวกผู้นำชาวยิว ภารกิจ การอัครจรรย และความเข้าใจและความเชื่อของสาวก[42]

แผนการและโครงสร้าง

บ่อยครั้งมัทธิวรวมกลุ่มข้อมูลของท่านให้เป็นส่วนต่างๆ ดังนั้น เหตุการณ์ การอัครจรรย คำกล่าวหรือคำอุปมา สาม หัว หก หรือเจ็ดอย่างก็ปรากฏด้วยกัน[43] โดยพื้นฐานแล้ว พวกผู้เขียนชาวยิวได้ทำสิ่งนี้เพื่อจะช่วยให้ผู้อ่านของพวกเขาจดจำสิ่งที่พวกเขาได้เขียนขึ้น การมีอยู่ของวิธีการนี้เปิดเผยถึงความตั้งใจแบบ *ดิดากติก* (คำสั่งสอน) ของมัทธิว ยิ่งกว่านั้น มันบ่งชี้ว่าการเรียบเรียงข้อมูลของท่านด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งนั้นก็จะเป็นแบบหัวข้อแทนที่จะเป็นแบบตามลำดับอย่างเคร่งครัด โดยทั่วไปแล้ว บทที่ 1-4 อยู่ในลำดับแบบตามลำดับ บทที่ 5-13 เป็นหัวข้อ และอีกครั้งหนึ่งบทที่ 14-28 เป็นแบบตามลำดับ[44] มัทธิวเป็นแบบตามลำดับน้อยที่สุดของหมวดพระกิตติคุณ

ไม่เพียงแต่มัทธิว แต่ผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆเช่นกันนำเสนอชีวิตของพระคริสต์ในสามฉากหลัก ฉากเหล่านี้คือการนำเสนอของพระองค์ต่อผู้คน การพิจารณาของพวกเขาถึงการอ้างของพระองค์ และการปฏิเสธและผลลัพธ์ต่างๆของการปฏิเสธของพวกเขา

วลีหลักในพระกิตติคุณของมัทธิวช่วยให้เราที่จะสังเกตถึงการเคลื่อนไหวหลักต่างๆในความคิดของผู้เขียน มันคือวลีนี้ “เมื่อพระเยซูตรัสคำเหล่านี้เสร็จแล้ว” (7:28; 11:1; 13:53; 19:1; 26:1) วลีนี้ปรากฏ ณ ตอนปลายของหนึ่งในแถลงความหลักของพระเยซูอยู่เสมอ ดังนั้น แถลงความที่แตกต่างกันก็สรุปส่วนหลักแต่ละส่วนของพระกิตติคุณนี้ และแถลงความเหล่านี้ก็เกี่ยวข้องกับช่วงสำคัญสุดขอด เป็นที่ชัดเจนว่า มัทธิวใช้ส่วนเรื่องเล่าที่จะแนะนำถึงการอภิปรายต่างๆของพระเยซู ซึ่งท่านถือว่าสำคัญในพระธรรมนี้ของท่าน โดยเฉพาะ ในอีกด้านหนึ่ง มาระโกให้ข้อมูลที่ละเอียดมากขึ้นเกี่ยวกับข้อมูลเรื่องเล่าในพระกิตติคุณของท่าน นอกเหนือจากส่วนหลักแต่ละส่วนนั้น ก็มีบทนำและบทส่งท้ายต่อพระกิตติคุณของมัทธิว

เรื่องเล่า	คำสอน	การเปลี่ยนผ่าน
1-4	5:1-7:27	7:28-29
8:1-9:34	9:35-10:42	11:1ก
11:1ข-12:50	13:1-52	13:53ก
13:53ข-17:27	18	19:1ก
19:1ข-23:39	24-25	26:1ก
26:1ข-28:20		

นักอรรถาธิบายบางคนรวมบทที่ 23 กับบทที่ 24 และ 25 เพราะว่าบทที่ 23 เป็นการอภิปรายเช่นเดียวกับบทที่ 24 และ 25 [45] อย่างไรก็ตาม บทที่ 23 เป็นการอภิปรายที่มุ่งไปที่พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี ส่วนบทที่ 24 และ 25 และหน่วยคำสอนอื่นๆที่ถูกระบุไว้ในตารางข้างบนก็เป็นการอภิปรายที่กล่าวถึงพวกอัครทูตเป็นหลัก นักเขียนคนหนึ่งเชื่อว่ามัทธิวตั้งพระกิตติคุณของท่านให้เป็นส่วนไขว้สับเอ็ดส่วน พร้อมกับส่วนที่อยู่ตรงกลาง ซึ่งปรากฏในบทที่ 13 เขาให้เหตุผลว่าโครงสร้างนี้เน้นถึงการเลื่อนไปของแผ่นดิน

“A. การแสดงถึงคุณสมบัติต่างๆของพระเยซูในฐานะกษัตริย์ (บทที่ 1-4)

B. คำเทศนาบนภูเขา: ใครสามารถเข้าไปในแผ่นดินของพระองค์ได้ (บทที่ 5-7)

C. การอัศจรรย์และคำแนะนำ (บทที่ 8-9)

D. คำแนะนำต่อสาวกสิบสองคน: สิทธิอำนาจและข่าวสารสำหรับอิสราเอล (บทที่ 10)

E. การต่อต้าน: การปฏิเสธของชนชาติต่อกษัตริย์ (บทที่ 11-12)

F. คำอุปมาเกี่ยวกับแผ่นดิน: แผ่นดินถูกเลื่อนไป (บทที่ 13)

E.' การต่อต้าน: การปฏิเสธของชนชาติต่อกษัตริย์ (บทที่ 14-17)

D.' คำแนะนำต่อสาวกสิบสองคน: สิทธิอำนาจและข่าวสารสำหรับคริสตจักร (บทที่ 18)

C.' การอัศจรรย์และคำแนะนำ (บทที่ 19-23)

B.' การอภิปรายที่ภูเขาเมกอกเทศ: เมื่อแผ่นดินจะมา (บทที่ 24—25)

A.' การแสดงถึงคุณสมบัติต่างๆของพระเยซูในฐานะกษัตริย์ (บทที่ 26—28)”[46]

บรรทัดฐาน

“การจัดตั้งบรรทัดฐานพระกิตติคุณทั้งสี่บางทีได้เกิดขึ้นราวๆช่วงกลางของศตวรรษที่สอง ณ เวลา

ประมาณเดียวกัน จัสติน มาเธอร์ นักปกป้องความเชื่อ ได้อ้างอิงถึงพระคัมภีร์เหล่านี้ของคริสตจักรว่าเป็น ‘บันทึกต่างๆของพวกอัครทูต’ เขาบอกเราว่าบันทึกเหล่านั้น ได้ถูกอ่านเป็นพระคัมภีร์ในการนมัสการของคริสตจักร”[47]

โครงร่าง

- I. บทนำเกี่ยวกับกษัตริย์ 1:1-4:11
 - ก. ลำดับพงศของกษัตริย์ 1:1-17
 - ข. การบังเกิดของกษัตริย์ 1:18-25
 - ค. วัยเด็กของกษัตริย์ 2
 1. คำเผยพระวจนะเกี่ยวกับเบธเลเฮม 2:1-12
 2. คำเผยพระวจนะเกี่ยวกับอียิปต์ 2:13-18
 3. คำเผยพระวจนะเกี่ยวกับนาซาเร็ธ 2:19-23
 - ง. การเตรียมของกษัตริย์ 3:1-4:11
 1. ผู้ลี้ภัยมาก่อนของพระเยซู 3:1-12
 2. การรับบัพติศมาของพระเยซู 3:13-17
 3. การถูกทดลองของพระเยซู 4:1-11
- II. สิทธิอำนาจของกษัตริย์ 4:12-7:29
 - ก. การเริ่มต้นของพันธกิจของพระเยซู 4:12-25
 1. บริบทของพันธกิจของพระเยซู 4:12-16
 2. ข่าวสารที่สำคัญของพระเยซู 4:17
 3. การทรงเรียกของสาวกสี่คน 4:18-22
 4. การสรุปของพันธกิจของพระเยซู 4:23-25
 - ข. การเปิดเผยของพระเยซูเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในแผ่นดินของพระองค์ บทที่ 5-7
 1. บริบทของคำเทศนาบนภูเขา 5:1-2
 2. พลเมืองของแผ่นดินของพระเยซู 5:3-16
 3. ความสำคัญของความชอบธรรมแท้ 5:17—7:12
 4. ทางเลือกที่จต่าง ๆ 7:13-27
 5. การตอบสนองของผู้ฟัง 7:28-29
- III. การสำแดงของกษัตริย์ 8:1-11:1

- ก. การสำแดงของอำนาจของกษัตริย์ 8:1-9:34
 - 1. ความสามารถของพระเยซูที่จะรักษา 8:1-17
 - 2. สิทธิอำนาจของพระเยซูเหนือพวกสาวกของพระองค์ 8:18-22
 - 3. อำนาจที่เหนือธรรมชาติของพระเยซู 8:23-9:8
 - 4. สิทธิอำนาจของพระเยซูเหนือผู้วิจารณ์ของพระองค์ 9:9-17
 - 5. ความสามารถของพระเยซูที่จะฟื้นฟู 9:18-34
- ข. การป่าวประกาศถึงการปรากฏของกษัตริย์ 9:35-11:1
 - 1. ความเมตตาสงสารของพระเยซู 9:35-38
 - 2. การบัญชาของพระเยซูต่อสาวก 12 คน 10:1-4
 - 3. คำกำชับของพระเยซูเกี่ยวกับการกิจของพวกอัครทูตของพระองค์ 10:5-42
 - 4. พระเยซูทรงดำเนินงานของพระองค์ต่อไป 11:1

IV. การต่อต้านกษัตริย์ 11:2-13:53

- ก. หลักฐานแห่งการต่อต้านพระเยซูของอิสราเอล 11:2-30
 - 1. คำถามจากผู้ลี้ภัยหน้ามาก่อนของกษัตริย์ 11:2-19
 - 2. ความไม่สนใจต่อข่าวสารของกษัตริย์ 11:20-24
 - 3. การเชื่อเชิญของกษัตริย์ต่อผู้ที่กลับใจ 11:25-30
- ข. ตัวอย่างที่เจาะจงของการปฏิเสธพระเยซูของอิสราเอล บทที่ 12
 - 1. ความขัดแย้งเกี่ยวกับการถือรักษาวันสะบาโต 12:1-21
 - 2. ความขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจของพระเยซู 12:22-37
 - 3. ความขัดแย้งเกี่ยวกับหมายสำคัญของพระเยซู 12:38-45
 - 4. ความขัดแย้งเกี่ยวกับพี่น้องของพระเยซู 12:46-50
- ค. การปรับเปลี่ยนเนื่องจากการปฏิเสธพระเยซูของอิสราเอล 13:1-53
 - 1. บริบท 13:1-3ก
 - 2. คำอุปมาต่างๆที่ถูกกล่าวต่อฝูงชน 13:3ข-33
 - 3. หน้าที่ของคำอุปมาเหล่านี้ 13:34-43
 - 4. คำอุปมาต่างๆที่ถูกกล่าวต่อพวกสาวก 13:44-52
 - 5. การจากไป 13:53

V. ปฏิกริยาของกษัตริย์ 13:54—19:2

- ก. การต่อต้าน คำแนะนำและการรักษา 13:54-16:12

1. การต่อต้านของชาวนาซาเร็ธและชาวโรมัน 13:54-14:12
 2. การถอนตัวไปยังเบธไซดา 14:13-33
 3. พันธกิจต่อสาธารณะชน ณ เยเนซาเรท 14:34-36
 4. การต่อต้านของพวกฟาริสีและธรรมจารย์ 15:1-20
 5. การถอนตัวไปยังไทระและไซดอน 15:21-28
 6. พันธกิจต่อสาธารณะชนต่อคนต่างชาติ 15:29-39
 7. การต่อต้านของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี 16:1-12
- ข. คำแนะนำของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์รอบๆกาลิลี 16:13-19:2
1. คำแนะนำเกี่ยวกับบุคคลของกษัตริย์ 16:13-17
 2. คำแนะนำเกี่ยวกับแผนการของกษัตริย์ 16:18-17:13
 3. คำแนะนำเกี่ยวกับหลักการต่างๆของกษัตริย์ 17:14-27
 4. คำแนะนำเกี่ยวกับตัวแทนส่วนตัวของกษัตริย์ บทที่ 18
 5. การเปลี่ยนผ่านจากกาลิลีไปยังยูเดีย 19:1-2
- VI. การนำเสนอและการปฏิเสธอย่างเป็นทางการต่อกษัตริย์ 19:3-25:46
- ก. คำแนะนำของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์รอบๆยูเดีย 19:3-20:34
1. คำแนะนำเกี่ยวกับการสมรส 19:3-12
 2. คำแนะนำเกี่ยวกับการเป็นเหมือนเด็ก 19:13-15
 3. คำแนะนำเกี่ยวกับทรัพย์สมบัติ 19:16-20:16
 4. คำแนะนำเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระเยซู 20:17-19
 5. คำแนะนำเกี่ยวกับการรับใช้ 20:20-28
 6. ตัวอย่างประกอบของการทำให้กระจ่าง 20:29-34
- ข. การนำเสนอพระองค์เองของพระเยซูต่ออิสราเอลในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา 21:1-17
1. การเตรียมของพระเยซูสำหรับการนำเสนอ 21:1-7
 2. การเข้าไปยังกรุงเยรูซาเล็มของพระเยซู 21:8-11
 3. การเข้าไปยังพระวิหารของพระเยซู 21:12-17
- ค. การปฏิเสธกษัตริย์ของอิสราเอล 21:18-22:46
1. หมายสำคัญแห่งการปฏิเสธอิสราเอลของพระเยซู 21:18-22
 2. การปฏิเสธโดยพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ 21:23-22:14

3. การปฏิเสศโดยพวกฟาริสีและพวกเฮโรด 22:15-22
 4. การปฏิเสศโดยพวกสะดูสี 22:23-33
 5. การปฏิเสศโดยพวกฟาริสี 22:34-46
- ง. การปฏิเสศอิสราเอลของกษัตริย์ บทที่ 23
1. การตัดเดือนของพระเยซูต่อฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์ 23:1-12
 2. ข้อกล่าวหาของพระเยซูต่อพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี 23:13-36
 3. การคร่ำครวญของพระเยซูเหนือกรุงเยรูซาเล็ม 23:37-39
- จ. การเปิดเผยของกษัตริย์เกี่ยวกับอนาคต บทที่ 24-25
1. บริบทของการอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศ 24:1-3
 2. คำเตือนของพระเยซูเกี่ยวกับการหลอกลวง 24:4-6
 3. คำอธิบายโดยทั่วไปของพระเยซูเกี่ยวกับอนาคต 24:7-14
 4. ความวิบัติยิ่งใหญ่ 24:15-22
 5. การเสด็จมาครั้งที่สองของกษัตริย์ 24:23-31
 6. ความรับผิดชอบต่างๆของพวกสาวก 24:32-25:30
 7. การพิพากษาของกษัตริย์ต่อบรรดาประชาชาติ 25:31-46
- VII. การถูกตรึงและการเป็นขึ้นจากตายของกษัตริย์ บทที่ 26-28
- ก. การถูกตรึงของกษัตริย์ บทที่ 26-27
1. การเตรียมพร้อมสำหรับการตรึงพระเยซู 26:1-46
 2. การจับกุมพระเยซู 26:47-56
 3. การไต่สวนพระเยซู 26:57-27:26
 4. การตรึงพระเยซู 27:27-56
 5. การฝังพระเยซู 27:57-66
- ข. การเป็นขึ้นจากตายของกษัตริย์ บทที่ 28
1. อุโมงค์ที่ว่างเปล่า 28:1-7
 2. การปรากฏของพระเยซูต่อพวกผู้หญิง 28:8-10
 3. ความพยายามที่จะปกปิด 28:11-15
 4. บรรดาคำสั่งสุดท้ายของกษัตริย์ต่อพวกสาวกของพระองค์ 28:16-20

เนื้อหา

พระกิตติคุณทั้งสี่เป็นรากฐานต่อศาสนาคริสต์เพราะว่าพระกิตติคุณเล่มเหล่านั้นบันทึกชีวิตของพระเยซูคริสต์ และคำสอนของพระองค์ พระกิตติคุณแต่ละเล่มก็บรรจุจุดประสงค์ที่พิเศษ พระกิตติคุณเล่มเหล่านั้นไม่ใช่สี่ฉบับของชีวิตของพระเยซู ถ้าบุคคลหนึ่งต้องการที่จะศึกษาชีวิตของพระเยซูคริสต์ วิธีที่ดีที่สุดในการทำอย่างนั้นคือ ด้วย “ความกลมกลืนของหมวดพระกิตติคุณ” ที่เกี่ยวพันข้อมูลทั้งหมดอย่างเป็นลำดับ[48] อย่างไรก็ตาม ถ้าบุคคลหนึ่งต้องการที่จะศึกษาหนึ่งในเรื่องราวของหมวดพระกิตติคุณเท่านั้น จากนั้นบุคคลนั้นต้องใส่ใจต่อความเฉพาะของพระกิตติคุณนั้น ข้อมูลที่เฉพาะคือสิ่งที่ผู้เขียนได้รวมไว้และกันออกไปก็เปิดเผยจุดประสงค์สำหรับสิ่งที่เขาเขียนและประเด็นต่างๆที่เขาต้องการที่จะเน้น มันเปิดเผยถึงเนื้อหาที่แตกต่างของผู้เขียนอีกด้วย คือ สิ่งที่เขาต้องการที่จะกล่าว

อีกอย่างหนึ่ง เมื่ออ้างอิงถึงพระกิตติคุณทั้งสี่หรือหนึ่งเล่มหรือมากกว่านั้น มันก็เป็นธรรมเนียมที่จะทำให้ตัวอักษร “G” เป็นตัวใหญ่ คือ “Gospel” เมื่อบุคคลหนึ่งอ้างอิงถึงเนื้อหาข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นข่าวดีหรือพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดว่าเป็นพระกิตติคุณของคริสเตียน นักเขียนส่วนใหญ่ไม่ได้ทำให้ตัวอักษร “G” เป็นตัวใหญ่

เนื้อหาเฉพาะของพระกิตติคุณของมัทธิวคืออะไร? มันแตกต่างจากพระกิตติคุณอีกสามเล่มอย่างไร? การเน้นที่เจาะจงอะไรที่มัทธิวต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะได้รับขณะที่พวกเขาอ่านการบันทึกของท่านเกี่ยวกับชีวิตและพันธกิจของพระเยซู?

มัทธิวต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะทำสิ่งที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาและพระเยซูเรียกให้ผู้คนแห่งสมัยของพวกเขาที่จะทำนั่นคือ “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” นี่เป็นข่าวสารของกษัตริย์ถึงประชากรของพระองค์ และข่าวสารของผู้ส่งข่าวสารของกษัตริย์ ซึ่งก็คือยอห์นผู้ให้บัพติศมา เมื่อยอห์นเรียกให้ประชากรของกษัตริย์ที่จะเตรียมเพื่อการเสด็จมาของพระองค์

นี่ไม่ใช่ข่าวสารสุดท้ายของศาสนาคริสต์ แต่มันเป็นข่าวสารที่มัทธิวต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะเข้าใจ เมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาและพระเยซูได้ออกการเรียกนี้อย่างเริ่มแรก พวกท่านได้เผชิญสถานการณ์ที่แตกต่างจากสถานการณ์ที่เราเผชิญในทุกวันนี้ พวกท่านได้เรียกให้ผู้คนแห่งสมัยของพวกเขาที่จะวางใจและติดตามพระเยซูเพราะว่าแผ่นดินของพระเมสสิยาห์นั้นใกล้เข้ามาทันทีในไม่ช้า ถ้าคนยิวได้ตอบสนองต่อพระเยซูในเชิงบวก พระองค์คงได้สถาปนาแผ่นดินของพระองค์ขึ้นทันที พระองค์คงได้สิ้นพระชนม์ที่กางเขน เป็นขึ้นจาก

ตาย เสด็จสู่สวรรคต นำมาซึ่งกลียุค เสด็จกลับมายังโลกและสถาปนาแผ่นดินของพระองค์ขึ้น สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นหัวข้อของคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ในพันธสัญญาเดิมที่จะต้องสำเร็จ

แผ่นดินของพระเมสสิยาห์ก็ใกล้เข้ามาสำหรับเราในทุกวันนี้ในแง่ที่แตกต่างออกไป พระเยซูได้สิ้นพระชนม์เป็นขึ้นจากตาย และได้เสด็จสู่สวรรคต กลียุคยังเป็นเรื่องในอนาคต แต่หลังจากเจ็ดปีเหล่านั้น พระเยซูจะเสด็จกลับมาและสถาปนาแผ่นดินแบบพระเมสสิยาห์ของพระองค์ขึ้นบนโลก

พระบัญชาที่พระเยซูได้ให้แก่เราในฐานะพวกสาวกของพระองค์คือที่จะเตรียมผู้คนเพื่อการเสด็จกลับมาของกษัตริย์อย่างแท้จริง ที่จะทำสิ่งนี้เราต้องออกไปทั่วโลกและนำพระกิตติคุณไปยังทุกคน เราต้องเรียกให้พวกเขาที่จะวางใจและติดตามกษัตริย์ในฐานะพวกสาวกของพระองค์

โดยเนื้อแท้แล้ว เนื้อหาของมัทธิวคือ “แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” การตอบสนองต่อเนื้อหานี้คือ “จงกลับใจใหม่” เราจะพิจารณาเนื้อหาแรกและจากนั้นการตอบสนองที่เหมาะสม จงสังเกตสามสิ่งเกี่ยวกับเนื้อหานี้

หนึ่ง “แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” เป็นถ้อยแถลงแห่งความเป็นจริง “มาใกล้แล้ว” หมายถึงว่ามันกำลังมาในไม่ช้า หัวข้อของถ้อยแถลงนี้คือแผ่นดิน แผ่นดินเป็นหัวข้อของพระกิตติคุณของมัทธิว คำว่า “แผ่นดิน” ปรากฏประมาณ 50 ครั้งในมัทธิว เนื่องจากว่า “แผ่นดิน” เป็นหัวข้อที่โดดเด่นเช่นนั้น นั่นก็ไม่ใช่แปลกใจที่จะค้นพบว่าพระกิตติคุณนี้นำเสนอพระเยซูในฐานะกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่

มัทธิวนำเสนอความเป็นกษัตริย์ของพระเยซู ความเป็นกษัตริย์เกี่ยวข้องกับความเป็นจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่พวกผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมได้ทำนายไว้ว่าจะเสด็จมาและปกครองเหนือทั้งโลกในยุคทองของอิสราเอล มันชี้ไปยังอำนาจอธิปไตยทั่วจักรวาลของพระบุตรของพระเจ้า ผู้ซึ่งจะปกครองเหนือผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินโลก พระองค์จะต้องเป็น “บุตรของดาวิด” ผู้ซึ่งจะปกครองเหนืออิสราเอลอีกด้วย

คำว่า “แผ่นดิน” อ้างอิงถึงขอบเขตที่กษัตริย์ปกครอง ตามปกติแล้วนั่นคือสิ่งที่เราคิดถึงเมื่อเราคิดเกี่ยวกับแผ่นดินแบบพระเมสสิยาห์ของพระเยซู คือขอบเขตที่พระองค์จะปกครองเหนือ อย่างไรก็ตาม มันสำคัญที่ที่เราไม่เน้นขอบเขตต่อความเสียหายของอำนาจอธิปไตยที่ซึ่งพระองค์จะปกครอง แนวคิดทั้งสองก็สำคัญต่อแผ่นดินที่มัทธิวนำเสนอ คือ ขอบเขตและอำนาจอธิปไตย

วลีเล็กๆที่ถูกใช้ในพระกิตติคุณของมัทธิว “แผ่นดินของพระเจ้า” เน้นถึงความเป็นจริงที่ว่าเป็นพระเจ้าที่ปกครอง กษัตริย์คือพระเจ้าและพระองค์จะปกครองเหนือสรรพสิ่งทั้งหมดของพระองค์ในที่สุด แผ่นดินเป็นของพระเจ้าและมันจะขยายเหนือทุกสิ่งทีพระเจ้าควบคุมอย่างสิทธิขาด

จากผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งหมด มัทธิวเป็นผู้เดียวที่จะใช้วลี “แผ่นดินสวรรค์” ขอร้องผู้ให้บังเกิดสันติและพระเยซูไม่เคยอธิบายวลีนี้ แต่ผู้ฟังของพวกท่านรู้สิ่งที่พวกท่านหมายถึงโดยสิ่งนั้น ตั้งแต่ที่พระเจ้าได้ให้พระสัญญาที่ยิ่งใหญ่ต่างๆแก่อับราฮัม คนยิวก็รู้สิ่งที่แผ่นดินสวรรค์หมายถึง มันหมายถึงการปกครองของพระเจ้าเหนือประชากรของพระองค์ผู้ซึ่งดำเนินชีวิตบนแผ่นดินโลก เมื่อเวลาได้ผ่านไป พระเจ้าได้ให้ข้อมูลมากขึ้นแก่อิสราเอลเกี่ยวกับการปกครองเหนือพวกเขาของพระองค์ พระองค์ได้บอกพวกเขาว่าพระองค์จะจัดเตรียมพงศ์พันธุ์ของดาวิดผู้ซึ่งจะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา กษัตริย์องค์นี้จะปกครองเหนือคนอิสราเอล ผู้ซึ่งจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งพระสัญญา อย่างไรก็ตาม การปกครองของพระองค์จะรวมถึงแผ่นดินโลกทั้งสิ้นและคนต่างชาติเช่นกันจะดำเนินชีวิตภายใต้สิทธิอำนาจของพระองค์

“แผ่นดินสวรรค์” ที่พันธสัญญาเดิมได้ทำนายไว้เป็น แผ่นดินโลก ที่พระเจ้าจะปกครองเหนือผ่านทางพระบุตรของพระองค์ มันจะไม่เป็นแค่การปกครองของพระเจ้าเหนือประชากรของพระองค์จากสวรรค์ เมื่อคนยิวในสมัยของพระเยซูได้ยินขอร้องผู้ให้บังเกิดสันติและพระเยซูเรียกให้พวกเขาที่จะ “กลับใจใหม่เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” พวกเขาได้คิดอะไร? พวกเขาได้เข้าใจว่าแผ่นดินของพระเมสสิยาห์บนโลกที่ได้ถูกทำนายไว้ในพันธสัญญาเดิมกำลังมาใกล้อย่างมาก พวกเขาต้องพร้อมสำหรับสิ่งนั้น โดยการทำการเปลี่ยนแปลงบางอย่าง

ดังนั้นความหมายที่เรียบง่ายของ “แผ่นดินสวรรค์” คือ การสถาปนาแห่งระบบสวรรค์ของพระเจ้าเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น สิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างขึ้นและทุกสิทธิอำนาจของมนุษย์จะอยู่ภายใต้พระเจ้า พระเจ้าจะทำลายล้างทุกคนและทุกสิ่งที่ไม่ได้ตระหนักถึงสิทธิอำนาจของพระองค์ มันเป็นการสถาปนาแห่งระบบของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกซึ่งถูกบริหารจัดการโดยกษัตริย์จากเชื้อสายของดาวิด มันเป็นความสูงสุดแห่งน้ำพระทัยของพระเจ้าเหนือเรื่องราวต่างๆของมนุษย์ จากนั้นการสถาปนาแห่งแผ่นดินสวรรค์บนโลกก็เป็นความหวังของมนุษยชาติ มันเป็นไปได้สำหรับผู้คนที่จะนำแผ่นดินนี้มา พระเจ้าเท่านั้นสามารถนำมันมาได้ ผู้คนเพียงแค่นี้ต้องพร้อมเพราะว่ามันกำลังมา

สอง พระกิตติคุณของมัทธิวตีความหมายแผ่นดินนี้ มันไม่ได้แค่ยืนยันถึงการมาของแผ่นดินนั้น แต่มันอธิบายระบบของแผ่นดินนั้นอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มันเปิดเผยถึงหลักการของแผ่นดินนั้น การปฏิบัติของแผ่นดิน

นั้นและจุดประสงค์ของแผ่นดินนั้น

หลักการของแผ่นดินนั้นคือ *ความชอบธรรม* ความชอบธรรมเป็นหนึ่งในหัวข้อหลักในมัทธิว ความชอบธรรมในมัทธิวอ้างอิงถึงการปฏิบัติที่ชอบธรรม คือความชอบธรรมในทางปฏิบัติ แทนที่จะเป็นความชอบธรรมโดยตำแหน่งที่ซึ่งอัครทูตเปาโลได้เขียนถึงอย่างมาก ความชอบธรรมก็จำเป็นสำหรับการที่จะเข้าไปในแผ่นดินนั้น และการที่จะรับใช้ในแผ่นดินนั้นภายใต้กษัตริย์ ถ้อยคำต่างๆของกษัตริย์ในมัทธิวจัดตั้งกฎหมายของแผ่นดินนั้น ถ้อยคำเหล่านั้นป่าวประกาศหลักการของความชอบธรรม (เปรียบเทียบ 5:20)

การปฏิบัติของแผ่นดินนั้นคือ *สันติสุข* สันติสุขเป็นอีกหัวข้อหลักหนึ่งในมัทธิว เมื่อเราคิดถึงคำเทศนาบนภูเขา เราควรคิดเกี่ยวกับสองหัวข้อหลัก คือ ความชอบธรรมและสันติสุข แผ่นดินนั้นจะมาไม่ใช่โดยการทำสงครามกับโรมและพิซิมัน มันจะมาโดยการยอมจำนนที่มีสันติต่อกษัตริย์ คือ พระเยซู การเข้าหาทั้งสองอย่างนี้ต่อการสถาปนาแผ่นดินนั้นก็ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง เมื่อเราคิดถึงพระเยซูที่แขวนอยู่บนกางเขนระหว่างผู้ร้ายสองคน พวกเขาได้พยายามที่จะสถาปนาแผ่นดินนั้นในแนวทางที่คนส่วนใหญ่ในอิสราเอลคิดว่ามันจะมา คือโดยความรุนแรง ในอีกด้านหนึ่ง พระเยซูได้จำนนต่อน้ำพระทัยของพระบิดาและแม้ว่าพระองค์ได้สิ้นพระชนม์ พระองค์ก็ได้เป็นขึ้นอีกครั้งและจะสถาปนาแผ่นดินนั้นในวันหนึ่ง พระองค์ได้รับรองถึงการสถาปนาในอนาคตของแผ่นดินนั้น

แบบอย่างของพระเยซูเกี่ยวกับการยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าจะต้องเป็นต้นแบบสำหรับพวกสาวกของพระองค์ ความยิ่งใหญ่ ในแผ่นดินนั้น ไม่ได้มาโดยการถือสิทธิ์ของตนเอง แต่โดยการเสียสละตนเอง ผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแผ่นดินนั้นจะต้องเป็นคนรับใช้ของทุกคน ในมัทธิวนั้นงานต่างๆของกษัตริย์แสดงถึงอำนาจของแผ่นดินนั้นที่เคลื่อนไปสู่สันติสุข (เปรียบเทียบ 26:52)

จุดประสงค์ของแผ่นดินนั้นคือ *ความยินดี* พระเจ้าจะสถาปนาแผ่นดินของพระองค์บนโลกเพื่อจะนำความยินดีที่ยิ่งใหญ่มายังพลโลก การปกครองแผ่นดินของพระองค์จะเป็นเวลาแห่งการเกิดผลและความสมบูรณ์ที่ยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ของโลก น้ำพระทัยของพระเจ้าได้เป็นการที่จะอวยพรผู้คนอยู่เสมอ โดยการกบฏต่อพระเจ้านั้นเองที่ผู้คนสูญเสียความยินดีของพวกเขา แก่นสารของความยินดีคือการสามัคคีธรรมที่สนิทสนมกับพระเจ้า การสามัคคีธรรมที่สนิทสนมนี้จะ เป็นความเป็นจริงระหว่างแผ่นดินนั้นจนถึงขอบเขตที่ใหญ่กว่าที่ไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์ น้ำพระทัยของกษัตริย์ในมัทธิวคือที่จะอวยพรพลโลก

สาม พระกิตติคุณมัทธิวนั้นถึงวิธีที่กษัตริย์จะใช้บริหารจัดการแผ่นดินนั้น มันเป็นสามวิธี

ในพระธรรมห้าเล่มแรกของพันธสัญญาเดิม คือ หมวดธรรมบัญญัติหรือโทราห์ พระเจ้าได้เปิดเผยถึงความจำเป็นสำหรับมหาปุโรหิตที่จะถวายเครื่องบูชาสุดท้ายต่อพระเจ้าเพื่อพลโลก ส่วนสุดท้ายของพระกิตติคุณของมัทธิว ซึ่งก็คือเรื่องราวเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระองค์ก็นำเสนอพระเยซูในฐานะมหาปุโรหิตผู้ซึ่งได้ถวายเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบนั้น

ในส่วนที่สองของพันธสัญญาเดิม ซึ่งเป็นหมวดประวัติศาสตร์ ความจำเป็นและความคาดหวังที่ยิ่งใหญ่คือ กษัตริย์ผู้ซึ่งจะปกครองเหนืออิสราเอลและบรรดาประชาชาติด้วยความชอบธรรม ส่วนแรกของพระกิตติคุณของมัทธิวนำเสนอพระเยซูในฐานะกษัตริย์ที่ได้ถูกคาดหวังไว้อันยาวนานนั้น คือพระเมสสิยาห์ ผู้ปกครองที่รับการเจิมของพระเจ้า

ในส่วนสุดท้ายของพันธสัญญาเดิม ซึ่งก็คือหมวดผู้เผยพระวจนะ เราเห็นความจำเป็นที่ยิ่งใหญ่ถึงผู้เผยพระวจนะผู้ซึ่งสามารถนำการเปิดเผยที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้ามาสู่มนุษยชาติ ส่วนกลางของพระกิตติคุณมัทธิวนำเสนอพระเยซูในฐานะผู้เผยพระวจนะผู้ซึ่งจะคิดว่าเป็นโมเสสและนำการเปิดเผยสุดท้ายของพระเจ้ามาสู่มนุษยชาติ (เปรียบเทียบ [ฮบ. 1:1](#))

พระเจ้าจะบริหารจัดการแผ่นดินของพระองค์บนโลกผ่านทางบุคคลนี้ผู้ซึ่งในฐานะกษัตริย์นั้นก็จะมีสิทธิอำนาจทั้งสิ้น ในฐานะผู้เผยพระวจนะก็เปิดเผยถ้อยคำสุดท้ายแห่งพระวจนะของพระเจ้า และในฐานะปุโรหิตก็ได้จัดการกับความบาปในที่สุด การบริหารจัดการแผ่นดินของพระเจ้าอยู่ในมือของกษัตริย์ผู้ซึ่งเป็นทั้งมหาปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะที่สัจย์ซื่ออย่างสมบูรณ์แบบ

ดังนั้นคำสอนหลักของพระกิตติคุณของมัทธิวก็เป็นเรื่องแผ่นดินสวรรค์ การตอบสนองที่จำเป็นต่อพระกิตติคุณนี้คือ “จงกลับใจใหม่”

ในสมัยของเรา คริสเตียนก็แตกต่างในความเข้าใจของพวกเขาถึงความหมายของการกลับใจใหม่ ความแตกต่างนี้เกิดขึ้นเพราะว่ามีคำกริยากรีกสองคำ ซึ่งแต่ละคำหมายถึง “กลับใจใหม่” หนึ่งในคำกริยาเหล่านี้คือ *เมทาเมโดมาย* เมื่อมันปรากฏ ตามปกติมันอธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริง อีกคำหนึ่งคือ *เมทาโนอีโอ* เมื่อมันปรากฏ ตามปกติมันอธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงที่ไต่ตรง ดังนั้น เมื่อเราอ่าน “กลับใจใหม่” หรือ

“การกลับใจใหม่” ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษ เราจะต้องถามตัวเราเองไม่ว่าการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยหรือการเปลี่ยนแปลงความคิดถูกกล่าวถึงเป็นหลัก

ในทางประวัติศาสตร์ คริสตจักรแบบโรมันคาทอลิกได้ชื่นชมการตีความที่แข็งขันแห่งธรรมชาติของการกลับใจใหม่ ส่วนผู้ที่เป็นโปรเตสแตนต์ได้ชื่นชมการตีความที่ไคร้ตรง ผู้ที่เป็นคาทอลิกเน้นว่าการกลับใจเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย ส่วนผู้ที่เป็นโปรเตสแตนต์เน้นว่ามันเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงความคิดอย่างแท้จริง การตีความหมายหนึ่งเน้นถึงความจำเป็นสำหรับความรู้สึกของการเสียใจ และอีกอันหนึ่งเน้นถึงความจำเป็นสำหรับความรู้สึกของการตระหนัก ความสับสนนี้ปรากฏในการโต้เถียงแห่ง “ความรอดแบบเจ้านาย” ภายในนิกายโปรเตสแตนต์แบบอิวานเจลดิกคอลล นั่นคือเหตุที่ผู้วิจารณ์แห่งความรอดแบบเจ้านาย กล่าวว่าผู้สนับสนุนแห่งความรอดแบบเจ้านายกำลังนำผู้ที่เป็นโปรเตสแตนต์กลับไปสู่โรม

ตามมัทธิวนั้น ถ้อยคำที่ขอร้องผู้ให้บัพติศมาและพระเยซูได้ใช้ เมื่อพวกท่านได้เรียกบรรดาผู้ฟังของพวกเขาสู่การกลับใจใหม่คือ *เมทาโนอีโอ* เราสามารถแปลมันได้ว่า “จงคิดอีกครั้งหนึ่ง” พวกท่านได้เรียกให้บรรดาผู้ฟังของพวกท่านที่จะพิจารณาความหมายโดยนัยของแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ที่ใกล้จะมาถึง

การพิจารณาว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว จะส่งผลต่อการตระหนักถึงบาปและความรู้สึกแห่งการเสียใจ สิ่งเหล่านี้เป็นผลลัพธ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ต่างๆของการพิจารณาสิ่งเหล่านี้ การตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลงเป็นผลลัพธ์ของการกลับใจใหม่ที่แท้จริง ขอร้องผู้ให้บัพติศมาได้เรียกรื่องผลต่างๆของการกลับใจใหม่ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยที่ได้เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงความคิด แต่จงสังเกตว่า ผลต่างๆของการกลับใจใหม่ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยก็ไม่ใช่สิ่งเดียวกันกับการกลับใจใหม่ ซึ่งก็คือการเปลี่ยนแปลงความคิด

การพิจารณานำไปสู่การตระหนัก และการตระหนักนำไปสู่การกลับใจเชื่อ “การกลับใจเชื่อ” อธิบายถึงการหันจากการกบฏไปสู่การยอมจำนน จากตนเองไปสู่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ในความสัมพันธ์กับแผ่นดินที่กำลังมา มันเกี่ยวข้องกับการที่จะถ่อมใจและเป็นเหมือนเด็ก แทนที่จะหยิ่งและไม่ต้องอาศัยใคร มันเกี่ยวข้องกับการวางความมั่นใจในพระเยซูแทนที่ในตนเองสำหรับความรอด

สรุปแล้ว เราสามารถคิดเกี่ยวกับประเภทของการกลับใจใหม่ที่ขอร้องผู้ให้บัพติศมา พระเยซู และพวกสาวกของพระเยซู ในภายหลัง ได้เรียกให้บรรดาผู้ฟังของพวกท่านที่จะสำแดงออกว่าเกี่ยวข้องกับการพิจารณา

การตระหนักและการกลับใจเชื่อ การกลับใจใหม่เริ่มต้นด้วยการพิจารณาถึงความเป็นจริงต่างๆ การรับรู้ถึงความเป็นจริงเหล่านี้นำมาซึ่งการตระหนักถึงความจำเป็นส่วนตัว การรู้สึกถึงความจำเป็นส่วนตัวเหล่านี้นำไปสู่การกลับใจเชื่อ หรือการหันจากสิ่งที่แย่ไปสู่สิ่งที่ดี (เปรียบเทียบกับคำเทศนาของเปโตรในพระธรรมกิจการ)

ตอนนี้ให้เราเริ่ม “กลับใจใหม่” กับ “แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” พระกิตติคุณของมัทธิวเรียกให้ผู้อ่านที่จะพิจารณาถึงกษัตริย์และแผ่นดิน สิ่งนี้ควรก่อให้เกิดการตระหนักที่ว่าบุคคลหนึ่งไม่พร้อมสำหรับแผ่นดินนั้น หรือบุคคลหนึ่งไม่พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับกษัตริย์เช่นนั้น เพราะว่าความชอบธรรมของเราไม่เพียงพอ ดังนั้นเราควรจำงานชีวิตของเราต่อการปกครองของกษัตริย์และมาตรฐานต่างๆของแผ่นดินนั้น

พระกิตติคุณของมัทธิวป่าวประกาศแผ่นดินนั้น มั่นตีความหมายแผ่นดินนั้นว่าเป็นความชอบธรรม สันติสุข และความยินดี มันเปิดเผยว่ากษัตริย์ที่สมบูรณ์แบบผู้ซึ่งเป็นผู้เผยพระวจนะที่สมบูรณ์แบบและปุโรหิตที่สมบูรณ์แบบจะบริหารจัดการแผ่นดินนั้น สุดท้ายมันวิงวอนให้ผู้คนที่จะกลับใจเมื่อพิจารณาถึงความเป็นจริงเหล่านี้คือ ที่จะพิจารณา ที่จะรู้สึกถึงการตระหนัก และที่จะหันไปสู่การกลับใจเชื่อ ในฐานะผู้อ่านพระกิตติคุณนี้ เราจำเป็นต้องพร้อม ที่จะคิดอีกครั้งหนึ่งเพราะว่าแผ่นดินสวรรค์กำลังมา

ตอนนี้คริสตจักรของคริสเตียนมีงานแห่งการเรียกให้โลกสู่ “จงกลับใจใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” คริสตจักรอย่างที่เราเจ้ากำลังใช้คำศัพท์ที่นี้ประกอบด้วยบรรดาสาวกของพระคริสต์โดยส่วนรวม กษัตริย์กำลังเสด็จกลับมาเพื่อจะปกครองและครอบครอง ผู้คนจะต้องเตรียมพร้อมเพื่อเหตุการณ์นั้น งานของคริสตจักรคือที่จะเผยแพร่วาดีของกษัตริย์และแผ่นดินต่อบรรดาผู้ที่มีแนวคิดที่แตกต่างอย่างมากเกี่ยวกับผู้ปกครองสูงสุดและแดนสุขารมณ์ที่แท้จริง เราเผชิญกับปัญหาอย่างเดียวกันที่พระเยซูได้เผชิญในสมัยของพระองค์ดังนั้นพระกิตติคุณของมัทธิวจึงเป็นแหล่งที่ยิ่งใหญ่สำหรับเราขณะที่เราแสวงหาที่จะดำเนินการพระบัญชาที่กษัตริย์ได้ให้แก่เรา [มัทธิว 1:23](#) (“อิมมานูเอล พระเจ้าทรงอยู่กับเรา”) และ 28:19-20 (“และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป”) ห่อหุ้มพระธรรมเล่มนี้เหมือนกับตั้งหนังสือ ในตัวบุคคลของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าได้เสด็จมาใกล้เพื่อจะสถิตอยู่กับประชากรของพระองค์เป็นนิรันดร์

โดยแต่ละคนนั้น เรามีความรับผิดชอบที่จะพิจารณาถึงกษัตริย์และแผ่นดิน ที่จะได้รับการตระหนักโดยสิ่งที่เราพิจารณา และที่จะเปลี่ยนอุปนิสัยของเรา การกลับใจใหม่ของเราควรเกี่ยวข้องกับการจำนนต่อสิทธิอำนาจของกษัตริย์ และการเตรียมตัวสำหรับการรับใช้แผ่นดิน เราจำนนต่อสิทธิอำนาจของกษัตริย์เมื่อเรารักษาทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ได้บัญชาเรา เราเตรียมเพื่อการรับใช้แผ่นดินเมื่อเราพากเพียรอย่างสัตย์ซื่อในงานที่พระองค์ได้ให้

เราทำ มากกว่าการดำเนินตามระเบียบวาระส่วนตัวต่างๆของเราเอง เราสามารถทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า อย่างชื่นชมยินดีได้เพราะว่าเรามีพระสัญญาแห่งการทรงสถิตอยู่กับเราของกษัตริย์ และการให้ความสามารถแห่ง สิทธิอำนาจของพระองค์ที่อยู่เบื้องหลังเรา (28:18, 20)[49]

การอธิบาย

I. บทนำเกี่ยวกับกษัตริย์ 1:1-4:11

“โดยพื้นฐานแล้ว ในด้านหนึ่งจุดประสงค์ของส่วนแรกนี้คือที่จะแนะนำผู้อ่านต่อพระเยซูและในอีก ด้านหนึ่งก็แนะนำต่อพวกผู้นำทางศาสนา”[50]

สองบทแรกของส่วนนี้เตรียมผู้อ่านสำหรับพันธกิจของพระเยซู ดังนั้นสองบทนี้ทำหน้าที่เป็นบทนำสู่ พระกิตติคุณเล่มนี้

ก. ลำดับพงศ์ของกษัตริย์ 1:1-17 (เปรียบเทียบ ลูคา 3:23-38)

มัทธิวเริ่มต้นพระกิตติคุณของท่านด้วยการบันทึกถึงลำดับพงศ์ของพระเยซู เพราะว่าบรรดาคริสเตียนอ้างว่า พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ได้ถูกสัญญาไว้ในพันธสัญญาเดิม ที่จะมีคุณสมบัติเช่นนั้น พระองค์จำเป็นต้องเป็น คนยิวจากเชื้อสายกษัตริย์ของดาวิด ([อสย. 9:6-7](#)) ลำดับพงศ์ของมัทธิวพิสูจน์ว่าพระเยซูไม่เพียงแต่ได้สืบเชื้อสาย มาจากอับราฮัมซึ่งเป็นบิดาของชนชาติอิสราเอลเท่านั้น แต่ได้สืบเชื้อสายมาจากดาวิดซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งราชวงศ์ กษัตริย์ของอิสราเอลอีกด้วย

1:1 เป็นที่ชัดเจนว่าข้อนี้เป็นชื่อเรื่อง แต่มันเป็นชื่อเรื่องของพระกิตติคุณทั้งเล่ม ชื่อเรื่องสำหรับบทนำ (บทที่1-2) หรือชื่อเรื่องสำหรับลำดับพงศ์ที่ตามมาไหม (1:1-17)? บางทีมันอ้างอิงถึงลำดับพงศ์ ไม่มีเอกสารยาวพอที่จะเป็นหนังสือของตะวันออกไกลใดๆ เท่าที่มีอยู่ซึ่งใช้ถ้อยคำ *บิบลอส เกเนเซโอส* (หนังสือหรือบันทึกของชนรุ่น) เป็นชื่อเรื่องของมัน[51] ส่วนคำนาม *เกเนซิส* (การบังเกิด) ปรากฏอีกครั้งหนึ่งใน ข้อ 18 ที่นั่นมันแนะนำถึงเรื่องราวการบังเกิดของพระเยซู

ในฉบับเซปทัวจินท์ วลีเดียวกัน-บิบลอส เกเนเซโอส - ปรากฏใน [ปฐมกาล 2:4](#) และ [5:1](#) ที่ซึ่งแต่ละกรณีนั้นเรื่องราวก็ตามหลังมันอย่างเช่นที่นี่ แน่แน่นอนว่าลำดับพงศกัก่อนข้างสำคัญในพันธสัญญาเดิม และการปรากฏของลำดับพงศกัที่นี้ก็แนะนำรสนิยมแบบยิวต่อพระกิตติคุณ ของมัทธิวอย่างทันทีทันใด

“การใช้แต่ละอย่างของรูปแบบนี้ [ในพระคัมภีร์] ก็แนะนำระยะใหม่ในการพัฒนาของจุดประสงค์ของพระเจ้าในการแพร่ของพงศ์พันธุ์นั้นที่ซึ่งพระองค์ได้วางแผนที่จะกระทบต่อการใด”[\[52\]](#)

การใช้เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ในพันธสัญญาเดิมสุดท้ายของวลีนี้อยู่ใน [นางรูธ 4:18](#) ที่ซึ่งลำดับพงศกัสิ้นสุดที่ดาวิด มัทธิวทบทวนลำดับพงศกัของดาวิดและได้ขยายไปจนถึงพระเยซู

“แผนการที่พระเจ้าได้เริ่มในการทรงสร้าง มนุษย์ จะต้องสำเร็จโดย มนุษย์ผู้หนึ่ง คือ พระเยซูคริสต์”
[\[53\]](#)

นี่เป็น “ลำดับพงศกัของพระเยซูคริสต์” ชื่อ “เยซู” เป็นรูปแบบคำกรีกของชื่อภาษาฮีบรู “โยชูวา” และหมายถึง “พระยาเวห์ทรงเป็นความรอด” (*เยโฮชูวา* ซึ่งเป็นรูปแบบที่ยาว) หรือ “พระยาเวห์ช่วยให้รอด” (*เยชูวา* ซึ่งเป็นรูปแบบที่สั้น) โยชูวาหลักสองคนในพันธสัญญาเดิมได้คาดหวังถึงพระเยซูคริสต์โดยการจัดเตรียมความรอด (เปรียบเทียบ ฮบ. 3-4; [ศกย. 6:11-13](#)).

“เยซู” ปรากฏไม่น้อยกว่า 150 ครั้งในมัทธิว แต่บุคคลที่เป็นมนุษย์ไม่เคยใช้มันเมื่อกล่าวถึง พระเยซูเอง ในพระธรรมนี้ เป็นที่ชัดเจนว่า มัทธิวสงวนการใช้คำนี้เพื่อตนเองเพื่อที่จะจัดตั้งการเชื่อมติดกันที่เป็นไปได้มากที่สุดระหว่างท่านเองในฐานะผู้บรรยายและพระเยซู เพื่อว่ามุมมองของท่านจะตรงกันกับ มุมมองของพระเยซู[\[54\]](#)

ชื่อ “เยซู” เป็นสิ่งที่มีค่าเท่ากันแบบคร่าวๆกับคำฮีบรู “เมสสิยาห์” หรือ “ผู้รับการเจิม” ในพันธสัญญาเดิม โดยทั่วไปแล้วมันอ้างอิงถึงผู้คนที่ได้รับการเจิมเพื่อจุดประสงค์ที่พิเศษรวมถึง ปุโรหิต กษัตริย์ บรรพบุรุษ (อย่างเปรียบเทียบ) และแม้กระทั่งกษัตริย์ไชรัสคนต่างชาติ มันได้มาสู่การมีการอ้างอิงที่เจาะจงถึงกษัตริย์ผู้ซึ่งพระเจ้าจะจัดเตรียมจากเชื้อสายของดาวิดผู้ซึ่งจะปกครองเหนืออิสราเอลและบรรดาประชาชาติในที่สุด (เปรียบเทียบ [2 ซมอ. 7:12-16](#); [สดค. 2:2](#); 105:15; และข้ออื่นๆ)

บรรดาศิษย์เริ่มแรกได้เชื่อว่าพระเยซูแห่งนาซาเร็ธเป็นพระคริสต์แห่งพันธสัญญาเดิม เพราะว่าพวกเขาได้ใช้ชื่อทั้งสองด้วยกันนั้น “คริสต์” ก็กลายมาเป็นชื่อโดยแท้จริงสำหรับ พระเยซู ซึ่งเป็นชื่อเรียก (ชื่อเรียกเปลี่ยนเป็นชื่อ) ตัวอย่างเช่น เปาโลใช้มันในแนวทางนี้อยู่บ่อยๆในงานเขียนของท่าน

มัทธิวแนะนำพระเยซูคริสต์ในฐานะพงศ์พันธุ์ของ “ดาวิด” และ “อับราฮัม” ทำไมท่านได้เลือกบรรพบุรุษสองคนนี้เพื่อการอ้างอิงที่พิเศษ และทำไมท่านได้เอ่ยถึงดาวิดก่อนอับราฮัม?

อับราฮัมและดาวิดนั้นสำคัญเพราะว่าพระเจ้าได้ให้พันธสัญญาแก่พวกเขาแต่ละคน พระเจ้าได้ปฏิญาณว่าพระองค์จะจัดเตรียมเชื้อสาย แผ่นดินและพระพรแก่อับราฮัมและลูกหลานของเขาอย่างไม่มีเงื่อนไข ([ปฐม. 12:1-3, 7; 15](#); และข้ออื่นๆ) อับราฮัมจะไม่เพียงแต่ได้รับพระพรจากพระเจ้าเท่านั้น แต่เขาจะเป็นแหล่งแห่งพระพรแก่ทั้งโลกอีกด้วย

พันธสัญญาของพระเจ้ากับดาวิดได้รับรองว่าลูกหลานของเขาจะปกครองเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์ *ตระกูล* หรือ *ราชวงศ์ของดาวิด* จะมีสิทธิ์ที่จะปกครองอยู่เสมอซึ่งถูกทำให้เป็นสัญลักษณ์โดย “บัลลังก์แห่งแผ่นดินของเขา” ([2 ซมอ 7:12-16](#)) ดังนั้นการอ้างอิงของมัทธิวถึงชายสองคนนี้ควรย้ำเตือนผู้อ่านถึงพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าเกี่ยวกับกษัตริย์ผู้ซึ่งจะปกครองเหนืออิสราเอลและพระพรทั่วโลกที่พระองค์จะนำมา (เปรียบเทียบ [อสย. 11:1](#))[55]

“สิ่งที่ถูกเน้นก็คือความเป็นจริงที่ว่าพระเมสสิยาห์ มีต้นกำเนิดทางประวัติศาสตร์ของพระองค์ในอับราฮัมและที่ว่าพระองค์ได้เสด็จมาในฐานะกษัตริย์จากเชื้อสายของดาวิดในการตอบสนองต่อพระสัญญาต่างๆที่มีต่อพวกบรรพบุรุษ”[56]

“พระองค์ทรงเป็นบุตรของอับราฮัมเพราะว่าทั้งในพระองค์นั่นเองที่ประวัติศาสตร์ทั้งสิ้นของอิสราเอล ซึ่งได้มีการเริ่มต้นของมันในอับราฮัมก็บรรลุเป้าหมายของมัน (1:17) และเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้หนึ่ง ผู้ซึ่งพระเจ้าจะขยายพระพรแห่งความรอดของพระองค์ผ่านไปยังบรรดาประชาชาติ (8:11; 28:18-20). .

“อย่างที่ชื่อเรียก ‘บุตรของอับราฮัม’ แสดงถึงพระเยซูว่าเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งในพระองค์นั้นคนต่างชาติจะพบพระพร ดังนั้นชื่อเรียก ‘บุตรของดาวิด’ ก็แสดงถึงพระเยซูว่าเป็นผู้หนึ่งซึ่งในพระองค์นั้นอิสราเอลจะพบพระพร”[57]

ลำดับที่ไม่เป็นลำดับแห่งดาวิดก่อนและจากนั้นเป็นอับราฮัมก็บ่งบอกว่า มัทธิวมีอะไรในความคิดที่มากกว่า รายชื่อตามลำดับที่เรียบง่ายของบรรพบุรุษของพระเยซู ขณะที่พระกิตติคุณนี้เปิดเผย มันก็ชัดเจนว่าคนยิวจำเป็นต้องยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระบุตรที่ได้สัญญาไว้ของดาวิดก่อนที่พระองค์จะนำพระพรที่ได้สัญญาไว้แก่อับราฮัมมา (เปรียบเทียบ 9:27; 12:23; 15:22; 20:30-31; 21:9, 15; 22:42, 45) พระเยซูได้นำเสนอพระองค์เองแก่คนยิวก่อน เมื่อพวกเขาได้ปฏิเสธพระองค์ พระองค์ได้หันไปหาคนต่างชาติ กระนั้นพระองค์ได้อธิบายว่าการปฏิเสธของพวกเขาในแง่ชั่วคราวเท่านั้น เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา คนยิวจะยอมรับพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา และจากนั้นพระองค์จะปกครองบนแผ่นดินโลกและอวยพรพลโลกทั้งสิ้น (เปรียบเทียบ [สคย. 12:10-14](#); [14:4](#), [9-11](#); [รม. 11:26](#))

“พระคริสต์ได้เสด็จมาพร้อมกับความเป็นจริงทั้งสิ้นของแผ่นดินที่ได้สัญญาไว้แก่พระบุตรของดาวิด แต่ถ้าพระองค์ได้ถูกปฏิเสธในฐานะพระบุตรของ ดาวิด กระนั้นในฐานะพระบุตรของอับราฮัม มันก็มีพระพรไม่ใช่สำหรับคนยิวเท่านั้นแต่สำหรับคนต่างชาติอีกด้วย พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์อย่างแท้จริง แต่ถ้าอิสราเอลจะไม่มีพระองค์ พระเจ้าจะนำบรรดาประชาชาติมาลิ้มรสความเมตตาของพระองค์ระหว่างความไม่เชื่อของคนอิสราเอล”[58]

“โดยตัวอักษรที่จารึกไว้ที่สิ้นนี้ มัทธิวก็เปิดเผยหัวข้อของพระธรรมของท่าน พระเยซูทรงเป็นผู้ที่จะทำให้แผนงานของพระเจ้าสำเร็จบริบูรณ์”[59]

“แรกสุดพระองค์ทรงมีอำนาจอธิปไตย จากนั้นทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด [ในมัทธิว]”[60]

“บทนำนี้แสดงอย่างชัดเจนว่า จุดประสงค์ของมัทธิวในการเขียนพระกิตติคุณคือเพื่อที่จะจัดเตรียมหลักฐานที่เพียงพอสำหรับผู้ตรวจสอบว่าการอ้างของพระคริสต์ถึงการเป็นกษัตริย์และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดก็พิสูจน์ว่าถูกต้อง เพราะเหตุนี้ พระกิตติคุณของมัทธิวได้ถูกพิจารณาโดยคริสตจักรเริ่มแรกว่าเป็นหนึ่งในพระธรรมที่สำคัญมากที่สุดของพันธสัญญาใหม่และได้รับความโดดเด่นมากกว่าพระกิตติคุณอีกสามเล่ม”[61]

พวกผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมได้ทำนายว่าพระเมสสิยาห์จะบังเกิดจากผู้หญิง ([ปฐก. 3:15](#)) แห่งเชื้อสายของอับราฮัม ([ปฐก. 22:18](#)) ผ่านทางเผ่ายูดาห์ ([ปฐก. 49:10](#)) และจากวงศ์พันธุ์ของดาวิด ([2 ซมอ. 7:12-13](#)) พระเยซูมีคุณสมบัติในความสัมพันธ์ของทุกอย่าง

1:2-6ก ในการสืบเสาะลำดับพงศ์ของพระเยซูนั้น ทำไมมัทธิวได้เริ่มต้นด้วยอับราฮัม ไม่ใช่อาดัมอย่างที่ลูกาได้ทำ? มัทธิวต้องการที่จะแสดงถึงมรดกตกทอดของคนยิวของพระเยซู และที่จะทำสิ่งนี้ ท่านต้องการที่จะกลับไปยังอับราฮัม ซึ่งเป็นบิดาของเชื้อชาติยิว อย่างสำคัญแล้ว มัทธิวได้เรียกเขาว่า “อับราฮัม” ไม่ใช่ “อับราม” ชื่อที่ยาวกว่าบ่งบอกถึงสิทธิพิเศษแบบพันธสัญญาต่างๆที่พระเจ้าได้ทำแก่อับราฮัม เมื่อพระองค์ได้เปลี่ยนชื่อของเขา

ผู้เขียนได้แยก “ยูดาห์และพี่น้องของเขา” (ข้อ 2) เพราะว่าพระสัญญาถึงพระเมสสิยาห์เกี่ยวกับการเป็นผู้ปกครองได้ไปยังยูดาห์เท่านั้น ([ปฐมก. 49:10](#)) การพาดพิงนี้ถึง 12 เผ่าของอิสราเอลก็จัดเตรียมแนวทางอีกอย่างหนึ่งว่า ความสนใจของมัทธิวนั้นเกี่ยวข้องกับกษัตริย์อย่างหนักแน่น (เปรียบเทียบ 8:11; 19:28)

มัทธิวอ้างอิงถึงน้องชายของเปเรศอีกด้วย (“เสราห์” ข้อ 3) บางทีเนื่องจากว่าเขาเป็นฝาแฝดของเขา แต่บางทีท่านได้ทำอย่างนั้นเพราะว่า “เปเรศ” เป็นบุคคลหลักในทั้งลำดับพงศ์ใน พันธสัญญาเดิม (นรธ. 4; 1 พศด. 4) และในธรรมเนียมของคนยิว[\[62\]](#)

“ธรรมเนียมของคนยิวได้สืบเสาะเชื้อสายกษัตริย์ไปถึงเปเรศ (นรธ. 4:12, 18-22) และ ‘บุตรของเปเรศ’ เป็นถ้อยคำของรับบีสำหรับพระเมสสิยาห์”[\[63\]](#)

การรวมนางทามาร์ (ข้อ 3) และนางราหับ (ข้อ 5) และนางรูธ (ข้อ 5) เช่นเดียวกับนางบัทเชบา (ข้อ 6จ) เข้าไว้ด้วยกันก็ไม่ธรรมดา เพราะว่าคนยิวได้สืบเสาะมรดกตกทอดของพวกเขาผ่านทางบรรพบุรุษที่เป็นผู้ชายของพวกเขา (จนกระทั่งยุคกลาง) การอ้างอิงของมัทธิวถึงผู้หญิงแต่ละคนเหล่านี้เปิดเผยถึงการเน้นต่างๆของท่าน

“จากสี่คนที่ถูกอ้างอิงถึงนั้น สองคนคือ นางราหับและนางรูธเป็นคนต่างชาติ และสามคนคือนางทามาร์ นางราหับและนางบัทเชบาได้ประอรเป็นอันด้วยบาป”[\[64\]](#)

“จากสี่คนเหล่านี้ สองคน (นางทามาร์และนางราหับ) เป็นคนคานาอัน หนึ่งในคน (นางรูธ) เป็นคนโมอับ และหนึ่งคน (นางบัทเชบา) บางทีเป็นคนฮิตไทต์ แน่แน่นอนว่าพวกเขาเป็นตัวอย่างถึงหลักการแห่งพระคุณที่มีอธิปไตยของพระเจ้าผู้ซึ่งไม่เพียงแต่สามารถใช้คนต่างชาติ (และบางทีแม้กระทั่งชื่อเสียงไม่ดี) เพื่อจะบรรลุดุคประสงคั้ันันร์ต่างๆของพระองค์ แต่แม้กระทั่งว่าดูเหมือนจะยินดีในการทำอย่างนั้น”[\[65\]](#)

ผู้เขียนมีจุดประสงค์หลายอย่างสำหรับการรวมผู้หญิงเหล่านี้ไว้ หนึ่งในท่านแสดงว่าพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อจะรวมคนบาปไว้ในครอบครัวของพระเจ้าโดยการแสวงหาและช่วยคนหลงหายให้รอด (เปรียบเทียบข้อ 21)[66] สองการรวมเข้าไว้ด้วยกันของพวกเขาแสดงถึงลักษณะทั่วโลกแห่งพันธกิจและแผ่นดินของพระเยซู[67] หลังจากที่คนยิวได้ปฏิเสธพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พระเจ้าได้เปิดประตูแห่งคริสตจักรแก่คนต่างชาติอย่างเท่าเทียมกับคนยิว พระกิตติคุณของมัทธิวบันทึกการเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงนี้ สาม การอ้างอิงถึงผู้หญิงเหล่านี้เตรียมผู้อ่านสำหรับบทบาทอันสำคัญที่มีரியจะทำในเชื้อสายของพระเมสสิยาห์แม้ว่าแน่นอนว่าเธอไม่ได้เป็นทั้งคนบาปที่ยิ่งใหญ่หรือคนต่างชาติ[68]

ผู้หญิงทั้งห้าคนได้กลายมาเป็นผู้มีส่วนร่วมในเชื้อสายของพระเมสสิยาห์ ผ่านทางการเตรียมที่แปลกประหลาดและไม่ได้ถูกคาดหวังไว้ของพระเจ้า มัทธิวอาจได้อ้างอิงผู้หญิงเหล่านี้เพื่อจะปลดเปลื้องการวิจารณ์โดยการแสดงว่า พระเจ้าได้สนับสนุนการรวมกันทางการสมรสที่ไม่ปกติในวงศ์ตระกูลที่ถูกต้องตามกฎหมายของพระเมสสิยาห์[69]

“คำว่า ‘กษัตริย์’ และ ‘ดาวิด’ [ข้อ 6ก] จะก่อให้เกิดความคิดถึงที่ลึกซึ้งและกระตุ้นความหวังเกี่ยวกับสิ่งสุดท้ายในคนยิวแห่งศตวรรษแรก ดังนั้นมัทธิวทำให้หัวข้อเกี่ยวกับกษัตริย์ชัดเจนคือ กษัตริย์พระเมสสิยาห์ ได้ปรากฏ สิทธิอำนาจเกี่ยวกับกษัตริย์ของดาวิดซึ่งได้สูญเสีย ณ การถูกเนรเทศตอนนี้ได้ถูกกู้คืน และทำให้คิดว่าโดย ‘บุตรที่ใหญ่กว่าของดาวิด’ . . .”[70]

“การเพิ่มเติมของชื่อเรียก กษัตริย์ กำหนดการสิ้นสุดของระยะแห่งการรอคอยนี้และชี้ไปยังพระเยซูซึ่งเป็น พระบุตรของดาวิด พระคริสต์ กษัตริย์ของคนยิว”[71]

เป็นที่ชัดเจนว่า เหตุผลประการที่ลึกซึ้งจะเพี้ยนถึงเรื่องราวสี่เรื่องในพันธสัญญาเดิมที่เป็นตัวอย่างประกอบของประเด็นที่เหมือนกัน ประเด็นนั้นคือ ในแต่ละกรณีนั้นคนต่างชาติได้แสดงถึงความเชื่อที่ไม่ธรรมดาในความตรงข้ามกับคนยิวผู้ซึ่งขาดความเชื่ออย่างมาก[72]

“การพาดพิงถึงเรื่องราวเหล่านี้ก็บรรลุจุดประสงค์ทางศาสนศาสตร์สี่อย่าง”

“หนึ่ง เรื่องราวเหล่านั้นแสดงถึงพระหัตถ์ที่จัดเตรียมของพระเจ้าในการสงวนไว้ซึ่งเชื้อสายของพระเมสสิยาห์แม้กระทั่งในเวลาที่เกิดครุฑา โดยธรรมชาติแล้ว สิ่งนี้นำไปสู่การบรรยายของมัทธิว

เกี่ยวกับการตั้งครุฑของหญิงพรหมจารีที่ซึ่งพระเจ้าได้นำพระเมสสิยาห์เข้าไปในโลก

“สอง เรื่องราวเหล่านั้นแสดงถึงพระทัยของพระเจ้าสำหรับคนต่างชาติที่เป็นตามพระเจ้าและบทบาทที่สำคัญแห่งความเชื่อของพวกเขา ณ เวลาที่สำคัญในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล

“สาม เรื่องราวเหล่านั้นแสดงถึงความสำคัญของพันธสัญญาแบบอับราฮัมและแบบดาวิดในการเข้าใจภารกิจของพระเมสสิยาห์พร้อมกับการจัดจ่อที่ความเชื่อและการเชื่อฟังไม่ใช่เชื่อสายทางเชื้อชาติ

“สี่ เรื่องราวเหล่านั้นเรียกให้ผู้อ่านของมัทธิวไปสู่การกลับใจใหม่และความถ่อมใจและสู่การยอมรับคนต่างชาติเข้าไปในพระกายของพระคริสต์ ด้วยเหตุนี้ก็นำขึ้นถึงหัวข้อที่สำคัญของพระกิตติคุณของมัทธิว”[73]

“ที่นี่ ณ การเริ่มต้นแท้จริงของพระกิตติคุณเล่มนี้ เราได้รับการพูดเป็นนัยถึงความกว้างที่อ้าแขนรับทุกคนแห่งความรักของพระเจ้า”[74]

1:6ข-11 มัทธิวไม่ได้อ้างอิงถึงซาโลมอนหรือกษัตริย์องค์อื่นๆของอิสราเอลในฐานะกษัตริย์ บางทีท่านต้องการที่จะมุ่งความสนใจไปที่ดาวิดและพระเยซูในฐานะความสำเร็จแห่งพระสัญญาต่างๆที่พระเจ้าได้ให้แก่ดาวิด ซาโลมอนไม่ได้บรรลुพระสัญญาเหล่านี้

การอ้างอิงของผู้เขียนถึง “บัทเชบา” นั้นไม่ปกติ (ข้อ 6ข) มันดึงความสนใจไปที่ความชั่วที่ร้ายกาจแห่งบาปของดาวิด บางทีท่านต้องการที่จะเน้นว่า “อูรีอาห์” ไม่ใช่คนอิสราเอลแต่เป็น “คนฮิตไทต์” (2 ซมอ. 11:3; 23:39) เป็นที่ชัดเจนว่า บัทเชบาเป็นลูกสาวของคนอิสราเอล (เปรียบเทียบ 1 พศด. 3:5) แต่คนยิวคงได้ถือว่าเธอเป็นคนฮิตไทต์เนื่องจากว่าเธอได้แต่งงานกับอูรีอาห์

กษัตริย์ห้าองค์ไม่ปรากฏในที่ที่เราคาดหวังว่าจะพบพวกเขา กษัตริย์สามองค์ขาดหายไประหว่างโยรัมและอูสซียาห์ คือ อาหัสยาห์ โยอาชและอามาซิยาห์ (ข้อ 8) และกษัตริย์สององค์ขาดหายไประหว่างโยสิยาห์และเยโฮยาคิน นั่นคือ เยโฮอาหาสและเยโฮยาคิม อย่างที่เราควรสังเกตข้างล่าง (ข้อ 17) มัทธิวได้ตั้งใจที่จะตั้งลำดับพงศ์พันธุ์ของท่านในสามกลุ่มๆละ 14 ชื่อ ทำไมท่านได้ละเว้นการอ้างอิงถึงกษัตริย์ห้าองค์เหล่านี้? สามองค์

แรกก็ ชั่วร้ายโดยเฉพาะ พวกเขาทั้งหมดได้มีการเชื่อมโยงกับอาหับ เยเซเบลและอาซาเลียห์ ยิ่งกว่านั้น พวกเขาได้ประสบกับการตายที่รุนแรง สององค์หลังก็ชั่วร้ายเช่นกัน และรัชกาลของเยโฮยาхимก็สั้นอย่างมากคือ สามเดือนเท่านั้น อย่างไรก็ตาม มัทธิวไม่ได้ทำให้ลำดับพงศของท่านปราศจากการเปราะเปื้อนอย่างสมบูรณ์ อย่างที่การอ้างอิงของท่านถึงนางทามาร์ นางราหับและบาปของดาวิดบ่งบอกไว้

“ชายคนนี้ [เยโฮยาकिन] ถูกเรียกว่า โคนิยาห์ ใน [ยรม. 22:24-30](#) ที่ซึ่งคำสาปได้ถูกป่าวประกาศบนเขา ที่นั่นมันถูกทำนายว่าไม่มีใครในเชื้อสายของเขาที่ควรรุ่งเรืองในการนั่งบนบัลลังก์ของดาวิด ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้เป็นบุตรตามธรรมชาติของโยเซฟ ผู้ซึ่งได้สืบทอดมาจากเยโคนิยาห์ พระองค์คงไม่ได้ปกครองด้วยอำนาจและความชอบธรรมเนื่องจากคำสาปนั้น แต่ พระคริสต์ได้มาทางเชื้อสายของมารีย์ไม่ใช่เชื้อสายของโยเซฟ ในฐานะบุตรบุญธรรมของโยเซฟ คำสาปที่อยู่บนพงศ์พันธุ์ของ โคนิยาห์ก็ไม่กระทบต่อพระองค์”[\[75\]](#)

พี่น้องของเยโฮยาकिन (ข้อ 11) คือ เยโฮยาхимและเศเดคิยาห์ได้ปกครองเหนือยูดาห์เช่นกัน รัชกาลของเศเดคิยาห์ ได้อยู่ยาวนาน 11 ปี แต่เขาเป็นหุ่นเชิดของคนบาบิโลน เชื้อสายกษัตริย์ได้ผ่านมาจากเยโฮยาकिन

“มีความเวทนาในการพาดพิงที่สองถึงความเป็นพี่น้อง [เปรียบเทียบ ข้อ 2] “ยูดาห์และพี่น้องของเขา” ผู้ซึ่งเป็นผู้มีส่วนร่วมในพระสัญญา (ในการพักแรมในอียิปต์อีกด้วย) “เยโคนิยาห์และพี่น้องของเขา” ซึ่งก็คือชนรุ่นแห่งพระสัญญาที่ได้ถูกทำให้ลดความสำคัญลง”[\[76\]](#)

1:12-16 ชื่อส่วนใหญ่ในส่วนนี้ไม่ปรากฏในที่อื่นใดในพระคัมภีร์ บางทีมัทธิวได้รู้จักพวกเขาจากธรรมเนียมบอกเล่าหรือแหล่งที่ได้ถูกเขียนขึ้น

“ในขณะที่ไม่มีคนยิวแห่งศตวรรษที่ยี่สิบสามารถพิสูจน์ว่าพระองค์ได้มาจากเผ่ายูดาห์นับประสาอะไรกับตระกูลของดาวิด นั่นก็ไม่ได้ดูเหมือนที่จะปรากฏว่าได้เป็นปัญหาในศตวรรษแรก เมื่อเชื้อสายนั้นสำคัญในการได้รับทางเข้าสู่การนมัสการในพระวิหาร”[\[77\]](#)

ข้อ 16 ประกอบด้วยการใช้ถ้อยคำที่ระมัดระวังและไม่ปกติ มัทธิวเตรียมสำหรับสิ่งที่ท่านอธิบายในภายหลัง ซึ่งก็คือการบังเกิดจากหญิงพรหมจารีย์ของพระเยซู (ข้อ 23) วลี “ผู้ถูกเรียก” (*โฮ เล โทเมนอส*) ไม่ได้บ่งบอกถึงความสงสัยเกี่ยวกับความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ มันก็แค่ระบุถึงพระเยซูผู้ซึ่งลำดับพงศพระองค์นั้น ได้มาก่อน นี่เป็นหนึ่งในถ้อยคำอันโปรดของมัทธิวในพระกิตติคุณเล่มนี้ มันประกาศถึงนามต่างๆของบุคคล

หรือสถานที่ถึง 12 ครั้ง (เปรียบเทียบ 1:16; 2:23; 4:18; 10:2; 13:55; 26:3, 14, 36; 27:16, 17, 22, 33) อย่างที่
ข้อนี้แสดงให้เห็น พระเยซูทรงเป็นบุตรของโยเซฟ ตามกฎหมาย แม้ว่าพระองค์ได้บังเกิดจากหญิงพรหมจารีย์
โดยมารีย์

1:17 เป็นที่ชัดเจนว่า สามกลุ่มๆละ 14 ชั่วคนที่มัทธิวบันทึกไม่ได้นำเสนอลำดับพงศ์ที่สมบูรณ์ตั้งแต่อับราฮัม
ถึงพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 8) ลูกาบันทึกหลายชื่อตั้งแต่การถูกเนรเทศถึงการบังเกิดของพระเยซูที่มัทธิว
ได้ละเลยไป (ลก. 3:23-27) ดังนั้น “ทุกชั่วคน” (NASB) ต้องหมายถึงทุกชั่วคนที่มัทธิวลงรายการ ด้วยท
กรีกกล่าวตามตัวอักษรว่า “ทุกชั่วอายุคนตั้งแต่อับราฮัมถึงดาวิด . ถึงพระคริสต์” ถ้อยคำที่สรุปของมัทธิว
ไม่ได้ก่อให้เกิดความผิดพลาดในพระคัมภีร์

บรรดาผู้เขียนที่เป็นคนยิวบ่อยครั้งได้เรียบเรียงลำดับพงศ์ต่างๆ เพื่อว่าผู้อ่านของพวกเขาสามารถจำลำดับพงศ์
เหล่านั้นได้อย่างง่ายดาย บางที่มัทธิวเลือกการเรียบเรียงของท่านเพราะว่า ความเท่ากันในทางจำนวนของ
พยัญชนะภาษาฮีบรูในชื่อของดาวิดมีทั้งหมด 14 ตัว ในภาษาฮีบรูนั้น ความเท่ากันในตัวอักษรต่อ “d”
ยังหมายถึงเลข “4” และ “v” แสดงถึงเลข “6” มัทธิวไม่จำเป็นที่จะนำเสนอลำดับพงศ์ที่ไม่ขาดตอนเพื่อจะจัดตั้ง
สิทธิ์ของพระเยซูต่อบัลลังก์ของดาวิด ก่อนจากลำดับพงศ์นี้ไป จงสังเกตว่าแต่ละส่วนของสามส่วนนี้จบลงด้วย
บุคคลที่สำคัญหรือเหตุการณ์ที่เชื่อมโยงกับราชวงศ์ของดาวิด

“ในกลุ่มแรก บัลลังก์ของดาวิดถูกสถาปนาขึ้น ในกลุ่มที่สอง บัลลังก์นั้นถูกโค่นลงและได้ถูกเนรเทศไป
ยังบาบิโลน ในกลุ่มที่สาม บัลลังก์นั้นถูกยืนยันด้วยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ ยิ่งกว่านั้น
พันธสัญญาพื้นฐานถูกจัดตั้งในแต่ละสามระยะเวลาเหล่านี้ คือ พันธสัญญาแบบ อับราฮัมในระยะเวลาแรก
(ข้อ 2-5) พันธสัญญาแบบดาวิดในระยะเวลาที่สอง (ข้อ 6-11) และพันธสัญญาใหม่ [ที่ได้ถูกคาดหวังไว้]
ในระยะเวลาที่สาม (ข้อ 12-16)”[78]

“ในดาวิดนั้น วงศ์ตระกูล [ของอับราฮัม] ได้ขึ้นสู่อำนาจเกี่ยวกับกษัตริย์ ... ณ การเป็นเชลยนั้น
วงศ์ตระกูลนั้นได้สูญเสียอำนาจนั้นอีกครั้งหนึ่ง ในพระคริสต์วงศ์ตระกูลนั้นได้กู้คืนมัน”[79]

ยิ่งกว่านั้นอีก ในแต่ละระยะเวลาที่ถูกครอบคลุมโดยแต่ละส่วนนั้น พระเจ้าได้ให้พันธสัญญาที่สำคัญแก่
อิสราเอลคือ พันธสัญญาแบบอับราฮัม (ปฐม.15) พันธสัญญาแบบดาวิด (2 ซมอ.7) และพันธสัญญาใหม่
(ยรม. 31)[80] พระสัญญาทั้งหมดได้มาสู่การบังเกิดผลในตัวบุคคลและงานของพระเยซูคริสต์

โดยทั่วไปแล้ว ลำดับพงศ์ของมัทธิวแสดงว่าพระเยซูมีสิทธิ์ที่จะปกครองเหนืออิสราเอล เนื่องจากว่าพระองค์เป็นพงศ์พันธุ์ของดาวิดผ่านทางโยเซฟ ในทางกฎหมายนั้น พระองค์ทรงเป็นบุตรของโยเซฟ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ส่วนนี้ของพระกิตติคุณนี้บ่งบอกอย่างหนักแน่นว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ได้ถูกสัญญาไว้

ความแตกต่างทั้งหลายระหว่างลำดับพงศ์ของพระเยซูใน [ลก. 3:23-38](#) เป็นปัญหาที่ไม่มีใครสามารถแก้ไขได้อย่างเพียงพอ ปัญหานี้ก็คือว่าบรรพบุรุษของโยเซฟในลำดับพงศ์ของมัทธิวแตกต่างจากบรรพบุรุษของเขาในลำดับพงศ์ของลูกา โดยเฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่โยเซฟจนถึงกษัตริย์ดาวิด ทฤษฎีที่นักวิชาการหลายคนสนับสนุนในตอนนี้เป็นมัทธิวให้เชื้อสายทางกฎหมายแห่งพงศ์พันธุ์ของดาวิด ซึ่งกล่าวว่าใครเป็นทายาทต่อบัลลังก์ ในแต่ละกรณี และลูกาให้พงศ์พันธุ์ที่แท้จริงของดาวิดในสาขาแห่งวงศ์ตระกูลของดาวิดที่โยเซฟอยู่ใน [\[81\]](#) นักวิชาการคนอื่นๆเชื่อว่ามัทธิวมิลำดับพงศ์ที่แท้จริงของโยเซฟ และลูกามีลำดับพงศ์ที่แท้จริงของมารีย์[\[82\]](#)

เหตุผลสำหรับลำดับพงศ์ของมัทธิวคือที่จะแสดงว่าพระเยซูแห่งนาซาเรธอยู่ในเชื้อสายกษัตริย์ของดาวิด และมีคุณสมบัติที่จะเป็นพระเมสสิยาห์ที่ได้ถูกสัญญาไว้ของอิสราเอล เป็นที่ชัดเจนว่า สิ่งนี้เป็นลำดับพงศ์ของบิดาฝ่ายโลกของพระเยซูซึ่งก็คือโยเซฟที่สืบเสาะวงศ์ตระกูลที่ *ถูกกฎหมาย* ของเขา อย่างเห็นได้ชัดว่า ลำดับพงศ์ของลูกาสืบเสาะเชื้อสายทางโลหิตของโยเซฟ โยเซฟได้รับพระเยซูมาเป็นบุตรของเขา (1:25) สิ่งนี้ได้ทำให้พระเยซูมีคุณสมบัติเหมาะสมอย่างถูกกฎหมายที่จะทำหน้าที่เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล มัทธิวนำเสนอบรรพบุรุษของโยเซฟ เพราะว่าพวกเขาเป็นอดีตกษัตริย์ของอิสราเอล ลำดับพงศ์นี้แสดงถึงสิทธิ์ของพระเยซูที่จะปกครองในฐานะกษัตริย์ของคนยิวและความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงของพระองค์

ข. การบังเกิดของกษัตริย์ 1:18-25

เรื่องราวการบังเกิดที่ตามมาแสดงถึงความเป็นพระเจ้าที่แท้จริงของพระเยซู ประโยคแรกในส่วน(ตอน)นี้ทำหน้าที่เป็นชื่อเรื่องสำหรับตอนนี้ อย่างที่ประโยคในข้อ 1 ได้ทำสำหรับ 1:1-17 มัทธิวบันทึกการบังเกิดที่เหนือธรรมชาติของพระเยซูเพื่อแสดงถึงคุณสมบัติของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ของอิสราเอลต่อไป[\[83\]](#) ท่านต้องการแสดงว่ามารีย์ไม่ได้ตั้งครรภ์โดยผู้ชายอีกคนหนึ่ง ข้อเหล่านี้แสดงถึงการที่พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อจะเป็นทายาทของโยเซฟและดังนั้นก็มีคุณสมบัติที่จะเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล

“ในที่สุดมัทธิวกำลังให้เหตุผลว่าพระเยซูสรุปรวมขอบรูปแบบแห่งประสบการณ์ของอิสราเอลในฐานะที่นำเสนอพระองค์ในฐานะความหวังของอิสราเอลอีกด้วย”[\[84\]](#)

“มัทธิวเล่าเรื่องราวแห่งการบังเกิดของพระเยซูจากมุมมองของโยเซฟส่วนลูกาให้เรื่องราวนี้จากมุมมองของมารีย์”^[85]

1:18-19 กฎหมายของคนยิวถือว่าคู่บ่าวสาวที่ได้หมั้นแล้วนั้นได้แต่งงานแล้วอย่างแท้จริง^[86] ตามปกติแล้วผู้หญิงแต่งงานอายุประมาณ 13 หรือ 14 ปี ^[87] และบ่อยครั้งแล้วสามีของพวกเขาที่แก่กว่าหลายปีตามปกติแล้ว ระยะเวลาหนึ่งปีแห่งการรอคอยก็ตามหลังการหมั้นก่อนความบริบูรณ์ของการสมรสระหว่างปีนั้น คู่บ่าวสาวสามารถยกเลิกการหมั้นของพวกเขาด้วยการหย่าร้างเท่านั้น

“... หญิงสาวที่ได้หมั้นแล้วก็ยังเป็นหญิงม่ายถ้า คู่หมั้น ของเธอได้ตายไป (*Kethub*. i. 2) และนี่ไม่ว่าชายนั้นได้ ‘นำ’ เธอไปยังบ้านของเขาหรือไม่ ดังนั้นหลังจากการหมั้นแต่ก่อนการแต่งงาน ชายนั้นก็จะเป็น ‘สามี’ อย่างถูกกฎหมาย (เปรียบเทียบ ปฐก. 29:21, จชบ. 22:23-24) ดังนั้นการยกเลิกที่ไม่เป็นทางการของการหมั้นก็เป็นไปไม่ได้...”^[88]

ในการเป็นคนที่ “ชอบธรรม” (คำกรีก *ดิกคายอส*) นั้น โยเซฟแทบจะไม่ปล่อยให้การตั้งครรภ์ของคู่หมั้นของเขาผ่านไปโดยปราศจากการกระทำ เนื่องจากมันบ่งบอกว่าเธอไม่สัตย์ซื่อและได้ละเมิดธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส โยเซฟมีสามทางเลือกเกี่ยวกับวิธีที่จะดำเนินการต่อไป หนึ่งในเขาสามารถเปิดโปงมารีย์ต่อสาธารณะว่าไม่สัตย์ซื่อในกรณีนี้ เธออาจประสบกับการถูกเอาหินขว้าง แม้ว่านั่นหายากในศตวรรษแรก^[89] บางทีเธอคงได้ประสบกับความอับอายแห่งการหย่าร้างที่เปิดเผย (*จชบ. 22:23-24*)

ทางเลือกที่สองคือที่จะให้การหย่าร้างลับๆแก่เธอ ซึ่งในกรณีนี้โยเซฟเพียงแค่ต้องยื่นเอกสารที่ถูกเขียนขึ้นต่อหน้าพยานสองคนแก่เธอ (เปรียบเทียบ *จชบ. 5:11-31*)^[90] ทางเลือกที่สามของเขาคือที่จะคงอยู่ในการหมั้นต่อไปและไม่หย่าร้างมารีย์ แต่ดูเหมือนว่าทางเลือกนี้จะเรียกร้องให้โยเซฟที่จะละเมิดธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส (*ลนต. 20:10*) เขาได้ตัดสินใจที่จะหย่าร้างเธออย่างลับๆ สิ่งนี้ได้รับการรักษาความชอบธรรมของเขาไว้ (นั่นคือ การทำตามธรรมเนียมบัญญัติของเขา) และได้ยอมให้เขาที่จะแสดงความเมตตาสงสาร

1:20-21 การปรากฏของ “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระเจ้า” ... “ในความฝัน” คงได้ทำให้ผู้อ่านชาวยิวดั้งเดิมของมัทธิวประทับใจว่าการเปิดเผยนี้มาจากพระเจ้าจริงๆ (เปรียบเทียบ *ปฐก. 16: 7-14; 22:11-18; อพย. 3:2-4:16; และข้ออื่นๆ*) ผู้เขียนเน้นถึงธรรมชาติของพระเจ้าเกี่ยวกับการแทรกแซงนี้ถึงสี่ครั้งในบทตอนนี้ (1:20, 24; 2:13, 19)

คำทักทายของทูตสวรรค์ “โยเซฟบุตรดาวิด” (ข้อ 20) ให้การชื่นชมโยเซฟเกี่ยวกับความสำคัญของการป่าวประกาศที่เขากำลังจะได้รับ มันเชื่อมโยงกับข้อ 1 และลำดับพงศาวดารในเรื่องราวนี้ หัวข้อของพระเมสสิยาห์จากเชื้อสายของดาวิดก็ดำเนินต่อไป บางทีโยเซฟได้กลัวผลลัพธ์ต่างๆของการตัดสินใจของเขาที่จะหย่าร้างมารีย์

โดยหลักการแล้ว การบังเกิดจากหญิงพรหมจารีย์เป็นการตั้งครรก์โดยหญิงพรหมจารีย์ มารีย์เป็นหญิงพรหมจารีย์ไม่เพียงแต่เวลาที่เธอได้ให้กำเนิดพระเยซูเท่านั้น แต่ยังเป็นในเวลา ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ให้พระองค์ปฏิสนธิในครรภ์ของเธออีกด้วย แต่แนวคิดที่ว่ามารีย์ยังคงเป็นหญิงพรหมจารีย์ตลอดชีวิตของเธอซึ่งเป็นหลักคำสอนของโรมันคาทอลิกเกี่ยวกับความเป็นพรหมจารีย์ที่ถาวรของมารีย์ก็ไม่มี การสนับสนุนในคัมภีร์ไบเบิล ไม่มีสิ่งใดในพระคัมภีร์ที่บ่งบอกว่ามารีย์ได้ให้กำเนิดน้องชายและน้องสาวต่างบิดาของพระเยซูอย่างเหนือธรรมชาติ หลักคำสอนนี้ได้รับการยอมรับเพราะว่ามันส่งเสริมความเคารพต่อมารีย์

ทูตสวรรค์นั้นได้ป่าวประกาศพระราชอำนาจพิเศษที่มีอธิปไตยของพระเจ้าในการตั้งชื่อเด็กนั้น (ข้อ 21) พระเจ้าได้ตั้งชื่อ “พระบุตร” ของพระองค์ โยเซฟเพียงแค่ดำเนินการนำพระทัยของพระเจ้าโดยการให้ “ชื่อของพระองค์” แก่พระเยซู ณ เวลาที่เหมาะสม (ข้อ 25) อย่างที่ได้อ้างอิงไปนั้น ชื่อ “เยซู” หมายถึง “พระยาเวห์ช่วยให้รอด” หรือ “พระยาเวห์ทรงเป็นความรอด” “เยซู” เป็นหนึ่งในชื่อโดยทั่วไปมากที่สุดที่อิสราเอล ณ เวลานั้น ดังนั้นบ่อยครั้งแล้วพระเยซูได้ถูกบรรยายอย่างเจาะจงว่าเป็น “พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ” [91] ทูตสวรรค์นั้นได้อธิบายถึงความเหมาะสมของชื่อนี้คือ เยชู (เปรียบเทียบ สดค. 130:8) คนยิวได้คาดหวังถึงพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งจะเป็นทั้งผู้ช่วยให้รอดทางการเมือง และ ผู้ไถ่จากบาป[92]

“มีการคาดหวังมากของชาวยิวถึงพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งจะ ‘ไถ่’ อิสราเอลจากการปกครองแบบกดขี่ของคนโรมันและแม้กระทั่งชำระประชากรของพระองค์ ไม่ว่าโดยคำสั่งหรือการร้องขอต่อธรรมเนียมปฏิบัติ (เช่น สดค. 17) แต่ไม่มีการคาดหวังที่ว่าพระเมสสิยาห์จากเชื้อสายของดาวิดจะให้ชีวิตของพระองค์เองเป็นค่าไถ่ (20:28) เพื่อจะช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดจากบาปของพวกเขา คำกริยา ‘ช่วยให้รอด’ สามารถอ้างอิงถึงการช่วยกู้จากอันตรายทางกายภาพ (8:25) โรคภัยไข้เจ็บ (9:21-22) หรือแม้กระทั่งความตาย (24:22) ในพันธสัญญาใหม่นั้น ตามปกติแล้วมันอ้างอิงถึงความรอดที่ครอบคลุมซึ่งได้เริ่มโดยพระเยซูและจะถูกทำให้สำเร็จบริบูรณ์ ณ การเสด็จกลับมาของพระองค์ ที่นั่นมันชัดเจนที่สิ่งที่เป็นศูนย์กลาง กล่าวคือความรอดจากบาป เพราะว่าในมุมมองตามพระคัมภีร์นั้น ความบาปเป็นสาเหตุพื้นฐาน (ถ้าไม่ใช่อยู่เสมอ) ของความหายนะอื่นๆทั้งหมด ดังนั้นข้อนี้ให้คำแนะนำแก่ผู้อ่านถึงจุดประสงค์พื้นฐานของการเสด็จมาของพระเยซูและธรรมชาติที่สำคัญแห่งการปกครองที่พระองค์จะเริ่มในฐานะกษัตริย์พระเมสสิยาห์ ซึ่งเป็นทายาทแห่งบัลลังก์ของดาวิด. . .”[93]

“ลักษณะพื้นฐานมากที่สุดอันเดียวที่ถูกบรรยายถึงพระเยซูคืออำนาจที่จะช่วยให้รอด...”[94]

1:22-25 วลี *พลีโรเซ โท เรเซน* (“สิ่งที่ได้ถูกกล่าวไว้...สำเร็จ” [NASB] หรือ “ที่จะบรรลุสิ่งที่...ได้กล่าวไว้” [NIV]) ปรากฏในพระกิตติคุณของมัทธิวอยู่บ่อยๆ (2:15, 17, 23; 4:14; 8:17; 12:17; 13:35; 21:4; 27:9; เปรียบเทียบ 26:56) มันบ่งบอกถึงความสำเร็จแห่งการเผยพระวจนะใน พันธสัญญาเดิม

มัทธิวใช้ถ้อยคำในข้อนี้อย่างระมัดระวังมาก ท่านแยกแยะแหล่งของการเผยพระวจนะคือ พระเจ้าจากเครื่องมือที่ซึ่งพระองค์ได้ให้คำเผยพระวจนะคือผู้เผยพระวจนะ สำหรับมัทธิว คำเผยพระวจนะของอิสยาห์เป็นพระวจนะของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 2 ปต. 1:21) บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่แบ่งปันมุมมองที่สูงส่งนี้ของการคล้อยอย่างลงเส้นคงวา (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 3:16) คำเผยพระวจนะที่มัทธิวกล่าวว่าพระเยซูได้ทำให้สำเร็จมาจาก [อิสยาห์ 7:14](#) (ข้อ 23) มันเป็นคำเผยพระวจนะที่ยากที่จะเข้าใจ[95]

ปัญหาแรกเกี่ยวข้องกับความหมายของ “พรหมจารีย์” (คำกรีก *พารเทโนส*) ตามปกติแล้ว คำานานนี้อ้างอิงถึงพรหมจารีย์ตามอักษรในพระคัมภีร์ภาษากรีก[96] ข้อยกเว้นหนึ่งปรากฏใน [ปฐมกาล 34:3](#) ในฉบับเซปทัวจินท์ มันมีความหมายนี้อยู่เสมอในพันธสัญญาใหม่ภาษากรีก ที่มัทธิวตั้งใจให้มันที่จะหมายถึงพรหมจารีย์ก็ชัดเจนเนื่องด้วยสองเหตุผล หนึ่งใน พรหมจารีย์เป็นความหมายที่เป็นมาตรฐานสำหรับคำนี้ สองบริบทสนับสนุนความหมายนี้ (ข้อ 18, 20, 25)

ปัญหาที่สองคือความหมายของคำฮีบรูที่แปลว่า “พรหมจารีย์” (*อัลมา*) ใน [อิสยาห์ 7:14](#) มันหมายถึงหญิงสาวแห่งอายุที่สามารถแต่งงานได้ ที่ยังไม่ได้แต่งงาน ดังนั้นคำฮีบรูมีการพูดเป็นนัยถึงความป็นหญิงพรหมจารีย์ การใช้ทุกอย่างของคำนี้ในพันธสัญญาเดิมภาษาฮีบรูไม่ว่าเรียกร้องหรืออนุญาตความหมายว่า “พรหมจารีย์” ([ปฐมก. 24:43; อพย. 2:8; สดค. 68:25](#) [26]; [สภย. 30:19; พชม. 1:3; 6:8; อสย. 7:14](#)).[97] นั่นคือเหตุที่บรรดา ผู้แปลฉบับเซปทัวจินท์ได้แปล *อัลมา* ว่า “พรหมจารีย์” ใน [อิสยาห์ 7:14](#) การตีความของมัทธิวถึงคำนี้เป็นพรหมจารีย์ก็สอดคล้องกับความเข้าใจของบรรดาผู้แปลฉบับเซปทัวจินท์

ปัญหาที่สามคือ คำเผยพระวจนะนี้หมายถึงอะไรในสมัยของอิสยาห์? ในการเสี่ยงต่อการทำให้เรียบง่ายก็มีการแก้ไขพื้นฐานสามอย่างต่อปัญหานี้

หนึ่ง อิสยาห์ได้ทำนายว่า ผู้หญิงแห่งอายุที่สามารถแต่งงานได้ที่ยังไม่ได้แต่งงาน ณ เวลาแห่งคำเผยพระวจนะนี้จะ “คลอด” “เด็ก” ผู้ซึ่งเธอจะ “ตั้งชื่อว่าอิมมานูเอล” สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในสมัยของอิสยาห์

พระเยซูได้บรรลุลำเผยพระวจนะนี้ *เช่นกัน* ในแง่ที่ว่าหญิงพรหมจารีแท้ได้คลอดพระองค์ และพระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าที่อยู่กับเรา” นี่เป็นมุมมองที่เป็นสัญลักษณ์ที่ซึ่งเด็กที่ได้เกิดในสมัยของอิสยาห์เป็นเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ (ตัวอย่างประกอบที่ได้ตั้งใจไว้ของพระเจ้า) ถึงเด็กที่ได้กำเนิดในสมัยของโยเซฟ ข้าพเจ้าชอบมุมมองนี้[98]

การตีความที่สอง เห็นเห็นว่าอิสยาห์ทำนายการบังเกิดจากหญิงพรหมจารีของเด็กชายที่ชื่อว่าอิมมานูเอล ในสมัยของเขาบรรดาผู้สนับสนุนมุมมองนี้อ้างว่า หญิงพรหมจารีคนหนึ่งได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งชื่อว่าอิมมานูเอลในสมัยของอิสยาห์ พระเยซูได้บรรลุลำเผยพระวจนะนี้ *เช่นกัน* เนื่องจากว่ามารดาของพระองค์เป็นหญิงพรหมจารีเมื่อเธอได้คลอดพระองค์ ปัญหาเกี่ยวกับมุมมองนี้ก็คือว่า มันเรียกร่องการบังเกิดจากหญิงพรหมจารีสองครั้ง ครั้งหนึ่งในสมัยของอิสยาห์และการบังเกิดของพระเยซู

มุมมองที่สามก็คือว่าอิสยาห์ได้ทำนายการบังเกิดของพระเยซูโดยเฉพาะ เขาไม่ได้หมายถึงอะไรเกี่ยวกับผู้หญิงคนใดก็ตามในสมัยของเขาที่ให้กำเนิด พระเยซูเท่านั้นได้บรรลุลำเผยพระวจนะนี้ ไม่มีความสำเร็จในสมัยของอิสยาห์ นี่เป็นมุมมองที่สำเร็จอันเดียว ปัญหาหลักเกี่ยวกับมุมมองนี้ก็คือว่าตามมุมมองนี้ อาหัทสไม่ได้รับหมายสำคัญแต่ได้รับคำเผยพระวจนะเท่านั้น หมายสำคัญต่างๆในพระคัมภีร์เป็นการยืนยันทันทีอย่างพอสมควรว่า สิ่งที่พระเจ้าได้ทำนายไว้จะเกิดขึ้นจริงๆ[99]

บางคำถามเกิดขึ้นเกี่ยวกับในแง่ไหนที่ “อิมมานูเอล” เป็นชื่อของพระเยซู (และชื่อของบุตรชายที่ได้เกิดในสมัยของอิสยาห์) เนื่องจากว่าบรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ไม่เคยอ้างอิงถึงพระองค์ว่าอิมมานูเอล ไม่มีการบันทึกถึงบุตรชายที่ได้เกิดในสมัยของอิสยาห์เกี่ยวกับชื่อนั้น แม้ว่ามันไม่ใช่หนึ่งในชื่อที่แท้จริงของพระเยซู มันอธิบายถึงใครที่พระองค์ทรงเป็นอย่างแม่นยำ (เปรียบเทียบ [ยน. 1:14, 18](#); [มธ. 28:20](#)) สิ่งเดียวกันอาจเป็นจริงเกี่ยวกับบุตรชายที่ได้เกิดในสมัยของอิสยาห์ บางคนเชื่อว่าบุคคลนี้เป็นหนึ่งในบุตรชายของอิสยาห์หรือโอรสของกษัตริย์อาหัทส ผู้ซึ่งอาจได้เป็นกษัตริย์เฮเซคียาห์[100] หรือคนอื่น การคาดเดาของข้าพเจ้าก็คือว่า บุตรชายของอิสยาห์คือ มาเฮร์-ซาลาล-หัช-บัส เป็นความสำเร็จเริ่มแรกและ “อิมมานูเอล” นั้นอาจได้เป็นชื่อที่สองของเขา

“พระองค์ [พระเยซู] คือองค์อิมมานูเอล และพระเยซูว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เพื่อว่าในความเป็นจริงนั้นชื่อทั้งสองก็มีความหมายเดียวกัน”[101]

“พระเยซูสามารถเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้อย่างไร? เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นองค์อิมมานูเอล พระเจ้า

ทรงอยู่กับเรา พระองค์ได้อยู่กับเราอย่างไร? พระองค์ได้บังเกิดจากหญิงพรหมจารีย์ ข้าพเจ้ากล่าวอีกครั้งว่า พระองค์ทรงถูกเรียกว่าพระเยซู พระองค์ไม่เคยถูกเรียกว่าอิมมานูเอล แต่คุณไม่สามารถเรียกพระองค์ว่าพระเยซูได้นอกจากว่าพระองค์ทรงเป็นองค์อิมมานูเอล พระเจ้าทรงอยู่กับเรา พระองค์ต้องเป็นองค์อิมมานูเอลเพื่อจะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก นั่นคือการที่การบังเกิดจากหญิงพรหมจารีย์สำคัญเพียงไร”[102]

“พระคัมภีร์ตอนหลัก 1:23 และ 28:20 . . . อยู่ในความสัมพันธ์ต่อซึ่งกันและกัน . . . อย่างที่ได้ถูกตั้งไว้ ณ ตอนต้นและตอนจบของเรื่องราวของมัทธิว อย่างมีฤทธิ์ พระคัมภีร์สองตอนนี้ล้อมรอบมัน ในการรวมกันนั้น พระคัมภีร์ทั้งสองตอนก็เปิดเผยข่าวสารของเรื่องราวของมัทธิว คือ ในตัวบุคคลของพระเยซูพระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระองค์นั้น พระเจ้าได้เข้ามาใกล้เพื่อจะสถิตกับประชากรของพระองค์จนถึงจุดสิ้นสุดของเวลา ดังนั้นคริสตจักรก็เริ่มยุคเกี่ยวกับสิ่งสุดท้ายแห่งความรอด”[103]

คำแนะนำของทูตสวรรค์นั้นได้เป็นเหตุให้โยเซฟที่จะเปลี่ยนใจของเขา เขาได้ตัดสินใจที่จะไม่หย่าร้างมารีย์อย่างลับๆ แต่ที่จะคงอยู่ในการหมั้นของพวกเขาต่อไปและสุดท้ายก็ทำให้มันสำเร็จบริบูรณ์ (ข้อ 24) มัทธิวไม่ได้ละความสงสัยใดๆเกี่ยวกับการปฏิสนธิในหญิงพรหมจารีย์ของพระเยซู โดยการเพิ่มว่าโยเซฟไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับมารีย์จนกระทั่งหลังจากการบังเกิดของพระเยซู (ข้อ 25)[104] เมื่อโยเซฟได้ตั้งชื่อเด็กนั้น เขาได้รับ “เยซู” ซึ่งเป็นชื่อโดยทั่วไป[105] มาเป็นบุตรชายของเขา

“ในอีกนัยหนึ่ง พระเยซูซึ่งบังเกิดจากมารีย์ แต่ไม่ได้เป็นบิดาโดยโยเซฟก็เป็นบุตรของดาวิดอย่างถูกต้องเพราะว่าโยเซฟบุตรของดาวิดรับพระองค์เข้าไปในเชื้อสายของเขา”[106]

การรับเป็นลูกในอิสราเอลนั้นไม่เป็นทางการแทนที่จะเป็นทางการ (เปรียบเทียบ [ปฐก.15:2](#); [17:12-13](#); [48:5](#); [อพย. 2:10](#); [1 พกษ. 11:20](#); [อสธ. 2:7](#); [ลก. 2:23](#)) เนื่องจากการแต่งงานของเขากับมารีย์ โยเซฟจะให้สถานะทางกฎหมายของพระองค์แก่พระเยซู[107]

การบังเกิดจากหญิงพรหมจารีย์ของพระเยซูนั้นจำเป็นทางศาสนศาสตร์ไหม หรือมันเป็นแค่ความสำเร็จแห่งคำเผยพระวจนะเท่านั้น? ถ้าพ่อแม่ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อ) ส่งผ่านความผิดบาปไปยังลูกๆของพวกเขาในแนวทางทางกายภาพที่เป็นจริงบางอย่าง (เช่น ทางพันธุกรรม ทางตระกูล และอื่นๆ) การบังเกิดจากหญิงพรหมจารีย์ก็จำเป็นที่จะปกป้องพระเยซูไว้จากบาปที่ได้ส่งผ่าน อย่างไรก็ตาม ไม่มีการเปิดเผยที่ชัดเจนที่ว่าบรรดาบิดาส่งต่อความผิดบาปของพวกเขาขณะที่พวกเขาส่งต่อคุณลักษณะอื่นๆ พวกนักศาสนศาสตร์ได้แย้ง

หัวข้อไม่ว่าพระเจ้าใส่บาปแก่แต่ละบุคคล ณ การเกิด หรือพวกพ่อแม่ของเราส่งต่อบาปนั้นมายังเรา (การทรงสร้างนิยม กับ ชนรุ่นนิยม) มุมมองของข้าพเจ้าก็คือว่าบรรดาบิดาไม่ได้ส่งต่อความผิดบาปของพวกเขาทางกายภาพ ธรรมชาติของมนุษย์ไม่จำเป็นที่จะเป็นบาปที่เชื่อมโยงกับพวกพ่อแม่ของเราในบางแง่ แม้ว่ามนุษย์ทุกคนยกเว้นพระเยซูมีธรรมชาติของมนุษย์ที่เป็นบาป

มัทธิวเน้นถึงการบังเกิดจากหญิงพรหมจารีย์ของพระเยซูในส่วนนี้ พระเจ้าไม่ใช่โยเซฟเป็นบิดาแท้จริงของพระเยซูซึ่งทำให้พระองค์เป็นพระบุตรแท้จริงของพระเจ้า (เปรียบเทียบ [2 ซมอ. 7:14](#))

ในบทแรกนี้ ผู้เขียนเน้นถึงตัวบุคคลของพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นทั้งมนุษย์ (ข้อ 1-17) และพระเจ้า (ข้อ 18-25)

“ถ้ามัทธิว 1:1-17 เป็นทุกสิ่งที่สามารถถูกกล่าวเกี่ยวกับการบังเกิดของพระองค์ จากนั้นพระองค์ก็ได้มี สิทธิทางกฎหมายต่อบัลลังก์ แต่พระองค์คงไม่ได้เป็นพระองค์ผู้ซึ่งจะไถ่และช่วยให้รอดจากความบาป แต่ส่วนที่สองที่อยู่ต่อหน้าเราแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งที่ได้ถูกสัญญาไว้อันยาวนาน องค์หนึ่งผู้ซึ่ง โมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะ ได้กล่าวถึง ผู้ซึ่งการสำแดงในอดีตต่างๆของพระเจ้าในโลกและสัตย์ลักษณ์ได้ชี้ไปยังพระองค์”[\[108\]](#)

มัทธิวนำเสนอหลักฐานสามอย่างที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ในบทที่ 1 คือ ลำดับพงศ์ของพระองค์ การบังเกิดจากหญิงพรหมจารีย์ของพระองค์ และการบรรลุคำเผยพระวจนะของพระองค์

ก. วัยเด็กของกษัตริย์ 2

ไม่มีสิ่งใดในบทที่ 2 ที่อธิบายถึงพระเยซูเอง ดังนั้นจุดประสงค์ของมัทธิวไม่ใช่จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับวัยเด็กของพระเยซูแก่ผู้อ่าน ตรงกันข้าม ท่านเน้นถึงการต้อนรับที่พระเมสสิยาห์ได้รับหลังจากการที่ได้เข้ามาในโลก พวกผู้ปกครองเป็นปฏิปักษ์ พวกผู้นำทางศาสนาของชาวยิวไม่ได้สนใจ แต่คนต่างชาติได้ต้อนรับและนมัสการพระองค์ สิ่งเหล่านี้ได้พิสูจน์ว่าเป็นการตอบสนองพื้นฐานตลอดพันธกิจของพระเยซูอย่างพระกิตติคุณของมัทธิวเปิดเผย กลไกทางวรรณกรรมนี้แห่งการนำเสนอความหมายโดยนัยและการตระหนักก็เป็นปกติในพระกิตติคุณเล่มแรก

ยิ่งกว่านั้น ในบทนี้มีการอ้างอิงหลายอย่างต่อความสำเร็จแห่งคำเผยพระวจนะต่างๆของพันธสัญญาเดิม (ข้อ 5-6,

15, 17-18, 23) มัทธิวต้องการที่จะพิสูจน์ต่อไปว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ได้สัญญาไว้ผู้ซึ่งได้บรรลุสิ่งที่พวกผู้เผยพระวจนะได้ทำนายไว้ ในบทที่ 1 การเน้นอยู่ที่การที่อัตลักษณ์ของพระเยซูได้บรรลุคำเผยพระวจนะมากกว่า แต่ในบทที่ 2 มั่นอยู่ที่การที่การเชื่อมโยงตามภูมิศาสตร์ของพระเยซูได้บรรลุคำเผยพระวจนะมากกว่าที่จะพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ มัทธิวจำเป็นต้องแสดงว่าพระเยซูได้บังเกิดที่ที่พันธสัญญาเดิมได้กล่าววว่าพระเมสสิยาห์จะบังเกิด อีกจุดประสงค์หนึ่งของบทนี้ก็คือที่จะแสดงถึงการดูแลที่จัดเตรียมของพระเจ้าเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์

1. คำเผยพระวจนะเกี่ยวกับเบธเลเฮม 2:1-12

พันธสัญญาเดิมไม่เพียงแต่ได้ทำนายถึง วิธี ที่พระเมสสิยาห์จะบังเกิด (1:18-25) แต่ถึง ที่ที่พระองค์จะบังเกิดอีกด้วย (2:1-12)

“ดูเหมือนว่าความมุ่งหมายของผู้เขียนพระกิตติคุณนี้ในการบันทึกเรื่องราวของพวกนักปราชญ์ก็เพื่อจะแสดงว่าเด็กนั้นผู้ซึ่งได้บังเกิดจากเชื้อสายของดาวิดจะบรรลุอุดมคติของความเป็นกษัตริย์ในการเชื่อมโยงกับชื่อของกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของอิสราเอล ได้รับการยอมรับแม้กระทั่งในความเป็นทารกของพระองค์และ โดยบรรดาตัวแทนของโลกที่ไม่ใช่ชาวยิวเพื่อจะเป็น กษัตริย์ที่ยอดเยี่ยมของคนยิว”

[109]

2:1-2 “ในปีที่ 708 ตั้งแต่การก่อตั้งโรม(กคศ.46โดยการคาดคะเนของคริสเตียน)จูเลียส ซีซาร์ได้จัดตั้งปฏิทินจูเลียนขึ้นซึ่งเริ่มต้นปีด้วย วันที่ 1 แต่มันไม่ใช่จนกระทั่งศตวรรษที่หก ค.ศ. ที่ดิโอนิเซียส เอ็กคิอุส นักบวชชาวซีเรียน ที่อาศัยอยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งได้ยืนยันว่าจักรของอีสเตอร์ก็ได้ริเริ่ม ระบบของการคาดคะเนตั้งแต่เวลาของการบังเกิดของพระคริสต์ ที่ละเล็กทีละน้อย การใช้นี้ก็แพร่กระจายซึ่งได้ถูกรับเอาในอังกฤษโดยสถานนักบวชแห่งวิทบีในค.ศ 644 จนกระทั่งมันได้รับการยอมรับทั่วโลก ในปี ค.ศ. 1582 สันตปะปาเกรกอรีที่ 8 ได้แก้ไขปฏิทินของจูเลียน อย่างไรก็ตาม ความรู้ที่แม่นยำมากขึ้นแสดงว่าการคาดคะเนเริ่มแรกของ เวลาของการบังเกิดของพระคริสต์ได้ผิดพลาดโดยหลายปี ดังนั้น ตอนนี้มีการเห็นด้วยว่า การบังเกิดของพระคริสต์ควรจะเป็นระหว่าง กคศ. 6-4”[110]

พวกเขา นักปราชญ์ได้เยี่ยมพระเยซูในบ้านเบธเลเฮมเมื่อไหร่?[111] มีหลายองค์ประกอบที่ชี้ถึงเวลาประมาณ

หนึ่งปีหลังจากการบังเกิดของพระเยซู หนึ่งในมัทธิวอธิบายว่าพระเยซูเป็น “เด็ก” (คำกรีก *ไพดิออน* ข้อ 11) ไม่ใช่ “ทารก” (คำกรีก *เบรฟอส* เปรียบเทียบ [ลก. 2:27](#)) สอง ครอบครัวของพระเยซูได้อาศัยอยู่ในบ้าน (ข้อ 1) ไม่ใช่ข้างรางหญ้า (เปรียบเทียบ [ลก. 2:1-20](#)) สาม กฤษฎีกาที่จะทำลาย เด็กผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่สองขวบลงมา (ข้อ 16) ก็บ่งบอกว่าพระเยซูได้อยู่ภายในช่วงอายุนี้ สี่ โยเซฟและมารีย์ได้นำของถวายของผู้คนที่ยากจนไปยังพระวิหารเมื่อพวกเขาได้มอบถวายพระเยซู ประมาณ 40 วันหลังจากการบังเกิดของพระเยซู ([ลก. 2:24](#)) หลังจากได้รับของขวัญต่างๆของพวกนักปราชญ์ พวกเขาคงได้นำเสนอของถวายธรรมดา (เปรียบเทียบ [ลก. 12](#)) ทำ การตัดสินใจของโยเซฟ และมารีย์ที่จะกลับจากอียิปต์ไปยังยูเดีย (ข้อ 22) บ่งบอกว่า ยูเดียคือที่ที่พวกเขาได้อาศัยอยู่ก่อนที่จะ พวกเขาได้ลี้ภัยในอียิปต์

มัทธิวระบุ “บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย” อย่างระมัดระวังในความตรงข้ามกับบ้านเบธเลเฮมในแคว้นเศบูลุน ([ยชว. 19:15](#)) ว่าเป็นสถานที่เกิดของพระเยซู นี่สำคัญเพราะว่าคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับสถานที่ เกิดของพระเมสสิยาห์เป็นเบธเลเฮมแคว้นยูเดียอย่างเจาะจง ซึ่งเป็นเมืองเกิดของกษัตริย์ดาวิด (ข้อ 6; [มีคา. 5:2](#)).[\[112\]](#)

“เฮโรดมหาราชอย่างที่เขารู้จักในตอนนี้ได้เกิดในปี กคศ. 73 และได้ถูกเรียกว่าเป็นกษัตริย์แห่งยูเดีย โดยสภาแผ่นดินของโรมในปี กคศ. 40 ด้วยการช่วยเหลือของกองทัพโรมันนั้น ในปี กคศ.37 เขาได้บังคับผู้ต่อต้านทั้งหมดต่อการปกครองของเขา ในฐานะบุตรชายของอิดูเมียน แอนทิพาเทอร์ เขาก็มีกึ่ง อำนาจทางการเมืองจงรักภักดีอย่างยิ่ง และผู้บริหารจัดการที่ยอดเยี่ยม และฉลาดพอที่จะคงอยู่ในความโปรดปรานที่ดีแห่งพวกจักรพรรดิโรมันที่ต่อเนื่องกัน การบรรเทาการกัณดารอาหารของเขานั้นสุดยอดและโครงการก่อสร้างต่างๆของเขา (รวมถึงพระวิหารได้เริ่มต้นในปี กคศ. 20) ได้รับการยกย่องแม้กระทั่งโดยพวกศัตรูของเขา แต่เขารักอำนาจ เรียกเก็บภาษีขนาดหนักอย่างไม่น่าเชื่อจากผู้คน และไม่พอใจข้อเท็จจริงที่ว่าคนยิวหลายคนถือว่าเขาเป็นผู้ช่วงชิง ในปีท้ายๆของเขา จากการประสบกับความเจ็บป่วยที่ทำให้ความหวาดระแวงของเขาเพิ่มขึ้น เขาได้หันไปสู่ความโหดร้ายและในความเดือดดาลและความริษยานั้นก็ได้ฆ่าพรรคพวกที่ใกล้ชิด มาริเยนเนกรรยาของเขา (ของพงศ์พันธุ์คนยิวจากพวกแมคคาบีเยน) และอย่างน้อยบุตรชายสองคนของเขา. . .”[\[113\]](#)

“เฮโรดไม่เพียงแต่เป็นคนอิดูเมียนในเชื้อชาติและคนยิวในศาสนา แต่เขาเป็นคนต่างชาติในการปฏิบัติและปีศาจในคุณลักษณะอีกด้วย”[\[114\]](#)

“...คนยิวได้แบกรับความหายนะจากเฮโรดในไม่กี่ปีมากกว่าพวกบรรพบุรุษได้แบกรับระหว่างช่วงเวลาทั้งสิ้นที่ได้ผ่านไปตั้งแต่พวกเขาได้ออกมาจาก บาบิโลนและได้กลับบ้าน...”[\[115\]](#)

“คูเถิด” (คำกรีก อิดู) เป็นการแสดงออกแบบฮีบรูที่มัทธิวใช้เพื่อจะชี้ไปยังพวกนักปราชญ์ พวกเขาเป็นจุดจจ่อแห่งความสนใจของท่านในส่วนนี้

มันไม่ง่ายที่จะระบุพวกนักปราชญ์ (จากคำกรีก *มากอย*) คำกรีกที่ซึ่งเราได้รับ “แม่ใจ” มาจากคำเปอร์เซียที่หมายถึง ผู้ชำนาญเกี่ยวกับดวงดาว คือ นักโหราศาสตร์ หลายศตวรรษก่อนเวลาของพระคริสต์ พวกเขาได้เป็นชนชั้นปุโรหิตแห่งคนเคลเดียผู้ซึ่งสามารถตีความฝันได้ (เปรียบเทียบ [ดนล. 1:20; 2:2; 4:7; 5:7](#)) ภายหลังคำศัพท์นี้ได้ทำให้กว้างเพื่อจะรวมถึงบรรดาผู้ที่สนใจในความฝัน มายากล ดาราศาสตร์ และอนาคต พวกเขาเหล่านี้บางคนได้เป็นผู้สืบหาความจริงที่จริงใจ แต่คนอื่นๆ ได้เป็นคนล่อลวง (เปรียบเทียบ [กจ. 8:9; 13:6, 8](#)) พวกนักปราชญ์ที่ได้มายังกรุงเยรูซาเล็มมาจากทิศตะวันออก กรุงเยรูซาเล็ม ณ เวลานี้ครอบคลุมเนื้อที่ประมาณ 300 เอเคอร์ และจำนวนประชากร ณ เวลาที่ไม่มีเทศบาลก็อยู่ระหว่าง 200,00 และ 250,000 คน[116]

บางทีพวกนักปราชญ์ได้มาจากบาบิโลน เพราะว่าได้เป็นศูนย์กลางของการศึกษาดวงดาวมาเป็นเวลาหลายศตวรรษ[117] บาบิโลนได้เป็นบ้านของดาเนียลผู้ซึ่งได้เป็นประธานองคมนตรีของนักปราชญ์ในบาบิโลเนียอีกด้วย ([ดนล. 2:48](#)) และผู้ได้เขียนการตายของพระเมสสิยาห์ ([ดนล. 9:24-27](#)) ความคิดเห็นแก่แก่ที่สุดก็คือว่าพวกนักปราชญ์ได้มาจากอาระเบียไม่ใช่เปอร์เซีย[118] พวกนักปราชญ์ได้มีชื่อเสียงที่ไม่แน่ใจเช่นนั้นในแวดวงของยิวและคริสเตียน จนมันไม่น่าเป็นไปได้ที่ว่ามัทธิวกงได้อ้างอิงคำพยานของพวกเขาถ้ามันไม่ได้เป็นจริง [119]

“ธรรมเนียมที่ว่าพวกนักปราชญ์ได้เป็นกษัตริย์สามารถสืบเสาะไปไกลถึงเทอร์ทูเลียน (ตายไปในปี ค.ศ. 225) บางทีมันได้พัฒนาขึ้นภายใต้อิทธิพลของพระคัมภีร์ตอนต่างๆของพันธสัญญาเดิมที่กล่าวว่า กษัตริย์จะมาและนมัสการพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ [สดด. 68:29, 31; 72:10-11; อสย. 49:7; 60:1-6](#)) ทฤษฎีที่ว่า ‘นักปราชญ์สามคน บางทีเป็นการอนุมานจากของขวัญ *สามอย่าง* (2:11) ณ ตอนปลาย ของศตวรรษที่หก พวกนักปราชญ์ได้ถูกตั้งชื่อว่า เมลคอน (ภายหลังคือเมลโคเออร์) บัลธาซาร์และแกสเปอร์ มัทธิวไม่ได้ให้ชื่อ พวก *มากอย* ของท่านมายังกรุงเยรูซาเล็ม (ซึ่งเหมือนกับเบธเลเฮมนั้นก็มีความเชื่อมโยงกับคำวิคที่หนักแน่น [2 [ชมอ. 5:5-9](#)]) เป็นที่ชัดเจนว่ามาถึงจากทิศตะวันออก บางทีจากบาบิโลนที่ซึ่งการตั้งรกรากของยิวขนาดใหญ่มากได้ส่งอิทธิพลที่สำคัญ แต่บางทีจากเปอร์เซียหรือจากทะเลทรายอาระเบีย บาบิโลนที่ไกลกว่านั้นอาจได้รับการสนับสนุนโดยเวลาการเดินทางซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าได้ถูกเรียกร้อง. . .”[120]

คำถามของพวกนักปราชญ์ (ข้อ 2) ไม่ใช่ “ผู้ที่ทรงบังเกิด ที่จะมาเป็น กษัตริย์ของชนชาติยิวนี้ อยู่ที่ไหน?” แต่เป็น “ผู้ที่ทรงบังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนี้ อยู่ที่ไหน?” สถานะของพระเยซูในฐานะกษัตริย์ของอิสราเอลไม่ได้มายังพระองค์ภายหลังในชีวิตของพระองค์ พระองค์ได้บังเกิดด้วยสถานะนั้น (เปรียบเทียบ 27:37) ในแง่นี้ พระองค์ทรงเหนือกว่าเฮโรด ผู้ซึ่ง *ไม่ได้* บังเกิดมาเป็นกษัตริย์และได้เห็นว่าเด็กเล็กนี้เป็นการคุกคามต่อบัลลังก์ของเขา การปรากฏในที่อื่นๆเท่านั้นของชื่อเรียก “กษัตริย์ของชนชาติยิว” ในมัทธิวอยู่ใน 27:11, 29, และ 37 ที่ซึ่งคนต่างชาติได้ใช้ถ้อยคำเหล่านี้ที่จะเยาะเย้ยพระเยซู

สิ่งที่ เป็น “ดาว” ของพระเยซูยังคงเป็นปัญหา นักวิชาการบางคนได้แนะนำการรวมกันของดาวพฤหัสบดีและดาวเสาร์ในหมู่ดาวรูปปลา[121] คนอื่นเชื่อว่ามันเป็นดาวฤกษ์ที่สว่างกว่าดวงอาทิตย์ (ดาวที่แตกกระจายและฉายแสงเป็นเวลาหลายสัปดาห์หรือเดือน) ดาวหาง หรือการรวมกันหรือกลุ่มดาวเคราะห์ดวงอื่นๆ คนอื่นๆ เชื่อว่ามันเป็นการทรงสร้างที่เหนือธรรมชาติ

ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม มัน เป็น “ดาว” ดวงเดียวกันนี้ที่ *ได้นำพา* พวกนักปราชญ์ (“ได้นำหน้าพวกเขาไป”) ไปยังบ้านของพระเยซูในเมืองเบธเลเฮม หรืออย่างน้อยไปยังเมืองเบธเลเฮม (ข้อ 9) การปรากฏของคำนำหน้ากรีกที่เฉพาะกับ “ดาว” ในข้อ 9 ซึ่งไปยังดาวดวงเดียวกันที่ถูกอ้างอิงในข้อ 2 สำหรับข้าพเจ้าแล้ว มันจะเป็นไปไม่ได้อย่างมากที่ว่าการรวมกันของดาวเคราะห์หรือ “ดาว” ตามธรรมชาติดวงอื่นอาจได้ให้การนำพาที่จะเจาะจงเช่นนั้นแก่พวกนักปราชญ์

“มันสามารถเป็นไปได้ใหม่ ว่า ‘ดาว’ ที่พวกนักปราชญ์ได้เห็นและได้นำพวกเขาไปยังบ้านที่จะเจาะจงเป็นพระสิริที่สถิตอยู่ของพระเจ้า? พระสิริอย่างเดียวกันนั้นได้นำคนอิสราเอลตลอดคืนทุกกันดารเป็นเวลา 40 ปีในฐานะ เสาเมฆและเสาไฟ บางทีนี่เป็นสิ่งที่พวกเขาได้เห็นในทิศตะวันออกและสำหรับการต้องการคำศัพท์ที่ดีกว่านั้นพวกเขาได้เรียกมันว่า ‘ดาว’”[122]

บางทีพวกนักปราชญ์ได้เชื่อมโยงคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของบalaอัมถึงดาวที่จะออกมาจากยูดาห์ (กคจ. 24:17) กับกษัตริย์คนยิว เป็นที่ชัดเจนว่า บalaอัมได้กำเนิดขึ้นในทิศตะวันออก (กคจ. 23:7) คนยิวในสมัยของพระเยซูได้ถือว่าคำพยากรณ์ของบalaอัมนั้นเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์[123] อย่างน่าสนใจแล้วเหมือนกับพวกนักปราชญ์ บalaอัมได้ประสบกับความกดดันจากกษัตริย์ผู้ซึ่งได้ตั้งใจในการทำลายประชากรของพระเจ้า แต่เขาและพวกเขาได้ปฏิเสธที่จะร่วมมือ

การอธิบายอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า เมื่อพวคนักปราชญ์ได้กล่าวว่า “เราได้เห็นดาวของท่าน” พวกเขาหมายถึงว่า พวกเขาได้เห็นเครื่องหมายที่ว่าพระองค์ได้บังเกิดหรือจะบังเกิดในไม่ช้า[124]

ถ้อยคำของพวคนักปราชญ์ที่ว่าพวกเขาได้ตั้งใจที่จะ “นมัสการ” กษัตริย์องค์ใหม่ก็ไม่จำเป็นที่จะหมายถึงว่าพวกเขาได้ถือว่าพระองค์เป็นพระเจ้า พวกเขาอาจได้หมายถึงว่า พวกเขาต้องการที่จะให้การนับถือของพวกเขาแด่พระองค์ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงบทที่ 1 เรารู้ว่ากษัตริย์องค์ใหม่สมควรต่อการนมัสการที่แท้จริง “นมัสการ” (คำกรีก *προσκυνησέω*) ปรากฏ 13 ครั้งในมัทธิวและเป็นบางสิ่งที่คุณเขียนเน้น เป็นที่ชัดเจนว่าพวคนักปราชญ์ได้ตระหนักว่ากษัตริย์นั้นเป็นพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล “กษัตริย์ของชนชาติยิว” เป็นแนวทางของคนต่างชาติของการกล่าวว่า “พระเมสสิยาห์”[125] พระเมสสิยาห์เป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวจริงๆ

2:3-6 ข่าวดีนี้ได้ทำให้เฮโรด “วุ่นวายใจ” เพราะว่าเขาระหนักอย่างดีถึงความปรารถนาของคนยิวที่จะจัดแยกของคนโรมัน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการปกครองของเขาเอง จำได้ไหมว่าความกลัวของฟาโรห์เกี่ยวกับบัลลังก์ของเขาได้นำไปสู่การฆ่าทารกเช่นกัน เฮโรดเป็นคนเอโดมซึ่งเป็นวงศ์พันธุ์ของเอซาวและการคาดหวังถึงการปรากฏของพระเมสสิยาห์ของคนยิวก็เป็นการคาดหวังที่เขาไม่สามารถละเลยได้ ชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยวุ่นวายใจไปด้วย เพราะว่าพวกเขาได้ตระหนักว่าข่าวนี้จากพวคนักปราชญ์อาจได้นำให้เฮโรดที่จะกระทำการที่โหดร้าย ต่อพวกเขา ต่อไป สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นอย่างแท้จริง (ข้อ 16) แล้วเราก็เริ่มต้นที่จะเห็นการต่อต้านของประชาชนแห่งเยรูซาเล็มที่มีต่อพระเยซูซึ่งจะส่งผลต่อการถูกตรึงของพระองค์ในที่สุด

เฮโรดได้รวบรวมบรรดาผู้นำของอิสราเอลมาเพื่อจะสืบสวนการป่าวประกาศของพวคนักปราชญ์ต่อไป (ข้อ 4) พวกหัวหน้าปุโรหิตส่วนใหญ่เป็นพวกสะดูสี ณ เวลานี้ และพวก ธรรมาจารย์ส่วนใหญ่ (“ครูสอนธรรมบัญญัติ” NIV) เป็นพวกฟาริสี พวกหัวหน้าปุโรหิตรวมถึงมหาปุโรหิตและผู้ร่วมงานของเขา มหาปุโรหิตได้รับตำแหน่งของเขาโดยการแต่งตั้งจากโรม พวกธรรมาจารย์เป็นนักตีความและนักสื่อสารที่เป็นทางการแห่งธรรมบัญญัติต่อประชาชน ซึ่งเป็น “นักกฎหมาย” ของพวกเขา เนื่องจากว่าคนสองกลุ่มเหล่านี้ของพวกผู้นำไม่เข้ากัน เฮโรดอาจได้มีการประชุมกับแต่ละกลุ่มอย่างแยกกัน

“พวกธรรมาจารย์ได้ถูกเรียกเช่นกันเพราะว่ามันเป็นหน้าที่ของพวกเขาที่จะทำการคัดลอกพระคัมภีร์ที่จะจัดกลุ่มและสอนคำสั่งสอนแห่งธรรมบัญญัติทางการบอกเล่า... และที่จะรักษาการนับที่ระมัดระวังเกี่ยวกับทุกตัวอักษรในงานเขียนของพันธสัญญาเดิม หน้าที่เช่นนั้นก็จำเป็นในศาสนาของธรรมบัญญัติและคำสั่งสอน

และเป็นหน้าที่ของพันธสัญญาเดิม (2 ซมอ. 8:17; 20:25; 1 พกษ. 4:3; ยรม. 8:8; 36:10, 12, 26) ต่องานที่ถูกต้องสมควรนี้ นั่น พวกธรรมจารย์ได้เพิ่มการบันทึกของการตัดสินใจของพวกเรบีในเรื่องคำถามต่างๆเกี่ยวกับพิธีกรรม (ฮาลัก โคอ); ประมวลกฎหมายใหม่ที่เป็นผลลัพธ์จากการตัดสินใจเหล่านั้น (มิชนา); ตำนานที่ศักดิ์สิทธิ์ของฮีบรู (เกมารา ซึ่งจัดตั้งกับ มิชนา ทัลมุด); การอธิบายในพันธสัญญาเดิม (มิดราซิม); เหตุผลต่างๆเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ (ฮากาธา); และสุดท้าย การตีความที่ลึกซึ้งซึ่งพบได้ในความหมายของพระคัมภีร์แทนที่จะเป็นการตีความที่ชัดเจน เกี่ยวกับคำ เกี่ยวกับไวยากรณ์ (คัมบาลา) ไม่ใช่ไม่เหมือนวิธีเปรียบเทียบของออริเจนในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พวกฟาริสีได้ถือว่ามีเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่จะรับเอางานเขียนที่ใหญ่นี้ ซึ่งได้ถูกเพิ่มเติมและได้ทำให้พระคัมภีร์คลุมเครือ”[126]

คนยิวแห่งสมัยของพระเยซูได้ถือว่า ฮาลกกาห์ (จาก ฮาลากาห์ “ไป” นั่นคือ กฎของถนนฝ่ายวิญญาณ) ได้มีสิทธิอำนาจที่ใหญ่กว่าพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู[127]

โจเฟซัสได้เขียนสิ่งดังต่อไปนี้เกี่ยวกับอิทธิพลของพวกฟาริสีระหว่างระยะเวลาระหว่างพันธสัญญา: “... แต่พวกเขาที่ได้เป็นการกำจัดที่แย่มากที่สุดต่อเขา [ยอห์น เฮอร์เคนัส] เป็นพวกฟาริสีผู้ซึ่งเป็นหนึ่งของ กลุ่มต่างๆ ของคนยิวอย่างที่เรารู้จักแล้ว แก่คุณแล้ว คนเหล่านี้มีอำนาจที่ยิ่งใหญ่เหนือฝูงชน จนกระทั่งว่าเมื่อพวกเขากล่าวสิ่งใดก็ตามต่อต้านกษัตริย์หรือต่อต้านมหาปุโรหิต พวกเขาได้ถูกเชื่อในช่วงเวลานี้”[128]

จงสังเกตว่า เฮอร์เคนัสผู้ซึ่งคนยิวยกย่องนั้น ผู้ซึ่งพวกนักปราชญ์ได้กล่าวถึงว่าเป็น “พระเมสสิยาห์” (ข้อ 4) คนยิวบางคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเอสซีน ผู้ซึ่งเฮอร์เคนัสไม่ได้ปรึกษา แต่ไม่ใช่พวก สะดูสีและพวกฟาริสีได้คาดหวังให้พระเมสสิยาห์ที่จะปรากฏในไม่ช้าเนื่องจาก [ดาเนียล 9:24-27](#). [129] ดาเนียลได้เป็น “นักปราชญ์” ในทิศตะวันออกเช่นกัน

“มัทธิวตอบความไม่เชื่อของคนยิวเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์อย่างคล่องแคล่ว โดยการอ้างอิงข้อสรุปที่เป็นทางการของพวกเขาเองถึงผลลัพธ์ที่ว่าคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับการบังเกิดของพระองค์ในเมืองเบธเลเฮมเป็นตามตัวอักษร ว่าพระเมสสิยาห์จะเป็นบุคคล ไม่ใช่ชนชาติยิวทั้งหมด และที่ว่าพระเมสสิยาห์จะเป็นกษัตริย์ผู้ซึ่งจะปกครองเหนือพวกเขา”[130]

“ในคัมภีร์เดิมของ [มีคาห์ 5:2](#) ผู้เผยพระวจนะนั้นกำลังกล่าวในเชิงการเผยพระวจนะและทำนายว่าเมื่อใดก็ตามที่พระเมสสิยาห์บังเกิด พระองค์จะบังเกิดในเมืองเบธเลเฮมแห่งยูดาห์ นั่นคือความหมาย *ตามตัวอักษร*

ของ [มิก้าห์ 5:2](#) เมื่อคำเผยพระวจนะตามตัวอักษรได้สำเร็จในพันธสัญญาใหม่ มันก็ถูก อ้างอิงว่าเป็น *ความสำเร็จตามตัวอักษร* คำเผยพระวจนะมากมายก็อยู่ในประเภทนี้. . .”[131]

นักเขียนอีกคนหนึ่งเรียกสิ่งนี้ว่า คำเผยพระวจนะตามตัวอักษรพร้อมกับความสำเร็จตามตัวอักษร[132]

การแปลของมัทธิวเกี่ยวกับคำเผยพระวจนะ [มิก้าห์ 5:2](#) เพิ่มความเป็นจริงที่ว่า “ผู้ปกครอง” จะ “ครอบครอง” คนอิสราเอล จาก [2 ซามูเอล 5:2](#) อย่างดั้งเดิมแล้วถ้อยคำนี้อ้างอิงถึงดาวิด อีกครั้งหนึ่งมัทธิวแสดงถึงการเชื่อมโยงระหว่างคำเผยพระวจนะต่างๆเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และเชื้อสายของดาวิดซึ่งเป็นการเชื่อมโยงที่ท่านทำในบทที่ 1 เช่นกัน บางทีพวกผู้นำทางศาสนาได้ใส่พระคัมภีร์ตอนเหล่านี้ไว้ด้วยกันในการอ้างอิงของพวกเขา[133] นั่นดูเหมือนจะเป็นกรณี การอ้างอิงก็อิสระไม่ได้อ้างอิงคำจากไม่ว่าตัวบทฮีบรูหรือกรีก (เชปทัวจินท์)

2:7-8 เป็นที่ชัดเจนว่า เฮโรดได้เรียกพวกนักปราชญ์เข้ามา “อย่างลับๆ” เพื่อจะหลีกเลี่ยงการกระตุ้นความสนใจที่เกินควรในการเยี่ยมชมของพวกเขาท่ามกลางพวกผู้นำทางศาสนาของอิสราเอล (ข้อ 7) เขาต้องการที่จะรู้ว่าเมื่อไหร่ที่ “ดาว” ได้ “ปรากฏ” เพื่อว่าเขาสามารถกำหนดอายุของกษัตริย์เด็กนั้นได้ ภายใต้อ้างอิงแห่งความปรารถนาที่จะ “นมัสการ” กษัตริย์องค์ใหม่ เฮโรดได้ส่งพวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบธเลเฮมในฐานะตัวแทนของเขา พร้อมกับคำสั่งที่จะรายงานสิ่งที่พวกเขาได้พบต่อเขา ความถ่อมใจที่หน้าชื่อใจคดของเขาได้หลอกลวงพวกนักปราชญ์เขาต้องได้รู้สึกเช่นนี้เนื่องจากว่าเขาไม่ได้ส่งผู้คุ้มกันไปพร้อมกับพวกเขา แต่วางใจว่าพวกเขาจะกลับมาหาเขา

มันน่าคิดที่ว่าเป็นที่ชัดเจนว่าพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมจารย์ไม่ได้มีความพยายามที่จะตรวจสอบการบังเกิดของพระเยซูอย่างที่พวกนักปราชญ์ได้ทำ

“มันแปลกอย่างมากที่พวกธรรมจารย์รู้มากแค่ไหน และพวกเขาใช้จากสิ่งที่พวกเขารู้ที่น้อยแค่ไหน”

[134]

ความเฉยเมยของพวกเขาก็ตรงกันข้ามกับความอยากรู้อยากเห็นของพวกนักปราชญ์และกับความกลัวของเฮโรด มันดำเนินต่อไปในพันธกิจของพระเยซูจนกระทั่งมันได้กลายมาเป็นความเป็นปฏิกิริยา

“... ความขัดแย้งที่ซึ่งเค้าโครงเรื่องของเรื่องราวของมัทธิวแสดงถึงก็คือระหว่างพระเยซูและอิสราเอล

โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกผู้นำทางศาสนา”[135]

“ยกเว้นพระเยซูเอง พวกผู้นำทางศาสนาเป็นผู้ที่ส่งอิทธิพลต่อการพัฒนาเค้าโครงเรื่องของเรื่องราวของมัทธิวมากที่สุด”[136]

“ทันทีที่พระเยซูได้บังเกิดสู่โลกนี้ เราก็มองเห็นว่าพวกเขาแบ่งกลุ่มพวกเขาเองไปสู่สามกลุ่มเหล่านี้ที่ซึ่งมนุษย์ถูกพบอยู่เสมอในการเกี่ยวข้องกับพระเยซูคริสต์”[137]

2:9-12 บางทีดาว “ดวงนั้น” (ข้อ 2) ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม ก็สว่างอย่างมากจนพวกนักปราชญ์สามารถเห็นมัน ขณะที่พวกเขาได้เดินทางในกลางคืน การเดินทางในกลางคืน ก็ธรรมดาเพื่อจะหลีกเลี่ยงความร้อน ดังนั้นพวกเขาคงได้ทำการเดินทางระยะ 5 ไมล์ไปทางใต้ถึงบ้านเบธเลเฮมในตอนกลางคืน อย่างไรก็ตาม นี่คงเป็นหน้าหนาว ดังนั้นบางทีพวกเขาได้เดินทางในกลางวัน [138]

ดาวดวงนั้นอาจได้ระบุว่าบ้านเบธเลเฮมเป็นเมืองที่พระเยซูอาศัยอยู่ และพวกนักปราชญ์อาจได้รับสถานที่ที่แน่นอนของพระองค์จากชาวเมือง ในอีกด้านหนึ่ง ดาวดวงนั้นอาจได้ระบุ “บ้าน” “หลังนั้น” ที่เดียวกับโยเซฟและมารีย์อาศัยอยู่ สิ่งนี้ดูเหมือนเป็นไปได้มากกว่าเมื่อพิจารณาถึงข้อ 11 จงสังเกตว่าพวกนักปราชญ์ได้มายัง “บ้าน” ไม่ใช่ รางหญ้า อย่างที่กอร์ด คริสตมาสทั้งหลายพรรณาน่าพวกเขาทำอย่างนั้น พระเจ้าได้นำพาบรรดาผู้แสวงหาอย่างเหนือธรรมชาติจนพวกเขาได้พบพระเมสสิยาห์ การจัดเตรียมของพระเจ้าได้ให้ “ความยินดียิ่งนัก” แก่พวกเขา (ข้อ 10; เปรียบเทียบ [ลูกา 2:10](#))

การตอบสนองของพวกนักปราชญ์ต่อการค้นพบ “พระกุมาร” และ “มารดาของพระองค์” คือที่จะก้มลงนมัสการพระองค์ จงสังเกตว่าพวกเขาไม่ได้นมัสการมารีย์ หรือพวกเขาไม่ได้นมัสการพระเยซูผ่านทางมารีย์

มันเป็นธรรมเนียมในตะวันออกใกล้โบราณที่จะนำเสนองานของขวัญเมื่อเข้าไปใกล้ผู้ผู้อยู่เหนือ (เปรียบเทียบ [ปฐก. 43:11](#); [1 ซมอ. 9:7-8](#); [1 พกษ. 10:2](#)) พวกนักปราชญ์เหล่านี้ได้นำสิ่งเหล่านี้มาจาก “หีบสมบัติ” หรือกล่องใส่ของมีค่าของพวกเขา ของขวัญที่แพงต่างๆสะท้อนถึงเกียรติที่ยิ่งใหญ่ซึ่งพวกนักปราชญ์ได้มอบแด่พระกุมารเยซู บางที “ทองคำ” ให้เงินสำหรับการเดินทางของโยเซฟและมารีย์ไปยังอียิปต์ (ข้อ 14-21) “กำยาน” เป็นยาเหนียวๆที่ได้มาจากยางไม้ของต้นไม้บางชนิดที่หอมเป็นพิเศษ “มดยอบ” เป็นน้ำหล่อเลี้ยงในเนื้อเยื่อของต้นไม้

ที่มาจากต้นไม้ซึ่งเติบโตในอาระเบีย ผู้คนใช้มันเป็นเครื่องเทศและน้ำหอม บ่อยครั้งก็เพื่อการอาบยาพิษ เช่นเดียวกับเพื่อการใช้อื่นๆ

นักอรรถาธิบายหลายคนในสมัยโบราณและสมัยใหม่ได้เห็นความสำคัญทางสัญลักษณ์ในของขั้วสามอย่างเหล่านี้ บางคนได้กล่าวว่า “ทองคำ” บ่งบอกถึงตำแหน่งของกษัตริย์ส่วนคนอื่นได้เห็นความเป็นพระเจ้าหรือความเป็นกษัตริย์ บางคนกล่าวว่า “กำยาน” แสดงถึงความเป็นพระเจ้า ในขณะที่คนอื่นๆเชื่อว่ามันควรจะแสดงถึงความเป็นมนุษย์หรือความเป็นปุโรหิตที่สมบูรณ์แบบ นักอรรถาธิบายส่วนใหญ่เห็นว่า “มดยอบ” เป็นการทำนายถึงการตายและการถูกฝังของพระเยซู มันไม่น่าเป็นไปได้ที่ว่าพวกนักปราชญ์ได้เห็นความสำคัญนี้ แต่มัทธิวอาจได้ตั้งใจให้ผู้อ่านเห็นมัน การกระทำนี้โดยพวกผู้นำชาวต่างชาติก็ทำนายถึงทรัพย์สมบัติที่พวกผู้เผยพระวจนะของพันธสัญญาเดิมได้กล่าวว่าวันหนึ่งคนต่างชาติจะนำมามอบแด่พระเมสสิยาห์ของอิสราเอล (สดด. 72:10-11, 15; อสย. 60:5, 11; 61:6; 66:20; ศฟย. 3:10; ฮกก. 2:7-8) สิ่งนี้จะปรากฏในแง่เต็มที่ที่สุด ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

พระเจ้าได้แทรกแซงอย่างเหนือธรรมชาติเพื่อจะกั้นพวกนักปราชญ์ไว้จากการกลับไปหาเฮโรด ผู้ซึ่งคงจะสามารถที่จะพุ่งเป้าไปที่พระเยซูอย่างแน่นอน[139] ความฝันเป็นวิธีโดยทั่วไปแห่งการนำพาของพระเจ้าระหว่างระบบของพันธสัญญาเดิมที่ซึ่งพระเยซูได้มีชีวิตอยู่ (เปรียบเทียบ กดว. 12:6)

ความตรงกันข้ามหลายอย่างในส่วนนี้เปิดเผยถึงการเน้นต่างๆของมัทธิว เฮโรดกษัตริย์ที่ช่วงชิงชาวอิดูเมียนที่ชั่วร้ายก็ตรงกันข้ามกับพระเยซูกษัตริย์ที่ชอบธรรมซึ่งได้บังเกิดมาของอิสราเอล ระยะทางไกลจากที่ซึ่งพวกนักปราชญ์ได้เดินทางมาเพื่อจะเยี่ยมเยียนพระเยซู ก็ตรงกันข้ามกับระยะทางใกล้ที่พวกผู้นำของอิสราเอล น่าจะคงได้ เดินทางเพื่อจะไปพบพระองค์การนมัสการที่แท้จริงของพวกนักปราชญ์ ก็ตรงกันข้ามกับการนมัสการที่เสแสร้งของเฮโรดและการขาดการนมัสการอย่างสิ้นเชิงจากพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมจารย์ ความรู้สึกไวและการตอบสนองของพวกนักปราชญ์ชาวต่างชาติที่มีต่อการนำพาของพระเจื่อก็ตรงกันข้ามกับความไม่รู้สึกไวและการไม่ตอบสนองของพวกผู้นำของอิสราเอล

“พวกแรกที่จะนมัสการกษัตริย์ในพระกิตติคุณของมัทธิวเป็นคนต่างชาติ ซึ่งเป็นความหมายโดยนัยของคำบัญชาสุดท้ายของพระเมสสิยาห์ การสำแดงของดาวที่เหนือธรรมชาติก็เป็นพยานถึงคุณลักษณะที่เป็นพระเจ้าของตัวบุคคลของพระเยซู ยิ่งกว่านั้นมัทธิวบันทึกความเป็นจริงที่ว่าพวกนักปราชญ์ที่นมัสการพระเมสสิยาห์ของอิสราเอลได้ถูกบังคับที่จะทำการถ้อยจากบ้านเบธเลเฮม สิ่งนี้เช่นกันก็เป็นการพูดเป็นนัยถึงการเป็นปฏิปักษ์ในอนาคตของอิสราเอลที่มีต่อกษัตริย์ของพวกเขา”[140]

“... ท่าน [มัทธิว] เปรียบเทียบความกระตือรือร้นของพวกนักปราชญ์ที่จะนมัสการพระเยซูโดยไม่คำนึงถึงความรู้ที่จำกัดของพวกเขากับความเฉยเมยของพวกผู้นำชาวยิวและความเป็นศัตรูของข้าราชการสำนักของเฮโรด ซึ่งทั้งหมดนี้ก็มีพระคัมภีร์ที่จะบอกกล่าวพวกเขา มัทธิวบ่งบอกว่าความรู้ที่เป็นทางการเกี่ยวกับพระคัมภีร์ในตัวของมันเองนั้น ไม่ได้นำไปสู่การรู้จักใครที่พระเยซูทรงเป็น...”[141]

“แม้ว่าอิสราเอลตระหนักถึงคำเผยพระวจนะต่างๆ พวกเขาที่มีบอดต่อความเป็นจริงฝ่ายวิญญาณต่างๆ กษัตริย์ของอิสราเอลได้รับการนมัสการโดยคนต่างชาติส่วนประชากรของพระองค์เองไม่ชวนขวยที่จะยอมรับพระองค์เป็นกษัตริย์ของพวกเขา สภาพของอิสราเอลก็ถูกบ่งบอกไว้อย่างชัดเจนในข้อแรกของพระกิตติคุณของมัทธิว พวกเขาเยือกเย็นและไม่เอาใจใส่”[142]

“พวกนักปราชญ์ชาวต่างชาตินมัสการกษัตริย์ของคนยิว คนยิวเฉยเมย และเฮโรดก็เป็นห่วงแค่บัลลังก์ของเขาเท่านั้น ความสนใจของเฮโรดในสวัสดิภาพทางการเมืองของเขาเองแสดงถึงท่าทีของเจ้าหน้าที่รัฐบาลตลอดส่วนที่เหลือของพระกิตติคุณเล่มนี้”[143]

2. คำเผยพระวจนะเกี่ยวกับอียิปต์ 2:13-18

มัทธิวเน้นต่อไปถึงการทำนายของพระเจ้าและการปกป้องของพระองค์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพระองค์เพื่อจะช่วยให้ผู้ฟังของท่านตระหนักว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์ที่ได้ถูกสัญญาไว้

2:13 เป็นครั้งที่สองในสองบท ที่เราอ่านว่า “ทูตองค์หนึ่ง” ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏ” พร้อมกับข่าวสารสำหรับ “โยเซฟ” (เปรียบเทียบ 1:20) สิ่งนี้บ่งบอกว่าข่าวสารนั้นมีความสำคัญที่ไม่ธรรมดา

ลำดับของถ้อยคำ “พระกุมารกับมารดา” ก็ไม่ธรรมดา ตามปกติ พ่อแม่จะได้รับการอ้างอิงถึงก่อนลูกอีกครั้งหนึ่งลำดับนี้ดึงความสนใจไปยังความเป็นศูนย์กลางของพระเยซูในเรื่องราวนั้น

“อียิปต์” เป็นสถานที่ธรรมดาสำหรับการลี้ภัย ณ เวลานี้ เขตแดนของมันก็อยู่ห่างจากบ้านเบธเลเฮมแค่ 75 ไมล์ แม้ว่าเมืองที่ใกล้ที่สุดก็อยู่ห่างประมาณ 150 ไมล์ และมันได้จัดเตรียมการหลบหนีจากความเกลียดชังของเฮโรด เฮโรดไม่มีสิทธิอำนาจที่นั่น ยิ่งกว่านั้น มีประชากรชาวยิวจำนวนมากที่นั่น เช่นเดียวกับสิ่งแทนพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม[144]

โยเซฟได้เรียนรู้ว่าเขาจะต้องคงอยู่ในอียิปต์จนกว่าพระเจ้าได้นำเขาไปยังที่อื่น ซึ่งได้เกิดขึ้นเมื่อเฮโรดได้ตายไป อีกครั้งหนึ่ง อำนาจอธิปไตยของพระเจ้ายิ่งเด่นชัด

“ในการเชื่อฟังคำสั่งนี้จากพระเจ้าและคำสั่งอื่นๆที่ตามมาทันที ความชอบธรรมของโยเซฟ (1:19) ก็เปลื้องความชั่วร้ายของเฮโรดในความบรรเทาที่ คาดไม่ถึงเสมอ”[\[145\]](#)

ในหลายด้าน พระเยซูได้กล่าวย้าชีวิตและประสบการณ์ของโมเสส โมเสสได้เป็นเป้าของผู้ปกครองในสมัยของเขา ผู้ซึ่งได้แสวงหาที่จะทำลายเขาและทารกเพศชายชาวฮีบรูคนอื่นๆทั้งหมดโดยการสั่งให้ฆ่าพวกเขา ([อพย. 1:15-22](#)) มัทธิวต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะเห็น พระเยซูในฐานะ “โมเสสคนที่สอง” เช่นเดียวกับ “อิสราเอลแท้”

2:14-15 เฮโรดได้ตายไปในปี กคศ. 4 [\[146\]](#) โจเซฟส์ได้บันทึกว่าเขาได้ตายไปอย่างน่ากลัว ร่างกายของเขาเน่าเปื่อยและถูกกัดกินโดยพวกหนอน [\[147\]](#) เขาได้ถูกฝังในที่ของเฮโรด ซึ่งเป็นหนึ่งในป้อมพระราชวังที่เขาได้สร้างขึ้นซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเบธเลเฮม [\[148\]](#) เฮโรดอากริปาหลานชายของเขาต่อมาได้ประสบกับจุดจบที่คล้ายกัน ([กจ. 12:23](#))

อย่างที่ได้อธิบายเหตุไป มัทธิวใช้ความสำเร็จแห่งคำเผยพระวจนะต่างๆของพันธสัญญาเดิมเพื่อจะแสดงว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ข้อ 15 มีความสำเร็จอีกอย่างหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จนี้ยากที่จะเข้าใจ เพราะว่าใน [โฮเซยา 11:1](#) ผู้เผยพระวจนะนั้นไม่ได้ทำนายสิ่งใดก็ตาม ท่านเพียงแต่อธิบายการอพยพของอิสราเอลจากอียิปต์ว่าเป็นการจากไปของบุตรพระเจ้า (เปรียบเทียบ [อพย. 4:22](#)) บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาเดิมใช้คำว่า “บุตร” อยู่บ่อยๆเพื่อจะอธิบายถึงอิสราเอลในความสัมพันธ์ของเขากับพระเจ้า มัทธิวหมายถึงอะไรเมื่อท่านเขียนว่าการจากอียิปต์ไปของพระเยซูได้บรรลุถ้อยคำของโฮเซยา ([ฮซย. 11:1](#))? การอ้างอิงของมัทธิวมาจากตัวบทฮีบรู

มัทธิวไม่ได้กล่าวว่าพระเยซูได้บรรลุ คำเผยพระวจนะ องค์ประกอบที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ ความหมายของคำว่า “สำเร็จ” (คำกรีก *เพลโรโอ*) มันมีความหมายที่กว้างกว่าแค่ที่จะ “ทำให้สมบูรณ์” อย่างแท้จริงแล้ว มันหมายถึง “ที่จะจัดตั้งอย่างสมบูรณ์”[\[149\]](#) ในกรณีของคำเผยพระวจนะแบบทำนาย การจัดตั้งที่สมบูรณ์ของสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะทำนายได้เกิดขึ้นเมื่อสิ่งที่เขาทำนายนั้นได้เกิดขึ้น

แต่ในกรณีของ *การพูดเชิงเผยพระวจนะ* ที่กล่าวถึงอดีตหรือปัจจุบัน การจัดตั้งที่สมบูรณ์ของสิ่งที่ผู้เผย

พระวณะได้กล่าวได้เกิดขึ้นเมื่ออีกเหตุการณ์หนึ่งที่ คล้ายกัน ได้เกิดขึ้น นี่เป็นแง่ที่ซึ่งการจากอียิปต์ไปของ พระเยซูได้บรรลุคำเผยพระวณะของโฮเซยา (เปรียบเทียบ [ยากอบ 2:21-23](#)) พระเยซู ทรง เป็นพระบุตรของ พระเจ้า (2:15; 3:17; 4:3, 6; 8:29; 11:27; 14:33; 16:16; 17:5; 26:63; 27:40, 43, 54) ประวัติศาสตร์ของ “อิสราเอล” ซึ่งเป็น “บุตร” ของพระเจ้าในแง่ที่แตกต่างไปก็ได้คาดหวังถึงชีวิตของ พระเมสสิยาห์[150]

ที่จะกล่าวสิ่งเดียวกันในอีกแนวทางหนึ่ง พระเยซูทรงเป็น “การกล่าวซ้ำที่เป็นสัญลักษณ์ของอิสราเอล” [151] นักเขียนอีกคนหนึ่งเรียกสิ่งนี้ว่า “[เหตุการณ์] ตามตัวอักษรรวมกับ [ความสำเร็จ] ที่เป็นสัญลักษณ์” [152] ยังมีนักเขียนอีกคนหนึ่งอ้างอิงถึงมันเป็น “คำเผยพระวณะตามตัวอักษรรวมกับความหมายที่เป็น สัญลักษณ์”[153]

“มีความคล้ายคลึงกันต่างๆระหว่างชนชาติและพระบุตร อิสราเอลเป็น “บุตร” ที่ได้รับเลือกสรรโดยการรับเป็นบุตร ([อพย. 4:22](#)) และพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้า ในทั้งสองกรณี การลงไปยังอียิปต์ก็เพื่อที่จะหลีกหนีอันตราย และการกลับมาก็สำคัญต่อประวัติศาสตร์แห่งการ จัดเตรียมของชนชาตินี้”[154]

“และอย่างที่โมเสสถูกเรียกให้ไปยังอียิปต์และช่วยกู้อิสราเอลบุตรของพระเจ้า บุตรหัวปีของพระองค์ (ดู อพย. 4:22) จากการเป็นทาสทางกายภาพ ดังนั้น พระเยซูได้ถูกเรียกให้ ออกจาก อียิปต์ ในวัยเด็กของ พระองค์ผ่านทางข่าวสารของพระเจ้าที่ได้ให้แก่โยเซฟเพื่อจะช่วยเหลือมนุษยชาติให้รอดจากการเป็นทาส ของบาป”[155]

“...มัทธิวได้มองกลับไปและดึงความคล้ายคลึงกันต่างๆระหว่างเหตุการณ์ต่างๆของประวัติศาสตร์ ของชนชาตินี้และเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ต่างๆในชีวิตของพระเยซูออกมาอย่างประณีต”[156]

2:16-18 นักวิชาการที่วิจารณ์บางคนไม่ได้นับเรื่องราวของมัทธิวเกี่ยวกับการฆ่าเด็กๆในบ้านเบธเลเฮมของ เฮอร์โธ เพราะว่ามันเป็นการยืนยันนอกพระคัมภีร์เกี่ยวกับมัน อย่างไรก็ตาม บ้านเบธเลเฮมนั้นเล็กและ เหตุการณ์ที่สำคัญตามพระคัมภีร์อย่างอื่นอีกมากมายไม่มีการยืนยันทางโลกรวมถึงการถูกต้องของ พระเยซูนักเขียนบางคนได้ประมาณว่าการกำจัดนี้คงได้กระทบเด็กประมาณ 15 หรือ 20 คนเท่านั้น [157] เขาได้เชื่อว่าจำนวนประชากรทั้งหมดของบ้านเบธเลเฮม ณ เวลานั้นก็น้อยกว่า 1,000 คน เมื่อเปรียบเทียบกับกรรไกรกาจอย่างอื่นบางอย่างของเฮอร์โธนั้น การกรรไกรกาจนี้ก็เล็กน้อย[158]

“เรื่องราวของพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับการฆ่าเด็กเล็กๆทั้งหมด ณ บ้านเบธเลเฮม (มธ. 2:16) ในการคาดหวังถึงการทำลายเชื้อสายกษัตริย์ของดาวิดท่ามกลางพวกเขาก็อยู่ในคุณลักษณะอย่างละเอียดกับทั้งหมดที่เราู้เกี่ยวกับ เฮโรดและรัชกาลของเขา”[159]

“จักรพรรดิออกัสตัสได้กล่าวตามที่รายงานไว้ว่ามันดีกว่าที่จะเป็นบุตรของ เฮโรดแทนที่จะเป็นบุตรชายของเขา เพราะว่าบุตรของเขามีโอกาสดีกว่าของการอยู่รอดในชุมชนชาวยิว ในภาษากรีก อย่างเช่นในภาษาอังกฤษ มีความแตกต่างทางตัวอักษรเพียงตัวเดียวระหว่างคำว่า ‘sow’ (*hys – ฮุส*) และ ‘son’ (*hyios – ฮุยออส*)”[160]

“คุณลักษณะที่เหมือนกันต่างๆซึ่งเฮโรดแสดงในบทที่ 2 พวกผู้นำ [ทางศาสนา] จะแสดงภายหลังในเรื่องราวนี้ ที่จะระบุคุณลักษณะที่ชัดเจนที่สุดของคุณลักษณะเหล่านี้ เฮโรดแสดงตัวเขาเองว่า ‘มีคבודฝ่ายวิญญาณ’ (2:3), ‘กลัว’ (2:3), ‘สมรู้ร่วมคิด’ (2:7), ‘หลอกลวง’ และ ‘มุสา’ (2:8), ‘ร้ายแรง’ (2:13, 16), ‘กร้าว’ (2:16; เปรียบเทียบ 21:15), และ ‘หัวนกล้วนอนาคต’ (2:16)”[161]

“นี่คือตัวอย่างประกอบที่น่ากลัวเกี่ยวกับสิ่งที่มนุษย์จะทำเพื่อจะกำจัดพระเยซูคริสต์ ถ้าคนหนึ่งตั้งใจไปตามทางของเขาเอง ถ้าเขาเห็นใครคนหนึ่ง พระคริสต์ผู้ซึ่งมีแนวโน้มที่จะแทรกแซงด้วยความทะเยอทะยานต่างๆของเขาและว่ากล่าวแนวทางต่างๆของเขา จากนั้นความปรารถนาอย่างหนึ่งของเขาก็คือที่จะกำจัดพระคริสต์ และจากนั้นเขาก็ถูกผลักดัน ไปสู่สิ่งที่แย่มากที่สุดต่างๆ เพราะว่าจากนั้นถ้าเขาไม่ได้ทำลายร่างกายของผู้คน เขาจะทำลายหัวใจของพวกเขา”[162]

อีกครั้งหนึ่ง มัทธิวอ้างว่าอีกเหตุการณ์หนึ่งที่ล้อมรอบการบังเกิดของพระเยซูได้บรรลุคำเผยพระวจนะ (ข้อ 17) มัทธิวเป็นผู้เขียนพันธสัญญาใหม่คนเดียวที่อ้างอิง “เยเรมีย์” (31:15; เปรียบเทียบ 16:14; 27:9) เป็นที่ชัดเจนว่าการอ้างอิงนี้มาจากคัมภีร์ไบเบิลเช่นกัน อนึ่ง มัทธิว เพียงแค่อ้างอิงอิสยาห์และเยเรมีย์โดยชื่อจากผู้เผยพระวจนะทั้งหมดที่ท่านอ้างอิง

“มัทธิวไม่ได้เพียงแค่ตรึงตรองคัมภีร์ไบเบิลต่างๆของพันธสัญญาเดิมเท่านั้น แต่อ้างอิงว่าในสิ่งที่ได้เกิดขึ้นตัวบทเหล่านั้นก็พบความสำเร็จ ถ้าเหตุการณ์ต่างๆเป็นตำนาน [แทนที่จะเป็นประวัติศาสตร์] ข้อโต้แย้งก็ไร้ประโยชน์”[163]

มัน ไม่ชัดเจนไม่ว่าเยเรมีย์ได้อ้างอิงถึงการถูกเนรเทศของเผ่าต่างๆในทางเหนือในปี กคศ. 722 หรือถึงการเป็น

เชลยที่บาบิโลนในปี กคศ. 586 เนื่องจากว่าท่านได้กล่าวถึงเหตุการณ์ที่สองของเหตุการณ์เหล่านี้ในพันธกิจของท่านเป็นหลัก บางทีท่านได้ทำอย่างนั้นที่นี้อีกด้วย ในเชิงบทกวีแล้ว ท่านได้นำเสนอ “ราเชล” ว่าเป็น “มารดา” ในอุดมคติของคนยิว “ร้องไห้คร่ำครวญ” เพราะว่า “บรรดาบุตรของเธอ” ได้ไปยังการเป็นเชลย เนื่องจากว่าราเชลได้ตายไประหว่างทางไปยังเบธเลเฮม ([ปฐก. 35:16, 19](#)) การอ้างอิงถึงเธอก็เชื่อมโยงอย่างดีกับเหตุการณ์ต่างๆของวัยเด็กเริ่มแรกใกล้เบธเลเฮมของพระเยซู

“ในด้าบตั้งเดิม เยรมีย์กำลังกล่าวถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้าเมื่อการเป็นเชลยที่บาบิโลนเริ่มต้นขึ้น เมื่อบรรดาคนหนุ่มชาวยิวได้ถูกนำไปสู่การเป็นเชลย พวกเขาได้ผ่านเมืองรามัทห์ ไม่ไกลจากเมืองรามัทห์สักเท่าไรนั่นก็เป็นทีที่ราเชลได้ถูกฝัง และเธอได้เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นแม่ของชาวยิวเมื่อพวกคนหนุ่มได้เดินขบวนไปยังบาบิโลน บรรดามารดาชาวยิวแห่งเมืองรามัทห์ได้ออกมาร้องไห้สำหรับบรรดาบุตรของพวกเขา เพราะว่าพวกเขาจะไม่เห็นอีกเลย เยรมีย์ได้พรรณานจากนั้น เมื่อราเชลได้ร้องไห้เพื่อบรรดาบุตรของนาง นี่เป็นความหมาย *ตามตัวอักษร* ของ [เยเรมีย์ 31:15](#) พันธสัญญาใหม่ไม่สามารถเปลี่ยนหรือตีความสิ่งที่ข้อนี้หมายถึงใหม่ในบริบทนั้น หรือไม่ได้พยายามที่จะทำอย่างนั้นในประเภทนี้ [ของคำเผยพระวจนะที่สำเร็จ] มีเหตุการณ์ในพันธสัญญาใหม่ที่มีประเด็นหนึ่งของความคล้ายกันกับเหตุการณ์ในพันธสัญญาเดิม ข้อนี้ถูกอ้างอิงว่าเป็น *การประยุกต์ใช้* ประเด็นหนึ่งของความคล้ายกันระหว่างรามัทห์และเบธเลเฮมก็คือว่า อีกครั้งหนึ่ง บรรดามารดาชาวยิวกำลังร้องไห้เพื่อบรรดาบุตรของพวกเขาซึ่งพวกเขาจะไม่เห็นอีกและดังนั้นตอนพระคัมภีร์ในพันธสัญญาเดิมก็ถูกประยุกต์ใช้กับเหตุการณ์ในพันธสัญญาใหม่ หาไม่แล้ว ทุกสิ่งก็แตกต่าง”[\[164\]](#)

คูเปอร์เรียกสิ่งนี้ “คำเผยพระวจนะตามตัวอักษรรวมกับการประยุกต์ใช้”[\[165\]](#) เบเล่ย์เห็นสามประเด็นของการเปรียบเทียบระหว่างสองเหตุการณ์คือ ในทั้งสองเหตุการณ์นั้น กษัตริย์ต่างชาติได้คุกคามอนาคตของอิสราเอล (เปรียบเทียบ 2:13) พวกเด็กๆได้เกี่ยวข้อง และอย่างไรก็ตาม การฟื้นฟูในอนาคตของอิสราเอลก็แน่นอน (เปรียบเทียบ [ยรม. 31:31-37](#)).[\[166\]](#)

เป็นที่ชัดเจนว่า มัทธิวใช้ [เยเรมีย์ 31:15](#) เพราะว่ามันนำเสนอความหวังแก่คนอิสราเอล ว่าอิสราเอลจะกลับมายังแผ่นดินนั้น แม้ว่าพวกเขาได้ร้องไห้ ณ การจากไปของประเทศ บริบทแห่งถ้อยคำของเยเรมีย์คือความหวัง มัทธิวใช้เนื้อหาของเยเรมีย์เพื่อจะให้ความหวังแก่ผู้อ่านของท่านว่า แม้จะมีน้ำตาของบรรดามารดาแห่งเมืองเบธเลเฮม พระเมสสิยาห์ได้หนีหนีจากเฮโรดและจะกลับมาปกครองในที่สุด [\[167\]](#)

“อย่างเช่นในข้อ 15 ที่นี้เฮโรดไม่ได้กล่าวถึงเหตุการณ์จากประวัติศาสตร์ของอิสราเอล การเนรเทศได้ส่งอิสราเอลไปยังการเป็นเชลยและด้วยเหตุนี้ก็ได้เรียกร่องน้ำตา แต่ที่นี้น้ำตาไม่ได้มีไว้เพื่อผู้ที่ไปสู่ ‘การถูกเนรเทศ’ แต่เนื่องจากบรรดาเด็ก ๆ ผู้ซึ่งอยู่ข้างหลังและถูกฆ่า ดังนั้นทำไมจึงไม่มีการอ้างอิงถึงการถูกเนรเทศเลย? การช่วยเหลือเกิดขึ้นจากการสังเกตบริบทที่กว้างกว่าของทั้งเยเรมีย์และมัทธิว [เยเรมีย์ 31:9, 20](#) อ้างอิงถึงอิสราเอล คืออพราอิมในฐานะบุตรที่รักของพระเจ้าและแนะนำพันธสัญญาใหม่ (31:31-34) ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทำกับประชากรของพระองค์อีกด้วย ดังนั้นน้ำตาที่เกี่ยวข้องกับการถูกเนรเทศ (31:15) จะสิ้นสุด มัทธิวได้ทำให้การถูกเนรเทศเป็นจุดเปลี่ยนในความคิดของท่านแล้ว (1:11-12) เพราะว่า ณ เวลานั้นเชื้อสายของดาวิดได้ถูกขับออกจากบัลลังก์ ตอนนี้ น้ำตาของการถูกเนรเทศก็กำลัง ‘สำเร็จ’ นั่นคือ น้ำตาได้เริ่มต้นในสมัยของเยเรมีย์และไปถึงจุดสุดขั้วและสิ้นสุดโดยน้ำตาของบรรดามารดาของบ้านเบธเลเฮม ทายาทบัลลังก์ของ ดาวิดได้มา การถูกเนรเทศได้สิ้นสุด พระบุตรแท้ของพระเจ้าได้มาถึง และพระองค์จะแนะนำพันธสัญญาใหม่ (26:28) ซึ่งได้สัญญาไว้โดยเยเรมีย์”[\[168\]](#)

[3. คำเผยพระวาทะเกี่ยวกับนาซารัธ 2:19-23 \(เปรียบเทียบ ลูกา 2:39\)](#)

มัทธิวสรุปเรื่องราวที่คัดสรรไว้ของท่านแห่งเหตุการณ์ต่างๆ ในวัยเด็กของพระเยซูที่แสดงถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ และอธิบายถึงปฏิกิริยาตอบสนองหลายอย่างต่อพระองค์ด้วยการเสด็จกลับไปยังอิสราเอลของพระเยซู

2:19-20 เฮโรดมหาราชได้ตายไปในปี กคศ. 4 โจเซฟได้เขียนเกี่ยวกับสภาพของเขาไม่นานก่อนการตายของเขาดังต่อไปนี้:

“ . . . ความเจ็บไข้ได้เพิ่มเหนือเขาอย่างใหญ่หลวงหลังจากอาการที่รุนแรง และสิ่งนี้ก็เกิดโดยการพิพากษาของพระเจ้าที่มีเหนือเขาเนื่องจากบาปของเขา เพราะว่าไฟได้คุกรุ่นในเขาอย่างช้าๆ ซึ่งดูเหมือนจะปรากฏแก่การสัมผัสในที่ภายนอกไม่มากอย่างที่มันได้เพิ่มความเจ็บปวดของเขาในที่ภายใน เพราะว่ามันได้นำความอยากที่รุนแรงต่อการกินมาเหนือเขา ซึ่งเขาไม่สามารถหลีกเลี่ยงที่จะจัดเตรียมด้วยอาหารหนึ่งอย่างหรืออย่างอื่นได้ เครื่องในของเขาก็ผุพัง และความรุนแรงโดยมากแห่งความเจ็บปวดของเขาก็อยู่ที่ปลายลำไส้ใหญ่ของเขา น้ำใสที่เกิดจากน้ำได้เกิดขึ้นที่เท้าของเขา และเหมือนกับวัตถุที่ได้ทำให้เขาเจ็บปวดที่ด้านล่างท้องของเขา มิใช่เท่านั้น ต่อไปที่ถ่ายปัสสาวะและอุจจาระก็นำเปื้อน

และได้ก่อให้เกิดหนอน และเมื่อเขาได้นั่งตรงๆ เขาก็มีความยุ่งยากในการหายใจ ซึ่งน่าขยะแขยงอย่างมากเนื่องจากกลิ่นเหม็นแห่งลมหายใจของเขาและความรวดเร็วของการกลับมาของมัน ยิ่งกว่านั้นเขาได้มีการซักในท่อนของร่างกายของเขา ซึ่งได้เพิ่มกำลังของเขาต่อระดับที่ทนไม่ได้”[169]

อีกครั้งหนึ่ง การริเริ่มที่มีอิทธิพลโดยพระเจ้าเป็นหัวข้อการบันทึกของมัทธิว นี่เป็น “ความฝัน” ครั้งที่สี่และการอ้างอิงครั้งที่สามถึง “ทูตองค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ที่ปรากฏ “แก่ โยเซฟ” ในบทนำวลี “แผ่นดินอิสราเอล” ปรากฏที่นั่นในพันธสัญญาใหม่ เป็นที่ชัดเจนว่า มัทธิวใช้มันเนื่องจากว่ามันทำให้ระลึกถึงพระสัญญาและพระพรต่างๆที่พระเจ้าได้ให้แก่ยาโคบและพงศ์พันธุ์ของเขา[170]

2:21-23 โยเซฟได้ตอบสนองต่อคำสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเชื่อฟัง อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เขาได้ทำอย่างนั้น ชาวาก็ได้มาถึงเขาว่า “อารเคลาอัส” บุตรชายของเฮโรดมหาราช ได้เริ่มต้นที่จะครอบครองในฐานะผู้ปกครอง “เหนือแคว้นยูเดีย” สามาเรียและอิดูเมีย[171] ส่วนที่เหลือของแผ่นดินของเฮโรดมหาราชได้ยังพวกบุตรชายของเขา คือ แอนทิพาตัสผู้ซึ่งได้ครอบครองในฐานะผู้ปกครองเหนือแคว้นกาลิลีและเพอเรีย (กคศ. 4 - ค.ศ. 39) และฟิลิป “เจ้าเมือง” หมายถึง ฟิลิปได้ครอบครองเหนือหนึ่งในสี่ของแผ่นดินของเฮโรดมหาราชบิดาของเขา ฟิลิปได้กลายมาเป็นเจ้าเมืองแห่งอิทูเรีย ตราโคนิซิส และเขตแดนอื่นๆบางที่ (กคศ. 4 - ค.ศ. 34).[172] ชื่อเรียก “ผู้ปกครอง” ก็มีเกียรติกว่าชื่อเรียก “เจ้าเมือง” มันหมายถึงผู้ปกครองเหนือผู้คน อย่างไรก็ตาม มันเป็นตำแหน่งที่ต่ำกว่า “กษัตริย์” อีกด้วย

“หนึ่งในการกระทำแรกของอารเคลาอัสคือที่จะฆ่าคนประมาณสามพันคนในพระวิหารเพราะว่าบางคนในพวกเขาได้ระลึกผู้ที่ตายเพื่อความเชื่อบางคนที่ได้ถูกทำให้ตายโดยเฮโรด พ่อเป็นอย่างไร ลูกก็เป็นอย่างนั้น”[173]

อารเคลาอัสได้พิสูจน์ว่าเป็นผู้ปกครองที่แย่ ซีซาร์ ออกัสตัสได้ในประเทศเขาสำหรับประวัติที่แย่ของเขาในปี ค.ศ. 6[174] ฟิลิปเป็นผู้ปกครองที่ดีที่สุดท่ามกลางพวกบุตรชายของเฮโรดมหาราช

เป็นที่ชัดเจนว่า พระเจ้า “ได้เตือน” โยเซฟที่จะไม่กลับไปยังเขตแดนของอารเคลาอัส โยเซฟได้เลือกที่จะตั้งรกรากใน “เมืองนาซาเร็ธ” ใน “แคว้นกาลิลี” แทนที่จะเป็นพรมแดนทางเหนือของแคว้นเศบูลุนอย่างไม่สงสัยเลยว่าได้รับการนำพาโดยพระเจ้าที่จะไปยังที่นั่น นี่ได้เป็นที่อาศัยของเขาและของมารีย์ ก่อนการบังเกิดของพระเยซู (13:53-58; [ลก. 1:26-27](#); [2:39](#)) มัทธิวบันทึกว่าการย้ายนี้เป็นความสำเร็จอีก

อย่างหนึ่งของคำเผยพระวจนะ (ข้อ 23) เมือง นาซาเร็ธตั้งอยู่ทางเหนือของบ้านเบธเลเฮม 70 ไมล์ และหลักฐานทางโบราณคดีชี้ถึงจำนวนประชากรประมาณ 480 คน ณ ตอนต้นของศตวรรษแรก[175] มัน เป็นสถานที่แห่งกองทหารรักษาการณ์โรมันในกาลิลีทางเหนือ[176]

“...*เวีย มาริส* [ทางหลวงทะเล] ได้ผ่านทางเมืองนาซาเร็ธ และจากนั้นไม่ว่าโดยทางหมู่บ้านคานา หรือที่อื่นเลียบไหล่เขาทางเหนือของภูเขาทาโบร์ไปยังทะเลสาบเยเนซาเร็ธ ถนนแต่ละสายของถนนสายเหล่านี้ในไม่ช้าก็เชื่อมกับ กาลิลีส่วนบน ดังนั้น แม้ว่าเส้นทางของการพาณิชย์ระหว่างอัครโศและตะวันออกได้ถูกแบ่งเป็นสามทาง กระนั้น เมื่อหนึ่งในเส้นทางเหล่านี้ผ่านเมืองนาซาเร็ธ เมืองเล็กที่เงียบก็ไม่ใช่สระน้ำที่นิ่งแห่งความสันโดษที่เรียบง่าย. . . . แต่ในอีกด้านหนึ่ง เมืองนาซาเร็ธเป็นหนึ่งในศูนย์กลางที่ยิ่งใหญ่ของชีวิตเกี่ยวกับพระวิหารของคนยิว . . . พวกมหาปุโรหิตแห่ง ‘เวร’ ซึ่งจะต้องอยู่ในหน้าที่อยู่เสมอก็ได้รวมตัวกันในบางเมือง ที่ซึ่งพวกเขาได้ไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นกลุ่ม ส่วนบรรดาพวกของเขาผู้ซึ่งไม่สามารถที่จะไปได้ก็ได้ใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์ในการอดอาหารและอธิษฐาน....ดังนั้นที่จะถือมุมมองที่กว้างขึ้น ความสำคัญทางสัญลักษณ์สองอย่างก็เกี่ยวข้องกับเมืองนาซาเร็ธ เนื่องจากว่าผ่านทางมันนั่นก็เป็นดังเช่นบรรดาผู้ที่ได้ดำเนินการจรรยาของ โลก และบรรดาผู้ที่ได้ปรนนิบัติในพระวิหาร”[177]

ความสนใจที่เอาใจใส่ต่อคำศัพท์ต่างๆที่มีบทวิใช้ในการที่จะอธิบายความสำเร็จนี้ก็ช่วยให้เราเข้าใจถึงการที่พระเยซูได้ทำให้พระคัมภีร์สำเร็จ หนึ่งในบทวิกล่าวว่าคุณเผยพระวจนะได้มาทาง “พวกผู้เผยพระวจนะ” ไม่ใช่ ผู้เผยพระวจนะ *คนหนึ่ง* นี้เป็นที่เดียวในพระกิตติคุณเล่มแรกที่ท่านกล่าวสิ่งนี้ สอง บทวิไม่ได้กล่าวว่าพวกผู้เผยพระวจนะ “ได้กล่าว” หรือ “ได้เขียน” คำทำนาย ท่านกล่าวว่า “สิ่งที่ได้ถูกกล่าวหรือพูด” ผ่านทางพวกเขาได้เกิดขึ้น ในอีกนัยหนึ่ง บทวิกำลังอ้างอิงโดยทางอ้อมอย่างมีอิสระ[178]

ไม่มีพระคัมภีร์ตอนใดในพันธสัญญาเดิมที่ได้ทำนายว่าพระเมสสิยาห์จะมาจากเมืองนาซาเร็ธหรือที่ว่าผู้คนจะเรียกท่านว่า “ชาวนาซาเร็ธ” แล้วบทวิสามารถกล่าวว่าพระเยซูได้ทำให้ พระคัมภีร์สำเร็จโดยการอาศัยอยู่ที่นั่นได้อย่างไร? การอธิบายที่เป็นไปได้มากที่สุดดูเหมือนจะเป็นว่าเมืองนาซาเร็ธเป็นเมืองที่ ถูกดูถูก โดยเฉพาะ ในมณฑลที่ ถูกดูถูก แห่งแคว้นกาลิลีในสมัยของพระเยซู (ยน.1:46; 7:42, 52).[179] ผู้เผยพระวจนะหลายคนของพันธสัญญาเดิมได้ทำนายว่าผู้คนจะ “ดูถูก” พระเมสสิยาห์ (สดด. 22:6-8, 13; 69:8, 20-21; อสย. 11:1; 42:1-4; 49:7; 53:2-3, 8; ดนล. 9:26).[180] บ่อยครั้งบทวิหันไปสู่วิวรณ์ของการที่พระเยซูได้ถูกดูถูก (8:20; 11:16-19; 15:7-8)

ดูเหมือนว่าผู้เขียนจะให้ ใจความ ของพระคัมภีร์หลายตอนของพันธสัญญาเดิมที่นี้ มากกว่าการอ้างอิง พระคัมภีร์ตอนใดๆจากตอนเหล่านั้น มีการพาดพิงถึง *เนทเซอร์* (“หน่อ”) ใน [อิสยาห์ 11:1](#) ว่าพวกเรบี ในสมัยของพระเยซูได้ถือว่าเป็นพระเมสสิยาห์ ในพระคัมภีร์ตอนนั้น ดูเหมือนว่าทายาทของดาวิดจะ ออกมาจากสถานที่ที่ต่ำต้อยและคลุมเครือ นักเขียนคนหนึ่งได้ให้หลักฐานว่าพระคัมภีร์ฉบับแปล ทาร์กุมเช่นเดียวกับบรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้ตีความพันธสัญญาเดิมในเชิงพระเมสสิยาห์[181] “ในศตวรรษแรก *ซาวนาซาริน* เป็นผู้ที่ถูกดูถูกและปฏิเสธและคำศัพท์นั้นได้ถูกใช้เพื่อจะต่อว่าและ ทำให้รู้สึกขายหน้า ([ยน. 1:46](#)) พวกผู้เผยพระวจนะ ได้สอนว่าพระเมสสิยาห์จะเป็นบุคคลที่ถูกดูถูกและ ปฏิเสธ (เช่น [อสย. 53:3](#)) และสิ่งนี้ถูกสรุปโดยคำศัพท์นี้ *ซาวนาซาริน*”[182]

ฟรัชเทนบุมเรียกประเภทนี้ของความสำเร็จตามคำเผยพระวจนะว่า “ผลรวม”[183] คูเปอร์ชอบที่จะเรียก มันว่า “คำเผยพระวจนะตามตัวอักษรรวมกับผลรวม”[184]

“พระเยซูทรงเป็นกษัตริย์พระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้า บุตรของดาวิด แต่พระองค์ทรงเป็นหน่อ จากเชื้อสายกษัตริย์ที่ได้ถูกพินลงมาด้วยขวานจนถึงโคนและถูกปลุกในสภาพแวดล้อมที่ได้ถูกรับรองว่า จะพิชิตพระองค์ด้วยการดูถูก มัทธิวกำลังบอกเราว่า พระเยซูพระเมสสิยาห์ไม่ได้แนะนำแผ่นดินของ พระองค์ด้วยการแสดงภายนอกหรือนำเสนอพระองค์เองด้วยการเอิกเกริกแห่งกษัตริย์ในทางโลก ในความสอดคล้องกับคำเผยพระวจนะนั้น พระองค์ได้เสด็จมาในฐานะผู้รับใช้ที่ถูกดูถูกขององค์พระผู้ เป็นเจ้า”[185]

การอธิบายที่พึงพอใจน้อยต่างๆของคำเผยพระวจนะนี้และความสำเร็จของมันก็เป็นดังต่อไปนี้ หนึ่งใน บางคนเชื่อมโยง “ซาวนาซาริน” กับ “คนนาสิร์” (เปรียบเทียบ [ฉธก. 13:5](#)) อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่เคย เป็นคนนาสิร์ (11:19) ยิ่งกว่านั้น ประวัติของคำของคำเหล่านี้ก็ไม่ได้เชื่อมโยงกัน

สอง บางคนเชื่อว่าคำฮีบรูที่แปลว่า “หน่อ” (*เนทเซอร์*) ใน [อิสยาห์ 11:1](#) พังพอดูเหมือน “นาซาเร็ธ” เพื่อ จะให้เหตุผลถึงการเชื่อมโยง[186] ปัญหาที่มีกับมุมมองนี้ก็คือว่า คำฮีบรูและเมือง นาซาเร็ธไม่มีอะไร ที่เหมือนกันยกเว้นชื่อที่ออกเสียงคล้ายกัน *เนทเซอร์* ปรากฏในพระคัมภีร์ตอนเดียวเท่านั้นอีกด้วย แต่มัทธิวอ้างอิง “พวกผู้เผยพระวจนะ”

สาม นักเขียนบางคนได้จัดวางกลุ่มก่อนคริสเตียนและแนะนำว่ามัทธิวได้อ้างอิงถึงสิ่งนี้ ไม่มีหลักฐานที่

จะสนับสนุนทฤษฎีนี้

สี่ บางคนเชื่อว่ามัทธิวทำการเล่นสำนวนโดยการเชื่อมโยงชื่อราชาเรีกับนาซาเร็น ถ้านี้เป็นจริง ท่านสามารถอ้างความสำเร็จของการเผยพระวจนะได้อย่างไร?

ห้า บางคนคิดว่าผู้เขียนอ้างอิงถึงคำเผยพระวจนะต่างๆที่ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ แต่เป็นที่รู้จักและเป็นที่ยอมรับโดยผู้อ่านดั้งเดิมของท่าน มัทธิวไม่ได้ให้ร่องรอยว่าความหมายที่ผิดปกตินี้คือสิ่งที่ท่านได้ตั้งใจไว้ ยิ่งกว่านั้น ผู้อ่านในภายหลังจะไม่เพียงแต่ปฏิเสธสิทธิอำนาจเช่นนั้น แต่จะกล่าวหามัทธิวถึงการประดิษฐ์แหล่งเช่นนั้นเพื่อจะสนับสนุนเหตุผลของท่าน

มัทธิวบทที่ 2 อ้างเหตุผลของผู้เขียนอย่างน่าสังเกตด้วยการสร้างสามประเด็นหลัก

“ประเด็นแรกเกี่ยวข้องกับคนต่างชาติ พวกนักปราชญ์มาจากทิศตะวันออกและนมัสการกษัตริย์ของชนชาติยิว การมองเห็นล่วงหน้าเล็กน้อยของทุกประชาชาติของโลกที่กำลังได้รับพรในอับราฮัมก็เป็นที่น่าประจักษ์ในการกระทำนี้....ประเด็นที่สองที่มัทธิวสร้างก็เกี่ยวข้องกับคนยิว พวกเขาได้แสดงว่าไม่เกี่ยวข้องและไม่ใส่ใจต่อการรายงานใดๆเกี่ยวกับพระองค์ สุดท้าย โดยการใช้พันธสัญญาเดิมของท่านนั้น มัทธิวพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ได้สัญญาไว้ พระองค์ทรงเป็นความสำเร็จของทุกสิ่งที่ได้ถูกคาดหวังไว้ในพระคัมภีร์ของพวกเขา สิ่งพื้นฐานสามอย่างเหล่านี้จัดตั้งพื้นฐานของพระกิตติคุณของมัทธิว พระเยซูถูกนำเสนอในฐานะพระเมสสิยาห์ที่ได้ถูกเผยพระวจนะและสัญญาไว้ในพันธสัญญาเดิม คนยิวได้ปฏิเสธพระองค์ เนื่องจากการปฏิเสธนี้ กษัตริย์องค์นี้ก็หันไปหาคนต่างชาติและแผนการแผ่นดินสำหรับคนยิวก็ถูกเลื่อนไป

“บทที่หนึ่งป่าวประกาศคุณลักษณะแบบทั้งพระเจ้าและมนุษย์แห่งตัวบุคคลของพระเมสสิยาห์ การต้อนรับซึ่งจะถูกมอบแต่การอ้างถึงพระเมสสิยาห์ก็ถูกจัดตั้งในบทที่สอง มัทธิวบทที่สามเริ่มต้นการบรรยายถึงเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของการนำเสนอพระเมสสิยาห์ของอิสราเอลแก่ชนชาตินั้น”[\[187\]](#)

“มัทธิว 1-2ทำหน้าที่เป็นบทนำที่ถูกสร้างขึ้นอย่างประณีตสำหรับทุกหัวข้อหลักในพระกิตติคุณนี้” [\[188\]](#)

บทที่ 1 และ 2 แสดงแก่ผู้อ่านว่าพระเยซู ทรงเป็น โคร ซึ่งก็คืออัตลักษณ์ของพระองค์รวมถึงปฏิกริยาตอบสนองของกลุ่มที่หลากหลายของผู้คน ส่วนที่เหลือของพระธรรมนี้ดำเนินการที่จะอธิบายถึงอัตลักษณ์ของพระเยซู

ต่อไปและแสดงถึงสิ่งที่พระองค์ได้ *ตรัส* และ *ทำ* และปฏิริยาตอบสนองของกลุ่มที่หลากหลายของผู้คน ปฏิริยาตอบสนองของกลุ่มเหล่านี้และแต่ละบุคคลก็เป็นการแนะนำสำหรับเราในการรู้ถึงวิธีที่จะตอบสนองต่อ พระเยซูและวิธีที่จะไม่ตอบสนองต่อพระองค์

ง. การเตรียมของกษัตริย์ 3:1-4:11

มัทธิวผ่านชีวิตวัยเด็กของพระเยซูอย่างรวดเร็วเพื่อจะเชื่อมโยงการเตรียมของพระองค์สำหรับการนำเสนอ แก่อิสราเอลในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา ท่านบันทึกสามเหตุการณ์ที่ได้เตรียมพระเยซูสำหรับพันธกิจของ พระองค์ คือ พันธกิจของผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเยซู ซึ่งก็คือยอห์นผู้ให้บัพติศมา (3:1-12) การรับบัพติศมา ของพระเยซู (3:13-17) และการถูกทดลองของพระเยซู (4:1-11) ประเด็นหลักก็คือว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตร แท้ของพระเจ้า ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้เป็นพยานว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรที่ได้ถูกทำนายไว้ที่กำลังมาของ พระเจ้า การบันทึกของมัทธิวถึงการรับบัพติศมานั้นถึงการรับรองของสวรรค์ (ของพระเจ้า) ถึงพระเยซูในฐานะ พระบุตรของพระเจ้า พระวิญญาณได้เสด็จลงบนพระเยซูเพื่อจะ *ให้อำนาจ* แก่กษัตริย์นั้นเพื่อการรับใช้ และ เสี่ยงจากสวรรค์ได้ *ยืนยัน* พระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า การบันทึกถึงการถูกทดลองของพระเยซูแสดง ว่าพระองค์ได้พิชิตการทดลองและดังนั้นจึงมีคุณสมบัติอย่างเป็นส่วนตัวที่จะเป็นพระบุตรที่สมบูรณ์ของพระเจ้า ไม่ใช่แค่ พระบุตรของพระเจ้าในแง่การเป็นกษัตริย์ตามธรรมเนียม “พวกบุตร” แต่ก่อนทั้งหมดของพระเจ้า (บรรดากษัตริย์ของอิสราเอล) ได้ล้มลงต่อการทดลอง

“เนื้อหาของส่วนนี้ของพระกิตติคุณนี้ก็สำคัญเป็นพิเศษเนื่องจากว่าการรับบัพติศมาของ พระเยซูทำ หน้าที่เป็น โอกาสของการทรงเจิมที่พิเศษของพระองค์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์สำหรับพันธกิจที่ตามมา แต่มันก็สำคัญในเชิงศาสนศาสตร์พระคริสตอัครด้วยในแง่ที่ว่าความเป็นพระบุตรพระเจ้าของพระองค์ถูก ยืนยันและธรรมชาติแห่งความรู้สึกที่ไม่ชนะของระยะปัจจุบันของความเป็นพระบุตรถูกบ่งบอกไว้ (3:17ค และ 4:1-11) ดังนั้นมัทธิวจัดเตรียมข้อมูลที่สำคัญอย่างมากต่อการเข้าใจถึงเรื่องราวที่ตามมา คือ สิ่งที่พระเยซูทรงกระทำในพันธกิจของพระองค์ พระองค์ก็ทรงกระทำโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ กระนั้นพระเยซูจะไม่กระทำในท่าทางของพระเมสสิยาห์แห่งความรู้สึกที่ชนะตามการคาดหวัง โดยทั่วไป แต่จะกระทำในแนวทางเฉพาะของพระองค์เองในการเชื่อฟังต่อน้ำพระทัยของพระบิดาของ พระองค์”^[189]

มัทธิวนำเสนอพยานทั้งสี่ต่อความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซูในส่วนนี้คือ ยอห์นผู้ให้บัพติศมา (3:1-15)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ (3:16) พระบิดา (3:17) และซาตาน (4:1-11) พยานที่ห้ำกั้ตามมาใน 4:12-15 นั่นคือ พันธกิจของพระเยซู

1. ผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเยซู 3:1-12 (เปรียบเทียบ มก. 1:2-8; ลก. 3:3-18)

เมื่อพระเยซูมีชีวิตอยู่นั้น มันก็เป็นเรื่องปกติสำหรับผู้ล่วงหน้ามาก่อนที่จะมาก่อนบุคคลที่สำคัญ เพื่อจะเตรียมทางสำหรับการมาถึงของพวกเขา ตัวอย่างเช่น เมื่อกษัตริย์จะเยี่ยมชมเมืองหนึ่งในอาณาเขตของเขา พวกทูตของเขาจะไปก่อนเขาเพื่อจะป่าวประกาศการเยี่ยมชมของเขา พวกเขาจะทำให้แน่ใจว่าเมืองนั้นอยู่ในสภาพที่ดีเพื่อจะต้อนรับเขา บางครั้งพวกคนรับใช้ของเขาจำต้องทำการซ่อมถนนเล็กน้อยเพื่อให้ถนนหลวงราบเรียบซึ่งกษัตริย์นั้นจะใช้ขณะที่เขาเข้าใกล้จุดหมายปลายทางของเขา[190] ยอห์นไม่เพียงแต่ได้เตรียมทางสำหรับพระเยซูเท่านั้น แต่ได้ป่าวประกาศว่าพระองค์เป็นบุคคลที่สำคัญและได้บ่งบอกถึงตำแหน่งกษัตริย์ของพระองค์ ยอห์นได้นำหน้าพระเยซูในการเกิด ในการปรากฏตัวต่อสาธารณะ และในการตาย

“ในฐานะผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเยซู ยอห์นส่อให้เห็นถึงตัวบุคคลและงานของเขาเกี่ยวกับตัวบุคคล และงานของพระเยซู ทั้งยอห์นและพระเยซูเป็นตัวแทนของพระเจ้าที่ได้ถูกส่งมาโดยพระเจ้า (11:10; 10:40) ทั้งสองเป็นของเวลาแห่งความสำเร็จ (3:3; 1:23) ทั้งสองมีข่าวสารเหมือนกันที่จะป่าวประกาศ (3:2; 4:17) ทั้งสองเข้าร่วมความขัดแย้งกับอิสราเอล ในกรณีของฝูงชน การต้อนรับอันเป็นที่ชื่นชอบในที่สุดก็หลีกเลี่ยงให้แก่การปฏิเสธ ในกรณีของพวกเขาผู้นำ การต่อต้านนั้นก็ไม่สามารถทำให้สงบลงได้ ตั้งแต่เริ่มแรก (3:7-10; 9:3) ทั้งยอห์นและพระเยซูถูก ‘มอบ’ แก่พวกศัตรูของพวกเขา (4:12; 10:4) และทั้งสองถูกทำให้ตายอย่างรุนแรงและอย่างอับอาย (14:3-12; 27:37)”[191]

3:1-2 ยอห์นได้ปรากฏตัว “ในวันเหล่านั้น” (ข้อ 1) วลีนี้เป็นคำศัพท์โดยทั่วไปที่กล่าวเล็กน้อยเกี่ยวกับเวลาที่เจาะจงแต่ระบุสิ่งที่ตามมาว่าเป็นประวัติศาสตร์ มันเป็นข้อความเปลี่ยนผ่านโดยทั่วไปในการบรรยายของมัทธิว[192] พันธกิจของยอห์นอย่างที่มีพันธกิจที่นี้ได้ปรากฏก่อนการเริ่มต้นของพันธกิจต่อสาธารณะของพระเยซู คือประมาณ 30 ปีหลังจากเหตุการณ์ต่างๆของบทที่ 2

“ยอห์น” (“ของขวัญจากพระยาเวห์”) ได้กลายมาเป็นชื่ออันเป็นที่นิยมท่ามกลางคนยิวที่ตามหลังอาชีพแบบวีรบุรุษของยอห์น ฮิกคานัส (ตายไปในปี ค.ศ. 106) มียอห์นสี่หรือห้าคนในพันธสัญญาใหม่

ยอห์นผู้นี้ได้รับนามสกุลว่า “ผู้ให้บัพติศมา” เนื่องจากการปฏิบัติของเขาเกี่ยวกับการให้บัพติศมาแก่คนยิวที่กลับใจใหม่ (ข้อ 6)

ยอห์นเป็นผู้ส่งข่าวสารพร้อมกับข่าวสารที่จะป่าวประกาศ ท่านปรากฏตัวในฉากทันทีและอย่างลึกลับ เหมือนกับเอลิยาอย่างมาก ผู้ซึ่งพันธกิจของเขานั้นยอห์นได้สะท้อนถึง (เปรียบเทียบกับ [1 พกษ. 17:1](#)).[\[193\]](#) “การประกาศ” ตามตัวอักษรคือ การป่าวประกาศ (คำกรีก *เครูสโซ*)

“ในพันธสัญญาใหม่ คำกริยานี้ไม่ได้หมายถึง ‘ที่จะให้การอภิปรายเชิงข้อมูล หรือ เจริญการหนุนนำ หรือ เจริญเสริมสร้างในถ้อยคำที่ถูกเรียบเรียงอย่างสวยงามด้วยเสียงที่ไพเราะ มันหมายถึงที่จะป่าวประกาศ เหตุการณ์...’[\[194\]](#)

เหตุการณ์ที่ยอห์น ได้ป่าวประกาศคือการมาถึงที่ใกล้จะเกิดขึ้นแห่งแผ่นดินของพระเจ้า

ฉากของพันธกิจของยอห์นคือ “ถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย” บริเวณที่ถูกกระบุงอย่างคร่าวๆนี้ตั้งอยู่บนทิศตะวันตก และทิศเหนือของทะเลตายเป็นหลัก[\[195\]](#) เป็นที่ชัดเจนว่า ยอห์นได้ทำพันธกิจของท่านที่นี่เนื่องจากสถานการณ์ลำบากต่างๆที่เหมาะสมต่อการวิงวอนของท่านให้มีการกลับใจใหม่ ในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ถิ่นทุรกันดารได้ย่ำเตือนคนยิวอยู่เสมอถึงการพักแรม 40 ปี ของพวกเขาภายใต้สถานการณ์ที่สับสนและการที่พระเจ้าได้ให้ธรรมบัญญัติของโมเสสแก่พวกเขา พวกเขาได้เชื่อมโยงมั่นกับสถานที่แห่งการแยกตัวไปสู่พระเจ้า การทดสอบสำหรับการขัดเกลา และการเริ่มต้นใหม่ ในสมัยของยอห์น ถิ่นทุรกันดารให้กำเนิดกลุ่มเคลื่อนไหวมากมายที่ได้ทำทนายการเป็นผู้นำของอิสราเอล[\[196\]](#) นี่อาจอธิบายถึงเหตุที่ยอห์นได้เลือกที่จะรับใช้ที่นั่น

ยอห์นได้เรียกให้ผู้คนที่จะ “กลับใจใหม่” (ข้อ 2)

“ตรงกันข้ามกับการคิดอันเป็นที่นิยม กลับใจใหม่ไม่ได้หมายถึงเสียใจ คำกรีก *เมทาโนเอโอ* หมายถึง ‘... ที่จะเปลี่ยนความคิดหรือจุดประสงค์ของบุคคลหนึ่ง...’[\[197\]](#) ในพันธสัญญาใหม่ มัน ‘...บ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิงของท่าทีในฝ่ายวิญญาณและทางศีลธรรมต่อพระเจ้า’ [\[198\]](#) ความหมายหลักเกี่ยวข้องกับ การหันไปหาพระเจ้าซึ่งอาจทำให้บุคคลหนึ่งเสียใจสำหรับบาปต่างๆของเขาอย่างแท้จริง แต่การเสียใจนั้นเป็นผลพลอยได้และไม่ใช่การกลับใจใหม่เอง... พุดง่าย ๆ คำสั่งของยอห์นต่อ

ประชาชนอิสราเอลก็คือการที่พวกเขาจะหันจากบาปต่างๆของพวกเขาไปยังพระเจ้าในการคาดหวังถึงพระเมสสิยาห์”[199]

“ความเชื่อหมายถึงที่จะหันไปหาพระคริสต์ และเมื่อคุณหันไปหาพระคริสต์ คุณต้องหันไปจากบางสิ่ง อีกด้วย ถ้าคุณไม่หันไปจากบางสิ่ง จากนั้นคุณก็ไม่ได้หันไปหาพระคริสต์อย่างแท้จริง ดังนั้นการกลับใจใหม่เป็นส่วนหนึ่งของการเชื่ออย่างแท้จริง แต่ข่าวสารหลักที่ควรถูกมอบแก่ผู้หลงหายในทุกวันนี้ก็คือว่า พวกเขาควร *เชื่อ* ในองค์พระเยซูคริสต์”[200]

คนยิวจะต้องเปลี่ยนการคิดของพวกเขา เพราะว่าพวกเขาส่วนใหญ่เชื่อว่าพวกเขาจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเมสสิยาห์เพียงเพราะว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของอับราฮัม (ข้อ 9) ยอห์นได้โจมตีแนวคิดรวบยอดทางศาสนาที่ได้จัดตั้งไว้แห่งสมัยของท่านและบรรดาผู้ที่ได้อสอนพวกเขา ท่านได้เรียกร้องหลักฐานแห่งการกลับใจใหม่ที่แท้จริงแทนที่แค่ความพึงพอใจ ความหน้าซื่อใจคด และความฉาบฉวย (เปรียบเทียบ ข้อ 8)

ยอห์นได้ไปวประกาศอีกว่า “แผ่นดินสวรรค์” (ตามตัวอักษรคือ สวรรค์) “มาใกล้แล้ว” แผ่นดินนี้คืออะไร? บรรดานักศึกษาแห่งคำถามนี้นำเสนอคำตอบพื้นฐานสามอย่าง

หนึ่ง ในมุมมองของพวกเขา บางคนเชื่อว่า “แผ่นดินนั้น” เริ่มต้นด้วยพันธกิจของพระเยซู และจะดำเนินต่อไปจนกระทั่งการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ซึ่งจะหมายถึงการสิ้นสุดของโลก พวกเขาถือว่าแผ่นดินนั้นเป็นฝ่ายวิญญาณ นั่นคือ การปกครองของพระเจ้าเหนือใจและชีวิตของผู้เชื่อในพระเยซู แผ่นดินนี้เป็นฝ่ายวิญญาณในความตรงข้ามกับทางกายภาพและฝ่ายโลก พวกเขาสันนิษฐานไม่เชื่อว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมายังโลกเพื่อจัดตั้งแผ่นดินทางโลกทางกายภาพขึ้นซึ่งจะเริ่มแผ่นดินแห่งดาวิดของพันธสัญญาเดิมนั้นใหม่ พวกเขาเชื่อว่า พระสัญญาต่างๆในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการฟื้นฟูของอิสราเอลภายใต้พระเมสสิยาห์กำลังบรรลุในแง่ฝ่ายวิญญาณในประสบการณ์ของคริสเตียน ตัวอย่างเช่น พระสัญญาต่างๆเกี่ยวกับการกลับไปยังแผ่นดินของอิสราเอลจะพบความสำเร็จในการเข้าไปในสวรรค์ของคริสตจักร

ผู้สนับสนุนส่วนใหญ่ของมุมมองนี้เชื่อว่า *คริสตจักรได้แทนที่อิสราเอล* และที่ว่าพระเจ้าไม่มีอนาคตที่พิเศษสำหรับ *อิสราเอลในฐานะอิสราเอล* พวกเขาเชื่อว่าแผ่นดินที่พระเยซูได้เริ่มต้นนั้นก็ปรากฏ *แล้ว* นี่เป็นการเข้าใจแบบไม่มียุคพันปีถึงแผ่นดินนั้น

สอง บางคนเชื่อว่า “แผ่นดินนั้น” ที่พระเยซูได้ประกาศจะเป็นทางโลกอย่างสิ้นเชิง พวกเขาถือว่ามันเป็นการเริ่มใหม่แห่งแผ่นดินของดาวิด ซึ่งได้สิ้นสุดลงในการเป็นเชลยที่บาบิโลนและจะเริ่มใหม่เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมายังโลก ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ จากนั้นพระองค์จะสถาปนาแผ่นดินนี้ ซึ่งจะดำเนินไปเป็นเวลา 1,000 ปี (ยุคพันปี) ยุคระหว่างการเสด็จมาในปัจจุบันไม่ใช่แผ่นดินนั้น และแผ่นดินนั้นก็ไม่ใช่ยุคคริสตจักร ตามมุมมองนี้ ไม่มีรูปแบบปัจจุบันของแผ่นดินนี้ แผ่นดินที่พระเยซูได้ประกาศ *ยังไม่ใช่* จากมุมมองของเราในประวัติศาสตร์ นี่เป็นมุมมองของผู้ที่เชื่อยุคพันปีแบบพระเยซูเสด็จมาก่อนยุคพันปี ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่เชื่อตามยุคบางคน

หลายคนที่ยึดมุมมองที่สองนี้ยอมรับว่า แผ่นดินที่พระเยซูได้ประกาศจะเป็นแผ่นดินทางโลก มีแผ่นดินอีกอย่างหนึ่งที่ได้ปรากฏตลอดประวัติศาสตร์ นั่นคือการปกครองที่มีอธิปไตยของ พระเจ้าเหนือทุกสิ่ง เนื่องจากว่าพระองค์ได้ปกครอง กำลั้งปกครองและจะปกครองเหนือทุกสิ่งตลอดไป เราสามารถกล่าวถึงการปกครองแบบจักรวาลนี้ว่าเป็นแผ่นดินของพระองค์ได้ อย่างไรก็ตาม มันไม่ใช่แผ่นดินแห่งดาวิดที่ได้รับการฟื้นฟูซึ่งพระคริสต์ได้ประกาศว่ามาใกล้แล้ว

สาม นักตีความบางคนได้สรุปว่า แผ่นดินที่พระเยซูได้ประกาศก็ปรากฏ *แล้ว* ในรูปแบบหนึ่ง และ *ยังไม่ได้* ปรากฏในอีกรูปแบบหนึ่ง พวกเขาเชื่อว่ามีความหมายแฝงในคำพยากรณ์ในปัจจุบันในตอนนี้อย่างเช่นในมุมมองที่หนึ่ง) และรูปแบบทางกายภาพในอนาคตของแผ่นดินนั้น (อย่างเช่นในมุมมองที่สอง) ผู้สนับสนุนบางคนของมุมมองนี้เชื่อว่าพระเจ้าทรงมีอนาคตสำหรับอิสราเอล *ในฐานะอิสราเอล* (พงศ์พันธุ์ทางกายภาพของยาโคบ) คริสตจักรไม่ได้แทนที่อิสราเอลในแผนการต่างๆของพระเจ้า นี่เป็นมุมมองของ “ผู้เชื่อตามยุคแบบเป็นลำดับ” [201]

ผู้สนับสนุนคนอื่นๆของมุมมองนี้เชื่อว่า คริสตจักร ก็แทนที่อิสราเอล พระสัญญาต่างๆของพระเจ้าต่ออิสราเอลจะพบความสำเร็จในคริสตจักร ส่วนใหญ่เหล่านี้เป็น “ผู้เชื่อยุคพันปีแบบพระเยซูเสด็จมาก่อนยุคพันปีทางประวัติศาสตร์” (“พวกศาสนศาสตร์แบบแทนที่”) กลุ่มนี้เชื่อในแผ่นดินทางกายภาพทางโลกสำหรับคริสตจักรแต่ไม่ใช่สำหรับอิสราเอล

ผู้เชื่อตามยุคหลายคนไม่สะดวกสบายกับแนวคิดที่ว่าแผ่นดินนั้นปรากฏแล้ว และยังไม่ปรากฏเมื่อพิจารณาถึงวิธีที่พวกเขาตีความพระคัมภีร์ตอนที่เกี่ยวข้องกับแผ่นดิน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไม่สะดวกสบายกับแนวคิดที่ว่าคริสตจักรเป็นระยะที่ปรากฏ “แล้ว” ของแผ่นดินนั้น พวกเขาชอบที่จะถือว่าคริสตจักรเป็น

เอกลักษณ์ที่แตกต่างจากแผ่นดินนั้น ซึ่งเป็นการสอดเข้าไประหว่างกลางหรือบางสิ่งที่ถูกสอดเข้าไปในเส้นเวลาของพระเจ้าระหว่างแผ่นดินแห่งพันธสัญญาเดิมของดาวิดและแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ พวกเขาสร้างคำศัพท์อย่างมากที่จะถูกใช้เพื่อแยกแยะคริสตจักรและแผ่นดินนั้น อย่างไรก็ตาม คนส่วนใหญ่ในกลุ่มนักตีความนี้เห็นรูปแบบบางอย่างแห่งแผ่นดินของพระเจ้าปรากฏในตอนนี้อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นการปกครองทั่วจักรวาลของพระเจ้าหรือรูปแบบที่ลึกลับแห่งแผ่นดินที่กำลังมานั้น

ท่ามกลางผู้เชื่อแบบตามยุค บางคนถือว่ามีสองแผ่นดินที่พระเจ้าได้ประกาศ คือ “แผ่นดินของพระเจ้า” และ “แผ่นดินสวรรค์”^[202] พวกเขาถือว่าคำศัพท์แรกอ้างอิงถึงแผ่นดินที่เล็กกว่าที่รวมถึงผู้เชื่อแท้เท่านั้น และที่กว้างใหญ่ไพศาลและกว้างขวางในขอบเขต พวกเขาถือว่าคำศัพท์ที่สองอ้างอิงถึงแผ่นดินที่ใหญ่กว่าที่รวมถึงทุกคนที่กล่าวยอมรับว่าเป็นผู้เชื่อและก็จำกัดต่อโลก ความแตกต่างนี้ได้ถูกแสดงว่าใช้ไม่ได้ บุคคลหนึ่งไม่สามารถสร้างความแตกต่างนี้บนพื้นฐานของวิธีที่บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ใช้คำศัพท์เหล่านี้

“ผู้สนับสนุนเมื่อไม่นานนี้ส่วนใหญ่ของความแตกต่างยอมรับว่าถ้อยคำทั้งสองนี้ ‘บ่อยครั้งถูกใช้ด้วยความหมายเหมือนกัน’ กระนั้นก็จะถูกแยกแยะในบริบทบางอย่าง^[203] คนอื่นๆที่เข้าส่วนโดยทั่วไปกับการเชื่อตามยุคเห็นด้วยกับผู้ที่ไม่เชื่อตามยุคส่วนใหญ่ว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างถ้อยคำเหล่านี้ที่ถูกตั้งใจไว้โดยบรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์^[204] การใช้ของมัทธิวเกี่ยวกับ ‘แผ่นดินสวรรค์’ จะต้องถูกอธิบายว่าเป็นสำนวนของภาษาตะวันออกกลางซึ่งบางทีเป็นผลมาจากการนับถือของชาวยิวที่มีต่อพระนามของพระเจ้าและแนวโน้มที่จะใช้ ‘สวรรค์’ หรือ ‘ฟ้าสวรรค์’ เป็นสิ่งแทน^[205] ดังนั้น แม้ว่าผู้เชื่อตามยุคบางคนยังคงแยกแยะคำศัพท์สองคำในพระคัมภีร์บางตอน^[206] เราก็เห็นด้วยกับวิธีที่ประเด็นนี้ไม่ใช่เป็นลักษณะที่กำหนดของการเชื่อตามยุค”^[207]

ผู้เชื่อตามยุคที่ไม่ได้เป็น “ผู้เชื่อตามยุคแบบตามลำดับ” เชื่อว่าแผ่นดินที่ยอห์น พระเยซู (4:17) และพวกสาวกของพระองค์ (10:7) ได้ประกาศและนำเสนอแก่คนยิวนั้นเป็นแผ่นดินเดียวกันอย่างแท้จริงที่พวกเขาผู้เผยพระวจนะของพันธสัญญาเดิมได้ทำนายไว้ เพราะว่าคนยิวได้ปฏิเสธกษัตริย์ของพวกเขาและแผ่นดินของพระองค์ พระเจ้าก็ได้ “เลื่อน” แผ่นดินนั้นไปจนกว่าเวลาในอนาคตเมื่ออิสราเอลจะยอมรับพระเมสสิยาห์ของพวกเขา นั่นคือ ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ (เปรียบเทียบ [สคย. 12:10-14](#)) คำว่าได้ “เลื่อน” ไม่ได้บ่งบอกว่าการปฏิเสธของคนยิวต่อพระเมสสิยาห์ทำให้พระเจ้าประหลาดใจ มันมองการมาของแผ่นดินตามมุมมองของมนุษย์

ข้าพเจ้าเชื่อว่ามุมมอง “การเลื่อน” นี้ก็ประสานความหมายตามปกติของคำเผยพระวจนะต่างๆเกี่ยวกับ

แผ่นดินของพันธสัญญาเดิมและคำสอนของพระเยซูได้ดีที่สุด[208] ในทำนองเดียวกัน เพราะว่าชนรุ่นของคนยิวที่ได้ละอียิปต์ในพระธรรมอพยพได้ปฏิเสธที่จะวางใจและเชื่อฟัง พระเจ้า ณ คาเดชบารเนีย พระเจ้าก็ได้เลื่อนการเข้าไปยังแผ่นดินแห่งพันธสัญญาของชนชาตินั้นเป็นเวลา 38 ปี อย่างที่พระเจ้าได้เลื่อนการเข้าไปยังแผ่นดินแห่งพันธสัญญาของอิสราเอลเนื่องจากการไม่เชื่อของคนยิวนั้น ดังนั้นพระองค์ก็ได้เลื่อนการเข้าไปยังแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ของอิสราเอลเนื่องจากการไม่เชื่อของคนยิว

มีหลักฐานที่ดีว่าแผ่นดินที่ยอห์นและพระเยซูได้กล่าวถึงเป็นแผ่นดินเกี่ยวกับสิ่งสุดท้ายทางโลก ที่พวกผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมได้ทำนายไว้

หนึ่ง ความเป็นจริงที่ว่า ยอห์น พระเยซูและพวกสาวกของ พระเยซูไม่ได้อธิบายถึงสิ่งที่มันเป็นแต่เพียงแค่ได้ข่าวประกาศว่ามันมาใกล้แล้วนั้นก็บ่งบอกว่าพวกเขาได้อ้างอิงถึงแผ่นดินซึ่งเป็นที่รู้จักต่อผู้ฟังของพวกเขา[209]

สอง พระเยซูได้จำกัดวงการข่าวประกาศเกี่ยวกับแผ่นดินแก่คนยิว (10:5-6) ถ้าแผ่นดินนั้นเป็นฝ่ายวิญญูณ ทำไมสิ่งนี้จึงจำเป็น? ยิ่งกว่านั้น การเริ่มของแผ่นดินนั้นซึ่งได้ถูกทำนายไว้ในพันธสัญญาเดิมก็ขึ้นอยู่กับคนยิวที่รับเอามัน (สคย. 12:1-14; 13:7-9; มลก. 4:5-6)

สาม พวกสาวกของพระเยซูได้คาดหวังถึงการเริ่มต้นของแผ่นดินทางโลก (20:20-21; กจ. 1:6) พวกเขาได้ทำอย่างนั้นหลังจากที่พวกเขาได้ฟังคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับแผ่นดินเป็นเวลานาน สี่ แผ่นดินนี้ไม่สามารถเป็นคริสตจักรได้ เนื่องจากว่าพระเจ้ายังไม่ได้เปิดเผยการมีอยู่ของคริสตจักรนับประสาอะไรกับการสถาปนามัน (16:18) มันไม่สามารถเป็นการปกครองทั่วจักรวาลของพระเจ้าเหนือใจของมนุษย์ได้ เนื่องจากว่าสิ่งนั้นได้ปรากฏตั้งแต่การทรงสร้างแล้ว

“...ถ้าแผ่นดินนั้นซึ่งได้ถูกข่าวประกาศว่า ‘มาใกล้แล้ว’ โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้เป็น ‘แผ่นดินฝ่ายวิญญูณ’ โดยเฉพาะ หรืออย่างที่บางคนได้ระบุนั้นว่า เป็น ‘การปกครองของพระเจ้าในใจ’ การข่าวประกาศเช่นนั้นคงไม่ได้มีความสำคัญที่พิเศษอะไรก็ตามต่ออิสราเอล เพราะว่าการปกครองเช่นนั้นของพระเจ้าได้เป็นที่ประจักษ์ท่ามกลางประชากรของพระเจ้าอยู่เสมอ [เปรียบเทียบ สคค. 37:31; 103:19]”[210]

ดังนั้น เราสรุปว่าเมื่อยอห์นได้กล่าวถึง “แผ่นดินสวรรค์” (ข้อ 2) ท่านได้หมายถึงแผ่นดินทางโลกที่ซึ่งพระเมสสิยาห์จะปกครอง ซึ่งพวกผู้เผยพระวจนะได้ทำนายไว้

“การตีความแบบพระคริสต์เสด็จมาก่อนยุคพันปีถึงแนวคิดรวบยอดเกี่ยวกับแผ่นดินนั้นก็อนุญาต การตีความตามตัวอักษรของคำเผยพระวจนะของ พันธสัญญาเดิมและของพันธสัญญาใหม่ที่เกี่ยวข้องกับ แผ่นดินในอนาคต”[211]

มันสำคัญโดยเฉพาะที่จะแยกแยะ “คริสตจักร” จาก “แผ่นดิน” แผ่นดินไม่ว่าได้ถูกบรรยายว่าเป็น “แห่งสวรรค์” หรือ “ของพระเจ้า” ก็อ้างอิงถึงการปกครองทางโลกของพระเมสสิยาห์อย่างที่ได้ถูกทำนายไว้ในพันธสัญญาเดิม อยู่เสมอ คริสตจักรจะมีบทบาทในแผ่นดินนั้น แต่ทั้งสองก็เป็นเอกลักษณ์ที่แยกกัน ผู้เชื่อตามยุคแบบตามลำดับ ให้เหตุผลว่า คริสตจักรเป็น *ระยะแรก* ของแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ ซึ่งเป็นระยะ “แล้ว” ในความตรงข้ามกับ ระยะ “ยังไม่” ของสิ่งสุดท้าย มัทธีวรักษาไว้ซึ่งความแตกต่างระหว่าง “แผ่นดิน” และ “คริสตจักร” ตลอด พระกิตติคุณของท่าน อย่างที่ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่คนอื่นๆได้ทำ

ขอห์น ได้หมายถึงอะไรเมื่อท่านป่าวประกาศว่าแผ่นดินนั้น “มาใกล้แล้ว” (ข้อ 2)? คำกริยาภาษากรีก *เอนกิด โช* หมายถึง “ที่จะเข้าใกล้” ไม่ใช่ “ที่จะอยู่ที่นั่น” (เปรียบเทียบ 21:1).[212] ทุกสิ่งที่จำเป็นสำหรับแผ่นดินนั้นที่จะอยู่ที่นั่นคือการยอมรับของอิสราเอลที่มีต่อกษัตริย์ของพวกเขา (11:14) แผ่นดินนั้นมาใกล้แล้วก็เพราะว่ากษัตริย์ ทรงปรากฏตัว [213] ผู้ไม่เชื่อยุคพันปี ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูเสด็จมาก่อนยุคพันปีตามประวัติศาสตร์ และผู้เชื่อตาม ยุคตามลำดับเชื่อว่าขอห์นหมายถึงว่าแผ่นดินนั้นกำลังจะเริ่มขึ้นซึ่งพวกเขาถือว่ามันได้เกิดขึ้นเมื่อพระเยซูได้ เริ่มต้นที่จะรับใช้

“ถ้าอิสราเอลได้ยอมรับพระเมสสิยาห์ของพวกเขา แผ่นดินทางโลกคงได้เริ่มต้นโดยกษัตริย์นั้น”[214]

สำหรับบางคนแล้วข้อความนี้ดูเหมือนจะทำให้งานของพระคริสต์ที่บนกางเขนนั้นไม่จำเป็น แต่สิ่งนี้ไม่ถูกต้อง ถ้าคนยิวได้ยอมรับพระเมสสิยาห์ของพวกเขาเมื่อพระองค์ได้นำเสนอแผ่นดินแก่พวกเขา พระองค์ยังคงได้ สิ้นพระชนม์ที่บนกางเขนและประสบกับการเป็นขึ้นจากตายและการเสด็จสู่สวรรค์ พระองค์ไม่สามารถเป็น พระเมสสิยาห์ โดยการปราศจากการทำอย่างนั้นได้ในการบรรลุคำเผยพระวจนะหลายอย่างของพันธสัญญาเดิม (สดด. 22; อสย. 53; ดนล. 9; สดย. 13) ดังนั้นคำเผยพระวจนะต่างๆเกี่ยวกับเจ็ดปีของความทุกข์ยากของยาโคบ คงได้บรรลุ (*ยรม. 30:7; ดนล. 12:1; 9:26-27*) ถัดไป พระเมสสิยาห์คงได้เสด็จกลับมาเพื่อจะจัดตั้งแผ่นดินของ พระองค์ (*อสย. 60:1-3; 66:18; ฮบก. 2:14; เปรียบเทียบ สดย. 12:10; 13:6*)

เนื่องจากว่าคนยิวได้ปฏิเสธการนำเสนอแผ่นดินให้ของพระเยซู การนำเสนอของพระองค์นั้นแท้จริงไหม?

พระเจ้าไม่ได้กำหนดอย่างเรียบร้อยหรือว่าอิสราเอลคงได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของพวกเขา? การนำเสนอแผ่นดินให้ของพระเยซูก็แท้จริงอย่างที่ข่าวประเสริฐนำเสนอความรอดให้แก่บางคนผู้ซึ่งจะปฏิเสธมัน

“บรรดาผู้ที่พยายามจับผิดแนวคิดของการนำเสนอที่ซึ่งจะถูกปฏิเสธก็ทรมานความไม่รู้ไม่เพียงแต่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ตามพระคัมภีร์เท่านั้น (เปรียบเทียบ [อสย. 6:8-10](#) และ [อสก. 2:3-7](#)) แต่เกี่ยวกับจุดที่สำคัญของการเสนอให้ทางกฎหมายในแวดวงของนิติศาสตร์อีกด้วย”[215]

3:3 “นี่เป็นการอ้างอิงถึงพันธสัญญาเดิมอันหนึ่งของการอ้างอิงโดยตรงจากพันธสัญญาเดิมสิบเอ็ดอย่างของมัทธิวเองที่ไม่ได้ถูกแนะนำโดยรูปแบบความสำเร็จ... ตรงกันข้าม ท่านแนะนำมันด้วยรูปแบบการอธิบาย (เช่น [กจ. 2:16](#) ...) ซึ่งสามารถเป็นที่เข้าใจได้ว่าเป็นการระบุผู้ให้บังเกิดศมาในกรอบยุคสุดท้ายแห่งคำเผยพระวจนะและความสำเร็จพร้อมกับผู้หนึ่งที่อิสยาห์ (40:3) ได้กล่าวถึง”[216]

ใน [อิสยาห์ 40:3](#) “เสียง” กระตุ้นให้ผู้คนที่จะเตรียมเพื่อการเสด็จมาของพระเจ้าในขณะที่พระองค์กำลังนำอิสราเอลกลับมาจากกระจัดกระจายไปของพวกเขา จากนั้นผู้เผยพระวจนะก็อธิบายต่อไปถึงพระพรต่างๆที่จะตามหลังการกลับมาของพวกเขา มัทธิวระบุว่า พระยาเวห์ใน [อิสยาห์ 40:3](#) เป็นพระเยซูใน [มัทธิว 3:3](#) สิ่งนี้เทียบเท่ากับ “แผ่นดินของพระเจ้า” กับ “แผ่นดินของพระเยซู” ในขณะนี้สิ่งนี้ไม่ใช่ข้อความที่เด่นชัดเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระเยซูแน่นอนว่ามันนำเสนอว่าพระเยซูเป็นมากกว่าแค่ตัวแทนของพระยาเวห์

3:4-6 ในเสื้อผ้าและใน “อาหารของท่าน” เช่นเดียวกับในที่อยู่อาศัยและในข่าวสารของท่าน “ยอห์น” ได้คบหาสมาคมกับคนยากจนและพวกผู้เผยพระวจนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเอลียาห์ (เปรียบเทียบ [2 พกษ. 1:8](#); [สคย 13:4](#); [มลค. 4:5](#))

“เมื่อพิจารณาถึงความสนใจของคนยิวที่สำคัญในบทบาทเกี่ยวกับยุคสุดท้ายของเอลียาห์ (ดู 11:14 และ 17:10-11) มันน่าจะเป็นไปได้ที่เสื้อผ้าของยอห์นได้ถูกนำมาใช้อย่างจงใจเพื่อจะสนับสนุนภาพลักษณ์นี้”[217]

ในทำนองเดียวกัน ยอห์นอาจได้เลือกที่พบปะกันของท่านสำหรับพันธกิจเนื่องจากความเกี่ยวข้องของมันกับเอลียาห์ คนยากจนกิน “ตักแตน” ([ลนต. 11:22](#)) และอาหารเช่นนั้นก็เข้ากันได้กับอาหารของคนนาซีร์

ยอห์น ได้เรียกให้ผู้คนที่จะถูกต้องกับพระเจ้า เพราะว่า การปรากฏตัวของพระเมสสิยาห์ของพวกเขาในใกล้จะมาถึง เอเลียห์ได้เรียกให้คนอิสราเอลที่จะกลับไปหาพระเจ้า ณ เวลาแห่งการเลิกเชื่อที่รุนแรงมากที่สุดของพวกเขา ยอห์น ได้เรียกให้พวกเขาที่จะกลับไปหาพระเจ้าก่อน โอกาสที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกเขา ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะคนแรกของพระเจ้าในเวลาประมาณ 400 ปี หลายคนได้ตอบสนองต่อยอห์น เพราะว่าพวกเขาได้รับรู้ว่า ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะแท้พร้อมกับข่าวสารจากพระเจ้า (ข้อ 5)

การรับบัพติศมาแสดงถึงการชำระต่อคนยิว การชำระตามพิธีเป็นส่วนหนึ่งของระบบการนมัสการของโมเสส (อพย. 19; ลนต. 15; กดว. 19) เมื่อคนต่างชาติได้กลายมาเป็นผู้เปลี่ยนศาสนาในลัทธิยิว เขาหรือเธอได้รับบัพติศมา แต่ยอห์นได้ให้คนยิว “รับบัพติศมา” การให้ บัพติศมาของยอห์นแสดงถึงความหมายโดยนัยเหล่านี้ แห่งการชำระพร้อมกับมัน แต่มันแตกต่าง ในรูปแบบอื่น ๆ ของการชำระตามพิธี บุคคลนั้นชำระตัวเองหรือตัวเธอเอง ในอีกด้านหนึ่ง ยอห์นได้ให้บัพติศมาแก่คนอื่น บางทีท่านได้รับชื่อ “ยอห์นผู้ให้บัพติศมา” หรือ “ผู้ให้บัพติศมา” เนื่องจากเหตุผลนี้[218]

การให้บัพติศมาของยอห์นไม่ได้ทำให้บุคคลหนึ่งเป็นสมาชิกของคริสตจักร ซึ่งก็คือพระกายของพระคริสต์ เนื่องจากว่าคริสตจักรยังไม่ได้ปรากฏขึ้น (16:18) มันเพียงแค่ว่าคำพยานต่อสาธารณะถึงการกลับใจใหม่และการอุทิศตนของคนยิวนั้นที่จะดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์ เลนสกี นักอรรถาธิบายคณະลูเธอร์แลนให้เหตุผลว่ายอห์นไม่ได้ให้บัพติศมาแก่พระเยซู โดยการจุ่ม[219] ตามธรรมเนียมแล้ว คณະลูเธอร์แลนบัพติศมาโดยการเทออก (การพรมหรือการเท)

มันเป็นไปไม่ได้ที่จะระบุวิธีการของการรับบัพติศมาที่ยอห์นได้ใช้จากสิ่งที่หมวดพระกิตติคุณบอกเรา อย่างไรก็ตาม แหล่งนอกพระคัมภีร์บ่งบอกว่าการรับบัพติศมาของผู้เปลี่ยนศาสนา มาสู่ยิวได้เกิดขึ้นในถัง (คำฮีบรู มิควาห์) ขนาดใหญ่ ที่ซึ่งบุคคลได้รับบัพติศมาในขณะที่ยืนอยู่[220] ประเด็นก็ลดลงไปสู่ไม่ว่าบุคคลหนึ่งถือคำว่า “บัพติศมา” ในแง่หลักของมันแห่ง การจุ่ม หรือในแง่รองของมันแห่ง การริ้ว[221] ในทำนองเดียวกัน มันก็ไม่ชัดเจนไม่ว่าการสารภาพเกี่ยวข้องกับการกระทำต่อสาธารณะหรือส่วนตัว

3:7-10 ข้อนี้มีการอ้างอิงครั้งแรกของมัทธิวถึง “พวกฟาริสี” (“ผู้ที่แยกออก”) และ “พวกสะดูสี” (“ผู้ที่ชอบธรรม”) อย่างสำคัญแล้ว ยอห์นได้เป็นปฏิปักษ์กับพวกเขา เพราะว่าพวกเขาหน้าซื่อ

ใจคด ซึ่งเป็นลักษณะที่แสดงถึงพวกเขาตลอดหมวดพระกิตติคุณ มัทธีรวรรวมพวกเขาไว้ด้วยกัน
ที่นี่เพราะว่าพวกเขาเป็นผู้นำของอิสราเอล

“หลังจากพันธกิจของพวกเขาผู้เผยพระวจนะหลังการเป็นเชลยได้สิ้นสุดลง บรรดาคนในทางพระเจ้าที่
เรียกว่า คาสติม (นักบุญ) ได้เกิดขึ้นผู้ซึ่งได้แสวงหาที่จะให้เกียรติธรรมบัญญัติท่ามกลางวงศ์พันธุ์ของ
คนยิวที่ได้กลับมาจากการเป็นเชลยที่บาบิโลน กลุ่มเคลื่อนไหวนี้ได้เสื่อมลงไปสู่ลัทธิฟารีสีแห่งสมัย
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ความเข้มงวดตามอักษรซึ่งได้วางทับธรรมบัญญัติด้วยการตีความทาง
ธรรมเนียมถูกถือว่าได้รับการสื่อสารโดยพระเจ้าถึงโมเสสว่าเป็นการอธิบายทางคำพูดแห่งสิทธิอำนาจ
เท่าเทียมกับธรรมบัญญัติเอง (เปรียบเทียบ มธ. 15:2-3; มก. 7:8-13; กท. 1:14)....

“พวกสะดูสีเป็นคณะคนยิวที่ปฏิเสธการมีอยู่ของทูตสวรรค์หรือวิญญาณอื่นๆ และการอัศจรรย์ทั้งสิ้น
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเป็นขึ้นของพระกาย พวกเขาเป็นผู้ถือเหตุผลทางศาสนาแห่งสมัยนั้น
(มก. 12:18-23; กจ. 23:8) และได้ยึดที่มั่นอย่างแน่นหนาในสภาแซนเฮดริน และการเป็นปุโรหิต
(กจ. 4:1-2; 5:17) พวกสะดูสีถูกระบุกับการไม่มีหลักคำสอนที่ยืนยัน แต่เป็นแค่ผู้ปฏิเสธถึงสิ่งที่เหนือ
ธรรมชาติ”[222]

“เส้นทางแห่งการสอบสวนของเราได้แสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าพวกฟารีสีหรือพวกสะดูสีเป็นสำนัก ในแง่
ของการแยกจากพระวิหารหรือธรรมศาลา และคนยิวเช่นนั้นก็ไม่ได้ถูกแบ่งแยกระหว่างพวกฟารีสีและ
พวกสะดูสี จำนวนที่เล็กน้อยของพวกฟารีสีที่ได้ปฏิญาณตน (6,000 คน) ณ เวลาของเฮโรด [โจเซฟัส
, ช่วงเวลาในประวัติศาสตร์ของ... 17:2:4] การเป็นตัวแทนของพันธสัญญาใหม่ และแม้กระทั่ง
สถานการณ์ที่อยาก رؤยักเห็นซึ่งฟีโลไม่เคยอ้างอิงถึงชื่อของฟารีสีสักครั้งก็ยืนยันผลลัพธ์ของการ
สืบสวนทางประวัติศาสตร์ของเราว่าพวกฟารีสีเป็น ‘คณะ’ ก่อน จากนั้นได้ให้ชื่อแก่พรรค และสุดท้าย
ได้แสดงถึงเส้นทางแห่งความคิดทางศาสนศาสตร์”[223]

“งูพิษ” เป็นคำที่อิสยาห์ใช้เพื่อจะอธิบายถึงพวกศัตรูของพระเจ้า (อสย. 14:29; 30:6) การใช้ของยอห์น
ถึงคำนั้นก็เชื่อมโยงท่านกับพวกผู้เผยพระวจนะ แต่ก่อนและสะท้อนถึงสิทธิอำนาจทางการเผย
พระวจนะของท่าน

“การปรากฏตัวครั้งแรกของพวกผู้นำทางศาสนาในการบรรยายของมัทธีวปรากฏในการเชื่อมโยง
กับพันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมา (3:7-10) ความสำคัญของการปรากฏตัวของพวกเขาที่นี่ มีความ

เกี่ยวข้องกับความเป็นจริงที่ว่ายอห์นเป็นผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเยซู ในฐานะเช่นนั้น ท่าทีที่ยอห์นแสดงต่อพวกผู้นำเป็นการทำนายถึงท่าทีที่พระเยซูจะแสดงต่อพวกเขา”[224]

คำถามของยอห์น (ข้อ 7) รวมเป็น “ใครเตือนพวกท่านให้หนีจากพระพิโรธที่จะมานั้น?”[225] อุปนิสัยของพวกฟาริสีและพวกสะดูสีคงได้แสดงถึงความแท้จริงแห่งการกลับใจที่ได้กล่าวสารภาพของพวกเขา แต่มันไม่ได้เป็นอย่างนั้น “ผล” คือสิ่งที่ผู้คนผลิต ซึ่งคนอื่นเห็นที่บ่งบอกถึงสภาพฝ่ายวิญญาณของพวกเขา (13:21; เปรียบเทียบ [มก. 4:19](#); [ลก. 8:14](#); [ยน. 15:1-6](#)). ผลของ “การกลับใจใหม่” ได้ขาดไปในกรณีของพวกผู้นำเหล่านี้ ไม่มีหลักฐานภายนอกที่ว่าพวกเขาได้ปรารถนาที่จะเข้าใกล้พระเจ้า ในการคาดหวังถึงการปรากฏของพระเมสสิยาห์

คนยิวหลายคนในระหว่างพันธสัญญาได้เชื่อว่าถ้าคนหนึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ของ “อับราฮัม” เขาจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเมสสิยาห์โดยอัตโนมัติ[226] พวกเขาพึ่งพาความชอบธรรมของพวกบรรพบุรุษของพวกเขาว่าเพียงพอสำหรับพวกเขาเอง (เปรียบเทียบ [รม. 4](#)) อย่างไรก็ตาม บ่อยครั้งแล้ว พระเจ้าได้ลิดคนไม่ชอบธรรมในอิสราเอลและรักษาไว้ซึ่งคนที่เหลือในประวัติศาสตร์นั้น เมื่อมีทิวดำเนินการที่จะชี้ประเด็นในข่าวประเสริฐของท่านต่อไป คนยิวหลายคนได้ปฏิเสธที่จะถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้าและได้วางใจในความชอบธรรมของพวกเขาเอง พวกฟาริสีและพวกสะดูสีกำลังทำอย่างนั้นที่นี่ โจเซฟัสเอง[227] ได้ตั้งการกำเนิดของทั้งสองกลุ่มนี้ในช่วงเวลาของโยนาธานบุตรชายของยูดาสมัคคาบี (กคศ. 160-143) [228]

การอ้างอิงของยอห์นถึง “ก้อนหิน” (ข้อ 9) เป็นการเล่นคำที่แสดงถึง “ลูกๆ” ในทั้งภาษาฮีบรูและอารเมก ถ้าก้อนหินสามารถเป็นลูกๆของพระเจ้าได้ แน่แน่นอนว่าคนต่างชาติก็สามารถเป็นได้

ข้อ 10 ให้เหตุผลที่คนยิวจำเป็นต้องกลับใจ การพิพากษาของพระเจ้าจะนำหน้าการสถาปนาแห่งแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ [อสย. 1:27](#); [4:4](#); [5:16](#); [13:6-19](#); [42:1](#); [ยรม. 33:14-16](#); [ดนล. 7:26-27](#)) คนยิวเชื่อมโยงแนวคิดรวบยอดของการกลับใจใหม่และยุคของพระเมสสิยาห์อย่างใกล้ชิดในความคิดของพวกเขา[229] ยอห์นประกาศว่าการพิพากษานี้ก็ใกล้จะมาถึง (ข้อ 10-12) “ต้น ใดๆ (ควรจะเป็น “ทุกๆ” ต้น) ที่ไม่เกิดผลดี” โดยไม่คำนึงถึงรากก็จะประสบกับการถูกทำลาย บางทียอห์นได้มีแต่ละบุคคลและชนชาติอิสราเอลในความคิด

การอ้างอิงถึง “ไฟ” ในข้อ 10 บรรยายถึงการพิพากษาและการถูกทำลายของบรรดาผู้ที่ล้มเหลวที่จะกลับใจ (เปรียบเทียบ “พระพิโรธ” ข้อ 7 และ “พลั่วไฟร้อน” ข้อ 12) สำหรับแต่ละบุคคลแล้ว การพิพากษานี้จะ

เกี่ยวข้องกับการถูกทำลายนิรันดร์ (ข้อ 12) ซึ่งก็กักเอาไว้ว่าไม่มีการกลับใจในภายหลัง สำหรับชนชาติแล้ว มันจะเกี่ยวข้องกับการเลื่อนไปของแผ่นดินนั้นและพระพรที่ตามมาต่างๆของมัน

3:11 ยอห์นได้ให้บัพติศมาในน้ำ “ในการเชื่อมโยงกับ” การกลับใจ[230] อย่างไรก็ตาม ผู้หนึ่งที่มาหลังจากท่านคือกษัตริย์นั้นจะ “ให้บัพติศมา...ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เปรียบเทียบ [ยอล. 2:28-29](#)) และไฟ” (เปรียบเทียบ [มถ. 3:2-5](#)) การเผยพระวจนะของมาลาคีก้าวถึงไฟในฐานะตัวแทนที่ทำให้บริสุทธิ์หรือชำระ ไม่ใช่ในฐานะเครื่องมือแห่งการทำลาย คำเผยพระวจนะทั้งสองเกี่ยวข้องกับชนชาติอิสราเอลโดยรวมเป็นหลัก

สิ่งเหล่านี้เป็นการบัพติศมาสองอย่างที่แตกต่างกันหรืออย่างเดียว? นี่เป็นคำถามที่ยากอย่างมากที่จะตอบเพราะว่าเหตุผลในทั้งสองด้านก็หนักแน่น[231] ในการตีความทั้งสองอย่าง การบัพติศมาแสดงถึงทั้งการจุ่มในแง่ของการเปรียบเทียบแห่งการวางไว้ในบางสิ่งและการริเริ่ม

การผูกประโยชน์ของข้อความในตัวบทกรีกสนับสนุนการบัพติศมาเดียว ตามปกติแล้ว เอกลักษณะเดียวถูกกล่าวถึงเมื่อคำนำหน้านามมาก่อนคำนามสองคำซึ่งถูกเชื่อมโดยคำสันธาน[232] นี่จะหมายถึงว่าการบัพติศมาเดียวที่พระเยซูจะให้ก็จะเป็นด้วยพระวิญญาณและไฟด้วยกัน นักตีความบางคนเชื่อว่าคำเผยพระวจนะนี้ได้สำเร็จในวันเพ็นเทคอสต์ ([กจ. 2:3-4](#)) อย่างไรก็ตาม เนื่องจากว่าคริสตจักรเป็นความล้าลึกที่ได้ถูกป่าวประกาศโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราก่อน ([มธ. 16:18](#)) และจากนั้นได้ถูกอธิบายอย่างเต็มที่มากขึ้นโดยพวกอัครทูตและพวกผู้เผยพระวจนะตามลำดับ ([อพ. 3:5](#); [คส. 1:25-26](#)) สำหรับข้าพเจ้าแล้ว มันดูเหมือนว่าการบัพติศมาที่ยอห์นได้อ้างอิงถึงจะเป็นการบัพติศมาที่จะเกิดขึ้นในวันแห่งอนาคตขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีข้อบ่งชี้ที่ว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมารู้สิ่งใดก็ตามเกี่ยวกับคริสตจักร

ไฟในคำเผยพระวจนะของมาลาคิบางที่อ้างอิงถึงการชำระและการพิพากษา การเน้นที่การชำระก็สอดคล้องกับการใช้ของมาลาคิ สิ่งนี้ได้นำให้นักวิชาการหลายคนที่จะสรุปว่า การบัพติศมาด้วยไฟที่ยอห์นได้ทำนายถึงก็ไม่ใช่การบัพติศมา ณ วันเพ็นเทคอสต์[233] จากมุมมองของเราในประวัติศาสตร์ พวกเขาและข้าพเจ้าเชื่อว่าเวลาที่พระเยซูจะให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ เพื่อจะบรรลุคำเผยพระวจนะเหล่านี้เกี่ยวกับอิสราเอลก็ยังเป็นเรื่องอนาคต มันจะเกิดขึ้น ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ มันคงได้เกิดขึ้น ณ การเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ ถ้าอิสราเอลได้ยอมรับพระองค์ การบัพติศมาของพระเยซูที่ได้ให้แก่วาสวากของพระองค์ ณ วันเพ็นเทคอสต์เป็นการบัพติศมาที่คล้ายกัน แต่มันไม่ใช่ความสำเร็จของคำเผยพระวจนะ

เหล่านี้ เนื่องจากว่าคำเผยพระวจนะเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับอิสราเอลและ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” โดยเฉพาะ (เปรียบเทียบ [ยน. 14:17](#); กจ. 2; [1 คร. 12:13](#)).[\[234\]](#)

บริบทที่กล่าวถึงพระพรสำหรับผู้กลับใจใหม่แต่การพิพากษาสำหรับผู้ไม่กลับใจใหม่มีแนวโน้มที่จะสนับสนุนการบัพติศมาทั้งสองอย่าง (ข้อ. 8-10, 12; เปรียบเทียบ [กจ. 1:5](#); [11:16](#)) ในกรณีนี้ “ไฟ” จะอ้างอิงถึงการพิพากษาเป็นหลักถ้าไม่ใช่อย่างเดียว[\[235\]](#) การบัพติศมา “ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” จะอ้างอิงถึงการบัพติศมาของพระวิญญาณที่จะเกิดขึ้นเมื่ออิสราเอลยอมรับพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ([อสย. 44:3](#); [ยอล.2:28-32](#)) การลี้ภัยสว่างหน้าถึงการบัพติศมานั้นได้ปรากฏขึ้นในวันฟื้นเทคอสต์ (กจ. 2) การบัพติศมา “ด้วยไฟ” จะอ้างอิงถึงการพิพากษาของพระเยซูที่มีต่ออิสราเอลที่ไม่กลับใจใหม่ (เปรียบเทียบ ข้อ 12) หลังจากการปฏิเสธพระเยซูของอิสราเอล มันก็ชัดเจนที่ว่าการพิพากษาเกี่ยวกับประเทศนี้จะเกิดขึ้น ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์เป็นหลัก การพิพากษาดูด้วยไฟนี้ก็อ้างอิงถึงแต่ละบุคคลที่ไม่กลับใจใหม่อีกด้วยเมื่อพวกเขาไปถึงบ้านปลายแห่งชีวิตของพวกเขา

หลังจากทุกสิ่งได้ถูกพิจารณาแล้ว มันดูเหมือนเป็นไปได้ที่วอห์น ได้อ้างอิงถึงการบัพติศมาเดียวที่จะพบความสำเร็จอย่างสมบูรณ์ ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู

พวกเรานี้ได้สอนว่า แม้ว่าบุคคลหนึ่งเป็นทาส การแสร้งทำและของอีกบุคคลหนึ่งก็อยู่ได้ความมีเกียรติของคณิว[\[236\]](#) ดังนั้น โดยการกล่าวว่าท่านไม่สมควรที่จะแก่ (“เอาออก”) “ฉลองพระบาท” ของพระเยซู วอห์น ได้หมายถึงว่าท่านไม่สมควรกับแม้กระทั่งการรับใช้ที่อภัยสุดสุดมากที่สุดต่อพระเยซู

3:12 ขอห์นอธิบายเชิงเปรียบเทียบว่าพระเจ้าแยกคนจริงและคนปลอม ผู้ที่กลับใจใหม่และผู้ไม่กลับใจใหม่ ในการพิพากษาในอนาคต การพิพากษาทั่วถึงนี้จะส่งผลต่อการสงวนคนอิสราเอลที่เชื่อไว้และการถูกทำลายของผู้ไม่เชื่อ (เปรียบเทียบ 25:31-46) “ผู้จาง” บางทีอ้างอิงถึงแผ่นดินนั้น และ “ไฟที่ไม่มีวันดับ” อ้างอิงถึงระยะเวลาที่ไม่สิ้นสุดและธรรมชาติที่เจ็บปวดของการลงโทษนี้

“ไฟที่ไม่มีวันดับ” ไม่ใช่แค่การเปรียบเทียบ ความเป็นจริงที่น่ากลัวเป็นหลักพื้นฐานแห่งการแยกเมล็ดข้าวจากเกลบของพระเมสสิยาห์ ดังนั้น ‘ความใกล้’ ของแผ่นดินนั้นก็เรียกร้องการกลับใจใหม่ (ข้อ 2)”[\[237\]](#)

ดังนั้นข่าวสารที่สำคัญของผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเมสสิยาห์คืออะไร?

“ยอห์นได้ประกาศ ทั้ง ความรอดส่วนตัว ซึ่งเกี่ยวข้องกับการยกโทษความผิดบาป (มก. 1:4) และความรอดของประเทศ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการสถาปนาแผ่นดินพันปีพร้อมกับการที่อิสราเอลได้รับการช่วยกู้จากเงื้อมมือของพวกศัตรูของพวกเขา (มธ. 3:2; ลก. 1:71-75)”[238]

2. การรับบัพติศมาของพระเยซู 3:13-17 (เปรียบเทียบ มก. 1:9-11; ลก. 3:21-23)

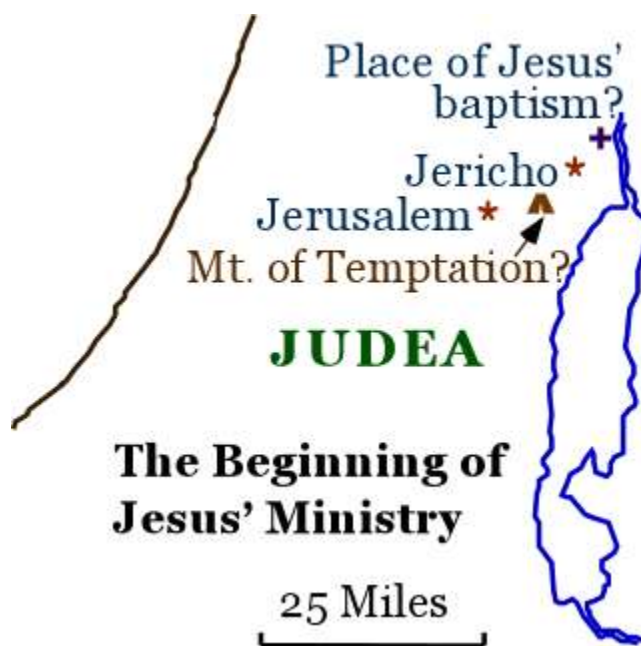
การรับบัพติศมาของพระเยซูเป็นโอกาสที่ซึ่งความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ เป็นที่ชัดเจนต่อสาธารณะ มัทธิวนั้นทักเหตุการณ์นี้อย่างที่ท่านบันทึก เพื่อจะโน้มน้าวผู้อ่านของท่านถึงคุณสมบัติต่างๆเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพระเยซูต่อไป ดังนั้นการให้บัพติศมาของยอห์นมีจุดประสงค์สองอย่าง คือ เพื่อเตรียมอิสราเอลสำหรับพระเมสสิยาห์ของพวกเขา (3:1-12) และเพื่อเตรียมพระเมสสิยาห์สำหรับอิสราเอล (3:13-17; เปรียบเทียบ [ยน. 1:31](#))

3:13-14 ยอห์นได้ลังเลใจที่จะให้บัพติศมาแก่พระเยซูเพราะท่านเชื่อว่าพระเยซูไม่จำเป็นที่จะกลับใจใหม่ เป็นที่ชัดเจนว่า ยอห์นได้แนะนำว่ามันเหมาะสมมากกว่าที่พระเยซูให้ท่านรับบัพติศมาแทนที่ท่านจะให้พระเยซูรับบัพติศมา เพราะท่านรู้ว่าพระเยซูทรงชอบธรรมมากกว่าท่าน มันไม่น่าเป็นไปได้ที่ว่า ยอห์นหมายถึงว่าท่านต้องการการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณและไฟ ยอห์นไม่ได้รู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์จนกว่าหลังจากท่านได้ให้พระองค์รับบัพติศมา ([ยน. 1:31-34](#))

3:15 ยอห์นได้ตกลงที่จะให้พระเยซูรับบัพติศมา หลังจากที่พระเยซูได้โน้มน้าวท่านว่าโดยการให้พระองค์รับบัพติศมาเท่านั้น ท่านทั้งสองจะ “ทำความชอบธรรมให้ครบถ้วนทุกประการ” พระเยซูได้หมายถึงอะไร?

สิ่งที่ต้องมีก่อนที่สำคัญต่อการเข้าใจถ้อยคำของพระเยซูคือการเข้าใจถึงความหมายของ “ความชอบธรรม” การใช้คำนี้ของมัทธิวก็นั้นแตกต่างจากการใช้ของเปาโล เปาโลใช้มันเพื่อจะอธิบายถึงสถานภาพที่ถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นหลัก นั่นคือ ความชอบธรรม โดยตำแหน่ง มัทธิวใช้มันเพื่อจะอธิบายถึงการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งก็คือความชอบธรรม *ทางจริยธรรม*[239] ความชอบธรรมทางจริยธรรมเป็นการแสดงถึงความประพฤติในการกระทำของบุคคลหนึ่งที่ต้องการในสายพระเนตรของพระเจ้า มันไม่ได้กล่าวถึงการได้รับความรอดแต่เป็นการตอบสนองต่อพระคุณของพระเจ้า ในมัทธิว

บุคคลที่ชอบธรรมคือบุคคลที่ดำเนินชีวิตในความสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1:19) ความชอบธรรมทางจริยธรรมเป็นหัวข้อหลักของพันธสัญญาเดิม และมันเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับคนยิวในสมัยของพระเยซู โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกฟาริสี



พระเยซูทรงเข้าใจว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับยอห์นที่จะให้บัพติศมาแก่พระองค์ ไม่มีคำเผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมที่กล่าวว่าพระเมสสิยาห์จะประสบกับการรับบัพติศมาในน้ำ แต่มีคำเผยพระวจนะที่ว่าพระเมสสิยาห์จะจุ่มพระองค์เองต่อพระเจ้า (อสย. 42:1; 53; และข้ออื่นๆ) วิญญาณแห่งการยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของเจ้านั้นเองเป็นสิ่งที่การให้ บัพติศมาของยอห์นได้ระบุในบรรดาคนเหล่านั้นที่ได้ยอมจำนน ดังนั้นมันเหมาะสมสำหรับพระเยซูที่จะได้รับบัพติศมาของยอห์น และยอห์นได้เห็นด้วยที่จะให้พระองค์รับบัพติศมา ในการทำอย่างนั้น พระเยซูได้รับรองพันธกิจของยอห์นและให้พระองค์เข้าส่วนกับคนที่เหลือในทางพระเจ้าภายในอิสราเอล เนื่องจากการรับบัพติศมาของพระองค์ ตอนนี้กษัตริย์องค์นี้ก็ผูกมัดกับประชากรของพระองค์”[240]

“การรับบัพติศมาของพระเยซูอยู่ในฐานะสิ่งที่คล้ายกันกับการข้ามทะเลแดงของอิสราเอล ณ การเริ่มของการอพยพ ดังนั้นพระเยซูได้ผ่านแม่น้ำจอร์แดนและจากนั้นก็ใช้เวลาหนึ่งในถิ่นทุรกันดารเหมือนกับอิสราเอล พระเยซู ซึ่งเป็นโมเสสอีกผู้หนึ่งผู้ซึ่งพระวิญญาณ ได้ตั้งไว้ (อสย. 63:10-14) ก็จะนำทางไป”[241]

“พระเยซูได้ทำให้พระคัมภีร์สำเร็จโดยการทำซ้ำรูปแบบแห่งความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ของพระเจ้ากับอิสราเอลในชีวิตของพระองค์เองและโดยการบรรลุเหตุการณ์ต่างๆที่ได้ถูกทำนายไว้ของคำเผยพระวจนะในประวัติศาสตร์ของพระองค์เอง”[242]

มันสำคัญที่ว่ามัทธิวไม่ได้อธิบายถึงการรับบัพติศมาของพระเยซู การเน้นของท่านอยู่ที่เหตุการณ์เชิงเปิดเผยสองเหตุการณ์ที่ตามหลังมัน (เปรียบเทียบ 2:1-23)

3:16-17 ด้วยทริกที่เน้นว่าการขึ้นจากน้ำของพระเยซูและการเป็นพยานของพระเจ้าถึงพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ได้ปรากฏ ณ เวลาเดียวกัน การแปลของฉบับ NIV ให้แข็งนี้ดีกว่าการแปลของฉบับ NASB

เป็นที่ชัดเจนว่าบุคคลที่ “เห็นพระวิญญูณของพระเจ้าเสด็จลงมา” คือพระเยซู พระเยซูทรงเป็นบุคคลในบริบทที่มาก่อนโดยตรง ยอห์นผู้ให้บัพติศมาบัพติศมาคนที่ว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาได้เห็นสิ่งนี้เช่นกัน (ยน. 1:32) แต่เป็นที่ชัดเจนว่า ไม่มีใครแต่พระเยซูเท่านั้นได้ยินเสียงของพระบิดา ที่จริงการรับบัพติศมาของพระเยซูดูเหมือนว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัวที่ไม่มีใครปรากฏยกเว้นยอห์นและพระเยซู

วลี “ฟ้าก็แหวกออก” หรือ “ฟ้าสวรรค์ก็แหวกออก” ทำให้ระลึกถึงกรณีต่างๆของบุคคลที่ได้รับนิมิตจากพระเจ้า ในนิมิตเหล่านั้นพวกเขาได้เห็นสิ่งต่างๆ ที่ไม่ได้เป็นที่ประจักษ์โดยมนุษย์คนอื่นๆ (เช่น [อสย. 64:1](#); [อสค. 1:1](#); เปรียบเทียบ [กจ. 7:56](#); [วว. 4:1](#); [19:11](#)) วลีนั้นบ่งบอกว่าการเปิดเผยใหม่จะมายังพระเยซูและผ่านทางพระองค์ สิ่งที่พระเยซูได้เห็นคือพระวิญญูณบริสุทธิ์ในสถานะของ “นกพิราบ” ไม่ใช่ในรูปแบบเหมือนนกพิราบที่เสด็จลงมายังพระองค์(เปรียบเทียบ [ลก. 3:22](#)) นี่เป็นการแสดงตัวที่ชัดเจนครั้งแรกของพระวิญญูณบริสุทธิ์กับนกพิราบในพระคัมภีร์ มันเป็นสัญลักษณ์ที่เหมาะสมเนื่องจากความสวยงาม ที่มาจกสวรรค์ เสรีภาพ ความรู้สึกไว ความบริสุทธิ์ และธรรมชาติที่มีสันติของมัน

“การเสด็จลงมาของพระวิญญูณเหนือพระเยซูแสดงถึงการกระทำของ พระเจ้าที่ซึ่งพระเจ้าให้อำนาจแก่พระองค์ที่จะบรรลุพันธกิจของพระเมสสิยาห์ที่พระองค์จะเริ่มต้นในไม่ช้า (4:17) แน่แน่นอนว่า การให้อำนาจเช่นนั้น ไม่ใช่ที่จะถูกตีความว่าเป็นการให้ความสามารถเริ่มแรกของพระเยซูโดยพระวิญญูณ เพราะว่าพระองค์ได้ปฏิสนธิ์โดยพระวิญญูณ ตรงกันข้าม มันระบุในแง่ไหนที่พระเยซูจะพิสูจน์ว่าเป็นผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าที่ยอห์นได้กล่าวไว้ว่าพระองค์จะเป็น (3:11) ยิ่งกว่านั้น มันทำหน้าที่เป็นจุดอ้างอิง

สำหรับการเข้าใจ ‘สิทธิอาจ’ ที่ซึ่งพระเยซูใช้ปฏิบัติพันธกิจต่อสาธารณะของพระองค์ จากการที่ได้รับอำนาจโดยพระวิญญาณของพระเจ้า พระเยซูทรงกล่าวในฐานะผู้เป็นกระบอกเสียงแทนของพระเจ้า (7:28-29) และกระทำในฐานะเครื่องมือของพระเจ้า (12:28)”[243]

ใน [อิสยาห์ 42:1](#) ผู้เผยพระวจนะได้ทำนายว่าพระเจ้าจะใส่พระวิญญาณของพระองค์ไว้บนผู้รับใช้ของพระองค์ นั่นได้เกิดขึ้น ณ การรับบัพติศมาของพระเยซู การบรรยายของมัทธิวแสดงถึงความสำเร็จ แม้ว่าผู้เขียนไม่ได้ถึงความสนใจไปยังมันเช่นนั้นในที่นี้ เมื่อพระวิญญาณของ พระเจ้าได้เสด็จมาเหนือแต่ละบุคคลในพันธสัญญาเดิม พระองค์ได้ให้อำนาจแก่พวกเขาสำหรับการรับใช้ของพระเจ้า นั่นเป็นจุดประสงค์ของการทรงเจิมของพระเยซูเช่นกัน ([ลก. 4:14](#); [5:17](#); เปรียบเทียบ [ลก. 24:49](#))

“มันเป็นข้อความที่ขัดแย้งอันยิ่งใหญ่ที่ว่าบนพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งจะให้บัพติศมา *ด้วยไฟ* นั้นพระวิญญาณก็ได้เสด็จลงมา ณ การรับบัพติศมาของพระองค์ เหมือน *นกพิราบ* ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความสุภาพและความอ่อนน้อม ที่จริงในพระเยซูนั้นเราได้เผชิญกับทั้ง “ความดีและความเข้มงวดของพระเจ้า” (รม. 11:22) และความจริงทั้งสองนี้ก็ดำเนินไปตลอดพันธสัญญาใหม่และผ่านทางพระกิตติคุณของมัทธิวไม่น้อย (ตัวอย่างเช่น จงเปรียบเทียบ 11:29 และ 25:41)”[244]

การเปิดเผยที่สามารถได้ยินได้ก็ตามหลังการเปิดเผยที่เห็นได้ (ข้อ 17) “พระสุรเสียง” จากฟ้าสวรรค์ไม่สามารถเป็นอย่างอื่นได้นอกจากพระสุรเสียงของพระเจ้า หลังจาก 400 ปี ที่ปราศจากการเปิดเผยทางการเผยพระวจนะพระเจ้าได้ยุติความเงียบ พระองค์ได้ตรัสแก่นุชนัยจากฟ้าสวรรค์อีกครั้งหนึ่ง มัทธิวบ้นที่ก้อยคำของพระเจ้าว่าเป็นการป่าวประกาศโดยทั่วไป (เปรียบเทียบ 17:5) ผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆเขียนว่าพระเจ้าได้ตรัสว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา” ([มก. 1:11](#); [ลก. 3:22](#))

เป็นที่ชัดเจนว่า การบรรยายในมาระโกและลูกามีถ้อยคำแท้จริงที่พระเจ้าได้ใช้ ซึ่งก็คือ *อิปพิสซิม่า เวอร์บ่า* ส่วนมัทธิวให้การอ้างอิงอิสระของถ้อยคำของพระเจ้า ซึ่งก็คือ *อิปพิสซิม่า วอกซ์* คำละตินเหล่านี้หมายถึง “ถ้อยคำเอง” และ “เสียงเอง” ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม อย่างไม่ได้ถูกใช้ในการศึกษาพันธสัญญาใหม่นั้น วลีแรกบ่งชี้ถึงการอ้างอิงคำต่อคำและวลีหลังเป็นการอ้างอิงอิสระ วลีแรกอ้างอิงถึงถ้อยคำที่ผู้กล่าวในเรื่องราวได้ใช้และวลีหลังอ้างอิงถึงถ้อยคำของผู้เขียนที่ได้ตีความถ้อยคำของผู้กล่าว บางทีมัทธิวให้การอ้างอิงอิสระเพราะว่าท่านใช้สิ่งที่ได้เกิดขึ้นในการรับ บัพติศมาของพระเยซูว่าเป็นหลักฐานของความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์

“ถ้าฝูงชนได้ยินเสียงจากฟ้าสวรรค์ มันก็อธิบายไม่ได้ว่าทำไมส่วนหนึ่งของการเปิดเผยอย่างน้อยแล้ว ไม่ได้รับรองแนวคิดที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และถ้าโยห์นได้ยินเสียงจากฟ้าสวรรค์ มันก็แปลกที่ว่าการอ้างอิงของท่านถึง 11:2-3 ไม่มีการพูดเป็นนัยถึงสิ่งนี้ ในทางตรงกันข้าม มันสะท้อนถึงมุมมองที่เหมือนกันเกี่ยวกับพระเยซูที่โยห์นได้แสดงถึงก่อนการรับบัพติศมา นั่นคือ พระเยซูทรงเป็นผู้หนึ่งที่เสด็จมา (3:11-12)”[245]

ถ้อยคำที่พระเจ้าได้ตรัสก็ระบุว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ที่ได้สัญญาไว้ในพันธสัญญาเดิม คำว่า “บุตรของพระเจ้า” เป็นคำที่พระเจ้าได้ใช้กับพงศ์พันธุ์ของดาวิด ผู้ซึ่งจะดำเนินรอยตามเขาบนบัลลังก์ของอิสราเอล (2 ซมอ. 7:13-14; สดค. 2:7; 89:26-29; เปรียบเทียบ มธ. 1:20; 2:15; 4:3, 6) การยกย่องชมเชยของพระเจ้าได้เชื่อมโยงพระเยซูกับผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ ณ การเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์อีกด้วย (อสย. 42:1; 53) ผู้เป็นที่รักก็เท่ากับผู้ที่พระบิดา “ชอบใจอย่างมาก” (อสย. 42:1) ปฐมกาล 22:2 อาจอยู่เบื้องหลังการป่าวประกาศนี้เนื่องจากว่าข้อนี้อธิบายถึงอิสอัคว่าเป็นบุตรคนเดียวซึ่งเป็นที่รักของอับราฮัม (เปรียบเทียบ สดค. 2:7; อสย. 42:1) ดังนั้น “พระบุตรของพระเจ้า” เป็นชื่อเรียกของพระเมสสิยาห์[246] จึงสังเกตถึงความเกี่ยวข้องของสมาชิกทั้งสามของตรีเอกภาพในการรับบัพติศมาของพระเยซู สิ่งนี้บ่งบอกถึงความสำคัญของมัน

“เป็นเวลาครั้งแรกที่ตรีเอกภาพซึ่งได้ถูกบอกล่วงหน้าในหลายแนวทางในพันธสัญญาเดิมถูกสำแดงอย่างชัดเจน”[247]

ในประโยคเดียวกันนี้ ณ การเริ่มต้นของพันธกิจของพระเยซู พระเจ้าได้นำเสนอพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์จากเชื้อสายดาวิด พระบุตรของพระเจ้า ตัวแทนของผู้คน และผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ มัทธีวได้นำเสนอพระเยซูในบทบาทเหล่านี้ทั้งหมดก่อนหน้านี้ แต่ตอนนี้พระเจ้าพระบิดาได้ยืนยันถึงอัตลักษณ์ของพระองค์

“...การป่าวประกาศของพระเจ้าเกี่ยวกับการรับบัพติศมา ณ 3:17 เปิดเผยตัวมันเองที่จะเป็นจุดสูงสุดภายในบริบทของ 1:1-4:16 เพราะว่าเป็นที่ที่ความเข้าใจของพระเจ้าถึงพระเยซู ในฐานะพระบุตรของพระองค์หยุดที่จะเป็นธรรมชาติของข้อมูลส่วนตัวที่มีไว้สำหรับผู้อ่านเท่านั้น และกลายมาเป็นองค์ประกอบภายในเรื่องราวที่นับจากนี้ไปก็ส่งอิทธิพลต่อรูปแบบของเหตุการณ์ต่างๆ ที่จะอธิบายสิ่งนี้ จึงสังเกตว่าถ้อยคำที่ซาตานกล่าวใน 4:3, 6 (‘ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า...’) หยิบยกโดยตรงที่การป่าวประกาศซึ่งพระเจ้าทำขึ้นในส่วนเกี่ยวกับการรับบัพติศมาเพียงไร (‘ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา...’)”[248]

“เพราะว่ามีทิวศูกรเรื่องราวของท่านว่ามูมมอที่ประเมินของพระเจ้าเป็นบรรทัดฐาน ผู้อ่านก็รู้ว่าในการได้ยินพระเจ้าแลงความเข้าใจของพระองค์ถึงพระเยซูนั้น เขาหรือเธอได้ยินความเข้าใจที่เป็นบรรทัดฐานถึงพระเยซู ซึ่งเป็นบรรทัดฐานที่ซึ่งความเข้าใจอื่นๆทั้งสิ้นจะถูกตัดสิน ในเรื่องราวของมีทิวพระเจ้าเองสั่งการว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างเป็นเอก” [249]

“พระองค์ไม่ได้ กลายมาเป็น พระบุตรของพระเจ้า ณ การรับบัพติสมาของพระองค์อย่างที่พวกครูนอกรีตบางคนในคริสตจักรเริ่มแรกได้ยืนยัน แต่มันเป็นเวลานั้นที่พระองค์ได้ถูกแต่งตั้งสำหรับงานที่พระองค์ท่านนั้นสามารถปฏิบัติได้ เนื่องจากความสัมพันธ์ที่พิเศษของพระองค์กับพระบิดาของพระองค์” [250]

มีทิวข้ามเหตุการณ์ทั้งหมดแห่งวัยเด็กของพระเยซู รวมถึงการปรากฏของพระองค์ที่พระวิหาร (ลก. 2:41-50) เพราะว่าคุณสนใจของท่านนั้นเป็นการเลือกสรร และเป็นเชิงปกป้องความเชื่อแทนที่จะเป็นแค่ประวัติศาสตร์ ท่านแนะนำพระเยซูในฐานะกษัตริย์พระเมสสิยาห์ของอิสราเอล ผู้ซึ่งได้บรรลุคำเผยพระวจนะของพันธสัญญาเดิมและได้รับการยืนยันจากพระเจ้าพร้อมกับการป่าวประกาศที่สามารถได้ยินได้จากฟ้าสวรรค์ (เปรียบเทียบ อพย. 20:1).[251]

ในบทที่ 1 มีทิวเน้นถึงพระสิริแห่งตัวบุคคลของพระเมสสิยาห์ ในบทที่ 2 ท่านให้ภาพตัวอย่างของการต้อนรับที่พระองค์จะได้รับในฐานะพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล ในบทที่ 3 ท่านแนะนำการเริ่มต้นแห่งพันธกิจของพระองค์พร้อมกับเรื่องราวของการป่าวประกาศของผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระองค์และการรับรองจากพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์

3. การถูกทดลองของพระเยซู 4:1-11 (เปรียบเทียบ มก. 1:12-13; ลก. 4:1-13)

“...การทดสอบของพระเยซูในถิ่นทุรกันดารแห่งยูเดียเป็นหนึ่งในตัวบ่งชี้ที่สำคัญมากที่สุดถึงความพิเศษของพระองค์ ที่จริงมันอาจจะไม่เป็นการขยายประเด็นเพื่อจะกล่าวว่าจุดประสงค์แท้จริงของเรื่องราวการถูกทดลองคือเพื่อจะเน้นถึงความพิเศษของพระองค์”[252]

“อย่างที่เราจะต้องถูกทดสอบไกลเกินกว่าแรงกดดันและการดึงที่มันจะถูกเรียกให้แบกรับก่อนที่มันจะถูกใช้เพื่อจุดประสงค์ที่มีประโยชน์ใดๆ ดังนั้นมนุษย์จะต้องถูกทดสอบก่อนที่พระเจ้าสามารถใช้

เขาเพื่อจุดประสงค์ต่างๆของพระองค์ได้”[253]

“ในทำนองเดียวกัน พระเยซูคริสต์ได้ถูกทดสอบเพื่อจะแสดงว่าพระองค์ทรงเป็นใครที่พระองค์ได้อ้างว่าเป็นอย่างแท้จริง”[254]

ลำดับพงศและการบินเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระเยซู ได้พิสูจน์ถึงคุณสมบัติที่เป็นมนุษย์อันถูกต้องของพระองค์ในฐานะกษัตริย์ของอิสราเอล การรับบัพติศมาของพระองค์เป็นโอกาสเกี่ยวกับการรับรองจากพระเจ้าของพระองค์ การถูกทดลองของพระองค์แสดงถึงความแข็งแกร่งทางศีลธรรมของพระองค์ที่จะปกครองคำถามปกติที่ผู้อ่านที่รอบคอบของพระกิตติคุณมัทธิวอาจถามหลังจากการอ่านการรับรองของพระเจ้าถึงพระบุตรของพระองค์ (3:17) คือ พระองค์ทรงเป็นอย่างนั้นอย่างแท้จริงหรือ? การทดสอบสามอย่างของพระองค์ พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างนั้น

“ณ ตอนปลายของส่วนที่เกี่ยวกับการรับบัพติศมา พระเยซูแห่งการบรรยายของมัทธิวก็นอนอยู่ต่อหน้าผู้อ่านอย่างเป็นเอกในฐานะพระบุตรของพระเจ้าผู้ซึ่งได้รับอำนาจโดยพระวิญญาณของพระเจ้า หลังจากได้ระบุเช่นนั้น พระเยซูถูกนำโดยพระวิญญาณเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อจะเผชิญหน้ากับมารหรือซาตานในความขัดแย้งในสถานที่แห่งที่อยู่อาศัยของพระองค์ (4:1-11)... ในที่สุด แก่นสารของการทดสอบแต่ละอย่างก็เกี่ยวข้องกับการอุทิศตนหรือการเชื่อฟังของพระเยซูต่อพระเจ้า ความตั้งใจของซาตานในแต่ละการทดสอบคือที่จะล่อลวงให้พระเยซูทำลายความเชื่อที่มีกับพระเจ้าพระบิดาของพระองค์และดังนั้นก็ปฏิเสธการเป็นบุตรพระเจ้า ของพระองค์ ถ้าซาตานสำเร็จในสิ่งนี้ ที่แท้มันก็สำเร็จในการทำลายพระเยซู ในการทดสอบพระเยซู ซาตานนำเอามุมมองที่ประหมัดของพระเจ้าเกี่ยวกับว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระองค์มาใช้อย่างเจ้าเล่ห์ (4:3, 6)”[255]

4:1-2 “พระวิญญาณ” องค์เดียวกันที่ได้นำพระเยซูเข้าไปในโลก (1:20) และได้แสดงถึงการรับรองของพระเจ้าถึงพระองค์ (3:16) ตอนนี้ “ได้นำ” พระองค์ “เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” เพื่อการทดสอบโดยซาตาน

“คำกรีก [*πειράζω*] หมายถึง ‘ที่จะทดลอง’ หรือ ‘ที่จะทำการพิสูจน์ถึง’ และเมื่อได้ถูกกล่าวต่อพระเจ้าในการจัดการของพระองค์เกี่ยวกับผู้คน มันหมายถึง ไม่มากกว่าสิ่งนี้ (ดู [ปฐก. 22:1](#)) แต่สำหรับส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์คำนั้นถูกใช้ในแง่ลบ และหมายถึงที่จะล่อลวง ชักชวน หรือกระตุ้นให้ทำบาป ดังนั้นชื่อที่ได้มอบแก่ผู้ชั่วร้ายในพระคัมภีร์ตอนนี้คือ “ผู้ทดลอง” (4:3) ดังนั้น “เพื่อจะถูกทดลอง” ที่นี่ก็จะเป็นที่เข้าใจ

ทั้งสองทาง พระวิญญาณได้นำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อจะลองความเชื่อของพระองค์ แต่ตัวแทนในการทดลองนี้คือผู้ชั่วร้าย ซึ่งเป้าหมายของเขาคือที่จะล่อลวงพระเยซูให้หันเหไปจากความจงรักภักดีของพระองค์ที่มีต่อพระเจ้า นี่เป็นการทดลองในแง่ที่แยงของคำนั้น กระนั้นพระเยซูไม่ได้ยอมต่อการทดลองพระองค์ได้ผ่านการทดสอบ (ดู [2 คร. 5:21](#); [ฮบ. 7:26](#))”[256]

“อย่างที่พระเจ้าได้นำอิสราเอลออกจากอียิปต์และผ่านแม่น้ำและเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ([กคว. 20.5](#); [1 Bas 12.6](#); [สดด. 80.1](#) LXX; และข้ออื่นๆทั้งหมดใช้ *อานาเคน* [‘ที่จะนำ’]) ดังนั้นพระวิญญาณของพระเจ้าได้นำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดารหลังจากพระองค์ได้รับบัพติศมา” [257]

“ตาม [โยเซยา 2:14-23](#) ถิ่นทุรกันดารเป็นสถานที่แห่งการเป็นบุตรดั้งเดิมของอิสราเอล ที่ซึ่งพระเจ้าได้รักประชากรของพระองค์ กระนั้นเพราะว่าพวกเขาได้ทอดทิ้งพระยาเวห์พระบิดาของพวกเขา ‘การรื้อฟื้น’ ของการอพยพเข้าไปในถิ่นทุรกันดารก็จำเป็นสำหรับการรื้อฟื้นสถานะอิสราเอลในฐานะ ‘บุตรของพระเจ้า’ ในการอพยพครั้งใหม่นี้ อำนาจและการช่วยเหลือของพระเจ้าจะเป็นที่ประสบได้อีกครั้งในการเดินทางที่รื้อฟื้นเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” [258]

ถิ่นทุรกันดารแห่งยูเดีย (3:1) เป็นสถานที่ตั้งเก่าแก่ แน่แน่นอนว่าอิสราเอลได้ประสบกับการทดลองในถิ่นทุรกันดารอีกที่หนึ่งเป็นเวลา 40 ปี เลข 40 มีความเกี่ยวข้องกับบาปและการทดสอบในพันธสัญญาเดิมอยู่บ่อยๆ (เปรียบเทียบ [ปฐก. 7:4, 12](#); [กคว. 14:33; 32:13](#); [ฉธบ. 9:25; 25:3](#); [สดด. 95:10](#); [ยนา. 3:4](#)) พระเยซูได้ประสบกับการทดลองในถิ่นทุรกันดารหลังจาก 40 วัน

คำกรีกที่แปลว่า “ทดลอง” (*เปรีคิไซ*) หมายถึงที่จะ “ทดสอบ” ไม่ว่าจะในแง่ดีหรือไม่ดี ที่นี้จุดประสงค์ของพระเจ้าคือที่จะสำแดงถึงคุณลักษณะของพระบุตรของพระองค์โดยการเปิดเผยพระองค์เองต่อการทดสอบของซาตาน (เปรียบเทียบ [2 ซมอ. 24:1](#); [โยบ 1:6-2:7](#)) พระคัมภีร์สอนอย่างคงเส้นคงวาว่าพระเจ้าไม่ได้ “ทดลอง” (*เปรีคิไซ*) ใครก็ตาม คือที่จะล่อลวงให้พวกเขาทำบาป ([ยก. 1:13](#)) อย่างไรก็ตาม พระองค์อนุญาตให้ผู้คนที่ประสบกับการทดสอบที่มาจากโลก เนื้อหนังและมาร ([1 ยน. 2:15-17](#); [รม. 7:18-24](#); [1 ปต. 5:8](#)).[259] เป็นที่ชัดเจนว่าพระเจ้าได้นำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อจะสำแดงถึงการเชื่อฟังของพระบุตรของพระองค์เมื่อเปรียบเทียบกับอิสราเอลบุตรของพระองค์ (2:15; เปรียบเทียบ [อพย. 4:22](#); [ฉธบ. 8:3, 5](#)) พระเจ้าได้อนุญาตให้บุตรทั้งสองของพระองค์ที่จะถูกทดสอบ “เพื่อจะพิสูจน์การเชื่อฟังและความจงรักภักดีของพวกเขาในการเตรียมเพื่องานที่ได้รับแต่งตั้งของพวกเขา”[260]

การอดอาหารในพระคัมภีร์มีไว้เพื่อเหตุผลฝ่ายวิญญาณ นั่นคือ ที่จะละทิ้งความจำเป็นทางกายภาพเพื่อจะให้ความสนใจต่อความจำเป็นฝ่ายวิญญาณที่สำคัญกว่า[261] ระหว่างการอดอาหารนี้พระเยซูไม่ได้เสวยอะไรเลย แต่คงได้ดื่มน้ำ (เปรียบเทียบ [ลก. 4:2](#)) ในทำนองเดียวกัน โมเสสและเอเลียห์ซึ่งเป็นสองในผู้รับใช้ที่สำคัญมากที่สุดของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมได้ออดอาหารเป็นเวลา 40 วัน ([อพย. 34:28](#); [ฉธบ. 9:9](#); [1 พกษ. 19:8](#)) การอดอาหารของพระเยซูคงได้เชื่อมโยงพระองค์กับผู้รับใช้เหล่านี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในความคิดของผู้อ่านชาวยิวของมัทธิว เช่นเดียวกับในความคิดของเรา

4:3-4 ซาดานได้โจมตีพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงอ่อนแอทางกายภาพ รูปแบบของคำถามของซาดานในคัมภีร์กรีกบ่งชี้ว่าซาดานได้ทักท้วงเอาว่าพระเยซูทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” (3:17) มันเป็นอนุประโยคที่เป็นเงื่อนไขขั้นแรก

“การทดลองที่จะมีอำนาจต้องถูกทักท้วงเอาว่าเป็นจริง มารคิดว่ามันจะเป็นจริง มันยอมรับข้อเท็จจริงนั้นว่าเป็นสมมุติฐานที่ทำการในการทดลอง”[262]

การทดลองนี้ไม่ใช่เพื่อพระเยซูจะสงสัยว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือไม่ มันจะแนะนำว่าในฐานะพระบุตรของพระเจ้า แน่แน่นอนว่าพระเยซูทรงมีอำนาจและสิทธิ์ที่จะทำให้ความจำเป็นต่างๆของพระองค์เองพึงพอใจโดยไม่พึ่งพาพระบิดาของพระองค์ ซาดานได้กระตุ้นให้พระเยซูที่จะใช้ความเป็นพระบุตรของพระองค์ในแนวทางที่ไม่สอดคล้องกับภารกิจของพระองค์ (เปรียบเทียบ 26:53-54; 27:40) พระเจ้าได้ตั้งใจให้ความหวังของอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารที่จะสอนพวกเขาว่าการได้ยินและการเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต ([ฉธบ. 8:2-3](#)) อิสราเอลได้เรียกร้องอาหารในถิ่นทุรกันดารแต่ได้ตายไป พระเยซูได้ละทิ้งอาหารในการยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระบิดาของพระองค์และมีชีวิตอยู่

“ผลกระทบของการทดลองของซาดานก็คือว่าเหมือนกับอาดัมก่อนและอิสราเอลภายหลังนั้น พระเยซูได้มีความขบข้องใจที่มีเหตุผลต่อพระเจ้า และดังนั้นก็ควรที่จะกล่าวความข้องใจของพระองค์โดย “การบ่นว่า” ([อพย. 16](#); [กตว. 11](#)) และควรที่จะเตรียมความจำเป็นพื้นฐานของชีวิตเพื่อพระองค์เอง นั่นคือ อาหาร ในอีกนัยหนึ่ง ซาดานได้แสวงหาที่จะทำให้พระเยซูกังวลเกี่ยวกับความจำเป็นทางกายภาพของพระองค์อย่างไรเหตุผลและดังนั้นก็จะกระตุ้นให้พระองค์ที่จะเรียกร้องอาหารที่พระองค์ปรารถนา (เปรียบเทียบ [สดด. 78:18](#)) โดยย่อแล้ว เป้าหมายของมารก็คือที่จะชักชวนให้พระเยซูทำการเลิกเชื่อของอาดัมและอิสราเอล ซาดานต้องการที่จะทำลายการวางใจที่สมบูรณ์แบบของพระเยซูใน

การดูแลที่ดีของพระบิดาของพระองค์และด้วยวิธีนั้นก็จะเปลี่ยนเส้นทางแห่งประวัติศาสตร์ความรอด”

[263]

ถิ่นทุรกันดารแห่งยูเดียมีหินปูนทุกขนาดและรูปร่าง หินหลายก้อนก็ดูเหมือนก้อนและแถวขนมปังที่คนยิว
ตระเตรียมและทานประจำวัน

การตอบสนองของพระเยซูต่อการแนะนำของซาตาน (ข้อ 4) สะท้อนถึงการอุทิศตนเต็มที่ของพระองค์ที่จะทำ
ตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างที่ได้ถูกเปิดเผยในพระวจนะของพระองค์ พระองค์ได้อ้างอิงฉบับแปล
เซปทัวจินท์ของ [เฉลยธรรมบัญญัติ 8:3](#) การประยุกต์ใช้ก็มีต่ออิสราเอลโดยดั้งเดิม แต่พระเยซูประยุกต์ใช้มันกับ
ทุกคนและโดยเฉพาะอย่างยิ่งพระองค์เอง โดยการประยุกต์ใช้ชื่อพระคัมภีร์นี้กับพระองค์เอง พระเยซูทำให้
พระองค์เองอยู่ในประเภทของ “มนุษย์” (คำกรีก *άνθρωπος*) แท้

พระเยซูได้เผชิญกับซาตานในฐานะมนุษย์ไม่ใช่ในฐานะพระเจ้า พระองค์ไม่ได้ใช้อำนาจแบบพระเจ้าของ
พระองค์เองที่จะพิชิตศัตรู ซึ่งเป็นสิ่งที่ซาตานได้ทดลองให้พระองค์ทำ ตรงกันข้าม พระองค์ได้ใช้แหล่งฝ่าย
วิญญาณต่างๆที่มีไว้สำหรับทุกคนรวมถึงเราด้วยนั่นคือ พระวจนะของพระเจ้าและอำนาจของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ (ข้อ 1) เนื่องด้วยเหตุผลนี้นั่นเองที่พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างสำหรับเราถึงผู้หนึ่งที่รอดการทดลองมา
ได้อย่างประสบความสำเร็จ และมันเป็นชัยชนะนี้ที่ได้ทำให้พระองค์มีคุณสมบัติที่จะมาเป็นมหาปุโรหิตของเรา
([ฮบ. 2:10](#); [3:1-2](#))

“ที่นี้มีทิวทัศน์แสดงให้เห็นว่าพระเยซูไม่ใช่เป็นพระเจ้าเท่านั้น แต่เป็นบุคคลที่เป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ที่
พิเศษ ซึ่งมีคุณสมบัติโดยส่วนตัวที่จะเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล”[264]

ทุกคนต้องตระหนักและยอมรับถึงการพึ่งพาที่สิ้นเชิงของเขาหรือของเธอที่พระเจ้า และพระวจนะของพระองค์
อาหารแท้ของพระเยซูซึ่งเป็นสิ่งที่ได้ค้ำจุนพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด คือการอุทิศตนของพระองค์ที่จะทำตาม
น้ำพระทัยของพระบิดา ([ยน. 4:34](#))

ในการทดลองอันแรกนี้ เป้าหมายของซาตานคือที่จะล่อลวงให้พระเยซูไปสู่การใช้อำนาจและสิทธิอำนาจ ที่
พระเจ้าได้ให้มาของพระองค์โดยไม่เกี่ยวข้องกับน้ำพระทัยพระบิดาของพระองค์ พระเยซูได้จําแนกพระองค์เอง
ต่อน้ำพระทัยพระบิดาของพระองค์เนื่องจากการกิจของพระองค์ (เปรียบเทียบ [ฟป. 2:8](#)) มันเป็นการทดลอง
ส่วนตัวโดยเฉพาะ มันได้ทดสอบตัวบุคคลของพระเยซู

“การเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้ามีลำดับความสำคัญเหนือการทำให้ตนเองพึงพอใจ แม้กระทั่งเหนือการจัดเตรียมที่จำเป็นอย่างชัดเจนเกี่ยวกับอาหาร”[265]

จงสังเกตในเหตุการณ์เหล่านี้ทั้งหมดของการทดลองว่า ซาตานเป็น *บุคคล* ไม่ใช่แค่ อิทธิพลที่ไม่เป็นบุคคล

4:5-7 ฉากสำหรับการทดลองอันที่สองคือกรุงเยรูซาเล็ม บางทีในนิมิตที่ซาตานได้ให้แก่พระเยซู หรือบางทีพระเยซูได้ถูกทดลองให้จินตนาการว่าพระองค์ทรงอยู่ที่นั่น [266] มัทธิวอ้างอิงถึงกรุงเยรูซาเล็มด้วยคำศัพท์ของคนยิวอันโปรดคือ “นครบริสุทธิ” (เปรียบเทียบ [นหม. 11:1](#); [อสย. 48:2](#); [ดนล. 9:24](#); [มธ. 4:5](#); [27:53](#)) สิ่งนี้บ่งบอกว่าการทดลองคงได้มีความหมายโดยนัยระดับประเทศมากกว่าแค่ส่วนตัว

ซาตาน “ได้นำ” พระเยซูไปยัง *จุดสูง* ของ “พระวิหาร” (*เฮียรอน*) ซึ่งไม่จำเป็นว่าจะจะเป็นยอดสูงสุดของสถานนมัสการนั้น คำกรีก *เทอรูเกียน* ซึ่งสามารถถูกแปลว่า “ปีกเล็ก” หรือ “มุมสูง” ตัวพระวิหารสูงกว่าลำห้วยจิดโรน 170 ฟุต[267] รับบีชาวยิวบางคนได้สอนว่าเมื่อ พระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาช่วยกู้อิสราเอล พระองค์จะปรากฏบนหลังคาพระวิหาร (เปรียบเทียบ [มลก. 3:1](#); [ยน. 6:30](#)).[268]

“กรุงเยรูซาเล็มได้ถูกถือว่าเป็น ‘ศูนย์กลางของประเทศต่างๆพร้อมกับแผ่นดินต่างๆที่อยู่ล้อมรอบ’ ‘ศูนย์กลางของโลก’ ซึ่งผู้ที่อาศัยอยู่นั้น ‘อยู่ ณ ศูนย์กลางของแผ่นดินโลก’ ([อสก. 5:5](#); [38:12](#); ...)

ดังนั้นเมื่อพระเยซูได้ขึ้นบนยอดของพระวิหาร กล่าวในเชิงศาสนศาสตร์แล้ว พระองค์ได้อยู่ ณ ศูนย์กลางของโลก จากจุดที่สามารถมองเห็นได้กว้างขวางนั้น ตามธรรมชาติแล้วพระเมสสิยาห์คงได้อ้างเอาประเทศต่างๆมาเป็นของพระองค์เองและปกครองพวกเขาด้วยทหาเหล็ก ...”[269]

อีกครั้งหนึ่ง มารยินยอมว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ถ้อยคำของซาตานกล่าวซ้ำลบบัปแปลเซปหัวจันท์ ของ [สดคิ 91:11-12](#) ซึ่งดึงดูดใจต่อสิทธิอำนาจที่พระเยซูทรงใช้ นั่นคือพระวณะของพระเจ้า (ข้อ 4) มันได้ละเว้นคำว่า “ให้ระแวงระวังท่านในทุกๆทางของท่าน” นักอรรถาธิบายได้ทักทักเอาไว้ว่าซาตานต้องการที่จะล่อลวงพระเยซูด้วยการละเว้นนี้ แต่วิธีอ้างอิงที่อิสระของมันก็ธรรมดาอย่างมาก ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่หลายคนได้อ้างอิงพันธสัญญาเดิมในแนวทางที่อิสระอย่างเดียวกัน

บางทีซาตานต้องการให้พระเยซูที่จะสำแดงถึงการวางใจของพระองค์ในพระเจ้าในแนวทางที่น่าตื่นเต้น

เพื่อจะทำทลายความสัจซื่อของพระเจ้า มันประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ที่มันได้อ้างอิงอย่างผิดๆ พระคัมภีร์
สดุดีตอนนี้อ้างอิงถึงใครก็ตามที่วางใจในพระเจ้า แน่แน่นอนว่านั่นประยุกต์ใช้กับพระเยซู ข้อเหล่านั้น
สัญญาว่าพวกทูตสวรรค์จะปกครองบุคคลเช่นนั้นอย่างที่น่างพยาบาลปกครองทารก (เปรียบเทียบ [กคจ. 11:12](#); [ฉธบ. 1:31](#); [อสย. 49:22](#); [ฮบ. 1:14](#)) พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองส่วนใหญ่โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ณ พระวิหารตลอดประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ดังนั้นที่ไหนที่จะคิดว่าการที่จะสำแดงถึงความมั่นใจ
ของพระบุตรของพระเจ้าในพระสัญญาของพระบิดาของพระองค์?

พระเยซูปฏิเสธการแนะนำของซาตาน (ข้อ 7) เพราะว่าพระคัมภีร์ห้ามการทดสอบพระเจ้า ไม่ใช่
เพราะว่าพระองค์สงสัยความสัจซื่อของพระเจ้าที่มีต่อพระสัญญาของพระองค์ ซาตานได้ทดลองให้
พระเยซูทดสอบพระเจ้า ซาตานได้ทดลองให้พระเยซูทำราวกับว่าพระเจ้าทรงอยู่ที่นั่นเพื่อจะปรนนิบัติ
พระองค์ แทนที่จะเป็นสิ่งที่ตรงกันข้าม อิสราเอลได้เผชิญกับการทดสอบอย่างเดียวกันและได้ล้มเหลว
([อพย. 17:2-7](#); เปรียบเทียบ [กคจ. 20:1-13](#)) มันคิดที่จะเรียกร้องให้พระเจ้าพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงสัจซื่อ
ต่อพระสัญญาต่างๆของพระองค์โดยการให้สิ่งที่พระองค์ได้สัญญาแก่เรา ตามเงื่อนไขของเรา
ขบวนการที่เหมาะสมคือที่จะวางใจและเชื่อฟังพระเจ้า ([ฉธบ. 6:16-17](#))

“การทดสอบไม่ใช่การวางใจ”[\[270\]](#)

พระเยซูได้ปฏิเสธที่จะยอมให้ซาตาน *ประยุกต์ใช้* พระสัญญาที่ใช้ได้จนมันขัดแย้งกับคำสอนอีกอย่าง
หนึ่งในพระวจนะของพระเจ้า “ในอีกด้านหนึ่ง” หรือ “เช่นกัน” (คำกรีก *พาลิน*) มีแง่ของ “ไม่ใช่ขัดแย้ง
แต่ทำให้มีคุณสมบัติ”[\[271\]](#) พระเยซูในฐานะมนุษย์ซึ่งอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจแห่งพระวจนะของพระเจ้า
อย่างสมัครใจก็พิสูจน์ว่าสัจซื่อต่อวิญญาณและตัวอักษรของพระวจนะเช่นกัน

4:8-10 “ภูเขาที่สูงมาก” ที่ซึ่งซาตานได้นำพระเยซูไปสู่ถัดไปนั้นก็อยู่ใกล้เมืองเยรีโค โดยดั้งเดิม แต่สถานที่ตั้ง
แท้จริงก็ไม่สำคัญ มันเพียงแค่จัดเตรียมจุดที่สามารถมองเห็น ได้กว้างขวางที่ซึ่งซาตานสามารถชี้ให้เห็น
ถึงอาณาจักรอื่นๆที่อยู่ล้อมรอบอิสราเอลได้

“สถานที่ของพระเยซูบนภูเขาแห่งการทดลองที่ซึ่งพระองค์ได้ปฏิเสธที่จะยอมรับ ‘สิทธิอำนาจ’
ถูกตั้งอยู่ติดกันกับภูเขา ([มธ. 28:16](#)) แห่ง ‘พระมหาบัญชา’ อย่างจงใจที่ซึ่งภายหลังพระองค์ได้ยืนยันว่า
‘สิทธิอำนาจ’ ทั้งหมดในสวรรค์และในแผ่นดินโลกได้ถูกมอบแก่พระองค์แล้ว (28:18)”[\[272\]](#)

การใช้ถ้อยคำของลูกาบ่งชี้ว่าซาตานได้นำเสนอ “อาณาจักรทั้งหมดของโลก” แก่พระเยซู *ในนิมิต*

(ลก.4:5) มันยากที่จะบอกว่าการทดลองของพระเยซูเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนย้ายทางกายภาพหรือการเคลื่อนย้ายทางนิมิต แต่ความชอบของข้าพเจ้าคือการเคลื่อนย้ายทางนิมิต การทดลองนี้คงมีความสำคัญทั่วโลก ไม่ใช่แค่ความสำคัญส่วนตัวและระดับประเทศเท่านั้น อย่างไรก็ตามการทดลองอันแรกและอันที่สองได้มี

ซาตานได้นำเสนอที่จะ “ให้” การปกครองและการควบคุมเหนืออาณาจักรทั้งหมดของโลกแก่พระเยซู และ “ความรุ่งโรจน์” ที่เชื่อมโยงกับการปกครองเหนืออาณาจักรเหล่านั้น (ข้อ 9) ซึ่งเป็นบางสิ่งที่พระเจ้าจะให้แก่พระองค์ในที่สุดในฐานะพระเมสสิยาห์[273] ในน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเยซูจะบรรลুকการปกครองทั่วโลก (สคด. 2) แต่ในฐานะผู้รับใช้ที่ทนทุกข์เท่านั้นผู้ซึ่งจะต้องประสบกับกางเขนก่อน

การรับรองของพระเจ้าถึงพระบุตรของพระองค์ (3:16-17) ดึงความสนใจไปสู่ทั้งความเป็นพระเมสสิยาห์จากเชื้อสายของดาวิดของพระเยซูและบทบาทแห่งผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ของพระองค์ การทดลองนี้ประกอบด้วยโอกาสสำหรับพระเยซูที่จะได้รับผลประโยชน์ต่างๆของความเป็นพระเมสสิยาห์โดยปราศจากการที่จะต้องประสบกับองค์ประกอบที่ไม่พึงพอใจต่างๆของมัน อย่างไรก็ตามที่จะได้รับสิ่งนี้ พระเยซูคงได้เปลี่ยนความจงรักภักดีของพระองค์จากพระเจ้าไปยังซาตาน สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการนับถือรูปเคารพ ซึ่งก็คือการทำให้บางคนหรือบางสิ่งอยู่ในที่ที่พระเจ้าทรงสมควรอยู่ ภายหลังเปโตรได้แนะนำทางลัดอย่างเดียวกันต่อพระเยซูและได้รับการตำหนิที่รุนแรงในฐานะผู้พุดแทนของซาตานสำหรับการทำอย่างนั้น (16:23)

สิ่งนี้เป็นการนำเสนอที่ถูกต้องตามเหตุผล ภายใต้สิทธิอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้านั้น ซาตานก็มีความสามารถที่จะให้สิ่งที่มันได้สัญญาแก่พระเยซูคือ อำนาจและความรุ่งโรจน์ (เปรียบเทียบ 12:25-28; **ลก. 10:18; อฟ. 2:2**) ก่อนหน้านั้นอิสราเอลบุตรอีกผู้หนึ่งของพระเจ้า ได้เผชิญกับการทดลองอย่างเดียวกันที่จะหลีกเลียงน้ำพระทัยที่ไม่สะดวกสบายของพระเจ้า โดยการหันไปจากมันและได้ล้มเหลว (กตว. 13-14) เหมือนกับการทดลองสองอย่างนั้น การทดลองอันที่สามนี้ได้ทดสอบความจงรักภักดีอย่างสิ้นเชิงของพระเยซูที่มีต่อพระบิดาของพระองค์และน้ำพระทัยพระบิดาของพระองค์ ถ้าพระเยซูได้รับเอาเหยื่อล่อของซาตาน พระองค์คงได้เป็นทาสของซาตานแม้ว่าเป็นผู้ปกครองโลก

“ที่แท้ พระเยซูได้ถูกทดลองให้บอกรับหลักคำสอนของภูตผีปีศาจที่ว่าผลเบื้องปลายอ้างเหตุผล

สนับสนุนวิธีการ นั่นคือ ตราบเท่าที่พระองค์ได้รับอำนาจธิปไตยทั่วโลกในบั้นปลาย มันก็ไม่สำคัญว่าอำนาจธิปไตยนั้นได้รับมาได้อย่างไร...”[274]

เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูได้ตอบสนองโดยการอ้างอิงพระคัมภีร์ต่อศัตรูของพระองค์ (ข้อ 10) พระองค์ได้ขับไล่ซาตานไปด้วยคำสั่งของพระเจ้าที่จะให้มันสการและปรนนิบัติพระเจ้าเท่านั้น (ฉธบ. 6:13)

เมื่อซาตานทดลองให้เราที่จะสงสัย ปฏิเสธ ไม่เชื่อฟังหรือไม่นับถือพระวาระของพระเจ้า เราควรทำสิ่งที่พระเยซูได้ทำ แทนที่จะ ฟัง ซาตาน เราควร กล่าว ต่อมันซึ่งกล่าวย่ำสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัส

4:11 หลังจากที่พระเยซูได้ต่อต้านการโจมตีของซาตานอย่างประสบความสำเร็จ ศัตรูนั้นได้จากไปเป็นการชั่วคราว (เปรียบเทียบ [ยก. 4:7](#)) พระเจ้าได้ส่งพวกสื่อสาร (“พวกทูตสวรรค์”) มาช่วยเหลือพระบุตรที่สัตย์ซื่อของพระองค์ (เปรียบเทียบ [1 พกษ. 19:4-8](#)) พระบิดาได้ให้รางวัลพระบุตรด้วยการช่วยเหลือของพระเจ้าและโอกาสต่อไปสำหรับการปรนนิบัติ เพราะว่าพระเยซูได้สัตย์ซื่อต่อพระองค์ นี่เป็นวิธีปกติของพระเจ้า

“สิ่งที่เราเรียกว่าการทดลองก็ไม่ได้หมายถึงที่จะทำให้เราบาป มันหมายถึงที่จะช่วยให้เราพิชิตบาป มันไม่ได้หมายถึงที่จะทำให้เราแย่ มันหมายถึงที่จะทำให้เราดี มันไม่ได้หมายถึงที่จะทำให้เราอ่อนแอ มันหมายถึงที่จะทำให้เราออกมาจากการทดลองที่รุนแรงอย่างเข้มแข็งมากขึ้น ดีมากขึ้นและบริสุทธิ์มากขึ้น การทดลองไม่ใช่การลงโทษของการเป็นมนุษย์ การทดลองเป็นสง่าราศีของการเป็นมนุษย์”[275]

หลายคนได้สังเกตว่าซาตานได้ทำตามรูปแบบอย่างเดียวกันของการทดลองที่มีต่อพระเยซูที่มันได้ใช้กับเอวา (ปฐมก. 3) หนึ่ง มันได้เข้าวนต่อคัมภายของเนื้อหนัง คือความปรารถนาที่จะ ทำ บางสิ่งนอกเหนือจากน้ำพระทัยของพระเจ้า สอง มันได้เข้าวนต่อคัมภายของตา ซึ่งเป็นความปรารถนาที่จะ มี บางสิ่งนอกเหนือจากน้ำพระทัยของพระเจ้า สาม มันได้เข้าวนต่อความหยิ่งของชีวิต ซึ่งเป็นความปรารถนาที่จะ เป็น บางสิ่งนอกเหนือจากน้ำพระทัยของพระเจ้า (เปรียบเทียบ [1 ยน. 2:16](#)) แมงก็เชื่อว่าการทดลองอันแรกของพระเยซูเป็นทางกายภาพ อันที่สองเป็นฝ่ายวิญญาณและอันที่สามเป็นด้านจิตใจ[276]

“ในการเข้าหาพระเยซูถึงสามครั้งในการบรรยายของมัทธิว ซาตานก็กระตุ้นให้พระองค์ที่จะตั้งความเป็นห่วงสำหรับตนเองไว้เหนือความจงรักภักดีต่อพระเจ้า”[277]

“การทดลองแต่ละอย่างที่ทำทลายความสัจซึ้งของพระเยซู พระองค์จะจัดเตรียมเพื่อตนเองอย่างเป็นอิสระจากคำแนะนำของพระเจ้าและใช้อำนาจของพระองค์ในความต้องการส่วนตัว (อาหาร) ไหม? พระองค์จะขึ้นกรานว่าพระเจ้าต้องปกป้องพระองค์โดยการทดสอบพระเจ้าถึงการปกป้องพระบุตรของพระองค์ (พระวิหาร) ไหม? พระบุตรจะละทิ้งพระบิดาและนมัสการคนอื่นเพื่อผลประโยชน์ของพระองค์เอง (อาณาจักรต่างๆ) ไหม? ในแต่ละตัวบท พระเยซูทรงเน้นถึงความจงรักภักดีของพระองค์ที่มีต่อพระบิดาเมื่อพระองค์อ้างอิงเฉลยธรรมบัญญัติ”[278]

“การทดลองทั้งสามเป็นรูปแบบที่เปลี่ยนแปลงของการทดลองที่ยิ่งใหญ่อันหนึ่งที่จะจัดหน้าที่แบบพระเมสสิยาห์ของพระองค์จากการนำพาของพระบิดาของพระองค์และทำให้มันเป็นแค่การทรงเรียกทางการเมือง”[279]

แต่ละอย่างของการทดลองสามอย่างของพระเยซูเชื่อมโยงกับความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ อย่างแรกเกี่ยวข้องกับพระองค์เป็นส่วนตัว อย่างที่สองเกี่ยวข้องกับคนยิว และอย่างที่สามเกี่ยวข้องกับทุกประชาชาติ (เปรียบเทียบ 1:1) หัวข้อแฝดแห่งความเป็นกษัตริย์ทางราชวงศ์ของพระเยซูและความเป็นผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ของพระองค์ซึ่งได้รวมในชื่ออิมมานูเอล “พระเจ้าทรงอยู่กับเรา” (1:23) ได้อยู่ในสภาพตึงเครียดในการถูกทดลองทั้งสองนี้ได้คงอยู่ในสภาพตึงเครียดและได้ก่อให้เกิดความขัดแย้งในพันธกิจของพระเยซูขณะที่ถูกเปิดเผย

“ในการทดลองอันแรก พระเยซู *ไม่ได้ปฏิเสธ* ว่าพระองค์ทรงหิวและสามารถที่จะทำอาหารได้ ในการทดลองอันที่สอง พระองค์ *ไม่ได้ปฏิเสธ* ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และอยู่ภายใต้การปกป้องพิเศษ และในการทดลองอันที่สาม พระองค์ *ไม่ได้ปฏิเสธ* ราชอาณาจักรหรือการปกครองซึ่งจะได้ถูกมอบแก่พระองค์ แต่เพียงแค่ปฏิเสธ *วิธี* ที่ซึ่งจะได้รับมันมาอย่างที่ได้สังเกต ถ้าราชอาณาจักรนั้นไม่ได้เป็นพันธสัญญา ไม่ได้ถูกทำนายไว้ และไม่ได้ถูกตั้งใจไว้ การทดลองคงจะไม่มีอำนาจใดๆ”[280]

“ในส่วนนี้ [4:1-11] เราเผชิญหน้ากับหัวข้อที่สำคัญในศาสนศาสตร์ของหมวดพระกิตติคุณ เป้าหมายแห่งการเชื่อฟังพระบิดาถูกรรลู่ไม่ใช่โดย การถือสิทธิ์ตนเองที่มีชัย ไม่ใช่โดยการใช้อำนาจและสิทธิอำนาจ แต่โดยแนวทางของความถ่อมใจ การปรนนิบัติและการทนทุกข์ซึ่งดูเหมือนจะขัดแย้งกัน มีความยิ่งใหญ่เท่านั้น (เปรียบเทียบ 20:26-28) ในการบรรลู่ที่รับพิศชอบของพระองค์โดยการเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดา พระเยซูทรงแสดงถึงความถูกต้องแห่งพระบัญญัติที่ยิ่งใหญ่ (ฉธบ. 6:5) เช่นเดียวกับการยอมจำนนของพระองค์เองต่อพระบัญญัตินั้น”[281]

“อย่างที่อาดัมคนแรกได้พบซาตาน ดังนั้นอาดัมคนสุดท้ายได้พบศัตรู (1 คร. 15:45) อาดัมได้พบซาตานในสวนที่สวยงาม แต่พระเยซูได้พบมันในถิ่นทุรกันดารที่แย่มาก อาดัมได้มีทุกสิ่งที่เขาจำเป็น แต่พระเยซูทรงหิวหลังจากการอดอาหารสี่สิบวัน อาดัมได้แพ้การต่อสู้และได้ผลักดันมนุษยชาติไปสู่บาปและความตาย แต่พระองค์ได้ชนะการต่อสู้และได้พิชิตซาตานในการต่อสู้มากขึ้น ซึ่งไปถึงที่สุดในชัยชนะสุดท้ายของพระองค์ที่บนกางเขน (ยน. 12:31; คส. 2:15)”[282]

เนื่องจากว่าพระเยซูทรงเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ มันเป็นไปได้สำหรับพระองค์ที่จะทำบาปไหม? นักศาสนศาสตร์แบบอิวาลเจดลิกอลส่วนใหญ่ได้สรุปว่าพระองค์ไม่สามารถทำบาปได้เนื่องจากว่าพระเจ้าไม่สามารถทำบาปได้ พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ไม่มีข้อบกพร่อง (ไม่มีความสามารถในการทำบาป) ถ้าเป็นเช่นนั้น การถูกทดลองของพระองค์นั้นแท้จริงไหม? ส่วนใหญ่ได้ตอบว่าแน่นอน[283]

เฮนรี นูเว่น อภิปรายอย่างมีประโยชน์ถึงการถูกทดลองสามอย่างของพระเยซูในความสัมพันธ์ต่อการเป็นผู้นำในพันธกิจ เขาเห็นว่าทดลองเหล่านี้เป็นการทดลองต่อความตรงประเด็น ความเป็นที่นิยม และอำนาจ และเขาแนะนำว่าการอธิษฐาน พันธกิจและการถูกนำเป็นเครื่องแก้[284]

ในส่วนหลักแรกของพระกิตติคุณของท่าน มัทธีวแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงมีคุณสมบัติทั้งหมดที่จะเป็นพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล ทางกฎหมาย ตามพระคัมภีร์ และทางศีลธรรม ตอนนี้ท่านพร้อมที่จะเชื่อมโยงการนำเสนอพระองค์เองของพระเยซูต่ออิสราเอลในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา

II. สิทธิอำนาจของกษัตริย์ 4:12—7:29

จากการที่ได้แนะนำกษัตริย์ ถัดไปมัทธีวแสดงถึงสิทธิอำนาจของกษัตริย์ ส่วนนี้รวมถึงบทนำที่เป็นการบรรยายถึงการสอนของพระเยซูและคำสอนของพระองค์ในหัวข้อแผ่นดินของพระองค์

ก. การเริ่มต้นของพันธกิจของพระเยซู 4:12-25

มัทธีวให้ความเด่นชัดอย่างมากต่อคำสอนของพระเยซูในพระกิตติคุณของท่าน สิ่งแรกของคำสอนเหล่านี้คือสิ่งที่เรียกว่าคำเทศนาบนภูเขา (บทที่ 5-7) เพื่อจะจัดเตรียมผู้อ่านสำหรับการอภิปรายนี้ ผู้เขียนให้บทนำที่สั้นถึงพันธกิจของพระเยซู (4:12-25) ในบทนำนั้น มัทธีวจัดเตรียมบทคัดย่อแห่งงานของพระองค์ซึ่งเน้นถึงสิทธิ

อำนาจแห่งกษัตริย์ของอิสราเอล คือ สภาพแวดล้อมแห่งพันธกิจของพระเยซู (คาเปอรนาอุม) ข่าวสารที่สำคัญของพระเยซู (“จงกลับใจใหม่...”) การทรงเรียกสาวกสี่คนของพระเยซู และบทสรุปแห่งพันธกิจของพระเยซู

1. บริบทของพันธกิจของพระเยซู 4:12-16

การเปรียบเทียบของพระกิตติคุณยอห์นและพระกิตติคุณมัทธิวแสดงให้เห็นว่าพระเยซูได้รับใช้เป็นเวลาประมาณหนึ่งปีก่อนการถูกจับกุมของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ยอห์นได้วิจารณ์เฮโรด แอนติปาสสำหรับการมีความสัมพันธ์ที่เป็นชู้กับภรรยาของฟิลิปน้องชายของเขา (14:3-4; [มก. 1:14](#); [ลก. 3:19-20](#)) พระเยซูได้รับใช้ครั้งแรกในแคว้นกาลิลี ([ยน. 1:19—2:12](#)) และจากนั้นในแคว้นยูเดีย ([ยน. 2:13—3:21](#)) จากนั้นพระองค์ได้กลับไปยังแคว้นกาลิลีโดยทางแคว้นสะมาเรีย ([ยน. 3:22—4:42](#)) ทำไมมัทธิวเริ่มต้นการบันทึกของท่านเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูด้วยการถูกจับกุมของยอห์น? การถูกจับกุมของยอห์นโดยเฮโรดส่งสัญญาณถึงการเริ่มต้นระยะใหม่แห่งพันธกิจของพระเยซู งานของผู้ล่วงหน้ามาก่อนได้สำเร็จในตอนนี้ นี่เป็นเวลาสำหรับกษัตริย์ที่จะปรากฏตัวต่อสาธารณะ

“ในระเบียบการเกี่ยวกับกษัตริย์ กษัตริย์ไม่ได้ทำการปรากฏตัวต่อสาธารณะจนกว่าผู้ล่วงหน้ามาก่อนได้เสร็จสิ้นงานของเขา จากการศึกษาที่เน้นถึงคุณลักษณะแบบทางการและเกี่ยวกับกษัตริย์ของพระเยซู มัทธิวก็นำมาตามขบวนการนี้อย่างแท้จริง”^[285]

4:12-13 คำว่า “ถอนตัว” (NASB) หรือ “กลับไป” (NIV; คำกรีก *อันทาไฮเรโอ*) นั้นสำคัญ เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูต้องการที่จะหลีกเลี่ยงพวกผู้นำทางศาสนาของอิสราเอลในกรุงเยรูซาเล็มผู้ได้ต่อต้านยอห์น ([ยน. 4:1-3](#); [5:1-16](#)) มันไม่น่าเป็นไปได้ที่เฮโรด แอนติปาสคงได้จำคุกยอห์น ถ้าพวกเจ้าหน้าที่ทางศาสนาได้สนับสนุนยอห์น มัทธิวใช้คำกรีกอย่างเดียวกัน *พาเรโคเช* (“ถูกนำไปสู่การอารักขา”) ในภายหลังเมื่อท่านอธิบายถึงการถูกจับกุมของพระเยซู (26:15, 16, 21, 23, 25; 27:3, 4) เป็นที่ชัดเจนว่า พวกผู้นำทางศาสนามีบทบาทที่สำคัญในการจับกุมทั้งสอง

สำหรับมัทธิวแล้ว “กาลิลี” มีความสำคัญที่ยิ่งใหญ่เนื่องด้วยเหตุผลสองประการ หนึ่ง มันเป็นสถานที่ที่อิสยาห์ได้ทำนายว่าพระเมสสิยาห์จะรับใช้ ([อสย. 9:1](#)) สอง เนื่องจากว่ามันเป็นบริเวณที่คนต่างชาติมากมายอาศัยอยู่ มันก็ยืนยันสนับสนุนอิทธิพลของพระเมสสิยาห์เหนือประชาชาติต่างๆเช่นเดียวกับอิสราเอล

“การวิเคราะห์ของมัทธิวถึงพันธกิจของพระเยซูถูกสร้างขึ้นบนพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่ได้ถูกระบุไว้อย่างชัดเจนสี่แห่งคือ กาลิลี (4:12), เพอเรีย (19:1) ยูเดีย (20:17), และเยรูซาเล็ม (21:1) พร้อมกับผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธคนอื่นๆนั้น ท่านก็ละเว้นพันธกิจในยูเดียระยะแรก ซึ่งปรากฏตามลำดับระหว่าง 4:11 และ 4:12 (เปรียบเทียบ ยน. 1—4)”[286]

พระเยซูได้ย้ายฐานแห่งพันธกิจของพระองค์จาก “เมืองนาซาเร็ธ” ไปที่ “เมืองคาเปอร์นาอุม” (ข้อ 13) มัทธิวอธิบายมันอย่างที่ท่านอธิบายเมื่อพิจารณาถึงคำเผยพระวจนะที่ว่าที่อาศัยของพระเยซูที่นั่นได้สำเร็จ (ข้อ 15-16) เมืองนี้ตั้งอยู่ทางชายฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลกาลิลี (14:34) มันเป็นเมืองที่เปโตร อันดรูว์ ยากอบและยอห์น (ชาวประมง) และมัทธิว (คนเก็บภาษี) ทำงาน (8:14; 9:9) ประชากรของเมืองนี้ในศตวรรษแรกก็มีประมาณ 1,000 ถึง 15,000 คน[287]

“ถ้าโยเซฟได้ตั้งถิ่นฐานในเมืองนาซาเร็ธหลังจากการกลับจากอียิปต์ (2:22-23) ตอนนี้พระเยซูละเมืองนาซาเร็ธและย้ายไปที่เมืองคาเปอร์นาอุม (4:12-13) ซึ่งกลายมาเป็น ‘เมืองของพระองค์’ (9:1) ดังนั้นพระองค์ตั้งท่าที่จะเริ่มต้นพันธกิจต่อสาธารณะของพระองค์”[288]

4:14-16

การย้ายไปที่เมืองคาเปอร์นาอุมของพระเยซูได้สำเร็จตาม [อิสยาห์ 9:1](#) ซึ่งเป็นตอนหนึ่งของส่วนของคำเผยพระวจนะของอิสยาห์ที่อธิบายถึงการเสด็จมาขององค์อิมมานูเอล การอ้างอิงของมัทธิวถึงพระคัมภีร์ตอนนี้ก็เป็นการอ้างอิงที่อิสระ มันชี้ว่า “ความสว่าง” ได้ “เริ่มส่องแสง” ในส่วนมืดของปาเลสไตน์ ในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่นั้น การแบ่งตามเผ่าดั้งเดิมก็มีความสัมพันธ์กันแท้จริงเพียงเล็กน้อย[289] เมื่ออิสยาห์ได้เผยพระวจนะ แคว้นกาลิลีได้อยู่ภายใต้การคุกคามที่กดขี่ของคนอัสซีเรีย ท่านได้ทำนายว่าพระเมสสิยาห์จะปลดปล่อยผู้ที่อาศัยอยู่ที่นั่นให้เป็นอิสระ เมื่อมัทธิวเขียน แคว้นกาลิลีก็อยู่ภายใต้การกดขี่ของโรม ยิ่งกว่านั้น “ความมืด” เป็นสัญลักษณ์ของการขาดหายไปของผลประโยชน์ทางศาสนา การเมืองและวัฒนธรรมที่มีไว้สำหรับคนยิวที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ‘เริ่มส่องแสง’ (คำกรีก *อานาเทเลน*) บ่งบอกว่าความสว่างแห่งพันธกิจของพระเมสสิยาห์จะส่องแสงอย่างเจิดจ้าครั้งแรกในแคว้นกาลิลี (เปรียบเทียบ [ยน. 1:9](#); [12:46](#)).[290]

“... ตั้งแต่ดั้งเดิมนั้น พระเมสสิยาห์ได้ถูกสัญญาแก่ ‘แคว้นกาลิลีแห่งคนต่างชาติ’ (ทน เฮอร์น) ซึ่งเป็นการเกริ่นการณถึงพระมหากษัตริย์ที่ไปยัง ‘ชนทุกชาติ’ (พันทา ทา เฮอร์น, 28:19) ยิ่งกว่านั้น ถ้าความสว่างของพระเมสสิยาห์เริ่มส่องแสงในสถานที่ต่างๆที่มีมืดที่สุด จากนั้นความรอดของพระเมสสิยาห์สามารถเป็นการให้แห่งพระคุณเท่านั้น นั่นคือ พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อจะเรียกคนบาป ไม่ใช่คนชอบธรรม (9:13)”[291]

“ลักษณะที่เป็นธรรมชาติของชาวกาลิลีและการเตรียมของประวัติศาสตร์ได้ทำให้แคว้นกาลิลีเป็นสถานที่เดียวในปาเลสไตน์ทั้งหมดที่ซึ่งอาจารย์ใหม่พร้อมกับข่าวสารใหม่ได้มีโอกาสแท้จริงใดๆของการได้รับฟัง และเป็นที่น่าที่พระองค์ที่พระเยซูเริ่มต้นภารกิจของพระองค์และได้ป่าวประกาศข่าวสารของพระองค์เป็นครั้งแรก”[292]

ในแง่หนึ่ง ในขณะที่แคว้นกาลิลีเป็นสถานที่มืด ในอีกแง่หนึ่ง กรุงเยรูซาเล็มก็มืดกว่า ที่นั่นการเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเยซูก็ใหญ่กว่าอย่างมาก แต่ในแคว้นกาลิลีนั้น ผู้คนได้ฟังพระเยซูอย่างยินดี

“เรื่องราวของมัทธิวเกี่ยวกับชีวิตและพันธกิจของพระเยซูก็ครอบคลุมการเริ่มต้น ช่วงกลาง และตอนจบที่ได้ระบุไว้อย่างชัดเจน และดังนั้นที่แบ่งออกเป็นสามส่วนคือ (I) การนำเสนอเกี่ยวกับพระเยซู (1:1—4:16); (II) พันธกิจของพระเยซูต่ออิสราเอลและการปฏิเสศพระเยซูของอิสราเอล (4:17—16:20); และ (III) การเดินทางของพระเยซูไปยังกรุงเยรูซาเล็มและการทนทุกข์ การสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ (16:21—28:20) ในส่วนแรก มัทธิวนำเสนอพระเยซูในฐานะกษัตริย์พระเมสสิยาห์จากเชื้อสายดาวิด พระบุตรที่เป็นกษัตริย์ของพระเจ้า (1:1—4:16) ที่จะแสดงให้เห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างเป็นเอก มัทธิวพรรณาน่าพระเจ้าป่าวประกาศภายใน โลกแห่งเรื่องราวนี้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระองค์ (3:17) ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูก็ขึ้นขึ้นในฐานะตัวแทนที่สูงส่งของพระเจ้าผู้สนับสนุนมุมมองที่ประเมินผลของพระเจ้าอย่างมีสิทธิอำนาจ”[293]

การแบ่งหมวดพระกิตติคุณที่ข้าพเจ้าได้ใช้ในการบันทึกเหล่านี้ก็เป็นเชิงศาสนศาสตร์มากกว่าเรื่องเล่า

2. ข่าวสารที่สำคัญของพระเยซู 4:17 (เปรียบเทียบ มก. 1:14-15; ลก. 4:14-15)

อนุประโยค “ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูทรงตั้งต้น” (คำกรีก *อะโพ โทเท เออร์คาโท โฮ เยซุส*) ก็สำคัญอย่างมากในพระกิตติคุณของมัทธิว ผู้เขียนใช้มันสองครั้งเท่านั้น คือที่นี่และใน 16:21 และในสองกรณีนั้นมันบ่งชี้ถึงการเปลี่ยนแปลงหลักในพันธกิจของพระเยซู[294] ที่มันส่งสัญญาณถึงการเริ่มต้นของการประกาศต่อสาธารณะของพระเยซูที่ว่าแผ่นดินสวรรค์ “มาใกล้แล้ว” จนเดี๋ยวนี้ พันธกิจของพระองค์ก็ได้มีต่อบุคคลและกลุ่มที่ถูกเลือกไว้ ซึ่งพระกิตติคุณของยอห์นบันทึกไว้ พระเยซู “ได้ไปยังสาธารณะ” หลังจากยอห์นได้เสร็จสิ้นพันธกิจของท่านแห่งการเตรียมอิสราเอลเพื่อพระเมสสิยาห์ของพวกเขา

ที่นี่พระเยซูเริ่มต้นข่าวสารอย่างเดียวกันที่ยอห์นได้ประกาศ (เปรียบเทียบ 3:2) มันเป็นข้อความอย่างเดียวกันในตัวบทกรีก การแปลที่ดีกว่าทั้งหลายได้แปลประโยคเหล่านี้เหมือนกันอีกด้วย ใน 16:21 หลังจากได้ถูกปฏิเสธโดยอิสราเอล พระเยซูข่าวประกาศการทนทุกข์และการเป็นขึ้นจากตายที่ใกล้เข้ามาทุกที คำกริยา “ตั้งต้น” (*เออร์คาโท*) บ่งบอกถึงการเริ่มต้นของการกระทำที่ดำเนินต่อไป หรือมันอธิบายถึงระยะใหม่ในเรื่องราวที่ใดก็ตามที่มันปรากฏ[295]

พระเยซูใช้ถ้อยคำอย่างเดียวกับยอห์น และพระองค์ก็ไม่ได้นำเสนอการอธิบายถึงความหมายของคำเหล่านั้นเป็นที่ชัดเจนว่า แนวคิดรวบยอดของพระเยซูเกี่ยวกับ “แผ่นดินสวรรค์” เป็นอย่างเดียวกันกับแนวคิดรวบยอดของพวกผู้เผยพระวจนะในภาคพันธสัญญาเดิมและยอห์น นักอรรถาธิบายบางคนอ้างว่าแนวคิดรวบยอดของยอห์นเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์นั้นเกี่ยวข้องกับยุคสุดท้าย แต่ของพระเยซูเกี่ยวข้องกับความรอด[296] อย่างไรก็ตาม ไม่มีพื้นฐานสำหรับความแตกต่างนี้ในตัวบท ทั้งยอห์นและพระเยซูมองว่าแผ่นดินสวรรค์มีองค์ประกอบทั้งในเรื่องความรอดและยุคสุดท้าย

อันว่า แมกเคลนลงรายการและอธิบายคำตอบที่แตกต่างกันหาคำตอบที่บรรดานักวิชาการทางพระคัมภีร์ได้ให้แก่คำถามนี้ “แผ่นดินสวรรค์นี้เหมือนกันกับแผ่นดินสวรรค์ของคำเผยพระวจนะในภาคพันธสัญญาเดิมไหม? หรือมันเป็นบางสิ่งที่แตกต่างกัน?”

“หนึ่ง มุมมอง *เสรีภาพ-สังคม* คือ การที่พระคริสต์ได้รับเอาอุดมคติทางจริยธรรมและสังคมเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์จากพวกผู้เผยพระวจนะในภาคพันธสัญญาเดิมก็ได้กั้นองค์ประกอบทางยุคสุดท้ายออกไปเกือบทั้งหมด และได้ทำให้อุดมคติเหล่านี้เป็นแผนงานของแผ่นดิน

สวรรค์ในปัจจุบันซึ่งมันเป็นความรับผิดชอบของบรรดาผู้ติดตามของพระองค์ที่จะสถาปนาไว้ในสังคมของมนุษย์ในโลกขณะนี้ . . .

“สอง มุมมอง *ยุคสุดท้ายที่สำคัญ* คือ แรกสุดพระเยซูได้รับเอาแนวคิดเกี่ยวกับยุคสุดท้ายของพวกผู้เผยพระวจนะในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์อย่างเต็มที่ และแนวคิดของคณียิว ณ ปัจจุบันอยู่บ้าง แต่ภายหลังในการเผชิญหน้ากับการต่อต้าน พระองค์ได้เปลี่ยนข่าวสารของพระองค์ หรืออย่างน้อยก็มืองค์ประกอบที่ขัดแย้งกันในบันทึกของหมวดพระกิตติคุณ . . .

“สาม มุมมอง *ไม่มียุคพันธที่ให้เป็นฝ่ายวิญญาณ* คือ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถือเอาองค์ประกอบฝ่ายวิญญาณบางอย่างจากภาพทางการเผยพระวจนะในภาคพันธสัญญาเดิม ไม่ว่าจะได้ละเว้นหรือได้ทำให้องค์ประกอบทางกายภาพต่างๆเป็นฝ่ายวิญญาณ (ยกเว้นรายละเอียดทางกายภาพที่เกี่ยวข้องในการเสด็จมาครั้งแรกของพระเมสสิยาห์!) และจากนั้นได้เพิ่มเติมแนวคิดใหม่บางอย่างของพระองค์เอง . . .

“สี่ มุมมอง *สองแผ่นดิน* คือ พระคริสต์ ณ การเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ได้นำเสนอและสถาปนาแผ่นดินฝ่ายวิญญาณอย่างสิ้นเชิงขึ้นบนโลกแก่อิสราเอล และ ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ พระองค์จะสถาปนาแผ่นดินพันธที่แท้จริงขึ้นบนโลก . . .

“ห้า มุมมอง *พันธที่แผ่นดินเดียว* คือ แผ่นดินที่ถูกประกาศโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและได้นำเสนอแก่อิสราเอล ณ การเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ก็เหมือนกับแผ่นดินสี่กลางแห่งคำเผยพระวจนะในภาคพันธสัญญาเดิม และจะถูกสถาปนาขึ้นบนโลก ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของกษัตริย์นั้น . . .”[\[297\]](#)

จากนั้นแมคเคลนได้ดำเนินการต่อไปที่จะพิสูจน์จากพระคัมภีร์ว่ามุมมองที่ห้าเป็นมุมมองที่ถูกต้อง[\[298\]](#)

ตอนนี้กษัตริย์กำลังป่าวประกาศความใกล้ของแผ่นดินฝ่ายโลกของพระเมสสิยาห์ และพระองค์ได้กระตุ้นให้ประชากรของพระองค์ที่จะเตรียมพวกเขาเองในฝ่ายวิญญาณ

“แผ่นดินสวรรค์ที่มาใกล้แล้วหมายถึงว่า มันกำลังถูกนำเสนอในตัวบุคคลของกษัตริย์ตามที่ได้
เผยพระวจนะไว้ แต่มันไม่ได้หมายถึงว่า มันจะสำเร็จทันทีทันใด”[299]

“พระคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อจะสถาปนาแผ่นดินสวรรค์ ไม่ใช่โรงเรียน เพื่อจะจัดตั้งการสามัคคี-
ธรรม ไม่ใช่เพื่อจะเสนอระบบ”[300]

บรรดาผู้เชื่อตามยุคแบบบรรทัดฐาน (ดั้งเดิม) เช่น วัลวูด เฟินเทคอสต์ ทูสเซนท์ บาร์เบียร์ เบเลย์ และตัวข้าพเจ้า
เองเชื่อว่าแผ่นดินสวรรค์ได้ถูกเลื่อนไปเนื่องจากการปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของคนยิว บรรดาผู้เชื่อตามยุคแบบ
เป็นลำดับเชื่อว่ามันเริ่มต้นด้วยพันธกิจบน โลกของพระเยซู และดำเนินไปตลอดคริสตจักร แต่มันจะมีการ
สำแดงในอนาคตในยุคพันปีอีกด้วย[301]

มัทธิวเขียน “แผ่นดินสวรรค์” ส่วนมาระโกและลูกาเขียน “แผ่นดินของพระเจ้า” ในพระคัมภีร์ตอนที่เหมือนกัน
บางทีนี่เป็นเพราะว่ามัทธิวเขียนถึงคนยิวผู้ซึ่งใช้คำว่า “สวรรค์” แทนคำว่า “พระเจ้า” เพื่อหลีกเลี่ยงการทำให้
คู่กันเคยกับชื่ออันศักดิ์สิทธิ์เกินควร[302] วลี “แผ่นดินสวรรค์” ไม่ได้หมายถึงว่า มันเป็นแผ่นดินที่ลึกลับหรือฝ่าย
วิญญาณ อย่างที่ขัดกันกับแผ่นดินทางกายภาพ ฝ่ายโลก มันหมายถึงว่าแผ่นดินนี้ถูกส่งมาจากพระเจ้าผู้ซึ่งอยู่ใน
สวรรค์

3. การทรงเรียกของสาวกสี่คน 4:18-22 (เปรียบเทียบกับ มก. 1:16-20; ลก. 5:1-11)

การทรงเรียกชายสี่คนเหล่านี้แสดงถึงสิทธิอำนาจเหนือผู้คนของพระเยซู การตอบสนองของสาวกเหล่านี้ก็
เหมาะสมเมื่อพิจารณาถึงการเรียกตัวของพวกเขาโดยกษัตริย์ พวกเขาเชื่อฟัง “ทันที” (ข้อ 20, 22) ตั้งแต่ที่นี่เป็น
ต้นไปในพระกิตติคุณของมัทธิว เราจะไม้อ่านเรื่องราวต่างๆเกี่ยวกับพระเยซูตามลำพัง พระองค์ทรงอยู่กับพวก
สาวกของพระองค์เสมอ จนกระทั่งพวกเขาละทิ้งพระองค์ไปในสวนเกทเสมนี (26:56)

4:18-20 คนฮีบรูอ้างอิงถึงทะเลสาบว่าเป็น “ทะเล” “ทะเลกาลิลี” ได้ชื่อของมันจากแถบของมัน
[303] ชื่ออื่นของมันคือ ทะเลเยนเนซารีธ ได้มาจากที่ราบทางตะวันตกเฉียงเหนือของ
ทะเลสาบนั้น (ลก. 5:1) และจากเมืองที่อยู่บนที่ราบนั้นคือ เยนเนซารีธ ชื่อ “เยนเนซารีธ”
เชื่อมโยงกับคำฮีบรู *คินเนอร์* หมายถึง “พิน” ในพันธสัญญาเดิมนั้น ลำน้ำนี้ได้ถูกเรียกว่าทะเล
“คินเนเรท” เนื่องจากรูปร่างเหมือนพิน[304]

ในสมัยของพระเยซูนั้น บางครั้งผู้คนอ้างอิงถึงทะเลสาบนั้นว่าทะเล “ทิบเรียส” ทิบเรียสเป็นเมืองของชาวกรีกที่เฮโรดได้สร้างขึ้นบนชายฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ของมัน ทะเลนี้ยาวประมาณ 12 ไมล์และกว้าง 9 ไมล์ ณ จุดที่ยาวที่สุดและกว้างที่สุดของมัน มันส่งเสริมอุตสาหกรรมการทำประมงที่เฟื่องฟู ด้วยเมืองทั้งเก้าบนชายฝั่งตะวันตกของมันรวมกับเมืองอื่นๆในที่อื่น ซีโมนและอันดรูว์ได้ย้ายจากบ้านเกิดแห่งเบธไซดาของพวกเขา (ตามอักษรคือ “เมืองปลา” [ยอห์น 1:44](#)) ไปยังคาเปอร์นาอุม ([มก. 1:21, 29](#))

ชื่อเล่นของซีโมนคือ เปโตร (“เต็มไปด้วยหิน”) “ซีโมน” เป็นหนึ่งในชื่อโดยทั่วไปมากที่สุดในการปาเลสไตน์ศตวรรษแรก[305] “แห” (คำกรีก *แอมฟิเบลสตัน* ซึ่งถูกใช้ที่นั่นเท่านั้นในภาคพันธสัญญาใหม่) ที่ซีโมนและอันดรูว์ได้ “ทอด” ลงไปในทะเลสาบนั้นเป็นแหกลม มันเป็นเครื่องมือธรรมดาของชาวประมงชาวกาลิลี การจับปลาเป็นอุตสาหกรรมหลักในกาลิลี

คำสั่ง (ไม่ใช่การเชื่อเชิญ) ของพระเยซู “จงตามเรามา” (ข้อ 19) เป็นคำสั่งที่ให้ละอาชีพอองพวกเขาและติดตามพระเยซูไปในที่ใดก็ตามที่พระองค์จะนำพวกเขาไปในฐานะผู้รับการฝึกหัดของพระองค์ (เปรียบเทียบ [1 พกย. 19:19-21](#))

“ถ้อยคำ ‘จงตามเรามา’ จะเป็นที่น่าสนใจได้อย่างทันทีว่าเป็นการบ่งบอกถึงการเรียกให้มาเป็นสาวกที่ ‘ถาวร’ ของอาจารย์ (Talmudic tractate *Eruvin* 30 a) ในทำนองเดียวกัน มันไม่ใช่เป็นแค่การปฏิบัติของพวกเขาที่รับบีเท่านั้น แต่ถูกถือว่าเป็นหนึ่งในหน้าที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดสำหรับอาจารย์ที่จะรวบรวมวงของพวกเขาสาวกไว้รอบๆเขาอีกด้วย (Talmudic tractates *Pirqey Abhoth* 1.1; and *Sanhedrin* 91 b) ดังนั้น ไม่ว่าเปโตรและอันดรูว์ หรือบุตรของเศเบดีก็ไม่ได้เข้าใจผิดการทรงเรียกของพระคริสต์ หรือแม้กระทั่งถือว่ามันแปลก”

[306]

มารยาทเรียกร้องให้พวกสาวกของรับบีที่จะเดินข้างหลังเขา [307] วลี “ผู้หาค้น” ทำให้นึกถึง [เยเรมีย์ 16:16](#) ที่นั่นพระยาเวห์ได้ส่ง “ชาวประมง” ไปรวบรวมคนอิสราเอลให้ไปสู่การถูกเนรเทศ ที่นี่พระเยซูเรียกให้ชาวประมงที่จะป่าวประกาศการสิ้นสุดของการถูกเนรเทศฝ่ายวิญญาณของอิสราเอล (เปรียบเทียบ 1:11-12; 2:17-18) และเตรียมสำหรับการปกครอง

แบบพระเมสสิยาห์ของพระองค์ ต่อมาหลังจากการประสบกับการถูกปฏิเสธโดยอิสราเอล พระเยซูได้บัญชาชายเหล่านี้ใหม่สำหรับหน้าที่ในยุคระหว่างการเสด็จมา (28:18-20; [ยน. 21:15-23](#))

ข้อความนี้ปรากฏที่ส่วนขึ้นเหนือทางเดินเข้าสู่โบสถ์ว่า “จงเป็นผู้จับคน คุณจับ ‘พวกเขา’ พระองค์จะชำระ ‘พวกเขา’” นั่นเป็นลำดับที่เหมาะสม

เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูได้เรียกซีโมน อันดรูว์ ฟิลิป และนาธานาเอลก่อนหน้านั้น ([ยน. 1:35-51](#)) บางทีพวกเขาได้กลับไปยังกาลิลีและดำเนินงานแต่ก่อนของพวกเขาใหม่ [308] สิ่งนี้จะอธิบายในบางส่วนถึงการตอบสนองที่รวดเร็วของพวกเขาที่มีต่อพระเยซูที่นี่ (ข้อ 20) ยิ่งกว่านั้น พระเยซูได้เปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่นใหม่บ้านคานาซึ่งไม่ได้อยู่ไกล ([ยน. 2:1-11](#)) ถ้าการอัศจรรย์แห่ง [ลูกา 5:1-11](#) ได้ปรากฏในคืนก่อนการทรงเรียกนี้ เราก็มียุทธผลหนึ่งที่พวกเขาได้ติดตามพระเยซู “ทันที” ความสนใจของมัทธีวไม่ได้อยู่ใน *ทำไม* ชายเหล่านี้ได้ตอบสนองอย่างที่พวกเขาได้ตอบสนอง แต่อยู่ในการที่พระเยซูได้เรียกพวกเขาอย่างมีสิทธิอำนาจ *เพียงไร* และพวกเขาได้ตอบสนองอย่างไร พวกเขาตระหนักถึงสิทธิอำนาจของพระเยซู และได้ละทุกสิ่งเพื่อจะติดตามพระองค์

พวกสาวกของรับบีคนอื่นๆตามปกติก็ดำเนินการค้าของพวกเขาต่อไป แต่พระเยซูต้องการให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะอยู่กับพระองค์เต็มเวลา ([ลก. 9:61](#)) ยิ่งกว่านั้น ในความตรงข้ามกับต้นแบบของรับบี พระเยซูได้เลือกพวกสาวกของพระองค์ โดยทั่วไปแล้ว สาวกเลือกรับบีที่เขาจะติดตาม นอกจากนี้ พระเยซูได้เรียกให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะติดตาม *พระองค์* ไม่ใช่ติดตามธรรมเนียมปฏิบัติหรือคำสอนในนามธรรม

4:21-22

เป็นที่ชัดเจนว่า “ยากอบ” และ “ยอห์น” กำลังชุน (คำกรีก *คาทาร์ทิดโซ*) อวนของพวกเขาอยู่หลังจากคำคืนของการจับปลา (เปรียบเทียบ [1 คร. 1:10](#); [2 คร. 13:11](#))

“ในพระกิตติคุณสัมพันธ ไม่เหมือนกับจดหมายฝากของเปาโล การทรงเรียกของพระเยซูไม่จำเป็นว่าจะได้ผลตามที่ตั้งใจไว้ แต่ในกรณีนี้ มันได้ถูกเชื่อฟังทันที” [309]

พวกสาวกได้ “ละ... บิดาของพวกเขา” เช่นเดียวกับการจับปลาของพวกเขา (ข้อ 22)

“สาวกสิบสองคนได้มาถึงความสัมพันธ์ที่สนิทสุดท้ายของพวกเขากับพระเยซูในช่วงต่างๆ ซึ่งสามระยะในประวัติศาสตร์แห่งการสามัคคีธรรมของพวกเขากับพระองค์ก็ถูกแยกแยะความแตกต่างได้ ในระยะแรก พวกเขาเป็นผู้เชื่อในพระองค์ในฐานะพระคริสต์ และเพื่อนเดินทางบางโอกาสของพระองค์ ณ เวลาที่สะดวกโดยเฉพาะอย่างยิ่งงาน เทศกาลต่างๆ [เช่น [ยน. 2:1-11](#)]

“ในระยะที่สอง การสามัคคีธรรมกับพระคริสต์เกิดขึ้นในรูปแบบของการอยู่อย่างต่อเนื่องกับพระองค์ซึ่งเกี่ยวข้องกับการละทิ้งอาชีพทางโลกอย่างสิ้นเชิง หรืออย่างน้อยก็เป็นประจำ [[มธ. 4:22](#); [มก. 1:20](#); [ลก. 5:11](#)]

“สาวกสิบสองคนเข้าไปสู่ระยะสุดท้ายและสูงสุดแห่งการเป็นสาวกเมื่อพวกเขาได้ถูกเลือกโดยพระอาจารย์ของพวกเขาจากบรรดาคนที่ติดตามพระองค์จำนวนมาก และถูกก่อตั้งไปสู่กลุ่มคนที่เลือกสรรไว้ และที่จะได้รับการฝึกฝนสำหรับงานที่ยิ่งใหญ่แห่งความเป็นอัครทูต [[มก. 3:13-15](#); [ลก. 6:12-13](#)]”[310]

“การทรงเรียกของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูที่สูงที่สุดและสิ้นเชิงในสิทธิอำนาจของมัน การตอบสนองของบรรดาผู้ที่ถูกเรียกก็ทันทีและสิ้นเชิงซึ่งเกี่ยวข้องกับการยุติกับความจงรักภักดีเก่าๆอย่างสิ้นเชิง รูปแบบที่แท้จริงของการยุตินี้กับอดีตแน่นอนว่าจะหลากหลายในแต่ละบุคคล แต่นั่นจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงใหม่ที่เป็นพื้นฐานและสุขจีคของลำดับความสำคัญของบุคคลนั้นๆที่ถูกทักท้อเอาไว้”[311]

4. การสรุปของพันธกิจของพระเยซู 4:23-25 (เปรียบเทียบ มก. 1:35-39; ลก. 4:42-44)

ประวัติย่อนี้ (เปรียบเทียบ 9:35-38) เน้นถึงกิจกรรมที่หลากหลายและการขยายทางภูมิศาสตร์และเชื้อชาติแห่งพันธกิจของพระเยซู ณ เวลานี้ มันจัดตั้งเวทีสำหรับการอภิปรายที่จะตามมา (บทที่ 5—7) ซึ่งบ่งบอกว่าเป็นแค่ตัวอย่างของคำสอนของพระเยซู (เปรียบเทียบ 9:35)

“แคว้นกาลิลี” (ข้อ 23) ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ 2,800 ตารางไมล์ (ประมาณ 70 x 40 ไมล์) และมีประชากรประมาณ 3,000,000 คนที่อาศัยอยู่ใน 204 เมืองและหมู่บ้าน[312] ในฐานะนักเทศน์ที่เดินทางไปในที่ต่างๆ พระเยซูได้เกี่ยวข้องกับกิจกรรมหลักสามอย่างคือ *การสอน* พวกสาวกของพระองค์ *การประกาศ* ข่าวดีแก่ฝูงชน และ *การรักษา* หลายคนที่ยเจ็บป่วย ข้อนี้ช่วยให้ผู้อ่านระบุถึงกิจกรรมหลักต่างๆของพระเยซูระหว่างพันธกิจส่วนใหญ่บนโลกของพระองค์ มัทธิวไม่เคยใช้คำกริยา *ติตาสโก* (“สอน”) เกี่ยวกับพวกสาวกจนกระทั่งหลังจากพระเยซูได้จากพวกเขาไป ท่านนำเสนอพระเยซูในฐานะพระอาจารย์ระหว่างพันธกิจบนโลกของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น นี่เป็นการใช้ครั้งแรกจากการใช้สี่ครั้งเท่านั้นของมัทธิวเกี่ยวกับ *ยูอังกะลลิออน* (“ข่าวประเสริฐ”, “ข่าวดี”, เปรียบเทียบ 9:35; 24:14; 26:13)

พันธกิจของพระเยซูมีต่อคนยิวเป็นหลัก นี่ก็ชัดเจน หนึ่ง เนื่องจากว่าพระองค์ได้เทศนาในธรรมศาลาของคนยิวในแคว้นกาลิลี สอง พระองค์ได้เทศนาเนื้อหาเกี่ยวกับคนยิว คือข่าวดีเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ สาม พระองค์ได้ปฏิบัติการรักษาของพระองค์ท่ามกลางคนยิว คำกรีก *ลาออส* (“ผู้คน”) อ้างอิงถึง “ผู้คน” อย่างเจาะจงนั่นคือ คนยิว [313] (ภาษาอังกฤษ “laity” มาจาก *laos*) มัทธิวใช้คำพูดที่ขยายเกินความจริงเมื่อท่านเขียนว่าพระเยซูได้รักษา “ทุกคนที่ยเจ็บป่วย” พระองค์ไม่สามารถรักษาทุกๆคนได้ แม้ว่าพันธกิจการรักษาของพระองค์นั้นแผ่กว้าง (เปรียบเทียบ “ทั่วแคว้นกาลิลี”)

“ความแตกต่างระหว่าง *การสอน* และ *การเทศนา* คืออะไร? การเทศนาเป็นการป่าวประกาศที่ไม่ประนีประนอมถึงความแน่นอนต่างๆ การสอนเป็นการอธิบายถึงความหมายและความสำคัญของสิ่งเหล่านั้น”[314]

“ประเทศซีเรีย” (ข้อ 24) ต่อคนยิวในแคว้นกาลิลีหมายถึงบริเวณทางเหนือ อย่างไรก็ตาม จังหวัดของโรมแห่งซีเรียครอบคลุมปาเลสไตน์ทั้งหมดยกเว้นแคว้นกาลิลี ซึ่งตอนนั้นเป็นที่เข้าใจกันว่าอยู่ภายใต้การบริหารจัดการของเฮโรดแอนติปาส โดยไม่คำนึงถึงแนวทางที่มัทธิวตั้งใจให้เราเข้าใจ “ประเทศซีเรีย” ความเป็นที่นิยมของพระเยซูก็แพร่ไปทางเหนือที่แสนไกล มัทธิวอธิบายถึงผู้คนที่เจ็บป่วยอย่างเจ็บปวดที่ได้แสวงหาพระเยซูไว้ในสามประเภท มีบรรดาผู้ที่ถูกผีสิง คนอื่นๆมีโรคต่างๆที่ส่งผลต่อความไม่สมดุลทางจิตใจและร่างกายที่ฝืนไม่ได้ก่อให้เกิด คนอื่นๆอีกที่เป็นอัมพาตประเภทต่างๆ การอัศจรรย์ของพระเยซูได้จัดการกับโรคภัยต่างๆที่ “รักษาไม่หาย” ไม่ใช่แค่ความเจ็บป่วยที่เล็กน้อย (เปรียบเทียบ [อสย. 35:5-6](#))

“. . . ทั้งพระคัมภีร์และธรรมเนียมของคนยิวถือว่าความเจ็บป่วยเป็นผลลัพธ์โดยตรงหรือทางอ้อมจากการดำเนินชีวิตในโลกที่บาป. . . ยุคของพระเมสสิยาห์จะทำให้ความโศกเศร้า

เช่นนั้นสิ้นสุด ([อสย. 11:1-5; 35:5-6](#)) ดังนั้นการอัศจรรย์ของพระเยซูซึ่งได้จัดการกับความเจ็บป่วยทุกประเภท ไม่เพียงแค่นำมาซึ่งแผ่นดินสวรรค์เท่านั้น แต่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าได้ปฏิญาณตนที่จะจัดการกับบาป ณ ระดับพื้นฐาน (เปรียบเทียบ 1:21; 8:17)”[\[315\]](#)

“ข้าพเจ้าใช้คำว่า *การอัศจรรย์* ที่จะหมายถึงการแทรกแซงธรรมชาติโดยฤทธิ์เดชที่เหนือธรรมชาติ”[\[316\]](#)

เมื่อมัทธิวเขียนว่าฝูงชนได้ “ติดตาม” พระเยซู ท่านไม่ได้หมายถึงว่า พวกเขาทุกคนเป็นสาวกที่อุทิศตนอย่างสิ้นเชิงอย่างที่ตัวบทจะแสดงให้เห็น อย่างไม่สงสัยว่า บางคนเป็นสาวกที่กระตือรือร้น แต่คนอื่นๆก็เป็นแค่บุคคลที่ขัดสนหรืออยาก رؤ้อากเห็นผู้ซึ่งได้ติดตามพระเยซูอย่างชั่วคราว คนเหล่านั้นมาจากทั่ว “แคว้นกาลิลี แคว้นทศบุรี” (บริเวณทางตะวันออกของแคว้นกาลิลี ไกลไปทางเหนือถึงเมืองคัมสัสและไกลไปทางใต้ถึงเมืองฟีลาเดลเฟีย[\[317\]](#)) “กรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย” และ “แม่น้ำจอร์แดน ฟากตะวันออก (“ไกลโพ้น”) หลายคนจากคนเหล่านี้ก็จะต้องเป็นคนต่างชาติ มัทธิวไม่ได้ทำการอ้างอิงถึงพระเยซูที่ทำพันธกิจในแคว้นสะมาเรียหรือแก่ชาวสะมาเรีย

“ในขณะที่พระเยซูเริ่มพันธกิจของพระองค์กับคนยิวเท่านั้น ชื่อเสียงของพระองค์ก็แพร่กระจายจนทั้งคนยิวและคนต่างชาติก็ตอบสนอง นี่เป็นการมองล่วงหน้าถึงแผ่นดินสวรรค์อย่างชัดเจน กษัตริย์ก็อยู่กับทั้งคนยิวและคนต่างชาติที่กำลังได้รับพร คือคนต่างชาติที่เข้ามาหาพระเมสสิยาห์ของคนยิวเพื่อพระพร ([ศคย. 2:10-12; 8:18-23; อสย. 2:1-4](#))”[\[318\]](#)

ส่วนนี้ (ข้อ 12-25) จัดตั้งบทนำที่เหมาะสมต่อการอภิปรายที่ตามมา กษัตริย์ได้บัญชาให้พวกสาวกที่จะติดตามพระองค์ไป และฝูงชนขนาดใหญ่ได้แสวงหาพระองค์ ซึ่งคาดหวังพระพรที่เหนือธรรมชาติขนาดใหญ่จากพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์สนใจคนยิวเป็นหลัก แต่คนต่างชาติจำนวนมากได้แสวงหาพระองค์และประสบกับพระพรของพระองค์เช่นกัน ไม่มีกรณีไหนที่ยากเกินไปสำหรับพระองค์

“ผู้เขียนพระกิตติคุณนี้ต้องการอย่างรวดเร็วที่จะให้เราารู้สึกถึงความตื่นเต้นที่ยิ่งใหญ่ที่อยู่รอบๆพระเยซู ณ การเริ่มต้นแห่งพันธกิจของพระองค์ที่ที่พระองค์เริ่มต้นที่ประกาศ ‘ข่าวดีแห่งแผ่นดินสวรรค์’ ก่อนที่จะนำเสนอพระองค์ในรายละเอียดมากขึ้นในฐานะพระอาจารย์ (บทที่ 5—7) และผู้รักษาที่มีฤทธิ์เดช (บทที่ 8—9)”[\[319\]](#)

ข. การเปิดเผยของพระเยซูเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในแผ่นดินของพระองค์ บทที่ 5—7

คำเทศนาบนภูเขาเป็นการอภิปรายแรกของการอภิปรายหลักห้าอย่างที่มีพันธูรวมไว้ในพระกิตติคุณของท่าน การอภิปรายแต่ละอย่างก็ตามหลังส่วนที่เป็นการบรรยาย และแต่ละอย่างก็จบลงด้วยข้อความที่เป็นรูปแบบอย่างเดียวกันเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซู (เปรียบเทียบ 7:28-29)

มีสี่ลักษณะของการอภิปรายหลักห้าอย่างของพระเยซูที่มีต่อพวกสาวกของพระองค์ที่มีพันธูบันทึกไว้ที่ควรค่าแก่การสังเกต

หนึ่ง การอภิปรายเหล่านั้นไม่ได้กระตุ้นความขัดแย้งระหว่างพระเยซูกับพวกผู้นำทางศาสนา

สอง เหตุผลสำหรับสิ่งนี้ก็คือว่า พระเยซูให้การอภิปรายเหล่านั้นแก่พวกสาวกของพระองค์ และไม่ได้ให้แก่พวกผู้นำทางศาสนา

อีกอย่างหนึ่ง หมวดพระกิตติคุณใช้คำว่า “สาวก” ในแนวทางที่แตกต่างไปเล็กน้อยกับแนวทางที่คริสเตียนหลายคนใช้ในทุกวันนี้อย่างที่เรารู้จักถึงพวกสาวกของพระเยซูในฐานะผู้คนที่เชื่อในพระเยซูและผู้ที่จะดำเนินชีวิตของพวกเขาเกี่ยวกับพระองค์ บรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณใช้คำว่า “สาวก” ที่จะอ้างอิงถึงผู้คนที่ได้เรียนรู้จากพระเยซู ก่อนที่พวกเขาจะมาสู่ความเชื่อในพระองค์ เช่นเดียวกับหลังจากที่พวกเขาจะมาสู่ความเชื่อแล้ว ในขบวนการของการเพิ่มความเข้าใจต่อผู้ที่พระเยซูทรงเป็น และการเพิ่มความเชื่อต่อในพระองค์ สาวกหลายคนของพระเยซูได้ประสบกับการบังเกิดใหม่ หมวดพระกิตติคุณไม่ได้จัดจ่อที่ช่วงระยะเวลาของการบังเกิดใหม่สำหรับพวกสาวก ตรงกันข้าม หมวดพระกิตติคุณจัดจ่อที่อัตลักษณ์ของพระเยซู และก็นำใจการเพิ่มความเชื่อในพระองค์ การเน้นเป็นแนวยาวมากกว่าจุดของเวลา คำกรีกที่แปลว่า “สาวก” คือ *มาเทเตส* ซึ่งหมายถึงว่า “ผู้เรียนรู้” หรือ “นักเรียน”

สาม มัทธิวนบันทึกการอภิปรายต่างๆของพระเยซูในแนวทางที่ว่าพระเยซูดูเหมือนว่าจะกล่าวผ่านผู้ฟังดั้งเดิมของพระองค์ไป (เปรียบเทียบ 5:11; 6:17-18; 10:18, 22, 42; 13:18-23, 38; 18:15-20; บทที่ 24—25) มัทธิวเชื่อมโยงการสอนของพระเยซูเพื่อจะรวมพวกสาวกในอนาคตเช่นเดียวกับพวกสาวกดั้งเดิม สิ่งนี้นำผู้อ่านไปสู่การสอนของพระเยซู สิ่งที่พระองค์ได้สอนก็มีการเข้าประเด็นกับเราเช่นเดียวกับสาวกสิบสองคน พระเยซูสอนสาวกทั้งหมดแห่งยุคของพระองค์ เมื่อพระองค์ได้สอนสิ่งเหล่านี้

สี่ มีทิวนำเสนอพระเยซูในฐานะผู้เผยพระวจนะผู้ซึ่งโมเสสได้ทำนายไว้ใน [เฉลยธรรมบัญญัติ 18:18](#) ในฐานะเช่นนั้น พระเยซูไม่เพียงแต่แก้ไขคำสอนเท็จบางอย่างในสมัยของพระองค์ และอธิบายถึงความตั้งใจดั้งเดิมของพระเจ้าในธรรมบัญญัติของโมเสสเท่านั้น แต่พระองค์ได้แทนที่พันธสัญญาเดิมด้วยพันธสัญญาใหม่อีกด้วย คำสอนบางอย่างของพระเยซูก็ขัดแย้งและฝ่าฝืนคำสอนของโมเสส (เปรียบเทียบ [ฮบ. 1:1-2](#)) ตัวอย่างเช่น พระองค์ป่าวประกาศว่าอาหารทุกอย่างสะอาด

คำเทศนาบนภูเขาบางที่ได้ดึงดูดความสนใจมากกว่าการอภิปรายใดๆ ในประวัติศาสตร์ จำนวนของเนื้อหาในรูปแบบการพิมพ์ในคำเทศานี้ก็สะท้อนถึงความเป็นที่นิยมและความสำคัญของมัน มันได้ส่งผลต่อการตีพิมพ์หนังสือและบทความเป็นพันๆ

“ถ้อยคำที่ยิ่งใหญ่อย่างแรกของพระองค์ [พระเยซู] ซึ่งก็คือคำเทศนาบนภูเขา (บทที่ 5—7) ก็เป็นตัวอย่างที่ยอดเยี่ยมแห่งคำสอนของพระองค์”[\[320\]](#)

“... มันยากที่จะกล่าวว่ามันนำมาซึ่งความประหลาดใจที่ใหญ่กว่า (แม้ว่าเป็นประเภทตรงข้าม) คือ การอ่านอย่างแรกเกี่ยวกับ ‘คำเทศนาบนภูเขา’ หรือการอ่านอย่างแรกเกี่ยวกับส่วนใดๆ ของฉบับที่สมบูรณ์

“ผู้ที่ได้กระหายและได้ดับความกระหายของเขา ณ น้ำพุดำรงชีวิตแห่งคำสอนของพระคริสต์ก็ไม่สามารถก้มลงที่จะแสวงหาการดื่ม ณ ถังน้ำที่แตกของรับบีนิยมได้”[\[321\]](#)

อย่างไรก็ตาม ยังมีการถกเถียงอย่างมากเกี่ยวกับการตีความของมัน การทบทวนอันสั้นของการตีความพื้นฐานต่างๆ ของการอภิปรายนี้ก็ตามมา[\[322\]](#)

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในหลายปีที่ผ่านมา นักตีความหลายคนเชื่อว่าจุดประสงค์ของคำเทศนานั้นคือที่จะช่วยให้ผู้คนรู้สิ่งที่พระเจ้าได้เรียกร้อง เพื่อว่าโดยการเชื่อฟังพวกเขาจะได้รับความรอด นักเขียนคนหนึ่งกล่าวถึงการตีความ *เกี่ยวกับความรอด* นี้ในแนวทางนี้

“เหมือนกับแผ่นดินของวิทยาศาสตร์ แผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ทำข้อเรียกร้องขั้นต้นอื่นใดจากบรรดาผู้ที่เข้าไปในมันมากกว่าการที่มันควรจะถูกกระทำทางการทดลองและทางการปฏิบัติ ในฐานะสมมุติฐานที่ใช้การได้ ‘จงทำสิ่งนี้และท่านจะมีชีวิต’”[\[323\]](#)

“ความเชื่อของการสามัคคีธรรมแห่งแผ่นดินสวรรค์จะถูกแสดงออกมาในคำอธิษฐานตามหลักความเชื่อ นั่นคือ คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีการยืนยันอย่างอื่นของความเชื่อที่จะถูกเรียกร้อง ที่จะอธิษฐานตามหลักความเชื่อนั้นจากใจก็เป็นการแสดงออกที่ดีเลิศของการเป็นสมาชิกที่จงรักภักดี หน้าที่ต่างๆของการเป็นสมาชิกจะเป็นการพยายามประจำวันที่จะเชื่อฟังพระบัญญัติที่ยิ่งใหญ่สองประการ และที่จะตระหนักถึงอุดมคติแห่งสุขคติเจ็ดอย่างในคุณลักษณะและการประพุดิ คือ การแสวงหาของสมาชิกแต่ละคนที่จะเป็น ‘เกลือแห่งโลก’ และ ‘ความสว่างของโลก’ ในสภาพแวดล้อมของเขา และความพยายามที่จะส่งเสริมการมาของแผ่นดินของพระเจ้าท่ามกลางมนุษยชาติโดยทุกวิถีด้วยอำนาจของพระองค์ การเป็นสมาชิกของการสามัคคีธรรมนี้จะเปิดต่อชายและหญิงทุกคนไม่ว่าจะเป็นคริสเตียน คนยิว ผู้ถือศาสนาอิสลาม หรือสมาชิกของศาสนาใดๆหรือไม่ใช่สมาชิกของศาสนาใดๆ ผู้ซึ่งปรารถนาที่จะจงรักภักดีต่อแผ่นดินของพระเจ้าและปฏิบัติหน้าที่”[324]

มีสองเหตุผลหลักที่ผู้ตีความส่วนใหญ่ปฏิเสธการตีความนี้ในตอนหนึ่ง มันขัดแย้งกับหลายตอนของพระคัมภีร์ที่นำเสนอความรอดว่าเป็นบางสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ที่จะบรรลุโดยงานที่ดี (เช่น [อฟ. 2:8-9](#)) สอง มาตรฐานต่างๆที่สูงอย่างยิ่งที่พระเยซูสอนในคำเทศนานั้นทำให้การบรรลุชื่อเรียกร้องเหล่านี้เป็นไปไม่ได้สำหรับใครก็ตามและทุกๆคนยกเว้นพระเยซู

การเข้าหาอันที่สองถึงคำเทศนานั้นคือ มุมมอง *เกี่ยวกับสังคม* ที่เห็นว่ามันไม่ใช่เป็นการนำพาสู่ความรอดส่วนตัว แต่ไปสู่ความรอดของสังคม

“อะไรจะเกิดขึ้นในโลกถ้าองค์ประกอบของพฤติกรรมที่เที่ยงธรรมอย่างที่ถูกแถลงไว้ในกฎทอง คือ ‘จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่คุณต้องการให้พวกเขาปฏิบัติต่อท่าน’ ได้ถูกนำไปสู่การปฏิบัติในความสัมพันธ์ที่หลากหลายของชีวิต? . . . สิ่งนี้จะก่อให้เกิดความแตกต่างทั้งหมดเพียงไร และเราจะอยู่บนถนนที่จะไปยังวันใหม่และดีกว่าในส่วนตัว ในส่วนรวม ในธุรกิจและในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไกลแค่ไหน!”[325]

มีปัญหาหลักสองอย่างที่มีกับมุมมองนี้ หนึ่ง มันทักท้วงเอาว่าผู้คนสามารถปรับปรุงสังคมของพวกเขาได้โดยการประยุกต์ใช้หลักการต่างๆที่พระเยซูสอนในคำเทศนานั้น ประวัติศาสตร์ได้แสดงให้เห็นว่าสิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ถ้า

ปราศจากใครคนหนึ่งที่จะสถาปนาและบริหารจัดการสังคมเช่นนั้นทั่วโลก สอง มุมมองนี้เน้นถึงมิติทางสังคมของคำสอนของพระเยซูจนถึงการกันมิตส่วนตัวออกไป ซึ่งพระเยซูก็เน้นถึงมิตินี้เช่นกัน

คนอื่นๆเชื่อว่าพระเยซูให้คำเทศานั้นเพื่อจะทำให้ผู้ฟังของพระองค์สำนึกเกี่ยวกับบาปของพวกเขา พวกเขาเชื่อว่าจุดประสงค์ของพระองค์คือเพื่อจะทำให้พวกเขาตระหนักว่าความหวังเดียวแห่งความรอดของพวกเขาและการมีส่วนร่วมในแผ่นดินของพระองค์คือพระคุณของพระเจ้า คนหนึ่งอาจเรียกมุมมองนี้ว่า การเข้าหาแบบ *สำนึกผิด*

“ดังนั้นสิ่งที่เรามีที่นี้ในคำเทศานับนุเขาคือ จุดสูงสุดของธรรมเนียมปฏิบัติ ความสมบูรณ์ของตัวอักษร ตัวอักษรทำให้ตาย และเพราะว่ามันพินิจพิเคราะห์และละเอียดมากกว่าพระบัญญัติสิบประการ ดังนั้นมันก็ฆ่าทุกคนอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ข้อเรียกร้องที่ยู่ยากของตัวอักษรที่นี้อยู่ในการเชื่อมโยงที่เป็นไปได้ที่ใกล้ชิดมากที่สุดกับพระสัญญาเกี่ยวกับพระวิญญาณ”[326]

ปัญหาหลักที่มีกับมุมมองนี้ก็คือนั่นมันล้มเหลวที่จะตระหนักว่าผู้ฟังหลักต่อคำเทศานี้คือพวกสาวกของพระเยซู (5:1-2) ในขณะที่ไม่ใช่ทุกคนในพวกเขาเชื่อในพระองค์ พวกเขาส่วนใหญ่เชื่อ สิ่งนี้ดูเหมือนชัดเจนเนื่องจากว่าพระองค์เรียกพวกเขาว่า “เกลือแห่งโลก” และ “ความสว่างของโลก” (5:13-14) ยิ่งกว่านั้น พระองค์สอนให้พวกเขาที่จะกล่าวต่อพระเจ้าด้วยการอธิษฐานในฐานะพระบิดาของพวกเขา (6:9; เปรียบเทียบ 6:26) พระองค์ไว้วางใจพวกเขาให้รับใช้พระเจ้าแล้ว (6:24-34) แน่แน่นอนว่าคำเทศานั้นทำให้บรรดาผู้ที่ได้ยินสำนึกถึงบาปของพวกเขา แต่ดูเหมือนว่ามันคงมีจุดประสงค์ที่ใหญ่กว่านี้

มุมมองที่สี่ถือว่าคำเทศานามีคำสอนทางจริยธรรมของพระเยซูสำหรับคริสตจักร นี่เป็นการตีความ *เกี่ยวกับคริสตจักร* ต่อคำเทศานั้น

“มันเป็นระบบทางศาสนาแห่งการดำเนินชีวิตที่แสดงถึงการที่คริสเตียนซึ่งได้รับการเปลี่ยนแปลง *ควรจะ* ดำเนินชีวิตในโลกอย่างไร”[327]

ปัญหาที่มีกับมุมมองนี้ก็คือนั่นพันธสัญญาใหม่นำเสนอคริสตจักรว่าเป็นเอกลักษณ์ที่แตกต่างจากแผ่นดินสวรรค์ ไม่มีอะไรในบริบทที่รับรองการสรุปที่พระเยซูสอนพวกสาวกเกี่ยวกับคริสตจักรที่นี้ ทุกสิ่งชี้ไปยังพระองค์ที่สอนเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ แม้ว่ามีความคล้ายคลึงบางอย่างระหว่างคำสอนของพระเยซูที่นี้และคำสอนของ

พวกอัครทูตในจดหมายฝาก ความคล้ายคลึงนี้ก็ได้พิสูจน์ถึงคำสอนเกี่ยวกับคริสตจักร มีความคล้ายคลึงต่างๆ ระหว่างภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่อีกด้วย ตัวอย่างเช่น พระบัญญัติแก่ประชากรจากสิบประการ อย่างไรก็ตาม ความคล้ายคลึงนี้ก็ได้พิสูจน์ว่าพันธสัญญาทั้งสองภาคเป็นอย่างเดียวกัน

มุมมองที่ให้เห็นว่าคำเทศนานั้นเป็นการประยุกต์ใช้กับแผ่นดินของพระเมสสิยาห์บนโลกอย่างเฉพาะ นี้เป็น มุมมอง *เกี่ยวกับยุคพันปี*

“ในการตีความสามบทของเรา . . . เราควรพิจารณาคำเทศนาบนภูเขาว่าเป็นการป่าวประกาศของกษัตริย์เกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ในหลายๆ ส่วนอยู่เสมอ แผ่นดินสวรรค์ไม่ใช่คริสตจักร หรือไม่ใช่สถานะของโลกในความชอบธรรมซึ่งถูกปกครองและครอบครองโดยคนที่สุภาพอ่อนโยนที่ทำให้เกิดโดยตัวแทนแห่งคริสตจักร มันเป็นโลกยุคพันปีและแผ่นดินสวรรค์ที่กำลังจะมาถึง ที่ซึ่งกรุงเยรูซาเล็มจะเป็นเมืองของกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ ในขณะที่ในภาคพันธสัญญาเดิมนั้นเรามีการสำแดงภายนอกของแผ่นดินสวรรค์อย่างที่มีมันจะถูกตั้งขึ้นในโลกในวันอนาคตที่นี้เราก็มีการสำแดงภายใน ซึ่งเป็นหลักการต่างๆของมัน”[\[328\]](#)

ปัญหาหลักที่มีกับมุมมองนี้คือ การอ้างอิงบ่อยๆของพระเยซูถึงสภาพต่างๆที่ไม่สอดคล้องกันกับแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ที่ถูกป่าวประกาศโดยผู้พระวณะของพันธสัญญาเดิม ตัวอย่างเช่น พระเยซูกล่าวว่าพวกสาวกของพระองค์จะประสบกับการข่มเหงเพื่อเห็นแก่พระองค์ (5:11-12) ความชั่วร้ายมีมาก (5:13-16) พวกสาวกควรอธิษฐานเพื่อการมาของแผ่นดินสวรรค์ (6:10) พวกผู้เผยพระวณะที่จัดตั้งการคุกคามหลักต่อพวกสาวกของพระเยซู (7:15) บางคนถือมุมมองนี้ก็ผลักไสสภาพเหล่านี้ไปสู่ระยะเวลาไกลๆ[\[329\]](#)

อย่างไรก็ตาม ถ้าคำเทศานี้เป็นรัฐธรรมนูญของแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ อย่างที่บรรดาผู้ที่สนับสนุนมุมมองนี้อ้างนั้น นั่นก็ไม่แปลกอย่างมากที่ว่าส่วนมากของคำเทศนานั้นกล่าวถึงเงื่อนไขต่างๆที่จะแสดงถึงระยะเวลาไกลๆ บางคนถือมุมมองนี้เชื่อว่าพระเยซูสอนว่าที่จะเข้าไปในแผ่นดินนั้น บุคคลหนึ่งต้องดำเนินชีวิตจนถึงมาตรฐานที่พระเยซูนำเสนอในคำเทศานี้ [\[330\]](#) ถ้าสิ่งนี้เป็นข้อเรียกร้อง ไม่มีใครจะสามารถเข้าไปในแผ่นดินนั้นได้ มาตรฐานต่างๆของคำเทศนาบนภูเขาก็น่าจะสูงกว่าแม้กระทั่งมาตรฐานเหล่านั้นของพระบัญญัติสิบประการ

มุมมองที่หกก็คือว่า คำเทศานี้แนะนำเสนอคำแนะนำเชิงจริยธรรมสำหรับพวกสาวกของพระเยซูที่ประยุกต์ใช้ตั้งแต่เวลาที่พระเยซูได้ให้คำแนะนำเหล่านั้นจนกระทั่งการเริ่มต้นของแผ่นดินนั้น นี่เป็น การเข้าหาแบบ *ระหว่างเวลา* ต่อการตีความคำเทศานี้

“คำเทศนานั้นถูกกล่าวต่อพวกสาวก เป็นหลัก ซึ่งกระตุ้นพวกเขาสู่ชีวิตที่ชอบธรรมเมื่อพิจารณาถึงแผ่นดินที่กำลังมา บรรดาผู้ที่ไม่ใช่สาวกแท้จริงก็ถูกเตือนเกี่ยวกับอันตรายของความน่าเชื่อถือและความไม่เชื่อของพวกเขา พวกเขายินดีที่จะเข้าประตูแคบและเดินในทางแคบ สิ่งนี้ถูกรวมไว้ในการอภิปรายนั้น แต่มันเป็นแค่การประยุกต์ใช้ *ระดับสอง* ของคำเทศนานั้น”[\[331\]](#)

องค์ประกอบหลายอย่างซึ่งหม่อมมอญนี้ หนึ่งในนั้นเหมาะสมกับสถานการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่จัดเตรียมบริบทสำหรับการให้คำเทศนานั้น ยอห์นและจากนั้นพระเยซูได้ข่าวประกาศว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว ถัดไปพระเยซูแนะนำพวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับการเตรียมสำหรับการเริ่มของแผ่นดินนั้น

ประการที่สอง เนื้อหาของคำเทศนาก็คาดหวังถึงการเริ่มของแผ่นดินนั้น สิ่งนี้ชัดเจนในท่าทีที่แผ่กระจายทั่ว การอภิปรายนั้น (เปรียบเทียบ 5:12, 19-20, 46; 6:1-2, 4-6, 10, 18; 7:19-23) ยิ่งกว่านั้น มีการทำนายเกี่ยวกับการข่มเหงและพวกผู้เผยพระวจนะเท็จที่จะเกิดขึ้น (5:11-12; 7:15-18) การใช้มากมายเกี่ยวกับกาลอนาคตก็คาดหวังการมาของแผ่นดินอีกด้วย (5:4-9, 19-20; 6:4, 6, 14-15, 18, 33; 7:2, 7, 11, 16, 20-22)

ประการที่สาม หม่อมมอญนี้ตระหนักว่าผู้รับหลักของคำเทศนานั้นคือพวกสาวกของพระเยซูผู้ซึ่งพระองค์ได้สอน (5:1-2, 19; 7:29) พวกเขาเป็นเกลือและความสว่าง (5:13-16) พระเจ้าเป็นพระบิดาของพวกเขา (5:9, 16, 45, 48; 6:1, 4, 6, 8-9, 14-15, 18, 26, 32; 7:11, 21) และความชอบธรรมจะต้องแสดงถึงลักษณะชีวิตของพวกเขา (5:19—7:12) พระเยซูมีสิ่งมากมายที่จะกล่าวเกี่ยวกับการรับใช้ (5:10-12, 13-16, 19-20, 21-48; 6:1-18, 19-34; 7:1-12, 15-23, 24-27) และบำเหน็จ (5:12, 19, 46; 6:1-2; 5, 16) ในคำเทศนานั้น บางทีหลายคนจากสาวกเหล่านี้เคยเป็นสาวกของยอห์นผู้ซึ่งได้ละผู้ล่วงหน้ามาก่อนเพื่อจะติดตามกษัตริย์ (เปรียบเทียบ [ยน. 3:22-30](#); [4:1-2](#); [6:66](#)) พระเยซูแนะนำพวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับหน้าที่ต่างๆของพวกเขาสำหรับตลอดชีวิตของพวกเขา อย่างไรก็ตาม พระเยซูก็มีถ้อยคำสำหรับฝูงชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งใกล้ตอนจบของคำเทศนานั้น คือผู้คนที่ไม่ได้อยู่ในประเภทของการเป็นสาวกของพระเยซู (5:1-2; เปรียบเทียบ 7:13, 21-23, 24-27)

ประการที่สี่ เนื้อหาของคำเทศนาก็ชื่นชมการตีความแบบระหว่างเวลา คำเทศนานั้นกล่าวถึงผลที่ดีที่เป็นผลมาจากการกลับใจที่พวกเขาสาวกของพระเยซูควรสำแดง (เปรียบเทียบ 3:8, 10) สิ่งเดียวที่มีทิวทัศน์ที่กว้างยอห์นได้เทศนาและพระเยซูได้กล่าวซ้ำในคำเทศนานี้คือ “ต้นไม้ซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ”

(7:19) พระเยซูต้องการให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะทำให้เกิดผลที่ควรค่าแก่การกลับใจ และพระองค์อธิบายผลนั้นในการกล่าวนี้

นักศึกษาเกี่ยวกับภาคพันธสัญญาใหม่หลายคนได้สังเกตความคล้ายคลึงกันระหว่างคำสอนของพระเยซูในคำเทศนาบนภูเขาเกี่ยวกับจดหมายฝากของยากอบ[332] ยากอบก็เน้นถึงความสำคัญของผู้เชื่อที่ก่อให้เกิดผลคุณลักษณะในทางพระเจ้า และการงานที่ดี (ยก. 2:14-26) จดหมายฝากของภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดนำเสนอมาตรฐานที่สูงต่างๆสำหรับผู้เชื่อที่จะรักษาไว้ (เปรียบเทียบกับ ฟป. 3:12; คส. 3:13; 1 ปต. 1:15; 1 ยน. 2:1) สิ่งเหล่านี้ก็ไหลออกจากคำแนะนำของพระเยซูโดยธรรมชาติ ด้วยการให้ความสามารถของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการพึ่งพาของผู้เชื่อที่พระเจ้าเท่านั้นที่เราสามารถดำเนินชีวิตจนถึงมาตรฐานเหล่านี้ได้

1. บริบทของคำเทศนาบนภูเขา 5:1-2 (เปรียบเทียบกับ ลก. 6:17-19)

“มหาชน” หรือ “ฝูงชน” ประกอบไปด้วยผู้คนที่มัทธิวเพิ่งอ้างอิงไปใน 4:23-25 พวกเขาประกอบด้วยกลุ่มใหญ่กว่า “พวกสาวก”

พวกสาวกไม่ใช่แค่สาวกสิบสองคน แต่เป็นคนอื่นๆหลายคนติดตามพระเยซูและแสวงหาที่จะเรียนรู้จากพระองค์ โดยเนื้อแท้แล้ว “สาวก” หมายถึง ผู้เรียนรู้ พวกเขาทั้งหมดไม่ได้ติดตามพระเยซูต่อไป (ยน. 6:66) ไม่ใช่พวกเขาทุกคนที่เป็นผู้เชื่อแท้ ยูดาสิสคาริโอทก็เป็นตัวอย่างที่โดดเด่น คำว่า “สาวก” ในหมวดพระกิตติคุณเป็นคำใหญ่ที่รวมทุกคนที่เลือกที่จะติดตามพระเยซูเป็นระยะเวลาหนึ่ง (ลก. 6:17) เราไม่ควรเทียบเท่า “ผู้เชื่อ” ในแง่ของภาคพันธสัญญาใหม่กับ “สาวก” ในหมวดพระกิตติคุณอย่างที่นักอรรถาธิบายบางคนได้ทำ[333]

“ที่จะกล่าวว่า ‘คริสเตียนทุกคนเป็นสาวก’ ดูเหมือนจะขัดแย้งกับคำสอนของภาคพันธสัญญาใหม่ ที่จริงบุคคลหนึ่งอาจเป็นสาวกและไม่ได้เป็นคริสเตียนเลย! ยอห์นอธิบายถึงผู้คนที่ เป็นสาวกก่อนและจากนั้นก็เป็นผู้ที่วางความเชื่อของพวกเขาในพระคริสต์ (ยน. 2:11). . . . สิ่งนี้เท่านั้นทำให้เราตื่นตัวต่อความเป็นจริงที่ว่าพระเยซูไม่ได้เทียบเท่าการเป็น ‘สาวก’ กับ การเป็นคริสเตียนอยู่เสมอไป”[334]

ตามธรรมเนียมนั้น พวกรับบี (อาจารย์) “นั่งลง” ที่จะสั่งสอนพวกสาวกของพวกเขา (เปรียบเทียบกับ 13:2; 23:2; 24:3; ลก. 4:20).[335] ท่าทางนี้บ่งบอกถึงสิทธิอำนาจของพระเยซู[336] สถานที่ตั้งที่แน่นอนของ “ภูเขา” ที่

มัทธิวอ้างอิงถึงก็ไม่เป็นที่รู้จัก แม้ว่าบางที่มันอยู่ในแค้วนกาลิลีใกล้กับทะเลกาลิลี และบางที่ใกล้กับคาเปอร์นาอุม ไม่มีภูเขาแท้จริงที่อยู่ใกล้ แต่มีเนินเขามากมาย

“บางที่มีความพยายามที่จงใจในส่วนของผู้เขียนพระกิตติคุณนี้ที่จะเปรียบเทียบพระเยซูกับโมเสส โดยเฉพาะอย่างยิ่ง トラบเท่าที่พระองค์กำลังจะนำเสนอการตีความที่เจาะจงเกี่ยวกับโทราห์ อย่างที่โมเสสได้ให้การตีความเกี่ยวกับโทราห์บนภูเขาซีนายที่จะถูกส่งต่อด้วยปาก ตามคำกล่าวของพวกเขาฟาริสี”[337]

วลี “และพระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์ตรัสสอนเขาว่า” (ข้อ 2; NASB) หรือ “แล้วพระองค์จึงตรัสสอนพวกเขาว่า” (NIV) เป็นสำนวนภาษาของภาคพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ 13:35; กจ. 8:35; 10:34; 18:14) มันมีรากศัพท์ของภาคพันธสัญญาเดิม (โยบ 3:1; 33:2; ดนล. 10:16) และแนะนำการพูดที่สำคัญที่ใดก็ตามที่มันปรากฏ

“วลีกรีกมีความสำคัญสองอย่าง (ก) ในภาษากรีก มันถูกใช้เกี่ยวกับการพูดที่จริงจัง สำคัญและสง่างาม ตัวอย่างเช่น มันถูกใช้เกี่ยวกับการพูดถึงคำทำนาย มันเป็นบทบาทตามปกติสำหรับการกล่าวที่สำคัญมากที่สุด (ข) มันถูกใช้เกี่ยวกับการพูดของบุคคลหนึ่ง เมื่อเขากำลังเปิดใจของเขาและกำลังแสดงความคิดของเขาออกอย่างเต็มที่ มันถูกใช้เกี่ยวกับการสอนที่สนิทสนมโดยที่ไม่มีสิ่งกีดขวางที่อยู่ระหว่าง”[338]

มีความแตกต่างบางอย่างระหว่างการเทศนา (คำกรีก *เครุสโซ*; 4:17) และการสอน (คำกรีก *ดิดาสโก*; 5:2) เมื่อบรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณใช้คำเหล่านี้ (เปรียบเทียบ กจ. 28:23, 31) โดยทั่วไป การเทศนาเกี่ยวข้องกับผู้ฟังที่กว้างกว่า และการสอนก็มีสำหรับผู้ฟังที่แคบกว่า อุทิศตนกว่า ในกรณีนี้คือพวกเขา การเปรียบเทียบของคำเทศนากับคำสอนของพระเยซูที่ถูกบันทึกไว้ในพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระกิตติคุณสัมพันธ์เปิดเผยว่าพระเยซูตรัสบางสิ่งที่ถูกบันทึกไว้ในคำเทศนານี้ในโอกาสอื่นๆ ตัวอย่างเช่น ตามคำกล่าวของลูกา คำกล่าว 13 อย่างในคำเทศนาก็ปรากฏอีกครั้ง ณ เวลาที่หลากหลายในพันธกิจของพระเยซู สิ่งนี้ก็ตั้งคำถามว่า “คำเทศนານี้เป็นการรวบรวมของมัทธิวเกี่ยวกับคำสอนของพระเยซู แทนที่จะเป็นคำเทศนาหนึ่งที่พระองค์เทศนาในโอกาสที่เจาะจงหนึ่งใช่ไหม?” เมื่อพิจารณาถึงบทบาทและบทสรุปต่อคำเทศนาที่มัทธิวบันทึก ดูเหมือนว่า นี่เป็นคำเทศนาที่พระเยซูเทศนาในโอกาสที่เจาะจงหนึ่ง แต่มัทธิวอาจเลือกและเรียบเรียงเนื้อหาเพื่อจะนำเสนอใจความของคำสอนของพระเยซู

คิงส์เบอร์รี่ระบุหัวข้อของคำเทศานี้ว่า “ความชอบธรรมที่ใหญ่กว่า” และ แบ่งได้ดังนี้ (I) เรื่องบรรดาผู้ที่ปฏิบัติความชอบธรรมที่ใหญ่กว่า (5:3-16); (II) เรื่องการปฏิบัติความชอบธรรมที่ใหญ่กว่าต่อเพื่อนบ้าน (5:17-45); (III) เรื่องการปฏิบัติความชอบธรรมที่ใหญ่กว่าต่อพระพักตร์พระเจ้า (6:1-18); (IV) เรื่องการปฏิบัติความชอบธรรมที่ใหญ่กว่าในด้านอื่นๆของชีวิต (6:19—7:12); และ (V) คำสั่งเรื่องการปฏิบัติความชอบธรรมที่ใหญ่กว่า (7:13-27).^[339] พระธรรมโรมกล่าวถึงหัวข้อของความชอบธรรมของพระเจ้าและวิธีที่ผู้คนสามารถแบ่งปันในความชอบธรรมนั้นได้

2. ผลเมืองของแผ่นดินของพระเยซู 5:3-16

สภาพของพวกเขา 5:3-10 (เปรียบเทียบกับ ลก. 6:20-26)

ส่วนนี้อธิบายถึงคุณลักษณะของผลเมืองของแผ่นดินนั้นและบำเหน็จของพวกเขาในแผ่นดินนั้น แมกกี้ตั้งชื่อข้อ 1-16 ว่า “ความสัมพันธ์ของผลเมืองของแผ่นดินนั้นกับตนเอง”^[340]

“มองโดยภาพรวมแล้ว... สุขคติต่างๆกลายมาเป็นแบบร่างทางศีลธรรมของประเภทของบุคคลที่พร้อมที่จะครอบครองหรือปกครองเหนือแผ่นดินของพระเจ้าร่วมกับพระเยซูคริสต์เจ้า”^[341]

พระเยซูอธิบายถึงคุณลักษณะของบรรดาผู้ที่จะได้รับพระพรในแผ่นดินนั้นในฐานะบำเหน็จจากมุมมองที่เปิดเผยพระองค์และนำแต่ละอย่างด้วยการป่าวประกาศถึงความเป็นสุข รูปแบบของการกล่าวนี้ก็ย้อนกลับไปยังวรรณกรรมทางปัญญาของภาคพันธสัญญาเดิมโดยเฉพาะอย่างยิ่งสดุดี (เปรียบเทียบกับ สดค. 1:1; 32:1-2; 84:4-5; 144:15; สภษ. 3:13; ดนล. 12:12) สุขคติต่างๆ (ข้อ 3-10) อาจอธิบายถึงความสำเร็จของ อิสยาห์ 61:1-3.^[342] สุขคติเหล่านั้นอธิบายและยกย่องชีวิตที่ดี ^[343]

คำอังกฤษ “beatitude” มาจากคำละติน *beatus* (อ่านว่า เบตัส – ผู้แปล) ที่แปลว่า “เป็นสุข” คำกรีก *makarios* (อ่านว่า มาคาริออส – ผู้แปล) ที่แปลว่า “เป็นสุข” ก็อ้างอิงถึงสภาพที่เป็นสุข

“ลักษณะที่พิเศษของกลุ่ม *makarios, makarizein* (อ่านว่า มาคาริเซอิน – ผู้แปล) *makarismos* (อ่านว่า มาคาริสมอส – ผู้แปล) ในภาคพันธสัญญาใหม่ก็คือว่ามันอ้างอิงอย่างท่วม

ทันถึงความยินดีทางศาสนาที่แตกต่างกันซึ่งมายังมนุษย์จากส่วนร่วมของเขาในความรอดแห่งแผ่นดินของพระเจ้า”[344]

“มัน [makarios] อธิบายถึงไม่ใช่สภาพของความรู้สึกภายในในส่วนของบรรดาผู้ที่มันถูกประยุกต์ใช้กับ แต่เป็นสภาพของความเป็นสุขจากมุมมองที่เป็นอุดมคติในการตัดสินของคนอื่นๆ”[345]

“สุขคติไม่ใช่ข้อความที่เรียบง่าย สิ่งเหล่านั้นเป็นการร้องอุทาน ‘โอ้ ความเป็นสุขของคนที่ยากจนด้านจิตวิญญาณ!’”[346]

“เป็นการดีที่จะสังเกตว่า สิ่งเหล่านั้นเป็น *เป็น-สุขคติ* ไม่ใช่ *ทำ-สุขคติ* สิ่งเหล่านั้นกล่าวถึงสิ่งที่พลเมืองของแผ่นดินสวรรค์ *เป็น* นั่นคือ พวกเขาเป็นประเภทของบุคคลที่ถูกอธิบายไว้ใน *สุขคติ*”[347]

ความเป็นสุขคือความสุขเนื่องจากความโปรดปรานของพระเจ้า[348] คำกรีกอีกคำ *eulogetos* (อ่านว่า ยูโลเกตอส – ผู้แปล) ที่แปลว่า “เป็นสุข” มีความหมายว่า การรับการสรรเสริญและตามปกติคืออธิบายถึงพระเจ้า

“... แผ่นดินสวรรค์ถูกสันนิษฐานว่าเป็นบางสิ่งที่ได้มาโดยพระเจ้า แผ่นดินสวรรค์ถูกประกาศว่าเป็นความจริงนอกเหนือไปจากการบรรลุความสำเร็จของมนุษย์ใดๆ เหนือสิ่งอื่นใด ดังนั้นสุขคติถูกยืนยันว่าเป็นจริงบนประสบการณ์เกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า บรรดาผู้รับก็เป็นบรรดาผู้ที่ *รับ* ข่าวยุติธรรม”[349]

คำว่า “เพราะ” (คำกรีก *ไอสทิ*) ในแต่ละสุขคติอธิบายว่าทำไมบุคคลนั้นเป็นบุคคลที่เป็นสุข “เพราะว่า” จะเป็นการแปลที่ดี พวกเขาเป็นสุขในตอนนี้เพราะว่าพวกเขาจะมีส่วนร่วมในแผ่นดินสวรรค์ พื้นฐานสำหรับพระพรแต่ละอย่างก็เป็นความสำเร็จของบางสิ่งเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม [350]

สุขคติกล่าวถึงทำที่สี่อย่าง คือ ต่อตัวเราเอง (ข้อ 3) ต่อบาปของเรา (ข้อ 4-6) ต่อพระเจ้า (ข้อ 7-9) และต่อโลก (10, และข้อ 11-16) สิ่งเหล่านั้นออกมาจากภายในสู่ภายนอก สิ่งเหล่านั้นเริ่มต้นด้วยทำที่ต่างๆและเคลื่อนไปสู่การกระทำต่างๆที่ถูกต่อต้าน ซึ่งเป็นเส้นทางตามปกติของความเป็นฝ่ายวิญญาณ

“ยากจนด้านจิตวิญญาณ” คือบรรดาผู้ที่ตระหนักถึงความไม่สมควรตามธรรมชาติของพวกเขาที่จะยื่นต่อพระพักตร์ของพระเจ้า และผู้ซึ่งพึ่งพาพระองค์อย่างสิ้นเชิงสำหรับพระเมตตาและพระคุณของพระองค์ (เปรียบเทียบ [สคด. 37:14; 40:17; 69:28-29, 32-33; สภษ. 16:19; 29:23; อสย. 61:1](#)) พวกเขาไม่วางใจในความดีหรือทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาเองสำหรับการยอมรับของพระเจ้า พวกเขาถือว่าความมั่งคั่งทางวัตถุเป็นข้อบ่งชี้ถึงการยอมรับของพระเจ้า เนื่องจากว่าพระพรหลายอย่างที่พระเจ้าได้สัญญาให้แก่คนชอบธรรมภายใต้ภาคพันธสัญญาเดิมนั้นเป็นวัตถุ

อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อที่ “ยากจนด้านจิตวิญญาณ” ไม่ถือว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องหมายของความชอบธรรม *อันแท้จริง* (ก่อให้เกิดด้วยตนเอง หรือ “ที่มีอยู่โดยธรรมชาติ”) แต่สภาพความไม่คู่ควรอย่างสิ้นเชิงของเขาหรือของเธอ “คนที่ยากจนด้านจิตวิญญาณ” ยอมรับการขาดความชอบธรรมส่วนตัวของเขาหรือของเธอ อย่างที่สุขคติอื่นๆ ทั้งหมดระบุไว้ สภาพนี้ก็อธิบายถึงบรรดาผู้ที่ได้กลับใจใหม่และแตกสลาย (3:2; 4:17) บางทีคำอธิบายที่ดีที่สุดของสุขคตินี้คือคำอุปมาเรื่องฟาริสีและคนเก็บภาษี ([ลก. 18:10-14](#))

“[คำกรีก] *เพนเนส* อธิบายถึงผู้ที่ไม่มีอะไรที่เกินต้องการ *พโทคอส* [ถูกใช้ที่นี่] อธิบายถึงคนที่ไม่มีอะไรเลย”[\[351\]](#)

“‘ความยากจนในด้านจิตวิญญาณ’ ไม่ใช่การกล่าวถึงความอ่อนแอของคุณลักษณะ (‘หมายถึง ความมั่งมัน’) แต่กล่าวถึงความสัมพันธ์ของบุคคลหนึ่งกับพระเจ้า มันเป็นแนวโน้มฝ่ายวิญญาณในเชิงบวก ซึ่งเป็นความตรงกันข้ามของความมั่นใจในตนเองที่เย่อหยิ่ง ซึ่งไม่เพียงแต่กระทำโดยไม่คำนึงถึงความสนใจของคนอื่น แต่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็เป็นเหตุให้บุคคลหนึ่งถือว่าพระเจ้าไม่สัมพันธ์กัน”[\[352\]](#)

บุคคลเช่นนั้นสามารถมีความยินดีในความถ่อมใจของเขาหรือของเธอเพราะว่าทำที่แห่งความไม่คู่ควรส่วนตัวนั้นจำเป็นต่อการเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ แผ่นดินสวรรค์นี้ไม่ได้เคลื่อนไปยังคนมั่งคั่งทางวัตถุเป็นหลัก แต่ไปยังบรรดาผู้ที่ยอมรับถึงการล้มละลายฝ่ายวิญญาณของพวกเขา บุคคลหนึ่งไม่สามารถซื้อความเป็นพลเมืองในแผ่นดินสวรรค์นี้ด้วยเงินได้ อย่างที่

ผู้คนที่สามารถซื้อความเป็นพลเมืองโรมันได้ สิ่งที่ทำให้บุคคลหนึ่งมีคุณสมบัติสำหรับความเป็นพลเมืองก็คือทำที่นั้นของบุคคลนั้นที่มีต่อความชอบธรรมอันแท้จริงของเขาหรือของเธอ

นักเขียนผู้หนึ่งเชื่อว่าพระเยซูไม่ได้กล่าวถึงการเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์แต่กล่าวถึงการครอบครองต่างหาก (นั่นคือ แผ่นดินสวรรค์จะเป็นของพวกเขาในแง่ที่ว่า คนที่ยากจนด้านจิตวิญญาณจะปกครองแผ่นดินสวรรค์กับพระเยซู [เปรียบเทียบ [ฉ. 3:21](#)]).^[353]

สุขคติอย่างแรกและอย่างสุดท้ายให้เหตุผลสำหรับความเป็นสุขว่า “เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของเราทั้งหลาย” (เปรียบเทียบ ข้อ 10) วลีจัดตั้ง การผนวก หรือ สิ่งห่อหุ้มที่ล้อมรอบ สุขคติที่เหลือ การผนวก เป็นเครื่องมือทางวรรณกรรมที่จัดเตรียมเอกภาพให้ บรรดานักพูด และนักเขียนได้ใช้มัน และยังใช้มันเพื่อจะบ่งบอกว่าทุกสิ่งภายในการใช้สองอย่างของคำนี้ก็อ้างอิงถึงสิ่งที่มีอยู่จริงที่ถูกอ้างอิงไว้ ที่นี่ สิ่งที่มีอยู่จริงคือแผ่นดินสวรรค์ ในอีกนัยหนึ่ง รูปแบบทางวรรณกรรมแบบนี้แสดงให้เห็นว่า สุขคติทั้งหมดกล่าวถึงแผ่นดินสวรรค์

5:4

“คนที่โสกเศร้า” ทำอย่างนั้นเพราะว่าพวกเขารู้สึกถึงการล้มละลายฝ่ายวิญญาณของพวกเขา (ข้อ 4) ภาคพันธสัญญาเดิมเปิดเผยว่าความยากจนฝ่ายวิญญาณเป็นผลจากบาป การกลับใจใหม่แต่ก่อนให้ความเสียใจที่สำนึกผิด มากกว่าการซึมซับที่ยินดีเพราะว่าแผ่นดินสวรรค์อยู่ใกล้ คนที่เหลือที่อยู่ในทางพระเจ้าในสมัยของพระเยซูที่ได้ตอบสนองต่อการเรียกของยอห์นและของพระเยซูได้ร้องไห้เนื่องจากความอับยโสระดับชาติของอิสราเอล เช่นเดียวกับเนื่องจากบาปส่วนตัว (เปรียบเทียบ [อสย. 10:6](#); [สดด. 51:4](#); [119:136](#); [อสก. 9:4](#); [ดนล. 9:19-20](#)) เป็นการโสกเศร้าต่อบาปที่ส่งผลต่อความอับยโสระดับชาติและส่วนตัวนี้เองที่พระเยซูอ้างอิงถึงที่นี่

“... คำกรีกสำหรับ โสกเศร้า ที่ถูกใช้ที่นี่เป็นคำที่หนักแน่นมากที่สุดสำหรับการโสกเศร้าในภาษากรีก มันเป็นคำที่ถูกใช้สำหรับการโสกเศร้าสำหรับคนตาย สำหรับการคร่ำครวญที่ลึกซึ้งสำหรับผู้เป็นที่รัก”^[354]

พระพรที่ได้สัญญาไว้ในสุขคตินี้เป็นการปลอบโยนในอนาคตสำหรับบรรดาผู้ที่โสกเศร้า ในตอนนี้ พวกเขาผู้เผยพระวจนะได้เชื่อมโยงการปรากฏของพระเมสสิยาห์กับการปลอบโยนประชากรของพระองค์ ([อสย. 40:1](#); [66:1-3](#), [13](#)) ความโสกเศร้าทั้งหมดต่อความอับยโส

ระดับชาติและส่วนตัวเนื่องจากบาปจะสิ้นสุดลงเมื่อกษัตริย์องค์นี้จัดตั้งแผ่นดินของพระองค์ และจากนั้นคนที่กลับใจใหม่ก็เข้าไปในนั้น

5:5

คนที่ “สุภาพ” หรือ “อ่อนโยน” ไม่ใช่แค่สุภาพในการปฏิบัติของเขาหรือของเธอต่อคนอื่นๆ เท่านั้น (11:29; 21:5; [ยก. 3:13](#)) คนเช่นนั้นไม่โอ้อวด ([1 ปต. 3:4, 14-15](#)) ควบคุมตนเองได้ และเป็นอิสระจากความมั่งร่ำรวยและความพยายาบท (เปรียบเทียบ [สดด. 37:11](#)) คุณสมบัตินี้พิจารณาที่ การปฏิบัติของบุคคลหนึ่งต่อคนอื่นๆ คนหนึ่งอาจยอมรับการล้มละลายของเขาหรือของเธอ และโศกเศร้าเนื่องจากบาป แต่ที่จะตอบสนองอย่างอ่อนโยนเมื่อคนอื่นถือว่าเรานั้นบาปก็เป็น อีกเรื่องหนึ่ง ดังนั้น ความอ่อนโยนเป็นการแสดงออกตามธรรมชาติและเหมาะสมของ ความถ่อมใจแท้ต่อคนอื่นๆ มัทธิวเท่านั้นที่อ้างอิงถึงความอ่อนโยนในท่ามกลางผู้เขียน พระกิตติคุณคนอื่นๆ

การได้รับแผ่นดินแห่งพระสัญญาเป็นมรดกเป็นความหวังของคนที่อยู่ในทางพระเจ้าใน อิสราเอลระหว่างการวนเวียนในถิ่นทุรกันดาร ([ฉฐบ. 4:1; 16:20](#); เปรียบเทียบ [อสย. 57:13; 60:21](#)) การรับมรดกเป็นสิทธิพิเศษของทายาทที่สืบทอดชื่อ (เปรียบเทียบ 25:34) เขาหรือ เธอสามารถ “ได้รับมรดก” เนื่องจากใครที่บุคคลนั้นเป็นโดยความสัมพันธ์กับผู้ให้มรดกนั้น การได้รับมรดกเป็นแนวคิดรวบยอดที่พวกอัครทูตได้เขียนถึงและอธิบาย (เช่น [1 คร. 6:9; 15:50; กท. 5:21; อฟ. 5:5; คส. 3:23-24; ฮบ. 9:15; 12:23; 1 ปต. 1:3-4](#); และข้ออื่นๆ)

“การได้รับมรดก” ไม่ใช่อย่างเดียวกันกับ “การเข้าไป” อยู่เสมอ ตัวอย่างเช่น บุคคลหนึ่ง สามารถเข้าไปในบ้านของอีกบุคคลหนึ่งโดยไม่ได้รับบ้านนั้นเป็นมรดก แนวคิดรวบยอดของ ภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการได้รับมรดกเกี่ยวข้องกับไม่ใช่แค่เข้าไปเท่านั้น แต่กลายมา เป็นเจ้าของของสิ่งที่บุคคลนั้นได้เข้าไปอีกด้วย ในสุขคดีนี้ พระเยซูกล่าวว่ายิ่งกว่านั้นคน อ่อนโยนจะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ พวกเขาจะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ในฐานะมรดกและ ครอบครองแผ่นดินสวรรค์[355] หัวข้อหลักในคำเทศนาบนภูเขาคือ บำเหน็จของสาวกที่เชื่อ (เปรียบเทียบ ข้อ 12; 6:2, 4-6, 18).[356]

“แผ่นดินโลก” คือสิ่งที่คนอ่อนโยนสามารถคาดหวังที่จะได้รับเป็นมรดกอย่างยินดีได้ แนวคิด รวบยอดของภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ก็เป็นทางโลก

พระเมสสิยาห์จะปกครองเหนืออิสราเอลและบรรดาประชาชาติบนแผ่นดินโลก ([สดด. 2:8-9](#); [37:9](#), [11](#), [29](#)) ในที่สุด อาณาจักรของพระเมสสิยาห์จะเคลื่อนไปสู่แผ่นดินโลกใหม่ (21:1) นี้หมายถึงว่า สาวกที่อ่อนโยนของพระเยซูสามารถคาดหวังที่จะได้รับทรัพย์สมบัติบางอย่างของแผ่นดินโลกระหว่างการปกครองแบบพระเมสสิยาห์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 25:14-30; [ลก. 19:11-27](#)) แน่แน่นอนว่า ตอนนั้นพวกเขาจะอยู่ภายใต้กษัตริย์องค์นั้น

5:6 อย่างที่ได้อ้างอิงไป มัทธิวใช้คำว่า “ความชอบธรรม” ในแง่ของความจงรักภักดีส่วนตัวต่อพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์ (3:15; เปรียบเทียบ [สดด. 42:2](#); [63:1](#); [อมส. 8:11-14](#)) ท่านไม่เคยใช้ในแง่ของความชอบที่ถูกมอบให้ นั่นคือ การนับว่าชอบธรรม ดังนั้น ความชอบธรรมที่ผู้เป็นสุข “หิวและกระหายหา” ไม่ใช่ความรอด มันเป็นความบริสุทธิ์ส่วนตัว และเมื่อขยายความปรารถนาให้กว้างขึ้น มันก็คือความปรารถนาที่ว่าความบริสุทธิ์จะแพร่หลายท่ามกลางทุกคน (เปรียบเทียบ 6:10) เมื่อผู้เชื่อโศกเศร้าถึงความผิดบาปของพวกเขาเองและของสังคม และอธิษฐานว่าพระเจ้าจะส่งการฟื้นฟูมาเพื่อชำระสิ่งต่างๆ พวกเขา ก็แสดงถึงความหิวและความกระหายหาความชอบธรรม

พระสัญญาที่หนุนใจนี้ของพระเยซูก็คือว่า ในที่สุดแล้ว ผู้คนเช่นนั้นจะได้รับคำตอบต่อคำอธิษฐานของพวกเขา พระเมสสิยาห์จะสถาปนาความชอบธรรมในโลกเมื่อพระองค์จัดตั้งอาณาจักรของพระองค์ขึ้น ([อสย. 45:8](#); [61:10-11](#); [62:1-2](#); [ยรม. 23:16](#); [33:14-16](#); [ดนล. 9:24](#))

5:7 คนที่มี “ใจเมตตา” ยกโทษแก่คนทำผิด และมีความเมตตาสงสารแก่คนขัดสนและคนทนทุกข์ คนที่อ่อนโยนยอมรับต่อคนอื่นว่าเขาหรือเธออ่อนบาป แต่คนที่มีใจเมตตา มีความเมตตาสงสารแก่คนอื่น ๆ เพราะว่าพวกเขาอ่อนบาป [\[357\]](#) จึงสังเกตว่าพระเยซูไม่ได้ระบุสถานการณ์หรือสถานการณ์ต่างๆ ที่ซึ่งคนที่มีใจเมตตาแสดงความเมตตา เพราะว่าเขาหรือเธอมีใจเมตตาอย่างเป็นบุคคลลักษณะ พระสัญญาที่ประยุกต์ใช้สถานการณ์ที่แตกต่างหลายอย่าง จึงดูคำอุปมาเรื่องทาสที่ไม่มีใจเมตตาเพื่อตัวอย่างประกอบของสุขคดีนี้ (18:23-35)

พระพรของ “คนที่มีใจเมตตา” ก็คือว่า พวกเขาจะ “ได้รับความเมตตา” จากพระเจ้า พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่า ผู้คนสามารถได้รับความเมตตาจากพระเจ้าเพื่อความรอดโดยการมีใจเมตตาต่อคนอื่น ๆ พระองค์หมายถึงว่า พระเจ้าจะปฏิบัติอย่างมีใจเมตตาต่อผู้คนที่ปฏิบัติอย่างมีใจ

เมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ของพวกเขา (เปรียบเทียบ 6:12-15; 9:13; 12:7; 18:33-34) มีตัวบทในภาคพันธสัญญาเดิมหลายตัวบทที่กล่าวถึงพระเมสสิยาห์ที่ปฏิบัติอย่างมีใจเมตตาต่อคนที่มีใจเมตตา (เช่น [อสย. 49:10, 13](#); [54:8, 10](#); [60:10](#); [สคย. 10:6](#))

5:8

คนที่มี “ใจบริสุทธิ์” เป็นผู้ที่ใจเดียวในการอุทิศตนของพวกเขาต่อพระเจ้า และดังนั้น ก็บริสุทธิ์ทางศีลธรรมภายใน ความบริสุทธิ์ทางศีลธรรมภายในเป็นหัวข้อที่สำคัญในมัทธิว และในภาคพันธสัญญาเดิม (เปรียบเทียบ [ฉธบ. 10:16](#); [30:6](#); [1 ซมอ. 15:22](#); [สดค. 24:3-4](#); [51:6, 10](#); [อสย. 1:10-17](#); [ยรม. 4:4](#); [7:3-7](#); [9:25-26](#)) ในทำนองเดียวกัน เสรีภาพจากความน่าเชื่อถือก็โดดเด่น (เปรียบเทียบ [สดค. 24:4](#); [51:4-17](#); [สภย. 22:11](#); [มธ. 6:22, 33](#)) บางทีพระเยซูบ่งบอกถึงทั้งสองแนวคิดนี้

คนที่มี “ใจบริสุทธิ์” สามารถตั้งตาคอยที่จะเห็นพระเจ้าในตัวบุคคลของพระเมสสิยาห์เมื่อพระองค์ปกครองเหนือแผ่นดินโลก ([สดค. 24:3-4](#); [อสย. 33:17](#); [35:2](#); [40:5](#)) พระเมสสิยาห์จะมีใจเดียวในการอุทิศตนของพระองค์ต่อพระเจ้าและก็บริสุทธิ์ทางศีลธรรม ดังนั้น จะมีความสอดคล้องและการสามัคคีธรรมระหว่างกษัตริย์และบรรดาผู้ที่เป็ผลเมืองของพระองค์ผู้ที่แบ่งปันคุณลักษณะของพระองค์ ไม่มีใครได้เห็นพระเจ้าในแก่นสารแท้ๆของพระเจ้าโดยปราศจากสิ่งกรองบางอย่าง พระกายของพระเยซูเป็นสิ่งกรองเช่นนั้น การเห็นพระเจ้าเป็นคำที่มีความหมายเหมือนกันกับการมีความรู้ที่สนิทสนมถึงพระองค์และมีความคุ้นเคยกับพระองค์ (ยน. 14; [1 ยน. 1:1-4](#))

5:9

อย่างเดียวกัน “คนที่สร้างสันติ” ทำข้างานขององค์สันติราช ([อสย. 9:6-7](#)) โดยทางชีวิตและพันธกิจของพระองค์นั้น พระเยซูได้สร้างสันติระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ และระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ อิสยาห์ได้ทำนายถึงสิ่งนี้ของพระเมสสิยาห์ ([อสย. 52:7](#)) สาวกแท้ของพระเยซูสร้างสันติเมื่อพวกเขาประกาศข่าวประเสริฐที่นำผู้คนไปสู่ความสัมพันธ์ที่มีสันติสุขกับพระเจ้าและกับซึ่งกันและกัน

ผู้คนที่แสวงหาที่จะสร้างสันติก็ประพุดิตดังเช่น “ลูกแท้ของพระเจ้า” พระเจ้าได้เรียกอิสราเอลว่า “บุตร” ของพระองค์ ([ฉธบ. 14:1](#); [ฮชย. 1:10](#)) และพระองค์ได้กำชับคนอิสราเอลด้วยการนำเพื่อนบ้านชาวต่างชาติของพวกเขาไปสู่ความสัมพันธ์ที่มีสันติสุขกับพระองค์เอง ([อพย. 19:5-6](#)) ในกรณีที่อิสราเอลได้ล้มเหลวโดยรวมในการทรงเรียกของพวกเขา พระบุตรของพระเจ้าคือ

พระเมสสิยาห์ก็ได้ทำสำเร็จอย่างสมบูรณ์ บรรดาผู้ที่ติดตามพระคริสต์อย่างสัตย์ซื่อจะแสดงถึงความเป็นห่วงสำหรับสันติสุขของมนุษยชาติโดยการนำผู้คนไปยังพระองค์

5:10

การข่มเหงเป็นเครื่องหมายของการเป็นสาวกมากเท่ากับการสร้างสันติ โลกไม่ได้ละทิ้งความเกลียดชังและการดำเนินชีวิตที่เอาตนเป็นศูนย์กลางอย่างง่ายดาย สิ่งนี้้นำการต่อต้านไปยังสาวกของพระคริสต์ ผู้คนที่ชอบธรรม คือบรรดาผู้ที่ความประพฤติของพวกเขาในถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจาก็กลายมาเป็นเป้าของคนอธรรม (เปรียบเทียบ [ยน. 15:18-25](#); [กจ. 14:22](#); [2 ทธ. 3:12](#); [1 ปต. 4:13-14](#)) พระเยซูผู้ซึ่งเป็นผู้ที่ชอบธรรมอย่างสมบูรณ์ได้ทนทุกข์มากกว่าบุคคลที่ชอบธรรมใดๆได้ทนทุกข์ พวกเขาผู้เผยพระวจนะในภาคพันธสัญญาเดิมได้ทำนายถึงสิ่งนี้ ซึ่งเรียกพระองค์ว่าผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (เปรียบเทียบ [อสย. 52:13—53:12](#))

แม้ว่าสาวกของพระคริสต์ทนทุกข์เมื่อพวกเขาคาดหวังแผ่นดินสวรรค์ พวกเขาก็สามารถพบความยินดีในการรู้ว่าในที่สุดแล้วแผ่นดินสวรรค์ก็จะเป็นของพวกเขา มันจะจัดเตรียมการปลดปล่อยจากการข่มเหงของผู้เกลียดชังพระเจ้าเมื่อ “คนแห่งความโศกเศร้า” ปกครอง การอ้างอิงที่ชัดเจนอันที่สองนี้ถึง “แผ่นดินสวรรค์” ก็สรุปการผนวกที่ได้เริ่มต้นในข้อ 3 และส่งสัญญาณถึงตอนจบของสุขคติ (ข้อ 3-10)

“คนยิวโดยทั่วไปแห่งสมัยของพระคริสต์ได้มองที่ผลประโยชน์ทางกายภาพของแผ่นดินสวรรค์เท่านั้น ซึ่งเขาคิดว่าจะได้ถูกมอบให้แก่คนอิสราเอลทุกคนตามธรรมชาติ ในอีกด้านหนึ่ง ผู้ไม่เชื่อเรื่องยุคพันปีแห่งสมัยนี้ปฏิเสธการมีอยู่ทางกายภาพของแผ่นดินของคนยิวตามที่ได้สัญญาไว้โดยการทำให้พระพรทางวัตถุนั้นเป็น “ฝ่ายวิญญาณ” สุขคติต่างๆของกษัตริย์นี้บ่งบอกว่ามันไม่ได้เป็นข้อเสนออย่างใดอย่างหนึ่ง แต่แผ่นดินสวรรค์นั้นรวมทั้งพระพรทางกายภาพและฝ่ายวิญญาณ การศึกษาสุขคติต่างๆอย่างเอาใจใส่ก็แสดงถึงความเป็นจริงที่ว่าแผ่นดินสวรรค์นั้นเป็นแผ่นดินทางโลกพร้อมกับพระพรฝ่ายวิญญาณที่พบได้ในหลักการต่างๆของพระเจ้า”[\[358\]](#)

การทรงเรียกของพวกเขา 5:11-16

พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายถึงการทรงเรียกและพันธกิจของพวกสาวกของพระองค์ในโลก เพื่อจะหนุนใจให้พวกเขาทนต่อการถูกข่มเหงและบรรลุลูกประสงค์ของพระเจ้าที่มีสำหรับพวกเขา

“บางคนคิดว่าข้อ 11-12 จัดตั้งสุขคติที่สรุป เนื่องจากว่าสองข้อนี้เริ่มต้นด้วยคำว่า ‘ท่านก็เป็นสุข’ แต่มันน่าสังเกตที่ว่า ที่นี่ในสุขคติต่างๆเท่านั้นที่เราพบคำกริยาในบุคลที่สอง (นั่นคือ ‘ท่าน ก็เป็นสุข’) นอกจากนั้น มีคำ (กรีก) 36 คำในสุขคตินี้เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนมากที่สุดของ 12 คำ (ข้อ 10) ในสุขคติแปดอย่างที่มาก่อน มีเหตุผลที่จะสรุปว่าข้อ 3-10 เป็นบทนำที่ประกอบขึ้นเองสู่คำเทศานี้ ส่วนข้อ 11-12 เริ่มต้นเนื้อหาของคำเทศานี้”[\[359\]](#)

5:11-12 สองข้อนี้ขยายและอธิบายสุขคติสุดท้าย (ข้อ 10; เปรียบเทียบ 6:12, 14-15) และจัดเตรียมการส่งผ่านไปยังสิ่งที่ติดตามมา

ข้อ 11 ทำให้การข่มเหงกว้างขึ้นเพื่อจะรวมถึงการดูถูกและการใส่ร้าย ข้อนี้ยังระบุพระเยซูเข้ากับ ความชอบธรรมอีกด้วย

“สิ่งนี้ยืนยันว่าความชอบธรรมแห่งชีวิตที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ก็อยู่ในการเลียนแบบพระเยซู ในเวลาเดียวกัน มันก็ระบุสาวกของพระเยซูเข้ากับการปฏิบัติความชอบธรรมของพระเยซูที่ว่า ไม่มีที่สำหรับความจงรักภักดีที่ได้กล่าวยอมรับต่อพระเยซูที่ไม่ได้เต็มด้วยความชอบธรรม”[\[360\]](#)

พวกผู้เผยพระวจนะได้ประสบกับการข่มเหงเพราะว่าพวกเขาได้ติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ (เปรียบเทียบ [ยรม. 20:2](#); [2 พศด. 24:21](#)) ตอนนี้พระเยซูตรัสว่าพวกสาวกของพระองค์จะประสบกับการข่มเหงเพราะว่าพวกเขาติดตามพระองค์ (เปรียบเทียบ [ดนล. 9:24-27](#)) บรรดาผู้ฟังของพระองค์อดไม่ได้ที่จะสรุปว่าพระองค์กำลังทำให้พระองค์เองเทียบเท่ากับพระเจ้า พวกเขาตระหนักอีกว่าพวกเขาเองจะเป็นเป้าแห่งการข่มเหง

การข่มเหงควรเป็นเหตุให้พวกสาวกที่จะ “ยินดี” แทนที่จะหมดหวัง (เปรียบเทียบ [ยก. 1:2-4](#)) “บำเหน็จ” ของพวกเขาสำหรับการอดทนอย่างสัตย์ซื่อจะยิ่งใหญ่เมื่อแผ่นดินสวรรค์เริ่มคืบคลานขึ้น ความเป็นจริงนี้แสดงถึงความยิ่งใหญ่ของพระเยซูอีกด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นการอ้างแรกๆถึง ความเป็นพระเมสสิยาห์ที่พระเยซูได้ทำการอ้างซึ่งมีที่รวบรวมไว้ในพระกิตติคุณของท่าน

วลี “ในสวรรค์” (ข้อ 12) บางทีหมายถึงตลอดนิรันดกาล บำเหน็จแห่งแผ่นดินสวรรค์ (ข้อ 10) จะดำเนินตลอดไป บางคนเชื่อว่า มันหมายถึงว่าพระเจ้าทรงเตรียมบำเหน็จในสวรรค์ ในตอนนี้เพื่อการสำแดงในอนาคต[361] พระสัญญาี้ควรเป็นเครื่องกระตุ้นสำหรับพวกสาวก ของพระคริสต์ที่จะถือว่าการต่อต้านของพวกเขาโดยคนอธรรมนั้นชั่วคราวและที่จะตระหนัก ว่าบำเหน็จของพวกเขาสำหรับการพากเพียรอย่างสัตย์ซื่อจะอยู่นิรันดร์ (เปรียบเทียบ [1 ปต. 1:3-9](#)) ถ้อยคำของพระเยซูเกี่ยวกับบำเหน็จนิรันดร์เปิดและปิดภาคพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ [วว. 22:12](#))

“ไม่เหมือนกับคริสเตียนสมัยใหม่ มัทธิวนำไม่ได้ช่วยเงินเกี่ยวกับ ‘บำเหน็จ’ ที่ รอคอยบรรดาผู้ที่สัตย์ซื่อต่อการทรงเรียกของพวกเขา”[362]

“... เพราะตาแห่งจิตใจของเรานั้นมีดบอดเกินไปที่จะถูกเคลื่อนโดยความ สบายงามแห่งความดี ซึ่งจากความกรุณาที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์นั้น พระบิดาที่ เมตตาที่สุดของเราได้ประสงค์ที่จะดึงดูเราที่จะรักและแสวงหาพระองค์โดย ความหวานชื่นแห่งบำเหน็จ[363]

“หนึ่งในลักษณะที่น่าประหลาดของบรรดาถ้อยคำที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซูก็คือ ว่าถ้อยคำเหล่านั้นมีคำกล่าวที่ดูเหมือนว่าปราศจากความสัมพันธ์สำหรับ บุคคลในเรื่องราวที่ถ้อยคำเหล่านั้นถูกกล่าวต่อ ครั้งแล้วครั้งเล่า พระเยซูอ้าง ถึงเรื่องต่างๆที่แปลกต่อสถานการณ์เฉพาะหน้าของฝูงชนหรือพวกสาวก ปรากฎการณ์ที่ประหลาดนี้ที่พระเยซูกล่าวผ่านผู้ฟังที่ได้เรียกร้องของพระองค์ ณ ที่ต่างๆในถ้อยคำของพระองค์ก็บังคับให้ใครคนหนึ่งที่จะถามว่าไม่ว่า พระเยซูมีความหมายว่ากำลังกล่าวต่อบางคนมากกว่าต่อฝูงชนหรือพวกสาวก ในเรื่องราวนั้น...

“ถ้าในถ้อยคำที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระเยซูตรัสผ่านผู้ฟังเรื่องราวแห่งฝูงชน หรือพวกสาวกเป็นบางครั้งบางคราว ผู้ซึ่งนอกเหนือไปจากพวกสาวกนั้น พระองค์กำลังกล่าวถึงใครในเรื่องราวเหล่านี้? จากจุดยืนทางการวิจารณ์เชิงวรรณกรรม พระองค์กำลังกล่าวถึงผู้อ่าน (หลายคน) ที่ถูกบงบอกไว้”[364]

5:13

ข้อ 13-16 ได้ถูกเรียกว่าบทส่งท้ายต่อสุขคติต่างๆ และได้ถูกเปรียบเทียบกับบทนำสู่พระบัญญัติสิบประการ (อพย. 20:3-6).[365]

โดยการใส่ “ท่านทั้งหลาย” (คำกรีก *ฮูเมส*) ในตำแหน่งที่เน้นในคัมภีร์กรีก พระเยซูก็เน้นถึงการทรงเรียกที่พิเศษของพวกสาวกของพระองค์ (เปรียบเทียบกับ ข้อ 14)

“ลักษณะ *โดยทั่วไป* ที่ชัดเจนมากที่สุดของเกลือก็คือว่า มันแตกต่างจากตัวกลางที่มันถูกใส่เข้าไปเป็นหลัก อำนาจของมันก็อยู่ในความแตกต่างนี้ที่เดียว พระเยซูกล่าวว่า ดังนั้นมันก็เป็นอย่างนั้นกับพวกสาวกของพระองค์ อำนาจของพวกเขาในโลกก็อยู่ในความแตกต่างของพวกเขาจากโลก”[366]

“เกลือ” ก็สำคัญในตะวันออกใกล้โบราณเพราะว่ามันแสดงถึงความบริสุทธิ์ ทำให้อาหารมีรสชาติ หน่วงความเน่าเสียในอาหาร และทำให้ดินอุดมด้วยจำนวนเล็กน้อย[367] โดยการเปรียบเทียบนี้ พระเยซูบงบอกว่าพวกสาวกของพระองค์สามารถมีผลกระทบต่อโลก (คำกรีก *คอสมอส* คือ โลกอันเป็นที่อาศัย นั่นคือมวลมนุษย์) ในทางบวกได้[368] ผ่านทางชีวิตและพยานของพวกเขา นั่น พวกเขาก็มีโอกาสนำพระพรไปยังคนอื่นๆและที่จะหน่วงความเน่าเสียตามธรรมชาติที่บาปก่อให้เกิดในชีวิต อย่างที่เกลือถูกโยนลงบนดิน พวกเขาสามารถเกิดผลต่อพระเจ้าได้เช่นกัน นักวิจารณ์บางคนได้สงสัยว่าเกลือสามารถสูญเสียความเค็มของมันไปได้อย่างไร (“ไร้รสชาติ”) เนื่องจากว่าโซเดียม คลอไรด์เป็นสารประกอบที่คงที่ซึ่งไม่ได้เสียไป

“แต่เกลือส่วนใหญ่ในโลกโบราณก็มาจากหนองเกลือหรืออะไรทำนองนั้น แทนที่จะมาจากการระเหยของน้ำเกลือ และดังนั้นก็มีสิ่งสกปรกมากมาย

เกลือแท้จริงที่สามารถละลายได้มากกว่าสิ่งสกปรกต่างๆก็สามารถถูกชะล้าง
ซึ่งละทิ้งส่วนที่เหลือให้เจือจางจนมันมีค่าน้อย”[369]

ลักษณะที่ชัดเจนมากที่สุดของเกลือก็คือว่า มันแตกต่างจากตัวกลางที่ซึ่งผู้ใส่ใส่มันเข้าไป ใน
ทำนองเดียวกัน พวกสาวกของพระเยซูจะต้องแตกต่างจากโลก อย่างที่เกลือเป็นยาฆ่าเชื้อโรค
ดังนั้นพวกสาวกจะต้องเป็นยาฆ่าเชื้อโรคทางศีลธรรมในโลกที่ถูกรังควานด้วยบาป อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้เรียกรื่องคุณธรรมที่มาจากพระคุณของพระเจ้าและวินัยในตนเองเท่านั้น[370]

ในอิสราเอลสมัยใหม่ เกลืออ่อนๆบ่อยครั้งจะจบลงด้วยการถูกทำให้กระจัดกระจายบนดินที่อยู่
บนบ้านที่มีหลังคาราบ ซึ่งบางครั้งผู้อาศัยก็ใช้เป็นลาน มันทำให้ดินแข็งที่นั่นและก็ป้องกันการ
รั่ว[371] ในสมัยพระคัมภีร์ เกลือที่ได้เจือจางและสูญเสียความเค็มไปได้ถูกใช้สำหรับการ
เกลืออบทางเดิน[372] พระเจ้าจะใช้พวกสาวกไม่ว่าเป็นภาชนะที่มีเกียรติหรือภาชนะที่ไม่มี
เกียรติ (เปรียบเทียบ [รม. 9:21](#); [2 ทธ. 2:20](#))

5:14-16

“ความสว่าง” เป็นสัญลักษณ์โดยทั่วไปในพระคัมภีร์ มันแสดงถึงความบริสุทธิ์ ความจริง
ความรู้ การเปิดเผยของพระเจ้าและการทรงสถิตของพระเจ้า ซึ่งทั้งหมดก็ตรงกันข้ามกับสิ่งที่
ตรงข้ามทั้งหมด คนอิสราเอลได้คิดว่าพวกเขาเป็นความสว่างในโลกมืด ([อสย. 42:6](#); [รม. 2:19](#))
อย่างไรก็ตาม ภาคพันธสัญญาเดิมกล่าวถึงพระเมสสิยาห์ว่าเป็นความสว่างแท้ของโลก ([อสย.
42:6](#); [49:6](#); เปรียบเทียบ [มธ. 4:16](#); [ยน. 8:12](#); [9:5](#); [12:35](#); [1 ยน. 1:7](#)) พวกสาวกของพระเยซูเป็น
ความสว่างในแง่ที่ได้รับมา อย่างที่ดวงจันทร์เป็นความสว่างเพราะว่ามันสะท้อนความสว่าง
ของดวงอาทิตย์ (เปรียบเทียบ [อฟ. 5:8-9](#); [ฟป. 2:15](#))

“นครซึ่งอยู่บนภูเขา” (ข้อ 14) อาจอ้างอิงถึงคำเผยพระวจนะถึงพระเมสสิยาห์เกี่ยวกับพระเจ้าที่
ยกศิโยนขึ้นและเป็นเหตุให้บรรดาประชาชาติที่จะพุ่งไปหา ([อสย. 2:2-5](#); และข้ออื่นๆ)
เนื่องจากว่าพระเจ้าจะทำให้เมืองหลวงของอาณาจักรของพระเมสสิยาห์นั้นโดดเด่น มันก็ไม่
เหมาะสมสำหรับพลเมืองของเมืองนั้นที่จะทักท้อเอาลักษณะที่ต่ำในโลกก่อนการเริ่มต้นของ
อาณาจักรนั้น (เปรียบเทียบ [ลก. 11:33](#)) ข้อ 15 เป็นตัวอย่างแรกของคำสอนพระเยซูพร้อมกับ
คำอุปมาต่างๆในพระกิตติคุณมัทธิว[373]

ดังนั้น พวกสาวกต้องสำแดง “ความดี” ซึ่งเป็นการแสดงออกหรือพยานภายนอกต่อความชอบธรรมที่อยู่ภายในพวกเขา (ข้อ 16) แม้ว่าความสว่างอาจกระตุ้นการข่มเหง (ข้อ 10-12) พวกเขาต้องสะท้อนความสว่างของพระเจ้า พระเยซูอ้างอิงถึงพระเจ้าว่าเป็น “พระบิดา” ของพวกสาวกของพระองค์เป็นครั้งแรกในพระธรรมมัทธิว (เปรียบเทียบ ข้อ 45, 48; 6:1, 4, 6, 8-9, 14-15, 18, 26, 32; 7:11, 21)

“มันไม่ง่ายเช่นนั้นที่จะจุดตะเกียงในสมัยก่อนที่ไม่ซีดไฟจะมี ตามปกติ ตะเกียงก็อยู่บนเชิงตะเกียงซึ่งเป็นกิ่งไม้ที่ไม่ได้แต่งอะไร แต่เมื่อผู้คนออกไปเพื่อความปลอดภัยนั้น พวกเขาก็เอาตะเกียงลงมาจากที่ตั้งของมันและใส่มันไว้ใต้ถังที่ทำด้วยดิน เพื่อว่ามันจะเผาไหม้โดยปราศจากความเสียหายจนกระทั่งพวกเขากลับมา”[374]

“ถ้าเกลือ (ข้อ 13) ปฏิบัติหน้าที่ทางลบแห่งการหน่วงความน่าเบื่อและเดือน พวกสาวกถึงอันตรายของการประนีประนอมและการทำตามโลก จากนั้น ความสว่าง (ข้อ 14-16) กล่าวในเชิงบวกถึงการให้ความสว่างแก่โลกที่มีมืดมน ด้วยบาป และเดือนถึงการถอนตัวจากโลกที่ไม่ได้นำคนอื่น ๆ ที่จะสรรเสริญ พระบิดาในสวรรค์”[375]

“การหลบหนีไปสู่การไม่ปรากฏเป็นการปฏิเสธการทรงเรียก ชุมชนของพระเยซูซึ่งแสวงหาที่จะช้อนตนเองก็ได้หยุดที่จะติดตามพระองค์”[376]

“เป็นหน้าที่ของคริสเตียนที่จะถือจุดยืนซึ่งพี่น้องที่อ่อนแอกว่าจะสนับสนุน ที่จะให้การนำซึ่งบรรดาผู้ที่มีความกล้าหาญน้อยกว่าจะติดตามตาม โลกต้องการความสว่างที่นำพา มีผู้คนที่รอคอยและโหยหาการนำที่จะยื่นหยัด และที่จะทำสิ่งที่พวกเขาไม่กล้าที่จะยื่นหยัดและที่จะทำด้วยตัวของพวกเขาเอง”[377]

บทนำของ “ความดี” (ข้อ 16) นำไปสู่การอธิบายต่อไปของหัวข้อนั้นใน 5:17—7:12

3. ความสำคัญของความชอบธรรมแท้ 5:17—7:12

พระเยซูเพิ่งได้กล่าวถึงความสำคัญของการที่พวกสาวกของพระองค์แสดงถึงความชอบธรรมของพวกเขาต่อสาธารณชนด้วยความดีของพวกเขา (ข้อ 16) ตอนนี้ พระองค์กล่าวถึงคำถามที่เป็นพื้นฐานมากขึ้นของสิ่งที่ดีความชอบธรรมแท้เป็น สิ่งนี้สำคัญที่จะอธิบาย เนื่องจากว่าพวกผู้นำทางศาสนาแห่งสมัยของพระองค์ได้ตีความชอบธรรมและความดีผิดไป

“ประเภทต่างๆของความดีที่ช่วยให้ความสว่างที่จะถูกเห็นว่าเป็นความสว่างตอนนี้ก็ถูกอธิบายเพิ่มเติมในแนวคิดของคำเทศนาที่ติดตามมา สิ่งเหล่านั้นถูกแสดงออกมาว่าเทียบเท่ากับการดำเนินชีวิตที่สัตย์ซื่อตามพระบัญญัติ ซึ่งเป็นความชอบธรรมของโทราห์อย่างที่ถูกต้องความโดยพระเยซู”[378]

ความชอบธรรมและพระคัมภีร์ 5:17-48

ในการอภิปรายของพระองค์ในเรื่องความชอบธรรม (คุณลักษณะและการประพฤติที่สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า) พระเยซูก็กลับไปสู่การเปิดเผยถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า นั่นคือ พระวาจาของพระเจ้า ซึ่งก็คือภาคพันธสัญญาเดิม เราอาจเรียกส่วนนี้ว่า “ความสัมพันธ์ของสาวกกับธรรมบัญญัติ”

มุมมองของพระเยซูเกี่ยวกับภาคพันธสัญญาเดิม 5:17-20

เป็นเรื่องปกติสำหรับพระเยซูที่จะอธิบายถึงมุมมองของพระองค์เกี่ยวกับภาคพันธสัญญาเดิม เนื่องจากว่าพระองค์จะดำเนินการที่จะตีความมันต่อพวกผู้ฟังของพระองค์ในไม่ช้า

5:17 พวกยิวบางคนได้สรุปแล้วว่าพระเยซูเป็นคนหัวรุนแรง ผู้ซึ่งละทิ้งคำสอนของภาคพันธสัญญาเดิม ซึ่งเป็นธรรมบัญญัติของพวกเขา คนอื่นๆหลายคนจะเริ่มทำอย่างนั้นในไม่ช้า พระเยซูตระเตรียมพวกเขาสำหรับความไม่สอดคล้องกันระหว่างคำสอนของพระองค์และการตีความธรรมบัญญัติของพวกผู้นำของพวกเขาโดยการอธิบายถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับภาคพันธสัญญาเดิม

“ดูเหมือนน่าจะเป็นไปได้ว่าที่นี้พระเยซูกำลังรับมือกับการกล่าวหาถึงการเป็นผู้ต่อต้านธรรมบัญญัติ เนื่องจากการโต้เถียงต่างๆของพระเยซูบ่งบอกถึงการเข้าหาธรรมบัญญัติที่แตกต่างจากความคิดตามธรรมเนียม การตอบของ

พระองค์แสดงว่าพระองค์แสวงหามาตรฐานที่จะพิจารณาธรรมบัญญัติจากมุมมองภายในไม่ใช่ภายนอก”[379]

คำว่า “ธรรมบัญญัติ” และ “คำของบรรดาผู้เผยพระวจนะ” อ้างอิงถึงสองในสามหมวดหลักของพระคัมภีร์ฮีบรู ซึ่งหมวดที่สองเป็น “หมวดเพลงสดุดี” (ลก. 24:44) เป็นที่ชัดเจนว่า “ธรรมบัญญัติคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะ” เป็นวิธีโดยทั่วไปมากที่สุดที่พวกยิวอ้างอิงถึงภาคพันธสัญญาเดิมในสมัยของพระเยซู (เปรียบเทียบ 7:12; 11:13; 22:40; ลก. 16:16; ยน. 1:45; กจ. 13:15; 28:23; รม. 3:21) พระเยซูแนะนำหัวข้อการตีความพระคัมภีร์ในข้อนี้ด้วยวลีนี้ใน 7:12 พระองค์สรุปหัวข้อนี้ด้วยวลีเดียวกัน ดังนั้น วลี “ธรรมบัญญัติคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะ” ก็จัดตั้ง *ภาคผนวก* อีกอันหนึ่งภายในเนื้อหาของคำเทศนาบนภูเขาและระบุถึงหัวข้อหลักที่ห่อหุ้มไว้

การโต้แย้งอย่างมากมายมีจุดศูนย์กลางอยู่ที่สิ่งที่พระเยซูหมายถึงเมื่อพระองค์ตรัสว่า พระองค์ได้มาทำให้พันธสัญญาเดิม “สมบูรณ์”[380] คำถามแรกคือ พระเยซูอ้างอิงถึงพระองค์เองเมื่อพระองค์ตรัสว่า “เรามาทำให้ . . .สมบูรณ์” หรือพระองค์อ้างอิงถึงคำสอนของพระองค์? พระองค์ได้ทำให้ธรรมบัญญัติสมบูรณ์ หรือ คำสอน ของพระองค์ได้ทำให้สมบูรณ์? เนื่องจากว่าสิ่งตรงข้ามคือ “ล้มเลิก” มันดูเหมือนเป็นไปได้ว่า พระเยซูหมายถึงว่า คำสอนของพระองค์ได้ทำให้ธรรมบัญญัติสมบูรณ์ พระองค์ไม่ได้ตั้งใจว่าสิ่งที่พระองค์สอนแก่ผู้คนจะมาแทนที่คำสอนของพันธสัญญาเดิม แต่จะทำให้สมบูรณ์ (คำกรีก *เพลโรโอ*) หรือสถาปนามันอย่างสมบูรณ์ แน่แน่นอนว่า พระเยซูได้ทำให้คำเผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์สมบูรณ์ แต่นั่นไม่ได้ดูเหมือนว่าจะเป็นหัวข้อหลักที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ ดูเหมือนประเด็นจะเป็นคำสอนของพระองค์

นักตีความบางคนสรุปว่า พระเยซูหมายถึงว่า พระองค์ได้มาเพื่อทำ (ถือรักษา) ให้ธรรมบัญญัติทางศีลธรรม (พระบัญญัติสิบประการ) สมบูรณ์ แต่พระองค์ได้ล้มเลิกธรรมบัญญัติทางพลเรือนและทางพิธีกรรมของอิสราเอล[381] อย่างไรก็ตาม ไม่มีพื้นฐานสำหรับความแตกต่างนี้ในตัวเองหรือในตัวเองใดๆในภาคพันธสัญญาใหม่ คนอื่นๆเชื่อว่าพระองค์หมายถึงว่า พระองค์มาทำให้ความหมายของธรรมบัญญัติสมบูรณ์ คือที่จะอธิบายถึงความสำคัญเต็มที่ซึ่งจนกว่าเวลานั้นก็ยังคลุมเครือ[382] มุมมองนี้ขึ้นอยู่กับความหมายที่ผิดปกติของ *เพลโรโอ*

และดูเหมือนว่าไม่สอดคล้องกับข้อคิดเห็นของพระเยซูเกี่ยวกับอักษรที่เล็กที่สุดหรือขีดขีดหนึ่งในข้อ 18

ส่วนคนอื่นๆเชื่อว่าพระเยซูหมายถึงว่า พระองค์มาขยายข้อเรียกร้องของธรรมเนียมบัญญัติของพันธสัญญาเดิมไปสู่ความยาวใหม่[383] การตีความนี้เป็นไปไม่ได้เพราะว่าการขยายของธรรมเนียมบัญญัติไม่ได้เกี่ยวข้องกับการล้มเลิก อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า พระเยซูหมายถึงว่าพระองค์แนะนำสิ่งที่ธรรมเนียมบัญญัติชี้ไปข้างหน้า ไม่ว่าโดยการทำนายโดยตรงหรือการใช้สัญลักษณ์[384]

บางทีพระเยซูหมายถึงว่า พระองค์มาสถาปนาพันธสัญญาเดิมอย่างเต็มที่ ที่จะเพิ่มการรับรองที่มีสิทธิอำนาจของพระองค์เข้าไป มุมมองนี้สอดคล้องกับการใช้คำว่า *เพล โร โอ* ของมัทธิวในที่อื่นๆ (เปรียบเทียบ 2:15) นี้ไม่ได้หมายถึงว่าพระองค์สอนว่าธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสยังคงถูกบังคับใช้สำหรับพวกสาวกของพระองค์ พระองค์สอนว่ามันไม่ได้เป็นเช่นนั้น (มก. 7:19).[385] ตรงกันข้าม ที่นี้พระเยซูรับรองว่าพันธสัญญาเดิมเป็นพระวจนะที่ได้รับการคลอใจจากพระเจ้า[386] พระองค์ต้องการให้พวกผู้ฟังของพระองค์ที่จะเข้าใจสิ่งที่พระองค์สอนพวกเขาว่าไม่มีทางที่จะขัดแย้งกับการเปิดเผยของพันธสัญญาเดิม

จุดประสงค์ของธรรมเนียมบัญญัติคือการเปิดเผยและการควบคุม ไม่ใช่การไถ่ นั่นคือ มันเปิดเผยสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้ผู้คนที่จะรู้ และมันควบคุมชีวิตของคนอิสราเอล แต่พระเจ้าไม่เคยตั้งใจว่าผู้คนควรถือว่ามันเป็นวิธีที่จะได้รับความรอด นั่นคือ โดยการถือรักษามันอย่างสมบูรณ์แบบพระองค์ได้ให้ธรรมเนียมบัญญัติแก่ผู้คนที่ได้รับการไถ่ แก่อิสราเอลที่ได้รับการไถ่จากการเป็นทาสในอียิปต์

“พระองค์ [พระเยซู] ละทิ้งธรรมเนียมปากเปล่าซึ่งพวกเขา [พวกฟาริสี] ถือว่าเท่าเทียมกับธรรมเนียมบัญญัติที่ได้ถูกเขียนขึ้นด้วยสิทธิอำนาจ และพระองค์ตีความธรรมเนียมบัญญัติที่ได้ถูกเขียนขึ้นตามวิญญาณของมัน และไม่ใช้ตามตัวอักษรที่ตายตัวอย่างที่พวกเขาทำ พระองค์ไม่ได้ถือรักษาการอดอาหารประจำสัปดาห์ หรือไม่ได้ถือรักษาความแตกต่างระหว่างสะอาดและไม่สะอาด และพระองค์คบกับคนที่สังคมไม่ยอมรับและคนบาป พระองค์ละเลยรูปแบบตามธรรมเนียมของการสอน และพระองค์เทศนาในวิธีของพระองค์

เอง เหนือสิ่งอื่นใด พระองค์ตรัสราวกับว่าพระองค์เองเป็นสิทธิอำนาจที่
ไม่ได้ขึ้นกับธรรมเนียมปฏิบัติ”[387]

นี่เป็นหลักฐานที่ดีที่ว่า พวกผู้นำยิวถือว่าธรรมเนียมปฏิบัติตามธรรมเนียม ไม่ใช่แค่มีสิทธิอำนาจ
เท่าเทียมกับพันธสัญญาเดิมเท่านั้น มีสิทธิอำนาจมากกว่าอีกด้วย[388]

“ในตอนแรก มันก็ไม่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่พระคริสต์หมายถึงโดย ‘การทำให้
ธรรมเนียมปฏิบัติสมบูรณ์ (พลโรชาเย)’ พระองค์ไม่ได้หมายถึง การถือธรรมเนียม
ปฏิบัติที่ถูกเขียนขึ้นอย่างที่มีมันเป็นและเชื่อฟังตามตัวอักษร นั่นคือสิ่งที่
พระองค์กล่าวโทษ ไม่ใช่ว่าผิด แต่ไม่พอเพียงอย่างสิ้นเชิง ตรงกันข้าม
พระองค์หมายถึง การเริ่มต้นอย่างที่มีมันเป็น และการนำมาไปสู่ความสมบูรณ์
การดำเนินการวิญญาณของมัน การไปสู่หลักการที่ครอบคลุมต่างๆซึ่ง
รองรับความแคบของตัวอักษร สิ่งเหล่านี้พระเมสสิยาห์จัดตั้งว่าเป็นแก่นสาร
ของการเปิดเผยที่กระทำโดยพระเจ้าผ่านทางธรรมเนียมปฏิบัติและคำของบรรดา
ผู้เผยพระวจนะ”[389]

5:18

วลี “เราบอกท่านทั้งหลายอย่างแท้จริง” (NASB) “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย” (NIV)
บ่งบอกว่าสิ่งที่ตามมานั้นสำคัญอย่างมาก นี่เป็นการปรากฏครั้งแรกของวลีนี้ในมัทธิว ซึ่ง
ปรากฏ 30 ครั้งในพระกิตติคุณนี้ 13 ครั้งในมาระโก หกครั้งในลูกา และ 25 ครั้งในยอห์น มัน
แสดงถึงสิทธิอำนาจส่วนตัวของบุคคลที่กล่าว[390] “จนกว่าฟ้าและดินจะล่วงไป” เป็นวิธี
ที่ชัดเจนของการกล่าวว่าจะตราบเท่าที่โลกนี้คงอยู่

“ส่วนนิคหนึ่ง” ของฉบับ AV ที่แปลว่า “อักษรที่เล็กที่สุด” (NASB, NIV) อ้างอิงถึง โยค ซึ่ง
เป็นตัวอักษรที่เล็กที่สุดของตัวอักษรฮีบรู “จุด” (AV) หรือ “ขีดเล็กที่สุด” (NASB) หรือ “ขีด
น้อยที่สุด” (NIV) ก็ไม่ง่ายที่จะระบุ ความเป็นไปได้มากที่สุดดูเหมือนจะเป็นว่ามันอ้างอิงถึง
ขีดเล็ก บน ตัวอักษรฮีบรูตัวหนึ่งที่แยกแยะมันจากตัวอักษร (เส้นเล็กๆ) ที่มีรูปร่างคล้ายกัน
[391] ความเป็นไปได้ก็อีกอย่างก็คือว่า มันอ้างอิงถึงขีดหนึ่งที่บางครั้งถูกใส่ไว้เหนือ บางคำใน
พระคัมภีร์ฮีบรู[392] ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม พระเยซูหมายถึงว่าพระองค์สนับสนุนภาคพันธ-

สัญญาเดิมทั้งหมดจนถึงลักษณะที่เล็กที่สุดของตัวอักษรฮีบรูที่บรรดาผู้เขียนใช้ขณะที่พวกเขาเขียนเอกสารดั้งเดิมต่างๆ

“ถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอย่างที่ถูกบันทึกไว้ทั้งโดยมัทธิว (มธ. 5:18) และโดยลูกา (ลก. 16:17) ยืนยันเช่นกันว่าสำเนาของภาคพันธสัญญาเดิมที่ซึ่งพระองค์บรรยายไม่ใช่อยู่ในฮีบรูดั้งเดิมเท่านั้น แต่เหมือนกับสำเนาสมัยใหม่ต่างๆของเราก็ถูกเขียนขึ้นในสิ่งที่เรียกว่าตัวอักษรฮีบรูแบบอัสซีเรีย และไม่ใช่ในตัวอักษรฮีบรูแบบฟินิเซียดั้งเดิม”[\[393\]](#)

ข้อนี้เป็นพยานที่หนักแน่นต่อการคลาดใจทางคำพูดของพระคัมภีร์ นั่นคือ การคลาดใจของพระเจ้าขยายไปยังถ้อยคำ แม้กระทั่งตัวอักษรในตัวบทดั้งเดิม ข้อ 17-19 อธิบายเรื่องการคลาดใจที่สมบูรณ์ของพระคัมภีร์อีกด้วย ซึ่งก็คือมุมมองที่ว่า การคลาดใจก็ขยายไปยังส่วนทั้งหมดของภาคพันธสัญญาเดิม พระเจ้าได้คลาดใจมันทั้งหมด จนถึงถ้อยคำที่บรรดาผู้เขียนใช้ ในข้อ 18 “ธรรมเนียมบัญญัติ” อ้างอิงถึงภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด ไม่ใช่แค่ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสหรือเพนทาทูก (เปรียบเทียบ ข้อ 17) สิ่งนี้ชี้ชัดเจนจากบริบท

พระเจ้าจะรักษาธรรมเนียมบัญญัติของพระองค์ไว้จนกว่าทุกสิ่งในนั้น ได้เกิดขึ้นตามการเผยพระวจนะ มันก็ถาวรเท่าฟ้าและแผ่นดิน (เปรียบเทียบ 24:35)

5:19

รับบีชาวยิวได้คัดค้านคำสั่งต่างๆของภาคพันธเดิมตามคำสั่งที่พวกเขาเชื่อว่ามีสิทธิอำนาจมากกว่า และน้อยกว่า และหนักแน่นและเบาบาง[\[394\]](#) พระเยซูแก่ไข่มุมมองนี้ พระองค์สอนว่าทั้งหมดนั้นก็มิมีสิทธิอำนาจอย่างเท่าเทียม พระองค์เตือนพวกผู้ฟังของพระองค์ถึงการติดตามการปฏิบัติของพวกผู้นำของพวกเขา ความยิ่งใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์ของพระองค์ขึ้นอยู่กับการถือรักษามุมมองที่สูงส่งของพระคัมภีร์ ข้อนี้แยกแยะสิ่งที่แตกต่างกันภายในแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ บางคนจะมีตำแหน่งที่สูงกว่าคนอื่นๆ ทุกคนจะไม่เท่าเทียมกัน จงสังเกตว่าจะมีผู้คนในแผ่นดินสวรรค์นั้นที่มุมมองของพวกเขาเกี่ยวกับพระคัมภีร์จะไม่เป็นสิ่งเดียวกันกับก่อนที่พวกเขาได้เข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ ทุกคนจะชอบธรรม แต่การเชื่อฟังและทำทีของพวกเขาต่อพระคัมภีร์ก็หลากหลาย

5:20

นักตีความหลายคนถือว่าข้อนี้เป็นข้อไขในคำเทศนาบนภูเขา “เราบอกพวกท่านว่า” เป็นการอ้างถึงการมีสิทธิอำนาจ (เปรียบเทียบ 7:29) มุมมองโดยเทียบเคียงของ “พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี” ก็นำพวกเขาที่จะยอมรับคำสั่งตามพระคัมภีร์บางคำสั่งและที่จะปฏิเสธคำสั่งอื่นๆ (เปรียบเทียบ 15:5-6).^[395] สิ่งนี้ส่งผลให้เกิดการเชื่อฟังแบบเลือกเฟ้นที่ก่อให้เกิดแค่ความชอบธรรมผิวเผินเท่านั้น (แค่การทำตามภายนอกต่อน้ำพระทัยที่เปิดเผยของพระเจ้า) พระเยซูประกาศว่า “ความชอบธรรม” แบบนั้นจะไม่เพียงพอสำหรับการเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์

วลี “เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์” ปรากฏอีกเจ็ดครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ (7:21; 18:3; 19:23, 24; [มก. 9:47](#); [ยน. 3:5](#); [กจ. 14:22](#)) ในทุกกรณีนั้น เงื่อนไขสำหรับการเข้าไปคือความเชื่อเท่านั้น การเชื่อฟังแบบเลือกเฟ้นไม่ได้แสดงถึงทำที่ความเชื่อที่เหมาะสมต่อพระเจ้า ซึ่งเป็นทำที่ที่ขอหั้นและพระเยซูได้เรียกหาเมื่อพวกท่านกล่าว “จงกลับใจใหม่”

“ข้าพเจ้าได้รู้สึกเสมอว่า [มัทธิว 5:20](#) เป็นกุญแจสู่คำเทศนาที่สำคัญนี้ . . . หัวข้อหลักคือ ความชอบธรรมแท้ พวกผู้นำทางศาสนามีความชอบธรรมภายนอก ปลอดภัยขึ้นอยู่กับธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ความชอบธรรมที่พระเยซูอธิบายเป็นความชอบธรรมแท้และสำคัญที่เริ่มต้นภายในใจ พวกฟาริสีเป็นห่วงเกี่ยวกับรายละเอียดเล็กน้อยของความประพฤติ แต่พวกเขาละเลยเรื่องหลักของ *คุณลักษณะ* ความประพฤติไหลออกจากคุณลักษณะ”^[396]

ส่วนนี้กล่าวถึงทำที่ที่หลากหลายต่อธรรมเนียมปฏิบัติ คือ ล้มเลิกหรือทำให้สมบูรณ์ (ข้อ 17) และทำตามและสอน (ข้อ 19)

พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายถึงสิ่งที่ธรรมเนียมปฏิบัติเรียกร้องในข้อ 21-48.^[397] พระองค์เลือกหกหัวข้อ พระองค์ไม่ได้เปรียบเทียบการตีความของพระองค์กับคำสอนของโมเสส แต่กับการตีความของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี พระองค์อธิบายถึงความหมายของตัวบทที่พระเจ้าตั้งใจในเริ่มแรก พระองค์กำลังอธิบายพระคัมภีร์

“เป็นเวลาหลายชนรุ่น . . . ธรรมเนียมปฏิบัติ *ปากเปล่า* . . . ได้ถูกส่งไปให้ในความทรงจำของชนหลายรุ่นของพวกธรรมจารย์ ในช่วงกลางของศตวรรษที่สามคริสตศักราช การสรุปของมัน

ได้ถูกทำขึ้นและรวบรวม การสรุปนั้นเป็นที่รู้จักกันว่า *มิชนาห์* มันประกอบด้วยคำรา 63 เล่ม ในหัวข้อที่หลากหลายของธรรมเนียมปฏิบัติ และทำเป็นหนังสือเล่มหนึ่งในภาษาอังกฤษซึ่งมีเกือบ 800 หน้า ภายหลัง นักวิชาการชาวอิวก็ยุ่งในการทำคู่มือที่จะอธิบาย *มิชนาห์* คู่มืออธิบายเหล่านี้เป็นที่รู้จักกันว่า *ทัลมุด* จาก *ทัลมุด* ของเยรูซาเล็มนั้นก็มี 12 เล่ม และจาก *ทัลมุด* ของบาบิโลนก็มี 60 เล่ม”[398]

นำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับการมา 5:21-26

5:21 ในแต่ละกรณีของหกกรณีเหล่านี้ ก่อนอื่นพระเยซูบรรยายการเข้าใจถึงภาคพันธสัญญาเดิมอันเป็นที่นิยม ซึ่งเป็นมุมมองที่ได้รับการสนับสนุนโดยพวกอาจารย์ทางศาสนาแห่งสมัยของพระองค์ ในข้อนี้ พระองค์แนะนำมันโดยการกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้กับคนในสมัยก่อนว่า” (NASB) นี่เป็นถ้อยคำที่พวกรับบีแห่งสมัยของพระองค์ใช้เมื่อพวกเขาอ้างอิงถึงคำสอนของภาคพันธสัญญาเดิม[399]

พระเยซูอ้างพระบัญญัติที่หกและรวมมันกับ เลวีนิติ 19:17 “ศาล” ที่นี้เป็นศาลพลเรือนในอิสราเอล

5:22 พระเยซูเปรียบเทียบการตีความที่ถูกต้องของพระองค์กับการเข้าใจโดยทั่วไปที่ผิดถึงคำสั่งนี้ คำกล่าว “แต่เราบอกพวกท่านว่า” (ข้อ 22, 28, 32, 34, 39, 44) ไม่ใช่คำกล่าวของรับบีโดยทั่วไป แม้ว่ามันมีความเหมือนบางอย่างในลัทธิของรับบี[400] มันแสดงออกถึงสิทธิอำนาจที่ทำให้พวกผู้ฟังของพระองค์ประหลาดใจ (เปรียบเทียบ 7:29) ดังนั้นพระเยซูได้ “บรรลุ” หรือสถาปนาความหมายของพระคัมภีร์ตอนต่างๆที่พระองค์อ้างอิงถึง (ข้อ 17).[401]

“พระเยซูอ้างถึงความเป็นพระเจ้าอย่างชัดเจนในสิบสองวิธีเป็นอย่างน้อย พระองค์อ้างอิงถึงสิทธิ์ทั้งสามของพระเจ้า คือ (1) พิพากษามนุษย์ (2) ยกโทษบาป และ (3) ให้ชีวิตนิรันดร์ พระองค์ประกาศว่า (4) การปรากฏของพระองค์เป็นการปรากฏของพระเจ้าเช่นเดียวกับการปรากฏของแผ่นดินของพระเจ้าและ (5) ทำที่ที่ผู้คนมีต่อพระองค์จะกำหนดจุดหมายนิรันดร์ของพวกเขา (6) พระองค์ระบุการกระทำของพระองค์เข้ากับการกระทำของพระเจ้า (7) พระองค์สอนความจริงด้วยสิทธิอำนาจของพระองค์เอง และ (8) กระทำการ

อัศจรรย์ต่างๆด้วยสิทธิอำนาจของพระองค์เอง (9) ดูเหมือนว่าพระองค์ได้รับการนมัสการหรือการก้มคำนับ (10) พระองค์ก็กักเอาไว้ชีวิตของพระองค์เป็นรูปแบบสำหรับคนอื่นๆ ซึ่งเป็น ‘รูปแบบแห่งชีวิตที่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า’ (11) พระองค์ประยุกต์ใช้ตัวบทต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมที่อธิบายถึงพระเจ้าเข้ากับพระองค์เอง และ (12) ในคำอุปมาหลายเรื่อง พระองค์ระบุพระองค์เองเข้ากับบิดาหรือกษัตริย์ผู้ซึ่งแสดงถึงพระเจ้าโดยทางอ้อม”

[402]

เมื่อพระเจ้าให้พระบัญญัติที่หก พระองค์ไม่ได้ต้องการแค่ให้ผู้คนยับยั้งจากการฆ่ากันและกันเท่านั้น พระองค์ต้องการให้พวกเขายับยั้งจากความเกลียดชังที่นำไปสู่การฆ่าอีกด้วย การฆ่าเป็นแค่การแสดงออกภายนอกของปัญหาภายใน พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีกล่าวถึงการกระทำภายนอกเท่านั้น พระเยซูแสดงให้เห็นว่าเป็นห่วงของพระเจ้านั้น ไปลึกกว่านั้นมาก การยับยั้งจากการฆ่าไม่ได้สถาปนาว่าบุคคลหนึ่งชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า ความโกรธที่ไม่เหมาะสมก็ทำให้บุคคลหนึ่งอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้าที่ศาลสวรรค์ “เนื่องจากว่าไม่มีศาลมนุษย์ที่สามารถที่จะพิจารณาคดีของความโกรธภายในได้” [403]

พระเยซูใช้คำว่า “พี่น้อง” บ่อยครั้งในแง่ของสาวกที่เป็นพี่น้อง ตามปกติ คำนี้ปรากฏในถ้อยคำของพระเยซูในพระกิตติคุณเล่มแรก และมัทธิวบันทึกว่าพระองค์ใช้คำนี้อย่างกว้างขวาง ความสัมพันธ์นี้เป็นการขยายของความเป็นจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของสาวกที่เชื่อ ดังนั้น ผู้เชื่อทุกคนเป็นพี่น้องในแง่ฝ่ายวิญญาณ การใช้คำนี้ของคริสตจักรเริ่มแรกก็สะท้อนถึงการใช้นี้ของพระเยซู

“ระคา” เป็นการถ่ายตัวอักษรของภาษาอารเมค *เรคา* มันหมายถึง “คนโง่” “คนเง่า” หรือ “คนโง่เง่า” [404] “ศาลสูง” (NASB) หรือ “แซนเฮดริน” (NIV; คำกรีก *ซุนเนดริออน*) บางที่อ้างอิงถึงศาลสูงสุดของพระเจ้าเมื่อพิจารณาถึงบริบท ไม่ใช่สภาแซนเฮดรินชาวยิวแห่งสมัยของพระเยซู พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีสอนว่า บุคคลหนึ่งที่กล่าวถึงใครคนหนึ่งว่าเป็น “ระคา” ก็อยู่ในอันตรายของการถูกฟ้องสำหรับการใส่ร้ายต่อหน้าสภาแซนเฮดริน [405] “คนโง่” (คำกรีก *โมเรส*) เป็นคำที่คล้ายกันที่บุคคลหนึ่งรู้สึกถึงความเกลียดชังแม้กระทั่งต่อพี่น้อง

ของเขาอาจใช้ เขาเองจะอยู่ในอันตรายของการพิพากษาของพระเจ้า ซึ่งทักทักเอาว่า ความเกลียดชังของเขานั้นปราศจากเหตุผล (เปรียบเทียบ 23:17)

พระเยซูกล่าวว่าผู้ทำผิดก็ “มีความผิด” พอ (สมควร) ที่จะประสบกับการพิพากษานิรันดร์ ไม่ใช่ว่าเขาจะมีความผิด ไม่ว่าเขาจะประสบกับการพิพากษานิรันดร์หรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของเขากับพระเจ้า นั่นดูเหมือนจะไม่มีการแข่งขันหรือการพัฒนาใดๆในตัวอย่างทั้งสามเหล่านี้แห่งความโกรธ พระเยซูเพียงแค่นำเสนอตัวอย่างที่เป็นไปได้สามตัวอย่างพร้อมกับการเลือกสรรของคำ และทำให้พวกผู้ฟังของพระองค์แน่ใจว่า ในทั้งสามกรณีนี้ ก็มีการละเมิดน้ำพระทัยของพระเจ้าที่สามารถประสบกับการทรมานที่รุนแรงของพระเจ้าได้ (เปรียบเทียบ 3:12)

คำว่า “นรก” แปลความหมายจากคำกรีก *เกเฮนน่า* ซึ่งเป็นการถ่ายตัวอักษรของคำฮีบรู *เก ฮิน โนม* หรือ “หุบเขาฮิน โนม” นี่เป็นหุบเขาทางใต้ของเยรูซาเล็ม ที่ที่ไฟไหม้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งเผาผลาญขยะของเมือง สถานที่นี้กลายมาเป็นตัวอย่างประกอบของสถานที่ที่คนอธรรมจะประสบกับการทรมานนิรันดร์^[406] มีทิวทัศน์ที่การอ้างอิงถึงมัน 11 ครั้ง

การแสดงถึงความโกรธของพระเยซูนั้นเหมาะสมสำหรับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระเจ้ายกโกรธได้ การโกรธของพระองค์ก็ชอบธรรมอยู่เสมอ ไม่เหมือนกับ ความโกรธที่เกิดจากความเกลียดชังที่ปราศจากเหตุผล เป็นไปได้สำหรับมนุษย์ที่จะโกรธและไม่ทำบาป (อฟ. 4:26) ที่นี่พระเยซูกล่าวถึงความโกรธที่ปราศจากเหตุผลที่สามารถนำไปสู่การฆ่าได้ (เปรียบเทียบ กส. 3:8)

“ชีวิตเป็นความขัดแย้งระหว่างการเรียกร้องของความปรารถนาและการควบคุมของเหตุผล”^[407]

5:23-24

พระเยซูให้ตัวอย่างประกอบทั้งสองเกี่ยวกับความโกรธ อันหนึ่งเกี่ยวข้องกับการนมัสการที่พระวิหาร (23-24) และอีกอันหนึ่งเกี่ยวข้องกับการกระทำทางกฎหมาย (ข้อ 25-26) ทั้งสองกล่าวถึงสถานการณ์ที่ซึ่งผู้ฟังเป็นสาเหตุของความโกรธของอีกบุคคลหนึ่งแทนที่จะเป็นฝ่ายที่ถูกกระทำผิดต่อ ทำไมพระเยซูยกตัวอย่างประกอบในแนวทางนี้? บางทีพระองค์ทำอย่างนั้น

เพราะว่าเรามีท่าทางว่าจะจดจำสถานการณ์ต่างๆที่ซึ่งเรามีข้อข้องใจกับอีกบุคคลหนึ่งมากกว่าสถานการณ์เหล่านั้นที่ซึ่งเราได้ทำผิดต่ออีกบุคคลหนึ่ง ยิ่งกว่านั้น พวกสาวกของพระเยซูควรวางเกี่ยวกับการไม่ทำให้คนอื่นเกลียดพวกเขาอย่างที่เราควรเกี่ยวกับการเกลียดคนอื่นที่เป็นไปได้

ผู้ถวายจะถวายเครื่องบูชาของเขา ณ แท่นบูชาทองคำในลานพระวิหาร มันสำคัญที่จะยกภาระแห่งความเกลียดจากใจของพี่น้องอีกคนหนึ่งมากกว่าที่จะเข้าร่วมในการกระทำที่เป็นพิธีแห่งการนมัสการ การนมัสการที่เป็นพิธีสำคัญอย่างมากต่อพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี และต่อคนยิวทั้งหมด แต่พระเยซูวางความบริสุทธิ์ภายในมาก่อน แม้กระทั่งความบริสุทธิ์ภายในของอีกบุคคลหนึ่ง (เปรียบเทียบ [1 ซมอ. 16:7](#)) ยิ่งกว่านั้น การกินดีก็สำคัญกว่าการนมัสการในแง่ที่ว่ามันต้องมาก่อน

“สิ่งของที่โดดเด่นที่สุดในลานของพวกปุโรหิตคือแท่นบูชาขนาดใหญ่ที่ทำด้วยศิลาที่ไม่ตกแต่ง ซึ่งเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่ไม่น้อยกว่า 48 ฟุต และประกอบด้วย ‘เขาสัตว์’ ซึ่งสูง 15 ฟุต รอบๆมันก็มี ‘การโคจรรอบ’ สำหรับพวกปุโรหิตที่ปรนนิบัติ ผู้ซึ่งผ่านรอบโดยทางขวาและออกไปทางซ้ายตามกลุอย่าง ‘การโคจรรอบ’ นี้ถูกยกจากพื้น 9 ฟุต และสูง 1 ฟุตครึ่ง ในขณะที่ ‘เขาสัตว์’ วัดได้ 1 ฟุตครึ่งในความสูงนั้น พวกปุโรหิตก็จะไปถึงส่วนบนของแท่นบูชาในระยะเวลา 3 ฟุต และ 4 ฟุตครึ่งถึงส่วนบนของ ‘เขาสัตว์’ แต่ละอัน พื้นราบเอียง ซึ่งยาว 48 ฟุตและกว้าง 24 ฟุตที่ซึ่ง ‘ทางลง’ ตรงกลางสองที่ที่เล็กกว่ารวมเข้าด้วยกันก็นำขึ้นไปสู่ ‘การโคจรรอบ’ จากทางใต้”[\[408\]](#)

5:25-26

ตัวอย่างประกอบที่สองเน้นถึงความสำคัญของการทำให้สิ่งต่างๆถูกต้องอย่างรวดเร็ว สองคนเดินไปยังศาลด้วยกันที่ที่การไม่เห็นด้วยของพวกเขาจะได้รับการตัดสินทางศาลควรพยายามที่ยุติข้อข้องใจของพวกเขาออกศาล (เปรียบเทียบ [1 คร. 6:1-11](#)) ผู้ทำผิดควรขจัดโอกาสสำหรับความโกรธและความเกลียดของอีกบุคคลหนึ่งอย่างรวดเร็ว มิฉะนั้น ผู้พิพากษาจะทำให้สิ่งต่างๆยุ่งยากสำหรับเขาทั้งสอง การอ้างอิงถึงการไปจาก “ผู้พิพากษา... ผู้คุม... ไปยังคุก” ก็พรรณนาถึงข้อบังคับที่เข้มงวดและความซับซ้อนที่เกี่ยวข้องในการไม่ได้ยุติออกศาล

ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าจะทำให้มันยุ่งยากสำหรับ *ผู้เกลียดชัง* และบรรดาผู้ที่ *กระดุ่น* ความเกลียดชังในคนอื่นๆ ถ้าพวกเขาต่อหน้าพระองค์ด้วยความไม่เห็นด้วยระหว่างบุคคลที่ไม่ได้ถูกแก้ไข ความโกรธที่มุ่งร้ายนั้นชั่วร้าย และการพิพากษาของพระเจาก็แน่นอน ดังนั้น พวกเขาจะต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาสามารถทำได้เพื่อจะยุติความโกรธที่ไม่เหมาะสมอย่างรวดเร็ว (เปรียบเทียบ [อฟ. 4:26](#))

นำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับการล่วงประเวณี 5:27-30

5:27-28

พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายถึงความหมายที่ได้ตั้งใจไว้ของพระเจ้าในพระบัญญัติที่เจ็ด ([อพย. 20:14](#); [ฉธบ. 5:18](#)) พวกเขาได้รับในสมัยของพระเยซูมีแนวโน้มที่จะพิจารณาว่า “การล่วงประเวณี” นั้นผิดเพราะว่ามันเกี่ยวข้องกับการขโมยภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง พวกเขาถือว่าเป็นการกระทำภายนอก[409] ในอีกด้านหนึ่งพระเยซูเห็นว่ามันผิด เพราะว่ามันทำให้แต่ละคนที่มีคตินั้นไม่บริสุทธิ์ทางศีลธรรม ซึ่งเป็นสภาพภายใน

คำกรีก *กฺูเน่* สามารถหมายถึงไม่ว่า “ภรรยา” หรือ “ผู้หญิง” แน่แน่นอนว่าวิญญาณของพระบัญญัตินี้จะห้าม *การมีกามตัณหากับผู้หญิงใดๆ* ไม่ใช่แค่ผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว การผิดศีลธรรมที่ถูกจินตนาการขึ้นด้วยหรือปราศจากการใช้ปัจจัยที่ลามกก็เป็นบาปต่อพระเจ้าอย่างที่มีการผิดศีลธรรมทางกายภาพ (เปรียบเทียบ [อพย. 20:17](#)) ความเป็นจริงที่ว่า การผิดประเวณีที่เกิดขึ้นในความคิดมีผลลัพธ์ที่แย่น้อยกว่าการผิดประเวณีที่เกิดขึ้นบนเตียงก็ไม่ได้ทำให้ความจริงนี้ลดน้อยลง

“ผู้ชายที่จ้องมองผู้หญิงด้วยจุดประสงค์ของการต้องการเธอทางเพศก็ได้ล่วงประเวณีทางความคิดแล้ว”[410]

“ผู้ชายที่ถูกกล่าวโทษคือผู้ชายที่ตั้งใจใช้ตาของเขาที่จะกระดุ่นคตินหาของเขา คือผู้ชายที่มองในแนวทางที่ความปรารถนาถูกกระดุ่นและความต้องการถูกเร้าอย่างจงใจ”[411]

5:29-30

เหมือนก่อนนั้น (ข้อ 23-26) ตัวอย่างประกอบทั้งสองก็ช่วยเหลือความเข้าใจของเรา ตาเป็นอวัยวะของร่างกายที่มีความรับผิดชอบเริ่มแรกสำหรับการล่อลวงเราไปสู่ความคิดหรือการกระทำที่ผิดศีลธรรม (เปรียบเทียบ [กคจ. 15:39](#); [สภย. 21:4](#); [อสค. 6:9](#); [18:12](#); [20:8](#)) “ตาข้างขวา” เป็นตาที่ดีที่สุด ซึ่งเป็นการใช้ทางการเปรียบเทียบโดยทั่วไปถึงสิ่งใดก็ตามใน “ทางขวา”

การตีความตามตัวอักษรของข้อนี้คงได้ให้พระเยซูทำให้สมาชิกทุกคนของมนุษยชาติพิการไปจากการทำตามแนวคิดของการตีความนี้ บุคคลหนึ่งไม่ควรควักตาข้างซ้ายของเขาออกทิ้งด้วยหรือ? ยิ่งกว่านั้น การควักตาออกทิ้งจะไม่ขจัดสาเหตุแท้จริงของความผิด ซึ่งก็คือใจที่มีคณาอย่างชัดเจนแล้ว นี่เป็นข้อความที่เกินความจริงซึ่งถูกออกแบบมาเพื่อจะสร้างประเด็นโดยการกล่าวเกินจริง น่าเสียใจ ออริเจนบรรพบุรุษคริสตจักรเริ่มแรกถือสิ่งนี้ตามตัวอักษรและได้ตบตนเอง! ประเด็นของพระเยซูก็คือว่า พวกสาวกของพระองค์ต้องรับมือกับบาป *อย่างเด็ดขาด* เราต้องหลีกเลี่ยงการทดลองไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เป็นที่ชัดเจนว่า สิ่งนี้ไม่ใช่เงื่อนไขสำหรับความรอดแต่สำหรับการเป็นสาวก[412]

การอ้างอิงถึงการตัด “มือข้างขวา” (ข้อ 30) เป็นการเปรียบเทียบเช่นกัน แต่มันเป็นสัญลักษณ์อย่างไร? บางคนถือว่า “มือข้างขวา” เป็นศัพท์ที่สุภาพสำหรับอวัยวะเพศชาย (เปรียบเทียบ [อสย. 57:8](#)).[413] มุมมองนี้มีบริบทในการสนับสนุนของมัน คนอื่นๆถือมือข้างขวาตามตัวอักษรและถือว่ามันเป็นเครื่องมือของการขโมยภรรยาของผู้ชายอีกคนหนึ่ง “นรก” คือเกเฮนน่า ซึ่งเป็นสถานที่สุดท้ายแห่งการลงโทษสำหรับคนอธรรมทั้งหมด[414] การอ้างอิงของมันที่นี้ก็ไม่ได้บ่งบอกว่าผู้เชื่อสามารถไปที่นั่นได้ มันแสดงถึงจุดหมายที่แย่มากที่สุดที่เป็นไปได้ มันเป็นคำพูดที่ขยายเกินความจริงเช่นกัน การสูญเสียอวัยวะส่วนใดของร่างกายก็ดีกว่าการสูญเสียทั้งบุคคลนั้นคือประเด็น

“การจินตนาการเป็นของชั่วร้ายที่พระเจ้าให้มา แต่ถ้ามันถูกทำให้เปื้อนโดยตามันจะสกปรก บาปทั้งหมดไม่ใช่อย่างน้อยบาปทางเพศก็เริ่มต้นด้วยการจินตนาการ ดังนั้นสิ่งที่หล่อเลี้ยงการจินตนาการมีความสำคัญสูงสุดในการติดตามความชอบธรรมของแผ่นดินสวรรค์ (เปรียบเทียบ [ฟป. 4:8](#)) ไม่ใช่ทุกคนตอบสนองในแนวทางเดียวกันต่อสิ่งของทั้งหมด แต่ถ้า (ข้อ 28-29) ตาของท่านเป็นเหตุให้ท่านทำบาป จงควักออกเสีย หรืออย่างน้อยที่สุด อย่ามอง. . .!”[415]

“ถ้าผู้ชายใดๆถูกรบกวนโดยความคิดแห่งสิ่งที่ต้องห้ามและสกปรกต่างๆ
แน่นอนว่า เขาจะไม่พิชิตสิ่งที่ชั่วร้ายต่างๆได้โดยการถอนตัวจากชีวิตและ
กล่าวว่า ข้าพเจ้าจะไม่คิดถึงสิ่งเหล่านี้ เขาสามารถทำอย่างนั้นโดยการรับเข้าสู่
การกระทำของคริสเตียนและความคิดของคริสเตียน”^[416]

น้ำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับการหย่าร้าง 5:31-32

ไม่เพียงแต่ค้นหาเป็นความเท่าเทียมทางศีลธรรมกับการล่วงประเวณี แต่การหย่าร้างก็เช่นกัน คำเชื่อม เด (“และ” NASB) ที่เริ่มต้นข้อ 31 ผูกส่วนนี้กับส่วนที่มาก่อนอย่างใกล้ชิดอย่างมาก (ข้อ 27-30) ในอิสราเอล ผู้ชายหย่าร้าง ภรรยาของเขาโดยการให้ข้อความที่ถูกเขียนขึ้นแก่เธอที่บ่งบอกว่าเขาได้หย่าร้างเธอ (เปรียบเทียบ [ฉธบ. 24:1-4](#)) มันเป็นเรื่องภายในครอบครัว ไม่ใช่บางสิ่งที่ผ่านมาศตวรรษ และมันค่อนข้างปกติ ในกรณีส่วนใหญ่ ผู้หญิงที่หย่าร้าง จะแต่งงานใหม่กับผู้ชายอีกคนหนึ่ง บ่อยครั้งก็เพื่อความมั่นคงของเธอเอง

พระเยซูกล่าวว่าผู้หญิงที่หย่าร้างก็ทำ “[เป็นเหตุ] ให้เธอล่วงประเวณี” เนื่องจากโดยปกติแล้วเธอจะแต่งงานใหม่ ในทำนองเดียวกัน ชายใดก็ตามที่แต่งงานกับผู้หญิงที่หย่าร้างก็ล่วงประเวณีกับเธอ เพราะว่าในสายพระเนตรของ พระเจ้าเธอยังคงแต่งงานกับสามีคนแรกของเธอ การอธิบายของพระเยซูคงได้ช่วยพวกผู้ฟังของพระองค์ ตระหนักถึงผลลัพธ์ของการตัดสินใจที่พวกเขาหลายคนถือว่าไม่สำคัญ นั่นคือ การหย่าร้างภรรยาของตน พวก ผู้หญิงไม่มีสิทธิ์ที่จะหย่าร้างพวกสามีของพวกเขาในอิสราเอลสมัยโบราณ ในการเขียนเกี่ยวกับการหย่าร้างของ ซาโลเม น้องสาวของเฮโรดมหาราชและคอสโตบารัสสามีของเธอ โจเซฟัสแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับธรรมเนียมการหย่าร้างของคนยิวว่า:

“แต่หลังจากนั้น เมื่อซาโลเมได้ทะเลาะกับคอสโตบารัส เธอได้ส่งใบหย่าให้แก่เขา และได้ ล้มเลิกชีวิตแต่งงานของเธอกับเขา แม้ว่าสิ่งนี้ไม่ได้เป็นตามกฎหมายของคนยิว เพราะว่าสำหรับ เราแล้ว มันถูกกฎหมายสำหรับสามีที่จะทำอย่างนั้น แต่ภรณานั้นถ้าเธอจากสามีของเธอไปก็ ไม่สามารถแต่งงานกับอีกคนหนึ่งได้ นอกจากว่าอดีตสามีของเธอได้จับชีวิตแต่งงานกับเธอ”

^[417]

เราสามารถเพิ่มอนุประโยคกเว้นเข้ากับส่วนสุดท้ายของข้อ 32 เนื่องจากว่านั่นดูเหมือนว่าได้เป็นความตั้งใจของ พระเยซู (เปรียบเทียบ [มก. 10:12](#)) บางทีพระองค์ไม่ได้กล่าวซ้ำมันเพราะว่าพระองค์ไม่ต้องการที่จะเน้นถึงกรณี

ยกเว้น แต่ที่จะจดจ่อที่ความจริงจังของการตัดสินใจของสามีที่จะหย่าภรรยาของเขา พระเยซูมีสิ่งที่จะกล่าวมากขึ้นเกี่ยวกับการหย่าร้างใน 19:3-9 (เปรียบเทียบ [มก. 10:11-12](#); [ลก. 16:18](#))

“... พระเยซูแนะนำแนวคิดที่ใหม่และตกใจที่แม้กระทั่งผู้คนที่หย่าร้างอย่างเหมาะสมที่แต่งงานครั้งที่สองอาจจะคิดว่าเป็นการล่วงประเวณี จากการที่อนุญาตการหย่าร้าง ภาคพันธสัญญาเดิมก็ไม่ถือว่าบรรดาผู้ที่แต่งงานใหม่นั้นล่วงประเวณี... การแต่งงานถูกมุ่งหมายให้สถาปนาความสัมพันธ์ที่ถาวรระหว่างผู้ชายและผู้หญิง และดังนั้นการหย่าร้างไม่ควรถูกถือว่าเป็นทางเลือกสำหรับพวกสาวกแห่งแผ่นดินสวรรค์”[\[418\]](#)

นักตีความบางคนจำกัดการผิดประเวณี (“ความไม่บริสุทธิ์” “การผิดศีลธรรม” คำกรีก *พอร์เนอา*) เฉพาะกับความไม่สัตย์ซื่อระหว่างระยะเวลาหมั้น คือหนึ่งปีระหว่างการหมั้นของกลุ่มหมั้นชาวยิวและการสมรสที่สำเร็จบริบูรณ์ของพวกเขา[\[419\]](#) ปัญหาที่มีกับมุมมองนี้ก็คือว่า *พอร์เนอา* มีความขอบเขตของความหมายที่กว้างกว่านี้[\[420\]](#)

นำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับการสาบาน 5:33-37

5:33 ถัดไปพระเยซูให้ความย่อของหลายคำสั่งในพันธสัญญาเดิมที่ห้ามการสาบาน การอ้างนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะรับรองคำสาบาน และจากนั้นการละเมิดมัน ([อพย. 20:7](#); [ลนต. 19:12](#); [กตว. 30:2](#); [ขธบ. 5:11](#); [6:3](#); [23:21-23](#)) พระเจ้าตั้งใจให้มีความสัตย์จริงที่เรียบง่ายในคำพูดอยู่เสมอเช่นเดียวกับการสมรสตลอดชีวิต

พวกเรับบีพัฒนาการแบ่งเป็นชั้นๆที่ละเอียดของคำสาบาน พวกเขาสอนว่าการสาบานโดยนามของพระเจ้านั้นผูกมัด แต่การสาบานโดยสวรรค์และแผ่นดินโลกไม่ได้ผูกมัด การสาบานต่อเยรูซาเล็มนั้นผูกมัด แต่การสาบาน โดย เยรูซาเล็มไม่ผูกมัด ในบางกรณี พวกเขาพยายามที่จะหลอกลวงคนอื่นๆ โดยการอ้างถึงสิ่งที่มีอำนาจที่หลากหลายในคำสาบานของพวกเขา[\[421\]](#) พระเยซูไม่ได้กล่าวถึง “การสาปแช่ง” ที่นี้ แต่กล่าวถึงการใช้คำสาบานเพื่อจะยืนยันว่าสิ่งทีคนหนึ่งกล่าวนั้นเป็นจริง

5:34-36 พระเยซูซ้ำและการใช้เหตุผลเพื่อให้เชื่ออย่างผิดๆทั้งสิ้น โดยการกล่าวว่า ถ้าคำสาบานที่พระเจ้าตั้งใจให้รับรองความสัตย์จริงในคำพูดกลายมาเป็นเครื่องมือของการหลอกลวง พวก

สาวกของพระองค์ควรหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านั้น อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูไปข้างล่างของการกระทำ ภายนอกผู้ประเด็นแท้จริง ที่ได้เป็นความเป็นห่วงของพระเจ้าตั้งแต่การเริ่มต้น ประเด็นของ พระองค์ก็คือว่า ผู้คนไม่ควร โทกกายใต้สถานการณ์ ใดๆ

พระเยซูอธิบายว่าอะไรก็ตามที่บุคคลหนึ่งอ้างถึงในคำสาบานก็มีการเชื่อมโยงบางอย่างกับ พระเจ้า ดังนั้น คำสาบานใดๆก็เป็นการอ้างถึงพระเจ้าทางอ้อมถ้าไม่ใช่โดยตรง ตัวอย่างเช่น ที่ จะกล่าวว่าเป็นคนหนึ่งสามารถสาบาน โดย “ศิระมะ” ของตนเอง และจากนั้นก็ละเมิดคำสาบานของ เขา เพราะว่าเขาไม่ได้อ้างถึงนามของพระเจ้ายี่สายตาสั้น

“... สิ่งที่ถูกเรียกว่า ‘สัญญา’ ท่ามกลางมนุษย์ถูกเรียกว่า ‘คำสาบาน’ ที่ เกี่ยวข้องกับพระเจ้า”[\[422\]](#)

กาลวินสังเกตว่าพระคัมภีร์หลายตอนบ่งบอกว่า การเรียกหาพระเจ้าในฐานะพยานเพื่อจะยืนยัน ความจริงของคำของคนหนึ่งก็คล้ายๆ จะเป็นการนมัสการพระเจ้า (เช่น [อสย. 19:18](#); [65:16](#); [ยรม. 12:16](#)) คำสาปแช่งต่างๆที่มีการคุกคามต่อพระเจ้าไม่ควรถือว่าเป็น คำสาบาน มันผิดที่จะสาบานอย่างเท็จๆ โดย (“คูหมิ่น”) นามของพระองค์ ([ลก. 19:12](#)) ที่จะใช้ นามของพระองค์ในคำสาบานที่จริงแต่ไม่จำเป็น และที่จะเอาบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้ามา แทนที่ของพระองค์ ดังนั้นก็เป็นการย้ายพระสิริของพระองค์ไปยังพวกเขา ([อพย. 23:13](#)) พระเจ้าไม่เพียงแต่อนุญาตการใช้คำสาบานภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติเท่านั้น แต่พระองค์บัญญัติการใช้คำสาบานในกรณีที่น่าเป็นอีกด้วย ([อพย. 22:10-11](#)).[\[423\]](#)

“สำหรับคนแห่งการตัดสินใจที่มีหลัก จากนั้นก็ไม่สามารถมีข้อสงสัยว่าองค์ พระผู้เป็นเจ้าในพระคัมภีร์ตอนนั้น [คือ [มธ. 5:33-37](#)] ไม่เห็นด้วยกับคำ สาบานเหล่านั้นที่ถูกห้ามโดยธรรมเนียมปฏิบัติเท่านั้น [เปรียบเทียบ [ยก. 5:12](#)] เพราะพระองค์ ผู้ซึ่งในชีวิตนั้นได้ให้แบบอย่างของความสมบูรณ์แบบที่ พระองค์สอน ก็ไม่ได้หลีกเลี่ยงจากคำสาบานเมื่อใดก็ตามที่สถานการณ์ เรียกร้อง และพวกสาวก ผู้ซึ่งเราแน่ใจว่าได้เชื่อฟังพระอาจารย์ของพวกเขา ในทุกสิ่งก็ทำตามแบบอย่างเดียวกัน ใครจะกล้ากล่าวว่าเปาโลคงได้สาบาน ถ้าการทำกรสาบานได้ถูกห้ามไว้อย่างสิ้นเชิง? แต่เมื่อสถานการณ์เรียกร้อง

ท่านก็สาบานโดยปราศจากการลังเลใดๆ บางครั้งก็เพิ่มคำสาปด้วย [รม. 1:9; 2
คร. 1:23].”[424]

5:37

“จริงที่ว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่” ของพระเยซูไม่ใช่คำศัพท์แท้จริงที่พระองค์ต้องการให้พวกสาวกของพระองค์ใช้ ถ้าพระองค์หมายถึงอย่างนั้น พระองค์คงได้ทำสิ่งที่พระองค์ว่ากล่าวพวกเรียบีสำหรับการทำอย่างนั้น ตรงกันข้าม มันหมายถึง “จริง” หรือ “ไม่” ที่เรียบง่าย ฉบับแปล NIV ให้แก่นี้: “ให้ ‘จริง’ ของคุณเป็น ‘จริง’ และ ‘ไม่’ ของคุณเป็น ‘ไม่’”

“โดยการเพิ่มคำสาบานกับถ้อยคำของเรา ไม่ว่าเราอมรับว่าถ้อยคำปกติของเราไม่สามารถเป็นที่วางใจได้ หรือเราลดตัวเราเองไปสู่ระดับของโลกที่โกหกที่ทำตามมารร้าย (ASV).”[425]

“ความชั่ว” ณ ตอนปลายของข้อนี้ไม่ว่าอาจเป็นการอ้างอิงถึงมาร หรืออาจหมายถึงที่จะไปไกลกว่าคำสอนของพระเยซูในประเด็นนี้ที่เกี่ยวข้องกับความชั่ว

ผู้เชื่อที่มีธรรมในใจอย่างมากบางคนถือถ้อยคำของพระเยซูตามตัวอักษรและปฏิเสธที่จะใช้การสาบานไม่ว่าประเภทใดก็ตาม แม้กระทั่งในศาล อย่างไรก็ตาม ประเด็นของพระเยซูคือความสำคัญของความสัตย์จริง บางทีพระองค์คงไม่ได้ปฏิเสธการใช้คำสาบานในฐานะเป็นระเบียบในกระบวนการทางกฎหมาย

“สิ่งเหล่านั้น [คำสาบานในศาลหรือคำสาบานของความจงรักภักดีทางการเมือง] ไม่ควรจำเป็น แต่ในภาคปฏิบัติ สิ่งเหล่านั้นทำหน้าที่เป็นจุดประสงค์ที่รักษาในโลกที่จริยธรรมของแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้ถูกปฏิบัติตามอยู่เสมอ การปฏิเสธที่จะใช้คำสาบานที่ถูกเรียกร้องสามารถแสดงถึงความประทับใจผิดที่เดียวในสถานการณ์เช่นนั้น”[426]

พระคัมภีร์บันทึกว่าพระเจ้าเองได้สาบาน ไม่ใช่เพราะว่าบางครั้งพระองค์โกหกหรือสามารถโกหกได้ แต่เพื่อที่จะเน้นย้ำถึงความสัตย์จริงของพระองค์ต่อผู้คน (ปฐก. 9:9-11; ลก. 1:73)

พระเยซูเป็นพยานภายใต้คำสาบาน (26:63-64) อย่างที่เปาโลได้ทำ (รม. 1:9; 2 คร. 1:23; 1 ทธ. 2:5, 10)

“มันต้องถูกยอมรับอย่างตรงๆที่นี่ว่า พระเยซูฝ่าฝืนธรรมเนียมบัญญัติของภาคพันธสัญญาเดิมอย่างเป็นทางการ คือ สิ่งที่ธรรมเนียมบัญญัตินั้นอนุญาตหรือสั่ง (ฉธบ. 6:13) พระองค์ก็ห้าม แต่ถ้าการดีความของพระองค์เกี่ยวกับทิศทางที่ซึ่งธรรมเนียมบัญญัตินั้นมีสิทธิอำนาจ จากนั้นคำสอนของพระองค์ก็ทำให้ธรรมเนียมบัญญัติสมบูรณ์”[427]

“สิ่งที่พระเยซูกล่าวก็คือสิ่งนี้ คนที่ได้อย่างแท้จริงจะไม่จำเป็นที่จะทำการสาบาน ความจริงของการพูดของเขาและความเป็นจริงของคำสัญญาของเขาไม่จำเป็นต้องมีการรับรองเช่นนั้น แต่ความเป็นจริงที่ว่าคำสาบานบางครั้งยังคงจำเป็นก็คือหลักฐานที่ว่ามีมนุษย์ที่ไม่ใช่มนุษย์ที่ดีและนี่ไม่ใช่โลกที่ดี

“ดังนั้น จากนั้นคำกล่าวนี้ของพระเยซูก็ละพันระสองอย่างไว้กับเรา มันละพันระไว้กับเราที่จะทำให้ตัวเราเองเป็นแบบที่ว่าคุณจะเห็นความดีที่โปร่งใสของเราจนพวกเขาจะไม่ถามหาคำสาบานจากเรา และมันละพันระไว้กับเราที่จะแสวงหาที่จะทำให้โลกนี้เป็นโลกแบบที่ว่าความเท็จและการนอกใจจะถูกขจัดจากโลกจนความจำเป็นสำหรับคำสาบานจะถูกล้มเลิกไป”[428]

น้ำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับการตอบแทน 5:38-42

- 5:38 การตอบแทนก็ปกติในตะวันออกใกล้โบราณ บ่อยครั้งแล้วมันนำไปสู่ความพยายามที่ซึ่งการแก้แค้นที่เพิ่มขึ้นได้ดำเนินไปเป็นเวลาหลายชนรุ่น “กฎข้อบังคับของการตอบแทน” (คำละติน *เลกซ์ ทาลิออนนิส*) ของอิสราเอลจำกัดการตอบแทนไม่มากกว่าการชดเชยที่เท่าเทียม (อพย. 21:24; ลนต. 24:19-20; ฉธบ. 19:21) คนยิวมีแนวโน้มที่จะถือว่ากฎข้อบังคับของการตอบแทนเป็นการอนุญาตของพระเจ้าที่จะทำการแก้แค้น นั่นไม่เคยเป็นความตั้งใจของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ลนต. 19:18) พระองค์เพียงแค่ต้องการที่จะปกป้องพวกเขาไว้จากการแก้แค้นเลยเถิดและที่จะเหนี่ยวรั้งความพยายาม

ในบางสถานการณ์ คนขีวสามารถ ช่วย เพื่อจะหลีกเลี่ยงการแก้แค้นของพี่น้องของพวกเขา (อพย. 21:26-27) ณ ศตวรรษแรก การชดใช้ด้วยเงินได้แทนที่การบาดเจ็บสาหัสทางร่างกายในฐานะเป็นการลงโทษสำหรับการทำร้ายทางร่างกาย[429] อย่างที่พระเจ้าได้อนุญาตการหย่าร้างเนื่องจากความแข็งกระด้างแห่งใจของมนุษย์ ดังนั้นพระองค์ได้อนุญาตการตอบแทนบางอย่างภายใต้ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส อย่างไรก็ตาม ความตั้งใจของพระองค์ก็คือว่า ประชากรของพระองค์จะหลีกเลี่ยงการหย่าร้างและการตอบแทนโดยสิ้นเชิง พระองค์ต้องการให้เรารักกันและกันและเห็นว่าสวัสดิภาพของคนอื่นๆสำคัญกว่าสวัสดิภาพของเราเอง

5:39ก

ก่อนอื่นพระเยซูอธิบายถึงความตั้งใจของพระเจ้าเกี่ยวกับการตอบแทน โดยเนื้อแท้แล้วพระองค์ตรัสว่า เมื่อคนชั่วทำผิดต่อท่าน อย่าต่อสู้พวกเขา “ต่อสู้” (คำกรีก *อันธิสเต็มิ*) หมายถึงที่จะปกป้องตนเอง ที่จะปฏิบัติการที่ก้าวร้าวต่อใครคนหนึ่ง อย่างที่ข้อต่อๆมาอธิบายเมื่อคนชั่วทำสิ่งที่แย่งต่างๆต่อเรา พวกสาวกของพระคริสต์ควรยอมรับความอยู่ดีธรรมโดยปราศจากการทำการแก้แค้น[430]

สิ่งที่ชัดเจนในมุมมองนี้ก็คือพระสัญญาต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิมที่ว่า พระเจ้าจะ *ดูแลคนชอบธรรม* ดังนั้น ที่จะยอมรับความอยู่ดีธรรมโดยปราศจากการตอบแทนแสดงถึงความวางใจที่ว่าพระเจ้าจะดูแลคนของพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ ภาคพันธสัญญาเดิมสอนว่าคนขีวจะต้องละการแก้แค้นไว้กับพระเจ้า (ลกต. 19:17-18; มข. 32:35; สดต. 94:1; สภย. 20:22; 24:29) คนขีวที่ยังรู้ตระหนักถึงสิ่งนี้ในสมัยของพระเยซู[431] เปาโลได้ต่อต้าน (คำกรีก *อันธิสเต็มิ*) เปโตร (กท. 2:11) เนื่องจากความรักเพื่อข่าวประเสริฐและเพื่อนผู้เชื่อของท่าน ไม่ใช่เนื่องจากความเห็นแก่ตัว เราควรปกป้องสิ่งที่ถูกต้องและปกป้องสิทธิของคนอื่นๆ แต่เราควรวางใจพระเจ้าที่จะปกป้องเรา

จุดประสงค์ของพระเยซูในคำเทศนาบนภูเขาเรามีสามอย่าง คือ ที่จะสนับสนุนสิทธิอำนาจที่เปิดเผยตลอดกาลของธรรมเนียมบัญญัติ (เช่น 5:18-19) ที่จะจดจ่อที่ความหมายดั้งเดิมของธรรมเนียมบัญญัติอีกครั้ง (เช่น 5:21-22) และที่จะแทนที่การเตรียมที่ควบคุมบังคับชั่วคราวของธรรมเนียมบัญญัติ (เช่น 5:38-39) โดยการทำสิ่งเหล่านี้ พระเยซูก็ทำ (สถาปนา) ให้ธรรมเนียมบัญญัติ “สมบูรณ์”

พระเยซูให้ตัวอย่างประกอบสี่อย่างเพื่อจะอธิบายสิ่งที่พระองค์หมายถึง ในตัวอย่างประกอบแรก (ข้อ 39ข) สาวกประสบกับการโจมตีทางร่างกายที่ปราศจากเหตุผลบนตัวของเขาหรือของเธอ บุคคลหนึ่งจะทำอะไร? เขาหรือเธอไม่ควรทำร้ายผู้รุกรานเป็นการตอบแทน แต่ควรรับเอาความเสียหายและการดูถูกไว้ เขาควรแม้กระทั่งพร้อมที่จะยอมรับการโจมตีอย่างเดียวกันอีก

ในตัวอย่างประกอบของพระเยซู สาวกถูกตบที่แก้มขวา ภายใต้สภาพที่ปกติ สิ่งนี้จะมาจากด้านหลังของมือข้างขวาของคนทีถนัดมือขวา การตบเช่นนั้นเป็นการดูถูกมากกว่าการทำร้ายอย่างใดก็ตาม บางทีเราไม่ควรสร้างอะไรมากเกินไปจากประเด็นนั้น

ประเด็นก็คือว่า พวกสาวกควรรับเอาการดูถูกหรือความเสียหายโดยปราศจากการแก้แค้น ในวัฒนธรรมแบบ “เกียรติและความอับอาย” ของพระเยซู การเสียสละเช่นนั้นบางทีใหญ่กว่าที่มันเป็นสำหรับเราในทุกวันนี้ในโลกตะวันตก อย่างเช่นก่อนหน้านั้น (เช่น ข้อ. 29-30) บางทีพระเยซูกล่าวก่อนข้างเกินจริง

“คริสเตียนแท้ได้ลิ้มสิ่งที่มันเป็นที่จะถูกดูถูก เขาได้เรียนรู้จากพระอาจารย์ของเขาที่จะยอมรับการดูถูกใดๆ และไม่ขุ่นเคือง และไม่แสวงหาที่จะแก้แค้น”^[432]

ประการที่สอง ถ้าใครคนหนึ่งต้องการที่จะดึงดูดชั้นในของสาวกมากเท่าที่เป็นได้เพื่อความผิจริงหรือแบบจินตนาการบางอย่าง สาวกนั้นจะต้องสละมันอย่างเต็มที่ (ข้อ 40) สาวกนั้นไม่ควรต่อสู้การกระทำของผู้เป็นปรปักษ์ที่ชั่ว ยิ่งกว่านั้น เขาหรือเธอควรพร้อมและเต็มใจที่จะสละเสื้อผ้าชั้นนอกเช่นกัน ภายใต้ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส เสื้อคลุมของบุคคลหนึ่งเป็นบางสิ่งที่เขาหรือเธอมีสิทธิ์ที่เกือบยึดครองไม่ได้ที่จะเก็บไว้ (อพย. 22:26-27; มธข. 24:13) นี่เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของคำพูดที่ขยายเกินความจริง พระเยซูไม่ได้ตั้งใจให้พวกสาวกของพระองค์เดินไปรอบๆแบบเปลือยเปล่า แต่ที่จะใจกว้างแม้กระทั่งต่อพวกศัตรู แม้กระทั่งว่ามันหมายถึงการสละทรัพย์สินสมบัติที่สำคัญ

“... สิ่งที่พระเยซูกล่าวคือสิ่งนี้ ‘คริสเตียนไม่ยึดถือสิทธิ์ของเขา เขาไม่ได้เถียงในเรื่องสิทธิ์ทางกฎหมายของเขา เขาไม่ถือว่าตนเองมีสิทธิ์ทางกฎหมายใดๆเลย’”^[433]

ตัวอย่างประกอบที่สามเรียกร้องความรู้เบื้องหลังบางอย่างเกี่ยวกับประเพณีในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่เพื่อจะชื่นชม (ข้อ 41) บางครั้งคนโรมันเกณฑ์พลเรือนให้แบกกระเป๋าเดินทางของเจ้าหน้าที่ทางกองทัพ แต่พลเรือนนั้นไม่จำเป็นต้องแบกกระเป๋าดังนั้นมากกว่าหนึ่งกิโลเมตรของโรม[434] การบังคับนี้ทำให้คนยิวที่ยังหลายคนจนเฉิวและโกรธ อีกครั้งหนึ่งสาวกจะไม่เพียงแต่ยับยั้งจากการตอบแทน แต่แม้กระทั่งจะยับยั้งจากการต่อต้านความอยู่ดีธรรมส่วนตัวอีกด้วย พระเยซูสนับสนุนการไปมากกว่าหนึ่งกิโลเมตร สาวกจะต้องตอบสนองต่อการเรียกร้องที่ปราศจากเหตุผลโดยการให้แม้กระทั่งมากกว่าที่ปฏิบัติขบ และเขาหรือเธอจะตอบแทนความชั่วด้วยความดี

“... สิ่งที่พระเยซูกล่าวคือ ‘สมมุติว่าเจ้านายของคุณมาหาคุณและบังคับให้คุณเป็นคนนำทางหรือพนักงานยกกระเป๋าเป็นระยะทางหนึ่งกิโลเมตร อย่าไปในระยะทางหนึ่งกิโลเมตรด้วยความขุ่นเคืองที่ขมขื่นและเค่นชัด จงไปในระยะสองกิโลเมตรด้วยความชื่นบานและความกรุณาที่ดี’ สิ่งที่พระเยซูกล่าวคือ ‘อย่าคิดถึงเสรีภาพของคุณที่จะทำอย่างที่คุณชอบอยู่เสมอ จงคิดถึงหน้าที่ของคุณและสิทธิพิเศษของคุณที่จะบริการคนอื่นๆอยู่เสมอ เมื่องานถูกมอบหมายให้คุณ อย่าทำมันในฐานะเป็นหน้าที่ที่เคร่งขรึมเพื่อที่จะขุ่นเคือง จงทำมันในฐานะเป็นการบริการที่จะมอบให้อย่างยินดี’”[435]

“พวกريبปีมีสุขภาพดีที่จะเข้ากันซึ่งนำทั้งและคลายพอ แต่แน่นอนว่าขาดแรงโน้มถ่วงของสิ่งนี้ และซึ่งไม่เคยหล่นจากริมฝีปากเดียวกัน ถ้าเพื่อนบ้านของคุณเรียกคุณว่าลา จงวางอานสำหรับใส่สัมภาระบนหลังของคุณ นั่นคือ อย่าถอนตัวคุณเองจากสิ่งผิด แต่ตรงกันข้ามจงมุ่งไปที่จะเผชิญมัน”[436]

ประการที่สี่ พระเยซูบอกให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะให้สิ่งที่คนอื่นๆเรียกร้องจากพวกเขา ซึ่งที่กตกเอาว่ามันอยู่ภายในอำนาจของพวกเขาที่จะทำอย่างนั้น (ข้อ 41) สิ่งนี้ประยุกต์ใช้กับการให้ยืมเช่นเดียวกับของขวัญ (เปรียบเทียบ [อพย. 22:25](#); [ลนต. 25:37](#); [ฉธบ. 23:19](#)) วิญญาณที่เต็มใจและใจกว้างก็ชัดเจนในคำสั่งนี้ (เปรียบเทียบ [ฉธบ. 15:7-11](#); [สดด. 37:26](#); [112:5](#)) นี้ไม่ได้หมายถึงว่าเราควรให้เงินทั้งหมดของเราแก่บุคคลและสถาบันที่ขอความช่วยเหลือทางการเงินของเรา (เปรียบเทียบ [สภษ. 11:15](#); [17:18](#); [22:26](#))

“การให้ต้องไม่เป็นการที่จะหนุหน้าใจเขา [ผู้รับ] ในความขี้เกียจและการไร้ประสิทธิภาพ เพราะการให้เช่นนั้นสามารถทำร้ายเท่านั้น. . . . และจะต้องจดจำไว้ดีกว่ามันดีกว่าที่จะช่วยเหลือคนของท่านที่หลอกลวงยี่สิบคนมากกว่าที่จะเสี่ยงในการเบือนหน้าหนีชายคนหนึ่งที่มีความจำเป็นแท้จริง”[437]

ฉากที่ถูกกล่าวถึงในตัวอย่างประกอบเหล่านี้ทั้งหมดและในคำสอนทั้งหมดนี้คือคนหนึ่งปฏิบัติกับอีกคนหนึ่ง ความผิดส่วนตัวต่างๆถูกกล่าวถึงที่นี่ ไม่ใช่อาชญากรรมทางสังคมหรือของรัฐบาล[438]

“. . . ที่นี้พระเยซูพูดกับพวกสาวกของพระองค์ และกล่าวถึงความสัมพันธ์ส่วนตัวต่างๆ พระองค์ไม่ได้วางคำสั่งทางศีลธรรมต่างๆสำหรับรัฐและประเทศ และประเด็นต่างๆ เช่น งานของตำรวจหรือคำถามเกี่ยวกับสงครามในเชิงป้องกันก็ไม่ได้อยู่ในความคิดของพระองค์”[439]

มีกระบวนการในตัวอย่างประกอบเหล่านี้ จากการไม่ต่อสู้ ถึงการให้อย่างกว้างขวางแก่ผู้อื่นที่ทำการเรียกร้องซึ่งทดลองให้เราที่จะตอบแทนพวกเขา ความรักต้องเป็นหลักการที่ควบคุม ไม่ใช่ความเห็นแก่ตัว[440]

ผู้เชื่อที่มีธรรมในใจบางคนถือคำแนะนำของพระเยซูเกี่ยวกับการต่อสู้การรุกรานตามตัวอักษร และปฏิเสธที่จะปกป้องพวกเขาเองในสถานการณ์ใดๆ ไม่ว่าในฐานะผู้รักความสงบหรือในฐานะผู้สนับสนุนการไม่ต่อต้าน อย่างไรก็ตาม วิทยุของธรรมบัญญัตินี้ซึ่งพระเยซูอธิบายนั้นก็ไม่ได้สนับสนุนการทำให้ตนเองกลายเป็นพรมเช็ดเท้า มันเน้นถึงการเผชิญกับความเกลียดด้วยความรักในเชิงบวกแทนที่จะเป็นความเกลียด แม้ว่าพระเยซูยอมให้พวกศัตรูของพระองค์ที่จะนำพระองค์ในฐานะลูกแกะไปยังการฆ่า พระองค์ไม่ได้ยอมต่อการโจมตีที่ไม่เป็นมิตรทุกอย่างจากพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี ในทำนองเดียวกัน เปาโลอ้างถึงการเป็นพลเมืองโรมันแทนที่จะประสบกับการโจมตีที่ยืดเยื้อโดยพวกยิว พวกสาวกอาจจะยึดถือสิทธิของพวกเขา แต่เมื่อพวกเขาถูกเอาเปรียบ พวกเขาควรตอบสนองด้วยความรัก

[นำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับความรัก 5:43-47 \(เปรียบเทียบกับ ลก. 6:27-36\)](#)

5:43 พระเยซูอ้างภาคพันธสัญญาเดิมอีก ([ลก. 19:18](#)) แต่ครั้งนี้พระองค์เพิ่มบทแทรกที่พวกเรารู้จัก ไม่ใช่โมเสสได้เตรียมไว้ ไม่มีที่ใดในภาคพันธสัญญาเดิมที่สนับสนุนการชังศัตรูของบุคคลหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าสำหรับอาจารย์ทางศาสนาชาวยิวหลายคนแล้วสิ่งนี้เป็นสิ่งตรงกันข้ามตามธรรมชาติของการรักเพื่อนบ้านของบุคคลหนึ่ง [\[441\]](#)

5:44-47 พระเยซูตอบคำสอนอันเป็นที่นิยมโดยการกลับไปยังภาคพันธสัญญาเดิมที่สั่งการรักที่มีต่อศัตรู ([อพย. 23:4-5](#)) “รัก” (คำกรีก *อากาพาโอ*) ที่นี้บางทีรวมถึงอารมณ์เช่นเดียวกับการกระทำ เมื่อพิจารณาถึงการเน้นก่อนหน้าของพระเยซูที่แรงจูงใจ คำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดีก็เตรียมตัวอย่างประกอบที่ดีของสิ่งที่หมายถึงที่จะรัก ([ลก. 10:30-37](#))

“ที่จะรักศัตรูของบุคคลหนึ่ง แม้ว่ามันต้องส่งผลต่อการทำดีต่อพวกเขา ([ลก. 6:32-33](#)) และการอธิษฐานเพื่อพวกเขา ([มธ. 5:44](#)) ก็ไม่สามารถถูกจำกัด เฉพาะกับกิจกรรมต่างๆที่ไม่มีความห่วงใย ความรู้สึกหรืออารมณ์ใดๆ เหมือนกับคำกริยาภาษาอังกฤษ ‘to love’ *อากาพาโอ* ก็มีขอบเขตอย่างกว้างขวางตั้งแต่การกระทำที่ปลอมปนและเห็นแก่ตัวถึงการเสียสละตนเองที่ใจกว้าง อบอุ่น และมีราคาเพื่อสิ่งดีของอีกบุคคลหนึ่ง มันไม่มีเหตุผลที่จะคิดว่าคำกริยาในมัทธิวที่นี้ไม่ได้รวมถึงอารมณ์เช่นเดียวกับการกระทำ” [\[442\]](#)

คำว่า “ศัตรู” มีความหมายที่กว้างเช่นกัน และรวมถึงบุคคลใดก็ตามที่ตั้งความโกรธ ความเกลียดและการตอบแทนออกมาจากสาวก ดูเหมือนว่าพระเยซูได้แก้ไขการตีความโดยทั่วไปของคำสั่งให้รักเพื่อนบ้านของบุคคลหนึ่งว่าเป็นใบอนุญาตโดยนัยที่จะชังศัตรูของบุคคลหนึ่ง [\[443\]](#)

การอธิษฐานเพื่อสวัสดิภาพของใครคนหนึ่งเป็นการสำแดงเฉพาะอันหนึ่งของความรักที่มีต่อบุคคลนั้น

“ดูเหมือนว่าพระเยซูได้อธิษฐานเพื่อบรรดาผู้ทรمانของพระองค์อย่างแท้จริง ในขณะที่ตะปูกำลังถูกคอกเข้าไปในพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ ที่จริง กาลที่ยังไม่สมบูรณ์บ่งบอกว่าพระองค์ได้อธิษฐานเรื่อยไป ได้กล่าวซ้ำ

การวิงวอนของพระองค์เรื่อยไปว่า ‘พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขา เพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร’ (ลก. 23:34) ถ้าการทรมานที่โหดร้ายของการตรึงไม่สามารถทำให้คำอธิษฐานเพื่อศัตรูขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเงียบได้ ความเจ็บปวด ความหึง อคติหรือความเกลียดชังอะไรที่สามารถแก้ตัวถึงการเงียบของเราได้?”[444]

“วิธีที่แน่นอนที่สุดของการฆ่าความขมขื่นคือที่จะอธิษฐานเพื่อคนที่เราถูกทดลองให้ชั่ง”[445]

นักตีความอิสระบางคนได้สรุปว่าพระเยซูหมายถึงว่า เรากลายมาเป็นบุตรของพระเจ้าโดยการรักและอธิษฐานเพื่อเพื่อนและศัตรูเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อสอดคล้องกับการเปิดเผยตามพระคัมภีร์ พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่าพวกสาวกของพระองค์สามารถได้รับความรอดของพวกเขาได้ (ข้อ 45) ตรงกันข้าม โดยการรักและการอธิษฐานเพื่อศัตรูของเรา เราแสดงให้เห็นว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้าเพราะว่าเราทำสิ่งที่พระองค์กระทำ

“พวกเขา แสดงถึง ต้นตระกูลของพวกเขาโดย ความคล้ายคลึงทางศีลธรรมของพวกเขากับพระเจ้าผู้ทรงเป็นความรัก...”[446]

พวกศาสนศาสตร์อ้างอิงถึงพระพรที่พระเจ้าประทานให้แก่พวกศัตรูของพระองค์เช่นเดียวกับบรรดาบุตรของพระองค์ว่า “พระคุณทั่วไป” อย่างเช่นพระบิดาของพวกเขานั้น พวกสาวกควรทำกรดีต่อทุกคนเช่นเดียวกับต่อพวกพี่น้องของพวกเขา (กท. 6:10)

การรักศัตรูของบุคคลหนึ่งเป็นบางสิ่งที่พระเจ้าจะให้บำเหน็จ (ข้อ 46) สิ่งนี้ควรเป็นการแนะนำเพิ่มเติมที่จะรักศัตรู คนเก็บภาษีเป็นคนยิวท้องถิ่นที่เก็บภาษีจากเพื่อนร่วมชาติของพวกเขาเพื่อคนโรมัน มัทธิวนั้นหนึ่งในพวกเขา ระบบการเก็บภาษีทั้งหมดของโรมันนั้นทุจริตอย่างมาก และคนยิวที่เคร่งครัดถือว่า “คนเก็บภาษี” เหล่านี้ทั้งทรยศและไม่สะอาด เนื่องจากการสมาคมที่ใกล้ชิดของพวกเขากับคนต่างชาติ พวกเขาอยู่ท่ามกลางผู้คนที่ถูกดูหมิ่นมากที่สุดในปีเลสไดน์ อย่างไรก็ตาม พระเยซูกล่าวว่า แม้กระทั่งพวกเขาก็รักบรรดาผู้ที่รักพวกเขา

การตกทายที่เหมาะสมเป็นหลักฐานของความเชื่อเพื่อการนับถือ[447] อย่างไรก็ตาม ถ้าพวกสาวกของพระเยซูให้พวกเขาแก่พี่น้องของพวกเขาเท่านั้น พวกเขาก็ไม่ได้ทำมากกว่าคนต่างชาติ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนนอกศาสนา

การสรุปของพระเยซูเกี่ยวกับหน้าที่ของพวกสาวกของพระองค์ 5:48

ข้อนี้สรุปคำสอนทั้งหมดของพระเยซูเกี่ยวกับคำสั่งต่างๆของพันธสัญญาเดิม (ข้อ 21-47) มันใส่ธรรมชาติที่สำคัญของ “ความชอบธรรมที่มากกว่า” ของข้อ 20 ที่พระเยซูอธิบายที่ผ่านมาในรูปแบบที่สั้นกะทัดรัด “เพราะฉะนั้น” ระบุถึงการสรุป

“ดังนั้นมันสามารถถูกสรุปได้จากส่วนนี้ว่าธรรมเนียมปฏิบัติทางศีลธรรมของภาคพันธสัญญาเดิม ถูกตระหนักโดยพระเยซูว่ามีสิทธิอำนาจของพระเจ้า แต่ไว้ในฐานะพระเมสสิยาห์พระองค์อ้างสิทธิอำนาจที่จะทำให้มันสมบูรณ์ ที่จะดึงหลักการต่างๆที่แฝงอยู่ในมันออกมา และที่จะปฏิเสธการอนุমানเท็จต่างๆที่ได้ทำจากมัน ดูเหมือนว่านี่คือสิ่งที่พระองค์หมายถึงเมื่อพระองค์กล่าวว่า เราไม่ได้มาล้มเลิก แต่มาทำให้สมบูรณ์ (ข้อ 17)”[448]

“สมบูรณ์แบบ” (คำกรีก *τελειος*) ปรากฏบ่อยๆในแง่ไม่สมบูรณ์แบบในภาคพันธสัญญาใหม่ และบรรดาผู้แปลบางครั้งแปลมันว่า “เป็นผู้ใหญ่” (เช่น [1 คร. 14:20](#); [อฟ. 4:13](#); [ฮบ. 5:14](#); [6:1](#)) อย่างไรก็ตาม มันหมายถึงสมบูรณ์แบบเช่นกัน ในบริบทนี้มันอ้างอิงถึงสมบูรณ์เกี่ยวกับการทำตามข้อเรียกร้องต่างๆของพระเจ้า ซึ่งพระองค์เพิ่งได้อธิบายไป พระองค์ต้องการให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะบากบั่นไปสู่ความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งเป็นเป้าหมายที่มนุษย์บาปไม่สามารถบรรลุได้ แต่ทุกคนควรจะมุ่งไปสู่ (เปรียบเทียบ ข้อ 3; 6:12) พวกเขาไม่ควรถือความชอบธรรมแต่ภายนอกอย่างที่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีถือ แต่พวกเขาควรติดตามความบริสุทธิ์ทางศีลธรรมภายในและความรัก สิ่งนี้เท่านั้นที่เหมาะสมเนื่องจากว่าพระบิดาในสวรรค์ของพวกเขานั้นสมบูรณ์แบบจริงๆ

“ความสมบูรณ์แบบที่นี้อ้างอิงถึงความซื่อตรงและความจริงใจของคุณลักษณะพร้อมกับความคิดของความเป็นผู้ใหญ่ในการอยู่ในทางพระเจ้าหรือการบรรลุเป้าแห่งการทำตามคุณลักษณะของพระเจ้า ในขณะที่ความสมบูรณ์แบบที่ไว้บานั้นเป็นไปไม่ได้ ในแนวคิดตามพระคัมภีร์นั้น การอยู่ในทางพระเจื่อก็บรรลุได้”[449]

“...แนวคิดแบบกรีกเกี่ยวกับความสมบูรณ์แบบนั้น เป็นหน้าที่... สิ่งหนึ่งก็ เทเลออส ถ้ามัน
ตระหนักถึงจุดประสงค์ที่มันถูกวางแผนไว้ มนุษย์นั้นสมบูรณ์แบบถ้าเขาตระหนักถึง
จุดประสงค์ที่เขาถูกสร้างมาและถูกส่งไปในโลก

“มนุษย์ถูกสร้างให้เป็นเหมือนพระเจ้า คุณลักษณะของพระเจ้าคือความเมตตากรุณาที่เป็น
สากลนี้ ความปรารถนาดีที่ถูกพิชิตไม่ได้นี้ การแสวงหาที่ต่อเนื่องเพื่อสิ่งที่ดีที่สุดของมนุษย์ทุก
คนนี้ คุณลักษณะที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าคือความรักต่อธรรมิกชนและต่อคนบาปเช่นกัน ไม่ว่า
มนุษย์จะทำอะไรต่อพระองค์ พระเจ้าก็แสวงหาเพื่อสิ่งที่ดีที่สุดของพวกเขา”[450]

ลูกที่ดีทั้งหลายในวันออกโบราณตามปกติก็เลียนแบบพวกบิดาของพวกเขา พระเยซูก็สนับสนุนอย่าง
เดียวกันเกี่ยวกับพวกสาวกของพระองค์ ในการให้คำสั่งที่สรุปนี้ พระเยซูก็พาดพิงถึง [เลวีนิติ 19:2](#) ซึ่งพระองค์
ได้ปรับปรุงเล็กน้อยเมื่อพิจารณาถึง [เฉลยธรรมบัญญัติ 18:13](#)

“ในมุมมองของพระเยซู การโต้แย้งเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติและธรรมเนียมก็จะถูกแก้ไข โดยการ
ประยุกต์ใช้ที่เหมาะสมของหลักการพื้นฐานเดียว หรือที่ดีกว่าคือของท่าที่เดียวแห่งใจ นั่นคือ
การอุทิศตนอย่างสิ้นเชิงต่อพระเจ้าและความรักสุดซึ้งต่อเพื่อนบ้าน (5:48; 22:37-40)”[451]

ในขณะที่เราต้องพยายามให้บรรลุความสมบูรณ์แบบในการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า (เปรียบเทียบ [1 ปด.
1:15-16](#)) เราต้องตระหนักถึงอันตรายที่เกี่ยวข้องกับอุดมคตินิยม การพยายามให้บรรลุเป้าหมายที่ไม่สามารถ
บรรลุได้ก็ยากสำหรับใครก็ตาม แต่มันผิดหวังโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้คนที่มีบุคลิกภาพย่ำคิดย่ำทำ คือผู้คนที่
แนวโน้มที่จะเป็นผู้ยึดความสมบูรณ์แบบ ในแง่หนึ่ง ผู้ยึดความสมบูรณ์แบบเป็นใครคนหนึ่งพยายามให้บรรลุ
ความสมบูรณ์แบบ แต่ในอีกแง่หนึ่งก็เป็นใครคนหนึ่งที่ถูกครอบงำด้วยความสมบูรณ์แบบ ตัวอย่างเช่น บุคคล
เช่นนั้นแก้ไขสภาพแวดล้อมของเขาหรือของเธออย่างต่อเนื่อง ทำให้สิ่งต่างๆที่ไม่ตรงให้ตรง และแก้ไขผู้คน
สำหรับแม้กระทั่งความผิดพลาดเล็กน้อยๆ

การพยายามให้บรรลุความสมบูรณ์แบบประเภทนี้สามารถกลายมาเป็น *โรคร้ายาคิดย่ำทำ* ได้ และไม่ได้อยู่ในทาง
พระเจ้า พระเจ้าไม่ได้ “เฝ้าติดตาม” ผู้คนที่สมบูรณ์แบบน้อยกว่าอย่างต่อเนื่อง และเราก็ไม่ควรเช่นกันไม่ว่ากับ
คนอื่นหรือกับตัวเราเอง ที่จริง พระองค์ให้ “ช่องว่าง” แก่เราอย่างมาก และทรงอดทนกับเรา ขอมให้เราที่จะ
แก้ไขความผิดพลาดของเราเองก่อนที่พระองค์เข้าไปทำการเช่นนั้น (เปรียบเทียบ [1 คร. 11:31](#)) ในฐานะสาวก
ของพระเยซู มันก็เป็นไปได้สำหรับเราที่จะถูกครอบงำด้วยความบริสุทธิ์ของเราเองจนเราเปลี่ยนจุดจ่อของเรา

จากพระคริสต์มายังตัวเราเอง ตรงกันข้าม เราควรเฝ้ามองที่พระเยซูเรื่อยไป (ฮบ. 12:1-3) มากกว่าเฝ้ามองที่ตัวเองและที่การที่จะสมบูรณ์แบบ

ความชอบธรรมและพระบิดา 6:1-18

พระเยซูเคลื่อนจากการแก้ไขการตีความผิดอันเป็นที่นิยมเกี่ยวกับตัวบทของภาคพันธสัญญาเดิมที่ถูกคัดสรรมา ซึ่งกล่าวถึงความประพฤติที่ชอบธรรม (5:17-48) ไปสู่การแก้ไขแนวคิดที่ผิดอันเป็นที่นิยมเกี่ยวกับความประพฤติที่ชอบธรรม พระองค์เคลื่อนจากความแตกต่างทางจริยธรรมไปสู่การปฏิบัติของศาสนา ตลอดส่วนนี้ทั้งหมด แรงจูงใจที่เหมาะสมสำหรับการกระทำคือการเน้นที่ต่อเนื่อง การเปลี่ยนในการเน้นจากธรรมบัญญัติไปยังพระเจ้าก็ดำเนินไปตลอดบทที่ 6

หลักการพื้นฐาน 6:1

“ความชอบธรรม” หมายถึง สิ่งที่สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า และการกระทำที่ชอบธรรมคือการกระทำเหล่านั้นที่ทำให้พระองค์พอพระทัย พระเยซูเตือนพวกสาวกของพระองค์ถึงความเป็นไปได้ของการทำดีเพื่อเหตุผลที่ผิด เมื่อพระองค์เริ่มต้นการสอนของพระองค์เกี่ยวกับอุปนิสัยที่ชอบธรรม ถ้าบุคคลหนึ่งทำสิ่งที่พระเจ้ารับรองเพื่อจะได้รับการรับรองของมนุษย์ บุคคลนั้นจะไม่ได้รับบำเหน็จสำหรับการดีของเขาจากพระเจ้า อีกครั้งหนึ่ง จึงสังเกตว่าบำเหน็จของพวกสาวกจะหลากหลาย สาวกบางคนจะได้รับบำเหน็จจากพระเจ้ามากกว่าคนอื่น ๆ พวกสาวกควรปฏิบัติที่ดีต่อสาธารณะ (5:16) แต่พวกเขาไม่ควรดึงความสนใจที่พิเศษไปยังพวกเขา

พวกเรับบีถือว่าการให้ทาน การอธิษฐานและการอดอาหารเป็นการกระทำหลักสามอย่างของความเคร่งศาสนาของคนยิว[452] พระเยซูรับมือกับแต่ละอย่างของด้านเหล่านี้ของการนมัสการที่คล้ายๆกัน แรกสุด พระองค์เตือนพวกสาวกของพระองค์ที่จะไม่กระทำการเพื่อการสรรเสริญของมนุษย์ จากนั้นพระองค์ทำให้พวกเขาแน่ใจว่า ถ้าพวกเขาไม่เอาใจใส่การเตือนของพระองค์ พวกเขาจะได้รับการสรรเสริญของมนุษย์อย่างเดียว ประการที่สาม พระองค์สอนพวกเขาถึงวิธีที่จะกระทำการเพื่อพระเจ้าเท่านั้นอย่างลับๆ (ไม่ใช่เพื่อการสรรเสริญของสาธารณะ) สุดท้าย พระองค์ทำให้พวกเขาแน่ใจว่าพระบิดาผู้ทรงเห็นในที่ลับจะให้บำเหน็จแก่การกระทำที่ชอบธรรมของพวกเขาอย่างเปิดเผย

การให้ทาน 6:2-4

การให้ทานเป็นการให้เงินแก่คนขัดสน คนยิวใช้คำเดียวกัน *เซคาคาห์* สำหรับทั้งความชอบธรรมและการให้ทาน[453] สิ่งที่พระเยซูกล่าวในหัวข้อนี้ก็ประยุกต์ใช้กับการให้ทุกประเภท

พวกนักตีความได้เข้าใจการปฏิบัติของการเป่าแตรเพื่อจะประกาศถึงการให้ทานในเชิงเปรียบเทียบและตามตัวอักษร ในเชิงเปรียบเทียบนั้น มันจะหมายถึงว่า พระเยซูใช้การเปรียบเทียบเพื่อจะพรรณนาถึงการให้ที่โอ้อวด การโฆษณาการให้ของบุคคลหนึ่ง ซึ่งเป็นบางสิ่งเช่น “การเป่าแตรของคุณเอง” อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าการบรรยายของพระองค์มีประณีตอยู่เบื้องหลังมัน มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ว่าระหว่างระยะเวลานี้ พวกปุโรหิตคนยิวได้เป่าแตรในพระวิหารเมื่อพวกเขารวบรวมเงินเพื่อความจำเป็นพิเศษบางอย่าง[454] อีกทางหนึ่ง สิ่งนี้อาจเป็นการอ้างอิงถึงภาชนะที่ใส่เงินรวบรวมที่มีรูปร่างของแตรในพระวิหารที่ประกาศอย่างเสียงดังถึงเงินที่ผู้คนโยนใส่[455] อย่างไรก็ตาม พระเยซูอ้างอิงถึงธรรมศาลาและถนน ไม่ใช่พระวิหาร บางทีพระองค์อ้างอิงถึงการเป่าแตรตามถนนที่ประกาศถึงการอดอาหารซึ่งรวมถึงการให้ทาน[456]

แนวคิดของการไม่ยอมให้ “มือซ้าย” รู้สิ่งที่ “มือขวา” ทำก็พรรณนาถึงความลับ (เปรียบเทียบ 25:35-40) วิธีที่จะหลีกเลี่ยงความน่าเชื่อถือคือที่จะไม่ให้คนอื่นรู้เมื่อเราให้แน่นอนว่าเราสามารถถือสิ่งนี้อย่างสุดขีดได้ แต่ประเด็นของพระเยซูก็คือว่า เราไม่ควรดึงความสนใจไปยังตัวเราเองเมื่อเราให้ ความน่าเชื่อถือไม่ได้เพียงแต่เกี่ยวข้องกับทำให้ความประทับใจที่ไม่ถูกต้องเท่านั้น เช่นบุคคลหนึ่งให้ทานเมื่อเขาไม่ได้ให้อย่างแท้จริง มันเกี่ยวข้องกับการหลอกลวงตนเองแม้ว่าบุคคลนั้นไม่ได้หลอกลวงคนอื่นอีกด้วย ความน่าเชื่อถือประเภทที่สามเกี่ยวข้องกับการหลอกลวงตนเองและคนอื่นๆ ไปสู่การคิดว่าสิ่งที่บุคคลหนึ่งทำเพื่อจุดประสงค์ที่เจาะจงในเมื่อทำเพื่อจุดประสงค์ที่แตกต่างออกไปอย่างแท้จริง ดูเหมือนสิ่งนี้จะมีความน่าเชื่อถือที่ถูกกล่าวถึงที่นี่

“พวกเขาไม่ได้ให้ แต่ ^{ชื่อ} พวกเขาต้องการการสรรเสริญจากมนุษย์ พวกเขาได้จ่ายเพื่อสิ่งนั้น”
[457]

“การเปรียบเทียบไม่ใช่ระหว่างความลับของการเห็นของพระบิดาและการเปิดเผยของการให้บำเหน็จของพระองค์ แต่ระหว่าง *บำเหน็จ* อันอัศจรรย์ ที่พระบิดาให้และ ‘บำเหน็จ’ ที่น่าสังเวชของการรับรองของมนุษย์”[458]

“พวกคนหน้าซื่อใจคดไม่ได้ถูกระบุที่นี่ แต่มีทิว 23 บ่งบอกอย่างชัดเจนว่าพวกเขาเป็นพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี (มธ. 23:13, 14, 15, 23, 25, 27, 29) ตัวอย่างประกอบที่ชัดเจนกว่า

ของด้านมุมมองของรูปแบบของมัทธิวแทบจะไม่สามารถหาพบได้ แรกสุด ท่านบอกความเป็นจริง จากนั้นท่านก็สร้างบนความเป็นจริงนั้น และสุดท้ายท่านก็สถาปนาความเป็นจริงนั้นที่นี้ การพูดเป็นนัยเกี่ยวข้องกับความน่าเชื่อถือของคนของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี”[459]

“ในฐานะ ‘ผู้นำ’ พวกผู้นำทางศาสนาแสดงให้เห็นถึงความชั่วของพวกเขามากที่สุดโดยการแสดงว่าพวกเขาเองนั้น ‘น่าเชื่อถือ’ ความน่าเชื่อถือในเรื่องราวของมัทธิวคือสิ่งตรงกันข้ามกับการ ‘สมบูรณ์แบบ’ ที่จะสมบูรณ์แบบคือที่จะสุดใจ หรือมีใจเดียวในการอุทิศตนที่บุคคลหนึ่งปรนนิบัติพระเจ้า (5:48; [มธ. 18:13](#)) ที่จะหน้าเชื่อถือคือที่จะ ‘แบ่งแยก’ ในความจงรักภักดีของบุคคลหนึ่งต่อพระเจ้า ดังนั้น ความน่าเชื่อถือเป็นรูปแบบของความไม่สอดคล้องกันภายใน คือ การให้เกียรติแด่พระเจ้าแต่ปากในขณะที่ใจอยู่ห่างไกลจากพระองค์ (15:7-8) การประกาศคำแถลงการณ์ต่างๆเกี่ยวกับสิ่งที่ถูกต้องในขณะที่ไม่ได้ปฏิบัติสิ่งเหล่านั้น (23:3ค) และการปรากฏว่าชอบธรรมภายนอกในขณะที่เต็มไปด้วยการไม่รักษากฎหมายภายใน (23:28)”[460]

การอธิษฐาน 6:5-15 (เปรียบเทียบกับ ลก. 11:1-13)

6:5-6

พระเยซูที่กักเอาไว้ว่าพวกสาวกของพระองค์จะ “อธิษฐาน” อย่างที่พระองค์ที่กักเอาไว้ว่าพวกเขาจะให้ทาน (ข้อ 2) และอดอาหาร (ข้อ 16) อีกครั้งหนึ่ง พระองค์เตือนถึงการนมัสการที่โง่เขลาธรรมศาลาและถนนเป็นสถานที่สาธารณะที่ผู้คนจะปฏิบัติความชอบธรรมของพวกเขากับผู้ชม การเน้นไม่ใช่อยู่ที่การยืน อย่างที่ต่อต้านทำทางอื่นๆบางอย่าง แต่อยู่ที่การอธิษฐานในสถานที่ที่เป็นเป้าสายตาของคนทั้งหลาย[461] แรงจูงใจคือสิ่งที่สำคัญที่สุด เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูไม่ได้ประณามการอธิษฐานในที่สาธารณะโดยตรง (เปรียบเทียบกับ 15:36; 18:19-20; [1 ทธ. 2:8](#)) พระองค์เองอธิษฐานในที่สาธารณะ ([ลก. 10:21-22](#); [ยน. 11:41-42](#)) การอธิษฐานเสียงดังก็เป็นเรื่องปกติท่ามกลางคนยิว แม้ว่าบุคคลหนึ่งสามารถอธิษฐานเสียงดังในสถานที่ส่วนตัวได้[462]

“สิ่งที่ตรงกันข้ามในที่สาธารณะและในที่ส่วนตัวเป็นการทดสอบที่ดีของแรงจูงใจของบุคคลหนึ่ง บุคคลที่อธิษฐานในที่สาธารณะมากกว่าในที่ส่วนตัวเปิดเผยว่าเขาสนใจในการรับรองของพระเจ้าน้อยกว่าในการรับรองของมนุษย์”[463]

“เมื่อบุคคลหนึ่งเริ่มต้นที่จะคิดเกี่ยวกับ การที่เขารอชิวฐาน *อย่างไร* มากกว่าที่เขารอชิวฐาน *อะไร* คำรอชิวฐานของเขาก็ตายที่ริมฝีปากของเขา”[464]

พระเยซูพาดพิงถึงฉบับเซปทัวจินท์จาก [อิสยาห์ 26:20](#) ที่ที่ห้องส่วนตัวเป็นห้องนอน (เปรียบเทียบ [2 พกษ. 4:33](#)) บริเวณส่วนตัวใดๆก็เป็นเช่นนั้น พระเยซูไม่ได้ห้ามปรามการรอชิวฐานในที่สาธารณะ แต่ห้ามปรามการรอชิวฐานเพื่อที่จะได้รับการยกย่องสำหรับการรอชิวฐาน

6:7-8

พระเยซูเบี่ยงเบนอย่างสั้นๆ เพื่อที่จะให้คำเตือนต่อไปเกี่ยวกับการรอชิวฐานที่ซ้ำซาก (ข้อ 7-8) และตัวอย่างเชิงบวกของการรอชิวฐานที่เหมาะสม (ข้อ 9-15) พวกสาวกของพระเยซูสามารถตกไปสู่การปฏิบัติรอชิวฐานที่แสดงถึงคนนอกศาสนาได้ พระเยซูเองรอชิวฐานคำรอชิวฐานที่ยาว ([ลก. 6:12](#)) และพระองค์กล่าวซ้ำในการรอชิวฐาน (26:44) การปฏิบัติเหล่านี้ไม่ใช่เป้าหมายของการวิจารณ์ของพระองค์ พระองค์โจมตีแนวคิดที่ว่าความยาวของการรอชิวฐานทำให้มันมีประสิทธิภาพ โดยทั่วไปคำรอชิวฐานของคนนอกศาสนาขึ้นอยู่กับความยาวและ “การกล่าวซ้ำ” เพื่อประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นจำนวนมากๆของ “ถ้อยคำ”

“... พระคริสต์ไม่ได้ห้ามเราที่จะพากเพียรในคำรอชิวฐานที่ยาว บ่อยๆ หรือด้วยความรู้สึกอย่างมาก แต่เรียกร้องว่าเราไม่ควรมั่นใจในความสามารถของเราที่จะปล้ำสู้บางสิ่งจากพระเจ้า โดยการกรอกพระกรรมของพระองค์ด้วยคำพูดอย่างมากมายราวกับว่าพระองค์สามารถถูกชักชวนได้อย่างที่มนุษย์ถูกชักชวน”[465]

พวกสาวกของพระเยซูไม่จำเป็นต้องบอก “พระบิดา” ที่รู้ทุกสิ่งของพวกเขาถึง “ความจำเป็น” ของพวกเขาในการรอชิวฐาน พระองค์ทรงรู้สิ่งที่ความจำเป็นของพวกเขาเป็นแล้ว แล้วรอชิวฐานทำไม? พระเยซูไม่ได้ตอบคำถามนั้นที่นี่ โดยเนื้อแท้แล้ว เรารอชิวฐานเพื่อเหตุผลอย่างเดียวกันที่ลูกๆกล่าวต่อพ่อแม่ของพวกเขา คือ ที่จะแบ่งปันความเป็นห่วง ที่จะมีการสามัคคีธรรม ที่จะได้รับการช่วยเหลือ และที่จะแสดงออกถึงการขอบคุณในท่ามกลางเหตุผลอื่นๆ

พระเยซูให้การอธิษฐานต้นแบบแก่พวกสาวกของพระองค์ซึ่งเป็นที่รู้จักโดยทั่วไปว่า “คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” นั่นไม่ใช่คำอธิษฐานของพระองค์ในแง่ที่ว่าพระองค์ได้อธิษฐาน แต่มัน เป็น คำอธิษฐานของพระองค์ในแง่ที่พระองค์ได้สอน พระองค์แนะนำต้นแบบเช่นนั้น นี่คือแนวทางที่จะอธิษฐานที่ไม่ใช่ยาวเกินไป หรือกล่าวซ้ำอย่างไม่จำเป็น

อย่างที่ข้าพเจ้าได้อ้างอิงไป หนึ่งในกรณีพิเศษของพระเยซูก็คือว่า พวกสาวกของพระองค์ควรคิดถึงพระเจ้าในฐานะ “พระบิดา” ในสวรรค์ของพวกเขา มันไม่ใช่คุณลักษณะของผู้เชื่อที่จะกล่าวต่อพระเจ้าในฐานะพระบิดาของพวกเขาจนกระทั่งพระเยซูสอนให้พวกเขาที่จะกล่าวอย่างนั้น[466]

“พระเจ้าถูกอ้างอิงว่าเป็นพระบิดาสืบห้าครั้งเท่านั้นในภาคพันธสัญญาเดิม ที่มันปรากฏนั้น มันก็ถูกใช้เกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลหรือกับกษัตริย์ของอิสราเอล พระเจ้าไม่เคยถูกเรียกว่าพระบิดาของบุคคลหรือของมนุษย์โดยทั่วไป (แม้ว่ากรณีโดดเด่นต่างๆปรากฏในวิหารหลังที่สองของลัทธิยิว [บุตรสิรา 51:10](#) –หนึ่งในหนังสือของอภิกกรรม – ผู้แปล) ในภาคพันธสัญญาใหม่ การอ้างอิงจำนวนมากถึงพระเจ้าในฐานะพระบิดาก็สามารถพบได้”[467]

“แนวโน้มน้ำที่ท่วมท้นในแวดวงของคณียิวคือที่จะเพิ่มจำนวนชื่อเรียกที่อธิษายถึงอำนาจอธิปไตย ความเป็นเจ้านาย พระสิริ พระคุณ และสิ่งที่คล้ายกันต่อพระเจ้า . . .”[468]

พระบิดาของ “ข้าพระองค์ทั้งหลาย” บ่งบอกว่าพระเยซูคาดหวังให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะอธิษฐานคำอธิษฐานนี้ ซึ่งตระหนักอย่างเต็มที่ถึงบริบทกลุ่มของพวกเขา ในฐานะการเป็นส่วนหนึ่งของสาวกของพระองค์ การใช้ส่วนตัวของคำอธิษฐานนี้ก็ไม่ใช่เป็นไร แต่บริบทที่พระเยซูสอนมันนั้นเกี่ยวกับหมู่คณะ ดังนั้นพระองค์ให้การกล่าวแบบหมู่คณะ “ข้าพระองค์ทั้งหลาย” ไม่ได้รวมถึงพระองค์เอง เนื่องจากว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของคำสอนของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับวิธีที่จะอธิษฐาน

“จากความเป็นจริงนี้ [นั่นคือ ที่พระเยซูกล่าวไว้ว่า พระบิดา “ของข้าพระองค์ทั้งหลาย”] เราก็ถูกเตือนถึงการที่ความรู้สึกแห่งความรักแบบพี่น้องควรมีท่ามกลางเรามากแค่ไหน เนื่องจากว่าโดยสิทธิ์อย่างเดียวกันเกี่ยวกับความเมตตาและความมีใจกว้างที่อิสระ เราก็เป็นบุตรที่เท่าเทียมกันของพระบิดาเช่นนั้น”[\[469\]](#)

แนวทางที่เราคิดเกี่ยวกับพระเจ้าขณะที่เราอธิษฐานต่อพระองค์ก็สำคัญอย่างมาก ในการอธิษฐานนั้น เราควรระลึกว่าพระองค์ทรงเป็นพระบิดาที่ทรงรักผู้ซึ่งจะตอบสนองต่อบุตรของพระองค์เช่นนั้น บุคคลสมัยใหม่บางคนสนับสนุนการคิดถึงพระเจ้าในฐานะพระมารดาของเรา อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ขัดแย้งกับสิ่งที่พระเยซูสอน และต่อการอ้างอิงเป็นพันๆถึงพระเจ้าที่พระเจ้าได้ให้แก่เราในรูปแบบเพศชายในทั้งสองพันธสัญญา

พระเจ้าไม่ใช่สิ่งมีชีวิต *ทางเพศ* พระองค์ทรงเป็น *วิญญาณ* อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงเป็นเหมือน *บิดา* ต่อเรามากกว่า *มารดา* การคิดถึงพระองค์ในฐานะมารดาเป็นหลักจะส่งผลให้เกิดการบิดเบือนบางอย่างในแนวคิดของเราเกี่ยวกับพระเจ้า มันจะยังส่งผลให้เกิดความสับสนบางอย่างในความคิดของเราเกี่ยวกับการที่พระเจ้าเกี่ยวข้องกับเราอย่างไรและเราควรเกี่ยวข้องกับพระองค์อย่างไร[\[470\]](#) การคิดถึงพระเจ้าในฐานะ “พระบิดา” ของเราจะย้ำเตือนเราถึงทางเข้าที่มีสิทธิพิเศษของเราไปยังการทรงสถิตของพระองค์และถึงความจำเป็นของเราที่จะปฏิบัติต่อพระองค์อย่างนับถือ

“ในสวรรค์” ย้ำเตือนเราถึงการอยู่เหนือและอำนาจอธิปไตยของพระองค์ การกล่าวของเราต่อพระเจ้าในการอธิษฐานก็ทำการที่จะเตรียมเราสำหรับการอธิษฐานที่เหมาะสมมากกว่าที่จะรับรองถึงการตอบสนองตามปรารถนาจากพระองค์[\[471\]](#)

การอ้อนวอนสามอย่างแรกกล่าวถึงพระเจ้า และสามอย่างสุดท้ายกล่าวถึงเรา รูปแบบนี้บ่งบอกว่าพวกสาวกควรมีความเป็นห่วงต่อพระเจ้ามากกว่าที่เรามีต่อตัวเอง เราควรใส่ใจความสนใจของพระองค์ก่อนในการอธิษฐานของเรา อย่างเช่น ในการดำเนินชีวิตทั้งสิ้นของเรา การอ้อนวอนทั้งหมดมีการเชื่อมโยงบางอย่างกับแผ่นดินสวรรค์ สามอย่างแรกกล่าวถึงการมาของ

แผ่นดินสวรรค์ และสามอย่างสุดท้ายเป็นการอ้อนวอนเมื่อพิจารณาถึงแผ่นดินสวรรค์ที่กำลังมา

[472]

“ดังนั้น เมื่อเราอธิษฐานว่า ‘ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ’ นั้นหมายถึง ‘ขอทำให้เราสามารถให้ที่ที่เฉพาะแก่พระองค์ที่ซึ่งธรรมชาติ และคุณลักษณะของพระองค์สมควรได้รับและเรียกร้อง’”[473]

“ที่จะรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็น ที่จะรู้ประเภทของพระเจ้าที่พระเจ้าทรงเป็น ที่จะตระหนักถึงพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง และที่จะเชื่อฟังพระองค์อย่างต่อเนื่อง นั่นคือ การนับถือ นั่นคือสิ่งที่เราอธิษฐานขอเมื่อเราอธิษฐานว่า ‘ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ’”[474]

การอ้อนวอนแรก (ข้อ 9ค) ก็คือว่าทุกคนจะถือพระนามของพระเจ้า (ชื่อเสียงของพระองค์ ทุกสิ่งเกี่ยวกับพระองค์) ด้วยการนับถือ พระองค์ทรงบริสุทธิ์อยู่แล้ว เราไม่อธิษฐานว่าพระองค์จะบริสุทธิ์มากขึ้น สิ่งที่เป็นก็คือว่า สิ่งทรงสร้างของพระองค์ในทุกๆที่นั่นตระหนักและยอมรับถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์ การอ้อนวอนนี้จดจ่อที่ ชื่อเสียง ของพระองค์ ผู้คนจะต้อง สักการะ ที่จะปฏิบัติต่อว่าพิเศษ โดยการอธิษฐานคำเหล่านี้ เราก็ยืนยันถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

ชื่อเสียงของพระเจ้าและแผ่นดินสวรรค์มีการเชื่อมโยงที่ใกล้ชิดในภาคพันธสัญญาเดิม ([อสย. 29:23](#); [อสค. 36:23](#))

“ในด้านหนึ่ง พระนามของพระองค์ถูกดูหมิ่นเมื่อประชากรของพระองค์ถูกปฏิบัติต่ออย่างไม่ดี บาปของชนชาติที่ได้นำมาซึ่งการเป็นเชลยที่ได้ก่อให้เกิดการดูหมิ่นพระนาม [อสย. 43:25](#); [49:11](#); [อสค. 36:20-23](#) โดยการฟื้นฟูของพวกเขา นั้น พระนามของพระองค์จะถูกชำระให้บริสุทธิ์ แต่การชำระให้บริสุทธิ์เป็นแค่เงาของการสำเร็จที่สมบูรณ์ในอนาคต เมื่อ ‘แผ่นดินสวรรค์’ มาเท่านั้นที่พระนามของพระเจ้าจะถูกชำระให้บริสุทธิ์ทั้งหมดในการได้สุดท้ายของประชากรของพระองค์จากข้อตำหนิ”[475]

การอ้อนวอนที่สอง (ข้อ 10ก) ก็คือว่า “แผ่นดิน” ของพระเมสสิยาห์จะ “มา” อย่างรวดเร็วจริงๆ (เปรียบเทียบ [มก. 15:43](#); [1 คร. 16:22](#); [วว. 11:17](#)) เป็นการเหมาะสมสำหรับพวกสาวกรุ่นแรก ของพระเยซูที่จะอธิษฐานการอ้อนวอนนี้ เนื่องจากการสถาปนาแผ่นดินนั้นก็ใกล้จะมาถึง เป็นการเหมาะสมเช่นกันสำหรับพวกสาวกสมัยใหม่ที่อธิษฐานสิ่งนั้น เนื่องจากการ เริ่มต้นของแผ่นดินนั้นจะเริ่มต้นการปกครองที่ขอบธรรมของพระเมสสิยาห์บนโลก ซึ่งผู้เชื่อ ทุกคนควรคาดหวังอย่างร้อนรน แผ่นดินนี้ยังไม่ได้เริ่มต้น ถ้าได้เริ่มต้น พวกสาวกคงไม่ จำเป็นที่อธิษฐานขอให้มา พระคริสต์จะปกครองเหนือแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งเป็นแผ่นดิน ของดาวิจจากโลก และตอนนี้พระองค์ทรงอยู่ในสวรรค์[476] การอ้อนวอนนี้จึงจ่อที่ แผ่นดิน ของพระเจ้า ผู้คนจะต้องเตรียมตัวเพื่อแผ่นดินนั้น

“บรรดาผู้ที่ถือว่าสำหรับพระเยซูเองนั้น แผ่นดินของพระเจ้าได้มาแล้วในตัว บุคคลและพันธกิจของพระองค์เองก็เลียงไม่ได้ที่ปฏิบัติต่อการอ้อนวอนที่ สองนี้ของคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าในแง่ที่ไม่แยแส พวกเขาบอกว่า มันจะต้องถูกตีความในความสอดคล้องกับคำกล่าวอื่นๆของพระเยซู ทำไม หรือ? และคำกล่าวอื่นๆคืออะไร? เมื่อหลักฐานทั้งหมดในคำกล่าวของ พระเยซูสำหรับ ‘สิ่งต่างๆสุดท้ายอันเป็นที่ประจักษ์’ ถูกทดสอบอย่างละเอียด มันก็ลดลงไปสู่ *เอเฟซาเซน เอพิ สุมาส* [‘มาถึงพวกท่าน’] ของ [มธ. 12:28](#) และ [ลก. 11:20](#) ทำไมสิ่งนั้นควรกำหนดการตีความของ [มธ. 6:10](#) และ [ลก. 11:2](#)? ทำไมคำกล่าวที่คลุมเครือและยุ่งยากควรจัดตั้ง ความหมายของคำกล่าวที่ชัดเจนและไม่คลุมเครือ? ทำไมไม่ตีความ *เอเฟซา เซน* [‘มาถึง’; 12:28] โดย *เอลธาโต* [‘มา’, 6:10]; หรือ เนื่องจากว่า ทั้งสอง ต่างก็ไม่สามารถถูกขจัดไปบนพื้นฐานการวิจารณ์ที่ใช้ได้ ทำไมไม่แสวงหา การตีความที่ทำความเข้าใจที่เท่าเทียมแก่ทั้งสอง?”[477]

“แนวคิดของพระเยซูเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าไม่ใช่แนวคิดเกี่ยวกับอำนาจ อธิปไตยทั่วจักรวาลของพระเจ้า ซึ่งอาจหรือไม่อาจเป็นที่ยอมรับโดยมนุษย์ แต่อยู่ที่นั่นเสมอ นั่นเป็นพื้นฐานของความเข้าใจของพระองค์ แต่พระองค์ รวมถึงแนวคิดเกี่ยวกับสิ่งสุดท้ายแห่งแผ่นดินของพระเจ้าซึ่งจะมา ในอีกนัย

หนึ่ง สิ่งที่พระเยซูหมายถึงโดยแผ่นดินของพระเจ้าก็รวมถึงสิ่งที่วรรณกรรม
ของรับบีเรียกว่ายุคที่กำลังมา”[478]

สิ่งเหล่านี้เป็นการสรุปที่แม่นยำและน่าสนใจที่มาจากผู้ที่ไม่เชื่อตามยุค

การอ้อนวอนที่สาม (ข้อ 10ข-ค) คือการร้องขอที่ว่า สิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เกิดขึ้นในโลกจะ
ปรากฏ “ในโลก” จริงๆ อย่างที่มันปรากฏ “ในสวรรค์” ในตอนนี้ สภาพนั้นจะเกิดขึ้นอย่าง
เต็มที่มากที่สุดเมื่อพระคริสต์จัดตั้งแผ่นดินของพระองค์ในโลก อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ควรเป็น
ความปรารถนาของสาวกทุกคนในยุคระหว่างการเสด็จมาในขณะที่พระเยซูยังทรงอยู่ใน
สวรรค์ ไม่มีสิ่งใดที่ดีกว่าสามารถเกิดขึ้นมากกว่าสิ่งใดก็ตามที่น้ำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับ
(รม. 12:1) “น้ำพระทัย” (คำกรีก *θελημα*) ของพระเจ้ารวมถึงการเรียกร้องที่ชอบธรรมต่างๆ
ของพระองค์ (7:21; 12:50; เปรียบเทียบ สดค. 40:8) เช่นเดียวกับความตั้งใจของพระองค์ที่จะ
ก่อให้เกิดและอนุญาตเหตุการณ์บางอย่างในประวัติศาสตร์ (18:14; 26:42; เปรียบเทียบ กจ.
21:14) การอ้อนวอนนี้จดข้อที่ น้ำพระทัย ของพระเจ้า ผู้คนจะต้อง ทำตาม

“ความแตกต่างนี้ [ระหว่างการปกครองทั่วจักรวาลในสวรรค์ของพระเจ้าและ
การปกครองพันปีในโลกของพระองค์] เกิดจากความเป็นจริงที่ว่า การกบฏ
และบาปปรากฏบนโลก บาปที่ซึ่งจะถูกจัดการในแนวทางอันไม่เป็นที่รู้จักใน
จุดอื่นใดในจักรวาล แม้กระทั่งท่ามกลางเหล่าทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาป ที่นี้เอง
ที่จุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่ของสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ตั้งชื่อว่าแผ่นดินที่อยู่ระหว่างกลาง
ปรากฏ บนพื้นฐานของการไถ่ที่อยู่ระหว่างกลาง มันต้อง ‘มา’ เพื่อจะปราบ
การกบฏทั้งสิ้นพร้อมกับผลลัพธ์ที่ชั่วร้ายต่างๆของมันในที่สุด ดังนั้นสุดท้าย
แล้วก็นำแผ่นดินและน้ำพระทัยของเจ้ามาปรากฏในโลกอย่างที่ยัง
ปรากฏในสวรรค์”[479]

การอ้อนวอนที่เหลือ (ข้อ 11-13) จดข้อที่ความจำเป็นต่างๆของพวกสาวก จงสังเกต “พระองค์”
“พระองค์” “พระองค์” ในข้อ 9 และ 10 และ “พวกข้าพระองค์” “พวกข้าพระองค์” “พวกข้า
พระองค์” ในข้อ 11-13 ผู้เชื่อบางคนได้สรุปว่าการอธิษฐานนั้นไม่ได้รวมถึงสิ่งใดก็ตามที่เห็นแก่
ตัว ดังนั้นพวกเขาก็ไม่ได้ทำการอ้อนวอนส่วนตัว อย่างไรก็ตาม พระเยซูสั่งให้พวกสาวกของ

พระองค์ที่จะนำความจำเป็นส่วนตัวต่างๆของพวกเราไปยังพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน การอ่อน
วอนสามอย่างแรกอยู่ตามลำพัง แต่การอ่อนวอนสามอย่างสุดท้ายมี “และ” ที่เชื่อมซึ่งผูกการ
อ่อนวอนเหล่านั้นเข้าด้วยกัน เราต้องการทั้งสามสิ่งเหล่านี้อย่างเท่าเทียม เราไม่สามารถดำเนิน
ต่อไปได้โดยปราศจากสิ่งใดก็ตามจากสิ่งเหล่านั้น

“ส่วนที่สองของการอธิษฐานนั้น ซึ่งเป็นส่วนของมันที่กล่าวถึงความจำเป็น
ต่างๆของเราก็เป็นเอกภาพที่ประดิดประดอยขึ้นอย่างน่าประหลาด มันกล่าวถึงความ
จำเป็นที่สำคัญสามอย่างของมนุษย์ และขอบเขตทั้งสามของเวลาที่มนุษย์
เคลื่อนที่ภายในนั้น หนึ่งในนั้นขอ *อาหาร* ด้วยเหตุนี้ก็ขอสิ่งที่จำเป็นสำหรับ
การบำรุงรักษาชีวิต และด้วยวิธีนั้นก็นำความจำเป็นต่างๆของ *ปัจจุบัน* ไปยัง
บัลลังก์ของพระเจ้า สอง ในนั้นขอ *การยกโทษ* ด้วยเหตุนี้ก็นำ *อดีต* ไปยัง
พระพักตร์พระเจ้าและไปยังพระคุณที่ยกโทษของพระเจ้า สาม ในนั้นขอ *การ
ช่วยเหลือในการถูกทดลอง* ด้วยเหตุนี้ก็มอบ *อนาคต* ทั้งหมดไว้ในพระหัตถ์
ของพระเจ้า ในการอ่อนวอนที่สั้นทั้งสามเหล่านี้ เราถูกสอนให้วางปัจจุบัน
อดีต และอนาคตทั้งหมดต่อหน้าแท่นรองพระบาทแห่งพระคุณของพระเจ้า
“แต่ที่นี่ไม่เพียงแต่เป็นคำอธิษฐานที่ประดิดประดอยอย่างระมัดระวังซึ่งเป็นคำ
อธิษฐานที่วางทั้งหมดของชีวิตไว้ในทรงสถิตของพระเจ้าเท่านั้น แต่มัน
เป็นคำอธิษฐานที่นำทั้งหมดของพระเจ้ามายังชีวิตของเราอีกด้วย เมื่อเราขอ
อาหาร เพื่อคำจุนชีวิตในโลกของเรา การร้องขอนั้นก็มุ่งความคิดของเราไปยัง
พระเจ้าพระบิดา ทันทีผู้ซึ่งเป็นพระผู้สร้าง และพระผู้คำจุนแห่งชีวิตทั้งสิ้น
เมื่อเราขอ *การยกโทษ* การร้องขอนั้นมุ่งความคิดของเราไปยัง *พระเจ้า
พระบุตร* คือ พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดและพระผู้ไถ่ของเรา เมื่อเราขอ
การช่วยเหลือสำหรับ *การถูกทดลอง* ในอนาคต การร้องขอนั้นมุ่งความคิด
ของเราไปยัง *พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์* ซึ่งเป็นพระผู้ปลอบโยน พระผู้
เสริมกำลัง พระผู้ให้ความกระจำง พระผู้นำพาและพระผู้ปกป้องแห่งทางของ
เรา”[480]

“อาหาร” ที่นี่ (ข้อ 11) บางทีอ้างอิงถึงอาหารทั้งสิ้นของเรา และแม้กระทั่งความจำเป็นทาง
ร่างกายทั้งสิ้นของเรา[481] อาหารมีความสำคัญที่ใหญ่ขึ้นนี้ในพระคัมภีร์ (เปรียบเทียบ [สภษ.](#)

30:8; มก. 3:20; กจ. 6:1; 2 ธส. 3:12; ยก. 2:15) แม้กระทั่งทุกวันนี้เรากล่าวถึงอาหารว่าเป็น “เครื่องค้ำจุนแห่งชีวิต “อาหารประจำวัน” อ้างอิงถึงความจำเป็นต่างๆของชีวิต ไม่ใช่ความหรูหราของมัน นี่เป็นคำอธิษฐานสำหรับความจำเป็นของเรา ไม่ใช่ความโลภของเรา การร้องขอก็คือที่พระเจ้าจะจัดเตรียมความจำเป็นของเราที่ละวัน (เปรียบเทียบ [อพย. 16:4-5](#); [สดค. 104:14-15, 27-28](#); [สภย. 30:8](#)) คำกล่าว “ในวันนี้” สะท้อนถึงชีวิตในศตวรรษแรกที่ซึ่งคนงานได้รับ คำจ้าง “แต่ละวัน” มันย้ำเตือนพวกสาวกอีกว่า เราสามารถดำเนินชีวิตได้ที่ละวันเท่านั้น และแต่ละวันเราก็พึ่งพาพระเจ้าที่จะค้ำจุนเรา

อย่างไรก็ตาม การขอพระเจ้าที่จะจัดเตรียมความจำเป็นต่างๆของเราที่ไม่ได้ทำให้เราเป็นอิสระจากความรับผิดชอบแห่งการทำงาน (เปรียบเทียบ ข้อ 25-34; [2 ธส. 3:10](#)) พระเจ้าตอบสนองความจำเป็นต่างๆของเราบางส่วนโดยการให้ความสามารถและโอกาสแก่เราที่จะหาเลี้ยงชีพในที่สุดแล้ว ทุกสิ่งก็มาจากพระองค์ การที่จะต้องหาเข้ากินค่าและที่ละวันสามารถเป็นพระพรได้ถ้ามันย้ำเตือนเราถึงการพึ่งพาเต็มทีของเราที่พระเจ้า สิ่งนี้เป็นจริงโดยเฉพาะ เนื่องจากว่าเราดำเนินชีวิตในโลกที่ยกย่องความพอเพียงด้วยตนเอง

การอ้อนวอนที่ห้าร้องขอการยกโทษจากหนี้ (ข้อ 12) “หนี้” (คำกรีก *ออฟเฟลมาต้า*) บางทีแปลคำอารเมค *โฮบา* ที่เป็นคำเหมือนทั่วไปสำหรับบาป[482] คำกรีกหมายถึง “*ความล้มเหลวที่จะจ่ายสิ่งที่ครบกำหนด* คือ ความล้มเหลวในหน้าที่”[483] การถือว่าบาปเป็นหนี้ก็เป็นแบบยิวอย่างเต็มที่ (เปรียบเทียบ [สดค. 51:4](#)).[484]

“พระองค์เรียกบาปว่า ‘หนี้’ เพราะว่าเราเป็นหนี้การลงโทษสำหรับบาปเหล่านั้น และเราไม่มีทางที่จะตอบสนองต่อการลงโทษได้นอกจากว่าเราได้รับการปลดปล่อยโดยการยกโทษนี้”[485]

อนุประโยคที่สองในประโยคนั้นไม่ได้หมายความว่า เราต้องได้รับการยกโทษของพระเจ้าด้วยตนเอง การยกโทษของเราต่อคนอื่นๆแสดงถึงความจำเป็นที่ตระหนักของเรามีต่อการยกโทษบุคคลที่ไม่ยกโทษความคิดของพี่น้องก็ไม่ได้สังเกตเห็นว่าตัวเองต้องการการยกโทษมากแค่ไหน

“เมื่อตาของเราได้ถูกเปิดออกที่จะเห็นความมึนเมาแห่งความผิดของเราต่อพระเจ้า ความเสียหายต่างๆที่คนอื่นได้ทำกับเราก็ปรากฏว่าเล็กน้อยอย่างยิ่ง โดยการเปรียบเทียบ ในอีกด้านหนึ่ง ถ้าเรามีมุมมองที่ขยายเกินความเป็นจริงเกี่ยวกับความผิดของคนอื่นๆ นั่นก็พิสูจน์ว่าเราได้ลดความผิดของเราเองให้น้อยลง”[486]

คริสเตียนบางคนได้สงสัยว่าทำไมเราควรขอการยกโทษจากพระเจ้า เนื่องจากว่าภาคพันธสัญญาใหม่เปิดเผยอย่างชัดเจนว่าพระเจ้ายกโทษบาปทั้งหมดในอดีต ปัจจุบันและอนาคตเมื่อพระองค์นับว่าเราชอบธรรม (กจ. 10:43; อฟ. 1:7; คส. 1:14) นั่นเป็นการยกโทษแบบศาลหรือที่ใช้ในศาล อย่างไรก็ตาม ในฐานะผู้เชื่อที่ได้รับการยกโทษ เราจำเป็นต้องขอการยกโทษเพื่อรื้อฟื้นการสามัคคีธรรมของเรากับพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 ยน. 1:9) การยกโทษ แบบศาล นำเราไปยังครอบครัวของพระเจ้า การยกโทษ แบบครอบครัว รักษาการสามัคคีธรรมของเรากับพระเจ้าให้สนิทสนมภายในครอบครัวของพระเจ้า

“การสามัคคีธรรมส่วนตัวกับพระเจ้าถูกกล่าวถึงในข้อเหล่านี้ (ไม่ใช่ความรอดจากบาป) บุคคลหนึ่งไม่สามารถดำเนินในการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าได้ ถ้าเขาปฏิเสธที่จะยกโทษแก่คนอื่นๆ”[487]

นักตีความบางคนเห็นว่าข้อ 13 มีการอ้อนวอนอย่างเดียว ในขณะที่คนอื่นๆเชื่อว่าพระเยซูตั้งใจให้มีสองอย่าง บางทีอย่างเดียวนั้นถูกต้องเมื่อพิจารณาถึงการเชื่อมโยงที่ใกล้ชิดของแนวคิดมันเป็นสองด้านของเหรียญเดียว “การทดลอง” คือคำกรีก *พிரาสมอส* และในกรณีนี้หมายถึง “การทดสอบ” ที่นี้มันไม่ได้อ้างอิงถึงการชักชวนสู่ความชั่วมากเท่ากับการอ้างอิงถึงการพิสูจน์ที่ทดสอบคุณลักษณะ พระเจ้าไม่ทดสอบ (*พிரาสมอส*) ใครก็ตาม (นั่นคือ ที่จะนำไปสู่บาป ยก. 1:13-14) จากนั้นทำไมเราต้องอธิษฐานว่าพระองค์จะไม่นำเราไปสู่การทดสอบ? แม้ว่า พระเจ้าไม่ใช่สาเหตุที่เป็นเครื่องมือแห่งการทดสอบของเรา พระองค์ก็ยอมให้เราที่จะประสบกับการทดลองจากโลก เนื้อหนังและมาร (เปรียบเทียบ 4:1; ปฐก. 22:1; ฉธบ. 8:2) ดังนั้นการอ้อนวอนนี้คือการร้องขอที่ว่าพระองค์จะ *ลด* โอกาสแห่งการทดลองของเราที่อาจส่งผลต่อการทำบาปของเรา มันกล่าวถึงความอ่อนแอที่รู้สึกได้ของสาวกที่กลับใจที่จะยืนหยัดภายใต้การทดสอบที่รุนแรงเมื่อพิจารณาถึงความผิดบาปของเขาหรือของเธอ (เปรียบเทียบ สภษ. 30:7-9).[488]

“แต่” แนะนำทางเลือก “ช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้น” สามารถหมายถึง “สงวนพวกข้าพระองค์” หรือ “ช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นจาก” ความหมายขึ้นอยู่กับสิ่งที่ “ความชั่วร้าย” หมายถึง นี่เป็นการอ้างอิงถึงความชั่วร้ายโดยทั่วไปหรือมารร้าย ซึ่งก็คือซาตาน? เมื่อคำบุพบทภาษากรีก *อะโป* (“จาก”) ตามหลัง “ช่วยให้พ้น” ตามปกติก็อ้างอิงถึงการช่วยให้พ้นจากผู้คนเมื่อ *เอก* (“จาก”) ตามหลังมัน มันก็อ้างอิงถึงการช่วยให้พ้นจากสิ่งต่างๆ อยู่เสมอ [489] ที่นี้ *อะโป* ปรากฏ ยิ่งกว่านั้น คำคุณศัพท์ “ชั่วร้าย” มีคำนำหน้าที่ย้ายมันในคัมภีร์กรีก ซึ่งบ่งบอกว่ามันจะต้องถูกถือว่าเป็นคำนามที่ใช้แทนนาม นั่นคือ “มารร้าย” พระเจ้าไม่ช่วยเราให้พ้นจากความชั่วร้ายเสมอ แต่พระองค์ช่วยเราให้พ้นจากมารร้าย[490]

“มันสร้างความแตกต่างที่เล็กน้อยอย่างมากไม่ว่าเราเข้าใจโดยคำว่า “ชั่วร้าย” เป็นมารหรือบาป”[491]

อย่างไรก็ตาม ภาคพันธสัญญาเดิมได้ทำนายว่าเวลาแห่งความชั่วร้ายที่ยิ่งใหญ่จะมาก่อนการสถาปนาแผ่นดินนั้น (ยรม. 30) นักอรรถาธิบายบางคนรวมถึงผู้ไม่เชื่อแบบก่อนยุคพันธพิเข้าใจว่าความชั่วร้ายในคำอ้อนวอนนี้เป็นการอ้างอิงถึงการโจมตีของซาตานที่จะมาสู่อาณาจักรที่ของมันก่อนแผ่นดินนั้นเริ่มต้น[492] ภายหลังพระเจ้าได้เปิดเผยทางเปาโลว่าคริสเตียนจะไม่เผชิญกับความวิบัติยิ่งใหญ่ (1 ธส. 1:10; 4:13-18; และข้ออื่นๆ) ดังนั้น เราไม่ต้องอธิษฐานขอการช่วยให้พ้นจาก มัน แต่จากโอกาสอื่นๆของการทดสอบ

บางคนได้เห็นการอ้างอิงที่ไม่เปิดเผยถึงตรีเอกภาพในการอ้อนวอนสามอย่างสุดท้ายเหล่านี้ พระบิดาทรงเตรียมอาหารทางการทรงสร้างและการจัดเตรียม การไถ่โทษของพระบุตร รับรองการยกโทษของเรา และการให้ความสามารถของพระวิญญาณทำให้เราแน่ใจถึงชัยชนะฝ่ายวิญญาณของเรา

การสรรเสริญพระเจ้าสุดท้ายปรากฏในต้นฉบับ โบราณหลายฉบับ แต่มันมีการผันแปรอย่างมากในสิ่งนั้นจนบางที่มันไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณมัทธิวโดยดั้งเดิม เป็นที่ชัดเจนว่า พวกธรรมาจารย์ที่เคร่งครัดในทางศาสนาได้เพิ่มมันในภายหลังเพื่อจะทำให้การอธิษฐานนั้นสมบูรณ์อย่างเป็นทางการ เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาได้ตัดแปลงถ้อยคำแห่งคำอธิษฐานของดาวิดใน 1 พงศาวดาร 29:11. [493]

“ในพระวิหาร [ในสมัยของพระเยซู] ผู้คนไม่เคยตอบสนองต่อคำอธิษฐานด้วย *อาเมน* แต่ด้วยคำอวยพรนี้เสมอ ‘สาธุการแด่พระนามแห่งพระสิริของแผ่นดินของพระองค์เป็นนิตย์!’ [เชิงอรรถ 4:] ดังนั้นถ้อยคำในฉบับคิงเจมส์มัทธิว 6:13 ‘เพราะว่าราชอาณาจักร ฤทธานุภาพ และพระเกียรติเป็นของพระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ อาเมน’ ซึ่งเป็นความต้องการในต้นฉบับโบราณทั้งหมดก็เป็นเพียงแค่รูปแบบในพระวิหารทั่วไปของการตอบสนอง และถ้อยคำเช่นนั้นอาจพบหนทางสู่ตัวบทได้ ในความเป็นจริงนั้น คำว่า ‘อาเมน’ เป็นการยืนยันที่จริงจังหรือรูปแบบของคำสาบาน”[\[494\]](#)

6:14-15 ข้อเหล่านี้อธิบายถึงความคิดของการอ่อนน้อมที่ห้า (ข้อ 12) อย่างเต็มที่มากขึ้น การกล่าวซ้ำเน้นถึงความสำคัญของการยกโทษแก่กันและกันถ้าเราต้องการการยกโทษจากพระเจ้า (เปรียบเทียบ 18:23-35) ความสัมพันธ์แนวนอนของเรากับคนอื่นๆ ต้องถูกต้องก่อนที่ความสัมพันธ์แนวตั้งของเรากับพระเจ้าสามารถถูกต้องได้

“การอธิษฐานนั้นตรงไปตรงมาและเรียบง่ายสำหรับบรรดาผู้ที่ได้ประสบกับพระคุณของแผ่นดินสวรรค์ในพระคริสต์ ในการอธิษฐาน สาวกไม่พยายามที่จะบังคับหรือบงการพระเจ้า ไม่มีถ้อยคำหรือสูตรพิเศษ หรือถ้อยคำมากมายที่มีคุณค่ากับพระเจ้า คำอธิษฐานที่สั้น ตรงและจริงใจก็เพียงพอ”[\[495\]](#)

“เป็นสิ่งที่สรุปได้ว่า คำอธิษฐานต้นแบบถูกให้มาในบริบทของแผ่นดินที่กำลังมา การอ่อนน้อมสามอย่างแรกเป็นการอ่อนน้อมสำหรับการมาของแผ่นดินนั้น สามอย่างสุดท้ายก็สำหรับความจำเป็นของพวกสาวกในช่วงระหว่างเวลานำหน้าการสถาปนาของแผ่นดินนั้น”[\[496\]](#)

การอดอาหาร 6:16-18

6:16 การอดอาหารในอิสราเอลเกี่ยวข้องกับការไม่ทานอาหารเพื่อจะเข้าร่วมในการปฏิบัติฝ่ายวิญญาณตามปกติคือการอธิษฐานพร้อมกับการจดจ่อที่มากขึ้น การอดอาหารสนับสนุนและบ่งบอกถึงความอภัยสวดของตนเองต่อหน้าพระเจ้า และบ่อยครั้งการสวดภาวนาก็ควบคู่ไปด้วย ([นหม. 9:1-2](#); [สดด. 35:13](#); [อสย. 58:3, 5](#); [คนล. 9:2-20](#); [10:2-3](#); [ยนา. 3:5](#); [กจ. 9:9](#)) ผู้คนที่รู้สึก

ถึงความเจ็บปวด อันตรายหรือความสิ้นหวังที่สละการกินชั่วคราวเพื่อจะนำเสนอการอ้อนวอนพิเศษต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยการอธิษฐาน (อพย. 24:18; วนจ. 20:26; 2 ซมอ. 1:12; 2 พศด. 20:3; อสร. 8:21-23; อสธ. 4:16; มธ. 4:1-2; กจ. 13:1-3; 14:23) ผู้เชื่อที่เคร่งครัดในทางศาสนา ก็อดอาหารเป็นประจำ (ลก. 2:37)

พวกฟาริสีอดอาหาร “สองวันต่อสัปดาห์” (ลก. 18:12) พระเจ้าได้สั่งให้คนอิสราเอลที่จะอดอาหารหนึ่งวันต่อปีในวันลบมลทินเท่านั้น (ลนต. 16:29-31; 23:27-32; กตว. 29:7) อย่างไรก็ตาม ระหว่างการเป็นเชลย คนอิสราเอลได้จัดตั้งการอดอาหารเป็นประจำเพิ่มขึ้น (ศคย. 7:3-5; 8:19) การอดอาหารปรากฏในคริสตจักรเริ่มแรกและดูเหมือนว่าได้เป็นส่วนปกติของการมีวินัยส่วนตัวของคริสเตียน (1 คร. 9:24-27; ฟป. 3:19; 1 ปต. 4:3) การอดอาหารที่หน้าซื่อใจคดปรากฏในอิสราเอลนานมาแล้วก่อนสมัยของพระเยซู (อสย. 58:1-7; ยรม. 14:12; ศคย. 7:5-6) แต่พวกฟาริสีมีชื่อเสียงในทางที่ไม่ดีในเรื่องนี้

“... การอดอาหารเริ่มตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงตะวันตกดิน นอกเหนือเวลานั้นก็สามารถทานอาหารตามปกติได้”[497]

“การอดอาหารเน้นถึงการปฏิเสธเนื้อหนัง แต่พวกฟาริสีได้ยกย่องเนื้อหนังของพวกเขาโดยการดึงความสนใจไปยังพวกเขาเอง”[498]

“ในการอดอาหารของคนยิว มีแนวคิดสามอย่างในความคิดของมนุษย์ (i) การอดอาหารเป็นความพยายามที่จริงจัง ที่จะดึงความสนใจจากพระเจ้า ไปยังบุคคลที่อดอาหาร . . . (ii) การอดอาหารเป็นความพยายามที่จริงจัง ที่จะพิสูจน์ว่าความสำนึกผิดนั้นจริง . . . (iii) การปฏิบัติที่ยิ่งใหญ่ของการอธิษฐานเป็นการทำแทน มันไม่ได้ถูกออกแบบเพื่อจะช่วยเหลือวิญญาณของมนุษย์เองให้รอดมากเท่ากับที่จะเกลื่อนพระเจ้าให้ปลดปล่อยชนชาติ [หรือแต่ละบุคคล] จากความทุกข์ยาก”[499]

ประเด็นของพระเยซูในข้อนี้ก็คือว่า พวกสาวกของพระองค์ควรหลีกเลี่ยงการดึงความสนใจไปยังพวกเขาเองเมื่อพวกเขาอดอาหาร พระองค์ไม่ได้สงสัยความสำนึกผิดที่จริงจังของบางคน

อดอาหาร แต่พระองค์ชี้ให้เห็นว่าพวกหน้าซื่อใจคดต้องการการยกย่องของคนอื่นแม้กระทั่งมากกว่าพวกเขาต้องการความสนใจจากพระเจ้า เนื่องจากว่านั่นคือสิ่งที่พวกเขาต้องการอย่างแท้จริง นั่นคือทั้งหมดที่พวกเขาจะได้รับ

6:17-18 พระเยซูทักท้วงเอาไว้ว่าพวกสาวกของพระองค์จะอดอาหารอย่างที่พระองค์ทักท้วงเอาไว้ว่าพวกเขาจะให้ทานและอธิษฐาน พระองค์ไม่ได้กล่าวสิ่งใดที่จะห้ามปรามพวกเขาจากการอดอาหาร (เปรียบเทียบ 9:14-17) พระองค์ประณามการอดอาหารที่โหดเหี้ยมที่ จะหลีกเลี่ยงการทดลองใดๆที่จะชักนำสู่การยกย่องของผู้มองดู พระเยซูแนะนำให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะไม่ทำสิ่งใดที่จะดึงความสนใจไปยังความเป็นจริงที่ว่าพวกเขากำลังอดอาหารเมื่อพวกเขาอดอาหาร อีกครั้งหนึ่ง พระบิดาผู้ทรงเห็นการนมัสการที่บุตรของพระองค์ถวาย “ในที่ลับ” จะ “ประทานบำเหน็จ” แก่พวกเขา

การกระทำหลักสามอย่างของการนมัสการของคนยิว คือ การให้ทาน การอธิษฐาน และการอดอาหารเป็นแค่ตัวแทนของการกระทำอื่นๆหลายอย่างของการนมัสการที่พวกสาวกของพระเยซูปฏิบัติ การคำสอนของพระองค์ในส่วนนี้ของคำเทศนา (6:1-18) เน้นถึงบทเรียนต่างๆที่พวกเขาควรประยุกต์ใช้อย่างกว้างขวางมากขึ้น ในคำสอนของพระองค์เกี่ยวกับแต่ละอย่างของการปฏิบัติสามอย่างเหล่านี้ ก่อนอื่น พระเยซูเตือนพวกสาวกของพระองค์ที่จะไม่กระทำเพื่อการสรรเสริญของมนุษย์ จากนั้นพระองค์ทำให้พวกเขาแน่ใจว่า ถ้าพวกเขาไม่เอาใจใส่คำเตือนของพระองค์ พวกเขาจะได้รับการสรรเสริญของมนุษย์อย่างเดียว ประการที่สาม พระองค์สอนพวกเขาถึงวิธีที่จะกระทำอย่างลับๆ สุดท้าย พระองค์ทำให้พวกเขาแน่ใจว่าพระบิดาผู้ทรงเห็นในที่ลับจะประทานบำเหน็จแก่การกระทำที่ชอบธรรมพวกเขาอย่างเปิดเผย ด้วยวิธีนั้นพระองค์ก็อธิบายถึงสิ่งที่มีหมายถึงที่จะแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของแผ่นดินนั้น (6:33)

ความชอบธรรมและโลก 6:19—7:12

จนเดี๋ยวนี้ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูกระตุ้นให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะตั้งความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับความชอบธรรมที่พระเจ้าเรียกร้องบนการเปิดเผยของพระคัมภีร์ ไม่ใช่การตีความตามธรรมเนียมของพวกผู้นำของพวกเขา (5:17-48) จากนั้นพระองค์อธิบายว่าความชอบธรรมแท้เกี่ยวข้องกับการนมัสการพระบิดาแท้จริง ไม่ใช่การนมัสการที่โหดเหี้ยม (6:1-18) ถัดไป พระองค์เปิดเผยถึงสิ่งที่ความชอบธรรมแท้เกี่ยวข้องขณะที่สาวก

ดำเนินชีวิตในโลก พระองค์กล่าวถึงความสัมพันธ์หลักสี่อย่าง คือ ความสัมพันธ์ของสาวกกับทรัพย์สมบัติ (6:19-34) กับพี่น้องของเขาหรือของเธอ (7:1-5) กับปรปักษ์ของเขาหรือของเธอ (7:6) และกับพระเจ้า (7:7-12)

ความสัมพันธ์ของสาวกกับทรัพย์สมบัติ 6:19-34 (เปรียบเทียบ ลก. 12:13-34)

จากการที่ได้ทำการอ้างอิงมากมายต่อทรัพย์สมบัติในสวรรค์ ตอนนี้พระเยซูหันไปจดจ่อที่ทรัพย์สมบัติ ในส่วนแรกของบทที่ 6 การเน้นหลักของพระองค์อยู่ที่ความจริงใจ ในส่วนนี้ของบทนี้ มันอยู่ที่การมีใจเดียว

6:19-21 เมื่อพิจารณาถึงความใกล้จะมาถึงของแผ่นดินของพระเจ้า พวกสาวกของพระเยซูควร “หยุดสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในโลก”^[500] พระเยซูเรียกร้องการแตกหักกับการปฏิบัติแต่ก่อนของพวกเขา อันที่จริง เงินไม่ใช่ชั่วร้าย คนฉลาดทำงานหนักและทำการจัดเตรียมทางการเงินเพื่อเวลาที่ขาดแคลน (สภษ. 6:6-8) ผู้เชื่อมีความรับผิดชอบที่จะเตรียมเพื่อพวงญาติที่ขัดสนของพวกเขา (1 ทธ. 5:8) และที่จะใจกว้างกับคนอื่นๆที่ขัดสน (สภษ. 13:22; 2 คร. 12:14) เราสามารถชื่นชมสิ่งที่พระเจ้าได้ให้แก่เราได้ (1 ทธ. 4:3-4; 6:17) สิ่งที่พระเยซูห้ามที่นี่คือความเห็นแก่ตัว คนโลกสะสมมากกว่าที่พวกเขาจำเป็น (ยก. 5:2-3) นักวัตถุนิยมต้องการมากขึ้นอยู่เสมอ การรักเงินนั่นเองที่เป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งหมด (1 ทธ. 6:10)

“สิ่งที่พระเยซูขัดขวางที่นี่คือการสะสมทรัพย์สมบัติจำนวนมากในฐานะที่เป็นเป้าหมายชีวิต”^[501]

เป็นการโง่เขลาที่จะสะสมสิ่งของจำนวนมากเพราะว่าสิ่งเหล่านั้นสลายได้ “แมลง” กินเสื้อผ้า ซึ่งเป็นรูปแบบหลักของทรัพย์สมบัติในตะวันออกใกล้โบราณ

“ความเพลิดเพลินทางกายภาพทุกๆทั้งหมดก็มีแนวทางที่จะจบสิ้น ณ การชื่นชมที่ต่อเนื่องกันถึงสิ่งเหล่านั้นแต่ละอย่าง ความตื่นเต็นก็ตื่นเต็นน้อยลง มันเรียกร้องสิ่งเหล่านั้นมากขึ้นเพื่อจะก่อให้เกิดผลกระทบอย่างเดียวกัน พวกมันเป็นเหมือนยาที่สูญเสียศักยภาพเริ่มแรกของมันและก็มีประสิทธิภาพน้อยลงมากขึ้น”^[502]

“สนิม” (คำกรีก *บโรซิส*) อ้างอิงถึง อานาจที่ทำลายของหนูและเชื้อรา ไม่ใช่แค่การกัดกร่อนที่กัดกินโลหะเท่านั้น[503]

“มีความเพลิดเพลินบางอย่างที่สูญเสียมวลของพวกมันอย่างเลียงไม่ได้ เมื่อมนุษย์แก่ตัว มันอาจจะเป็นว่าเขามีความสามารถน้อยลงทางกายภาพที่จะชื่นชมสิ่งเหล่านั้น มันอาจเป็นว่า เมื่อความคิดของเขาเติบโต สิ่งเหล่านั้นหยุดที่จะทำให้เขาพึงพอใจในแง่ใดก็ตาม”[504]

“ขโมย” สามารถถือสิ่งใดก็ตามไปได้ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

“สมมุติว่าชายคนหนึ่งจัดการชีวิตของเขาในแนวทางที่ว่าความสุขของเขาขึ้นอยู่กับการเงิน จากนั้น สมมุติว่า ความหายนะเกิดขึ้น และเขาก็ตื่นขึ้นมาพบว่าเงินของเขาได้สูญไป จากนั้นความสุขของเขาก็สูญไปกับทรัพย์สินสมบัติของเขา”[505]

“ทรัพย์สินสมบัติ” ที่พระเยซูกล่าวถึงเป็นบำเหน็จที่พระเจ้าจะให้แก่ผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อของพระองค์ (5:12, 30, 46; 6:6, 15; เปรียบเทียบ 10:42; 18:5; 25:40; [2 คร. 4:17](#); [1 ทธ. 6:13-19](#)) สิ่งเหล่านั้นเป็นผลผลิตของการดีอย่างแท้จริง สิ่งเหล่านี้ก็ปลอดภัยในสวรรค์ และพระเจ้าจะประทานสิ่งเหล่านั้นแก่คนสัตย์ซื่อ ณ เวลาที่ได้กำหนดไว้ของพระองค์ (เปรียบเทียบ [1 ปด. 1:4](#))

สิ่งที่บุคคลหนึ่งให้คุณค่าอย่างสูงที่สุด (“ทรัพย์สินสมบัติ”) ก็ครอบงำศูนย์กลางแห่ง “ใจ” ของเขาหรือของเธออย่างเลียงไม่ได้ ใจเป็นศูนย์กลางของบุคลิกภาพ และมันควบคุมปัญญา อารมณ์ และความตั้งใจ[506]

“ถ้าเกียรติถูกตระหนักว่าเป็นความดีสูงสุด ความคิดของมนุษย์ต้องถูกรอบงำด้วยความทะเยอทะยานทั้งสิ้น ถ้าเงินเป็น ความโลภจะมีอำนาจสูงสุดทันที ถ้าความเพลิดเพลินเป็น มันจะเป็นไปไม่ได้ที่จะป้องกันมนุษย์ไว้จากการจมลงไปสู่การหมกมุ่นที่โหดร้าย”[507]

“คนใดก็ตามที่ทรัพย์สินสมบัติของเขานั้นอยู่ใน *สิ่งต่างๆ* ก็ถูกผูกมัดที่จะสูญเสียทรัพย์สินสมบัติของเขา เพราะที่ไม่มีมีความถาวรในสิ่งต่างๆ และไม่มีสิ่งใดที่อยู่ตลอดไป”[\[508\]](#)

ในอีกด้านหนึ่ง ถ้าบุคคลหนึ่งให้คุณค่าความร่ำรวยนิรันดรอย่างสูงที่สุด เขาหรือเธอจะติดตามค่านิยมของแผ่นดินของพระเจ้า (เปรียบเทียบ [คส. 3:1-2](#); [จว. 14:13](#)) คริสเตียนบางคนเชื่อว่ามันเป็นเนื้อหนังอยู่เสมอที่จะปรารถนาและที่จะทำงานเพื่อบำเหน็จนิรันดร แต่พระเยซูสั่งให้เราที่จะทำสิ่งนั้นอย่างแนบนอน (เปรียบเทียบ [1 คร. 3:11-15](#); [2 คร. 5:10](#)) การรับใช้ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเพื่อจะได้รับบำเหน็จที่จะยกย่องตนเองก็ผิดอย่างชัดเจน แต่ที่จะรับใช้พระองค์เพื่อจะได้รับบำเหน็จที่บุคคลหนึ่งอาจวางที่พระบาทของพระองค์ในฐานะการกระทำแห่งการนมัสการก็ไม่ผิด (เปรียบเทียบ [จว. 4:10](#))

“ที่จะสะสมทรัพย์สินสมบัติไว้ในสวรรค์หมายถึงอะไร? มันหมายถึง ที่จะใช้ *ทุกสิ่งที่เรา* มี เพื่อพระสิริของพระเจ้า มันหมายถึงที่จะ ‘สงบใจเอาไว้’ เมื่อมาถึงสิ่งที่เป็นวัตถุต่างๆของชีวิต มันยังหมายถึงการวัดชีวิตโดยความร่ำรวยแห่งแผ่นดินของพระเจ้าและไม่ใช่โดยความร่ำรวยปลอมของโลกรนี้”[\[509\]](#)

6:22-23

ร่างกายพบแนวทางของมันตลอดชีวิตด้วยความช่วยเหลือของตา ในแง่นั้น “ตาเป็นประตูของร่างกาย” (เปรียบเทียบ [ลก. 11:34-36](#)) “ตา” ที่ “ชัดเจน” หรือดีก็ยอมรับ “ความสว่าง” เข้าไปในร่างกาย แต่ “ตาที่ . . . แอ่” ปลดปล่อยให้ร่างกายอยู่ใน “ความมืด” เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูหมายถึงว่า ตาก็คล้ายกับใจ (ข้อ 21) ใจที่จดจ่อที่พระเจ้า ([สคด. 119:10](#)) ก็คล้ายกับตาที่จดจ่อที่ธรรมบัญญัติของพระเจ้า ([สคด. 119:18, 148](#))

“ตาเป็นการแสดงออกถึงจิตใจไม่ใช่ทางเข้าของมัน แม้ว่าแน่นอนว่าแนวคิดสองอย่างก็เชื่อมโยงกัน สิ่งที่พระเยซูเน้นในคำพูดนี้ก็คือว่า ตาที่ดีกระทำในแนวทางที่ดี มันเป็นเครื่องหมายของจิตใจที่ดี”[\[510\]](#)

“ตาที่แอ่” เป็นตาที่ตระหนี่ ที่ขุ่นเคืองและริษยา ([สภษ. 28:22](#)) พระเยซูกล่าวในเชิงเปรียบเทียบบางที่พระองค์หมายถึงว่า บุคคลที่ขี้เหนียวและเห็นแก่ตัวไม่สามารถเห็นที่ที่เขากำลังไปได้

อย่างแท้จริงแต่มีคอบอดทางศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณ (เปรียบเทียบ ข้อ 19-21).^[511] อย่างไรก็ตาม พระองค์อาจหมายถึงว่า บุคคลที่สองจิตสองใจซึ่งแบ่งแยกความจงรักภักดีของเขาระหว่างพระเจ้าและเงิน จะไม่มีการเห็นที่ชัดเจนแต่จะขาดทิศทาง (เปรียบเทียบ ข้อ 24).^[512] ในเชิงเปรียบเทียบนั้น ร่างกายแสดงถึงทั้งตัวบุคคล การขาดความสว่างภายในคือการเห็นอันมืดมิดที่ตาที่แย่งพร้อมกับความจงรักภักดีที่ถูกแบ่งแยก ซึ่งเป็นท่าทีที่ความเห็นแก่ตัวเตรียมให้

6:24 การเลือกระหว่าง “สองนาย” คือสิ่งที่ถูกพรรณนาโดยการเลือกระหว่างทรัพย์สมบัติสองอย่างและการเลือกระหว่างการเห็นสองอย่าง “Mammon” เป็นการถ่ายตัวอักษรของรูปแบบที่เน้นจากคำอารเมค *mamona* ซึ่งหมายถึง “ทรัพย์สมบัติ” หรือ “ทรัพย์สิน” รากศัพท์ *mn* ในทั้งฮีบรูและอารเมคบ่งบอกถึงบางสิ่งที่ซึ่งบุคคลหนึ่งตั้งความมั่นใจไว้ ที่นี้พระเยซูทำให้มันเป็นบุคคลและตั้งมั่นไว้เหนือพระเจ้าในฐานะเป็นเป้าที่แข่งขันแห่งความมั่นใจ พระเยซูนำเสนอพระเจ้าและเงินทองในฐานะสองเจ้า สองนาย

“... ความเป็นเจ้าของเดียวและการปรนนิบัติเต็มเวลาเป็นแก่นสารของการเป็นทาส”^[513]

บุคคลหนึ่งอาจสามารถทำงานเพื่อนายจ้างสองคนที่แตกต่างกัน ณ เวลาเดียวกัน อย่างไรก็ตาม พระเจ้าและเงินทองไม่ใช่ นายจ้างแต่เป็นเจ้าของทาส แต่ละบุคคลเรียกร่องการอุทิศตนใจเดียวที่จะให้สิ่งใดก็ตามที่น้อยกว่าคือที่จะไม่ได้จัดเตรียมการปรนนิบัติแท้จริงเลย

“การลองความจงรักภักดีที่ถูกแบ่งแยกก็ไม่ทรยศการอุทิศตนบางส่วนต่อการเป็นสาวก แต่ทรยศการอุทิศตนที่พึงลึกต่อการนับถือรูปเคารพ”^[514]

“หลักการของวัตถุนิยมก็อยู่ในความขัดแย้งที่เลื่อง ไม่ได้กับความเป็นกษัตริย์ของพระเจ้า”^[515]

“บุคคลหนึ่งเป็นไปได้ที่จะพึงพอใจ ถ้าเขาใช้ทรัพย์สมบัติของเขาที่จะดูว่าเขาสามารถนำความสุขไปยังคนอื่นๆ ได้มากเพียงไร”^[516]

6:25 “เพราะเหตุนี้” ดึงการสรุปจากสิ่งที่มาก่อน (ข้อ 19-24) เนื่องจากพระเจ้าได้ให้ “ชีวิต” และ “ร่างกาย” แก่เรา แน่แน่นอนว่าพระองค์จะจัดเตรียมสิ่งที่เราจำเป็นที่จะบำรุงรักษาสิ่งเหล่านั้น เช่นกัน (เปรียบเทียบ [ลก. 12:22-31](#); [ฟป. 4:6-7](#); [ฮบ. 13:5](#); [1 ปต. 5:7](#)) ข้อโต้แย้งนี้คือ *ยิ่งกว่านั้น* หรือ *ด้วยเหตุผลที่ดีกว่า* “ยิ่งกว่านั้นสักเท่าไร...?” ดังนั้นมันผิดสำหรับสาวกที่จะกังวลใจ (กระวนกระวาย) เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ เช่นนั้น เขาหรือเธอควรวางใจและเชื่อฟังพระเจ้า และดำเนินต่อไปกับการบรรลุการทรงเรียกที่เปิดเผยของพระเจ้าในชีวิตของบุคคลนั้น (เปรียบเทียบ 28:19-20)

“อาจจะมีบาปที่ใหญ่กว่าความกระวนกระวาย แต่แน่นอนอย่างมากว่า ไม่มี
บาปที่ทำให้ไร้ความสามารถมากขึ้น”[\[517\]](#)

6:26-27 ถ้าเรากังวลใจอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับการมี “อาหาร” และ “เสื้อผ้า” ที่เพียงพอ เราแสดงให้เห็นว่าเรายังไม่ได้เรียนรู้บทเรียนพื้นฐานอย่างมากที่ธรรมชาติสอนเรา พระเจ้าจัดเตรียมเพื่อความจำเป็นของสิ่งทรงสร้างของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาในสวรรค์ของผู้เชื่อ ดังนั้น พระองค์จะดูแลพวกเราอย่างพิเศษ ข้อโต้แย้งนี้คือ “จากสิ่งที่เล็กกว่าสู่สิ่งที่ใหญ่กว่า” นี้ไม่ได้หมายถึงว่า เราสามารถไม่เอาใจใส่งานได้ แต่หมายถึงว่า เราควรไม่เอาใจใส่ความกระวนกระวาย

การกังวลใจไม่สามารถต่อชีวิตให้ยาวได้ อย่างที่มันไม่สามารถวางอาหารไว้บนโต๊ะหรือวางเสื้อผ้าไว้บนหลัง (ข้อ 27) ความกระวนกระวายทำให้ชีวิตสั้นเข้าอย่างแท้จริง

6:28-30 “ดอกไม้ในทุ่งนา” บางทีเป็นหญ้าฝรั่งป่าที่บ้านอย่างมากในกาลิลีระหว่างฤดูใบไม้ผลิ อย่างไรก็ตาม บางทีพระเยซูตั้งใจให้พวกมันที่จะแสดงถึงดอกไม้ป่าทั้งหมด ประเด็นของพระองค์ก็คือว่า พระเจ้าทรงแสนดีจนพระองค์ปกคลุมผืนดินด้วยดอกไม้ป่าอันสวยงามที่ไม่มีคุณค่าที่ก่อประโยชน์และอยู่ได้แค่ช่วงเวลาอันสั้นเท่านั้น

“เมื่อแห้งไป หญ้าก็กลายมาเป็นแหล่งเชื้อเพลิงที่สำคัญในปาเลสไตน์ที่ขาดแคลนไม้”[\[518\]](#)

พระคุณแห่งการจัดเตรียมของพระเจ้าไม่ควรทำให้สาวกขี้เกียจ แต่มั่นใจว่าพระองค์จะจัดเตรียมเพื่อความจำเป็นของพวกบุตรของพระองค์อย่างเดียวกัน บ่อยครั้งพระเจ้าตกแต่งทุ่งนาที่เรียบง่ายที่สุดอย่างสวยงามมากกว่าเกษตรกรรมที่มั่งคั่งที่สุดของอิสราเอลสามารถตกแต่งตัวเขาได้ ดังนั้น ความกังวลเกี่ยวกับความจำเป็นต่างๆของชีวิตก็แสดงถึงการขาด “ความเชื่อ” ในพระเจ้าอย่างแท้จริง

“บุคคลที่ห่อเลี้ยงใจของเขาด้วยการบันทึกถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทำในอดีตจะไม่กังวลเกี่ยวกับอนาคต”[519]

6:31-32

เนื่องจากว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมเพื่อคนของพระองค์อย่างสมบูรณ์ มันไม่เพียงแต่ใช้เวลาแต่ไม่ศรัทธาอีกด้วยที่จะกังวลใจเกี่ยวกับความจำเป็นพื้นฐานต่างๆของชีวิต สาวกที่กังวลใจดำเนินชีวิตเหมือนผู้ไม่เชื่อ (คนต่างชาติ) ที่ไม่เชื่อและไม่เอาใจใส่พระเจ้า บุคคลเช่นนั้นอุทิศความสนใจของเขาหรือของเธอต่อการสะสมสิ่งของทางวัตถุมากเกินไป และไม่เอาใจใส่สิ่งที่สำคัญกว่าในชีวิต

“กุญแจสู่การหลีกเลี่ยงความกังวลคือที่จะทำให้แผ่นดินของพระเจ้าเป็นลำดับความสำคัญของตนเอง” (ข้อ 33)”[520]

6:33

แทนที่จะติดตามสิ่งทางวัตถุต่างๆ สาวกควรแทนที่สิ่งนี้ด้วยการติดตามการมีความสำคัญที่ใหญ่กว่าอย่างมาก การแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับการติดตามสิ่งต่างๆเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าที่ซึ่งพระเยซูสอนพวกสาวกที่จะอธิษฐานเพื่อ นั่นคือ เกียรติของพระเจ้า การปกครองของพระองค์ และน้ำพระทัยของพระองค์ (ข้อ 9-11) นี่เป็นหนึ่งในห้าที่ในมัทธิวเท่านั้นที่เราอ่านพบ “แผ่นดินของพระเจ้า” แทนที่จะเป็น “แผ่นดินสวรรค์” (เปรียบเทียบ 12:28; 19:24; 21:31, 43) ในแต่ละกรณี บริบทก็เรียกร้องการอ้างอิงส่วนตัวมากขึ้นถึง “พระเจ้า” มากกว่าการอ้างอิงอ้อมๆมากขึ้นถึง “สวรรค์” การแสวงหาความชอบธรรมของพระเจ้าหมายถึง การติดตามความชอบธรรมในชีวิตในการจำนนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 5:6, 10, 20; 6:1) มันไม่ได้หมายถึง การแสวงหาการนับว่าชอบธรรมเมื่อพิจารณาถึงการใช้ “ความชอบธรรม” ของพระเยซูในบริบทนั้น

“ในที่สุด อย่างที่มีความเคร่งศาสนาสองประเภทเท่านั้น คือ แบบตนเองเป็นศูนย์กลาง และแบบพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง ดังนั้นก็มีความทะเยอทะยานสองประเภทเท่านั้นคือ บุคคลหนึ่งสามารถทะเยอทะยานไม่ว่าเพื่อตนเองหรือเพื่อพระเจ้าได้ ไม่มีทางเลือกที่สาม”[521]

“สิ่งทั้งปวง” พระเจ้าจะเพิ่มให้เป็นความจำเป็นต่างๆของชีวิตที่พระองค์ทรงจัดเตรียมอย่างที่มาจากพระองค์ ที่ซึ่งพระเยซูเตือนพวกสาวกของพระองค์ที่จะไม่กังวลใจ (5:45; 6:11) ที่นี้พระเจ้าทรงสัญญาที่จะตอบสนองต่อความจำเป็นต่างๆของบรรดาผู้ที่อุทิศพวกเขาเองต่อการแสวงหาความก้าวหน้าของ “แผ่นดิน” และ “ความชอบธรรม” ของพระองค์ เมื่อพิจารณาถึงพระสัญญานี้ เราสามารถอธิบายถึงความเป็นจริงที่ว่าสัตว์บางตัว พืชบางต้น และผู้เชื่อที่อุทิศตนบางคนได้พินาศเนื่องจากการขาดอาหาร ได้อย่างไร? มีขอบเขตที่กว้างขึ้นของบริบทที่ซึ่งพระสัญญานี้กระทำการ เราทุกคนดำเนินชีวิตในโลกที่เป็นบาปที่ที่ผลลัพธ์ต่างๆของบาปแผ่กระจายทั่วทุกด้านของชีวิต บางครั้งผู้ชอบธรรม แม้ว่าจะไม่ใช่เนื่องจากความผิดของพวกเขาเองก็ติดอยู่ในผลลัพธ์ต่างๆของบาปและก็พินาศ พระเยซูไม่ได้ให้รายละเอียดของมิตินี้ของชีวิตที่นี้ แต่ทักทักเอาไว้ว่ามันเป็นบางสิ่งที่พวกผู้ฟังของพระองค์คงได้รู้และเข้าใจ

6:34 เนื่องจากว่าเรามีพระสัญญาเช่นนั้น ซึ่งถูกสนับสนุนโดยพยานของการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า เราไม่ควรกังวลใจ “เกี่ยวกับพรุ่งนี้” วันนี้มี “ความทุกข์” หรือ ความชั่วร้ายพอสำหรับเราที่จะรับมือด้วย ยิ่งกว่านั้น ความทุกข์ที่เราคาดหวังในวันพรุ่งนี้อาจจะไม่ปรากฏเป็นจริงขึ้น พระเจ้าทรงจัดเตรียมพระคุณที่พอเพียงเท่านั้น เพื่อที่เราสามารถรับมือกับชีวิตที่ละวันได้ พรุ่งนี้พระองค์จะจัดเตรียมพระคุณ (การช่วยเหลือ) ที่พอเพียงสำหรับสิ่งที่เราจะเผชิญในตอนนั้น

สรุปแล้ว ความสัมพันธ์ของสาวกกับทรัพย์สมบัติควรเป็นความสัมพันธ์แห่งการวางใจในพระเจ้า และที่จะมีการอุทิศตนใจเดียวต่อสิ่งต่างๆแห่งแผ่นดินและความชอบธรรมของพระองค์ มันไม่ควรเป็นการสะสมหรือการติดตามทรัพย์สมบัติเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง พระเจ้าไม่ใช่เงินทองควรเป็นแม่เหล็กแห่งชีวิตของผู้เชื่อ ผลของทำที่เช่นนั้นจะเป็นเสรีภาพจากความกังวลเกี่ยวกับความจำเป็นทางวัตถุต่างๆประจำวัน

“มันเป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นสาวกที่อุทิศตนบางส่วนหรือบางเวลา มันเป็นไปไม่ได้ที่จะปรนนิบัติสองนาย ไม่ว่าหนึ่งในนั้นเป็นทรัพย์สินสมบัติหรือสิ่งใดก็ตาม เมื่อนายอีกบุคคลจะต้องเป็นพระเจ้า”[522]

ความสัมพันธ์ของสาวกกับพี่น้อง 7:1-5 (เปรียบเทียบกับ ลก. 6:37-42)

บทที่ 7 ทั้งบทกล่าวถึงความสัมพันธ์ของสาวกกับคนอื่นๆ แต่ส่วนแรกนี้ของมันจดจ่อที่ความสัมพันธ์ของเขาหรือของเธอกับพี่น้อง ก่อนอื่นพระเยซูได้วางหลักการ (ข้อ 1) จากนั้น พระองค์อธิบายหลักการนี้ในเชิงศาสนศาสตร์ (ข้อ 2) สุดท้าย พระองค์จัดเตรียมตัวอย่างประกอบ (ข้อ 3-5)

7:1 พระเยซูสอนว่าพวกสาวกของพระองค์จะต้องไม่พิพากษาหรือจับผิดกันและกัน เมื่อพิจารณาถึงมาตรฐานสูงที่พระองค์อธิบาย (เปรียบเทียบกับ [รม. 14:10-13](#); [ยก. 4:11-12](#)) พระองค์ไม่ได้หมายถึงว่า พวกเขาควรยอมรับทุกสิ่งและทุกคนอย่างไม่มีเงื่อนไขพิเคราะห์ (ข้อ 5-6, 15-20; [ยน. 7:24](#); [1 คร. 5:5](#); [กท. 1:8-9](#); [6:1](#); [ฟป. 3:2](#); [1 ยน. 4:1](#)) เป็นที่ชัดเจนว่า พระองค์ก็ไม่ได้หมายถึงว่า พ่อแม่ ผู้นำคริสตจักรและเจ้าหน้าที่พลเรือนนั้นคิดว่าพวกเขาทำการพิพากษาบรรดาผู้ที่อยู่ภายใต้การดูแลของพวกเขา

พระเยซูหมายถึงว่า พวกสาวกไม่ควรทำงานของพระเจ้าแห่งการทำการพิพากษาเพื่อเห็นแก่พระองค์ เมื่อพระองค์ไม่ได้ให้สิทธิอำนาจแก่พวกเขาที่จะทำอย่างนั้น พวกเขาไม่สามารถทำได้อย่างแท้จริง เนื่องจากว่าไม่มีใครยกเว้นพระเจ้ารู้ความเป็นจริงทั้งหมดที่จงใจให้ผู้คนทำอย่างที่เขาทำ สาวกที่แย้งซึ่งที่ของพระเจ้าจะต้องตอบพระองค์สำหรับการทำอย่างนั้น การสำรวจความคิดเห็นทางสาธารณะอันหนึ่งบ่งบอกว่า ปัจจุบันนี้เป็นข้อที่ถูกอ้างอิงอย่างเป็นทางการที่นิยมมากที่สุดจากพระคัมภีร์

“... มันคือ *นิสัย* ของการวิจารณ์ที่จับผิดและช่างจับผิดที่พระเยซูประณามและไม่ใช่ว่าการปฏิบัติของความสามารถที่พิวินิจฉัยที่ซึ่งมนุษย์สามารถและถูกคาดหวังที่จะทำการตัดสินใจที่มีคุณค่าและที่จะเลือกกระบวนนโยบายและแผนการที่แตกต่างสำหรับการกระทำใน โอกาสที่เฉพาะต่างๆ”[523]

7:2 ความคิดที่นี้ก็คือคล้ายกับความคิดใน 6:14-15 บุคคลที่พิพากษาคนอื่นอย่างวิจารณ์อย่างมากจะประสบกับการตรวจสอบกวดขันอย่างเดียวกันจากพระเจ้า (เปรียบเทียบ 18:23-35) มีการเล่นคำในข้อนี้ในคัมภีร์กรีกที่บ่งบอกว่าพระเยซูอาจได้อ้างอิงสุภาษิตอันเป็นที่นิยม[524]

7:3-5 “ผง” (คำกรีก การฟอส) สามารถเป็นผงของวัตถุแปลกปลอมใดๆ “ท่อนไม้” หรือ “ไม้กระดาน” (คำกรีก โคกอส) อ้างอิงถึงไม้ชิ้นใหญ่ อีกครั้งหนึ่งพระเยซูใช้คำพูดที่ขยายเกินความจริงเพื่อจะเน้นถึงความโง่เขลาของการวิจารณ์คนอื่น การกระทำนี้เปิดเผยถึงปัญหาที่ใหญ่กว่ามากในชีวิตของผู้วิจารณ์ นั่นคือ วิญญาณที่จับผิด

บุคคลเช่นนั้นเป็นคนหน้าซื่อใจคดและการกระทำของเขาก็พาเขาไป เขาไม่ได้หลอกลวงคนอื่นมากเท่ากับหลอกลวงตัวเอง คนอื่นอาจตระหนักว่าการวิจารณ์ของเขาไม่มีเหตุผล แต่เขาไม่ได้ตระหนัก ทำที่ที่เหมาะสมก็สำคัญในการพิพากษาตนเองและคนอื่น (1 คร. 11:31; กท. 6:1) นักวิจารณ์ที่จับผิดก็ไม่มีประโยชน์ นั่นคือสิ่งที่พระเยซูเตือนที่นี้ (เปรียบเทียบ ลก. 6:39-42)

“พวกสาวกของกษัตริย์จะต้องวิจารณ์ตนเองไม่ใช่พี่น้องของพวกเขา กลุ่มนี้จะต้องถูกสังเกตสำหรับการผูกพันแห่งเอกภาพของพวกเขา ซึ่งถูกบ่งบอกโดยการขาดการวิจารณ์ สิ่งนี้เหมาะสม เนื่องจากว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นที่ประจักษ์โดยสันติสุข (อสย. 9:7).”[525]

ความสัมพันธ์ของสาวกกับปรบักย์ 7:6

พวกสาวกของพระเยซูมีความรับผิดชอบที่จะส่งต่อความรู้ถึงแผ่นดินของพระเจ้าของพวกเขาไปยังคนอื่นๆ เพื่อว่าพวกเขาสามารถเตรียมตัวเพื่อสิ่งนั้นได้ พระเยซูให้คำแนะนำแก่พวกเขาเกี่ยวกับความรับผิดชอบนี้ในข้อนี้ การกระตุ้นนี้สมดุลกับการกระตุ้นที่พระองค์เพิ่งให้ไป (ข้อ 1-5) พวกสาวกอาจไร้เดียงสาเกินไปและล้มเหลวที่จะหยั่งรู้ได้ (เปรียบเทียบ 5:43-47)

โดยพื้นฐานแล้ว หมู (“สุกร”) เป็นสัตว์ไม่สะอาด ป่าเถื่อน น่ารังเกียจ ในทำนองเดียวกัน “สุนัข” ไม่ใช่สัตว์เลี้ยงพื้นฐาน แต่เป็นสัตว์ที่ไม่สะอาด ป่าเถื่อนและเป็นที่ถูกขู่ ข้อนี้มีโครงสร้างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตร สุนัข “หันกลับมากัด” บรรดาผู้ที่ให้ของขวัญพิเศษแก่พวกมัน และหมู “เหยียบย่ำ” “ไปมุก” ที่ถูกโยนต่อหน้า

พวกมัน (เปรียบเทียบ [สภษ. 11:22](#)) เป็นที่ชัดเจนว่า “ของบริสุทธิ์” และ “ไข่มุก” ในตัวอย่างประกอบนี้แสดงถึง
ข่าวดีที่ป่าวประกาศแผ่นดินของพระเจ้า

บางทีหมูและสุนัขไม่ได้แสดงถึง คนต่างชาติ *ทั้งหมด* แต่แสดงถึงผู้คนจากเชื้อชาติใดก็ตามที่ตอบสนองต่อข่าวดี
โดยการปฏิเสธและการหัน ไปต่อต้านบรรดาผู้ที่นำข่าวดีไปยังพวกเขา (เปรียบเทียบ 10: 14;
15:14).[\[526\]](#) ตัวอย่างหนึ่งของบุคคลประเภทนี้คือเฮโรด แอนทิปาสที่ได้ฟังยอห์นผู้ให้บัพติศมาอย่างยินดี ([มก.
6:20](#)) แต่จากนั้น ได้ตัดศีรษะเขา (14:1-12; [มก. 6:14-28](#); [ลก. 9:7-9](#)) ภายหลังเมื่อพระเยซูได้ยืนต่อหน้าเฮโรดนี้
พระองค์ไม่ได้กล่าวถึงใดต่อเขา ([ลก. 23:8-9](#)) ศัตรูเช่นนั้นควรถูกละไว้ตามลำพัง (เปรียบเทียบ [2 คร. 6:14-18](#))

“เหมือนกับส่วนอื่นๆของคำสอนของพระเยซู ประเด็นไม่ใช่การห้ามอย่างสิ้นเชิง เพราะว่า
จากนั้นสาวกไม่สามารถแบ่งปันข่าวประเสริฐกับบรรดาผู้ที่ไม่ได้ตอบสนอง ตรงกันข้าม
ประเด็นก็คือว่า สาวกไม่ได้มีพันธะที่จะแบ่งปันกับบรรดาผู้ที่ใจแข็งกระด้าง”[\[527\]](#)

[ความล้มพินัยของสาวกกับพระเจ้า 7:7-12](#)

ส่วนนี้ของข้อทั้งหลายนำเนื้อหาหลักของคำเทศนาบนภูเขาไปสู่การสรุปที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตร

7:7-8 เมื่อพิจารณาถึงการต่อต้านที่รุนแรงเช่นนั้น พวกสาวกของพระเยซูต้องอธิษฐานขอความ
ช่วยเหลือจากพระเจ้า พระองค์จะตอบสนองต่อถ้อยคำของพวกเขาในเชิงบวก แม้ว่าคนอื่น
ปฏิเสธพวกเขา (ข้อ 6) แม้กระนั้น การอ้อนวอนของพวกเขาต้องมีเพื่อพระสิริของพระองค์
แทนที่จะมีเพื่อประโยชน์ที่เห็นแก่ตัว (เปรียบเทียบ [ยก. 4:2-3](#)) ทุกสิ่งที่พวกสาวกจำเป็นที่จะ
รับใช้ของพระเยซูคริสต์อย่างสำเร็จก็มีไว้เพื่อการขอ

“พวกสาวกของพระเยซูจะอธิษฐาน (‘ขอ’) ด้วยความจริงใจที่ร้อนรน
(‘แสวงหา’) และการติดตามที่กระฉับกระเฉง ขยับถึงแนวทางของพระเจ้า
(‘เกาะ’) เหมือนบิดาที่เป็นมนุษย์ พระบิดาในสวรรค์ก็ใช้วิธีเหล่านี้ที่จะสอน
พวกบุตรของพระองค์ถึงความเชื่อเพื่อ ความ پاکเพียรและความขยัน ถ้าบุตร
นั้นวิงวอน ให้บิดาผู้ครุ่นคิดที่จะทำบางสิ่ง นั่นก็เป็นเพราะว่าบิดานั้น
หล่อหลอมบุตรนั้น ไปสู่แนวทางของเขา”[\[528\]](#)

พลังของคำกริยาเชิงบังคับกาลปัจจุบันแต่ละคำเป็นการ *ย่ำ* [529] เราสามารถแปลคำเหล่านั้นว่า “จงขอเรื่อยไป จงแสวงหาเรื่อยไป จงเคาะเรื่อยไป” (เปรียบเทียบ [ลก. 11:9-10](#)) อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะระดับของความเข้มข้นที่ซึ่งเราแสวงหาการช่วยเหลือของพระเจ้าจะเป็นอย่างไรก็ตาม พระองค์จะตอบสนองต่อสาวกทุกคนของพระองค์ที่ร้องทูลต่อพระองค์

7:9-11

ในข้อ 9 และ 10 พระเยซูกล่าวเรื่องราวของข้อ 7-8 ในอีกสองแง่ แม้ว่าพ่อแม่ใน “ชั่วร้าย” (คือคนบาปที่เอาตนเองเป็นศูนย์กลาง) โดยทั่วไปแล้ว พวกเขาไม่ได้ให้ของปลอมแปลงที่น่าผิดหวังและอันตรายแก่ลูกๆของพวกเขา ในการตอบสนองต่อการร้องขอสิ่งที่เป็นประโยชน์บำรุงสุขภาพ ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด “พระบิดา” ในสวรรค์ผู้ซึ่งเป็นความดีแท้จะ “ให้. . . ของประทานต่างๆ” ที่ “ดี” อย่างแท้จริงต่อ “พวกบุตร” ของพระองค์ที่ขอต่อพระองค์ (เปรียบเทียบ [ยรม. 29:13](#); [ลก. 11:11-13](#); [ยก. 1:5-8](#)) ในพระคัมภีร์ตอนที่คล้ายกันใน [ลูกา 11:13](#) สิ่ง “ดี” ถูกระบุว่าเป็น “พระวิญญาณบริสุทธิ์”

นี่คือข้อโต้แย้งแบบ *ด้วยเหตุผลที่ดีกว่า* อีกอันหนึ่ง (เปรียบเทียบ 6:26) พวกสาวกถูกกล่าวถึงว่าเป็น “พวกบุตร” ที่อธิษฐานที่นี่ (เปรียบเทียบ 5:45) สิ่งที่ดีต่างๆที่พวกเขาเรียกร้องก็มีการเชื่อมโยงโดยตรงกับแผ่นดินของพระเจ้า คือสิ่งต่างๆ เช่น ความสามารถที่จะติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อต่างๆที่มีการต่อต้าน (เปรียบเทียบ [กจ. 4:29](#)) พระเจ้าได้บัญญัติว่าเราควรขอของประทานที่ดีที่เราจำเป็น เพราะนี่เป็นแนวทางที่พระองค์ฝึกฝนเรา ไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ไม่ตระหนักหรือไม่สนใจเกี่ยวกับความจำเป็นต่างๆของเรา (เปรียบเทียบ 6:8)

“สิ่งที่สำคัญโดยพื้นฐานคือภาพของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ้า พระเจ้าต้องไม่ถูกคิดว่าเป็นคนแปลกหน้าที่ลังเลใจผู้ซึ่งสามารถถูกคะยั้นคะยอหรือถูกกดขี่ไปสู่การให้ของขวัญของเขา (6:7-8) เป็นผู้เผด็จการที่มุ่งร้ายผู้ซึ่งมีความร่าเริงที่ชั่วร้ายในกลอุบายที่เขาเล่น (ข้อ 9-10) หรือแม้กระทั่งเป็นปู่ที่ตามใจผู้ซึ่งจัดเตรียมทุกสิ่งที่ได้ขอจากเขา พระองค์ทรงเป็นพระบิดาในสวรรค์ พระเจ้าแห่งแผ่นดินสวรรค์ ผู้ซึ่งให้ของประทานที่ดีต่างๆของแผ่นดินสวรรค์อย่างกรุณาและอย่างเต็มใจในการตอบสนองต่อการอธิษฐาน”[530]

มีการอ้างอิงถึงบัพเน็จ 14 ครั้งในคำเทศนาบนภูเขา (5:12, 46; 6:1, 2, 4, 5, 6, 16, 18, 19, 20, 21, 33; 7:11) ในขณะที่ความปรารถนาต่อบัพเน็จนี้มันน่าทึ่งอาจไม่ได้เป็นแรงจูงใจสูงสุด

สำหรับการรับใช้พระคริสต์ พระเยซูถือว่ามันเป็นแรงจูงใจเดียว อย่างที่ผู้เขียนภาคพันธสัญญาใหม่คนอื่นๆถือ[531]

7:12

การกลับมาอีกของ “ธรรมเนียมปฏิบัติและคำสั่งสอนของบรรดาผู้เผยพระวจนะ” ที่นี้้นำเรากลับไปยัง 5:17 ซึ่งเป็นการเริ่มต้นของเนื้อหาของคำเทศนา อย่างที่ได้ชี้ให้เห็นก่อนหน้านั้น วลีนี้จัดตั้ง *การผนวก* โดยเนื้อแท้แล้ว ทุกสิ่งที่พระเยซูกล่าวระหว่าง 5:17 และ 7:12 เป็นการอธิบายถึงการเปิดเผยของภาคพันธสัญญาเดิม ดังนั้น “เพราะ” ในข้อนี้บางทีสรุปส่วนนี้ทั้งหมด (5:17—7:12)

“กฎทอง” สรุปคำสอนของภาคพันธสัญญาเดิม (เปรียบเทียบ [อพย. 23:4](#); [ลกต. 19:18](#); [ลขบ. 15:7-8](#); [สภษ. 24:17](#); [25:21](#); [ลก. 6:31](#)) ชื่อเรียก “กฎทอง” ตามธรรมเนียมแล้วมาจาก “จักรพรรดิโรมัน อเล็กซานเดอร์ สะเวียรัส (ค.ศ. 222-35) ผู้ซึ่งแม้ไม่ได้เป็นคริสเตียนก็ประทับใจอย่างเลื่องลือกันโดยการเข้าใจถึงหลักคำสอนนี้ของพระเยซู . . . จนเขาได้ให้มันถูกจารึกไว้ในทองบนผนังของที่พำนักของเขา”[532]

แทนที่จะให้คำสั่งที่เจาะจงหลายคำสั่งเพื่อจะควบคุมอุปนิสัยของแต่ละบุคคลในระหว่างยุคระหว่างการเสด็จมา อย่างที่ภาคพันธสัญญาเดิมได้ทำสำหรับยุคของโมเสส พระเยซูก็ให้หลักการนี้ มันจัดเตรียมกฎที่เราสามารถใช้ได้ในกรณีที่เจาะจงจำนวนมากมายเพื่อจะกำหนดสิ่งที่ความชอบธรรมเป็นเหมือน การปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่เราต้องการให้พวกเขาปฏิบัติต่อเรา คือสิ่งที่ “ธรรมเนียมปฏิบัติและคำสั่งสอนของบรรดาผู้เผยพระวจนะ” ได้สอนไว้ อุปนิสัยนี้บรรลุทั้งสองอย่างนั้น (เปรียบเทียบ 5:17) อุปนิสัยนี้เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า และนั่นคือเหตุที่พวกสาวกของพระเยซูควรจะทำ

“เมื่อถูกใส่ไว้ในรูปแบบทางลบ เมื่อเราถูกบอกกล่าวว่าเราต้องยับยั้งจากการปฏิบัติต่อคนอื่นอย่างที่เราจะไม่ปรารถนาให้พวกเขาปฏิบัติต่อเรา โดยเนื้อแท้แล้ว มันก็ไม่ใช่กฎทางศาสนาเลย มันเป็นข้อความแบบสามัญสำนึก ถ้าปราศจากมันแล้ว การเกี่ยวพันทางสังคมจะเป็นไปไม่ได้เลย”[533]

“มันเป็นไปได้อย่างสมบูรณ์แบบสำหรับคนของโลกนี้ที่จะถือรักษารูปแบบทางลบของกฎทอง โดยปราศจากความยุ่งยากที่จริงจังอย่างมากนัก เขาสามารถฝึกวินัยชีวิตของเขาจนเขาจะไม่ปฏิบัติต่อคนอื่นอย่างที่เขาไม่ปรารถนาให้พวกเขาปฏิบัติต่อเขา แต่ผู้ที่สามารถเริ่มต้นที่จะตอบสนองต่อรูปแบบทางบวกของกฎทองคือผู้ที่มีความรักของพระคริสต์ภายในใจของเขา เขาพยายามที่จะยกโทษ อย่างที่เขาปรารถนาจะได้รับการยกโทษ ที่จะช่วยเหลืออย่างที่เขาปรารถนาจะได้รับการช่วยเหลือ ที่จะสรรเสริญอย่างที่เขาปรารถนาจะได้รับการสรรเสริญ ที่จะเข้าใจอย่างที่เขาปรารถนาที่จะเป็นที่เข้าใจ เขาจะไม่แสวงหาที่จะหลีกเลี่ยงการทำให้สิ่งต่างๆ เขาจะมองหาสิ่งที่จะทำอยู่เสมอ”[534]

“ทำที่ที่กล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าต้องไม่ทำอันตรายต่อผู้อื่น’ ก็แตกต่างอย่างมากกับทำที่ที่กล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าต้องทำดีที่สุดเพื่อจะช่วยเหลือผู้อื่น’”[535]

4. ทางเลือกที่ต่างๆ 7:13-27

ที่จะอธิบายถึงการเลือกที่สำคัญต่างๆที่พวกเขาของพระองค์จะต้องทำการเลือก พระเยซูก็เผยให้เห็นถึงสี่คู่ของทางเลือก การเลือกต่างๆของพวกเขาจะเตรียมพวกเขาที่จะพร้อมสำหรับแผ่นดินที่จะมาถึงต่อไป แต่ละอย่างของสี่ทางเลือกเป็นคำเตือนถึงสัดส่วนที่โหดร้ายอย่างใหญ่หลวง ทางเลือกทั้งหมดนั้นจดจ่อที่การพิพากษาในอนาคตและแผ่นดินของพระเจ้า ส่วนนี้จัดตั้งการสรุปต่อคำเทศนาบนภูเขา

ทางสองทาง 7:13-14

ภาคพันธสัญญาเดิมมีการอ้างอิงหลายอย่างถึงทางที่แตกต่างกันซึ่งบังคับให้นักเดินทางที่จะเลือกระหว่างสองทาง (เช่น [ฉธบ. 30:15, 19](#); สดด. 1; [ยรม. 21:8](#)) ฉบับแปลคิงเจมส์ “ตรง” ก่อนข้างจะทำให้เข้าใจผิด การแปลนั้นสะท้อนถึงคำละติน *สะทริกัม* หมายถึง แคม และบางที่มันสนับสนุนแนวคิดทั่วไปของ “ทางตรงและแคบ” อย่างไรก็ตาม คำกรีก *สะเทเน* หมายถึงอย่างชัดเจนว่า “แคบ” อย่างที่ตรงกันข้ามกับกว้าง คำว่า “เล็ก” (ข้อ 14 คำกรีก *เทธิมเมเน*) เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับคำกรีก *ทลิปซิส* ซึ่งหมายถึง “ความลำบาก” ดังนั้น พระเยซูกล่าวว่า ประตูกับแคบจำกัดมีการเชื่อมโยงกับการข่มเหงซึ่งเป็นหัวข้อหลักในพระกิตติคุณมัทธิว (เปรียบเทียบกับ 5:10-12, 44; 10:16-39; 11:11-12; 24:4-13; [กจ. 14:22](#)).[536]

ทาง “แคบ” นำไปสู่ชีวิต” นั่นคือ ชีวิตในแผ่นดินของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 21-22) ทาง “กว้าง” นำไปสู่ความพินาศ” นั่นคือ ความตายและนรก (เปรียบเทียบ 25:34, 46; [ยน. 17:12](#); [รม. 9:22: 1 คร. 1:18](#); [ฟป. 1:28](#); [3:19](#); [1 ทธ. 6:9](#); [ฮบ. 10:39](#); [2 ปต. 2:1](#), [3:3:16](#); [วว. 17:8](#), [11](#)) คนจำนวนน้อยจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าเมื่อเปรียบเทียบกับคนจำนวนมากผู้ซึ่งจะพินาศ เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูไม่ได้เชื่อในหลักคำสอนที่ว่าทุกคนจะรอดซึ่งกลายเป็นที่นิยมในทุกวันนี้ ที่เป็นความเชื่อถือที่ว่าในที่สุดแล้วทุกคนจะจบลงในสวรรค์ (เปรียบเทียบ [ยน. 14:6](#)) ทางเข้าผ่านประตูแคบไปยังทางแคบในที่สุดแล้วจะนำบุคคลนั้นๆ ไปสู่แผ่นดินของพระเจ้า การเริ่มต้นของชีวิตของการเป็นสาวก (ประตู) และขบวนการของการเป็นสาวก (ทาง) ทั้งสองก็แคบและทั้งสองก็เกี่ยวข้องกับการข่มเหง

“ประตู ถูกอ้างอิงเพื่อประโยชน์ของบรรดาผู้ที่ไม่ใช่เป็นผู้ติดตามแท้ ทาง ถูกอ้างอิงในฐานะเป็นคำนิยามของชีวิตของสาวกของพระเยซู นี่คือเหตุที่มีทริวิใช้คำว่า ‘ประตูรั้ว’ (พูล์) ในขณะที่ลูกาใช้คำว่า ‘ประตูบ้าน’ (ดูว่า [ลก. 13:24](#)) ลูกาสนใจเกี่ยวกับความรอดเป็นหลัก ที่นี้กษัตริย์ปรารณาพลเมืองเพื่อแผ่นดินของพระองค์ ดังนั้นท่านใช้คำที่บ่งบอกถึงทางที่จะต้องเดินตามหลังจากการเข้าไปสู่ชีวิต”[\[537\]](#)

คนจำนวน “น้อย” เท่านั้นจะพบทาง “สู่ชีวิต” (ข้อ 14) อย่างที่เราได้สังเกตเห็นก่อนหน้านี้ พวกผู้นำของอิสราเอลก็เฉื่อยชาเกี่ยวกับการแสวงหาพระเมสสิยาห์ (2:7-8) เป็นที่ชัดเจนว่า คนยิวหลายคนไม่ได้แสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าเช่นกัน

[ต้นไม้สองต้น 7:15-20 \(เปรียบเทียบ ลก. 6:43-44\)](#)

7:15 ที่นี้พระเยซูให้คำเตือนเกี่ยวกับ “พวกผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ” ที่บรรดาผู้เผยพระวจนะในภาคพันธสัญญาเดิมได้ให้เช่นกัน (เปรียบเทียบ [ฉธบ. 13](#); [18](#); [ยรม. 6:13-15](#); [8:8-12](#); [อสค. 13](#); [22:27](#); [สฟย. 3:4](#)) พระองค์ไม่ได้อธิบายอย่างแน่ชัดถึงสิ่งที่พวกเขาจะสอน เพียงแค่บอกว่าพวกเขาจะบิดเบือนการเปิดเผยของพระเจ้าอย่างหลอกลวง สิ่งนี้ครอบคลุมขอบเขตที่กว้างของพวกครูสอนเท็จ สุดท้ายแล้ว แรงจูงใจของพวกเขาคือการปรนนิบัติตนเอง และจุดจบของเหยื่อของพวกเขาจะเป็นการถูกทำลาย ลักษณะเหล่านี้ก็บ่งบอกเป็นนัยในคำอธิบายของพระเยซูเกี่ยวกับพวกเขา พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีทำการที่ประตูแคบ แต่มันไม่ใช่ประตูที่นำไปสู่ทางแคบที่นำไปสู่ชีวิต

7:16-20

“ผล” ในโลกตามธรรมชาติเช่นเดียวกับทางการเปรียบเทียบแสดงถึง สิ่งที่ดินไม้หรือบุคคลผลิต มันคือสิ่งที่คนอื่นเห็น (หรือเอาเป็นตัวอย่างหรือชิม) ที่นำพวกเขาที่จะสรุปบางสิ่งเกี่ยวกับธรรมชาติและเอกลักษณ์ของสิ่งที่ก่อให้เกิดผล “ผล” เป็นตัวบ่งชี้ที่ดีที่สุดของธรรมชาตินี้ ในพวกครูสอนเท็จ “ผล” แสดงถึงหลักคำสอนและการกระทำของพวกเขา (เปรียบเทียบ [ยรม. 23:9-15](#)) พระเยซูตรัสว่าพวกสาวกของพระองค์จะรู้จักพวกผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ “ด้วยผลของพวกเขา” คือ คำสอนและการกระทำของพวกเขา บางครั้งลักษณะแท้ของบุคคลหนึ่งยังคงปิดซ่อนไว้สักกระยะหนึ่ง ผู้คนถือว่าการดีของพวกเขาเป็นการบ่งชี้ถึงคุณลักษณะที่ชอบธรรม อย่างไรก็ตาม ในที่สุดธรรมชาติแท้ของบุคคลนั้นก็ปรากฏ และมันก็ชัดเจนว่า ผลที่ดูเหมือนดีของบุคคลหนึ่งก็เป็นการทำลาย

พวกผู้เผยพระวจนะที่สัตย์จริงต่อพระวจนะของพระเจ้าก็ผลิตความประพาศที่ชอบธรรม แต่พวกผู้เผยพระวจนะเท็จที่ไม่นับถือพระวจนะของพระเจ้าก็ผลิตความประพาศที่อธรรม (ข้อ 17)

ต้นไม้ที่มีพิษจะให้ผลที่มีพิษ มันไม่สามารถผลิตผลที่เป็นประโยชน์แก่ร่างกาย ในทำนองเดียวกัน “ต้นไม้ดี” เช่น ต้นแอปเปิ้ลก็เกิด “ผล” ที่ “ดี” ที่บำรุงสุขภาพ (ข้อ 18) “ผลเลว” อาจดูดี แต่มันก็เลวไม่ว่าอย่างไรก็ตาม (ข้อ 16) ผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จสามารถผลิตการเลวได้เท่านั้น แม้ว่างานของเขาอาจดูดี อย่างผิวเผินหรือชั่วคราว

นักตีความพระคัมภีร์ตอนนี้บางคนตีความคำสอนของพระเยซูไปไกลเกิน พวกเขา กล่าวว่ามันเป็นไปไม่ได้สำหรับผู้เชื่อแท้ที่จะทำการเลว นี่ไม่สามารถเป็นจริงได้เมื่อพิจารณาถึงคำสั่ง การกระตุน และคำเตือนเป็นร้อยๆที่พระเยซู พวกผู้เผยพระวจนะและพวกอัครทูตให้แก่ผู้เชื่อในพันธสัญญาทั้งสอง มันเป็นไปได้สำหรับผู้เชื่อที่จะทำการเลว (เช่น [16:23](#); [ทต. 2:11-13](#); [3:8](#); [1 ยน. 1:9](#)) ที่ว่าพวกเขาจะไม่ทำการเลวนั้นเป็นคำสอนของ *ความสมบูรณ์แบบที่ไร้บาป*

นักตีความคนอื่นๆกล่าวว่า การเลวบางอย่างก็หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับผู้เชื่อ แต่การเลวจะไม่แสดงถึงชีวิตของผู้เชื่อ *แท้* อย่างเป็นทางการ สิ่งนี้เปลี่ยนไปสู่คำถามเกี่ยวกับการเลวมากเท่าไรอย่างรวดเร็ว (จะพิสูจน์ว่าใครคนหนึ่งยังไม่รอด) ซึ่งพันธสัญญาใหม่ไม่ตอบ ตรงกันข้าม

บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่แสดงถึงบางคนที่ได้ไปจากน้ำพระทัยของพระเจ้าเป็นเวลา ยาวนานในฐานะผู้เชื่อ (เช่น [1 ทธ. 1:20](#); [2 ทธ. 2:17-18](#)) ประเด็นที่พระเยซูสร้างในข้อ 18 ก็คือ ว่า พวกผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จทำสิ่งที่เลว และผู้คนที่ติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อก็ทำสิ่งที่ดี โดยพื้นฐาน การที่พวกสาวกของพระเยซูดำเนินชีวิตอย่างไรก็สำคัญต่อพระองค์อย่างมาก

จุดจบของ “ต้นไม้อ้างไม่เกิดผลดี” คือ “ไฟ” (ข้อ 19) ในทำนองเดียวกัน ผู้เผยพระวจนะเทียม เท็จที่ทำการเลว แม้ว่าการเหล่านั้นดูดี ก็ประสบกับการพิพากษาที่ทำลาย (เปรียบเทียบ 3:10)

ถ้อยคำและงานของผู้เผยพระวจนะสุดท้ายแล้วก็เปิดเผยถึงคุณลักษณะแท้ของเขา อย่างแน่นอน นที่ผลของต้นไม้อ้างไม่เปิดเผยถึงเอกลักษณ์ของมัน (ข้อ 20) จากบรรทัดฐานทั้งสองนี้คือ ถ้อยคำและ งาน งานก็เป็นตัวบ่งชี้ที่ไว้วางใจได้กว่าถึงคุณลักษณะ

เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูกล่าวถึงพวกผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จโดยทั่วไปในส่วนนี้ พระองค์ไม่ได้กล่าวถึงกรณี ของผู้เชื่อที่จงใจบิดเบือนพระวจนะของพระเจ้า โดยพื้นฐานแล้ว ผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จปฏิเสธพระวจนะของ พระเจ้า เพราะว่าเขาเป็นผู้ไม่เชื่อ อย่างไรก็ตาม แม้กระทั่งในภาคพันธสัญญาเดิม มีผู้เผยพระวจนะแท้ไม่กี่คนที่ โทกเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า (เช่น [1 พกย. 13:18](#))

[การอ้างสองอย่าง 7:21-23 \(เปรียบเทียบ ลก. 6:46\)](#)

ข้อ 15-20 กล่าวถึงพวกผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ แต่ข้อ 21-23 กล่าวถึงพวกผู้ติดตามเทียมเท็จ การเรียกซ้ำๆของ สาวกเทียมเท็จเหล่านี้เปิดเผยถึงความร้อนรนของพวกเขา

“ในสมัยของพระเยซู มันท่าสงสัยไม่ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ เมื่อถูกใช้เพื่อจะกล่าวต่อพระองค์ หมายถึงมากกว่า ‘อาจารย์’ หรือ ‘ท่าน’ แต่ยุคหลังการเป็นขึ้นจากตาย มันกลายมาเป็นฉายา ของการนมัสการและการกล่าวยอมรับถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู”[\[538\]](#)

การเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาจะกำหนดการเข้าไปสู่ “อาณาจักร” พันปี ไม่ใช่การยกย่องที่กล่าวยอมรับ สำหรับพระเยซู นี่เป็นการปรากฏครั้งแรกของวลี “พระบิดาของเรา” ในมัทธิว โดยการใช้นั้น โดยนัยแล้ว พระเยซูอ้างถึงการเป็นผู้เปิดเผยที่สิทธิอำนาจของพระเจ้า ระหว่างพันธกิจของพระเยซู การทำตามน้ำพระทัย ของพระเจ้าลดลงไปสู่การเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์และการตอบสนองอย่างเหมาะสม ([ยน.](#)

6:29).[539] จงสังเกตว่าการเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์นั้นยังเป็นอนาคต แผ่นดินสวรรค์นั้นยังไม่ปรากฏ การพิพากษาจะมาก่อนการเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์

พระเยซูอ้างว่าเป็นผู้พิพากษาในยุคสุดท้าย (เปรียบเทียบ ยน. 6) นี่เป็นหนึ่งในหน้าที่ของพระเมสสิยาห์ (เช่น สดค. 2) “วันนั้น” (ข้อ 22) เป็นวันที่พระเยซูจะพิพากษาผู้กล่าวคำยอมรับเทียมเท็จ มันเกือบเป็นคำศัพท์ทางเทคนิคสำหรับยุคของพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ [อสย. 2:11, 17; 4:2; 10:20; ยรม. 49:22; ศคย. 14:6, 20-21](#)) “ในพระนามของพระองค์” หมายถึง ในฐานะตัวแทนของพระองค์และการอ้างเอสิทธิอำนาจของพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่า มันเป็นไปได้สำหรับพวกสาวกเทียมเท็จที่จะ “เผยแพร่วจนะ” ขับ “ผี” และ “ทำการแห่งฤทธานุภาพ” ในพระนามของพระเยซู (เช่น ยูดาส อิสคาริโอท) สิทธิอำนาจแห่งพระนาม (ชื่อเสียง) ของพระองค์ให้ความสามารถแก่พวกเขาที่จะทำอย่างนั้น ไม่ใช่ความชอบธรรมหรือความสัมพันธ์ของพวกเขาเองกับพระองค์ อย่างไรก็ตามผู้มองดูหลายคนถือว่างานเหล่านี้เป็นผลดีและหลักฐานของคุณลักษณะที่ชอบธรรม อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้เป็นกรณีต่างๆของข้าวละมานที่ดูเหมือนข้าวสาลี (เปรียบเทียบ 13:24-30)

พระองค์เองจะตัดสินใจคนนำชื่อใจคดที่จะออกไปจากพระพักตร์ของพระองค์ (ข้อ 23).[540] ดังนั้น อีกครั้งหนึ่งพระเยซูอ้างว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้พิพากษาที่จะกำหนดว่าใครจะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์หรือใครจะไม่เข้าไป นี่เป็นหน้าที่ของพระเมสสิยาห์อย่างแน่นอน การอ้างอิงจาก [สดค. 6:8](#) วางพระเยซูในที่ของผู้ทบทวนทุกขั้วผู้ซึ่งพระเจ้าได้แก้แค้น และตอนนี้พระองค์บอกบรรดาผู้ที่ได้ทำความชั่วต่อพระองค์ที่จะไปจากพระพักตร์ของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น พระองค์จะตรัสว่าพระองค์ไม่เคยรู้จักผู้กล่าวคำยอมรับเทียมเท็จเหล่านี้ เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซู รู้จัก ใครที่ ทุกคน เป็น แต่ที่นี่พระองค์หมายถึงว่า พระองค์จะไม่ “รู้จัก” ผู้กล่าวคำยอมรับเทียมเท็จเหล่านี้ ในแง่ที่เข้มข้นของการรู้จักพวกเขาด้วยความโปรดปรานหรือการยอมรับพวกเขา (เปรียบเทียบ [สดค. 1:6; อมส. 3:2](#)) หลายคนรับมือกับสิ่งที่บริสุทธิ์ต่างๆประจำวัน แต่ไม่มีความคุ้นเคยส่วนตัวกับพระเจ้าเพราะว่าพวกเขาเป็นคนหน้าชื่อใจคด มันเป็นการลบล้างของพวกเขาที่จะเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งก็คือน้ำพระทัยของพระเจ้าที่แจ้งว่าพวกเขาเป็นผู้ปฏิบัติความอธรรมและความผิด

[ผู้สร้างสองคน 7:24-27 \(เปรียบเทียบ ลก. 6:47-49\)](#)

ข้อ 21-23 เปรียบเทียบบรรดาผู้ที่กล่าวสิ่งหนึ่งแต่ทำอีกสิ่งหนึ่ง ข้อ 24-27 เปรียบเทียบการได้ยินและการทำ (เปรียบเทียบ [ยก. 1:22-25; 2:14-20](#)).[541] พระทัยของพระบิดาของพระเยซู (ข้อ 21) ตอนนี้กลายเป็น “คำเหล่านี้ของเรา” (ข้อ 24) อย่างเช่นตลอดส่วนนี้ (ข้อ 13-27) พระเยซูพิจารณาถึงชีวิตในความครบถ้วนของมัน

“ทางสองทางอธิบายถึง *การเริ่มต้น* ของชีวิตแห่งความเชื่อ *ต้นไม้อสองต้น*อธิบายถึง *การเติบโต* และผลลัพธ์ของชีวิตแห่งความเชื่อที่นี้ และตอนนี้ *บ้านสองหลัง*อธิบายถึง *จุดจบ* ของชีวิตแห่งความเชื่อนี้ เมื่อพระเจ้าจะเรียกให้ทุกสิ่งเข้าสู่การพิพากษา”[542]

บ้านแต่ละหลังในตัวอย่างประกอบของพระเยซูก็มุ่งมั่นคง อย่างไรก็ตาม การทดสอบที่รุนแรงเปิดเผยถึงคุณภาพแท้จริงของงานของผู้สร้าง (เปรียบเทียบ 13:21; [สภษ. 10:25](#); [12:7](#); [14:11](#); [อสย. 28:16-17](#)) ฝนท่าใหญ่ที่ไหลหลังได้เป็นปกติและเป็นปกติในอิสราเอล คนฉลาดสร้างเพื่อที่จะต้านทานสิ่งใดๆ คนฉลาดเป็นหัวข้อในมัทธิว (เปรียบเทียบ 10:16; 24:45; 25:2, 4, 8-9) คน “ฉลาด” คือผู้ที่นำ “ถ้อยคำ” ของพระเยซูไปปฏิบัติ ดังนั้น การพิจารณาสุดท้ายจะเปิดเผยความเชื่อมั่นแท้ของสาวกปลอม

“พระองค์ [พระเยซู] เป็นช่างฝีมือที่รู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับการสร้างบ้าน และเมื่อพระองค์กล่าวถึงรากฐานของบ้าน พระองค์ก็รู้สิ่งที่พระองค์กล่าวถึง นี่ไม่ใช่ตัวอย่างประกอบที่ยกขึ้นมาโดยนักวิชาการในการศึกษาของพระองค์ นี่เป็นตัวอย่างประกอบของคนที่เน้นการปฏิบัติ”[543]

ภายหลังพระเยซูเปรียบเทียบพระองค์เองกับศิลารากฐาน (16:18; เปรียบเทียบ [อสย. 28:16](#); [1 คร. 3:11](#); [1 ปด. 2:6-8](#)) บางทีแนวคิดนั้นก็บอกเป็นนัยที่นี้

ข้อ 16-20 ได้นำบางคนที่จะตัดสินความเป็นจริงของความรอดของบุคคลหนึ่งจากงานของเขาหรือของเธอ ทุกสิ่งที่พระเยซูได้กล่าวมาก่อน (ข้อ 1-5) และข้อที่ตามมาเหล่านั้นควรห้ามปรามเราไว้จากการทำสิ่งนี้ ในที่สุดพวกผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จก็ให้หลักฐานที่ว่าพวกเขาไม่ใช่พวกผู้เผยพระวจนะที่สัตย์ซื่อ อย่างไรก็ตาม มันเป็นไปได้สำหรับผู้มองดูที่จะตัดสินความรอดของผู้เชื่อที่กล่าวยอมรับ (ข้อ 21-23) และบรรดาผู้ที่รับเอาข่าวประเสริฐโดยปราศจากการทำการตอบสนองที่เปิดเผยใดๆต่อข่าวประเสริฐ (ข้อ 24-27) สภาพแท้จริงของพวกเขาจะชัดเจนเมื่อพระเยซูพิพากษาพวกเขาเท่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระผู้พิพากษาของพวกเขา และเราละการพิพากษาของพวกเขาไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ (ข้อ 1)

“การได้อินคำเทศนาเป็นกิจธุระที่อันตราย ถ้าบุคคลหนึ่งไม่ได้นำสิ่งเหล่านั้นไปปฏิบัติ”[544]

ประเด็นของพระเยซูในส่วนนี้ (ข้อ 13-27) ก็คือว่าการเข้าไปยังแผ่นดินสวรรค์และการเป็นสาวกในฐานะผู้ติดตามของกษัตริย์ก็ไม่ใช่ที่นิยม และสิ่งเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับกรถูกข่มเหง คนมากมายจะกล่าวยอมรับว่า

เป็นสาวกมากกว่าที่พวกเขาเป็นอย่างแท้จริง การทดสอบที่แหลมคมคือการเชื่อฟังต่อน้ำพระทัยที่เปิดเผยแล้วของพระเจ้า

“ดังนั้นคำเทศนานั้นจบลงด้วยการทำทนายที่จะไม่ละเลยการตอบสนองต่อพระเยซูและคำสอนของพระองค์ พระเยซูเป็นบุคคลที่ไม่ได้นำเสนอคำสอนของพระองค์เพราะว่ามันเป็นแนวทางแห่งชีวิตที่ถูกแนะนำไว้ พระองค์นำเสนอไปมากกว่านั้น คำสอนของพระองค์เป็นการเรียกผู้ความจงรักภักดีที่หมายถึงความแตกต่างระหว่างชีวิตและความตาย ระหว่างพระพรและวิบัติ พระเยซูทรงเป็นมากกว่าผู้เผยพระวจนะ”[\[545\]](#)

5. การตอบสนองของผู้ฟัง 7:28-29

การสรุปแต่ละอย่างต่อแต่ละอย่างของการอภิปรายหลักห้าอย่างในมัทธิวเริ่มต้นด้วยข้อความที่เป็นรูปแบบเดียวกันคือ “เมื่อ... เสร็จแล้ว” (คำกรีก *καὶ ἐγένετο*) ซึ่งติดตามมาด้วยคำกริยาแท้ ดังนั้น มันเป็นกลไกทางรูปแบบที่ตระหนักได้ด้วยตนเองที่จัดตั้งจุดเปลี่ยนทางโครงสร้าง”[\[546\]](#) การสรุปแต่ละอย่างเป็นการเปลี่ยนผ่านอีกด้วยและเตรียมสำหรับส่วนถัดไป

เราเรียนรู้เป็นครั้งแรกว่า แม้ว่าพระเยซูสอนพวกสาวกของพระองค์ (5:1-2) มหาชนก็ฟังสิ่งที่พระองค์ได้สอนพวกเขา บางทีเพื่อเหตุผลนี้ ตอนจบของคำเทศนาบนภูเขาที่มีเนื้อหามากขึ้นที่เหมาะสมสำหรับผู้ฟังโดยทั่วไป ฟรานซ์เชื่อว่าการอภิปรายทั้งหมดในมัทธิวเป็นกวีนิพนธ์ของคำสอนของพระเยซูในโอกาสอันหลากหลายที่มัทธิวรวบรวมไปสู่การอภิปรายต่างๆ แทนที่จะเป็นการอภิปรายเดี่ยวต่างๆที่พระเยซูให้ในโอกาสแต่ละครั้ง [\[547\]](#) นี่เป็นความคิดเห็นส่วนน้อย แต่บางทีมันเป็นจริงที่ว่า บรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณแก้ไขคำสอนของพระเยซูในระดับหนึ่ง

“คำสอน” ของพระเยซูรวมถึงทั้งเนื้อหาและการนำเสนอของพระองค์ สิ่งที่ทำให้ฝูงชนประทับใจคือ “สิทธิอำนาจ” ของพระเยซูเมื่อพระองค์สอน นี่เป็นการปรากฏครั้งแรกของอีกหัวข้อหนึ่งที่มัทธิวนั้น (8:9; 9:6, 8; 10:1; 21:23-24, 27; 28:18) โดยเนื้อแท้แล้ว สิทธิอำนาจของพระเยซูแตกต่างในแง่ที่ว่าพระองค์อ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ พระองค์ไม่เพียงแต่อ้างที่จะตีความพระวจนะของพระเจ้าอย่างที่อาจารย์ร่วมสมัยคนอื่นๆอ้าง แต่พระองค์อ้างที่จะทำให้พระวจนะสำเร็จอีกด้วย (5:17) พระองค์จะเป็นผู้ที่กำหนดทางเข้าไปยังแผ่นดินสวรรค์ (ข้อ 21) และพระองค์จะตัดสินมวลมนุษย์ในที่สุด (ข้อ 23)

พระเยซูยังอ้างอีกว่าคำสอนของพระองค์เทียบเท่ากับพระวจนะของพระเจ้า (ข้อ 24, 26) ดังนั้น ข้อสังเกตที่เชื่อถือได้ในคำสอนของพระองค์ไม่ใช่ความจริงใจของพระองค์ หรือรูปแบบในเชิงโวหารของพระองค์ หรือ การขาดการอ้างอิงของพระองค์ถึงบรรดาผู้ที่รอบรู้แรกเริ่มเป็นหลัก แต่เป็น *ใครที่พระองค์ทรงเป็น* พระองค์อ้างถึงการเป็นผู้ตีความที่มีสิทธิอำนาจแห่งพระวจนะของพระเจ้า (นั่นคือ ด้วยสิทธิอำนาจของผู้เผยพระวจนะที่ได้ถูกทำนวยไว้ ซึ่งเป็นพระเมสสิยาห์)!

“ในการวิเคราะห์สุดท้าย . . . สิ่ง que พระเยซูกล่าวเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติก็ประยุกต์ใช้กับธรรมเนียมปฏิบัติว่าเป็นบางสิ่งที่ถูกตีความใหม่อย่างมีสิทธิอำนาจโดยคำสอนของพระองค์ มันไม่ใช่ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสในและแห่งธรรมเนียมปฏิบัติเองที่มีคุณลักษณะที่เป็นบรรทัดฐานและตลอดไปสำหรับพวกสาวก แต่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสอย่างที่ได้ผ่านเข้าหลอมแห่งคำสอนของพระเยซู”[548]

ที่จะสรุปคำเทศานี้ พระเยซูเริ่มต้นโดยการอธิบายถึงคุณลักษณะของพลเมืองของแผ่นดินสวรรค์ (5:1-10) จากนั้นพระองค์อธิบายถึงการทรงเรียกของพวกเขา (5:11-16) ถัดไป พระองค์ระบุถึงการประพฤติของพวกเขา (5:17—7:12) สุดท้าย พระองค์อธิบายถึงการเลือกและการอุทิศตนของพวกเขา (7:13-27)

พวกนักวิชาการได้สังเกตความคล้ายกันมากมายระหว่างคำสอนของพระเยซูในคำเทศานาบนภูเขา กับคำแนะนำของรับบี บางทีมากกว่าในส่วนใดๆของภาคพันธสัญญาใหม่ อย่างไรก็ตาม ความคล้ายกันต่างๆก็อยู่ในรูปแบบของการแสดงออก เนื้อหา และการเปลี่ยนถ้อยคำ แต่แน่นอนว่าไม่ใช่ในวิญญาณ[549] สิทธิอำนาจและอำนาจของคำสอนของพระองค์อย่างที่มีที่มิได้ชี้ประเด็นอย่างเหน็บแนมก็คือ “ไม่เหมือนบรรดาธรรมาจารย์ของเขา”

“กษัตริย์ได้ป่าวประกาศถึงความใกล้เข้ามาของแผ่นดินสวรรค์และได้รับรองข่าวสารนั้นด้วยหมายสำคัญที่ยิ่งใหญ่ต่างๆ ด้วยประชาชนที่รวมตัวกันที่พระองค์ พระองค์ก็สั่งสอนพวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับคุณลักษณะของบรรดาผู้ที่รับแผ่นดินนั้นเป็นมรดก แผ่นดินนั้นแม้ว่าจะเป็นทางโลกก็ตั้งอยู่บนความชอบธรรม ดังนั้น หัวข้อของข่าวสารของพระองค์ก็คือความชอบธรรม”[550]

พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะแสดงถึงสิทธิอำนาจของพระองค์โดยการทำการอัศจรรย์ที่มีพลังต่างๆที่ได้ปลดปล่อยพวกเขาออกจากความเป็นทาสของพวกเขา ซึ่งเป็นหมายสำคัญต่างๆที่พวกผู้เผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิมได้กล่าวว่าพระเมสสิยาห์จะทำ

“ตลอดเรื่องราวของพระองค์นั้น มัทธิวทำให้มันชัดเจนอย่างมาก ไม่ว่าโดยตรงหรือทางอ้อมว่า ประเด็นของสิทธิอำนาจเป็นต้นเหตุแห่งการโต้เถียงที่พระองค์มีกับพวกผู้นำทางศาสนาและ ดังนั้นมันก็เป็นหัวใจต่อความขัดแย้งทั้งหมดของพระองค์กับพวกเขา”[\[551\]](#)

III. การสำแดงของกษัตริย์ 8:1—11:1

“มัทธิวได้วางโครงสร้างที่เป็นพื้นฐานสำหรับข้อโต้แย้งของท่านในบทที่หนึ่งถึงเจ็ด ลำดับพงศ์และการบังเกิดได้ยืนยันถึงคุณสมบัติทางกฎหมายของพระเมสสิยาห์อย่างที่ถูกกล่าวไว้ใน ภาคพันธสัญญาเดิม ไม่เพียงเท่านั้น แต่ในการบังเกิดของพระองค์นั้นคำเผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่และเป็นพื้นฐานต่างๆ ได้สำเร็จ ตามระเบียบการนั้น กษัตริย์ก็มีผู้ล่วงหน้ามาก่อน พระองค์ในการปรากฏของพระองค์ในฉากของประวัติศาสตร์ของอิสราเอล คุณสมบัติทางศีลธรรมต่างๆของพระเยซูได้ถูกรับรองโดยการรับบัพติศมาและการถูกทดลองของพระองค์ จากนั้น กษัตริย์เองเริ่มต้นพันธกิจแห่งการป่าวประกาศถึงความใกล้เข้ามาของแผ่นดินสวรรค์ และรับรองมันด้วยการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ต่างๆ ที่จะสั่งสอนพวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับคุณลักษณะแท้จริงของความชอบธรรมที่จะแยกแยะพระองค์ พระองค์ก็พาพวกเขาไปยังภูเขาหลังจากที่มัทธิวได้บันทึกคำเทศนาบนภูเขา ท่านก็เชื่อมโยงการนำเสนอของกษัตริย์ต่ออิสราเอลต่อไป (มธ. 8:1—11:1)”[\[552\]](#)

ก. การสำแดงของอำนาจของกษัตริย์ 8:1—9:34

มัทธิวอธิบายพันธกิจของพระเยซูว่าประกอบด้วยการสอน การเทศนาและการรักษาใน 4:23 บทที่ 5—7 บันทึกสิ่งที่พระองค์ได้สอนพวกสาวกของพระองค์คือ หลักการต่างๆของแผ่นดินสวรรค์ เรามีแก่นสารของพันธกิจการเทศนาของพระองค์ใน 4:17 เอาล่ะ ใน 8:1—9:34 เราเห็นพันธกิจการรักษาของพระองค์ พระองค์สำแดงถึงสิทธิอำนาจเหนือมนุษย์ อำนาจฝ่ายวิญญาณต่างๆที่มองไม่เห็น และโลกของธรรมชาติ มัทธิวแสดงให้เห็นว่าความสามารถของพระเยซูพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า พระองค์มี “อำนาจที่จะขจัดผลลัพท์ของบาปไปจากโลกและที่จะควบคุมองค์ประกอบต่างๆของธรรมชาติ”[\[553\]](#) กษัตริย์ได้รับรองการอ้างของพระองค์โดยการทำความเข้าใจสำคัญต่างๆของพระเมสสิยาห์ เมื่อพิจารณาถึงสิ่งเหล่านี้ คนยิวควรยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา จุดประสงค์ของมัทธิวก็มากกว่าการที่จะเปิดเผยถึงความรักของพระเจ้า อย่างที่นักอรรถาธิบายบางคนได้นำเสนอ[\[554\]](#)

“จุดประสงค์ของมัทธิวในสองบทนี้ [8 และ 9] คือที่จะนำเสนอหนังสือรับรองถึงพระเมสสิยาห์
 อย่างที่ถูกทำนายไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม”[555]

มัทธิวไม่ได้บันทึกการอัศจรรย์ของพระเยซูในลำดับตามลำดับเวลาที่เคร่งครัด ความกลมกลืนต่างๆของหมวด
 พระกิตติคุณก็ทำให้สิ่งนี้ชัดเจน[556] ลำดับของท่านเป็นหัวข้อมากกว่า ท่านได้เลือกการอัศจรรย์ต่างๆที่เน้นถึง
 คุณลักษณะที่กรุณาของหมายสำคัญของพระเยซู อย่างที่ภัยพิบัติต่างๆของโมเสสได้รับการรับรองพันธกิจของท่านต่อ
 คนอิสราเอลในสมัยของท่าน ดังนั้นการอัศจรรย์ต่างๆคงได้โน้มน้าวคนอิสราเอลแห่งสมัยของพระองค์ว่า
 พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ภัยพิบัติต่างๆของโมเสสเป็นการทำลายเป็นหลัก ส่วนการอัศจรรย์ต่างๆของ
 พระเยซูเป็นการเสริมสร้างเป็นหลัก การอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูก็เหมือนการอัศจรรย์ต่างๆของเอเลียห์
 มากกว่าการอัศจรรย์ต่างๆของโมเสสในแง่

มัทธิวบันทึก 10 กรณีของการรักษาของพระเยซูในส่วนนี้ของหนังสือของท่าน (เปรียบเทียบ ภัยพิบัติ 10
 ประการในอียิปต์) ซึ่งเป็นครึ่งหนึ่งของการอัศจรรย์ทั้งหมดที่มัทธิวบันทึก บางคนถือว่า 8:16-17 เป็นการ
 อัศจรรย์ที่แตกต่างจากการรักษาต่างๆในบทที่ 8 ซึ่งส่งผลให้เกิดการอัศจรรย์ 10 อย่าง คนอื่นๆถือว่า 8:16-17
 เป็นการสรุปของการอัศจรรย์ที่มาก่อนต่างๆ ซึ่งส่งผลให้เกิดการอัศจรรย์ 10 อย่าง การอธิบายทั้งสองอย่างก็มี
 ข้อดี เนื่องจากว่า 8:16-17 บันทึกการอัศจรรย์อื่นๆ แต่ไม่ได้บรรยายการรักษาที่อัศจรรย์อย่างเจาะจงอันเดียว

มัทธิวนำเสนอการอัศจรรย์เหล่านี้ในสามกลุ่มและแบ่งสามกลุ่มด้วยการอภิปรายสองอย่าง (ส่วนที่เป็นเรื่องเล่า)
 เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระองค์ กลุ่มแรกของการอัศจรรย์เกี่ยวข้องกับ การรักษา (8:1-17) กลุ่มที่สองเกี่ยวข้องกับ
 การสำแดงถึงอำนาจ (8:23—9:8) และกลุ่มที่สามเกี่ยวข้องกับการกระทำแห่งการฟื้นฟู (9:18-34) ด้วยกันนั้น
 ส่วนนี้แนะนำเสนอ “เสี้ยวชีวิต” จากพันธกิจโดยรวมของพระเยซู[557]

การอัศจรรย์แห่ง ก า ร ร ัก ข า 8:1-17		การสำแดงถึงอำนาจ 8:23—9:8		การกระทำแห่ง ก า ร ฟู น ฟู 9:18-34
	สิทธิอำนาจของ พระเยซูเหนือ พวกสาวกของ พ ร ะ อ ง ค์ 8:18-22		สิทธิอำนาจของ พระเยซูเหนือ ผู้วิจารณ์ของ พ ร ะ อ ง ค์ 9:9-17	

“การเตรียมเกี่ยวกับการหยุดพักระหว่างฉากในเรื่องการเป็นสาวกเพื่อที่จะแบ่งเรื่องทั้งเก้า ไปสู่สามกลุ่มๆละสามก็คล้ายกันอย่างใกล้ชิดกับการจัดคำอุปมาต่างๆของบทที่ 13 ไปสู่สามกลุ่มพร้อมกับเนื้อหาที่เป็นการอธิบายที่แทรกแซงซึ่งเป็นการจัดการที่เป็นพิเศษอย่างเท่าเทียมต่อมัทธิว [ท่ามกลางบรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณ]”[558]

1. ความสามารถของพระเยซูที่จะรักษา 8:1-17

กลุ่มแรกของเหตุการณ์ที่อัครอรรถยี่สิบอย่างเป็นที่ชัดเจนว่าทั้งหมดเกิดขึ้นในวันเดียวกัน (ข้อ 16) .[559]

การรักษาคนยิวที่เป็นโรคเรื้อน 8:1-4 (เปรียบเทียบ มก. 1:40-45; ลก. 5:12-16)

8:1 ข้อนี้เป็นการเปลี่ยนผ่าน (เปรียบเทียบ 5:1) มหาชนได้ติดตามพระเยซูต่อไปหลังจากที่พระองค์ได้ให้คำเทศนาบนภูเขา อย่างที่พวกเขาได้ทำมาก่อน

8:2-3 โดยพื้นฐานแล้ว มัทธิวใช้ลี คาย อิดู (“และคูเถิด” ซึ่งไม่ได้ถูกแปลในฉบับแปล NIV) เพื่อแสดงถึงจุดเริ่มต้นของส่วนใหม่ ไม่ใช่เพื่อบ่งบอกถึงเหตุการณ์ถัดไปตามลำดับ

ธรรมชาติแน่ชัดของโรคเรื้อนในพระคัมภีร์ก็ไม่ใช่ที่รู้จัก เป็นที่ชัดเจนว่า มันรวมสิ่งที่เราเรียกว่าโรคเรื้อนในทุกวันนี้ว่า โรคของแฮนเช่น แต่มันเกี่ยวข้องกับโรคผิวหนังอย่างอื่นอีกด้วย (เปรียบเทียบ ลนต. 13—14).[560] คนโรคเรื้อนไม่เพียงแต่มีโรคผิวหนังที่น่าเกลียดบางอย่างที่ทำให้เขาน่ารังเกียจต่อคนอื่นๆ แต่เขาไม่สะอาดทางพิธีกรรมเนื่องจากโรคภัยของเขาอีกด้วย สิ่งนี้ขัดขวางการติดต่อกับคนอื่นและการมีส่วนร่วมในการนมัสการที่พระวิหาร พวกเขาถือว่าโรคเรื้อนเป็นคำสาปแช่งจากพระเจ้า (กตว. 12:10, 12; โยบ 18:13) และการรักษาก็ไม่ค่อยมี (กตว. 12:10-15; 2 พกษ. 5:9-14) พวกเขาวิตกว่าการรักษาคนโรคเรื้อนก็ยากเท่ากับการทำให้คนตายเป็นขึ้น (2 พกษ. 5:7, 14)

“โรคเรื้อนถูกมองในภาคพันธสัญญาเดิมไม่ใช่ที่ว่าเป็นรูปแบบของบาปแต่ที่ว่าเป็นความไม่สะอาดและการแยกออกที่บาปก่อให้เกิด”[561]

“คนโรคเรื้อน” ในเรื่องราวนี้กราบไหว้ (คำกรีก *พรอสเซคูเน*) พระเยซู คำเดียวกันอธิบายถึง ผู้นมัสการในภาคพันธสัญญาใหม่ อย่างไรก็ตาม บางทีมัทธิวอธิบายว่าเขาคุกเข่าเพื่อที่จะละให้ ผู้อ่านของท่านที่จะทำการสรุปของพวกเขาเองเกี่ยวกับความมีค่าของพระเยซูที่จะได้รับการ นมัสการ (เปรียบเทียบ 7:22-23)

ชายคนนั้นมีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ในความสามารถของพระเยซูที่จะรักษาเขา เป็นที่ชัดเจนว่า เขา ได้ยินและบางทีได้เห็นคนอื่นๆที่พระเยซูได้รักษา (4:24) เงื่อนไขอย่างเดียวของเขาคือ ความ เต็มใจของพระเยซูที่จะใช้อำนาจของพระองค์ที่จะรักษาเขา บางทีคนโรคเรื้อนนี้ที่กักเอาไว้ อาจารย์ชาวยิวเช่นพระเยซูคงไม่ต้องการที่จะมีอะไรเกี่ยวข้องกับเขา เนื่องจากว่าการทำเช่นนั้น จะทำให้พระเยซูไม่สะอาดทางพิธีกรรม

“วลี *เพียงแต่พระองค์จะโปรด* ก็สำคัญเพราะว่ามันบ่งบอกถึงความเชื่อแท้ มัน ก็ไม่จำเป็นที่จะหมายถึงว่า ถ้าบุคคลหนึ่งเชื่อ พระเจ้า จะ ทำบางสิ่ง แต่ หมายถึงว่า พระองค์ *สามารถ* ทำได้ (ดู [ดนล. 3:17](#))”[562]

“ในกรณีส่วนใหญ่... จุดประสงค์ของบุคคลรอง [ในเรื่องราวของมัทธิว] คือ ที่จะทำหน้าที่เป็นเครื่องป้องกันสำหรับพวกเขา”[563]

บางทีฝูงชนอ้าปากค้างเมื่อพระเยซูขึ้นพระหัตถ์ของพระองค์และแต่งตั้งคนโรคเรื้อนที่ไม่ สะอาดนั้น พวกเขาคนโรคเรื้อนจะต้องหลีกเลี่ยงการสัมผัสทั้งสิ้นกับคนอื่น แต่พระเยซูยื่นออกไป หาเขาในสภาพที่หมดหวังของเขา พระเยซูแสดงถึงความเต็มใจของพระองค์ด้วยถ้อยคำของ พระองค์ และแสดงถึงอำนาจของพระองค์ด้วยการสัมผัสของพระองค์

“พระเยซูยอมให้การระงับความรู้สึกแห่งความรักของพระเจ้าที่จะมาก่อน คำสั่งห้ามต่อการสัมผัสคนโรคเรื้อน...”[564]

“การรักษาอันใดก็ตาม ไม่ว่าจะ เป็นทางการแพทย์ ทางอำนาจวิเศษหรือ ความเห็นอกเห็นใจ งานเขียนของรับบีอาจบ่งบอกถึงประเภทที่หลากหลาย ของโรค โรคเรื้อนก็ไม่ได้รวมอยู่ในประเภทนั้น สิ่งเหล่านั้นไม่สนใจสิ่งที่

แม้กระทั่งภาคพันธสัญญาเดิมถือว่าเป็นความตายทางศีลธรรมโดยการสั่งให้
บรรดาผู้ที่เจ็บป่วยอย่างมากที่จะหลีกเลี่ยงการสัมผัสทั้งสิ้นกับมนุษย์ และ
แม้กระทั่งที่จะแสดงรูปลักษณะของคน โศกเศร้า

“ในความจริง ความเป็นไปได้ของการรักษาใดๆผ่านทางตัวแทนมนุษย์ก็ไม่
เคยถูกพิจารณาโดยพวกยิว”[565]

“มีแง่ที่ว่า โรคเรื้อนเป็นผลที่เป็นตัวอย่างการล้มลงดั้งเดิมของมนุษยชาติ มัน
ละเหยของมันไว้ในสภาพที่น่าเวทนามากที่สุด คือ ถูกตัดสัมพันธ์ หมด
หนทาง หมดหวัง สิ้นหวัง เหมือนกับมนุษยชาติที่ได้ล้มลง คนโรคเรื้อนที่ถูก
สาปก็ไม่มีทางเลือกจนกว่าเขาเผชิญหน้ากับกษัตริย์ที่เป็นพระเมสสิยาห์ผู้จะ
ทำให้ทุกสิ่งใหม่ . . . เมื่อพระเยซูขึ้นไปหาคนโรคเรื้อนนั่น พระเจ้าใน
พระเยซูขึ้นไปหาเหยื่อของบาปทุกคน”[566]

“เมื่อพระเยซูสัมผัสคนโรคเรื้อน พระองค์ก็คิดความเป็นมลทินของคนโรค
เรื้อน แต่พระองค์ก็นำมาซึ่งสุขภาพของพระองค์อีกด้วย! นั่นไม่ใช่สิ่งที่
พระองค์ได้ทำเพื่อเราบนกางเขนเมื่อพระองค์ได้ถูกทำให้บาปเพื่อเราหรือ? (2
คร. 5:21)”[567]

โฮมเมอร์ เค็นท์ เจอาร์. เชื่อว่าพระเยซูสัมผัสคนโรคเรื้อนและรักษาเขาอย่างพร้อมกัน เพื่อว่า
โรคเรื้อนของชายคนนั้นไม่ได้ทำให้พระเยซูเป็นมลทิน[568]

8:4

ทำไมพระเยซูบอกให้คนโรคเรื้อนที่ได้รับการรักษาที่จะ “ไม่เล่าให้ใครฟัง” เกี่ยวกับการรักษา
ของเขา? บางทีพระเยซูไม่ต้องการให้ข่าวแห่งการรักษานี้กระจายอย่างกว้างขวาง เพราะว่ามัน
คงได้ดึงดูดมหาชนผู้ซึ่งความสนใจอย่างเดียวของพวกเขา นั่นคงได้เป็นการที่จะได้รับการรักษา
ทางร่างกาย[569] ในอีกนัยหนึ่ง พระองค์ต้องการจำกัดการเรียกร้องของพันธกิจทางกายภาพ
ของพระองค์ เนื่องจากว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อจะเตรียมมากกว่าแค่การรักษาทางกาย
[570] ผลที่ตามมาของมุมมองนี้ก็คือนั่น โดยการเจียบไว้นั้น คนโรคเรื้อนคงได้หันวงการต่อต้าน
พระเยซูของพวกศัตรูผู้ซึ่งเป็นปฏิปักษ์ต่อพระองค์และผู้ซึ่งไม่พอใจต่อความเป็นที่นิยมของ
พระองค์

ที่สำคัญกว่าคือเหตุที่พระเยซูบอกให้ชายคนนั้นที่จะไปแสดงตัวเขาเองต่อพวกปุโรหิต ณ พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูหนุนใจให้ชายคนนั้นที่จะเชื่อฟังธรรมบัญญัติของโมเสส เกี่ยวกับการรักษาคนโรคเรื้อน ([ลก. 14:2](#); เปรียบเทียบ บทความเนกาอิมของทัมลูค 14) อย่างไรก็ตาม โดยการส่งเขาไปทำอย่างนั้นที่นั่น พระเยซูก็แจ้งแก่เจ้าหน้าที่ทางศาสนาในอิสราเอลว่า ใครคนหนึ่งที่มีอำนาจของพระเมสสิยาห์ได้ทำการในกาลิลี เนื่องจากว่าไม่มีคนโรคเรื้อนได้รับการรักษาตั้งแต่เอลียาได้รักษานาอามานคนอาร์มี พวกปุโรหิตควรได้ต้องการที่จะสอบสวนพระเยซู (ก่อนหน้านั้นโมเสสได้รักษาโรคเรื้อนของมิเรียม [[กฉ. 12:10-15](#)])

“ที่แท้ พระเยซูแสดง ‘นามบัตร’ ของพระองค์ต่อพวกปุโรหิต เพราะว่าพวกเขาจะต้องสอบสวนการอ้างของพระองค์”[\[571\]](#)

การสอบสวนนี้โดยพวกผู้นำของอิสราเอลผู้ซึ่งเราได้สังเกตว่าไม่ได้สนใจในการบังเกิดของพระเมสสิยาห์อย่างน่าแปลกใจก็เป็นบางสิ่งๆที่พระเยซูริเริ่ม โดยการส่งคนโรคเรื้อนไปยังพระวิหารพร้อมกับของถวายของเขา เมื่อพวกปุโรหิตตรวจสอบคนโรคเรื้อนที่ได้รับการรักษา พวกเขาจะได้รับรองว่าพระเยซูได้รักษาชายคนนั้นอย่างแท้จริง การรับรองของพวกเขาจะได้โน้มน้าวทุกคนในอิสราเอลถึงอำนาจของพระเยซู

เป็นที่ชัดเจนว่า มัทธิวบันทึกการอัศจรรย์นี้เพื่อจะแสดงว่าความสามารถของพระเยซูที่จะรักษาโรคเรื้อนนั้น แสดงว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ต่อทุกคนที่จะเอาใจใส่ในอิสราเอล

“โดยการบรรยายถึงการตอบสนองของพระเยซูต่อสภาพทางการแพทย์ที่ถูกตัดสัมพันธ์และเป็นที่กลัวมากที่สุดแห่งสมัยของพระองค์ ดังนั้นมัทธิวก็ได้วางรากฐานที่ประทับใจสำหรับการรวบรวมเรื่องต่างๆนี้ที่แสดงถึงทั้งอำนาจรักษาที่พิเศษของพระเยซูและความเต็มใจของพระองค์ที่จะท้าทายข้อห้ามของสังคมในความสนใจต่อความเมตตาสงสารของมนุษย์”[\[572\]](#)

การรักษาป่าของนายร้อย 8:5-13 (เปรียบเทียบ ลก. 7:1-10)

8:5 พวกนายร้อยเป็นเจ้าหน้าที่ทหารโรมัน ซึ่งแต่ละคนควบคุม 100 คน ดังนั้นชื่อก็คือ “นายร้อย” พวกเขาเป็นกระดุกสันหลังทางกองทัพของจักรวรรดิโรมัน อย่างน่าสนใจแล้ว การอ้างอิงทุกอย่างถึงนายร้อยในภาคพันธสัญญาใหม่ก็เป็นการอ้างอิงทางบวก ตามการบันทึกของ

พระคัมภีร์ นายร้อยเหล่านี้เป็นผู้ที่เที่ยงตรงผู้ซึ่งพวกยิวนับถือ “คาเปอร์นาอุม” เป็นเมืองที่ตั้งกองทหารที่สำคัญในสมัยของพระเยซู บางทีทหารส่วนใหญ่ภายใต้คำสั่งของนายร้อยคนนี้เป็นคนต่างชาติชาวฟินิเซียและซีเรีย[573]

8:6-7

มัทธิวบันทึกว่าคำกล่าวของนายร้อยต่อพระเยซู (ตามตัวอักษรคือ “เจ้านาย”) ก็สุภาพแม้ว่าบางทีเขาไม่ได้ตั้งใจให้มันเป็นชื่อเรียกของพระเจ้า[574] คำกรีกที่นายร้อยใช้ที่จะอธิบายถึงป่าวของเขา *ไพบี* ตามปกติหมายถึง “คนใช้” แม้ว่ามันสามารถหมายถึง “บุตรชาย” (เปรียบเทียบ [ยน. 4:51](#)) คนใช้นี้คงได้เป็นนายทหารผู้ช่วยส่วนตัวของนายร้อย มัทธิวไม่ได้บันทึกถึงสาเหตุของการเป็นง่อยของเขา บางทีการรายงานถึงพระเยซูรักษาบุตรชายของเจ้าหน้าที่อีกคนหนึ่งได้นำนายร้อยคนนี้จะเข้าหาพระเยซู (ยน. 4)

นี่คือชาวต่างชาติคนหนึ่งที่ขอให้พระเยซูมาและรักษาชาวต่างชาติอีกคนหนึ่ง เป็นที่ชัดเจนว่านายร้อยได้ส่งคำขอร้องของเขาผ่านทางผู้ส่งสาร ([ลก. 7:3](#)) นี่เป็นหนึ่งในการอัศจรรย์สองอย่างที่ซึ่งพระเยซูได้รับการยกย่องจากกระยะไกลในพระกิตติคุณมัทธิว (เปรียบเทียบ 15:21-28) ทั้งสองนั้นเกี่ยวข้องกับพระเยซูที่รักษา *ชาวต่างชาติ* ผู้ซึ่งพระองค์ได้ปฏิบัติในครั้งแรก แต่ภายหลังได้ชมเชยในเรื่องความเชื่ออันยิ่งใหญ่ที่ไม่ธรรมดาในพระองค์ของพวกเขา

เป็นไปได้ที่จะแปลการตอบสนองของพระองค์เป็นคำถามคือ “เรา [นั่น] ควรจะมาและรักษาเขาหรือ?” การแปลนี้มีผลดีแห่งการจัดเตรียมเหตุผลสำหรับพระเยซูที่เน้น “เรา” นั่นคือ ที่จะจดจ่อความสนใจไปที่ตัวบุคคลของพระเยซู พระเยซูคงไม่ได้ลังเลใจที่จะไปหานายร้อยเนื่องจากความไม่สะอาดทางพิธีกรรม อย่างที่เปโตรได้ลังเลใจในภายหลัง (กจ. 10) พระองค์ได้สัมผัสคนโรคเรื้อนแล้ว (ข้อ 3) การขาดความเป็นห่วงของพระเยซูเกี่ยวกับการคงความสะอาดไว้ทางพิธีกรรมแสดงให้เห็นว่าพระองค์แทนที่ธรรมเนียมบัญญัติบางข้อในธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส (เปรียบเทียบ [ฉธบ. 18:18](#); [มก. 7:19](#))

8:8-9

กล่าวตามพระธรรมเลวีตินั้น นายร้อยสารภาพว่าเขารู้สึกไม่เหมาะสมที่จะต้อนรับพระเยซูเข้าไปในบ้านของเขา (เปรียบเทียบ 5:3) ยอห์นผู้ให้บัพติศมาก็แสดงถึงความรู้สึกที่คล้ายกันเกี่ยวกับความไม่มีค่า (3:14) พื้นฐานสำหรับความรู้สึกของนายร้อยเกี่ยวกับความไม่มีค่า (คำกรีก *ฮิคานอส*) คือการรับรู้ของเขาเองถึงการที่พวกยิวถือเกี่ยวกับที่อาศัยของคนต่างชาติอย่างไร

รวมถึง “สิทธิอำนาจ” ที่เขาเชื่อว่าพระเยซูมี เขาเชื่อว่าพระเยซูมีสิทธิอำนาจพอเพียงที่จะกล่าว และพระองค์สามารถรักษาคนไข้ของเขาได้ (เปรียบเทียบ [ยน. 4:46-53](#))

สิทธิอำนาจทั้งหมดในจักรวรรดิโรมันเป็นของจักรพรรดิ ผู้ซึ่งมอบหมายสิทธิอำนาจแก่คนอื่นภายใต้คำสั่งของเขา สาธารณรัฐโรมันได้สิ้นสุดลงประมาณ 30 กคศ. และจากนั้นเป็นต้นไป เริ่มตั้งแต่ซีซาร์ ออกัสตัส พวกจักรพรรดิได้ใช้สิทธิอำนาจมากขึ้นภายใต้จักรวรรดิโรมัน เมื่อนายร้อยให้คำสั่ง มันก็มีสิทธิอำนาจทั้งหมดของจักรพรรดิและผู้คนที่เชื่อฟังเขา ทหารที่อาจไม่เชื่อฟังคำสั่งที่นายร้อยให้ก็ไม่เชื่อฟังจักรพรรดิอย่างแท้จริง

นายร้อยนั้นตระหนักว่าพระเยซูปฏิบัติกรภายใต้ระบบที่คล้ายกัน พระเยซูอยู่ ภายใต้ สิทธิอำนาจของพระเจ้า เมื่อพระเยซูตรัส พระเจ้าก็ตรัส ที่จะขจัดขึ้นพระเยซูก็คือที่จะขจัดขึ้นพระเจ้า ดังนั้น ถ้อยคำของพระเยซูต้องมีสิทธิอำนาจของพระเจ้าที่จะรักษาความเจ็บป่วย นายร้อยนั้นสารภาพว่าสิทธิอำนาจของพระเยซูเป็นสิทธิอำนาจของพระเจ้า และถ้อยคำของพระเยซูเป็นถ้อยคำของพระเจ้า นายร้อยเชื่อว่าพระเยซู สามารถ รักษาคนไข้ของเขาได้ ไม่ใช่ที่ว่า พระองค์คงจะ รักษาเขา เราไม่สามารถรู้น้ำพระทัยของพระเจ้าได้ในเรื่องราวเช่นนั้น แต่เราต้องเชื่อว่า พระองค์สามารถทำสิ่งใดก็ได้

8:10

พระเยซูแสดงถึงความประหลาดใจต่อความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ในพระองค์ของชาวต่างชาตินี้ คำกรีกกรีก *โชมด์ไซ* “ประหลาดใจ” ตามปกติอธิบายถึงการตอบสนองของผู้คนต่อพระเยซูในมัทธิว (เปรียบเทียบ 8:27; 9:33; 15:31; 21:20; 22:22; 27:14) นี่เป็นครั้งเดียวที่มันอธิบายถึงการตอบสนองของพระเยซูต่อบุคคล แม้ว่าพระเยซู “ประหลาดใจ” (คำกรีกเดียวกัน) ต่อความไม่เชื่อของพวกยิว ([มก. 6:6](#)) สองกรณีนี้เท่านั้นที่พระเยซูถูกกล่าวถึงว่าได้ “ประหลาดใจ”

“‘ประหลาดใจ’ ไม่สามารถประยุกต์ใช้กับพระเจ้าได้ เพราะว่ามันออกมาจากสิ่งที่ใหม่และไม่ได้คาดหวังไว้ แต่มันอาจปรากฏในพระคริสต์ เพราะพระองค์สวมพระองค์เองด้วยเนื้อหนังของเรา และด้วยอารมณ์ของมนุษย์”

[575]

อนุประโยคแนะนำ “เรากล่าวต่อพวกท่าน” หรือ “เราบอกพวกท่าน” เตือนพวกสาวกของ

พระเยซูว่าพระองค์กำลังจะกล่าวบางสิ่งที่สำคัญอย่างมากในเรื่องสิทธิอำนาจส่วนตัวของพระองค์ (เปรียบเทียบ 5:22) ความยิ่งใหญ่ของความเชื่อของนายร้อยก็เนื่องจากการรับรู้ของเขาถึงความสัมพันธ์ของพระเยซูกับพระเจ้า มันไม่ใช่ว่าเขาเชื่อว่าพระเยซูสามารถรักษาได้จากระยะทางไกล ยิ่งกว่านั้น นายร้อยเป็นคนต่างชาติผู้ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าขาดความรู้เกี่ยวกับการเปิดเผยของภาคพันธสัญญาเดิมถึงพระเมสสิยาห์ ไม่มียิวคนไหนที่พระเยซูได้พบที่ได้แสดงถึงความเข้าใจต่อแก่เช่นนั้นสู่ตัวบุคคลและสิทธิอำนาจของพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่า หนึ่งในเหตุผลที่แท้จริงนั้นถึงความพิเศษของความเชื่อของนายร้อยอย่างหนักแน่นก็คือว่าท่านต้องการที่จะแสดงถึงการเปลี่ยนในพันธกิจของพระเยซูจากคนยิวไปยังทุกคน (เปรียบเทียบ 1:1, 3-5; 2:1-12; 3:9-10; 4:15-16; 28:18-20)

“เหตุการณ์นี้เป็นการแสดงก่อนถึงความเข้าใจต่อแก่อันยิ่งใหญ่ที่ได้ผ่านทางความเชื่อของนายร้อยอีกคนหนึ่ง ในภายหลังว่า ‘พระเจ้าก็ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย’ (กจ. 11:18)”^[576]

8:11-12

อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูแนะนำความจริงที่สำคัญ (เปรียบเทียบ ข้อ 10) จากนั้นพระองค์อ้างอิงถึงงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ที่ถูกทำนายไว้ใน [อิสยาห์ 25:6-9](#) (เปรียบเทียบ [อสย. 65:13-14](#)) ที่นั่น พระเจ้าเปิดเผยว่าคนต่างชาติจากทุกส่วนของโลกจะร่วมกับบรรพบุรุษของยิว “ในแผ่นดินสวรรค์” ภาคพันธสัญญาเดิมมีสิ่งมากมายที่จะกล่าวเกี่ยวกับผู้เข้าร่วมในแผ่นดินสวรรค์ พระเจ้าจะรวบรวมอิสราเอลจากทุกส่วนของโลก ([สดด. 107:3](#); [อสย. 43:5-6](#); [49:12](#)) แต่คนต่างชาติจากทุกแถบของโลกจะนมัสการพระเจ้าในแผ่นดินสวรรค์อีกด้วย ([อสย. 45:6](#); [59:19](#); [มลค. 1:11](#)) คนต่างชาติจะมายังกรุงเยรูซาเล็มโดยเฉพาะ ([อสย. 2:2-3](#); [60:3-4](#); [มก. 4:1-2](#); [สคย. 8:20-23](#)) อย่างที่ได้อ้างอิงไปก่อนหน้านี้ ในสมัยของพระเยซู คนยิวได้เลือกที่จะมองว่าพวกเขาเองมีสิทธิพิเศษเนื่องจากบรรพบุรุษ สิ่งนี้ได้ทำให้พวกเขาที่จะขจัดคนต่างชาติจากแผ่นดินสวรรค์แม้จะมีคำเผยพระวจนะเหล่านี้

“คนยิวคาดหวังว่าคนต่างชาติจะถูกทำให้อับอายโดยสายตาของคนยิวในความสุขบนสวรรค์”^[577]

“ทายาททั้งหลาย [หรือพลเมือง]ของแผ่นดินนั้น” (ข้อ 12) เป็นคนยิวผู้ซึ่งเห็นว่าพวกเขาเองเป็นลูกหลานของบรรพบุรุษ พวกเขาคิดว่าพวกเขามีสิทธิ์ต่อแผ่นดินนั้นเนื่องจากความชอบธรรมของบรรพบุรุษของพวกเขา (เปรียบเทียบ 3:9-10) พระเยซูพลิกสถานการณ์โดยการประกาศว่าทายาทหลายคนของแผ่นดินนั้นจะไม่เข้าร่วมในแผ่นดินนั้น แต่คนต่างชาติหลายคนจะเข้าร่วม “ทายาทของแผ่นดินนั้น” หลายคนจะพบว่าพวกเขาเองอยู่นอกงานเลี้ยง (“ไปในที่มืด”)

คำว่า “ร้องไห้” และ “ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” (เปรียบเทียบ 13:42, 50; 22:13; 24:51; 25:30; [ลก. 13:28](#)) ก็เป็นคำอธิบายโดยทั่วไปถึงเกเฮนนา คือ นรก (4 [เอสร้า 7:93](#); 1 [เอโนค 63:10](#); [สดุดีของซาโลมอน 14:9](#); [ปัญญาของซาโลมอน 17:21](#)).^[578] (งานเขียนที่เพิ่งอ้างอิงไปในวงเล็บเป็นหนังสืออัครธรรมของภาคพันธสัญญาเดิมที่คนยิวถือว่าโดยทั่วไปแล้วก็เชื่อถือได้และมีประโยชน์แต่ไม่ได้รับการคลไจ) การตีความนี้พบการรับรองในคำกล่าวนี้ “ไปในที่มืด” ซึ่งเป็นอีกภาพหนึ่งของการถูกปฏิเสธ (เปรียบเทียบ 22:13; 25:30).^[579]

“แนวคิดของงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ในฐานะตราประทับและสัญลักษณ์ของยุคใหม่ทันทีที่เป็นลักษณะ โดยทั่วไปในงานเขียนเกี่ยวกับการพยากรณ์และเป็นหัวข้ออันเป็นที่นิยมอย่างยิ่งเกี่ยวกับการอภิปราย ความคิดและการคาดหวัง”^[580]

ตัวบทกรีกมีคำนำหน้าเฉพาะ “เดอะ” ก่อน “ร้องไห้” และก่อน “ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” สิ่งนี้เน้นถึงความน่ากลัวของฉากนั้น^[581] คำศัพท์ต่างๆ ในการใช้ของรับบีก็พรรณนาถึงความเสียใจและความโกรธตามลำดับ^[582]

พระเยซูทำให้ผู้ฟังของพระองค์ตกใจโดยการประกาศถึงข้อเท็จจริงสามอย่างเกี่ยวกับแผ่นดินนั้น หนึ่ง ไม่ใช่คนยิวทุกคนจะเข้าร่วมในแผ่นดินนั้น ประการที่สอง คนต่างชาติหลายคนจะเข้าร่วม ประการที่สาม การเข้าไปก็ขึ้นอยู่กับความเชื่อในพระเยซู ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับบรรพบุรุษ ซึ่งเป็นความเชื่อที่นายร้อยนั้นแสดงถึง

“... ในฐานะของประชากรของพระเจ้าจะไม่เป็นชนชาติยิวเสมอไป ถ้าข้อเหล่านี้ไม่ได้อนุญาตภารกิจเกี่ยวกับคนต่างชาติทีเดียว ข้อเหล่านี้ก็เปิดประตู

ไปสู่สิ่งนั้นและเตรียมสำหรับพระมหากษัตริย์ (28:18-20) และเอเฟซัส 3”[583]

8:13 ข้อความที่คล้ายกันโดยพระเยซูช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่พระองค์หมายถึง เมื่อพระองค์กล่าวที่นี้ว่า พระองค์จะทำเพื่อนายร้อย “อย่างนี้” (คำกรีก *ไฮส*) เขาเชื่อ (เปรียบเทียบ 15:28) พระเยซูไม่ได้ อนุญาตคำขอร้องของเขาเพราะว่านายร้อยนั้นมีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ หรือในสัดส่วนต่อขนาด ความเชื่อของเขา พระองค์ได้ทำอย่างนั้นในความสอดคล้องกับสิ่งที่นายร้อยได้คาดหวัง พระองค์ได้ทำเพื่อเขาในสิ่งที่เขาได้คาดหวังให้พระเยซูที่จะทำเพื่อเขา

“มัน . . . น่าสนใจที่จะสังเกตว่าคนต่างชาติตามหลังคนยิวในลำดับของ เหตุการณ์การรักษา สิ่งนี้สอดคล้องกับแผนการของมัทธิวของการนำเสนอ พระเยซูในฐานะบุตรของดาวิดก่อนและจากนั้น ในฐานะบุตรของฮับรามัม”

[584]

การรักษาที่แสดงถึงพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า

การรักษาแม่ยายของเปโตร 8:14-15 (เปรียบเทียบ มก. 1:29-31; ลก. 4:38-39)

เป็นที่ชัดเจนว่า เปโตรและครอบครัวของท่านอาศัยอยู่ในคาเปอร์นาอุมเมื่อพระเยซูทำการอัศจรรย์นี้ (4:13) ผู้คน ถือว่า “ไข้” เป็นโรคในสมัยของเปโตร แทนที่จะเป็นอาการของโรค (เปรียบเทียบ [ยน. 4:52](#); [กจ. 28:8](#))

“พระคัมภีร์ฉบับทัลมุดให้ชื่ออย่างเดียวกันแก่โรคนี้ที่เดียว (*เอสซารา เซเมอทา*) ‘ไข้ตัวร้อน’ และกำหนดการรักษาที่พิเศษสำหรับมัน ที่ซึ่งส่วนใหญ่คือที่จะผูกมัดเหล็กด้วยผมถักเปียกับ พุ่มหนาม และที่จะทำซ้ำในวันต่างๆที่ต่อเนื่องกัน อพยพ 3:2, 3 และ 4 และสุดท้ายข้อ 5 หลังจากพุ่มไม้นั้นถูกตัด ในขณะที่สูตรพิเศษบางอย่างถูกป่าวประกาศ (บทความ *ซันบาร* 37 ก)”[585]

พระเยซูได้รับการรักษา “แม่ยายของเปโตร” ด้วยการสัมผัส การสัมผัสของพระองค์ไม่ได้ทำให้ผู้รักษาเป็นมลทิน แต่ ได้รับการรักษาที่เป็นมลทิน (เปรียบเทียบ ข้อ 3) มัทธิวเน้นถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูในส่วนที่สั้นนี้อย่างคงเส้นคงวา บางทีท่านอ้างอิงถึงความเป็นจริงที่ว่า เมื่อพระเยซูได้รับการรักษาหญิงนั้น เธอก็ได้เริ่มต้นที่จะปรนนิบัติพระองค์

ทันที เพื่อที่จะอธิบายถึงประสิทธิภาพทันทีแห่งอำนาจของพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 26) ตามปกติ ไข่จะให้ร่างกายอ่อนแอ แต่พระเยซูได้ชนะสิ่งนั้นที่นี้[586]

“แม่ภรรยาของเปโตรไรซ์ของประธานแห่งสุขภาพที่ได้รับการฟื้นฟูของเธอที่จะปรนนิบัติพระเยซูและปรนนิบัติคนอื่น ๆ นั่นคือแนวทางที่ซึ่งเราควรใช้ของประธานทุกอย่างของพระเจ้า”[587]

“บางคนเห็นความสำคัญที่ยิ่งใหญ่ในการเรียบเรียงการอัศจรรย์เหล่านี้อย่างจริงจังของมัทธีว เนื่องจากว่ามัทธีวไม่ได้ตามลำดับเวลา มันดูเหมือนว่าท่านตั้งใจที่จะอธิบายแผนการแห่งพระกิตติคุณของท่าน อย่างสอดคล้องนั้น การอัศจรรย์แรกแสดงถึงพระคริสต์ที่ปรนนิบัติต่อคนยิว การงานที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์เป็นพยานถึงตัวบุคคลของพระองค์ แต่พยานของพระองค์ถูกปฏิเสธ ดังนั้น พระองค์ทรงหันไปหาคนต่างชาติ ผู้ซึ่งแสดงถึงความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ในพระองค์ ภายหลังพระองค์ทรงหันมาหาคนยิว ซึ่งเป็นตัวแทนโดยแม่ยายของอัครทูตนี้ต่อคนยิว พระองค์รักษาเธอและทุกคนที่มาหาพระองค์ ภาพที่สามนี้เป็นภาพของยุคพันปี เมื่อกษัตริย์นั้นหรือพื้นอิสราเอลและอวยพรทุกประชาชาติ”[588]

การอัศจรรย์นี้แสดงถึงอำนาจของพระเยซูที่จะรักษาผู้คนอย่างเต็มที่ อย่างทันทีและอย่างสมบูรณ์ มันแสดงถึงความเมตตาสงสาร ของพระองค์อีกด้วย เนื่องจากว่าเป้าแห่งพระคุณของพระองค์เป็นผู้หญิง พวกฟาริสีถือว่าคนโรคเรื้อน คนต่างชาติและผู้หญิงเป็นคนที่สังคมไม่ยอมรับ แต่พระเยซูสำแดงความเมตตาต่อพวกเขาทุกคน โดยการรักษาคคนโรคเรื้อนผู้ซึ่งเป็นคนที่สังคมไม่ยอมรับ คนต่างชาติและสุดท้ายผู้หญิง พระองค์ก็หยิบยื่นพระคุณของพระองค์แก่ผู้คนที่คนยิวไม่ว่าตัดออกไปหรือละเลยอย่างไม่สำคัญ ความแคบของคนยิวไม่ได้ผูกพระเยซูอย่าง ที่โรคและความไม่สะอาดไม่ได้ทำให้พระองค์ติดเชื่อ[589]

“พระองค์เริ่มต้นด้วยบุคคลที่ไม่เหมาะสมผู้ซึ่งไม่มีการจัดเตรียมสำหรับพวกเขาในระบบของประเทศ”[590]

การรักษาชาวกาลิลีหลายคน 8:16-17 (เปรียบเทียบ มก. 1:32-34; ลก. 4:40-41)

ตอนเย็นนั้นคนอื่นๆหลายคนได้นำเพื่อนๆและญาติๆที่เจ็บป่วยมาหาพระเยซูเพื่อการรักษา

“อย่างเป็นทางการแล้ว วันสะบาโตสิ้นสุดลงเมื่อดวงดาวสองดวงสามารถเป็นที่เห็นได้ในท้องฟ้า เพราะว่าไม่มีนาฬิกาที่จะบอกเวลาในสมัยนั้น นั่นคือเหตุที่ฝูงชนในเมืองคาเปอร์นาอุมได้รอคอยจนกระทั่งเวลาเย็นที่จะมาหาพระเยซูเพื่อการรักษาซึ่งพวกเขาเชื่อว่าพระองค์สามารถให้”[ได้](#)”[\[591\]](#)

ในวรรณกรรมระหว่างพันธสัญญาของชาวยิว พวกผู้เขียนได้กล่าวถึงผู้ที่มีความรับผิดชอบสำหรับการทำให้ผู้คนเจ็บป่วย[\[592\]](#) พระเยซู “จับมือออก” มากมาย “รักษา” บรรดาคน (“ทุกคนที่”) เจ็บป่วย” พระองค์มีอำนาจเหนือ ความเจ็บป่วย *ทุกอย่าง* “ทุกคนที่เจ็บป่วย” (ข้อ 16)

มัทธิวสังเกตว่าการรักษาของพระเยซูได้รับบรรลुकำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ ([อสย. 53:4](#)) การอ้างอิงจากอิสยาห์ของมัทธิวก็สรุปการรักษาทั้งหมดในบทนี้จนกระทั่งเดี๋ยวนี้อย่างแท้จริง ท่านตีความอิสยาห์อย่างอิสระว่าเป็นการทำนายถึงการทนทุกข์เพื่อคนอื่นของพระเมสสิยาห์ สิ่งนี้สอดคล้องกับคำเผยพระวจนะของอิสยาห์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ปรากฏในอิสยาห์ 53 ภาคพันธสัญญาเดิมสอนว่าความเจ็บป่วยทั้งหมดเป็นผลลัพธ์โดยตรงหรือทางอ้อมของบาป (เปรียบเทียบ 9:5) พระเมสสิยาห์จะขจัดความบกพร่องและโรคภัยโดยการตายในฐานะเป็นเครื่องบูชาแทนสำหรับบาป พระองค์จะจัดการกับผลโดยจัดการกับราก พันธกิจการรักษาของพระเยซูได้วางรากฐานสำหรับการทำลาย (การมีชัยเหนือ การพิชิต) ความเจ็บป่วยโดยความตายของพระองค์ ดังนั้นมันเหมาะสมสำหรับมัทธิวที่จะอ้างอิง [อิสยาห์ 53:4](#) ที่นี่ พันธกิจการรักษาของพระเยซูแสดงให้เห็นถึงสภาพของแผ่นดินสวรรค์ก่อนอีกด้วย (เปรียบเทียบ [อสย. 33:24](#); [57:19](#))

“ดังนั้นการรักษาระหว่างพันธกิจของพระเยซูสามารถเป็นที่เข้าใจไม่เพียงแต่ว่าเป็นการล้มรุตล่วงหน้าถึงแผ่นดินสวรรค์ [ที่ซึ่งจะมีความเจ็บป่วยเล็กน้อย] แต่เป็นผลของความตายของพระเยซูอีกด้วย”[\[593\]](#)

“การทนทุกข์ของมนุษย์มาจากการรวมกันของผลลัพธ์ทางธรรมชาติของการดำเนินชีวิตในโลกที่เป็นบาป ผลกระทบของการโจมตีของปีศาจ งานของพระเจ้าที่มีอธิปไตยซึ่งบรรลุดุจดประสงค์ต่างๆแห่งปัญญาและความปรารถนาของพระองค์ และการเชื่อเชิญของพระเยซูสำหรับผู้ติดตามของพระองค์ที่จะเข้าส่วนกับพระองค์ในการทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระองค์”[\[594\]](#)

สำหรับมัทธิว พันธกิจการรักษาของพระเยซูชี้ไปยังกางเขน การรักษาเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงสิ่งที่มากกว่าที่

ผู้สังเกตโดยเฉลี่ยอาจได้เข้าใจ มัทธิวบันทึกว่าพระเยซูได้รักษาผู้คนทุกประเภท ในทำนองเดียวกัน เมื่อพระองค์ได้สิ้นพระชนม์ พระองค์ให้ชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก (20:28) พันธกิจของพระเยซูแห่งการทำลายบาปด้วยความตายเป็นการขยายของสิทธิอำนาจที่พระองค์แสดงถึงในพันธกิจของพระองค์แห่งการทำลาย (การมีชัยเหนือ การพิชิต) ความเจ็บป่วยระหว่างชีวิตของพระองค์ นักวิชาการหลายคนเชื่อว่า คนยิวแห่งสมัยของพระเยซูไม่ได้เข้าใจอิสยาห์ 53 ว่าเป็นคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ เยโฮยาคิม เยเรมียัสเป็นข้อยกเว้นเดียว ไม่ว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจหรือเข้าใจ พวกเขาควรได้เข้าใจ

“... มันเป็นการที่จะ โยนกิจกรรมแห่งการรักษาของพระเยซูไปในบ้ำแห่ง ‘การปรนนิบัติ’ ที่มีทิวบอกผู้อ่านในรูปแบบการอ้างอิงว่า ผ่านทางการรักษานั้นพระเยซูก็บรรลุด้วยคำของบทเพลงของผู้รับใช้ของอิสยาห์ คือ ‘แน่ที่เดียวท่านแบกความเจ็บไข้ของพวกเราและหอบความเจ็บปวดของเราไป’ (8:16-17; [อิสย. 53:4](#)) ในการรักษานั้น พระเยซูพระบุตรของพระเจ้ารับเอาบทบาทของผู้รับใช้ของพระเจ้าและปรนนิบัติอิสราเอล โดยการรื้อฟื้นผู้คนสู่สุขภาพ หรือทำให้พวกเขาเป็นอิสระจาก โรคภัยไข้เจ็บของพวกเรา (11:5) โดยทางการปรนนิบัติในแนวทางนี้ พระเยซูก็ ‘ช่วยให้รอด’ (9:22)”[\[595\]](#)

คริสเตียนบางคนเชื่อว่า [อิสยาห์ 53:4](#) และ [มัทธิว 8:16-17](#) สอนว่าความตายของพระเยซูทำให้มันเป็นไปได้สำหรับผู้คนในทุกวันนี้ที่จะประสบการรักษาทางกายในตอนนี้โดยการวางความเชื่อในพระเยซู ผู้ศึกษาส่วนใหญ่ของพระคัมภีร์ตอนเหล่านี้และตอนที่คล้ายกันได้สรุปว่า การรักษาที่ความตายของพระเยซูจัดเตรียมเพื่อผู้เชื่อในทุกวันนี้จะมาเมื่อพวกเขาได้รับร่างกายที่เป็นขึ้นจากตาย ไม่จำเป็นที่จะมาก่อนนั้น [\[596\]](#) การสรุปนี้พบการสนับสนุนในการเปิดเผยเกี่ยวกับจุดประสงค์ของระยะเวลาของการรักษาที่พระคัมภีร์บันทึก ทุกวันนี้คริสเตียนหลายคนตกไปสู่กับดักอย่างเดียวกันที่ผู้เชื่อชาวโครินธ์ได้ตกไปสู่เมื่อพวกเขาได้เรียกร้องพระพรในอนาคต ณ ตอนนี้ (เปรียบเทียบ [1 คร. 4:6-13](#)).[\[597\]](#)

ส่วนที่สรุปนี้เน้นถึงอำนาจของพระเยซูเหนือ โรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของมนุษย์

การอัศจรรย์ที่เป็น *การรักษา* ของพระเยซูที่เกี่ยวข้องกับการรักษาทางกายก็นำเสนอพระเยซูต่อฝูงชนในฐานะผู้รับใช้ที่มีความเมตตาสงสารของพระเจ้า และอธิบายถึง *ความเป็นพระเมสสิยาห์* ของพระองค์ (18:17; 9:22). การอัศจรรย์ *ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการรักษา* ที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติก็นำเสนอพระเยซูต่อพวกเขาว่า มีอำนาจทั้งสิ้นและอธิบายถึง *ความเป็นพระเจ้า* ของพระองค์ ตามปกติ การเชื่อในความเป็นพระเมสสิยาห์เป็นเบื้องต้นสู่การ

เชื่อในความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พวกเขาของพระองค์ต้องเรียนรู้สิ่งนี้เพื่อว่าพวกเขาจะฟังพาทิ สัทธาอำนาจของพระองค์ สำหรับพันธกิจของพวกเขาในอนาคต

2. สิทธิอำนาจของพระเยซูเหนือพวกเขาของพระองค์ 8:18-22 (เปรียบเทียบ ลก. 9:57-62)

เป็นที่ชัดเจนว่า มัทธิวสอดแทรกคำสอนเหล่านี้เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซู เพราะว่าคำสอนเหล่านั้นแสดงถึงธรรมชาติแห่งพันธกิจของพระองค์และประเภทของสาวกที่พระองค์เรียกร้อง กษัตริย์นี้มีอำนาจเหนือประชากร ไม่ใช่แค่ความเจ็บป่วย พระองค์สามารถสั่งคนอื่น ๆ ในฐานะคนใช้ของพระองค์ได้ และพวกเขาต้องตอบสนองต่อพระองค์ในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา

การเรียกร้องของพระเยซูเกี่ยวกับทรัพย์สมบัติ 8:18-20

8:18-19 ข้อ 18 ให้โอกาสสำหรับข้อความของธรรมจารย์ในข้อ 19 (เปรียบเทียบ [มก. 4:35](#)) “อีกฟากหนึ่ง” ของทะเลสาบ (จากคาเปอร์นาอุม) คงเป็นฟากตะวันออก มีที่ว่างอย่างมากในเรือ และ “ธรรมจารย์” ต้องการที่จะเข้าไปกับสาวกคนอื่นๆ ณ เวลานี้ในพันธกิจของพระเยซูก็มีสาวกมากกว่า 12 คน แม้ว่าสาวกสิบสองคนเป็นแควดวงภายใน อย่างที่ได้อ้างอิงไป คำว่า “สาวก” ไม่จำเป็นที่จะระบุถึงผู้ติดตามหรือแม้กระทั่งผู้เชื่อที่อุทิศตนอย่างเต็มที่ (เปรียบเทียบ 5:1; 8:21) ธรรมจารย์นี้ อาจารย์แห่งธรรมบัญญัตินี้ฟังพาทิพระเยซูในฐานะ “อาจารย์” ของเขา เขาต้องการเรียนรู้จากพระองค์ เขาได้กล่าวว่าเขาเต็มใจที่จะ “ติดตาม” พระองค์ไปในที่ใดๆที่พระองค์ไป

“... ชื่อเรียก ‘รับบี’ และ ‘อาจารย์’ ที่คิดว่าเป็นของบุคคลหนึ่งก็กล่าวถึงการนับถือแบบมนุษย์แต่ไม่มีอะไรมากกว่านั้น ดังนั้น ในการกล่าวต่อพระเยซูว่าเป็น ‘อาจารย์’ พวกผู้นำทางศาสนาก็ให้เกียรติพระเยซูอย่างที่เขาจะให้เกียรติอาจารย์ใดๆ แต่นี้เป็นส่วนขยายของมัน สำหรับความคิดของพวกเขา ตำแหน่งของพระเยซูไม่ใช่ตำแหน่งของพระบุตรพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า สิทธิอำนาจของพระองค์ไม่ใช่ของพระเจ้า และพวกเขาก็ไม่ได้ติดตามพระองค์หรือมีความเชื่อในพระองค์”[\[598\]](#)

นักวิชาการบางคนเชื่อว่ามัทธิวทำให้พวกธรรมจารย์เสียชื่ออย่างต่อเนื่องในพระกิตติคุณของท่าน[\[599\]](#) ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าท่านทำสิ่งนี้ (เปรียบเทียบ 13:52; 23:34) แต่การอ้างอิงของมัทธิวถึงพวกธรรมจารย์ตามปกติแล้วก็เป็นแง่ลบ ดูเหมือนว่ามัทธิวนำเสนอทุกคนที่มาหาพระเยซู

โดยปราศจากอคติ ประเด็นที่มีต่อมัทธวิคือการที่ผู้คนที่หลากหลายตอบสนองต่อพระเยซู
อย่างไร

8:20

การตอบของพระเยซูไม่ได้หนุ่ใจหรือทำให้ธรรมจารย์นั้นท้อใจ มันช่วยให้เขาคิดหน้า
คิดหลังเกี่ยวกับการติดตามพระองค์ในฐานะสาวก พระเยซูยุ่งอย่างมากในการเดินทางจากที่
หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งในฐานะนักเทศน์และอาจารย์ที่ท่องเที่ยวไป พันธกิจการรักษาของพระองค์
ทำให้ชีวิตของพระองค์ยุ่ง เพราะว่ามีคนตั้งคำถามที่ต้งข้อเรียกร้องเพิ่มเติมที่พระองค์ พระองค์
ไม่มีบ้านตามปกติอย่างที่คนส่วนใหญ่มี แต่ได้เดินทางไปทั่วประเทศ ธรรมจารย์นั้นต้องเข้าใจสิ่ง
นี้ถ้าเขาต้องการที่จะคอยตามพระเยซู เราไม่ควรตีความถ้อยคำของพระเยซูที่จะหมายถึงว่า
พระองค์ไม่มีเงินและไม่สามารถหาที่พักในตอนกลางคืนได้ (เปรียบเทียบ [ลก. 8:1-3](#)) พันธกิจ
ของพระองค์ทำให้พระองค์เคลื่อนที่เรื่อยไป

“เมื่อเป้าแห่งความเชื่อได้จากโลกไป และการทรงสถิตของพระองค์เป็นฝ่าย
วิญญาน โอกาสทั้งหมดสำหรับการเป็นสาวกที่ท่องเที่ยวไปเช่นนั้นก็สิ้นสุด”

[600]

พระเยซูเรียกพระองค์เองว่า “บุตรมนุษย์” ถ้อยคำนี้ปรากฏ 81 ครั้งในหมวดพระกิตติคุณ 69
ครั้งในพระกิตติคุณสัมพันธ์ และ 30 ครั้งในมัทธวิ[601] ในทุกกรณียกเว้นสองกรณี มันเป็น
คำศัพท์ที่พระเยซูใช้เกี่ยวกับพระองค์เอง ในสองกรณีนั้น มันเป็นคำศัพท์ที่ถูกรู้จักคนอื่น ๆ ที่
อ้างอิงพระเยซู ([ลก. 24:7](#); [ยน. 12:34](#)) แม้ว่ามันปรากฏในภาคพันธสัญญาเดิมหลายตอน
เช่นเดียวกับวรรณกรรมชาวยิวที่เป็นอริคธรรม การใช้ของมันใน [ดาเนียล 7:13-14](#) เป็น
พระเมสสิยาห์ ที่นั่น “ท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” เข้าหาผู้เจริญด้วยวิมุติและรับเอา
“ราชอาณาจักร สักดิ์ศรี กับราชอาณาจักร” ยิ่งกว่านั้น พระองค์รับเอา “ราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะ
ไม่มีที่สิ้นสุด” ที่ซึ่ง “ชนทุกชาติทุกเผ่าทุกภาษา” นมัสการพระองค์ โดยการใช้อธิษฐานนี้
พระเยซูอ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้า

“มันเป็นชื่อของพระองค์ในฐานะมนุษย์ที่เป็นตัวแทน ในแง่ของ [1 คร. 15:45-](#)
[47](#) ในฐานะบุตรของดาวิดที่เป็นชื่อแบบยิวของพระองค์ และบุตรของพระเจ้า
ที่เป็นนามที่เป็นพระเจ้าของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใช้คำศัพท์นี้
อย่างต่อเนื่องในฐานะเป็นการบ่งบอกว่าภารกิจของพระองค์ (เช่น [มธ.](#)

[11:19](#); [ลก. 19:10](#)) ความตายและการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ (เช่น [มธ. 12:40](#); [20:18](#); [26:2](#)) และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ (เช่น [มธ. 24:37-44](#); [ลก. 12:40](#)) อยู่เหนือในขอบเขตและผลลัพธ์แก่ความจำกัดของชาวิวทั้งหมด”[\[602\]](#)

อย่างไรก็ตาม บางทีผู้ฟังส่วนใหญ่ของพระเยซูไม่ได้เชื่อมโยงชื่อเรียกนี้กับการอ้างเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์เมื่อพวกเขาได้ยินมันเป็นครั้งแรก บางทีพวกเขาหลายคนไม่ได้คุ้นเคยกับ [ดาเนียล 7:13-14](#) ตีพอที่จะเข้าใจความหมายของมัน หลายคนที่ไม่ได้เข้าใจ ความสำคัญของมันก็ถือแนวคิดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่พวกเรารู้จักได้บิดเบือน ยิ่งกว่านั้น การอ้างอิงอื่นๆของภาคพันธสัญญาเดิมถึง “บุตรมนุษย์” ก็ไม่ใช่พระเมสสิยาห์ ตัวอย่างเช่น ดาวิดใช้คำศัพท์นี้เพื่อจะอ้างอิงถึงมนุษย์โดยทั่วไป ([สดด. 8:4](#)) อาสาฟใช้มันที่จะอธิบายถึงอิสราเอล ([สดด. 80:17](#)) ในพระธรรมเอเสเคียล มันเป็นคำศัพท์อันขึ้นชอบที่พระเจ้าใช้เมื่อพระองค์กล่าวต่อเอเสเคียลเป็นส่วนตัว เพื่อจะเน้นถึงความเป็นมนุษย์ของผู้เผยพระวจนะนี้

พระเจ้าใช้คำศัพท์นี้หลายครั้งในภาคพันธสัญญาเดิมเพื่อจะเน้นถึงความแตกต่างระหว่างมนุษย์ที่ต้องตายและพระเจ้าเอง[\[603\]](#) การใช้ของพระเยซูถึงชื่อเรียกนี้ก็รวมลักษณะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และเกี่ยวกับมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นทั้งกษัตริย์ที่เป็นพระเมสสิยาห์และผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า บางคนที่ได้ยินพระองค์ใช้ชื่อเรียกนี้บางทีก็ไม่ได้รู้ถึงที่มันหมายถึง คนอื่นๆเข้าใจการอ้างของพระเยซูถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ และคนอื่นๆคิดว่าพระองค์อ้างอิงถึงพระองค์เองในแนวทางที่ถ่อมใจ

“... ‘บุตรมนุษย์’ ไม่ใช่ของธรรมชาติของชื่อเรียกศาสนศาสตร์พระคริสต์ ซึ่งจุดประสงค์ก็คือที่จะบอกผู้อ่านถึง ‘ใครที่พระเยซูทรงเป็น’ ตรงกันข้าม มันเป็นการระบุตนเองที่เป็นคำศัพท์เฉพาะอย่างอีกด้วย และมันอธิบายว่าพระเยซูเป็น ‘คน’ หรือ ‘มนุษย์’ (‘คนนี้’ หรือ ‘มนุษย์นี้’) (ทางโลก ทนทุกข์ แก่ต่าง) มันอยู่ ‘ในที่สาธารณะ’ หรือด้วยมุมมองต่อ ‘สาธารณะ’ หรือ ‘โลก’ (คนยิวและคนต่างชาติแต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งปฏิบัติ) ที่พระเยซูอ้างถึงพระองค์เองว่าเป็น ‘บุตรมนุษย์’ (‘คนนี้’) ผ่านทางการใช้การอ้างอิงถึงตนเองนี้ของพระองค์สำหรับสิ่งหนึ่งแล้ว พระเยซูก็เรียกความสนใจไปสู่สิทธิอำนาจของพระเจ้า

ที่พระองค์ ('คนนี้') ใช้ในตอนนั้นและจะใช้ในอนาคตอีกด้วย และสำหรับสิ่งอื่นแล้ว พระเยซูก็เรียกความสนใจไปสู่การต่อต้านที่พระองค์ ('คนนี้') ต้องเผชิญ และคำถามควรถูกตั้งขึ้นเกี่ยวกับว่า พระเยซู 'คนนี้' ทรงเป็นใครอย่างที่เป็นที่โปรดปรานอย่างถูกต้องนั้น คำตอบคือ พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า (16:13, 16)"[604]

“มันดูเหมือนว่าเหตุผลที่พระเยซูพบว่าชื่อเรียกนี้สะดวกก็คือว่า จากการที่ไม่มี การแสดงถึงความหมายโดยนัยเกี่ยวกับชื่อเรียกสำเร็จรูปในการใช้ทั่วไปในเวลานี้ มันคงจะถูกประยุกต์ใช้ข้ามขอบเขตทั้งหมดของภารกิจที่ขัดกันอย่าง พิเศษแห่งความน่าอายและการแก้แค้น แห่งความตายและสง่าราศี ซึ่งไม่สามารถเข้าได้กับรูปแบบที่มีมาก่อนใดๆ เหมือนกับคำอุปมาต่างๆของพระองค์ ชื่อเรียก ‘บุตรมนุษย์’ มาด้วยลมแห่งสิ่งที่เป็นปริศนาซึ่งทำทนายให้ ผู้ฟังที่จะคิดความคิดใหม่แทนที่จะหยอดพระเยซูไปสู่ช่องเล็กๆของผู้สำเร็จรูป”[605]

ใน 8:20 “บุตรมนุษย์” ปรากฏในบริบทที่เน้นถึงความเป็นมนุษย์ของพระเยซู ธรรมจารย์นั้น คงได้เข้าใจพระเยซูที่จะหมายถึงว่า ถ้าเขาติดตามพระเยซู เขาก็สามารถคาดหวังการมีชีวิตอยู่ที่ ถ่อมใจแม้กระทั่งไม่สะดวกสบาย เนื่องจากว่าเขาเป็นอาจารย์แห่งภาคพันธสัญญาเดิม เขาควร ได้เข้าใจอีกด้วยว่าพระเยซูอ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล

ใครก็ตามที่ต้องการที่จะติดตามพระเยซูอย่างใกล้ชิดในฐานะสาวก ต้องเต็มใจที่จะสละความสะดวกตามปกติของชีวิตหลายอย่าง การติดตามพระองค์เกี่ยวข้องกับเริ่มดำเนินการภารกิจที่พระเจ้าได้มอบไว้ในชีวิต การไปในที่ที่พระองค์ชี้แนะ และทำสิ่งที่พระองค์บัญชา ต้องมีลำดับเหนือกว่าการชื่นชมกับความสะดวกตามปกติของชีวิตเมื่อใดก็ตามที่สิ่งเหล่านี้ขัดแย้ง การเป็นสาวกนั้นยุ่งยาก

ข้อเรียกร้องของพระเยซูเกี่ยวกับพ่อแม่ 8:21-22

สาวกที่อาจเป็นไปได้คนแรกก็ไฉและทีกทักเอาเกินไปเมื่อเขาสัญญาถึงความจงรักภักดีอย่างเต็มที่ สาวกที่อาจเป็นไปได้คนที่สองนี้ก็ลังเลใจเกินไปในการอุทิศตนต่อความจงรักภักดีอย่างเต็มที่

เป็นที่ชัดเจนว่า สาวกนี้ทำการขอร้องขณะที่พระเยซูเตรียมตัวที่จะจากไปยังที่ถัดไปแห่งพันธกิจ (ข้อ 18) เขาหมายถึงอย่างแน่ชัดว่า เขาต้องการเวลาพักบ้างจากการติดตามพระเยซูเพื่อที่จะให้ความสนใจกับเรื่องราวของครอบครัว ผู้ศึกษาพระคัมภีร์ตอนนี้บางคนได้สรุปว่า พ่อของสาวกนั้นยังไม่ได้ตาย และเขาได้ขอร้องลาหยุดที่ไม่มีการกำหนดจากคณะของพระเยซู[606] ในอีกนัยหนึ่ง เขากล่าวว่าเขาไม่สามารถติดตามพระเยซูได้เพราะว่าเขามีความรับผิดชอบที่จะดูแลพ่อของเขาตลอดชีวิตของพ่อของเขา[607] คนอื่นๆเชื่อว่าพ่อของชายคนนี้เพิ่งได้ตายไป และสาวกที่อาจเป็นไปได้นี้จะต้องการจัดการเกี่ยวกับงานศพ[608] ไม่ว่าในกรณีใด ชายคนนั้นให้ข้อแก้ตัวสำหรับการไม่ติดตามพระเยซูในฐานะสาวกของพระองค์

การตอบของพระเยซูกระตุ้นให้สาวกนั้นที่จะติดตามพระองค์เรื่อยไป และที่จะไม่ยับยั้งการอุทิศตนของเขาคือที่มีต่อพระเยซู เขาควรตั้งการอุทิศตนของเขาต่อพระเยซูแม้กระทั่งมาก่อนการอุทิศตนของเขาที่จะให้เกียรติพ่อแม่ของเขา (อพย. 20:12) เมื่อติดตามพระเยซูและการอุทิศตนอื่นๆ *ขัดแย้งกัน* สาวกต้องติดตามพระเยซูเสมอแม้ว่าการอุทิศตนอื่นๆของเขาหรือของเธอก็ถูกต้องสมควร พระเยซูกำลังทดสอบลำดับความสำคัญของชายคนนี้ อันไหนสำคัญกว่าต่อเขา คือ การติดตามพระเยซูและการมีส่วนร่วมในน้ำพระทัยอะไรก็ตามของพระเยซูที่มีสำหรับเขาอาจเกี่ยวข้อง หรือละทิ้งพระเยซูแม้ว่าชั่วคราวสำหรับจุดประสงค์ที่สำคัญน้อยกว่าบางอย่าง? ลำดับความสำคัญของเขาไม่ใช่การเลือกระหว่างบางสิ่งที่ดีและบางสิ่งที่ไม่ดี แต่ระหว่างบางสิ่งที่ดีและบางสิ่งที่ดีกว่า (เปรียบเทียบ 10:37)

พระเยซูดำเนินการต่อไปโดยการหนุนใจให้สาวกนั้นที่จะ “ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของพวกเขาเอง” เป็นที่ชัดเจนว่า พระองค์หมายถึงว่า ปล่อยให้คนตายฝ่ายวิญญาณ (นั่นคือ บรรดาผู้ที่ไม่มีความสนใจในการติดตามพระเยซู) ฝังคนตายทางกายภาพ มีกิจกรรมที่มีค่ามากมายในชีวิตที่สาวกแท้ของพระเยซูต้องละทิ้ง เพราะว่าเขาหรือเธอมีการทรงเรียกที่สูงกว่าและการเรียกร้องที่สูงกว่าต่อเขาหรือเธอ การละทิ้งกิจกรรมเหล่านี้ อาจนำการวิจารณ์มายังสาวกจากคนที่ไม่วางใจในฝ่ายวิญญาณ แต่นั่นเป็นส่วนหนึ่งของราคาของการเป็นสาวก (เปรียบเทียบ 7:13-27) พระเยซูเรียกร้องการอุทิศตนต่อพระองค์เองโดยปราศจากเงื่อนไข ตัวบุคคลและภารกิจของกษัตริย์นั้น ไม่สมควรต่อสิ่งใดที่น้อยกว่า

“มันดีกว่าที่จะประกาศข่าวประเสริฐและใช้ชีวิตแก่คนตายฝ่ายวิญญาณแทนที่จะรอให้พ่อของคุณตายไปและที่จะฝังเขา”[609]

“ธุรกิจของสาวกเกี่ยวข้องกับชีวิต ไม่ใช่ความตาย”[610]

คริสเตียนต้องเต็มใจที่จะละทิ้งทุกสิ่งและทุกคนเพื่อจะติดตามพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อ พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่าเราต้องแจกจ่ายทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเราและหยุดการติดต่อกับครอบครัวของเรา พระองค์หมายถึงว่า เมื่อเราจะต้องเลือกระหว่างการติดตามพระองค์ และการสงวนทรัพย์สินสมบัติของเราไว้หรือการทำให้ครอบครัวของเรามาก่อน ความจงรักภักดีของเราต่อพระองค์และน้ำพระทัยของพระองค์ต้องเป็นลำดับแรก เมื่อสิ่งเหล่านี้ขัดแย้งกัน เราต้องทำให้พระองค์มาก่อน

3. อำนาจที่เหนือธรรมชาติของพระเยซู 8:23—9:8

กลุ่มแรกของการอัศจรรย์ของมัทธิว (ข้อ 1-17) แสดงให้เห็นว่าพระเยซูมีอำนาจ (สิทธิอำนาจ) ของพระเมสสิยาห์ที่จะรักษาความเจ็บป่วยทางกาย กลุ่มที่สองของท่าน (8:23—9:8) แสดงถึงแม้กระทั่งอำนาจที่ใหญ่กว่าเหนือสรรพสิ่งที่ได้สัมผัส นั่นคือ เหนือธรรมชาติ พวกปีศาจ และบาป ผู้รับประโยชน์ทั้งหมดของการอัศจรรย์เหล่านี้ต้องการสันติสุข และพระเยซูได้ตอบสนองต่อความจำเป็นของพวกเขา

“การอัศจรรย์ต่างๆที่พระเยซูกระทำในเรื่องราวของมัทธิวก็นำมาแบ่งเป็นสองกลุ่มอย่างเรียบร้อย คือ (ก) การอัศจรรย์เกี่ยวกับการบำบัดโรค (การอัศจรรย์แห่งการรักษา) ที่ซึ่งคนเจ็บป่วยก็กลับไปสู่สุขภาพที่ดีหรือคนที่ถูกผีสิงก็เป็นอิสระจากผี (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เปรียบเทียบ 8—9); และ (ข) การอัศจรรย์ที่ไม่เกี่ยวกับการบำบัดโรค ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้อำนาจเหนือพลังของธรรมชาติ

“การอัศจรรย์ที่ไม่เกี่ยวกับการบำบัดโรคก็เป็นแบบเดียวกันน้อยกว่าในโครงสร้างและแตกต่างในหัวข้อ [จุดประสงค์จากการอัศจรรย์เกี่ยวกับการบำบัดโรค] ที่นี้จุดจดจ่ออยู่ที่พระเยซูและพวกสาวก และลักษณะพิเศษก็คือว่าในท่ามกลางสถานการณ์ที่ซึ่งพวกสาวกแสดงถึง ‘ความเชื่ออ่อน’ นั้นพระเยซูก็เปิดเผยถึงสิทธิอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์. . . . เหตุผลที่พระเยซูให้การเปิดเผยที่น่าตื่นเต็นเหล่านี้ก็เพื่อที่จะนำพวกเขาให้ตระหนักว่าสิทธิอำนาจเช่นนั้นอย่างที่พระองค์ใช้ พระองค์ก็ทำให้มีไว้สำหรับพวกเขาผ่านทางลู่อางแห่งความเชื่อ ในสถานการณ์ภายหลังแห่งภารกิจทั่วโลกของพวกเขา ความล้มเหลวในส่วนของพวกสาวกที่จะทำให้พวกเขาเองได้ประโยชน์จากสิทธิอำนาจที่พระเยซูจะให้แก่พวกเขาก็จะเป็นการเสี่ยงต่อความล้มเหลวงานของพวกเขา (28:18-20; บทที่ 24—25)”^[611]

พระเยซูทำให้พายุสงบ 8:23-27 (เปรียบเทียบ มก. 4:36-41; ลก. 8:22-25)

แม้ว่าบางครั้งพระเยซูได้ใช้ที่พักอาศัยน้อยกว่าสัตว์และนกต่างๆ (ข้อ 20) พระองค์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติ มันขึ้นอยู่กับพระองค์

8:23-25 มันยากที่จะรู้ว่ามัทธิวอาจได้ตั้งใจมากแค่ไหนที่จะแสดงความคิดเห็นของท่านว่า “พวกสาวกก็ตาม” พระเยซู “ไปในเรือ” บางทีมันแค่อธิบายถึงการเคลื่อนไหวทางกายของพวกเขา บางทีท่านหมายถึงว่ามันแสดงถึงการตอบสนองที่เหมาะสมของพวกสาวกต่อพระเยซูเมื่อพิจารณาถึงข้อ 18-22

ทะเลกาลิลีได้เป็นและยังเป็นที่รู้จักสำหรับพายุ (คำกรีก *เสสมอส*) ทันทีทันใดและรุนแรงของมัน พวกมันเกิดขึ้นเนื่องจากสภาพทางภูมิศาสตร์ น้ำก็อยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล 600 ฟุต และพื้นดินที่อยู่ทางตะวันออกก็สูงกว่า เมื่ออากาศอบอุ่นเกิดจากทะเลสาบนี้ มันก็สร้างสูญญากาศที่ลมทางตะวันตกรีบเข้าไปเพื่อเติมเต็ม สิ่งนี้นำลมที่รุนแรงมายังทะเลสาบพร้อมกับคำเตือนเล็กน้อย

ในโอกาสที่มัทธิวอธิบายนั้น คลื่นก็สูงมากจนซัดท่วมเรือ เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูนอนหลับเนื่องจากความเหนื่อยและเพราะว่าพระองค์ตระหนักว่าเวลาสำหรับความตายของพระองค์ยังไม่ได้มาถึง อย่างแน่ชัดแล้ว พระองค์นอนในบริเวณของเรือที่พวกสาวกให้ความเป็นส่วนตัวบางอย่างแก่พระองค์ คำที่มัทธิวใช้เพื่ออธิบายถึงเรือ (*พลอยออน*) สามารถเข้ากับเรือแห่งขนาดที่แตกต่างกันมากมาย อย่างไรก็ตาม มันเป็นไปได้ว่านี่เป็นเรือประมงที่บรรทุกอย่างน้อยสิบสองคนหรือมากกว่านั้น รวมทั้งปลาข้ามทะเลสาบ บางทีมัทธิวคงได้ใช้คำที่แตกต่างไปถ้ามันเป็นเรือที่ใหญ่กว่า

“ถ้าเรือแห่งศตวรรษแรกของคริสตศักราชที่ถูกกู้คืนจากโคลนของชายฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลสาบกาลิลีใน 1986 (ตอนนี้ถูกสงวนไว้ในอียิปต์ อออลอน เซนเตอร์ ที่ กิโนซาร์) เป็นธรรมดาของเรือที่ใช้งานตามปกติของยุคนั้น ขนาดของมัน (ยาว 8.20 เมตรและกว้าง 2.35 เมตร [ยาวประมาณ

26.5 ฟุตและกว้าง 7.5 ฟุต]) จะบ่งบอกว่าเรื่อนั้นอาจจะแออัดด้วยคน
มากกว่าสิบสามคน”[612]

ทั้งๆที่มีพายุ พระเยซูก็นอนหลับต่อไป สุดท้าย พวกสาวกตระหนักถึงการไร้ความสามารถของ
พวกเขาที่จะจัดการกับสถานการณ์ของพวกเขาและร้องทูลให้พระเยซูช่วย (“ช่วยเหลือ”) พวกเขา
เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาคิดว่าพระองค์สามารถทำบางสิ่งเพื่อจะช่วย อย่างน้อยก็วิดน้ำหรือ
อย่างมากที่สุดก็ทำการอัศจรรย์ พวกเขาได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์มากมาย อย่างไรก็ตาม
การตอบสนองของพวกเขาต่อการช่วยของพระองค์เปิดเผยว่าพวกเขาไม่ได้ชื่นชมใครที่
พระองค์ทรงเป็นอย่างแท้จริง

จงเปรียบเทียบกับเรื่องราวของโยนาห์ ผู้ซึ่งจะต้อง ได้ถูกปลุกขึ้นระหว่างพายุที่ทะเลเช่นกัน
อย่างไรก็ตาม แทนที่จะอธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า อย่างที่พวกเขาได้เรียกให้
โยนาห์ทำ พระองค์ใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ที่จะทำให้ทะเลสงบ ผู้ที่ใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี้
(12:41)

8:26-27

พระเยซูไม่ได้ว่ากล่าวพวกสาวกของพระองค์สำหรับการรบกวนพระองค์ แต่สำหรับ
การล้มเหลวที่จะวางใจพระองค์อย่างที่เขาควรได้วางใจ พระองค์ตรัสว่าพวกเขา “ความ
เชื่อน้อย” (คำกรีก *โอลิกอบพิสตอส*) ที่ใดก็ตามที่มัทธีวใช้คำนี้ในพระกิตติคุณของท่าน มันก็
สะท้อนถึงความล้มเหลวที่จะเห็นด้านข้างของพื้นผิวของสิ่งต่างๆอยู่เสมอ[613] ความเชื่อใน
พระเมสสิยาห์และความกลัวก็เฉพาะทั้งสองฝ่าย ดังนั้นพวกสาวกไม่ควร “ขี้ขลาด” (NASB)
หรือ “กลัว” (NIV) แม้ว่าพวกสาวกเชื่อว่าพระเยซูสามารถช่วยพวกเขาได้ พวกเขาก็ไม่ได้
เข้าใจว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งจะตายในฐานะความตายที่เป็นเครื่องบูชาเพื่อบาป
ของพวกเขา พระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้าผู้ซึ่งพระเจ้าได้ส่งมาสามารถตายในพายุก่อนที่
พระองค์ได้เสร็จสิ้นงานเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพระองค์ได้อย่างไร? มันเป็นไปได้

“ชีวิตของการเป็นสาวกก็หวั่นไหวง่ายต่อคราวของความเชื่อน้อย ความเชื่อ
น้อยเช่นนั้นจะต้องไม่เป็นที่ยอมได้ อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ได้ละทิ้งพวก
สาวกของพระองค์ ณ เวลาเช่นนั้นแต่ยืนอยู่พร้อมเสมอด้วยอำนาจที่ช่วยเหลือ

ของพระองค์เพื่อจะคำจูนพวกเขาเพื่อว่าโดยแท้จริงแล้วพวกเขาสามารถ
ปฏิบัติภารกิจที่พระองค์ได้มอบหมายแก่พวกเขาได้”[614]

พวกสาวกคาดหวังการช่วยเหลือ แต่พวกเขาไม่ได้เตรียมสำหรับประเภทของการช่วยผู้ที่
พระเยซูจัดเตรียมไว้ มันเป็นความรอดที่ใหญ่มากกว่าที่พวกเขาหวังไว้ “คลื่นลมก็สงบเงียบ
ทั่วไป”

“พวกสาวกของพระองค์ที่เป็นชาวประมงที่มีประสบการณ์ได้เผชิญกับพายุ
ในทะเลนี้ที่ได้หยุดทันที แต่หลังจากที่ลมจะพัดผ่าน คลื่นก็จะเกิดขึ้นต่อไป
สักครู่หนึ่ง”[615]

ความสามารถของพระเยซูที่จะทำให้ลมและน้ำสงบด้วยถ้อยคำก็ทำให้มันชัดเจนว่า พระองค์มี
อำนาจที่ใหญ่กว่าที่พวกสาวกเหล่านี้ได้เป็นพยานมาก่อนหน้านี้ นี่เป็นการอัศจรรย์เกี่ยวกับ
ธรรมชาติอันแรกที่มหัศจรรย์กว่าพระเยซูทำ พวกเขาถามว่า “ท่านผู้นี้เป็นใครกันแน่?” ท่าน
เป็นใคร? ผู้อ่านของพระกิตติคุณมหัศจรรย์คิดว่าพวกสาวก พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่
บังเกิดจากหญิงพรหมจารีย์ ซึ่งเป็นพระเจ้าที่อยู่กับเราผู้เสด็จมาเพื่อจัดเตรียมความรอดและ
จัดตั้งอาณาจักรของพระองค์ขึ้น ในขณะที่พวกสาวกเป็น “มนุษย์” (ข้อ 27) พระเยซูเป็นมนุษย์
ประเภทที่แตกต่างออกไป คือมนุษย์ที่เป็นพระเจ้า[616] [สดุดี 65:5-6](#); [89:8-9](#); [104:7](#);
และ [107:23-30](#) ถือว่าการทำให้ทะเลสงบเป็นของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ยนา. 1—2) [สดุดี](#)
[89:25](#) ได้ทำนายว่ากษัตริย์ในอุดมคตินั้นจะสามารถทำสิ่งนี้ได้

คนอิสราเอลถือว่าทะเลเป็นศัตรูที่พวกเขาไม่สามารถควบคุมได้ ตลอดภาคพันธสัญญาเดิม มัน
เป็นสัญลักษณ์ของสิ่งที่บ้ำคั้ง ไม่เป็นมิตรและความรู้สึกที่ว่าจะมีเหตุร้ายเกิดขึ้น มันแสดงถึง
ศัตรูของพวกเขาในวรรณกรรมบางอย่างของพวกเขา การอัศจรรย์ของพระเยซูสอนบทเรียน
เรื่องนี้อีกด้วย นี่คือนมนุษย์ที่ใช้อำนาจเหนือทะเลซึ่งพระเจ้าได้กำหนดให้มนุษย์ก่อนการล้มลง
ในบาป ([ปฐมจ. 1:28](#)) พระเยซูต้องเป็นอาดัมคนที่สอง (เปรียบเทียบ [รม. 5:12-17](#))

“เหตุการณ์นี้ไม่ได้เห็นแก่การบันทึกการอัศจรรย์เป็นหลัก แต่เป็นตัวอย่างของ
การปราบอำนาจของความชั่ว ซึ่งเป็นหนึ่งในหมายสำคัญแห่งความใกล้ของ
แผ่นดินของพระเจ้า ดู 12:28”[617]

ในเหตุการณ์นี้ มัทธินำเสนอพระเยซูในฐานะมนุษย์และพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ในฐานะมนุษย์พระองค์บรมเทอ
เรือ ในฐานะพระเจ้า พระองค์ทำให้ทะเลสงบ (เปรียบเทียบ 4:1-4; 12:22-32) ในฐานะมนุษย์ พระองค์ทนทุกข์
แต่ในฐานะพระเจ้า พระองค์ปกครอง ส่วนนี้บ่งชี้ถึงอำนาจของพระเยซูที่จะบรรลुकำเผยพระวจนะต่างๆของ
[อิสยาห์ 30:23-24; 35:1-7; 41:17-18; 51:3; 55:13; โยเอล 3:18; เอเสเคียล 36:29-38; และ เสดาริยาห์ 10:1](#)
พระองค์มีอำนาจทั้งสิ้นเหนือธรรมชาติ

[พระเยซูช่วยกู้คนผีเข้าที่แดนกาตารา 8:28-34 \(เปรียบเทียบ มก. 5:1-20; ลก. 8:26-39\)](#)

หัวข้อที่สำคัญของเหตุการณ์นี้คือสิทธิอำนาจของพระเยซูเหนือเหล่าวิญญาณชั่ว แม้ว่าก่อนหน้านี้มัทธินำอ้างอิง
ถึงชื่อเสียงของพระเยซูในฐานะผู้ขับผี (4:24; 8:16) นี่เป็นหนึ่งในการขับผีห้าครั้งที่ท่านบรรยาย (เปรียบเทียบ
9:32-33; 12:22; 15:21-28; 17:14-20)

8:28 กาตาราเป็นเมืองหลวงทางภูมิภาคของแคว้นทศบุรีที่อยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลกาลิลี
ประชากรที่นั่นเป็นคนต่างชาติดังแน่นอนหนา นี่อาจเป็นเหตุผลของการมี “สุกรฝูงใหญ่” ที่นั่น
(ข้อ 30) แคนดาราขึ้นไปทางตะวันตกถึงทะเลกาลิลี นี่เป็น “ชนบทของชาวกาตารา” สถานที่
ที่ตั้งที่เป็นไปได้น้อยอื่นๆคือหมู่บ้าน “เกรา” ใกล้ชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลกาลิลี และ
“เกราซา” ซึ่งอยู่ห่างจากทะเลนั้นไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ประมาณ 30 ไมล์^[618]

มาระโกและลูกาอ้างอิงถึงแค่ชายคนเดียว แต่มัทธินำว่ามี “สองคน” (มก. 5:2; ลก. 8:27)
เป็นที่ชัดเจนว่า มาระโกและลูกาอ้างอิงถึงคนที่โดดเด่นกว่า บางทีมัทธินำอ้างอิงถึงทั้งสองคน
เพราะว่าคำพยานสองปากนั้นฟังขึ้นในศาลของยิว และท่านเขียนเพื่อคนยิวอย่างเป็นอันดับแรก

คนยิวเชื่อว่าเหล่าภูตผีสามารถและได้เข้าควบคุมร่างกายและบุคลิกภาพของบางคน มัทธินำ
ต่อให้เห็นถึงมุมมองนี้ของโลกวิญญาณ การอ่านพระคัมภีร์ตามตัวอักษรนำไปสู่ข้อสรุป
อย่างเดียวกัน^[619] พวกภูตผีเป็นพวกทูดสวรรค์ที่ได้ล้มลงผู้ซึ่งเป็นตัวแทนของซาตาน

คนผีเข้าเหล่านี้ดำเนินชีวิตแห่งความน่ากลัวท่ามกลางอุโมงค์ซึ่งอยู่ห่างจากคนอื่นๆในสถานที่ที่
ทำให้พวกเขาไม่สะดวกทางพิธีกรรมในลัทธียิว

8:29

คนผีเข้าเกลียดและกลัวพระเยซู พวกเขาตระหนักว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ เรียกพระองค์โดยชื่อเรียกของพระเมสสิยาห์ว่า “พระบุตรของพระเจ้า” (เปรียบเทียบ 3:17; 16:16; [ลก. 4:41](#)) พวกเขาในเรือไม่รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นใคร แต่คนผีเข้าได้สอนพวกเขา คนผีเข้าอาจได้รู้จักพระเยซูจากการติดต่อก่อนหน้านี้บางอย่าง (เปรียบเทียบ [กจ. 19:15](#)) หรือบางทีพวกภูตผีได้ถามคำถามแรกผ่านทางคนผีเข้า (เปรียบเทียบ ข้อ 31)

คำถามที่สองของพวกเขาเปิดเผยถึงความรู้ของพวกเขาที่ว่าพระเยซูจะพิพากษาพวกเขาในวันหนึ่ง นี่เป็นหน้าที่ของพระเมสสิยาห์ เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูจะโยนพวกเขาลงไปในบึงไฟเมื่อพระองค์ไล่ซาตานไปที่นั่น ([วว. 20:10](#)).^[620] เมื่อพระเยซูขับภูตผีออก พระองค์ได้ใช้อภินิหารเกี่ยวกับสิ่งสุดท้ายนี้แต่ต้น พวกภูตผีเหล่านี้ถามว่าพระองค์วางแผนที่จะพิพากษา (“ทรมาน”) พวกเขาในตอนนั้นและ ณ ที่นั่นหรือไม่ พระองค์ได้ขับภูตผีอื่นๆเมื่อเร็วๆนี้ (4:24; 8:16) “ที่นี่” บางทีอ้างอิงถึงแผ่นดินโลกที่ซึ่งภูตผีมีเสรีภาพที่จะปฏิบัติการบ้าง แทนที่จะอ้างอิงถึงสถานที่ที่เจาะจงนั้น

“. . . พวกเขาที่ก่อความน่ากลัวในใจของคนอื่นๆตอนนี้ก็เป็นเหยื่อของความกลัวด้วยตัวของพวกเขาเอง อย่างที่ยากอบมีโอกาที่จะกล่าวว่า ‘แม้พวกผีก็เชื่อและกลัวจนตัวสั่น’ (ยก. 2:19)”^[621]

8:30-31

การมีสุกรมามากมายอย่างมากอาจเป็นเพราะการไม่เชื่อฟังของคนยิวต่อธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส เนื่องจากสำหรับคนยิวแล้วสุกรมก็ไม่สะอาด อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ก็ไม่น่าเป็นไปได้ เนื่องจากว่าพวกผู้นำคนยิววิตกเกี่ยวกับการละเมิดธรรมเนียมบัญญัติที่ปรากฏชัดเจนนั้นอย่างมาก บางทีสุกรมเหล่านั้นเป็นของคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ในแคว้นทศบุรีเป็นจำนวนมากที่ซึ่งเรื่องราวนี้เกิดขึ้น

พวกผีอาจได้ขอที่อาศัยในสุกรมเพราะว่าพวกเขาเกลียดสัตว์และหรือเพราะว่าพวกเขาต้องการที่จะก่อให้เกิดปัญหาสำหรับพระเยซู บางทีพวกเขาต้องการที่จะคว้าโอกาสครั้งสุดท้ายเดียวที่จะหลีกเลี่ยงการคุมขังในอเวจี ([ลก. 8:31](#); [วว. 20:1-3](#)).^[622] พวกผีไม่ชอบที่จะไร้ที่อยู่ (12:43-45) เหล่าวิญญาณชั่วที่ถูกขับออกบางครั้งก็แสดงออกถึงความเดือดดาลของพวกเขาด้วยการกระทำแห่งความรุนแรงและการแก้แค้น (เปรียบเทียบ 17:14-20)

“แต่โดยการวิ่งอลหม่านไปในทะเล สุกกรก็ต่อต้านจุดประสงค์อะไรก็ตามที่พวกผีอาจได้ทำให้สนุกสนาน”[623]

อะไรได้เกิดขึ้นกับพวกผี? มัทธิวไม่ได้บอกเรา บางทีท่านต้องการที่จะให้เราประทับใจด้วยอำนาจของพระเยซูเหนือพวกมัน ไม่ใช่ทำให้เราหันเหโดยการทำให้พวกมันเป็นจุดเด่นของเหตุการณ์ บางทีพวกเขาได้ไปยังอเวจี (เปรียบเทียบ [ลก. 8:31](#))

“เราสามารถสร้าง ‘ถ้อยคำแห่งความเชื่อ’ จากถ้อยคำของพวกผีได้ (พวกผีก็มีความเชื่อ ดู [ยากอบ 2:19](#)) พวกมันเชื่อในการมีอยู่ของพระเจ้าและความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์เช่นเดียวกับความเป็นจริงของการพิพากษาในอนาคต พวกมันเชื่อในการอธิษฐานเช่นกัน พวกมันรู้ว่าพระคริสต์มีอำนาจที่จะไล่พวกมันไปในสุกรได้”[624]

8:32-34

ทำไมพระเยซูได้อนุญาตให้พวกผีที่จะเข้าไปในสุกร ทำลายฝูงสุกรและก่อให้เกิดการสูญเสียมากมายแก่พวกเจ้าของ? นักรรรถาธิบายบางคนแก้ไขปัญหานี้โดยการกล่าวว่าพวกเจ้าของเป็นชาวยิวที่ไม่เชื่อฟังผู้ซึ่งพระเยซูได้พิพากษา นั่นเป็นไปได้ แต่คำตอบต่างๆต่อคำถามเหล่านี้ก็อยู่นอกแวดวงแห่งความสนใจของมัทธิว บางทีคำตอบเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของแผนการที่ใหญ่กว่าของสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องว่าทำไมพระเจ้าอนุญาตความชั่ว ในฐานะพระเจ้า พระเยซูเป็นเจ้าของทุกสิ่งและสามารถทำกับของของพระองค์อย่างที่พระองค์พอพระทัยได้ อย่างไรก็ตามรายละเอียดเหล่านี้ก็อธิบายถึงความเป็นจริงของการจับผีและผลกระทบที่ทำลายของพวกผี

“... พระเยซูพร้อมที่จะเสียสละสิ่งที่สำคัญน้อยกว่าในสิ่งมีชีวิตของพระเจ้า เพื่อความสนใจของสิ่งที่สูงที่สุด พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยบรรดาผู้ชายและผู้หญิงให้รอด และบรรดาผู้ชายและผู้หญิงเท่านั้น...”[625]

เราสามารถสังเกตจากการตอบสนองของพลเมืองว่า “พวกเขาชอบหมูมากกว่าคน ชอบสุกรมากกว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด”[626] พวกเขาให้คุณค่าวัตถุเหนือสิ่งฝ่ายวิญญาณ

“ตลอดทุกสมัยนั้น โลกได้ปฏิเสธพระเยซูมาตลอดเพราะว่าโลกชอบหมู่มากกว่า!”[\[627\]](#)

นี่เป็นกรณีแรกในมัทธิวเกี่ยวกับการต่อต้านที่เปิดเผยต่อพระเมสสิยาห์ มัทธิวจะแสดงให้เห็นว่ามันสร้างจากที่นี้ไปจนถึงกางเขน การวิ่งอลหม่านของสุกรเป็นพยานถึงการช่วยกู้คนผีเข้าโดยพระเยซูอีกด้วย

“เหตุการณ์ที่น่าทึ่งนี้ก็เป็นการเปิดเผยอย่างมากที่สุด มันแสดงให้เห็นสิ่งที่ ซาตาน ทำสำหรับมนุษย์ คือ ปล้นจิตปกติและการควบคุมตนเองไปจากเขา ไล่ความกลัวแก่เขา ปล้นความยินดีถึงครอบครัวและเพื่อนไปจากเขา และ (ถ้าเป็นไปได้) กล่าวโทษเขาไปสู่นิรันดกาลแห่งการพิพากษา ยิ่งกว่านั้น มันเปิดเผยสิ่งที่ *สังคม* ทำเพื่อมนุษย์ในความจำเป็น คือ ยับยั้งเขา แยกเขาไปอยู่คนเดียว คุกคามเขา แต่สังคมไม่สามารถเปลี่ยนเขาได้ จากนั้น จึงดูสิ่งที่พระเยซูคริสต์สามารถทำได้เพื่อมนุษย์ซึ่งชีวิตทั้งสิ้นของเขาทั้งภายในภายนอกเป็นความเป็นทาสและการต่อสู้ สิ่งที่พระเยซูได้ทำเพื่อคนผีเข้าสองคน พระองค์ก็จะทำเพื่อใครก็ตามที่ต้องการพระองค์”

[\[628\]](#)

เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าพระเยซูบรรลুকำเผยพระวจนะต่างๆเกี่ยวกับแผ่นดินนั้น เช่น [ดาเนียล 7:25-27](#); [8:23-25](#); [11:36—12:3](#); และ [เศคาริยาห์ 3:1-2](#) ในฐานะพระเมสสิยาห์ พระองค์ทรงเป็นพระผู้พิพากษาของโลก วิญญาณเช่นเดียวกับมนุษยชาติ โลกที่อยู่เหนือธรรมชาติเช่นเดียวกับโลกธรรมชาติ พระองค์มีอำนาจทั้งสิ้นเหนือพวกผีเช่นเดียวกับธรรมชาติ (ข้อ 23-27) นี่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอำนาจไม่ใช่ภารกิจ

การรักษาและการยกโทษคนถ่อยของพระเยซู 9:1-8 (เปรียบเทียบ มก. 2:1-12; ลก. 5:17-26)

เหตุการณ์ที่ตามมาได้เกิดขึ้นก่อนเหตุการณ์นั้นใน 8:28-34 มัทธิวใส่มันไว้ในพระกิตติคุณของท่านที่นี่เพื่อเหตุผลทางหัวข้อ มันเป็นหลักฐานอีกอย่างหนึ่งถึงอำนาจที่เหนือธรรมชาติของพระเยซู แต่ในขอบเขตที่แตกต่าง

9:1 พระเยซูกลับมาถึงเมืองคาเปอรนาอุม (“เมืองของพระองค์เอง”) ซึ่งได้เดินทางไปทีนั้นโดยเรือ [\[629\]](#) นี่เป็นข้อเปลี่ยนผ่านอีกข้อหนึ่งที่จัดตั้งตอนสำหรับสิ่งที่ตามมา

9:2

พระเยซูเห็นความเชื่อของพวกผู้ชายที่ห้ามเพื่อนที่เป็น “ง่อย” ของพวกเขา

“เหตุผลที่ผู้อ่านได้รับการเตรียมด้วยมุมมองภายในถึงบุคคลต่างๆก็เพื่อจะ
ปรับแต่งท่าทีของเขาหรือของเธอต่อบุคคลเหล่านั้น”^[630]

หลักฐานของ “ความเชื่อ” ของพวกเขาก็คือว่า พวกเขาได้ “นำ” เขาไปหาพระเยซูเพื่อการรักษา
อย่างไรก็ตาม พระเยซูได้กล่าวต่อคนง่อยเท่านั้น คำว่า “ลูกเอ๋ย” (คำกรีก *τεκνον*) เป็นคำที่
แสดงถึงความรักที่คนแก่กว่าบ่อยครั้งใช้เมื่อกล่าวต่อคนที่หนุ่มกว่า สิ่งที่พระเยซูกล่าวได้
บ่งบอกถึงการเชื่อมโยงที่ใกล้ชิดระหว่างบาปของชายคนนี้และความเจ็บป่วยของเขา
(เปรียบเทียบ 8:17; [สดด. 103:3](#); [อสย. 33:24](#)) และพระองค์บ่งบอกว่าบาปเป็นสภาพที่แย่ที่สุด
การยกโทษบาปก็เป็นพื้นฐานต่อการรักษา พระเยซูได้บอกว่าบาปของเขาได้รับอภัยแล้ว (ณ
ช่วงเวลานั้น) ไม่ใช่ก่อนหน้านี้ พระองค์ใช้ปัจจุบันกาลที่นี้ที่มีพลังที่เกี่ยวกับจุดของเวลา
^[631] การกระทำที่เกี่ยวกับจุดของเวลาคือการกระทำที่ถูกถือว่าเป็นเกิดขึ้น ณ จุดที่เจาะจงในเวลา

9:3

อาจารย์สอนธรรมบัญญัติบางคน (“พวกธรรมอาจารย์”) ที่อยู่ข้างๆก็ไม่พอใจต่อสิ่งที่พระเยซู
กล่าว พระองค์อ้างที่จะยกโทษบาป แต่พระเจ้าเท่านั้นสามารถยกโทษบาปได้ เนื่องจากว่า
พระองค์เป็นผู้ที่ผู้คนทำบาปต่อ ([สดด. 51:4](#); [อสย. 43:25](#); [44:22](#)) พวกเขาเรียกถ้อยคำของ
พระเยซูว่าเป็นการหมิ่นประมาท เพราะว่าพวกเขาถือว่าถ้อยคำเหล่านั้นเป็นการดูถูกที่หมิ่น
ประมาทต่อ พระเจ้า นี่เป็นกรณีแรกของการกล่าวหาในมัทธิว แต่มันจะเป็นหัวข้อที่โดดเด่น

9:4

บางทีพระเยซูรู้สิ่งที่พวกเขาคิดเพราะว่าพระองค์รู้จักพวกเขา แม้ว่าบางคนตีความข้อความนี้ว่า
เป็นการแสดงออกถึงความเข้าใจถ่องแท้ของพระเจ้า พระเยซูไม่ต้องการอำนาจที่เหนือ
ธรรมชาติที่จะรับรู้ท่าทีโดยทั่วไปของพวกธรรมอาจารย์ สิ่งที่พวกเขา “คิด” ก็ชั่วร้าย เพราะว่า
มันเกี่ยวข้องกับการปฏิเสธถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ถ้อยคำของ
พระองค์อ้างถึง

9:5-7

คำถามของพระเยซูในข้อ 5 เป็นเชิงโวหาร ผู้วิจารณ์ของพระองค์เชื่อมั่นว่ามันง่ายที่จะกล่าวว่า “จง
ลุกขึ้นเดินไปเถิด” เพราะว่าพระเจ้าเท่านั้นสามารถยกโทษบาปได้ จากมุมมองของพวกเขา
พระเยซูอ้างที่จะทำสิ่งที่ยากกว่า นั่นคือ ที่จะยกโทษบาป พระเยซูตอบสนองอย่างเหินห่าง

ในข้อ 6 พระองค์จะทำสิ่งที่ง่ายกว่า จากมุมมองของพวกธรรมจารย์ เนื่องจากพระเยซูได้ห่มนุ่ง
ประมาทพระเจ้า พระองค์ไม่สามารถรักษาคงน้อยได้ เพราะว่าพระเจ้าไม่ตอบสนองต่อคนบาป
([ยน. 9:31](#)) โดยการรักษาคงน้อย พระเยซูก็แสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ได้ห่มนุ่งประมาทพระเจ้า
พระองค์ สามารถ ยกโทษบาปได้ อย่างแท้จริง

อีกครั้งหนึ่งพระเยซูใช้คำว่า “บุตรมนุษย์” สำหรับพระองค์เอง (ข้อ 6) ผู้วิจารณ์ของพระองค์คง
ได้รู้สึกถึงการอ้างเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่การใช้ชื่อเรียกนี้ของพระเยซูได้บ่งบอกไว้
เนื่องจากว่าพวกเขา รู้จักภาคพันธสัญญาเดิมอย่างดี พระผู้พิพากษาได้เสด็จมายังโลกด้วยสิทธิ-
อำนาจที่จะยกโทษบาป (เปรียบเทียบ 1:21, 23).[\[632\]](#)

สุดท้าย พระเยซูไม่ได้เพียงแต่รักษาคงน้อยเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทำให้เขาแน่ใจว่าพระเจ้าได้
ยกโทษบาปของเขาอีกด้วย พระองค์ได้ปฏิเสธการกล่าวหาถึงการห่มนุ่งประมาทของพวก
ธรรมจารย์เช่นกัน

- 9:8 การตอบสนองของผู้คนที่สังเกตก็เหมาะสมเมื่อพิจารณาถึงการกระทำของพระเยซู ผู้คนควร
นับถือและยกย่องผู้ที่สามารถยกโทษบาปได้ นี่คือการสำแดงของพระเจ้าต่อหน้าพวกเขา พวกเขา
เขาได้ “สรรเสริญพระเจ้า” เพราะว่าพวกเขาได้เห็นชายคนหนึ่งใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้า อย่าง
น่าเสียดายแล้ว พวกเขา ล้มเหลวที่จะรับรู้ว่าจะพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้าของ
พวกเขา

อย่างไรก็ตาม ผู้อ่านของพระกิตติคุณมัทธิวรับรู้ว่าเป็นกษัตริย์ตามที่ได้สัญญาไว้ที่จะมาปกครอง “ในโลก”
(เปรียบเทียบ ข้อ 6) กษัตริย์ได้เสด็จมาที่จะช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดจากบาปของพวกเขา แผ่นดินของ
บุตรของดาวิดก็ใกล้จะถึง

“นี่เป็นหนึ่งในหมายสำคัญที่สำคัญที่สุดซึ่งพระเยซูกระทำที่เกี่ยวข้องกับแผนงานของแผ่นดิน
ของพระเจ้า มันแสดงให้เห็นว่าพระองค์มีความสามารถในการยกโทษบาป *ในโลก*”[\[633\]](#)

การอัศจรรย์นี้พิสูจน์ว่าพระเยซูสามารถยกโทษบาปได้และดังนั้น ก็ก่อให้เกิดสภาพต่างๆ ที่ได้อุบัติทำนายไว้
ใน [อิสยาห์ 33:24](#); [40:1-2](#); [44:21-22](#); และ [60:20-21](#) พระองค์มีอำนาจเหนือโลกวิญญาน เช่นเดียวกับโลกที่

เหนือธรรมชาติและโลกธรรมชาติ การอัศจรรย์สามอย่างในส่วนนี้ (8:23—9:8) แสดงให้เห็นว่าพระเยซูสามารถจัดตั้งแผ่นดินได้เพราะพระองค์มีสิทธิอำนาจที่จะทำอย่างนั้น พระองค์ได้แสดงสิทธิอำนาจเหนือธรรมชาติของโลกของทูตสวรรค์และบาป

4. สิทธิอำนาจของพระเยซูเหนือผู้วิจารณ์ของพระองค์ 9:9-17

มัทธิวกลับไปสู่หัวข้อของสิทธิอำนาจของพระเยซูเหนือผู้คน (เปรียบเทียบ 8:18-22) ใน 8:18-22 พระเยซูชี้แนะบรรดาผู้ที่มาหาพระองค์อย่างสมัครใจในฐานะสาวกของพระองค์ ที่นี้พระองค์อธิบายถึงพื้นฐานสำหรับการปฏิบัติของพระองค์ต่อบรรดาผู้ที่วิจารณ์พระองค์ นี่เป็นอีกส่วนหนึ่งที่มีบทเรียนเกี่ยวกับการเป็นสาวก ในส่วนก่อนหน้านี้ พระเยซูกล่าวถึงบุคคลของพวกเขา แต่ในส่วนนี้พระองค์กล่าวถึงงานของพวกเขา

คำถามเกี่ยวกับการคบค้า 9:9-13 (เปรียบเทียบ มก. 2:13-17; ลก. 5:27-32)

ประเด็นหลักของส่วนนี้คือ การตอบสนอง ของพระเยซูต่อการวิจารณ์ของพวกเขาฟาริสีที่ว่าพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์คบค้ากับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปเรื่อยไป “ผู้รวบรวมภาษี” ทำหน้าที่เกี่ยวกับสาธารณชน คำละตินสำหรับบุคคลเช่นนั้นคือ *พับลิกันัส* ซึ่งเราได้รับคำภาษาอังกฤษเก่าแก่ว่า “พับลิกัน”^[634]

9:9 บางทีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในหรือใกล้เมืองคาเปอร์นาอุม สำนักงานภาษี (NASB) หรือ “ด่านของคนเก็บภาษี” (NIV) คงได้เป็นห้องที่ใกล้กับเขตแดนระหว่างเขตแดนของฟิลิปและซีโรดแอนทิพาส ที่นั่นมัทธิวนั่งเพื่อจะเก็บค่าธรรมเนียมและเก็บภาษี

“ผู้คนของประเทศนี้ นั่ง อยู่ในงานทุกประเภท ช่างไม้เลื่อยไม้ ใสไม้ ถากไม้ ด้วยมือของเขาซึ่งนั่งอยู่บนพื้นหรือท่อนไม้ที่เขากำลังใส ผู้หญิงที่ซักล้างก็นั่ง ข้างถังน้ำ และกล่าวอย่างสั้นๆแล้ว ไม่มีใครยื่นในที่ที่มันเป็นไปได้ที่จะนั่ง เจ้าของร้านก็นั่งเสมอ และ เลวี ที่นั่ง ณ ที่เก็บค่าธรรมเนียมก็เป็นวิธีที่ถูกต้อง แม่นยำที่จะกล่าวถึงกรณีนั้น”^[635]

คาเปอร์นาอุมอยู่บนเส้นทางของกลุ่มคนเดินทางระหว่างอียิปต์และตะวันออก ดังนั้น มัทธิวก็นั่งมีหน้าที่ที่ร่ำรวย

“มันเป็นถนนที่ยุ่งมากที่สุดในตลาดไนท์ ที่ซึ่งเลวีมัทธิวคนเก็บภาษีนั่ง ณ ที่เก็บ ‘ค่าธรรมเนียม’ เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเรียกให้เขาที่จะมีส่วนร่วมในข่าวประเสริฐ...”[636]

อย่างที่ได้อ้างอิงไป คนยิวถูกคนเก็บภาษีเพราะว่าพวกเขาคดโกงอย่างรู้กันกระฉ่อน และพวกเขาทำงานเพื่อคนโรมันที่ครอบครอง ซึ่งบีบบังคับเอาเงินจากเพื่อนร่วมชาติของพวกเขาเอง (เปรียบเทียบ 5:46).[637]

พระเยซูทำสิ่งนี้นึกไม่ถึงต่อไป พระองค์เรียกคนเลวทางสังคมให้มาเป็นหนึ่งในสาวกของพระองค์ มัทธิวเป็นคนบาปและเป็นเพื่อนของคนบาปในสายตาของคนยิว

“ส่วนในเรื่องของการเรียกมัทธิว (9:9) อธิบายถึงอีกลักษณะหนึ่งของการเป็นสาวก คือ ความกว้างขวางของบรรดาผู้ที่พระเยซูเรียกให้ติดตามพระองค์... มัทธิว... เป็นคนเก็บภาษี ในฐานะเช่นนั้น เขาก็ถูกพิจารณาโดยสังคมชาวยิวแห่งเรื่องราวของมัทธิวว่าก็ไม่ดีกว่าขโมยและผู้หนึ่งที่คำพยานของเขาจะไม่ได้รับเกียรติในศาลกฎหมายของชาวยิว... ไม่เพียงแต่คนชื่อตรงถูกเรียกโดยพระเยซู แต่คนที่ถูกดูถูกอีกด้วย”[638]

“พระเนตรของพระเยซูนั้นเจาะจงเช่นเดียวกับรอบรู้ พระองค์มองที่ใจและมีการนับถือต่อความเหมาะสมฝ่ายวิญญาณโดยลำพัง”[639]

“เนื่องจากพระเยซูตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเมตตาและไม่ใช้คุณความดี ก็ไม่มีใครที่เลวทรามพอโดยมาตรฐานของสังคมที่จะอยู่นอกความหวังใยและการเชื่อเชิญของพระองค์”[640]

คนยิวมักมีสองชื่อ และอีกชื่อหนึ่งของมัทธิวคือ เลวี (มก. 2:14; ลก. 5:27) “มัทธิว” อาจมาจากมัทธานิยาห์ (1 พศด. 9:15) ซึ่งหมายถึง “ของขวัญจากพระเจ้า” หรือ มันอาจมาจากคำฮีบรู *เอเมท* ซึ่งหมายถึง “สัตย์ซื่อ” บางทีเนื่องจากความหมายของมัน มัทธิวก็ชอบที่จะใช้ “มัทธิว”

ในพระกิตติคุณของท่านมากกว่า “เลวี” การตอบสนองของมัทธิวต่อการเรียกของพระเยซูให้ติดตามพระองค์ก็ทันที

9:10-11

เรื่องราวของมัทธิวเองเกี่ยวกับงานเลี้ยงที่เขาจัดสำหรับพระเยซูที่ตามหลังการเรียกของเขานั้นสั้น และมันจดจ่อที่การโต้เถียงกับพวกฟาริสีที่เกิดขึ้นในตอนนั้น มัทธิวมีเพื่อนๆ ที่เป็น “คนเก็บภาษี” เช่นกัน (เปรียบเทียบ 5:46) “พวกคนบาป” เป็นคำศัพท์ที่พวกฟาริสีใช้เพื่อจะอธิบายถึงผู้ที่ละเมิดกฎที่รุนแรงแห่งการปฏิบัติของพวกเขา (*ฟาริซาอิก ฮาลาโคธ*) “รับประทานด้วยกันกับ” คนเหล่านี้ทำให้ “พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์” อยู่ในอันตรายของความเป็นมลทินทางพิธีกรรม แต่ความจำเป็นฝ่ายวิญญาณของคนเหล่านี้สำคัญต่อพระเยซูมากกว่าความสะอาดทางพิธีกรรม

“โดยทั่วไปแล้ว ในโลกสมัยโบราณอาหารที่แบ่งปันเป็นเครื่องหมายที่ชัดเจนของการเข้าส่วน และสำหรับอาจารย์ทางศาสนาของชาวยิวที่จะแบ่งปันอาหารกับผู้คนเช่นนั้นก็น่าอดสู นับประสาอะไรกับที่จะทำอย่างนั้นในบ้าน ‘ที่ไม่สะอาด’ ของคนเก็บภาษี”^[641]

คำถามของพวกฟาริสีที่ถูกกล่าวต่อพวกสาวกของพระเยซูแท้จริงแล้วเป็นการกล่าวหาที่แบบยลต่อพระองค์ (ข้อ 11) ตามปกติแล้ว อาจารย์จะรักษาระรณนิยมทางศาสนาทั้งหมด เช่นเดียวกับธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส เพื่อจะจัดเตรียมแบบอย่างที่ดีที่สุดเพื่อพวกสาวกของเขา พวกฟาริสีดูถูกพระเยซูสำหรับการคบค้าที่พระองค์มี ซึ่งบ่งบอกว่าพระองค์มีมุมมองที่หลวมเกี่ยวกับธรรมเนียมบัญญัติ จงสังเกตว่าตอนนี้พวกฟาริสีกลายเป็นผู้วิจารณ์ของพระเยซู อย่างที่พวกธรรมาจารย์ได้มาเป็นก่อนหน้านี้ (ข้อ 3) การต่อต้านก็เพิ่มขึ้น

9:12-13

พระเยซูเองตอบสนองต่อคำถามของพวกฟาริสี พระองค์กล่าวว่าพระองค์ไปหาพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปเพราะว่าพวกเขาเป็นคนบาป พวกเขามีความเจ็บป่วยฝ่ายวิญญาณและต้องการการรักษาฝ่ายวิญญาณ จงสังเกตว่า พระองค์ไม่ได้ไปยังคนเหล่านี้เพราะว่าพวกเขาต้อนรับพระองค์อย่างอบอุ่น แต่เพราะว่าพวกเขาต้องการพระองค์อย่างมาก ในภาคพันธสัญญาเดิม พระเจ้าสอนประชากรของพระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็น “แพทย์” ของพวกเขา ผู้ซึ่งสามารถรักษาโรคร้ายไข้เจ็บของพวกเขาก็ได้ (เช่น [อพย. 15:26](#); [ฉธบ. 32:39](#); [2 พกษ. 20:5](#); [สดด.](#)

[103:3](#)) พวกผู้เผยพระวจนะก็ได้ทำนายอีกว่าพระเมสสิยาห์จะนำการรักษามายังประเทศ ([อสย. 19:22; 30:26; ยรม. 30:17](#))

วลี “จงไปเรียน” เป็นวลีของรับบีที่บ่งชี้ว่าพวกฟาริสีจำเป็นต้องศึกษาด้วยบทเพิ่มเติม [\[642\]](#) พระเยซูอ้างอิงพวกเขาไปยัง [โฮเชยา 6:6](#) พระเจ้าได้เปิดเผยทางโฮเชยาว่า พวกที่ละทิ้งความเชื่อในสมัยของท่านได้สูญเสียหัวใจแห่งการนมัสการที่พระวิหาร แม้ว่าพวกเขาดำเนินการที่จะปฏิบัติพิธีกรรมต่างๆต่อไป พระเยซูบ่งบอกว่าพวกฟาริสีได้ทำสิ่งอย่างเดียวกัน พวกเขาถือรักษาการปฏิบัติภายนอกของการนมัสการอย่างระมัดระวัง แต่ล้มเหลวที่จะรักษาไว้ซึ่งหัวใจที่สำคัญของมัน ท่าทีของพวกเขาต่อพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปแสดงถึงสิ่งนี้ ในอีกด้านหนึ่ง พระเจ้าเป็นห่วงความสมบูรณ์ฝ่ายวิญญาณของผู้คนมากกว่าการนมัสการที่ไม่มีตำหนิ

พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่า พวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปต้องการพระองค์ แต่พวกฟาริสีไม่ได้ต้องการ การอ้างอิงของพระองค์ทำให้พวกฟาริสีอยู่ในประเภทเดียวกันกับคนที่ละทิ้งความเชื่อแห่งสมัยของโฮเชยา พวกเขาต้องการพระองค์ด้วย แม้ว่าพวกเขาเชื่อว่าพวกเขาชอบธรรมพอก็ตาม (เปรียบเทียบ [ฟป. 3:6](#))

ส่วนสุดท้ายของข้อ 13 ระบุถึงพันธกิจของพระเยซูแห่งการเตรียมผู้คนสำหรับแผ่นดินของพระเจ้าที่กำลังมา “ความเมตตาสงสาร” (NASB) หรือ “ความเมตตา” (NIV คำฮีบรู *เฮเสด*) คือสิ่งที่แสดงถึงภารกิจของพระองค์ พระองค์มาเพื่อจะ “เรียก” (คำกรีก *คาเลชาย*) หรือ “เชื่อเชิญ” ผู้คนสู่การกลับใจใหม่และความรอด เปาโลใช้คำกรีกนี้ในแง่ของการทรงเรียกที่มีประสิทธิภาพ แต่นั่นไม่ใช่แนวทางที่พระเยซูใช้ ถ้าใครคนหนึ่งไม่เห็นว่าคุณหรือตัวเองเป็นคนบาป บุคคลนั้นจะไม่มีส่วนแผ่นดินของพระเจ้า

พวกสาวกของพระองค์ควรจะจดจ่อที่ความจำเป็น อย่างที่พระเยซูจดจ่อ การตอบสนองต่อแต่ละบุคคลที่มีความจำเป็น โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาจะเป็นใคร ก็สำคัญต่อพระเยซูอย่างมาก คริสเตียนควรให้ลำดับความสำคัญแก่ความจำเป็นของผู้คนเหนือกว่ารูปแบบของการนมัสการ

[คำถามเกี่ยวกับการอดอาหาร 9:14-17 \(เปรียบเทียบ มก. 2:18-22; ลก. 5:33-39\)](#)

พวกฟาริสีได้วิจารณ์การปฏิบัติของพระเยซูในส่วนก่อนหน้านี้ ตอนนี้พวกสาวกของยอห์นวิจารณ์การปฏิบัติของพวกสาวกของพระเยซูและพระเยซูโดยความหมายโดยนัย

9:14 ผู้คนที่ถามพระเยซูที่นี่เป็น “พวกสาวกของยอห์น” (ผู้ให้บัพติศมา) ผู้ซึ่งได้ละยอห์นเพื่อจะติดตามพระเยซู เช่นเดียวกับพวกฟาริสี พวกเขาถือรักษาการอดอาหารตามปกติที่ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสไม่ได้เรียกร้อง ระหว่างการเป็นเชลยและภายหลังคนยิวได้ทำให้การอดอาหารหลายอย่างเหล่านี้เป็นธรรมเนียม (เปรียบเทียบ สดย. 7) พวกฟาริสีที่เคร่งครัดก็อดอาหารสองวันต่อสัปดาห์คือในวันพฤหัสบดีและวันจันทร์ระหว่างสัปดาห์ปีศาจและพื้นเทศออสต์ และระหว่างเทศกาลอยู่เพิงและเทศกาลฉลองพระวิหาร พวกเขาเชื่อว่าในวันพฤหัสบดีโมเสสได้ขึ้นไปบนภูเขาและในวันจันทร์ท่านได้ลงมาหลังจากที่ได้รับธรรมเนียมปฏิบัติเป็นครั้งที่สอง[643]

9:15 พระเยซูตอบด้วยตัวอย่างประกอบสามอย่าง ยอห์นผู้ให้บัพติศมาอธิบายว่าตัวท่านเองเป็น “เพื่อนเจ้าบ่าว” และพระเยซูเป็น “เจ้าบ่าว” (ยน. 3:29) พระเยซูขู่ว่าการเปรียบเทียบของยอห์นและอธิบายว่าพวกสาวกของพระองค์เป็น “เพื่อน” (บริวาร NASB) ของเจ้าบ่าว” พวกเขาที่ยินดีจนพวกเขาไม่สามารถอดอาหารได้เพราะว่าพวกเขาอยู่กับพระองค์[644]

ภาคพันธสัญญาเดิมใช้การเปรียบเทียบเกี่ยวกับเจ้าบ่าวเพื่อจะอธิบายถึงพระเจ้า (สดด. 45; [อสย. 54:5-6](#); [62:4-5](#); [ฮชย. 2:16-20](#)) คนยิวใช้มันเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์และงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์เช่นกัน (22:2; 25:1; [2 คร. 11:2](#); [อพ. 5:23-32](#); [วว. 19:7, 9](#); [21:2](#)) เมื่อพระเยซูประยุกต์ใช้การเปรียบเทียบนี้กับพระองค์เอง พระองค์ก็อ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ และพระองค์อ้างว่างานเลี้ยงของแผ่นดินของพระเจ้ายิ่งใกล้จะมาถึง

“ในฐานะ แพทย์ พระองค์มาเพื่อจะนำสุขภาพฝ่ายวิญญาณไปยังคนบาปที่เจ็บป่วย ในฐานะ เจ้าบ่าว พระองค์มาเพื่อจะให้ความยินดีฝ่ายวิญญาณ”[645]

“การแต่งงานของชาวยิวเป็นเวลาของการรื่นเริงที่พิเศษ ลักษณะที่พิเศษของมันก็คือว่า คู่สมรสที่ได้แต่งงานก็ไม่ได้ออกไปเพื่อการดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ พวกเขาอยู่ที่บ้านเพื่อการดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์หลังจากบ้านที่เปิดสำหรับการแต่งงานได้ถูกเก็บไว้ เจ้าสาวและเจ้าบ่าวได้ถูกปฏิบัติ

แม้กระทั่งถูกกล่าวต่อว่าเป็นกษัตริย์และราชินี และระหว่างสัปดาห์นั้น เพื่อนๆที่ใกล้ชิดที่สุดของพวกเขาแบ่งปันความยินดีทั้งสิ้นและการรื่นเริง ทั้งสิ้นกับพวกเขา เพื่อนๆที่ใกล้ชิดที่สุดเหล่านี้ถูกเรียกว่า *เด็ก ๆ ของห้อง เจ้าสาว* ในโอกาสเช่นนั้น ความยินดี การยินดี การรื่นเริง และความสมบูรณ์ที่ อาจมาครั้งเดียวในชีวิตก็เข้าไปในชีวิตของผู้คนที่ยากจนและเรียบง่าย”

[646]

เมื่อพระเยซูได้กลับไปยังสวรรค์หลังจากการเสด็จขึ้นของพระองค์ เพื่อนๆของพระองค์ได้ “อดอาหาร” จริงๆ (กจ. 13:3; 14:23; 27:9) นี่เป็นการพูดเป็นนัยว่าพระเยซูจะถูก “รับไป” (การขจัด ที่รุนแรงและไม่เป็นที่ต้องการ) จากพวกสาวกของพระองค์ แต่หัวข้อนั้นจะ โดดเด่นมากขึ้นใน ไม่ช้า (เปรียบเทียบ 16:21)

9:16-17

ความหมายของตัวอย่างประกอบที่สองก็ชัดเจนพอ (ข้อ 16) และตัวอย่างประกอบที่สามอาจ ต้องการข้อคิดเห็นบางอย่าง (ข้อ 17) ถูกลงที่มาจากหนังสือที่แข็งและที่เปราะในที่สุด “เหล้าอุ่นหมักใหม่” ที่ขยายต่อไปขณะที่มันถูกหมัก จะทำให้ “ถูกลงที่” ที่ไม่ยืดหยุ่น “แตก” “ถูกลงใหม่ (สดใหม่)” ก็ยืดหดได้พอที่จะขยายไปกับเหล้าอุ่นหมักใหม่ที่ขยาย

ประเด็นของตัวอย่างประกอบสองอย่างนี้ก็คือว่า พระเยซูไม่สามารถปะหรือเทพันธกิจใหม่ของ พระองค์เข้าไปในลัทธิยิวที่เก่าแก่ได้ คำกรีกที่แปลว่า “เก่า” (ข้อ 16, 17) คือ *พาลีโยส* และ หมายถึงไม่ใช่แค่เก่าแต่ลึกลับ โดยการ ใช้ ลัทธิยิวไม่ยืดหยุ่นเนื่องจากการสะสมแห่งธรรมเนียมที่ไม่เป็นตามพระคัมภีร์หลายศตวรรษ พระเยซูจะนำมาซึ่งแผ่นดินที่ไม่เข้ากับความคิด ล่วงหน้าของคนร่วมสมัยส่วนใหญ่ของพระองค์ พวกเขาเข้าใจและประยุกต์ใช้พันธสัญญาเดิม ผิดไป และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และแผ่นดินของพระเจ้า

พันธกิจของพระเยซูไม่เข้ากับแนวคิดตามธรรมเนียมของลัทธิยิว ยิ่งกว่านั้น มันผิดที่จะ คาดหวังว่าพวกสาวกของพระองค์จะเข้ากับเจ้าเหล่านี้ พระเยซูใช้คำกรีกที่แตกต่างกันสองคำ สำหรับคำว่า “ใหม่” ในข้อ 17 *เนออส* หมายถึง เร็วๆนี้ในเวลา และ *ไคยโนส* หมายถึง ชนิด ใหม่ แผ่นดินของพระเมสสิยาห์จะใหม่ทั้งในเวลาและในชนิด

ในตัวอย่างประกอบที่สองและที่สาม ซึ่งรูดหน้าการเปิดเผยของตัวอย่างประกอบแรกนั้น เลือ
เก่าและถุหน้งเก่าก็ย่อยั๊บ แผ่นดินของพระเยซูจะทำให้ลัทธิยิวสิ้นสุดลง ซึ่งได้ทำตาม
จุดประสงค์ของมัน

ขอหันผู้ให้บัปติสมาเป็นของระบบเก่า ดังนั้น พวกสาวกของท่าน ควรได้ละทิ้งท่านและเข้าร่วมองค์เจ้าป่าว
นอกจากว่าพวกเขาได้เข้าร่วม พวกเขาจะไม่มีส่วนร่วมในแผ่นดินของพระเจ้า (เปรียบเทียบ กจ. 19:1-7)

“ในรูปแบบที่เป็นลักษณะพิเศษนี้ ที่นี้มีทิวพุดเป็นนัยว่ายุคใหม่อีกยุคหนึ่งจะถูกนำเข้าไปไม่
ว่าแผ่นดินของพระเจ้ามาหรือไม่ นี่อาจเป็นการพุดเป็นนัยครั้งแรกเกี่ยวกับยุคคริสตจักรใน
พระกิตติคุณมัทธิว”[647]

ประเด็นของเหตุการณ์นี้ในเรื่องราวของมัทธิวดูเหมือนจะเป็นว่า พวกสาวกของพระเยซูต้องตระหนักว่าการ
ติดตามพระองค์เกี่ยวข้องกับวิถีใหม่ของการรับใช้พระเจ้า รูปแบบของชาวยิวอันเก่าได้ล่องไปพร้อมกับการมา
ของพระเยซู และตอนนี้พวกสาวกของพระองค์รับใช้ภายใต้พันธสัญญาใหม่พร้อมกับโครงสร้างและรูปแบบ
ใหม่ของพันธกิจ ที่ได้เปรียบเทียบกับระบบเก่า นี่เป็นความแตกต่างแบบยุคที่แม้กระทั่งผู้ไม่เชื่อตามยุคก็รู้จัก

5. ความสามารถของพระเยซูที่จะฟื้นฟู 9:18-34

สองกลุ่มของการอัศจรรย์ที่มัทธิวนำเสนอนั้นก็แสดงถึงความสามารถของพระเยซูที่จะรักษา (8:1-17) และ
สิทธิอำนาจของพระองค์ที่จะทำการอัศจรรย์พร้อมกับอำนาจที่เหนือธรรมชาติ (8:23—9:8) กลุ่มสุดท้ายนี้แสดง
ถึงความสามารถของพระองค์ที่จะฟื้นฟู การอัศจรรย์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพระเยซูสามารถฟื้นฟูทุกสิ่งได้ อย่าง
ที่พวกผู้เผยพระวจนะได้ทำนายว่าบุตรของดาวิดจะทำ ยิ่งกว่านั้น พระองค์สามารถทำสิ่งนี้ได้แม้จะมีการต่อต้าน

การทำให้ลูกสาวของไยรัสเป็นขึ้นจากตาย และการรักษาผู้หญิงที่มีโรคคโโลหิต 9:18-26 (เปรียบเทียบ มก. 5:21-
43; ลก. 8:40-56)

9:18-19 เป็นที่ชัดเจนว่า เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในไม่ช้าหลังจากพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์กลับมา
จากแดนการาดาในด้านตะวันออกของทะเลกาลิลี (เปรียบเทียบ มก. 5:21-22; ลก. 8:40-41) ชื่อ

ของนายธรรมศาลาของคาเปอร์นาอุมนี้คือไฮรัส (มก. 5:22) เขาเป็นคนยิวที่ชื่นชมชื่อเสียงอย่างมากในชุมชนของเขา

“นายธรรมศาลาเป็นบุคคลที่สำคัญมาก เขาได้ถูกเลือกจากท่ามกลางผู้อาวุโส เขาไม่ได้เป็นเจ้าของหน้าที่ที่สอนหรือเทศนา เขามี ‘การดูแลระบบภายนอกในการนมัสการในที่สาธารณะและการควบคุมดูแลเกี่ยวกับเรื่องราวของธรรมศาลาโดยทั่วไป’ เขาแต่งตั้งบรรดาผู้ที่อ่านและอธิบายฐานในการประชุมและเชื่อเชิญบรรดาผู้ที่เทศนา มันเป็นหน้าที่ของเขาที่จะตรวจสอบว่าไม่มีสิ่งใดที่ไม่เหมาะสมเกิดขึ้นภายในธรรมศาลา และการดูแลอาคารธรรมศาลาก็อยู่ในการเฝ้าดูแลของเขา การบริหารจัดการทางปฏิบัติทั้งหมดของธรรมศาลาก็อยู่ในมือของเขา”[648]

มันน่าสนใจที่ว่าใครคนหนึ่งจากตำแหน่งของเขาเชื่อในพระเยซู นายธรรมศาลานี้ถูกเขาลงต่อหน้าพระเยซูพร้อมกับคำขอร้อง (เปรียบเทียบ 2:2; 8:2) ตามคำกล่าวของมัทธิว เขาป่าวประกาศว่า “ลูกสาว” ของเขา “เพิ่งตาย” มาระโกและลูกาเขียนว่าเขากล่าวว่าเขาใกล้จะตายเนื่องจากว่าเขาได้ตายไปก่อนที่พระเยซูไปถึงเธอ เป็นที่ชัดเจนว่า มัทธิวย่อเรื่องราวเพื่อนำเสนอในตอนเริ่มแรกถึงสิ่งที่เป็นจริงก่อนที่พระเยซูไปถึงบ้านของเขา[649]

บางทีนายธรรมศาลานี้ได้เห็นหรือได้ยินถึงการกระทำแห่งการรักษาของพระองค์ด้วยการสัมผัส (เช่น 8:2, 15) อย่างไรก็ตาม ความเชื่อของเขาไม่ได้เข้มแข็งเท่ากับความเชื่อของนายร้อยผู้ซึ่งเชื่อว่าพระเยซูสามารถรักษาด้วยถ้อยคำได้ (8:5-13) พระเยซูลุกขึ้นจากการฝังที่โตะและตามนายธรรมศาลาไปยังบ้านของเขา นี่คือการกระทำหนึ่งที่คำกริยา *อะโคลูเทโอ* “ติดตาม” ไม่ได้บ่งบอกถึงการเป็นสาวก (เปรียบเทียบ 8:23) บริบทต้องกำหนดความหมายของมัน ไม่ใช่คำเอง

9:20-21

“โรคตกโลหิต” คือ การตกโลหิตที่ควบคุมไม่ได้ ผู้หญิงนี้ทนทุกข์กับโรคนี้นในบางทีในร่างกายของเธอมาเป็นเวลา 12 ปี นักอรรถาธิบายหลายคนก็ทักเธอว่ามันมีการเชื่อมโยงกับระบบเกี่ยวกับการสืบพันธุ์ของเธอ ไม่ว่าในกรณีใด การตกโลหิตทำให้บุคคลที่เป็นยิวนั้นไม่สะอาดทางพิธีกรรม (เปรียบเทียบ [ลก. 15:19-33](#)) เธอควรได้อยู่ห่างจากคนอื่นๆ และไม่สัมผัสพวกเขา เนื่องจากว่าโดยการทำอย่างนั้น เธอก็ได้ทำให้พวกเขาไม่สะอาด อย่างไรก็ตาม ความหวัง

แห่งการรักษาได้นำเธอที่จะแทรกตัวผ่านฝูงชนเพื่อว่าเธอจะ “แตะต้อง” พระเยซู (“ชายฉลองของพระองค์”) เป็นที่ชัดเจนว่า เธอเชื่อว่าเนื่องจากการสัมผัสของพระเยซูได้รับการรักษาผู้คนที่ ถ้าเธอได้สัมผัสพระองค์ เธอจะได้รับผลลัพท์อย่างเดียวกัน

“ขอบของ” “เสื้อคลุม” ของพระเยซู (“ชายฉลองของพระองค์” KJV; ข้อ 20) บางทีเป็นหนึ่งใน *พู่ห้อย* ล้ออัน ที่คนยิวใส่ในลิ้มของเสื้อคลุมของพวกเขาเพื่อจะย่ำเตือนพวกเขาให้เชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้า ([กคจ. 15:37-41](#); [ฉธบ. 22:12](#); เปรียบเทียบ [มธ. 23:5](#))

9:22

พระเยซูหนุนใจผู้หญิงนี้และชมเชย “ความเชื่อ” ของเธอ (นั่นคือ การวางใจของเธอในพระองค์) เป็นความเชื่อของเธอนั้นที่สำคัญ มันได้ “ทำ” ให้เธอ “หายดี” การแตะฉลองของพระเยซูของเธอแสดงถึงความเชื่อของเธอ ความเชื่อในพระเยซูเป็นหนึ่งในหัวข้อที่มีทิวเน้นในพระกิตติคุณของท่าน มันไม่ใช่ความแข็งแกร่งของความเชื่อของบุคคลหนึ่งที่ช่วยเขาหรือเธอให้รอด แต่เป็นความเชื่อใน *พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่แข็งแกร่ง*

คำกรีกที่แปลว่า “ได้ทำให้เจ้าหายป่วย” หรือ “ได้รับการรักษา” คือ *ไอศโดโซ* ซึ่งบ่อยครั้งแล้วบรรดาผู้แปลก็แปลว่า “ช่วยให้รอด” ที่นี้บริบทอธิบายว่าพระเยซูกล่าวถึงความเชื่อของหญิงนี้ที่ส่งผลต่อการช่วยกู้ทางร่างกายของเธอ ไม่จำเป็นที่จะส่งผลต่อความรอดนิรันดร์ของเธอ ความรอดเป็นแนวคิดที่กว้างในภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ บริบทกำหนดว่าด้านอะไรของการช่วยให้รอดที่ถูกกล่าวถึงในทุกๆการใช้ของคำกรีก *ไอศโดโซ* และคำนาม *ไอศเทรือวา* ซึ่งก็คือ “ความรอด”^[650]

“ความสัมพันธ์ของภาษาเกี่ยวกับ ‘ความรอด’ พร้อมกับความเชื่อบางที่ยอมให้ผู้อ่านของมัทธิวที่จะค้นพบคำอุปมาเรื่องความรอดฝ่ายวิญญาณในเรื่องราวนี้ ถ้ามีแนวโน้มอย่างนั้น”^[651]

ทำไมมัทธิวรวมการอัศจรรย์นี้กับเรื่องราวของการรักษาลูกสาวของไยริส? ข้าพเจ้าคาดคะเนว่าคำตอบคือหัวข้อเหมือนกันของชีวิต ชีวิตของหญิงนี้ได้เลื่อนไปที่ละน้อย การตกโลหิตของเธอแสดงถึงสิ่งนี้ เนื่องจากโลหิตแสดงถึงชีวิต (เปรียบเทียบ [ลกต. 17:11](#)) พระเยซูได้หยุดการตายของเธอและฟื้นฟูชีวิตของเธอ การรักษาทันทีของพระองค์ตรงกันข้ามกับความเจ็บป่วย

ที่ยาวนานของเธอ ในกรณีของลูกสาวของไฮรัส ผู้ซึ่งได้ตายไปแล้ว พระเยซูก็ได้ฟื้นฟูเธอสู่ชีวิตเช่นกัน ทั้งสองเหตุการณ์แสดงถึงอำนาจของพระองค์เหนือความตาย

9:23-26

จากผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งหมดที่บันทึกเหตุการณ์นี้ บางทีมีทิวอ้างอิง “พวกเปาปี่” เพราะว่าคุณต้องการที่จะเน้นถึงการพลิกกลับอย่างสิ้นเชิงของพระเยซูเกี่ยวกับสถานการณ์นี้ แม้กระทั่งคนยิวที่ยากจนที่สุดก็จ้างพวกเปาปี่ที่จะเล่นในงานศพ [652] งานศพของพวกเขาเป็นคราวของการคร่ำครวญที่เกือบไม่ได้ถูกควบคุมและความสิ้นหวัง (“ความอลหม่านที่อีกทีก็”) ซึ่งข้อ 23 ส่อให้เห็น

“เครื่องแต่งกายจะถูกเช่า พวกผู้หญิงที่คร่ำครวญจะเปล่งเสียงกรีดร้องของพวกเขาในการปล่อยความโศกเศร้าที่ไม่จริงใจ พวกเปาปี่จะโหยหวนเสียงที่น่าขนลุกของพวกเขา ในบ้านนั้นจะเป็นความโกลาหลแห่งโศกเศร้าของชาวตะวันออก”[653]

“ฝูงชน” เยาะเย้ยพระเยซูโดย “การหัวเราะเยาะ” ต่อถ้อยคำของพระองค์ (ข้อ 24) พวกเขาคิดว่าพระองค์ทั้งผิดและสายในการมาถึง คือ สายเกินไป เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาคิดว่าพระองค์พยายามที่จะปกปิดความผิดพลาดของพระองค์และไม่ช้าจะหลอกลวงพระองค์เองโดยการเปิดเผยอำนาจอันจำกัดเท่านั้นของพระองค์ อย่างไรก็ตาม “หลับ” เป็นการใช้ถ้อยคำสุภาพโดยทั่วไปสำหรับ ความตาย (คนล. 12:2; ยน. 11:11; กจ. 7:60; 1 คร. 15:6, 18; 1 ธส. 4:13-15; 2 ปต. 3:4) และมันก็เป็นเช่นนั้นในสมัยของพระเยซู[654]

พระเยซูได้แต่งตั้งบุคคลที่ไม่สะอาดอีกคนหนึ่ง การสัมผัสของพระองค์แทนที่จะทำให้พระองค์เป็นมลทินก็ได้ ฟื้นฟู ชีวิตแก่เด็กหญิงนั้น พวกผู้เผยพระวจนะและพวกอัครทูตคนอื่นๆได้ทำให้คนตายเป็นขึ้นเช่นกัน (1 พกษ. 17:17-24; 2 พกษ. 4:17-37; กจ. 9:36-42) อย่างไรก็ตาม พระเยซูได้อ้างถึงการเป็นมากกว่าผู้เผยพระวจนะ การอัครรรยนี้แสดงว่าพระองค์มีอำนาจเหนือธรรมชาติเหนือศัตรูสุดท้ายของมนุษย์ คือ ความตาย พวกผู้เผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิมได้ทำนายว่าพระเมสสิยาห์จะฟื้นฟูชีวิต (อสย. 65:17-20; คนล. 12:2)

“การทำให้คนตายเป็นขึ้นสู่ชีวิตเป็นการแสดงสัญลักษณ์พื้นฐานของข่าวประเสริฐ (เช่น [รม. 4:17](#); [อฟ. 2:1, 5](#); [คส. 2:13](#)) สิ่งที่พระเยซูได้ทำเพื่อเด็กหญิงนั้น พระองค์ก็ได้ทำเพื่อทุกคนในคริสตจักรที่ได้ประสบกับชีวิตใหม่ โลกพ้นชีวิตนี้ ก็มีความมั่นใจของคริสตจักรที่ว่าพระเยซูจะทำให้คนเป็นขึ้นจากตายอย่างตามจริง (เปรียบเทียบ [1 ธส. 4:16](#); [1 คร. 15:22-23](#))”[\[655\]](#)

มัทธิวบันทึกว่าทุกคนได้ยินเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ (ข้อ 26) ดังนั้น หลายคนได้เผชิญกับการเลือกของการเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์หรือการปฏิเสธพระองค์

“เราต้องเรียนรู้ที่จะวางใจพระคริสต์และพระสัญญาต่างๆของพระองค์ไม่ว่าเรารู้สึกอย่างไร ไม่ว่าคนอื่นกล่าวอะไร และไม่ว่าสถานการณ์ต่างๆจะเป็นอย่างไร”[\[656\]](#)

อำนาจของพระเยซูที่จะนำชีวิตมายังที่ที่มีความตายก็เด่นชัดในเหตุการณ์สองอย่างนี้ของการฟื้นฟู คือ พยานทั้งสองสำหรับผลประโยชน์ของผู้อ่านชาวยิวโดยเฉพาะ

“มันน่าสนใจที่ไยรัสและผู้หญิงนี้ คือ คนที่ตรงกันข้าม ก็พบ ณ พระบาทของพระเยซู ไยรัสเป็นชายชาวยิวที่สำคัญ เธอเป็นผู้หญิงนิรนามที่ไม่มีชื่อเสียงหรือแหล่งที่มา เขาเป็นผู้นำของธรรมศาลา ในขณะที่โรคภัยของเธอได้กั้นเธอไว้จากการนมัสการ ไยรัสมาช้อนวนอนเพื่อลูกสาวของเขา ผู้หญิงนั้นมาด้วยความจำเป็นของเธอเอง เด็กหญิงนั้นมีสุขภาพดีเป็นเวลา 12 และได้ตายไป ผู้หญิงนั้นป่วยเป็นเวลา 12 และตอนนี้ได้หายป่วย ความจำเป็นของไยรัสนั้นเปิดเผย คือ ทุกคนรู้ แต่ความจำเป็นของผู้หญิงนั้นเป็นความลับ คือพระเยซูเท่านั้นได้เข้าใจ ทั้งไยรัสและผู้หญิงนั้นได้วางใจพระคริสต์และพระองค์ได้ตอบสนองความจำเป็นของพวกเขา”[\[657\]](#)

[การรักษาคนตาบอดสองคน 9:27-31](#)

อีกเหตุการณ์หนึ่งของการฟื้นฟูสองอย่างแสดงถึงความสามารถของพระเยซูที่จะฟื้นฟูการมองเห็นในที่ที่มีความบอด

9:27-28

นี่เป็นครั้งแรกในพระกิตติคุณมัทธิวที่บางคนเรียกพระเยซูว่า “บุตรดาวิด” (เปรียบเทียบ 1:1; 12:23; 15:22; 20:30, 31; 21:9, 15) นี่เป็นชื่อเรียกเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ และอย่างไม่สงสัยว่าการใช้ชื่อเรียกนี้ของคนตาบอดแสดงออกถึงความเชื่อถ้อยของพวกเขาที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ผู้เขียนพระกิตติคุณบันทึกว่าพระเยซูได้รักคนตาบอดทุกคน และแต่ละกรณีก็แตกต่างกัน (เปรียบเทียบ ยน. 9; [มก. 8:22-26](#); [มธ. 20:29-34](#), [มก. 10:46-52](#), และ [ลก. 18:35-43](#)) ตาบอดเป็นโรคกรรมดาในสมัยของพระเยซู แต่ผู้เขียนพระกิตติคุณใช้มันเพื่อจะอธิบายถึงการขาดการรับรู้ฝ่ายวิญญาณอีกด้วย

“ตาบอดเป็นโรคกรรมดาอย่างเป็นทุกข์ในปาเลสไตน์ ส่วนหนึ่งมันมาจากการเปล่งแสงของดวงอาทิตย์ทางตะวันออกบนตาที่ไม่ได้ถูกป้องกัน และส่วนหนึ่งก็เพราะว่าผู้คนไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับความสำคัญของความสะอาดและอนามัย กล่าวโดยเฉพาะ ผุงแมลงและเหล่าแมลงวันไม่สะอาดก็นำการติดเชื้อมาซึ่งนำไปสู่การสูญเสียสายตา”[\[658\]](#)

“การใช้ชื่อเรียกเกี่ยวกับดาวิดในการกล่าวต่อพระเยซูก็พิเศษน้อยกว่าที่บางคนคิด ในปาเลสไตน์ในสมัยของพระเยซู มีการคาดหวังเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่แรงกล้า”[\[659\]](#)

อย่างเห็นแก่ตัวแล้ว “คนตาบอด” ทางกายภาพ “สองคน” นี้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นใครอย่างชัดเจนมากกว่าส่วนใหญ่ของการเห็นคนร่วมสมัยของพวกเขา อิสยาห์ได้เผยพระวจนะว่าพระเมสสิยาห์จะเบิกตาของคนตาบอด ([อิสย. 29:18](#); [35:5-6](#)) บ่อยครั้งในพระกิตติคุณสัมพันธ์บุคคลต่างๆที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งก็อ่อนนวยพระเยซู ซึ่งเรียกพระองค์ว่า “บุตรดาวิด”[\[660\]](#) ดูเหมือนจะมีความสัมพันธ์ระหว่างความลึกของความจำเป็นที่รับรู้ของบุคคลหนึ่งและความเต็มใจของเขาหรือของเธอที่จะเชื่อในพระเยซู

บางทีพระเยซูไม่ได้รักษาชายเหล่านี้กลางแจ้งเนื่องด้วยอย่างน้อยสองเหตุผล พระองค์ได้ทำการอัศจรรย์สองอย่างกลางแจ้งแล้ว ต่อหน้าพยานหลายคนในวันนั้น และบางทีได้ต้องการที่จะทำให้ฝูงชนอยู่ภายใต้การควบคุม (เปรียบเทียบ ข้อ 30) ประการที่สอง โดยการนำคนตาบอดเข้าไปในร่ม พระองค์ก็ได้ทำให้ความเชื่อของพวกเขาเพิ่มขึ้น เนื่องจากว่ามันเกี่ยวข้องกับการ

รอดอยที่นานกว่าสำหรับการรักษา คำถามของพระเยซูส่งเสริมเป้าหมายนี้ (ข้อ 28) ยิ่งกว่านั้น มันอธิบายว่าการร้องขอความช่วยเหลือของพวกเขาจากความมั่นใจในพระองค์ มากกว่ามาจากความต้องการอย่างยิ่ง และมันจจจจความเชื่อของพวกเขาไปที่พระเยซูอย่างเจาะจง และไม่ใช่ที่พระเจ้าโดยทั่วไปเท่านั้น

9:29-31

บางทีพระเยซู “ตะตอง” “นัยน์ตา” ของคนตาบอดเพื่อที่จะช่วยให้พวกเขาเกี่ยวเนื่องกับพระองค์ด้วยการรักษาของพวกเขา เช่นเดียวกับเพราะว่าพระองค์มีความเมตตาสงสาร อย่างไรก็ตาม โดยพื้นฐานแล้ว มันเป็นถ้อยคำของพระเยซู ไม่ใช่แค่การตะตองของพระองค์ที่ส่งผลให้เกิดการรักษาของพวกเขา (เปรียบเทียบ ปฐก. 1) “ให้เป็นไปตามความเชื่อของพวกท่านเถิด” ไม่ได้หมายถึง “ในสัดส่วนต่อความเชื่อของท่าน” แต่ “เพราะว่าท่านเชื่อ” (เปรียบเทียบ (เปรียบเทียบ ข้อ 22) นี่เป็นครั้งเดียวในพระกิตติคุณแรกที่มีทิวนาเสนอความเชื่อในฐานะเงื่อนไขสำหรับการรักษา

พระเยซู “เตือน” พวกเขาอย่างเข้มงวดต่อการบอกใครก็ตามเกี่ยวกับการอัศจรรย์นี้ บางทีเพราะว่าคนตาบอดเหล่านี้ได้ระบุว่าพระเยซูเป็นบุตรดาวิด คำกริยา *เอมบริมา โอไมย* ปรากฏเพียงห้าครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ (มก. 1:43; 14:5; ยน. 11:33, 38) พระเยซูต้องการที่จะหลีกเลี่ยงฝูงชนที่คงได้ติดตามอย่างก้าวของพระองค์และขัดขวางพระองค์ไว้จากการบรรลุนิติภาวะของพระองค์ (เปรียบเทียบ 8:4) พระองค์ต้องการให้ผู้คนที่จะได้ยินเกี่ยวกับพระองค์ และเผชิญกับประเด็นของความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ แต่การเปิดเผยมากเกินไปนั้นจะไม่สร้างสรรค์

น่าเสียดาย แต่อย่างรับรู้ได้ ผู้รับเหล่านี้แห่งพระคุณของพระเมสสิยาห์ไม่เชื่อฟังพระองค์ และกระจ่ายข่าวสิ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อพวกเขาอย่างกว้างขวาง “ตลอดทั้งแผ่นดินนั้น”! พวกเขาควรได้เข้าร่วมกลุ่มของพวกเขาและที่จะติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อต่อไป

กรณีนี้แสดงว่าบางคนในกาลิลี นอกเหนือจากสาวกสิบสองคน ได้สรุปว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ [661] การเน้นในเหตุการณ์นี้อยู่ที่ความสามารถของพระเยซูที่จะฟื้นฟูสายตาที่ซึ่งเคยมีความบอดมาก่อน

การขับวิญญาณที่ก่อให้เกิดความใบ้ 9:32-34

พระเยซูไม่เพียงแต่สามารถนำชีวิตออกจากความตาย และการมองเห็นจากตาบอด แต่พระองค์ยังสามารถให้ความสามารถแก่ผู้คนที่จะพูดได้ผู้ซึ่งไม่สามารถพูดได้มาก่อน แต่ตัวอย่างของการรักษาทางร่างกายเหล่านี้ก็มีความหมายโดยนัยเชิงเปรียบเทียบ คือ ชีวิตฝ่ายวิญญาณนิรันดร์ ความเข้าใจและความเข้าใจต้องแท้ และพยาน

9:32-33 คำกรีกที่แปลว่า “ใบ้” (NASB, *โอฟอส*) อ้างอิงถึงคนหูหนวก คนใบ้ และคนที่ทั้งหูหนวกและเป็นใบ้ สภาพของชายคนนี้เป็นผลลัพธ์ของอิทธิพลของปีศาจ แม้ว่านั่นไม่ใช่สาเหตุในทุกกรณี (เปรียบเทียบ [มก. 7:32-33](#)) การตอบสนองของฝูงชนที่นี่ทำให้การตอบสนองของพวกเขาถึงจุดสุดยอดในส่วนทั้งหมดนี้ของตัวบท นี่คือการคนหนึ่งที่มีอำนาจมากกว่าใครก็ตามที่เคยปรากฏมาก่อน พระเมสสิยาห์จะรักษาคนใบ้ ([อสย. 35:5-6](#)) การสรุปตามธรรมชาติก็คือว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์

9:34 การตอบสนองของพวกเขาฟาริสีตรงกันข้ามกับการตอบสนองของฝูงชนในแง่เป็นไปได้ที่เฉียบขาดที่สุด พวกเขาถือว่าอำนาจของพระเยซูเป็นของซาตานไม่ใช่ของพระเจ้า พวกเขาสรุปว่าพระองค์มาจากซาตานแทนที่จะมาจากพระเจ้า แทนที่จะเป็นพระเมสสิยาห์ พระองค์ต้องเป็นของปลอมของซาตาน จึงสังเกตว่า พวกฟาริสีไม่ได้ปฏิเสธความแท้จริงของการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซู พวกเขาไม่สามารถทำอย่างนั้นได้ พวกเขายอมรับว่าการอัศจรรย์เหล่านั้นเป็นการกระทำที่เหนือธรรมชาติ อย่างไรก็ตาม พวกเขาถือว่าการอัศจรรย์เหล่านั้นเป็นของอำนาจของปีศาจแทนที่จะไม่เป็นของอำนาจของพระเจ้า

พยานนี้ต่อสิทธิอำนาจพระเยซูก็มา ณ ตอนจบของการรวบรวมเกี่ยวกับเรื่องราวของการสำแดงถึงอำนาจของพระเยซู (8:1—9:34) บางทีมีทิวตั้งใจให้ผู้ฟังที่จะเข้าใจว่า สิ่งนี้เป็นการตอบสนองโดยทั่วไปต่อการอัศจรรย์เหล่านี้ทั้งหมด[662] การตอบสนองนี้ก็ดำเนินต่อไปและส่งผลให้เกิดการกล่าวหาของพวกฟาริสีใน 12:24: “คนนี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น”

ยิ่งกว่านั้น พยานนี้ก็ตรงกันข้ามกับความคิดเห็นของนายร้อยชาวต่างชาติ (8:5-13) ผู้เห็นว่าพระเยซูปฏิบัติภารกิจภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า นี่เป็นหลักฐานเดียวของโครงสร้างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรในบทที่ 8 และ 9 ซึ่งข้าพเจ้าจะให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมดังนี้

เหตุการณ์นั้นอธิบายถึงความสามารถของพระเยซูที่จะทำให้ผู้คนสามารถที่จะพูดได้ผู้ซึ่งไม่สามารถพูดได้มาก่อน สิ่งนี้สำคัญในผู้คนที่กล่าวยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และพวกสาวกที่เป็นพยานถึงพระเยซู มันอธิบายความเมตตาสงสารของพระเยซูที่มีต่อคนที่จำเป็นอีกด้วย

หนึ่งในหัวข้อหลักในตอนนี้ (8:1—9:34) คือ การแพร่กระจายของชื่อเสียงของพระเยซู สิ่งนี้ส่งผลให้เกิดจำนวนที่เพิ่มขึ้นต่อผู้คนที่สรุปว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ยิ่งกว่านั้น มันส่งผลให้เกิดการต่อต้านที่เพิ่มขึ้นจากพวกศัตรูของพระเยซู พวกผู้นำทางศาสนาของอิสราเอลและแม้กระทั่งพวกสาวกบางคนของยอห์นผู้ให้บัพติศมา อย่างไรก็ตาม พวกผู้นำทางศาสนาบางคนได้เชื่อในพระเยซู ไยรัสก็เป็นคนหนึ่ง การต่อต้านต่อพระเยซูก็เพิ่มขึ้นท่ามกลางบรรดาผู้ที่เสียหายทางเศรษฐกิจเช่นเดียวกับบรรดาผู้ที่เสียหายทางศาสนาเนื่องจากพันธกิจของพระองค์ อย่างไรก็ตาม จุดประสงค์หลักของมัทธิวคือที่จะนำเสนอพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ตามที่ได้สัญญาไว้ผู้ซึ่งสามารถสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกได้

เนื้อหาทั้งหมดนี้ก็เตรียมผู้อ่านสำหรับเหตุการณ์ถัดไปอีกด้วย คือ การเปิดเผยพระองค์เองของพระเยซูต่อพวกสาวกในการอภิปรายหลักที่สองของพระองค์ (บทที่ 10)

ดูเหมือนบทที่ 8—9 เป็นโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรที่จัดจําความสนใจของผู้อ่านไปที่อำนาจของพระเยซูที่จะพิชิตซาตาน (8:28-34)

- A อำนาจของพระเยซูที่จะรักษา (8:1-17; สามเหตุการณ์และสรุป [8:16-17])
- B สิทธิอำนาจของพระเยซูเหนือตัวบุคคลของพวกสาวกของพระองค์ (8:18-22; สองบทเรียน)
- C อำนาจที่เหนือธรรมชาติของพระเยซู (8:23—9:8; สามเหตุการณ์พร้อมกับชัยชนะเหนือซาตานในเหตุการณ์ตรงกลาง)
- B' สิทธิอำนาจของพระเยซูเหนืองานของพวกสาวกของพระองค์ (9:9-17; สองบทเรียน)
- A' อำนาจของพระเยซูที่จะฟื้นฟู (9:18-38; สามเหตุการณ์และสรุป [9:35-38])

ข. การป่าวประกาศถึงการปรากฏของกษัตริย์ 9:35—11:1

หัวใจของส่วนนี้มีคำกำชับของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์ที่จะป่าวประกาศความโกลีของแผ่นดินของพระเจ้า (บทที่ 10) คือ การอภิปรายเกี่ยวกับภารกิจของพระเยซู มัทธีวนำคำกำชับนี้ด้วยการสำแดงของอำนาจของกษัตริย์ อย่างที่ท่านแนะนำคำเทศนาบนภูเขาโดยการรับรองถึงคุณสมบัติของกษัตริย์ (เปรียบเทียบ 4:23; 9:35) อย่างไรก็ตาม มีความแตกต่างที่สำคัญบางอย่างอีกด้วยระหว่างส่วนเหล่านี้ของพระกิตติคุณนี้ ก่อนคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูแยกจากฝูงชน (5:1) แต่ที่นี่ พระองค์มีความเมตตาสงสารต่อพวกเขา (9:36) ตอนนั้น พระองค์ปรณินิบัติพวกสาวกของพระองค์ แต่ตอนนี้ พระองค์ส่งพวกสาวกของพระองค์ที่จะปรณินิบัติฝูงชนในอิสราเอล คำเทศนาบนภูเขาเป็นพื้นฐานต่อความเข้าใจของพวกสาวกถึงแผ่นดินของพระเจ้า การอภิปรายนี้เป็นพื้นฐานต่อการป่าวประกาศแผ่นดินพระเจ้าของพวกเขา พระเยซูได้เริ่มต้นกล่าวถึงเรื่องราวต่างๆของการเป็นสาวกแล้ว (บทที่ 5—7; 8:18-22; 9:9-17) ตอนนี้พระองค์ให้ความสนใจแก่สิ่งเหล่านั้นมากขึ้น

1. ความเมตตาสงสารของพระเยซู 9:35-38 (เปรียบเทียบ มก. 6:6)

ส่วนนี้สรุปเหตุการณ์ต่างๆก่อนหน้าที่นี่ที่กล่าวถึงการรักษาเป็นหลัก และเตรียมสำหรับการอภิปรายที่สองของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์ มันเป็นการเปลี่ยนผ่าน ที่จัดเตรียมตัวเชื่อมจากสภาพของผู้คนที่บทที่ 9 เปิดเผยกับสิ่งที่กษัตริย์ตั้งใจที่จะทำเกี่ยวกับสภาพนั้น (เปรียบเทียบ 4:23-25) งานของพระเยซูก็ขยายจนพระองค์ต้องการคนงานมากขึ้นหลายคนที่จะช่วยเหลือพระองค์

- 9:35 ข้อนี้สรุปหัวใจของพันธกิจของพระเยซูในกาลิลี ยิ่งกว่านั้น มันจัดเตรียม เหตุผลอันสมควร สำหรับระยะใหม่แห่งพันธกิจของพระองค์ผ่านทางสาวกสิบสองคน ณ เวลานี้ มีเมืองและหมู่บ้านประมาณ 240 แห่งในกาลิลี[663]
- 9:36 จนเดี๋ยวนี้ มัทธีวนำเสนอฝูงชนในฐานะชาวกาลิลีเหล่านั้นที่ได้ฟังและสังเกตพระเยซูด้วยความประหลาดใจ ตอนนี้พวกเขากลายเป็นเป้าแห่งความหวังโยของพระองค์ “ความสงสาร” ของพระองค์ที่มีต่อฝูงชนทำให้นึกถึงการอธิบายของเอเสเคียลถึงความสงสารของพระเจ้าที่ต่ออิสราเอล (อสค. 34) “เป็นทุกข์” (NASB) จริงๆแล้วหมายถึง “ถูกรังควาน” (NIV) มันพรรณนาถึงคนยิวที่ถูกรังแกและกดขี่โดยพวกผู้นำทางศาสนาของพวกเขา พวกเขา “หดหู่ใจ” (NASB) เพราะว่าพวกเขา “สิ้นหวัง” (NIV) ไม่มีใครสามารถช่วยกู้พวกเขาได้ พวกเขาขาดการเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพเหมือน “ฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง” (เปรียบเทียบ กคจ. 27:17; 1 พกษ. 22:17; 2 พศด. 18:16; อสย. 53:6; อสค. 34:23-24; 37:24) ภาคพันธสัญญาเดิมอธิบายทั้งพระเจ้าและ

พระเมสสิยาห์ในฐานะพระผู้เลี้ยงแห่งประชากรของพระองค์ (เปรียบเทียบ 2:6; 10:6, 16; 15:24; 25:31-46; 26:31)

9:37-38

อย่างไรก็ตาม การใช้สำนวนโวหารของพระเยซูในกล่าวต่อพวกสาวกของพระองค์เป็นการใช้สำนวนโวหารเกี่ยวกับเกษตรกรรม พระองค์ต้องการใส่ความสงสารของพระองค์ต่อฝูงชนในพวกเขา พระเยซูถือว่าอิสราเอลเป็นทุ่งนาที่มีต้นข้าวมากมาย ต้นข้าวเหล่านั้นจะต้องถูกเก็บเกี่ยวเพื่อการเก็บรักษาที่ปลอดภัยในยุ้งฉางของแผ่นดินของพระเจ้า พวกมันจะตาย ณ จุดที่พวกมันอยู่ และประเทศจะประสบกับความเสียหายถ้า “คนงาน” ไม่ได้นำพวกเขาเข้ามาในไม่ช้า นำเสียตาย มีคนงานไม่พอที่จะทำงานที่ใหญ่โตนี้ ดังนั้น พระเยซูสั่งให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะอ้อนวอนพระเจ้า ผู้ทรงเป็นเจ้านายแห่งการเก็บเกี่ยว ที่จะจัดเตรียมคนงานเพิ่มเพื่อ “การเก็บเกี่ยวของพระองค์”

“เป็นความฝันของพระคริสต์ที่ทุกคนควรเป็นมิชชันนารีและคนเก็บเกี่ยว มีบรรดาผู้ที่ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากอธิษฐาน เพราะว่าชีวิตได้ทำให้พวกเขาได้รับการช่วยเหลือ และคำอธิษฐานของพวกเขาก็เป็นกำลังของคนงานอย่างแท้จริง แต่นั่นไม่ใช่แนวทางสำหรับเราส่วนใหญ่ เพราะว่าเราทั้งหลายมีกำลังของร่างกายและสุขภาพที่ดีของจิตใจ แม้กระทั่งการให้เงินของเราก็ไม่พอ ถ้าการเก็บมนุษย์จะถูกเก็บเกี่ยว จากนั้นเราทุกคนต้องเป็นคนเก็บเกี่ยว เพราะว่ามีบางคนที่เราแต่ละคนสามารถและต้องนำมายังพระเจ้า”^[664]

“เราแทบจะไม่ได้ยินคำอธิษฐานของนักเทศน์มากขึ้น บางครั้ง อย่างแท้จริงนั้นพระเจ้าจะต้องผลักดันหรือบังคับผู้ชาย [หรือผู้หญิง] ไปสู่พันธกิจผู้ซึ่งต่อต้านหน้าที่อันเป็นที่รู้จักของเขา”^[665]

ภาพนั้นเป็นภาพของการเปลี่ยนแปลงที่ใกล้จะมาถึง การเปลี่ยนแปลงกำลังมา ไม่ว่าคนอิสราเอลได้ยอมรับพระเมสสิยาห์ของพวกเขาหรือไม่ ไม่ว่ามันจะเป็นประโยชน์หรือเป็นความเสียหายต่อประเทศ จำนวนที่เพียงพอของคนงานเป็นองค์ประกอบเดียวที่จะกำหนดแนวทางที่การเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้น เป็นที่ชัดเจนว่า มัทธิวคาดหวังให้ผู้อ่านของท่านที่จะเข้าใจว่า “พวกสาวก” เป็น *ทุกคน* ที่อยู่ในความสัมพันธ์เกี่ยวกับการเรียนรู้กับพระเยซู ณ จุดนั้น

ในเวลานั้น แทนที่จะเป็นแค่สาวกสิบสองคน นั่นเป็นแนวทางที่ท่านใช้คำศัพท์นั้นจนเดี๋ยวนี้
ในพระกิตติคุณนี้ (เปรียบเทียบ 10:1)

“ในระยะเริ่มแรกของการเป็นสาวกของพวกเขา การได้ยินและการเห็น
ดูเหมือนจะเป็นการงานหลักของสาวกสิบสองคน”^[666]

2. การบัญชาของพระเยซูต่อสาวก 12 คน 10:1-4 (เปรียบเทียบ มก. 6:7; ลก. 9:1-2)

10:1

นี่เป็นการอ้างอิงแรกของมัทธิวถึงสาวก 12 คนของพระเยซู แม้ว่าที่นี่ท่านบอกเป็นนัยถึง
อัตลักษณ์ก่อนหน้าของพวกเขาในฐานะกลุ่ม พระองค์ “เรียก” (คำกรีก *προσκαλεῖ*) ชาย
เหล่านี้อย่างที่กษัตริย์บัญชาข้าแผ่นดินของเขา พระองค์ผู้มี “สิทธิอำนาจ” ทั้งสิ้นตอนนี้
มอบหมายสิทธิอำนาจบางอย่างแก่กลุ่มที่เลือกสรรนี้ของสาวก บางทีพระเยซูเลือกสาวก 12 คน
เพราะว่าอิสราเอลมี 12 เผ่า

“ทันใดที่พระองค์ [พระเยซู] กล่าวจำนวนนั้น ยิวทุกคนแห่งความหลักแหลม
ฝ่ายวิญญาณใดๆต้องได้เริ่มแลเห็น ‘แผนงานของพระเมสสิยาห์’”^[667]

ถ้าอิสราเอลได้ยอมรับพระเยซู สาวก 12 คนเหล่านี้บางทีคงได้กลายมาเป็นพวกผู้นำของ
อิสราเอลในแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ อย่างที่มันเป็นเช่นนั้น พวกเขาได้กลายมาเป็นพวกผู้นำของ
คริสตจักร

จนเดี๋ยวนี้ ไม่มีหลักฐานที่ว่าพวกสาวกของพระเยซูสามารถจับผีและรักษาคนเจ็บป่วยได้ นี่เป็น
อำนาจใหม่ที่พระองค์มอบแก่พวกเขาสำหรับภารกิจที่ซึ่งพระองค์จะส่งพวกเขาไปทำในไม่ช้า
ความสามารถนี้เป็นการสำแดงที่ชัดเจนถึงความยิ่งใหญ่ที่พิเศษของพระเยซู

“สิ่งนี้ไม่มีแบบอย่างมาก่อนในประวัติศาสตร์ยิว แม้กระทั่งโมเสสหรือ
เอลียาห์ก็ไม่ได้ให้อำนาจที่อัศจรรย์แก่พวกสาวกของพวกเขา เอลียาห์ได้รับ
อนุญาตให้ส่งผ่านอำนาจของเขาไปยังเอลีซา แต่เมื่อเขาเองได้ถูกย้ายออกจาก
โลกนี้เท่านั้น”^[668]

10:2-4

สาวก 12 คนที่พิเศษตอนนี้ได้รับชื่อเรียก “อัครทูต” คำนามนี้ *อะพอสโทลอส* ในภาษากรีกมาจากคำกริยา *อะพอสเทลโล* ซึ่งหมายถึง “ส่ง” นี่ไม่ใช่คำศัพท์ทางหลักการจนกระทั่งพระเยซูทำให้มันเป็นเช่นนั้น โดยทั่วไปแล้ว มันดำเนินต่อไปที่จะอ้างอิงผู้คนที่ถูกส่งออกไปด้วยเนื้อหาของคริสเตียน เช่น บารนาบัส ([กจ. 14:4, 14](#); [รม. 16:7](#); [1 คร. 12:28-29](#); [2 คร. 8:23](#); [ฟป. 2:25](#)) มันอ้างอิงถึงผู้ส่งสารใดๆ ([ยน. 13:16](#)) และแม้กระทั่งถึงพระเยซู ([ฮบ. 3:1](#)) เปาโลกลายมาเป็นอัครทูตผู้ซึ่งได้รับการบัญชาของท่านจากองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยตรง อย่างไรก็ตามที่สาวกที่พิเศษ 12 คนได้รับ นี่เป็นที่เดียวที่มัทธิวใช้คำว่า “อัครทูต” บางที่ท่านใช้มันที่นี่เพราะว่าพระเยซูดำเนินการที่จะเตรียมที่จะส่งชาย 12 คนเหล่านี้ในภารกิจที่พิเศษต่อคนอิสราเอล (ข้อ 5-42)

รายชื่อของอัครทูต 12 คนปรากฏใน [มาระโก 3:16-19](#); [ลูกา 6:13-16](#); และ [กิจการ 1:13](#), เช่นเดียวกับที่นี่ จากการเปรียบเทียบรายชื่อที่เราสังเกตว่าคุณเหมือนว่ามีสามกลุ่มซึ่งแต่ละกลุ่มมีสาวกสี่คน คุณเหมือนว่า เปโตร ฟิลิป และยากอบบุตรของอัลเฟอัสได้เป็นผู้นำของกลุ่มเหล่านี้

	มธ. 10:2-4	มก. 3:16-19	ลก. 6:14-16	กจ. 1:13
1.	ซีโมนเปโตร	ซีโมนเปโตร	ซีโมนเปโตร	เปโตร
2.	อันดรูว์	ยากอบ	อันดรูว์	ยอห์น
3.	ยากอบ	ยอห์น	ยากอบ	ยากอบ
4.	ยอห์น	อันดรูว์	ยอห์น	อันดรูว์
5.	ฟิลิป	ฟิลิป	ฟิลิป	ฟิลิป
6.	บารโธโลมิว	บารโธโลมิว	บารโธโลมิว	โรมัส
7.	โรมัส	มัทธิว	มัทธิว	บารโธโลมิว
8.	มัทธิว	โรมัส	โรมัส	มัทธิว
9.	ยากอบบุตร อัลเฟอัส	ยากอบบุตร อัลเฟอัส	ยากอบบุตร อัลเฟอัส	ยากอบบุตร อัลเฟอัส

10.	ซัดเคอัส	ซัดเคอัส	ยูดาบุตรของ ยากอบ	ยูดาบุตรของ ยากอบ
11.	ซี โ ม น พ ร ร ค ชาตินิยม	ซี โ ม น พ ร ร ค ชาตินิยม	ซี โ ม น ที่ เรื ย ก กันว่าเศโลเท	ซี โ ม น พ ร ร ค ชาตินิยม
12.	ยูดาอิสคาริโอท	ยูดาอิสคาริโอท	ยูดาอิสคาริโอท	

ที่นี้ชื่อของเปโตรปรากฏครั้งแรก อย่างเช่นในรายชื่อที่อื่นทั้งหมด บางทีเพราะว่าท่านเป็น “คนแรกท่ามกลางคนที่เท่าเทียมกัน” ยิ่งกว่านั้น มัทธิวอาจได้ลงรายชื่อของท่านก่อนเพราะว่าท่านกลายมาเป็นอัครทูตที่สำคัญต่อคนยิว[669] ชื่อของยากอบปรากฏก่อนชื่อของยอห์นน้องชายของท่านบางทีเพราะว่ายากอบแก่กว่า มัทธิวอธิบายถึงตนเองอย่างถ่อมใจว่าเป็น “คนเก็บภาษี”

“ซัดเคอัส” (“ใจที่อบอุ่น”) และ “ยูดาบุตร (หรือน้องชาย) ของยากอบ” ดูเหมือนจะเป็นสองชื่อสำหรับคนๆเดียวกัน และ “ซีโมนที่เรียกกันว่าเศโลเท” ดูเหมือนจะเป็นบุคคลเดียวกันว่า “ซีโมนพรรคชาตินิยม” พรรคชาตินิยมจัดตั้งพรรคการเมืองในอิสราเอลซึ่งมีจุดศูนย์กลางในกาลิลีที่แสวงหาที่จะสลัดแอกของโรมัน[670] อย่างไรก็ตาม “พรรคชาตินิยม” ไม่ได้กลายมาเป็นคำศัพท์ทางหลักการสำหรับสมาชิกของกลุ่มปฏิวัตินี้จนกระทั่งสงครามของยิว (ค.ศ. 68-70).[671] ดังนั้น “พรรคชาตินิยม” ที่นี้บางทีอ้างอิงถึงชื่อเสียงของซีโมนสำหรับความร้อนรนทางศาสนา[672] “คานาเนียน” เป็นรูปแบบอารเมคของ “เศโลเท” และไม่ได้อ้างอิงถึงแผ่นดินคานาอัน

“อิสคาริโอท” อาจหมายถึง “แห่งเครีโอท” ซึ่งเป็นชื่อของหมู่บ้านปาเลสไตน์สองแห่ง หรือ “คนข้อมผ้า” ซึ่งเป็นอาชีพที่เป็นไปได้ของเขา มันอาจจะเป็นการถ่ายตัวอักษรของภาษาละติน *ซิกคาริอัส* ซึ่งเป็นกลุ่มเคลื่อนไหวแบบคนคลั่งในเรื่องใดๆ[673] นักวิชาการบางคนเชื่อว่ามันหมายถึง “ผู้เทียมเท็จ” และมาจากภาษาอารเมค *เซคาร์* ที่แปลว่า “ความเท็จ”[674] ชื่อ “อันครูว์” และ “ฟิลิป” เป็นภาษากรีกและบางทีสะท้อนถึงธรรมเนียมแบบกรีกมากขึ้นเกี่ยวกับบ้านเกิดของพวกเขา คือ เบธไซดา ซึ่งอยู่ด้านตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน(ยน. 1:44)

ชายเหล่านี้ได้กลายเป็นตัวแทนหลักของพระเยซูในการดำเนินภารกิจของพระองค์แน่นอนว่า แม้ว่า “ยูดาส” ได้พิสูจน์ว่าเป็นสาวกที่หน้าซื่อใจคด บางทีมัทธิวอธิบายถึงสาวกสิบสองคนเป็นคู่เพราะว่าพวกเขาได้ออกไปเป็นคู่ (มก. 6:7).[675]

3. คำกำชับของพระเยซูเกี่ยวกับภารกิจของพวกอัครทูตของพระองค์ 10:5-42

มัทธิวดำเนินการที่จะบันทึกการอภิปรายหลักที่สองในพระกิตติคุณของท่าน คือ การอภิปรายเกี่ยวกับภารกิจ มันมีคำสั่งที่พระเยซูให้แก่อัครทูต 12 คนก่อนที่พระองค์ส่งพวกเขาออกไปเพื่อจะป่าวประกาศความไฉฉะของแผ่นดินของพระเมสสิยาห์

“ถ้าคำเทศนาบนภูเขาได้ถูกถ่ายทอดอย่างเหมาะสมในโอกาสเมื่อคณะอัครทูตได้ถูกก่อตั้ง การอภิปรายนี้ในเรื่องหน้าที่ของอัครทูตก็ไม่ได้เหมาะสมน้อยกว่าเมื่อสมาชิกของคณะนั้นทำงานที่พวกเขาได้เรียกให้ทำก่อน”[676]

คิงส์เบอรีเห็นหัวข้อของคำกล่าวนี้เป็น “ภารกิจของพวกสาวกต่ออิสราเอล” และให้โครงร่างดังต่อไปนี้ (I) ในการถูกส่งไปยังแคะหลงของวงศัวานอิสราเอล (10:5ข-15); (II) ในการตอบสนองต่อการข่มเหง (10:16-23) และ (III) ในการเป็นพยานอย่างปราศจากความกลัว (10:34-42).[677] ในขณะที่มีคำแนะนำอย่างมากในการปรนนิบัติพระเยซูที่นี่ ก็มีการเน้นถึงการข่มเหงค่อนข้างมากอีกด้วย

“ก่อนที่พระเยซูส่งพวกทูตของพระองค์ออกไปเพื่อปรนนิบัติ พระองค์ได้เทศนา ‘คำเทศนาเกี่ยวกับการแต่งตั้ง’ เพื่อจะหนุนใจและเตรียมพวกเขา ในคำเทศานี้ กษัตริย์ก็มีบางสิ่งที่จะกล่าวต่อ ผู้รับใช้ ทั้งหมด ของพระองค์ คือ ในอดีต ปัจจุบันและอนาคต จนกว่าเราตระหนักถึงความเป็นจริงนี้ เนื้อหาของบทนี้จะดูเหมือนสับสนอย่างสิ้นหวัง”[678]

“มันเป็นเครื่องแสดงถึงความแท้จริงของมัน และสมควรต่อการสังเกตที่พิเศษว่า การอภิปรายนี้ในขณะที่ไม่เป็นของยิวอย่างมากในวิญญาน ก็เป็นมากกว่าของยิวอื่นใดในรูปแบบความคิดและวิธีการของการแสดงออกแม้กระทั่งมากกว่าแบบนั้นในคำเทศนาบนภูเขา”[679]

การสังเกตนี้บ่งบอกว่าภารกิจนี้เป็นของยิวโดยเฉพาะ กระนั้น อย่างเช่นในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูกล่าวออกไปกว่าผู้ฟังใกล้ชิดของพระองค์พร้อมกับการมีพวกสาวกภายหลังในความคิดอีกด้วย นี่ดูเหมือนชัดเจน เมื่อเราเปรียบเทียบคำสั่งนี้กับคำสอนภายหลังในเรื่องการปฏิบัติของพวกสาวกของพระคริสต์ในยุคปัจจุบัน

ขอบเขตของภารกิจ 10:5-8

แรกสุด พระเยซูอธิบายถึงขอบเขตและธรรมชาติของพันธกิจชั่วคราวต่ออิสราเอลของพวกอัครทูต

10:5-6 พวกอัครทูตจะต้องจำกัดพันธกิจของพวกเขาต่อคนยิวที่อาศัยอยู่ในกาลิลี พวกเขาจะต้องไม่ไปยังเขตแดนของชาวต่างชาติทางทิศเหนือหรือทิศตะวันออก หรือทิศใต้ที่ที่ชาวสะมาเรียมีมากกว่า (เปรียบเทียบ [กจ. 1:8](#)) โดยเชื้อชาติแล้ว “ชาวสะมาเรีย” เป็นคนยิวแค่บางส่วน พวกเขาเป็นลูกหลานของคนยิวที่ยากจนที่สุดผู้ซึ่งคนอัสซีเรียได้ละไว้ในแผ่นดินแห่งพระสัญญาเมื่อพวกเขาได้นำอาณาจักรฝ่ายเหนือไปสู่การเป็นเชลย และคนต่างชาติผู้ซึ่งคนอัสซีเรียได้นำเข้ามาในศาสนานั้น พวกเขาเพียงแค่มองรับว่าพื้นที่ทุกมิลิตรีอานาจ นี่คือการอ้างอิงเดียวของมัทธิวถึงชาวสะมาเรีย

อย่างเจาะจงแล้ว พวกอัครทูตจะต้องไปยัง “กะหล่งของวงศ์งานอิสราเอล” ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่อธิบายถึงคนยิวทั้งหมด ([อสย. 53:6](#); [ยรม. 50:6](#); อสค. 34) การระบุที่เน้นถึงคุณลักษณะที่จำเป็นของคนยิว พระเยซูส่งพวกเขาไปยังคนยิวโดยเฉพาะเพื่อจะทำสามสิ่ง พวกเขาจะป่าวประกาศการปรากฏของพระเมสสิยาห์ของยิว ป่าวประกาศแผ่นดินของยิว และจัดเตรียมหมายสำคัญต่างๆต่อคนยิวผู้ซึ่งได้เรียกร้องสิ่งเหล่านั้นในฐานะเป็นหลักฐานของการให้สิทธิอำนาจของพระเจ้า

พระเยซูไม่ได้ต้องการต่อต้านเพิ่มเติมที่จะมาจากชาวต่างชาติและชาวสะมาเรีย พระองค์จะต้องรับมือกับการต่อต้านอย่างพอเพียงจากคนยิว แผ่นดินของพระองค์จะเป็นแผ่นดินสากล แต่ ณ ระยะเวลาแห่งพันธกิจของพระองค์ พระเยซูต้องการที่จะนำเสนอแก่นแก่นคนยิวก่อน เราได้สังเกตแล้วว่าพระเยซูจำกัดพันธกิจของพระองค์แก่นคนยิวเป็นหลักไม่ใช่เฉพาะ (8:1-13) พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิว

10:7-8

พวกอัครทูตจะต้องป่าวประกาศข่าวสารอย่างเดียวกันที่ข้ออื่น (3:2) และพระเยซูได้ป่าวประกาศ (4:17, 23; 9:35) พวกเขาจะต้องเป็นนักเทศน์ที่ท่องเที่ยวไป อย่างที่ชายเหล่านี้ได้เป็น [680] การขาดของ “กลับใจใหม่” ที่นี้ไม่ควรเป็นปัญหาเพราะว่าเนื่องจากว่าเราได้ชี้ให้เห็นว่าการกลับใจใหม่ไม่ใช่ขั้นตอนที่แยกออกในการเตรียมแต่เป็นแนวทางของการอธิบายถึงการเตรียมที่พอเพียง

“ถ้าชนชาติยิวสามารถถูกนำมาสู่การกลับใจใหม่ ยุคใหม่คงจะเริ่ม ดู กจ. 3:19-20 ยน. 4:22” [681]

“แผ่นดินสวรรค์” มา “ใกล้แล้ว” นั่นคือ ใกล้จะมาถึง มันยังไม่ได้เริ่มขึ้น อานาจที่พวกอัครทูตนี้จะทำให้ผู้ฟังชาวยิวประทับใจด้วยการให้สิทธิอำนาจของพระเจ้าเกี่ยวกับข่าวสารของพวกเขา (เปรียบเทียบ 12:28) นั่นเป็นจุดประสงค์ของหมายสำคัญตลอดภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ [682]

มัทธิวไม่ได้อ้างอิงถึงการทำให้ “คนตาย” เป็นขึ้นและการรักษา “คน โรครื้อน” ก่อนหน้านี้ (ข้อ 1) พวกเขาจะต้องให้การรับใช้ของพวกเขาโดยไม่คิดมูลค่า เพราะว่าข่าวดีที่พวกเขาได้รับไม่ได้ทำให้พวกเขาต้องจ่ายอะไร

การจัดเตรียมสำหรับภารกิจของพวกเขา 10:9-15 (เปรียบเทียบ มก. 6:8-11; ลก. 9:3-5)

พระเยซูอธิบายต่อไปถึงการที่อัครทูต 12 คนจะต้องปฏิบัติตัวในภารกิจของพวกเขาอย่างไร

10:9-10

พวกเขาจะต้องไม่นำเงินที่พอเพียงไปกับพวกเขาเพื่อจะค้ำจุนพวกเขาในขณะที่พวกเขาปรนนิบัติ “หา” (NASB, คำกรีก *คะเทเซสเช*) สามารถหมายถึง “นำไปด้วย” (NIV, มก. 6:9) หรือ “จัดหามา” ในขณะที่พวกเขาปรนนิบัติ (กจ. 1:18; 8:20; 22:28) บางทีพระเยซูไม่ต้องกรทำให้พวกเขาที่จะสะสมเงินขณะที่พวกเขาปรนนิบัติ หรือที่จะนำเงินที่พอเพียงไปด้วยเพื่อจะค้ำจุนพวกเขา พวกเขาจะต้องไม่นำเสื้อคลุมเพิ่มเติมไปด้วย (“เสื้อสองตัว”) เช่นกัน ในอีกนัยหนึ่ง พวกเขาจะต้องเดินทางอย่างง่าย ๆ และไม่มีภาระผูกพัน โดยการครอบครองทรัพย์สินสมบัติ

“ณ สมัยนี้ ชาวนาซีเริ่มการเดินทางในระยะสั้นๆก่อนข้างยาวนานโดยปราศจากสิ่งเกินในกระเป๋าของเขา และผู้เผยพระวจนะของมุสลิมสมัยใหม่แห่งทาร์ซิชาก็ส่งพวกอัครทูตของเขาไปยังเขตแดนที่เหมือนกันนี้ พวกเขาไม่ได้ทำให้พวกเขาเองมีภาระผูกพันด้วยเสื้อสองตัวเช่นกัน พวกเขาฝึกให้เคยชินกับการนอนในเสื้อผ้าที่พวกเขามีระหว่างกลางวัน และในสภาพอากาศเช่นนี้ ผู้คนที่เรียบง่ายเช่นนั้นก็ไม่ประสบกับความไม่สะดวกจากมัน พวกเขาสวมรองเท้าที่หยาบ ซึ่งเป็นการสนองต่อรองเท้าแตะของคนโบราณ แต่ไม่เคยนำรองเท้าสองคู่ไปด้วยและแม้ว่าไม้เท้าเป็นสิ่งที่ไปด้วยสม่ำเสมอของคนเดินทางทั้งหมด พวกเขาก็พึงพอใจกับ *อันเดียว*”[683]

ในฐานะหลักการ โดยทั่วไป บรรดาผู้ที่ปรนนิบัติสิ่งฝ่ายวิญญาณต่างๆก็มีสิทธิ์ที่จะคาดหวังคำตอบแทนทางกายภาพเป็นการตอบแทน (ฉธบ. 25:4; 1 คร. 9:4-18; 1 ทธ. 5:17-18) นั่นคือหลักการที่พระเยซูต้องการที่จะสอนพวกสาวกของพระองค์ โดยพื้นฐานแล้ว นักปรัชญาและอาจารย์ที่ท่องเที่ยวไปที่คาดหวังอาหาร ห้อง และคำตอบจากผู้ฟังของพวกเขา[684]

10:11-15

พวกเขาจะต้องพักกับเจ้าบ้านที่ “เหมาะสม” ไม่จำเป็นต้องเป็นการอำนวยความสะดวกที่สะดวกหรือหรูหราที่สุด บุคคลที่เหมาะสมจะเป็นผู้ที่ต้อนรับตัวแทนของพระเยซูและข่าวสารของแผ่นดินของพระเจ้า เขาหรือเธอจะเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับ “สุนัข” และ “สุกร” ที่พระเยซูได้บอกให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะหลีกเลี่ยงก่อนหน้านี้ (7:6) ณ เวลานี้ บางทีมีผู้คนในหมู่บ้านของชาวกาลิลีส่วนใหญ่ผู้ได้อยู่ในฝูงชนและสังเกตพระเยซู ผู้เห็นอกเห็นใจของพระองค์คงได้เป็นเจ้าบ้านที่เต็มใจที่สุดสำหรับพวกสาวกของพระองค์

“การทักทาย” ที่สาวกจะให้แก่เจ้าบ้านของเขาก็เป็นการทักทายตามปกติของสมัยนั้น (“สันติสุข”) ถ้าเจ้าบ้านของเขาพิสูจน์ว่าไม่เหมาะสมโดยการไม่ดำเนินการที่จะต้อนรับสาวกนั้นต่อไป เขาจะต้องละบ้านหลังนั้นและพักอยู่ในที่อื่น โดยการถอนตัวอย่างเป็นส่วนตัว สาวกนั้นจะถอน *พระพร* จากบ้านหลังนั้น นั่นคือ การปรากฏของเขาในฐานะตัวแทนของพระเยซู พวกอัครทูตจะต้องทำต่อเมืองอย่างที่พวกเขาทำต่อบ้านเรือน

“ในการละเขตแดนของชาวต่างชาตินั้น คนยิวที่เคร่งศาสนาจะสะบัดผงศักดิ์ของแผ่นดินของชาวต่างชาติจากเท้าและเสื้อผ้าของพวกเขาซึ่งทิ้งไว้ข้างหลัง. . . ดังนั้นก็เป็นการแยกตัวเขาเองจากภาวะมลพิษของบรรดาแผ่นดินเหล่านั้นและการพิพากษาที่เตรียมไว้สำหรับพวกเขา สำหรับพวกสาวกที่จะทำสิ่งนี้กับบ้านเรือนและเมืองของยิวก็จะเป็นแนวทางเชิงสัญลักษณ์ของการกล่าวว่าพวกทูตของพระเมสสิยาห์ตอนนี้ถือว่าสถานที่เหล่านั้นเป็นของชาวต่างชาติ เป็นมลพิษ และมีแนวโน้มต่อการพิพากษา (เปรียบเทียบ กจ. 13:51; 18:6)”[685]

“การพิพากษา” ที่น่ากลัวก็รอคอยพลเมืองของเมืองต่างๆของชาวยิวที่ปฏิเสธพระเมสสิยาห์มากกว่าการพิพากษาที่มายังผู้อาศัยที่ชั่วร้ายของ “โสโดมและ โกอโมราห์” ที่ได้ประสบกับการทำลายของพระเจ้าแล้ว (ปฐมก. 19) ข้อความนี้บ่งบอกว่าจะมีระดับของการพิพากษาและการทรมานสำหรับผู้หลงหาย (เปรียบเทียบ 11:22, 24; ฮบ. 10:28-29) ผู้ไม่เชื่อของเมืองโสโดมและโกโมราห์จะได้รับการพิพากษาของพวกเขา ณ พระที่นั่งใหญ่สีขาว (วิว. 20:11-15)

คนยิวที่ไม่เชื่อแห่งสมัยของพระเยซูจะยืนอยู่ต่อหน้าพระเยซู ณ การพิพากษานั้นอีกด้วย จุดหมายนิรันดร์ของบุคคลหนึ่งในตอนนั้นอย่างเช่นในตอนนั้นก็ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของเขาหรือของเธอกับพระเยซู และนั่นก็ชัดเจนในท่าทีของเขาต่อหนึ่งในทูตของพระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 40; 25:40, 45) ในวัฒนธรรมนั้น ผู้คนกระทำต่อตัวแทนที่เป็นทางการของบุคคลหนึ่งอย่างที่พวกเขาจะกระทำต่อบุคคลที่เขาเป็นตัวแทน พวกอัครทูตสามารถคาดหวังการต่อต้านและการปฏิเสธ อย่างที่พระเยซูได้ประสบ และอย่างที่พวกผู้เผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิมได้ประสบเช่นกัน

อันตรายเป็นภารกิจของพวกเขา 10:16-25

พระเยซูดำเนินการที่จะอธิบายเพิ่มเติมในเรื่องอันตราที่พวกอัครทูตจะเผชิญและการที่พวกเขาควรรับมือกับอันตราเหล่านั้นอย่างไร

ในการอธิบายของพระองค์เกี่ยวกับการต่อต้านที่พวกสาวกของพระองค์จะประสบ พระเยซูก็มองไกลกว่าความตายของพระองค์ไปยังเวลาแห่งความวิบัติที่จะตามมา จากนั้น พวกสาวกจะมีข่าวสารอย่างเดียวกัน และ

อำนาจอย่างเดียวกัน อย่างที่พวกเขาได้มีเมื่อพระองค์ได้ส่งพวกเขาออกไปที่นี่ ถนนแคบที่นำไปสู่แผ่นดินของพระเจ้าซึ่งนำผ่านระยะเวลาแห่งความวิบัติและการข่มเหงสำหรับพวกเขา พวกเขาไม่ได้เข้าใจว่าพระเยซูจะต้องตายและประสพกับการเป็นขึ้นจากตายก่อนที่แผ่นดินของพระเจ้าได้เริ่มต้น แม้ว่านี่คือสิ่งที่ภาคพันธสัญญาเดิมเปิดเผย พระเยซูเริ่มที่จะเตรียมพวกเขาและผู้สืบทอดของพวกเขาสำหรับเหตุการณ์เหล่านี้และการข่มเหงที่พวกเขาจะประสพในฐานะผู้ติดตามของพระองค์ ถ้าอิสราเอลได้ยอมรับพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พระองค์ยังคงจะต้องตาย เป็นขึ้นจากตายและเสด็จสู่สวรรค์ เจ็ดปีแห่งความวิบัติจะติดตามมา จากนั้นพระเยซูจะเสด็จกลับมายังโลกเพื่อจะจัดตั้งแผ่นดินของพระองค์ขึ้น อย่างที่มันได้เกิดขึ้น อิสราเอลได้ปฏิเสธพระเยซู ดังนั้นระยะของความวิบัติ การเสด็จกลับมาของพระองค์ และแผ่นดินของพระเจ้ายังคงเป็นอนาคต

“กษัตริย์ปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ตามปฏิทินของเหตุการณ์ของพระเมสสิยาห์ในภาคพันธสัญญาเดิม ตามพระคัมภีร์ฮีบรู หลังจากพระองค์ปรากฏ พระเมสสิยาห์จะทนทุกข์ ตายและถูกทำให้เป็นขึ้นอีก (ดนล. 9:26; สดค. 22; อสย. 53:1-11; สดค. 16:10) ตามหลังการตายและการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ก็จะมีเวลาแห่งความทุกข์ (ดนล. 9:26-27; ยรม. 30:4-6) จากนั้นพระเมสสิยาห์จะกลับมายังโลกเพื่อจะทำให้ความวิบัติสิ้นสุดและเพื่อจะพิพากษาโลก (ดนล. 7:9-13, 16-26; 9:27; 12:1; สดค. 14:1-5) สุดท้าย พระเมสสิยาห์ในฐานะกษัตริย์จะสถาปนาแผ่นดินของพระองค์กับอิสราเอลในฐานะประเทศนำ (ดนล. 7:11-27; 12:1-2; อสย. 53:11-12; สดค. 14:6-11, 20-21)”[686]

ส่วนหนึ่งของความวิบัติที่พระเยซูเตรียมพวกเขาไว้ นั้นได้เกิดขึ้นเมื่อชาวโรมันได้ทำลายเยรูซาเล็มและทำให้คนยิวกระจัดกระจายไปทั่วโลกใน ค.ศ. 70 กระนั้น ตอนนั้นการทำลายเยรูซาเล็มก็ไม่ใช่ส่วนขยายเต็มทีของความวิบัติที่พวกเขาผู้เผยพระวจนะได้ทำนายไว้เพื่ออิสราเอล สิ่งนี้ชัดเจนเมื่อบุคคลหนึ่งเปรียบเทียบความวิบัติที่ถูกทำนายไว้สำหรับคนยิวกับเหตุการณ์ต่างๆที่ล้อมรอบการทำลายเยรูซาเล็ม

10:16 พระเยซูพรรณนาถึงพวกเขาที่ไม่มีทางป้องกันตัวเองของพระองค์ในสภาพแวดล้อมที่อันตราย ผู้เลี้ยงกำลังส่ง “แกะ” ของพระองค์ไปยังฝูงหมาป่า ดังนั้น พวกเขาต้อง “เกลียวฉลาดเหมือนงู” ซึ่งเป็นแนวทางแบบสุภาษิตของการกล่าวที่ สุขุม บางครั้งผู้คนคิดถึงงูว่าเกลียวฉลาดเพราะว่าพวกมันนั้นเงียบ อันตราย และเนื่องจากการที่พวกมันเคลื่อนไหวอย่างไร ถึงกระนั้น ความเกลียวฉลาดของพวกเขาต้องไม่ฉลาดแกมโกง (มุ่งร้ายหรือไม่ซื่อสัตย์)

เพราะว่าพวกเขาต้อง “ไม่มีพิษภัย” อีกด้วย คุณลักษณะหนึ่งถ้าปราศจากอีกคุณลักษณะหนึ่งก็อันตราย การไม่มีพิษภัยถ้าปราศจากความสุขุมก็พาชื่อ

พวกสาวกจะต้องสุขุมและไม่มีพิษภัยต่อเป้าต่างๆแห่งพันธกิจของพวกเขา “นกพิราบ” เป็นนกที่รักสงบและสงบเสงี่ยม พวกมันจากไปเมื่อก่อนอื่นๆทำทายเป็นหรือต่อต้านพวกมันแทนที่จะต่อสู้ นี่คือนิวทอนที่พวกสาวกจะต้องประพฤติ พวกเขาจะต้องเฉลียวฉลาดโดยการหลีกเลี่ยงความขัดแย้งและการ โจมตีที่มันเป็นไปได้ แต่เมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น พวกเขาจะต้องถอนตัวไปยังบ้านอื่นๆและเมืองอื่นๆ การเปรียบเทียบเหล่านี้ก็ปกติในคำสอนของรับบี แต่ตามปกติแล้วพวกรับบีใช้แกะและนกพิราบเป็นการเปรียบเทียบถึงอิสราเอล และหมาป่าและงูเป็นการแสดงถึงคนต่างชาติ[687]

10:17 “แต่” (คำกรีก *เด*) ไม่ได้แนะนำสิ่งตรงข้ามที่นี้ มันแสดงถึงการที่พวกสาวกควรประยุกต์ใช้คำเตือนที่พระเยซูเพิ่งให้แก่พวกเขา การต่อต้านจะมาจากคนยิว ศาลที่ถูกกล่าวถึงสามารถเป็นศาลพลเรือนหรือศาสนา นี่เป็นการปรากฏครั้งเดียวของ “ศาลต่างๆ” หรือ “สภาท้องถิ่นต่างๆ” (คำกรีก *ซูเนดริอา*) ในภาคพันธสัญญาใหม่ ความรับผิดชอบของศาลเหล่านี้คือที่จะรักษาสันติสุข การเขียนที่ถูกกล่าวถึงจะเป็นผลลัพธ์ของการกระทำของศาล ไม่ใช่ความรุนแรงของฝูงชน[688]

10:18 การทำนายนี้ได้ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆสำหรับนักตีความหลายคน เนื่องจากว่าไม่มีข้อบ่งชี้ว่าพวกสาวกปรากฏต่อเจ้าเมืองและกษัตริย์ระหว่างภารกิจที่ตามมา อย่างไรก็ดีอ้างอิงไปก่อนหน้า นี่เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูมองไปไกลกว่าภารกิจใกล้ๆของพวกเขาไปสู่สิ่งที่พวกสาวกของพระองค์จะประสบหลังจากการตาย การเป็นขึ้นจากตายและการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ [689]

10:19-20 พระเยซูสัญญาว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งถูกเรียกที่นี้ว่า “พระวิญญาณแห่งพระบิดา” จะให้ความสามารถแก่พวกสาวกที่จะตอบสนองต่อผู้กล่าวหาของพวกเขา นักเทศน์ที่ขี้เกียจบางคนได้ใช้พระสัญญาในทางที่ผิด แต่มันประยุกต์ใช้กับพวกสาวกที่ต้องตอบการกล่าวหาที่มีต่อพวกเขาสำหรับพยานของพวกเขา พระเยซูยังไม่ได้เปิดเผยถึงความสัมพันธ์ของพระวิญญาณกับชายเหล่านี้หลังจากการจากไปสู่สวรรค์ของพระองค์ (ยน. 14—16) ที่นี้ พระองค์เพียงแต่ทำ

ให้พวกเขาแน่ใจถึงการช่วยเหลือของพระวิญญาณ คำพูดหลายครั้งของพวกเขาในกิจการก็สะท้อนถึงการเตรียมของพระเจ้า

10:21-22

พวกเขาจะพบว่าพวกเขาเองถูกต่อต้านโดยทุกคนโดยปราศจากการแยกแยะ ซึ่งรวมถึงสมาชิกครอบครัวของพวกเขาเอง ไม่ใช่แค่พวกผู้ปกครอง ทั่วๆไปที่มีการข่มเหงที่แพร่หลายและมุ่งร้ายเช่นนั้น พวกเขาจะต้องสู้ทนจนถึงที่สุดอย่างอดทน “ที่สุด” อ้างอิงถึงที่สุดของระยะนี้ของการข่มเหงที่เข้มข้น นั่นคือ ความวิบัติยิ่งใหญ่ (เปรียบเทียบ 24:13) การเสด็จมาครั้งที่สองของบุตรมนุษย์จะทำให้มันสิ้นสุด (ข้อ 23) พระสัญญาถึงความรอด (“จะได้รับความรอด”) สำหรับ “ผู้” ที่ยังคงสัตย์ซื่อ (สู้ทน “จนถึงที่สุด”) ไม่ได้อ้างอิงถึงความรอดนิรันดร์ที่นี้ เนื่องจากว่าสิ่งนั้นขึ้นอยู่กับความเชื่อเท่านั้นในพระเยซู มันคือ การช่วยกู้ จากระยะเวลาของการข่มเหงที่เข้มข้นที่ถูกกล่าวถึงที่นี้ ทางเข้าไปสู่อณาจักรพันปีจะจัดตั้งความรอดสำหรับพวกเขาที่ถูกข่มเหงในอนาคตเหล่านี้

ดังนั้น ข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่า ผู้เชื่อแท้ทุกคนจะพากเพียรในความเชื่อและการดีของพวกเขาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ [690] ตรงกันข้าม มันกล่าวว่า บรรดาผู้ที่พากเพียรระหว่างความวิบัติยิ่งใหญ่ นั้นสามารถคาดหวังให้พระเจ้าที่จะช่วยกู้พวกเขา ณ ตอนปลายของมันได้ พระเยซูไม่ได้กล่าวถึงความรอดนิรันดร์แต่กล่าวถึงการช่วยกู้ชั่วคราว การช่วยกู้ชั่วคราวขึ้นอยู่กับการพากเพียรที่สัตย์ซื่อ ในขณะที่ “ที่สุด” มีการอ้างอิงที่เจาะจงถึงที่สุดของความวิบัติยิ่งใหญ่ใน 24:13 บางทีที่นี้ มันมีความหมายโดยทั่วไปมากกว่าเกี่ยวกับ “ตราบเท่าที่อาจจำเป็น”

ถ้าคนยิวได้ยอมรับพระเยซู สาวก 12 คนเหล่านี้คงได้นำข่าวสารแห่งแผ่นดินของพระเจ้าไปตลอดอิสราเอลระหว่างช่วงเวลาแห่งความวิบัติยิ่งใหญ่ที่จะได้ตามหลังการตาย การเป็นขึ้นจากตายและการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู ก่อนที่พวกเขาจะเสร็จงานของพวกเขา พระเยซูคงได้กลับมาจากสวรรค์ บรรดาคนเหล่านั้นจากพวกเขาที่พากเพียรอย่างสัตย์ซื่อคงได้ประสบกับการช่วยกู้จากการข่มเหงมากขึ้นโดยการเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์หลังจากการเสด็จกลับมาของพระองค์ แต่เนื่องจากว่าคนยิวได้ปฏิเสธพระเยซู พระเจ้าได้เลื่อนแผ่นดินนั้นออกไปเป็นเวลาอย่างน้อย 2,000 ปี

ระหว่างระยะเวลาของความวิบัติยิ่งใหญ่ที่อยู่ในอนาคตนั้น สาวกคนยิว 144,000 คนของพระเยซูที่อาศัยอยู่ในปาเลสไตน์และที่อื่นๆในโลกจะเตรียมผู้คนสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูเพื่อจะจัดตั้งแผ่นดินของพระองค์ (วิว. 7:1-8; 14:1-5) ธรรมชาติที่พิเศษกับความวิบัติยิ่งใหญ่ผู้ซึ่งยังคงสตัยชื่อและยื่นหัตถ์ต่อการข่มเหงจะได้รับความรอดจากการข่มเหงมากขึ้น โดยการเสด็จกลับมาของโลกของพระเยซูเพื่อจะจัดตั้งแผ่นดินของพระองค์

“ถ้าบรรดาผู้ที่ต่อสู้ภายใต้ผู้บังคับบัญชาฝ่ายโลก และยังไม่แน่ใจเกี่ยวกับประเด็นของการต่อสู้นั้นถูกนำพาต่อไปแม้กระทั่งสู่ความตายโดยความหนักแน่นของจุดประสงค์ บรรดาผู้ที่แน่ใจถึงชัยชนะนั้นแลเงาที่จะคงอยู่เพื่อเห็นแก่พระคริสต์จุดถึงที่สุดหรือ?” [691]

10:23

พระเยซูสัญญาว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อพวกสาวกของพระองค์ก่อนที่จะพวกเขาได้เสร็จสิ้นการเทศนาเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าตลอด “เมืองต่างๆของอิสราเอล” ถ้าอิสราเอลได้ยอมรับพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา สิ่งนี้คงได้เกิดขึ้น ณ ตอนปลายของเจ็ดปีแห่งการข่มเหงซึ่งตามหลังการตาย การเป็นขึ้นจากตายและการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู เนื่องจากว่าอิสราเอลได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของพวกเขา มันจะเกิดขึ้น ณ ตอนปลายของความวิบัติยิ่งใหญ่ซึ่งอยู่ในอนาคตจากมุมมองของเราในประวัติศาสตร์ (ดนล. 7:13) เป็นที่ชัดเจนว่า มันไม่ได้เกิดขึ้นหลังจากการทำลายเยรูซาเล็มใน ค.ศ. 70

บรรดานักอรรถาธิบายได้เสนอการอธิบายอื่นๆมากมายของข้อนี้ มีความหลากหลายมากของความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูหมายถึง นั่นเป็นเพราะผู้คนได้ล้มเหลวที่จะรับเอาการเสนอถึงพระองค์เองและแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ตามตัวอักษร นักตีความบางคนเชื่อว่าพระเยซูเพียงแค่มุ่งหมายถึงว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาหาสาวกสิบสองคนก่อนที่จะพวกเขาได้เสร็จสิ้นภารกิจที่พระองค์ได้ส่งพวกเขาไปทำในพระคัมภีร์ตอนนี้ ปัญหาที่มีกับมุมมองนี้ก็คือว่า ไม่มีข้อบ่งชี้ในคัมภีร์ที่ว่าสิ่งนั้นได้เกิดขึ้น

คนอื่นๆตีความ “บุตรมนุษย์ จะเสด็จมา” ว่าเป็นการอ้างอิงถึง การระบุต่อสาธารณะถึงพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ อย่างไรก็ตาม นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูกล่าว และมันไม่ใช่สิ่งที่ได้เกิดขึ้น บางคนเชื่อว่าพระเยซูได้ทำความผิดพลาด และสิ่งที่พระองค์ได้ทำนายไว้ไม่ได้เกิดขึ้น เป็นที่ชัดเจนว่า มุมมองนี้สะท้อนถึงมุมมองที่ต่ำเกี่ยวกับตัวบุคคลของพระเยซู ส่วนคนอื่นๆเชื่อว่า

พระเยซูทำนายนถึงการทำลายเยรูซาเล็ม แต่ไม่นำเข้ากับคำเผยพระวจนะต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมหรือบริบทของข้อนี้ การสันสรูปเจ็ดมุมมองและขอบมุ่มมองที่ทำให้การเสด็จมาของบุตรมนุษย์เท่าเทียมกับการมาของแผ่นดินของพระเจ้า เขาถือว่า “ที่สุด” เป็นการทำลายเยรูซาเล็ม[692]

“สิ่งที่ถูกป่าวประกาศที่นี้ก็ถูกสำแดงอย่างเต็มที่มากขึ้นในชีวิตของพวกอัครทูตหลังจากวันเพ็นเทกอสต์ (กจ. 2) ในการแพร่กระจายของข่าวประเสริฐในคริสตจักร (เช่น กจ. 4:1-13; 5:17-18, 40; 7:54-60) แต่ถ้อยคำเหล่านี้จะพบการสำแดงเต็มที่ที่สุดของพวกมันในวันต่างๆของความวิบัติยิ่งใหญ่เมื่อข่าวประเสริฐจะถูกนำออกไปตลอดทั้งโลกก่อนที่พระเยซูคริสต์เสด็จกลับมาด้วยอำนาจและพระสิริเพื่อจะสถาปนาแผ่นดินของพระองค์บนโลก (มธ. 24:14)”[693]

10:24-25

ประเด็นของพระเยซูก็คือว่า การข่มเหงไม่ควรทำให้พวกสาวกของพระองค์ประหลาดใจ พวกเขาได้เห็นพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีและแม้กระทั่งพวกสาวกของยอห์นนั้นต่อต้านพระเยซู พวกเขาควรคาดหวังการปฏิบัติต่ออย่างเดียวกัน

เบเอลเซบูลคือซาตาน ซึ่งเป็นหัวหน้าของคร้วเรือนของปีศาจ (12:24-27) คำว่า “เบเอลเซบูล” บางทีมาจากคำฮีบรู *บาอัล เซบูล* ที่หมายถึง “เจ้าบาอัล” บาอัลเป็นพระหลักของชาวคานาอัน และคนยิวถือว่าพระนั้นเป็นการทำให้ทุกสิ่งชั่วร้ายและเลวทรามนั้นเป็นบุคคล “บ้าน” ที่ถูกกล่าวถึงที่นี้คืออิสราเอล พระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์เป็น “หัวหน้า” ของ “คร้วเรือน” นั้น อย่างไรก็ตาม พวกวิจารณ์ของพระองค์กล่าวหาพระองค์ถึงการเป็นซาตาน (เปรียบเทียบ 9:34) ดังนั้น พวกสาวกควรคาดหวังการใส่ร้ายที่คล้ายกันจากพวกศัตรูของพวกเขา

“เราเชื่อว่าถ้อยคำนี้ ‘เจ้าบ้าน’ ก็มองย้อนกลับไปยังการอ้างที่พระเยซูได้ทำในการชำระพระวิหารครั้งแรกของพระองค์ [ยอ. 2:16] ดูเหมือนว่าเราแทบได้ยินคำคมธรรมดาๆของรับบีในการเล่นคำของมัน *เบเอลเซบูล* เพราะว่า ในภาษาของรับบีนั้น *เซบูล* ไม่ได้หมายถึงที่อยู่อาศัยธรรมดาใดๆ แต่หมายถึงอย่างเจาะจงว่า พระวิหาร และ *เบเอลเซบูล* จะเป็น ‘เจ้าวิหาร’ ในอีกด้านหนึ่ง

ชิบบูล . . . หมายถึง การถวายแด่รูปเคารพ และดังนั้น ในแง่นั้น เบเอลเซบูล จะเท่าเทียมกับ ‘เจ้านาย’ หรือ ‘หัวหน้าแห่งการถวายแด่รูปเคารพ’ ซึ่งเป็นผู้ที่แย่งที่สุดและใหญ่ที่สุดของพวกเขาปีศาจผู้ซึ่งเฝ้าดูและส่งเสริมการนับถือรูปเคารพ ‘เจ้าวิหาร’ . . . ก็เป็น ‘หัวหน้าแห่งการนมัสการรูปเคารพ’ ต่อพวกเขา ซึ่งเป็นตัวแทนของพระเจ้าแห่งผู้ที่แย่งที่สุดของพวกเขาปีศาจ เบเอลเซบูลคือ เบเอลชิบบูล!”^[694]

ทำทีของพวกเขา 10:26-39 (เปรียบเทียบ ลก. 12:1-12)

แม้ว่าพวกเขาของพระเยซูจะเผชิญกับการต่อต้านที่ไม่เป็นมิตร พวกเขาควรกลัวพระเจ้ามากกว่าปณิธานของพวกเขา

10:26-27 ในการเผชิญหน้ากับการข่มเหงนั้น พื้นฐานสำหรับความมั่นใจคือความเข้าใจที่ว่าสิ่งใดก็ตามที่ถูก “ปิดซ่อน” ไว้ในปัจจุบันในที่สุดแล้วจะถูกเปิดเผย ข้อความแบบสุภาษิตนี้ประยุกต์ใช้กับความจริงเกี่ยวกับพระเยซู (ข่าวประเสริฐ) ที่สาวกที่กลัวอาจจะแสวงหาที่จะปิดซ่อนไว้เพราะกลัวการต่อต้าน ยิ่งกว่านั้น มันประยุกต์ใช้กับสาวกที่เขารู้สึกต้องการที่จะซ่อนแทนที่ยอมให้ความสว่างของเขาส่องแสง มันประยุกต์ใช้กับคำสอนที่มาก่อนเกี่ยวกับการข่มเหงอีกด้วย

สิ่งที่พระเยซูบอกพวกเขาของพระองค์โดยส่วนตัวในที่สุดแล้วจะกลายเป็นความรู้ที่เปิดเผย ดังนั้นพวกเขาควรปราศจากสันอย่างเปิดเผย ในปาเลสไตน์ บ้านที่มีหลังคาเรียบโดยทั่วไปก็เป็นสถานที่ที่ดีสำหรับการกล่าวต่อสาธารณะ

“ข่าวดีไม่ได้ถูกตั้งใจให้ถูกเก็บไว้ภายใต้ห่อ อย่างไรก็ตาม บางคนอาจต้องการที่ฝังมัน”^[695]

10:28 มันช่วยที่จะพิชิต “ความกลัว” อีกด้วย ถ้าสาวกจะระลึกว่าสิ่งแย่งที่สุดที่ปณิธานที่เป็นมนุษย์สามารถทำได้ ไม่อาจเปรียบเทียบกับสิ่งแย่งที่สุดที่พระเจ้าสามารถทำได้ พระเยซูไม่ได้บ่งบอกว่าผู้เชื่อแท้จะไปยังนรกถ้าพวกเขาไม่สละชีวิตต่อพระเจ้าเรื่อยไป ประเด็นของพระองค์คือพระเจ้าทรงมีอำนาจเหนือสาวกนั้นหลังจากที่เขาตายไป ในขณะที่ปณิธานที่เป็นมนุษย์ไม่สามารถทำอะไรไปมากกว่าการฆ่าร่างกายของสาวกนั้น ผู้เชื่อต้องระลึกว่าเขาหรือเธอจะยืนต่อ

พระเจ้าในวันหนึ่งเพื่อจะให้การรายงานเกี่ยวกับการเป็นผู้รักษาของเขาหรือของเธอ ที่นี้ “ทำลาย” ไม่ได้หมายถึงการทำลายล้างแต่เป็นความหายนะ คำกรีกกรีกคำเดียวกันก็ปรากฏใน 9:17 และอธิบายถึงถุงหนังที่เสียหาย วัลลูคคือว่า “ผู้ทรงสามารถทำลายทั้งจิตวิญญาณและกาย ในนรกได้” เป็นการอ้างอิงถึงซาตาน[696]

10:29-31

ประการที่สาม พระเจ้าองค์เดียวกันที่จะไม่อนุญาตให้คนกระจาบที่จะ “ตกลงถึงดิน” ก็จะถูกแล ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระองค์อย่างแน่นอน คนยิวคุ้นเคยอย่างมากกับตัวอย่างประกอบนี้ [697] คนยากจนในอิสราเอลกิน “นกระจาบ” มากมาย เนื่องจากว่านกล่ามนั้นมีราคาแค่เศษหนึ่งของค่าจ้างของหนึ่งวันเท่านั้น (“เซนต์” คำกรีก *ฮาัสซารีอัน* คือ เหรียญที่มีค่าน้อย) [698] การอ้างอิงถึง “พระบิดา” ในสวรรค์ของพวกเขา (ข้อ 29) เน้นถึง การดูแลของพระองค์ ที่ขยายถึงการนับ “เส้นผม” ของเขาหรือของเธอ

“พระเจ้าทรงรักคุณ! พระเยซูเจ้าทรงรักคุณมากกว่าแม่ของคุณรักคุณ แม่ของคุณเคยนับเส้นผมบนศีรษะของคุณไหม? แต่พระเจ้าทรงรู้จำนวน!” [699]

บ่อยครั้งผู้คนคิดว่าพระเจ้าเอาใจใส่สิ่งที่ใหญ่ต่างๆเท่านั้นในชีวิตและไม่เอาใจใส่รายละเอียด พระเยซูทรงสอนสิ่งที่ตรงกันข้าม การเอาใจใส่ในรายละเอียดของพระเจ้าควรให้ความมั่นใจแก่เราว่าพระองค์ทรงควบคุมเรื่องราวที่ใหญ่กว่าต่างๆของชีวิต

“ที่จริง จุดประสงค์หลักของประวัติศาสตร์ตามพระคัมภีร์คือที่จะสอนว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าเฝ้าดูวิถีทางของชนมิกชนด้วยความขยันอย่างมากจนพวกเขา แม้กระทั่งไม่สะดุดก้อนหิน[เปรียบเทียบ สดด. 91:12]” [700]

“มันไม่ใช่พระเจ้าสังเกตนกระจาบเมื่อมันลึกลงตาย มันไกลกว่านั้น นั่นคือ พระเจ้าสังเกตนกระจาบทุกครั้งที่มีมันลงมาเกาะและกระโดดบนพื้นดิน” [701]

10:32-33

พวกสาวกของพระเยซูต้องยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผย บุคคลหนึ่งไม่สามารถบรรลุข้อเรียกร้องพื้นฐานของสาวกอย่างลับๆได้ (เปรียบเทียบ 5:13-16) อีกครั้งหนึ่ง คำศัพท์ “ผู้เชื่อ” และ “สาวก” มีความหมายไม่เหมือนกัน ในบริบทนี้ การกล่าวยอมรับพระเยซูหมายถึงการ

ยอมรับพระองค์อย่างสัตย์ซื่อทุกอย่างที่มีการข่มเหง พระเยซูจะยอมรับสาวกที่สัตย์ซื่อเช่นนั้นต่อพระบิดาของพระองค์ พระองค์จะไม่ให้บำเหน็จแก่สาวกที่ไม่สัตย์ซื่อผู้ซึ่งยอมต่อความกดดันที่จะปฏิเสธพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูเชื่อว่ามีเป็นไปได้สำหรับผู้เชื่อที่จะไม่สัตย์ซื่อ มันเป็นไปได้ที่จะปฏิเสธพระเยซูด้วยถ้อยคำ ความเงิบหรือการกระทำของเรา[702]

จงสังเกตว่าพระพรแห่งการชมเชยของพระเยซูจะไปยังใครก็ตาม (นั่นคือ สาวกใดๆ) ที่กล่าวยอมรับพระองค์ *อย่างเปิดเผย* บางทีพระองค์พิจารณาที่วิถีทางทั้งหมดของชีวิตของสาวกเมื่อพระองค์กล่าวข้อความนี้ การกระทำเดียวของความไม่สัตย์ซื่อไม่ได้ทำให้สาวกไร้คุณสมบัติจากการชมเชยของพระเยซู (เช่น เปโตร) แบบอย่างของพระเยซูที่กล่าวยอมรับสาวกที่สัตย์ซื่อต่อหน้าคนอื่นๆคือพยานของพระองค์เกี่ยวกับความยิ่งใหญ่ของยอห์นผู้ให้บัพติศมา (11:11; [ลก. 7:28](#))

มุมมองที่ว่าพระคัมภีร์ตอนนี้สอนว่าผู้เชื่ออาจสูญเสียความรอดของเขาหรือของเธอ ถ้าเขาหรือเธอล้มเหลวที่จะกล่าวยอมรับหรือปฏิเสธพระเยซูก็ไม่สามารถถูกต้องได้ ในที่อื่นๆพระเยซูสอนว่าผู้เชื่อจะไม่สูญเสียความรอดของพวกเขาเลย (เปรียบเทียบ [ยน. 10:28-29](#)) นี่เป็นการเปิดเผยที่คงเส้นคงวาของภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด (เช่น [ยน. 10:28-29](#); [รม. 8:31-39](#); และข้ออื่นๆ) ที่นี้พระเยซูกล่าวถึงบำเหน็จไม่ใช่ความรอด[703]

10:34-36

พระเยซูหมายถึงว่า จุดประสงค์ชั่วขณะหนึ่งของพระองค์จะนำมาซึ่งความขัดแย้ง แม้ว่าในที่สุดแล้วพระเมสสิยาห์จะนำ “สันติสุข” มา (อสย. 11; [ลก. 2:14](#)) ผู้คนจะแบ่งแยกในเรื่องไม่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่

[มีคาห์ 7:6](#) อ้างอิงถึงการกบฏที่เกิดขึ้นระหว่างรัชกาลของกษัตริย์อาหัส มันชี้ไปยังการแตกแยกที่ใหญ่กว่าในสมัยของพระเยซู ในทั้งสองกรณี รากของความขัดแย้งเกี่ยวข้องกับ ความชอบธรรมและความอธรรม

“ความบาดหมางระหว่างสมาชิกของครอบครัวก็ถูกกล่าวถึงในถ้อยคำที่คล้ายกันว่าเป็นเครื่องหมายของการมาของยุคของพระเมสสิยาห์”[704]

พระเยซูกล่าวถึงผลลัพธ์ต่างๆของการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ในแง่ที่ฟังดูเหมือนว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นจุดประสงค์หลักของพระองค์ในการเสด็จมา แต่พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อจะนำประเภทของความขัดแย้งนี้มาในแง่ ทางอ้อม เท่านั้น โดยการแสดงออกถึงพระองค์เองในแนวทางนี้ พระเยซูก็แสดงถึงความตระหนักทางศาสนศาสตร์พระคริสต์และเกี่ยวกับยุคสุดท้าย สภาพเหล่านี้จะแพร่หลายก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูอีกด้วย

“ผลลัพธ์ต่างๆบ่อยครั้งถูกแสดงออกในพระคัมภีร์ราวกับว่าเป็นความตั้งใจ ดังนั้นที่นี้ผลลัพธ์ที่แตกแยกแห่งการเสด็จมาของพระเยซูโดยเฉพาะอย่างยิ่งในขอบเขตของความสัมพันธ์ทางครอบครัวก็ถูกอธิบายราวกับว่าพระองค์ตั้งใจที่จะนำมา”[705]

10:37-39

พระเยซูสอนว่าผู้คนต้องรักกันและกัน แต่พวกเขาต้องรักพระองค์มากกว่า นี่เป็นการอ้างที่โดดเด่นที่แสดงถึงความสำคัญที่ยิ่งใหญ่อะไรที่พระเยซูตั้งไว้ที่ความจริงภักดีสูงสุดของสาวกของพระองค์ ในลัทธิยิว ไม่มีความสัมพันธ์ของมนุษย์อันใดที่สำคัญกว่าความสัมพันธ์กับครอบครัว [706] การแบก “กางเขน” ของบุคคลหนึ่งไม่ได้หมายถึง การทนต่อสถานการณ์ที่ไม่ราบรื่นในชีวิตของบุคคลหนึ่งเพื่อเห็นแก่พระเยซู มันหมายถึงการตายต่อตนเอง นั่นคือ การให้พระเยซูมาก่อน ในแง่นี้ สาวกทุกคนแบกกางเขนอย่างเดียวกัน การอ้างอิงของพระเยซูถึงการถูกตรึงซึ่งเป็นการอ้างอิงแรกของพระองค์ในมัทธิวกงได้ช่วยให้พวกสาวกของพระองค์ตระหนักว่าการทรงเรียกของพวกเขาจะเกี่ยวข้องกับความเจ็บปวดและความอับอาย

“ในสมัยโบราณ อาชญากรได้แบกไม้กางเขนของเขาไปยังสถานที่แห่งการถูกตรึงอย่างแท้จริง และคนทั้งหลายที่พระเยซูกล่าวต่อก็ได้เห็นผู้คนเดินโซเซภายใต้น้ำหนักแห่งกางเขนของพวกเขาและกำลังตายในความเจ็บปวดที่อยู่เหนือพวกเขา”[707]

บรรดาผู้ที่พบ (นั่นคือ รักษา) ชีวิตของพวกเขาในตอนนี้จะสูญเสียชีวิตในภายหลัง ในทางตรงกันข้าม สาวกที่สูญเสียชีวิตของเขาหรือของเธอ (คำกรีก *ซูเค*) โดยการตายเพื่อความเชื่อหรือโดยการปฏิเสธตนเองในตอนนี้ “จะพบ (รักษา) มัน” ในระยะถัดไปแห่งการมีชีวิตอยู่ของ

เขาหรือของเธอ นี่เป็นจริงในสองแง่ บุคคลที่ดำเนินชีวิตเพื่อปัจจุบันก็สูญเสียจุดประสงค์แท้จริงของชีวิต[708] เขาหรือเธอสูญเสียบำเหน็จสำหรับการดำเนินชีวิตที่สัตย์ซื่ออีกด้วย

“คริสเตียนอาจจะต้องเสียสละความทะเยอทะยานส่วนตัวของเขา ความสะดวกและความสบายที่เขาอาจได้ชื่นชม อาชีพที่เขาอาจได้บรรลุ เขาจะต้องทิ้งความฝันของเขา เพื่อจะตระหนักว่าสิ่งที่เปล่งปลั่งต่างๆที่เขาได้เห็น แวบหนึ่งก็ไม่ใช่สำหรับเขา แน่แน่นอนว่า เขาจะต้องเสียสละความตั้งใจของเขา เพราะว่าอีกครั้งหนึ่ง ไม่มีคริสเตียนคนไหนสามารถทำสิ่งที่เขาชอบได้ เขาต้องทำสิ่งที่พระคริสต์ชอบ”[709]

“มีระบบเผด็จการในการเรียกผู้พระเยซูและแผ่นดินของพระเจ้าที่สามารถดูเหมือนว่าไม่น่าดึงดูดใจ ถ้าไม่สามารถทนได้ แต่นี้เป็นเรื่องราวเพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น เพราะว่าบำเหน็จนั้นก็เกินกว่าที่จะคำนวณได้”[710]

ส่วนทั้งหมดนี้ (ข้อ 26-39) เปรียบเทียบปัจจุบันกับอนาคต สำหรับอัครทูต 12 คน พันธกิจในปัจจุบัน การปฏิเสศตนเอง และการข่มเหงที่สืบเนื่องของพวกเขาเกี่ยวข้องกับภาระบุญพวกเขาเองอย่างเปิดเผยว่าเป็นสาวกของพระเยซู มันเกี่ยวข้องกับเรียกให้คนยิวที่จะกลับใจ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้วและกษัตริย์ได้มาถึง! สำหรับสาวกสมัยใหม่ พันธกิจในปัจจุบัน การปฏิเสศตนเอง และการข่มเหงที่สืบเนื่องของพวกเราในทำนองเดียวกันก็เกี่ยวข้องกับการกระทำพวกเขาเองอย่างเปิดเผยว่าเป็นสาวกของพระเยซู สิ่งเหล่านั้นก็เกี่ยวข้องกับการกระตุ้นให้ผู้คนที่เชื่อในพระองค์อีกด้วย

ในทั้งสองกลุ่ม บรรดาผู้ที่ *สัตย์ซื่อ* ต่อการทรงเรียกของพวกเขาจะได้รับการชมเชยจากพระเจ้าเมื่อพวกเขาขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์ ธรรมิกชนในภาคพันธสัญญาเดิมจะขึ้นต่อพระพักตร์พระเจ้าเมื่อพระองค์พิพากษาอิสราเอล การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู (คณล. 12:1-2) คริสเตียนสมัยใหม่จะขึ้นต่อหน้าบัลลังก์ของพระคริสต์ (2 คร. 5:10; 1 คร. 3:10-15) บรรดาผู้ที่ *ไม่สัตย์ซื่อ* จะไม่ได้รับการชมเชย ความยินดี และบำเหน็จบางอย่างที่อาจได้เป็นของพวกเขาถ้าพวกเขายังคงสัตย์ซื่อ

การอภิปรายนี้ (บทที่ 10) ครอบคลุมระยะทั้งหมดระหว่างที่พวกสาวกของพระเยซูจะปรนนิบัติ คือตั้งแต่สมัยของพระเยซูจนถึงการสถาปนาแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ มันเริ่มต้นด้วยหน้าที่ของอัครทูต 12 คน แต่จากนั้นก็

ขยายเพื่อจะรวมถึงพวกสาวกภายหลังทั้งหมดก่อนการสถาปนาแผ่นดินนั้น ขอบเขตของการอภิปรายเกี่ยวกับภารกิจและคำเทศนาบนภูเขาเป็นอย่างเดียวกัน คือ ช่วงเวลาระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระเยซู

บำเหน็จสำหรับการรับรองแขก 10:40-42

ข้อเหล่านี้้นำคำสอนของพระเยซูไปสู่การสรุปทางบวกและหนุนใจ พระเยซูได้ให้คำเตือนที่รุนแรงต่างๆแก่พวกสาวก ตอนนี้พระองค์ให้การหนุนใจที่ยิ่งใหญ่แก่พวกเขา

- 10:40 โดยการต้อนรับพวกสาวกของพระองค์ บรรดาผู้ที่พวกสาวกจะไปหาจะแสดงว่าพวกเขาต้อนรับพระเยซู เพราะว่าพวกเขาต้อนรับพระเยซู พวกเขาจะต้อนรับพระเจ้าอีกด้วย การที่บุคคลหนึ่งต้อนรับตัวแทนอย่างไรก็แสดงถึงท่าทีของเขาหรือของเธอต่อเจ้านายของตัวแทนนั้นและต่อทุกคนที่ตัวแทนนั้นเป็นตัวแทน
- 10:41 “ผู้เผยพระวจนะ” คือผู้ที่พูดเพื่ออีกคนหนึ่ง พวกสาวกทำหน้าที่เป็นผู้เผยพระวจนะเมื่อพวกเขาไปว่าประกาศข่าวสารของพระเยซู พระเยซูเองเป็นผู้เผยพระวจนะเนื่องจากว่าพระองค์ได้พูดเพื่อพระเจ้า ผู้ที่ต้อนรับสาวกจะ “ได้รับบำเหน็จของผู้เผยพระวจนะ” จากพระเจ้าซึ่งเหมาะสมต่อผู้ที่ได้รับรองหนึ่งในตัวแทนของพระเจ้า ในทำนองเดียวกัน พวกสาวกเป็นคนที่ชอบธรรม ผู้ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ชอบธรรมอีกคนหนึ่งคือ พระเยซู พระเจ้าจะให้ “บำเหน็จ” แก่บรรดาผู้ที่ได้ต้อนรับพวกสาวกในฐานะ (“ในนามของ”) ผู้คนที่ “ชอบธรรม” ในความสอดคล้องกับสิ่งที่คนชอบธรรมสมควรจะได้รับ (เปรียบเทียบ 5:20; [ยน. 13:20](#))
- 10:42 เมื่อพิจารณาถึงบริบทนั้น “คนเล็กน้อยเหล่านี้” บางทีอ้างอิงถึงพวกสาวกที่ถูกข่มเหงผู้ซึ่งยังคงสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ใครก็ตามที่ช่วยเหลือ “คนใดคนหนึ่ง” ของพวกเขาโดยการให้ “น้ำเย็นสักถ้วยหนึ่ง” แก่เขาหรือเธอจะได้รับบำเหน็จจากพระเจ้า บุคคลนั้นสามารถให้แม้กระทั่งน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่ง “ในนามของ” (แทน) ผู้ติดตามของพระเยซู ไม่ใช่ในนามของพระเยซูเอง ประเด็นก็คือว่า ไม่มีการกระทำแห่งความกรุณาใดเพื่อหนึ่งในสาวกที่ทนทุกข์ของพระเยซูจะผ่านไปโดยปราศจาก (หรือ “สูญเสีย”) “บำเหน็จ” ของพระเจ้า

“จงจำไว้ว่า หัวข้อของส่วนสุดท้ายนี้คือ การเป็นสาวกไม่ใช่การเป็นบุตร เราเคยมาเป็นบุตรของพระเจ้าทางความเชื่อในพระคริสต์ เราเป็นสาวกเมื่อเราติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อและเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระองค์ การเป็นบุตรไม่เปลี่ยน แต่การเป็นสาวกเปลี่ยนเมื่อเราดำเนินกับพระคริสต์ ในทุกวันนี้มีความจำเป็นที่ยิ่งใหญ่สำหรับสาวกที่สัตย์ซื่อ ซึ่งเป็นผู้เชื่อที่จะเรียนรู้จากพระคริสต์และดำเนินชีวิตเพื่อพระองค์”[\[711\]](#)

การอภิปรายเกี่ยวกับภารกิจนี้ (บทที่ 10) เป็นคำสั่งสำหรับพวกสาวกของพระเยซูเมื่อพิจารณาถึงพันธกิจของพวกเขาที่จะเรียกให้ผู้คนที่จะเตรียมเพื่อแผ่นดินของพระเจ้า พระเยซูให้คำแนะนำที่เจาะจงแก่อัครทูต 12 คนเกี่ยวกับที่ที่พวกเขาควรจะไปและใครที่พวกเขาควรปรนนิบัติ อย่างไรก็ตาม พระองค์ขยายคำสั่งของพระองค์เมื่อพิจารณาถึงการต่อต้านที่เพิ่มขึ้น โดยการให้คำแนะนำแก่สาวกทั้งหลายที่จะมาภายหลังสาวกสิบสองคนอย่างแท้จริงแล้ว พันธกิจของพวกเขาที่เป็นพันธกิจอย่างเดียวกันกับของพวกอัครทูต

ขอบเขตของการอภิปรายนี้ อย่างเช่นขอบเขตของคำเทศนาบนภูเขาที่อยู่ระหว่างการเสด็จมาทั้งสิ้น คือช่วงเวลาระหว่างการเสด็จมายังโลกทั้งสองครั้งของพระคริสต์ ซึ่งรวมถึงเวลาแห่งพันธกิจในโลกของพระองค์ ยุคคริสตจักร และระยะเวลาความวิบัติยิ่งใหญ่ การอภิปรายทั้งสองอย่างเตรียมพวกสาวกของพระเยซูระหว่างระยะเวลานี้สำหรับการปรนนิบัติก่อนที่แผ่นดินบนโลกของพระองค์เริ่มต้นและเมื่อมันเริ่มต้น

ที่นี่พระเยซูไม่ได้เปิดเผยว่าการปฏิเสธพระองค์ของอิสราเอลจะส่งผลให้เกิดช่องว่างที่ยาวนานระหว่างการเสด็จมาครั้งที่หนึ่งและสองของพระองค์ ช่องว่างนั้นไม่เกี่ยวเนื่องกันกับคำสั่งและความหมายของมัน ในทุกวันนี้สาวกที่เป็นคริสเตียนต้องทำสิ่งที่สาวกสิบสองคนจะต้องทำอย่างแท้จริง แต่กับผู้ฟังและเขตแดนที่แตกต่างกัน (28:19-20) พระเยซูอธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นหลังจากการปฏิเสธที่หนักแน่นของพระองค์โดยคนยิว

ในขณะที่บางอย่างของสิ่งที่พระเยซูได้บอกให้สาวกสิบสองคนทำในโอกาสนี้ก็ประยุกต์ใช้กับพวกเขาเท่านั้น หลายสิ่งที่พระองค์ได้บอกแก่พวกเขาก็ประยุกต์ใช้กับสาวกสมัยใหม่เช่นกัน บทเรียนเหล่านี้รวมถึง ประกาศข่าวประเสริฐ ช่วยเหลือผู้คน ดำเนินชีวิตที่เรียบง่าย เคลื่อนย้ายออกไปถ้าคุณถูกปฏิเสธ ใช้ปัญญาและการหยั่งรู้ คาดหวังการข่มเหง อย่างแล้ว สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าเรื่อยไป และระลึกถึงบำเหน็จของคุณ

“สองคำนี้ อย่างกังวล อย่างกลัว เป็นจิตใจและส่วนหลักของทุกสิ่งที่ถูกกล่าวโดยแนวทางของการอารัมภบทสู่กิจการของมิชชันนารีครั้งแรก และเราอาจเพิ่มว่า สู่กิจการทุกอย่างที่จะตามมา

เพราะว่าที่นี่พระเยซูกล่าวต่อทุกคนและต่อทุกสมัยซึ่งบอกคริสตจักรถึงในวิญญานอะไรที่กิจการของมิชชันนารีของคริสตจักรต้องถูกรับผิดชอบและดำเนินการ เพื่อว่าพวกเขาจะมีพระพรของพระองค์”[712]

4. พระเยซูทรงดำเนินงานของพระองค์ต่อไป 11:1 (เปรียบเทียบ มก. 6:12-13; ลก. 9:6)

นี่คืออีกรูปแบบหนึ่งของมัทธิวที่ทำให้การอภิปรายสิ้นสุด (เปรียบเทียบ 7:28-29; 13:53; 19:1; 26:1) มัทธิวไม่มีความหวังใยสำหรับการบันทึกสิ่งที่ได้เกิดขึ้นเมื่อสาวกสิบสองคนได้ออกไปหลังจากที่ได้รับ “คำสั่ง” ของพระเยซู ท่านผ่านวันพันธกิจของพวกเขาในความเงียบ และเริ่มการบรรยายถึงพันธกิจของพระเยซูอีก

“บรรทัดฐานที่ควบคุมเรื่องราวของมัทธิวตลอด 4:17—11:1 คือพันธกิจของพระเยซูต่ออิสราเอลเกี่ยวกับการสอน การเทศนาและการรักษา (4:23; 9:35; 11:1)”[713]

IV. การต่อต้านกษัตริย์ 11:2—13:53

ที่จะทบทวน มัทธิวแนะนำกษัตริย์ของชนชาติยิว จากนั้นแสดงถึงสิทธิอำนาจของพระองค์ และจากนั้นอธิบายถึงการสำแดงของพระองค์ในอิสราเอล ถัดไปมัทธิวดำเนินการที่จะบันทึกการต่อต้านและการปฏิเสธของอิสราเอลที่มีต่อพระองค์ บทที่ 11—13 บันทึกการปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของอิสราเอลและผลลัพธ์ต่างๆของมัน การต่อต้านดำเนินที่จะเพิ่มต่อไป แต่พระเยซูป่าวประกาศการเปิดเผยใหม่เมื่อพิจารณาถึงความไม่เชื่อที่แข็งแกร่งต่าง

“ผู้เขียนพระกิตติคุณนี้นำเสนอหนังสือรับรองถึงกษัตริย์ในความสัมพันธ์กับการบังเกิดของพระองค์ การรับบัพติศมาของพระองค์ การถูกทดลองของพระองค์ หลักคำสอนที่ชอบธรรมของพระองค์ และอำนาจที่เหนือธรรมชาติของพระองค์อย่างประณีต อิสราเอลได้ยื่นข่าวสารแห่งความใกล้ของแผ่นดินสวรรค์จากขอห์นผู้ให้บัพติศมา กษัตริย์เอง และพวกสาวกของพระองค์ การอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ต่างๆได้รับรองการเรียกสู่การกลับใจใหม่ ตอนนี้อิสราเอลต้องทำการตัดสินใจ”[714]

“อย่างเป็นทางการแล้ว สามบท (11—13) ถูกยึดไว้ด้วยกันโดยกระแสน้ำที่ขึ้นแห่งความผิดหวัง

ในและการต่อต้านต่อแผ่นดินของพระเจ้าที่เป็นผลมาจากพันธกิจของพระเยซู พระองค์ไม่ได้กลายเป็นประเภทของพระเมสสิยาห์ที่ผู้คนได้คาดหวังไว้”[715]

ก. หลักฐานแห่งการต่อต้านพระเยซูของอิสราเอล 11:2-30

มัทธิวนำเสนอหลักฐานสามอย่างของการต่อต้านพระเยซูที่บ่งบอกถึงการปฏิเสธพระองค์ คำถามของยอห์นผู้ให้บัพติศมาเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของกษัตริย์ ความไม่ใส่ใจของคนิวต่อข่าวสารของกษัตริย์ และการปฏิเสธของพวกเขาที่จะตอบสนองต่อการเชื่อเชิญของกษัตริย์

1. คำถามจากผู้ล่วงหน้ามาก่อนของกษัตริย์ 11:2-19

ส่วนนี้อธิบายถึงการที่การหมดความสนใจของอิสราเอลต่อพระเยซูนั้นฝังใจเพียงไร

ความลับสนของผู้ล่วงหน้ามาก่อนของกษัตริย์ 11:2-6 (เปรียบเทียบ ลก. 7:18-23)

แม้กระทั่งยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้สงสัยเกี่ยวกับว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ได้สัญญาไว้อย่างแท้จริงหรือไม่

“มัทธิวรวมการบันทึกของการซักถามนี้เนื่องด้วยเหตุผลอย่างน้อยสองประการ หนึ่ง การซักถามเกี่ยวกับพระเยซูโดยยอห์น ซึ่งเป็นตัวแทนของคนดีที่สุดในอิสราเอลซึ่งถึงความเข้าใจผิดของอิสราเอลในเรื่องแผนงานของพระเมสสิยาห์และวิธีของพระองค์ ท่านได้ยื่นเกี่ยวกับการงานต่างๆของพระเยซู (มธ. 11:2) และแน่นอนว่าสิ่งเหล่านั้นดูเหมือนจะเป็นของพระเมสสิยาห์ อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ได้อ้างสิทธิอำนาจของพระองค์อย่างทันทีและพิพากษาผู้คนที่บางทียอห์นได้คิดว่าพระองค์จะทำ (มธ. 3:10-12) เนื่องจากความเข้าใจผิดนี้ ท่านก็เริ่มต้นที่จะสงสัย บางทีการอยู่ในคุกของท่าน ซึ่งแน่นอนว่าเป็นสถานที่ที่ไม่เหมาะสมสำหรับผู้ล่วงหน้ามาก่อนของกษัตริย์นั้นได้สนับสนุนความสงสัยของท่าน. . .

“จุดประสงค์ที่สองของสองสามข้อเหล่านี้ (มธ. 11:2-6) คือที่จะยืนยันใหม่ถึงแนวคิดที่ว่า การงานของพระเยซูพิสูจน์ถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์”[716]

เฮโรด แอนทิปาสได้ “จำคุก” ยอห์น ไว้ในป้อมแห่งมาคารัสซึ่งอยู่ทางตะวันออกของทะเลตาย (เปรียบเทียบกับ 4:12; 14:3-5).[\[717\]](#) ยอห์น ได้ยินเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูที่นั่น

“เฮโรด แอนทิปาสแห่งกาลิลีได้ทำการเยื่อมเยียนน้องชายของเขาในโรม ระหว่างการเยื่อมเยียนนั้น เขาได้ล่อลวงภรรยาของน้องชายของเขา เขาได้กลับมาบ้านอีกครั้งและได้เลิกกับภรรยาของเขาเอง และได้แต่งงานกับน้องสะใภ้ผู้ซึ่งเขาได้ล่อลวงจากสามีของเธอ ยอห์นได้ต่อว่าเฮโรดอย่างเปิดเผยและรุนแรง มันไม่เคยปลอดภัยที่จะต่อว่านักเผด็จการของชาวตะวันออก เฮโรดทำการแก้แค้นของเขา และยอห์นได้ถูกโยนลงไปในคุกใต้ดินของป้อมแห่งมาคารัสในภูเขาที่อยู่ใกล้ทะเลตาย”[\[718\]](#)

มัทธิวเขียนว่ายอห์น “ได้ยิน” เกี่ยวกับ “งานต่างๆ” ของ “พระคริสต์” นี่เป็นที่เดียวในมัทธิวที่นาม “พระคริสต์” ที่อยู่ตามลำพังนั้นอ้างอิงถึงพระเยซู[\[719\]](#) เป็นที่ชัดเจนว่า มัทธิวอ้างอิงถึงพระเยซูในแนวทางนี้ที่นี้เพื่อจะเน้นความเป็นจริงที่ว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ซึ่งเป็นคำกรีกสำหรับพระเมสสิยาห์ ยอห์นได้สงสัยเกี่ยวกับสิ่งนั้น แต่มัทธิวนำเสนอพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ในคำศัพท์ที่ชัดเจน “งานต่างๆ” ของพระเยซูจะรวมถึงคำสอนและกิจกรรมทั้งหมดของพระองค์ ไม่ใช่แค่การอัศจรรย์ของพระองค์

ยอห์นส่งคำถามไปยังพระเยซูทางศิษย์บางคนของท่าน การใช้คำว่า “พวกศิษย์” เป็นอีกหลักฐานหนึ่งที่ว่าคำนี้ไม่จำเป็นต้องหมายถึงผู้เชื่อในพระเยซู พวกศิษย์เหล่านี้ยังติดตามยอห์นอยู่ พวกเขายังไม่ได้เริ่มต้นที่จะติดตามพระเยซู ที่จริง ยอห์นสงสัยว่าพระเยซูทรงเป็น “คน (ที่ถูกคาดหวัง) ที่จะมา” หรือไม่ ([สดด. 40:7](#); [118:26](#); [อสย. 59:20](#)) “คนที่จะมา” เป็นชื่อเรียกของพระเมสสิยาห์[\[720\]](#) ก่อนหน้านั้นยอห์นได้ป่าวประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นผู้จะมา (3:11) แต่พระเยซูไม่ค่อยเข้ากับแนวคิดของยอห์นเกี่ยวกับสิ่งที่พระเมสสิยาห์จะทำ พระองค์นำพระพรมายังคนมากมาย แต่ไม่ได้้นำการพิพากษามายังใครเลย (เปรียบเทียบกับ 3:10-12).[\[721\]](#)

“ความบกพร่องเชิงการเผยพระวจนะของความขี้น [การบ่นในท่าทางที่ใจน้อยและสะอื้น] และอากาศของคุณได้ควบคุมการตัดสินใจของเขาและใจของเขา และเขาได้อยู่ในอารมณ์ขันที่ก้าวร้าวของโยนาห์ ผู้ซึ่งไม่พอใจกับ

พระเจ้า ไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ทรงเข้มงวดเกินไป แต่เพราะว่าพระองค์ทรง
กรุณาเกินไป ทรงพร้อมเกินไปที่จะยกโทษ”[722]

“อย่างไม่สงสัยเลยว่า คำถามอย่างเดียวกันเกี่ยวกับชัยชนะในที่สุดของพระเจ้า
ก็เผชิญหน้ากับทุกคนๆที่อยู่ในการทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ถ้าพระเจ้า
ของเราทรงมีอำนาจทั้งสิ้น ทำไมพระเจ้าอนุญาตให้คนชอบธรรมที่จะทน
ทุกข์? แน่นอนว่า คำตอบก็คือว่า เวลาแห่งการพิพากษาของพระเจ้ายังไม่ได้
มาถึง แต่ชัยชนะในที่สุดนั้นก็แน่นอน”[723]

การตีความเก่าเกี่ยวกับคำถามของยอห์นก็คือว่า ท่านได้ถามเพื่อเห็นแก่พวกศิษย์ของท่าน แต่ตัว
ท่านเองไม่เคยสงสัยอัตลักษณ์ของพระเยซู ไม่มีสิ่งใดในตัวบทที่จะสนับสนุนมุมมองนี้ ตรงกัน
ข้าม เหมือนกับเอลียาห์ ดูเหมือนว่ายอห์นจะได้ท้อใจ (เปรียบเทียบ ข้อ 14) บางทีสิ่งนี้ได้
เกิดขึ้นเพราะว่าพระเยซูไม่ได้พิพากษาคนบাপทานที่

11:4-6

พระเยซูได้ส่งการสรุปแห่งพันธกิจของพระองค์กลับไปยังยอห์น พระองค์ใช้ภาษาแห่งคำเผย
พระวจนะของอิสยาห์เพื่อที่จะทำให้ผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระองค์แน่ใจว่าพระองค์ทรงเป็น
พระเมสสิยาห์อย่างแท้จริง (อสย. 35:5-6; 61:1; เปรียบเทียบ อสย. 26:19; 29:18-19) มัน
น่าสนใจที่ว่าพระคัมภีร์ตอนเหล่านี้ทั้งหมดของอิสยาห์มีการอ้างอิงบางอย่างถึงการพิพากษา
ดังนั้น พระเยซูทำให้ยอห์นแน่ใจว่า พระองค์ ทรงเป็น คนที่จะมา และพระองค์บอกเป็นนัยว่า
พระองค์จะบรรลुकำเผยพระวจนะเกี่ยวกับการพิพากษา แม้ว่าพระองค์ยังไม่ได้ทำอย่างนั้น
ข้อ 6 อาจมีการพาดพิงถึง [อิสยาห์ 8:13-14](#) มันเป็นคำเตือนที่สุภาพต่อการยอมให้พันธกิจของ
พระเยซูที่จะกลายมาเป็นอุปสรรคต่อการเชื่อถือและเหตุผลสำหรับการปฏิเสธพระเยซู มัน
ทักท้วงเอาว่ายอห์นและพวกศิษย์ของท่านได้เริ่มต้นอย่างดี แต่มันเตือนพวกเขาถึงการอ่าน
หลักฐานแห่งการอัศจรรย์ของพระเยซูอย่างไม่ถูกต้อง สุขคติเล็กน้อยในข้อ 6 ชมเชยบรรดา
ผู้ที่เชื่อว่าพระเจ้ากำลังทำงานโดยปราศจากการเรียกร้องหลักฐานที่เกินควร (เปรียบเทียบ [ยน.
20:29](#)).[724]

“เป็นการดีที่จะสังเกตว่าถ้ายอห์นได้มีแนวคิดที่ผิดพลาดเกี่ยวกับแผ่นดิน
สวรรค์ นี่คงเป็นเวลาสมควรสำหรับพระคริสต์ที่จะได้แก้ไข แต่พระองค์
ไม่ได้ทำเช่นนั้น”[725]

การชมเชยผู้ล่วงหน้านำมาก่อนของกษัตริย์ 11:7-11 (เปรียบเทียบ ลก. 7:24-28)

ยอห์น ได้เป็นพยานถึงพระเยซู และตอนนี้พระเยซูเป็นพยานถึงยอห์น ในการทำเช่นนั้น พระเยซูชี้ไปยังพระองค์เองในฐานะบุคคลที่จะนำแผ่นดินสวรรค์มา

11:7-8 เมื่อพวกศิษย์ของยอห์นได้จากไป พระเยซูใช้โอกาสที่จะ “ตรัสกับฝูงชนเกี่ยวกับยอห์น” ดัน อ้อผู้คืบขึ้นอย่างมากมาตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน “ดันอ้อ” ถูก “ลมพัด” แสดงถึงบุคคลที่ถูกแหว่งไปอย่างง่ายดายโดยความคิดเห็นของประชาชนหรือสถานการณ์ต่างๆ

“อีกอย่างหนึ่ง ยอห์น ไม่ใช่ดันอ้อที่ถูกเขย่าโดยลม ท่านเป็นลมที่เขย่าดันอ้อ! ในสมัยของเรา ธรรมาสน์ก็อ่อนแออย่างมากเพราะว่ามันอยู่ภายใต้บางคนที่นั่งในม้านั่งที่นั่นผู้ซึ่งไม่ชอบนักเทศน์ หรือเนื้อหาถูกปรับปรุงให้เหมาะสมกับบางกลุ่มในคริสตจักร บ่อยครั้งเกินไปที่ธรรมาสน์เป็นดันอ้อที่ถูกเขย่าโดยลม ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับยอห์นผู้ให้บัพติศมา ซึ่งเป็นลมที่เขย่าดันอ้อ!” [726]

แน่นอนว่าฝูงชนไม่ได้ไปยังถิ่นทุรกันดารยูเดียเพื่อจะดูภาพโดยทั่วไปอย่างเช่น “ดันอ้อที่ถูกเขย่าโดยลม” พวกเขาไม่ได้ “ออกไปเพื่อจะดู... คนที่นั่งห่มผ้าเนื้อดี” แม้กระทั่งเสื้อผ้ายืดที่คล้ายผู้หญิง (คำกรีก *มาลาโกส*) เช่นกัน บุคคลเช่นนั้นดำเนินชีวิตใน “ราชวังของกษัตริย์” บางทีพระเยซูพาดพิงถึงกษัตริย์เฮโรดอย่างชัดเจน ผู้ซึ่งได้จำคุกยอห์น เฮโรดใส่เสื้อผ้ายืดที่อ่อนนุ่ม แต่ยอห์นใส่เสื้อผ้ายืดที่หยาบ (เปรียบเทียบ 3:4-6)

โดยการตอบในแนวทางนี้ พระเยซูระงับความสงสัยของประชาชนที่ว่าคำถามของยอห์นอาจได้เกิดจากคุณลักษณะที่ไม่แน่นอนหรือความอ่อนแอที่ไร้วินัย คำถามของยอห์น ไม่ได้เกิดจากคุณลักษณะที่บกพร่อง แต่เกิดจากความเข้าใจผิดเกี่ยวกับพันธกิจของพระเมสสิยาห์ พระเยซูแก้ต่างให้ยอห์น

11:9-11 ผู้คนได้เข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อจะฟังยอห์น เพราะพวกเขาเชื่อว่าท่านเป็น “ผู้เผยพระวจนะ” พระเยซูยืนยันการแสดงตัวนั้น ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะแท้คนแรกที่ได้ปรากฏในเวลาหลาย

ร้อยปี อย่างไรก็ตาม ขอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะที่ไม่ธรรมดา ท่านไม่เพียงแต่เป็นผู้พูดแทนจากพระเจ้าและเพื่อพระเจ้า อย่างที่ผู้เผยพระวจนะคนอื่นๆเป็น แต่ท่านเองเป็นความสำเร็จแห่งคำเผยพระวจนะอีกด้วย ท่านเป็นผู้ที่ถูกทำนายว่าจะเตรียมเพื่อการปรากฏของพระเมสสิยาห์

พระคัมภีร์ตอนที่พระเยซูอ้างอิงคือ [มาลาคีย์ 3:1](#) และการอ้างอิงของพระองค์สะท้อนถึงการคาดพิงถึง [อพยพ 23:20](#) การเปลี่ยนแปลงที่พระเยซูได้ทำในการอ้างอิงของพระองค์มีผลลัพธ์ของการทำให้พระยาเวห์กล่าวต่อพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ [สดด. 110:1](#)) สิ่งนี้สอดคล้องกับวิญญาณของบริบทของมาลาคีย์ (เปรียบเทียบ 4:5-6) โดยการอ้างอิงพระคัมภีร์ตอนนี้ พระเยซูก็ยืนยันอัตลักษณ์ของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ [\[727\]](#) พระองค์ดูว่าจอห์นมีศักยภาพที่จะบรรลุคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับเอลียาห์ที่เตรียมทางเพื่อพระยาเวห์และวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอห์นคงได้บรรลุมันอย่างแท้จริงหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับการยอมรับพระเมสสิยาห์ของอิสราเอลในตอนนั้น (เปรียบเทียบ ข้อ 14) ไม่ว่ากรณีใด ขอห์นได้บรรลุ *วิญญาณแห่งการเผยพระวจนะ* เพราะท่านได้มาด้วยวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์

พระเยซูเรียก “จอห์นผู้ให้บัพติศมา” ว่า “มนุษย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเพราะว่าท่านทำหน้าที่เป็นผู้ล่วงหน้ามาก่อนที่ใกล้ชิดของพระเมสสิยาห์” นี่เป็นพันธกิจที่ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนอื่นๆได้ทำ กระนั้น พระเยซูเพิ่มเติมว่า ใครก็ตามใน “แผ่นดินสวรรค์” จะ “ใหญ่กว่า” ขอห์น บางทีพระเยซูสนับสนุนจอห์นอย่างหนักแน่นอีกด้วย เพราะว่าคนยิวบางคนอาจได้สงสัยการอุทิศตนของจอห์นต่อพระเมสสิยาห์ [\[728\]](#)

นักวิชาการหลายคนได้เสนอการอธิบายที่แตกต่างมากมายเกี่ยวกับส่วนสุดท้ายของข้อ 11 บางคนแปล “ผู้ที่เล็กน้อยที่สุด” ว่า “ผู้ที่หน่อมกว่า” และเชื่อว่าพระเยซูเปรียบเทียบพระองค์เองกับจอห์นว่าทรงหน่อมกว่าจอห์นผู้ซึ่งแก่กว่า [\[729\]](#) อย่างไรก็ตาม นี่เป็นการแปลที่ผิดปกติและไม่จำเป็น คนอื่นๆเชื่อว่าแม้กระทั่งผู้ที่เล็กน้อยที่สุดในแผ่นดินสวรรค์จะสามารถชี้ไปที่พระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์อย่างชัดเจนได้ แต่พยานของจอห์นถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซูก็ไม่ได้โน้มน้าวหลายคนที่ได้ยิน [\[730\]](#) ข้าพเจ้าเชื่อว่าการอธิบายที่ดีที่สุดก็คือว่า ณ เวลานั้นจอห์นได้คาดหวังแผ่นดินสวรรค์เท่านั้น ส่วนผู้ที่มีส่วนร่วมจะอยู่ใน *แผ่นดินสวรรค์* ดังนั้นก็ “ใหญ่กว่า”

“... การครอบครองสถานที่ในแผ่นดินสวรรค์ก็สำคัญมากกว่าการเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกเขาผู้เผยพระวจนะ”[731]

พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่าขงห์จะล้มเหลวที่จะเข้าร่วมในแผ่นดินสวรรค์ ผู้เผยพระวจนะแท้ทั้งหมดจะอยู่ในนั้น (ลก. 13:28) พระองค์เพียงแต่เปรียบเทียบผู้เข้าร่วมและผู้ป่าวประกาศของแผ่นดินสวรรค์

การแสดงตัวของผู้ล่วงหน้ามาก่อนของกษัตริย์ 11:12-15

ส่วนนี้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับที่ที่สำคัญของขงห์ผู้ให้บังพิศมาในแผนงานเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้า

11:12-13 ข้อเหล่านี้บันทึกการอธิบายของพระเยซูเกี่ยวกับสภาพของแผ่นดินสวรรค์เมื่อพระองค์กล่าวคำเหล่านี้ “ตั้งแต่สมัยขงห์ผู้ให้บังพิศมาถึงทุกวันนี้” เริ่มเมื่อขงห์เริ่มต้นที่จะปรนนิบัติและขยายไปถึงเวลาที่พระเยซูกล่าวถ้อยคำที่มีทิวบันทึกที่นี้ “ประสบความสำเร็จรุนแรง” หมายถึงอะไร? ถ้าคำกรีก *บิอาเซทัย* เป็นกาลกลางที่ผิดปกติ มันสามารถหมายถึงว่า พวกเขาต้องเข้าแผ่นดินสวรรค์ทางความพยายามที่รุนแรง[732] ดูเหมือนนี้จะแนะนำองค์ประกอบที่แปลกสู่คำสอนของพระเยซูในเรื่องการเป็นสาวก การเข้าแผ่นดินสวรรค์ขึ้นอยู่กับความเชื่อในพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์

กาลกลางที่ผิดปกติสามารถหมายถึงว่า แผ่นดินสวรรค์ได้ *รุดหน้าอย่างเข้มแข็ง* แต่มันไม่ได้กวาดสิ่งต่อต้านทั้งหมดออกไปอย่างที่ขงห์ได้คาดหวัง[733] อย่างไรก็ตาม ภาพของแผ่นดินสวรรค์ที่รุดหน้าอย่างต่อต้านไม่ได้ดูเหมือนแปลกต่อการพรรณนาของมัทธิวเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูจนเดี๋ยวนี้ การต่อต้านที่เพิ่มขึ้นบ่งบอกว่าแผ่นดินสวรรค์กำลังเผชิญกับการต่อต้านที่รุนแรง

บางทีคำกรีก *บิอาเซทัย* อยู่ในกาลกรรมวาจก “แผ่นดินสวรรค์ประสบความสำเร็จรุนแรง” เพราะว่าคนชั่วยึดมั่นอย่างรุนแรง บางทีพระเยซูหมายถึงว่าคนกำลังขยแผ่นดินสวรรค์จากพระเจ้าและบังคับการของมัน[734] นี่เป็นไปได้ เนื่องจากว่าอิสราเอลไม่ได้บังคับให้แผ่นดินสวรรค์มา คนยิวไม่ได้เต็มใจที่จะรับแผ่นดินสวรรค์เมื่อพระเยซูนำเสนอ บางทีพระเยซู

หมายถึงว่า คนยิวบางคนเช่นบารับบัสซึ่งพยายามที่จะนำแผ่นดินสวรรค์มาโดยการปฏิบัติทางการเมือง[735] นี้ไม่น่าเป็นไปได้ เนื่องจากว่าพระเยซูไม่ได้ทำการอ้างอิงอย่างอื่นต่อการปรากฏนี้ในบริบท บางทีพระเยซูหมายถึงว่า พวกผู้นำทางศาสนาแห่งสมัยของพระองค์พยายามที่จะนำแผ่นดินสวรรค์มาในวิธีตามเนื้อหนังของพวกเขาเอง ในขณะที่ปฏิเสธที่จะยอมรับวิธีของพระเจ้าที่ยอห์นและพระเยซูป่าวประกาศ[736]

มุมมองนี้อธิบายอย่างน่าพอใจเกี่ยวกับการอ้างอิงของพระเยซูถึงระยะเวลาจากการเริ่มต้นของพันธกิจของยอห์นจนถึงเมื่อพระองค์กล่าว นับตั้งแต่อยอห์นเริ่มต้นพันธกิจแห่งการป่าวประกาศถึงพระเมสสิยาห์ของท่าน พวกผู้นำทางศาสนาของยิวได้ต่อต้านท่าน ยิ่งกว่านั้น ใน 23:13 พระเยซูกล่าวหาพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีถึงการพยายามที่จะยึดการควบคุมอำนาจของแผ่นดินสวรรค์จากพระเมสสิยาห์ เพื่อที่จะนำแผ่นดินสวรรค์อย่างที่พวกเขาต้องการให้มันเป็นไป ยิ่งกว่านั้น พวกเขาได้ฉวย (ยึด “โดยกำลัง”) แผ่นดินสวรรค์จากผู้คนโดยการปฏิเสธและสุดท้ายแล้วได้ตรึงพระเมสสิยาห์ การถูกจำคุกของยอห์นเป็นอีกหลักฐานหนึ่งของการเป็นปฏิปักษ์ที่รุนแรงต่อแผ่นดินสวรรค์ แต่การต่อต้านนั้นมาจากเฮโรด แอนทิปาส ในที่สุดทั้งยอห์นและพระเยซูก็ได้ตายด้วยเงื้อมมือของคนที่รุนแรงเหล่านี้

พระเยซูอธิบายถึงแผ่นดินสวรรค์ที่ใกล้จะมาถึงว่าอยู่ในอันตรายที่ร้ายแรงเนื่องจากพวกศัตรูของพระองค์ พวกผู้เผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิม (“ทั้งหมด”) ได้ทำนายถึงพระเมสสิยาห์ แต่เมื่อยอห์นเริ่มต้นพันธกิจของท่าน เวลาแห่งความสำเร็จได้เริ่มต้น นั่นเป็นเวลาพิเศษที่ธรรมเนียมปฏิบัติและพวกผู้เผยพระวจนะได้บอกล่วงหน้า(ข้อ 13).[737]

11:14-15 ในสองข้อก่อนหน้านั้น พระเยซูกล่าวถึงแผ่นดินสวรรค์ที่ใกล้จะมาถึง มันได้เผชิญหน้ากับการต่อต้านที่รุนแรง ในสองข้อนี้ พระองค์อภิปรายถึงการเริ่มต้นที่มีศักยภาพของแผ่นดินสวรรค์

แผ่นดินของพระเมสสิยาห์จะมา ถ้า คนยิวจะยอมรับ ในตัวบทกรีก คำที่เป็นเงื่อนไข (ε) ทักทักเอาเพื่อเห็นแก่ข้อโต้แย้งว่าพวกเขาจะรับ จากการที่ทักทักเอาว่าพวกเขาจะรับนั้น ยอห์นจะบรรลुक่าเผยพระวจนะของมาลาคิเกี่ยวกับเอลียาห์ที่เป็นผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเมสสิยาห์ (มลก. 4:5-6)

“แทบจะไม่มีพระคัมภีร์ตอนที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนกว่าว่าแผ่นดินสวรรค์
ถูกนำเสนอแก่อิสราเอล ณ เวลานี้”[738]

ผู้ไม่เชื่อยุคพันธสัญญาใหม่และผู้ที่ไม่เชื่อว่ายิวเสด็จมาก่อนยุคพันธสัญญาใหม่บางคน นั่นคือ ผู้ที่ไม่เชื่อว่ายิวเสด็จมาก่อนยุคพันธสัญญา (ประวัติศาสตร์) และ ผู้ที่ไม่เชื่อตามยุคแบบเป็นลำดับนั้นเชื่อว่าแผ่นดินสวรรค์ได้เริ่มต้นด้วยการประกาศของพระเยซูอย่างแท้จริง[739] พวกเขาตีความข้อความที่เป็นเงื่อนไขดังนี้ พวกเขาถือว่าพระเยซูยอมรับว่ามันยากที่จะยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าข้อหั้นเป็นความสำเร็จแห่งคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับเอลียาห์ พวกเขาถือว่า “มัน” เป็นการอ้างอิงถึงข้อความของพระเยซูเกี่ยวกับข้อหั้น ไม่ใช่แผ่นดินสวรรค์ เนื่องจากว่าสิ่งที่มาก่อนทั้งสองอยู่ในบริบท การตีความก็ขึ้นอยู่กับการสรุปของบุคคลหนึ่งเกี่ยวกับว่าแผ่นดินสวรรค์ได้เริ่มต้นด้วยการประกาศของพระเยซูหรือไม่ หรือถ้ามันยังเป็นอนาคต

ข้าพเจ้าชอบทางเลือกที่สองเมื่อพิจารณาถึงคำเผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์และวิธีที่มีพันธสัญญาใหม่เสนอแนวคิดของพระเยซูเกี่ยวกับแผ่นดินนั้น พระเยซูถือว่าแผ่นดินของพระเมสสิยาห์เป็นอนาคตและอยู่บนโลก ไม่ใช่ปัจจุบันและอนาคต ในการกล่าวอย่างนี้ ในแง่หนึ่งข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธว่า พระเจ้าปกครองเหนือคนของพระองค์ในตอนนี้ อย่างไรก็ตาม นี่เป็นการปกครองของสวรรค์ ซึ่งเป็นการปกครองจากสวรรค์ พวกเขาเผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิมได้ทำนายว่าพระเมสสิยาห์จะปกครองบนโลก การปกครองบนโลกนี้ของพระเจ้าเหนือคนของพระองค์เองก็ยังคงเป็นอนาคต นี่เป็นแผ่นดินที่ข้อหั้นป่าวประกาศและพระเยซูนำเสนอแก่อิสราเอล

พระเยซูไม่ได้กล่าวว่าข้อหั้นเป็นเอลียาห์ นั่นขึ้นอยู่กับการกลับใจและการยอมรับของอิสราเอลว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ ข้อหั้นได้บรรลุ [อิสยาห์ 40:3](#) และ [มาลาคีย์ 3:1](#) ซึ่งเป็นคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเมสสิยาห์ แต่ไม่ใช่ [มาลาคีย์ 4:5-6](#), ซึ่งเป็นคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับผู้ล่วงหน้ามาก่อนที่หั้นจิตใจของคนไปหาพระเจ้า เนื่องจากว่าอิสราเอลได้ปฏิเสธพระเยซู

“... ข้อหั้นผู้ให้บังเกิดมาอยู่ในความสำเร็จแห่งพระสัญญาของมาลาคีย์เกี่ยวกับการมาของเอลียาห์ แต่ในแง่ที่ว่าท่านป่าวประกาศการมาของพระคริสต์เท่านั้น”[740]

ใครจะบรรลุ [มาลาตี 4:5-6](#) และเมื่อไหร่? บางทีเอลียาห์เองจะเป็นหนึ่งในพยานทั้งสองที่จะเตรียมคนอิสราเอลเพื่อการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเมสสิยาห์ ([วว. 11:1-14](#)) เนื่องจากว่าขอห์นอาจได้บรรลุคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับเอลียาห์ ข้าพเจ้ามีแนวโน้มที่จะคิดว่าเอลียาห์ไม่จำเป็นที่จะกลับมายังโลกโดยส่วนตัวเพื่อพันธกิจนี้[741] บางทีพยานทั้งสองจะเป็นผู้เชื่อมร่วมสมัยสองคนในความวิบัติยิ่งใหญ่ ผู้ซึ่งจะหันจิตใจของผู้คนไปหาพระเจ้า อย่างที่เอลียาห์ได้ทำในสมัยของท่าน

“พระคัมภีร์ตอนนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงธรรมชาติที่ไม่คาดหมายมาก่อนของการเสด็จมาของแผ่นดินสวรรค์”[742]

ข้อ 15 เน้นถึงความสำคัญที่ยิ่งใหญ่ของสิ่งที่พระเยซูเพิ่งได้กล่าวไป

[ความไม่พึงพอใจกับกษัตริย์และผู้ลี้ภัยหน้ามาก่อนของพระองค์ 11:16-19 \(เปรียบเทียบ ลก. 7:29-35\)](#)

พระเยซูดำเนินต่อไปที่จะอธิบายถึงการตอบสนองของคนยิวต่อขอห์นและพระองค์เองอย่างเต็มที่มากขึ้นเพื่อจะอธิบายถึงการต่อต้านของพวกเขา

11:16-17 “ชนรุ่น” ที่พระเยซูกล่าวถึงก็ประกอบด้วยคนยิวที่พระองค์เสนอแผ่นดินสวรรค์ให้ (เปรียบเทียบ ข้อ 20-24; 12:39, 41-42, 45; 16:4; 17:17; 23:36; 24:34) การใช้ “ชนรุ่น” นี้อ้างอิงถึงกลุ่มหรือแวดวงของเพื่อนร่วมชาติของพระองค์ (เปรียบเทียบ [สภษ. 30:11-14](#)) พระเยซูต้องได้สังเกต “เด็กๆ” ที่เล่นเกมสการแต่งงานและงานศพที่พระองค์อ้างอิงถึงที่นี่ และพระองค์ใช้พวกเขาที่จะอธิบายถึงการตอบสนองเหมือนเด็กของคนร่วมสมัยที่เป็นผู้ใหญ่ของพระองค์ส่วนใหญ่ ประเด็นก็คือว่าผู้คนพบความผิดพลาดกับสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ได้ทำ พระองค์ไม่ได้ประพุดหรือสอนในความสอดคล้องกับสิ่งที่ พวกเขา ต้องการให้พระองค์ทำ หรืออย่างที่พวกเขา ได้คาดหวังว่า พระเมสสิยาห์จะทำ แนวคิดของพระองค์เกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ก็แตกต่างจากแนวคิดของพวกเขา พวกเขาต้องการกษัตริย์ที่จะเข้าได้และเห็นด้วยกับความเข้าใจตามธรรมเนียมของพวกเขาก็เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ ดังนั้นพวกเขาได้ปฏิเสธพระองค์

11:18-19

แม้ว่าขอห์นดำเนินชีวิตอย่างผู้สันโดษ อย่างเช่นผู้เผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิมบางคน ได้ดำเนิน คนยิวส่วนใหญ่ได้ปฏิเสธท่านและแม้กระทั่งได้กล่าวหาท่านถึงการถูก “ผีสิง” พระเยซูกินและดื่มกับ “คนบาป” และคนมากมายได้วิจารณ์พระองค์ถึงการขาดความรู้จักประมาณและสรุปว่าพระองค์ถูกพระบัญญัติ ถ้าพวกเขาได้เข้าใจขอห์น พวกเขาคงได้เข้าใจ พระเยซู

พระเยซูสรุปด้วยสุภาษิตที่ให้เหตุผลแก่วิถีชีวิตของขอห์นและของพระองค์ คนยิววิจารณ์ทั้งขอห์นและพระเยซูสำหรับแนวทางที่ทั้งสองดำเนินชีวิต ประเด็นของพระเยซูคือ “การ” ดีที่ขอห์นและพระเยซูได้ทำที่ “แตกต่าง” การเลือกของทั้งสองที่จะดำเนินชีวิตอย่างที่ดำเนิน ใครสามารถวิจารณ์ทั้งสองอย่างมีเหตุผลได้ เนื่องจากกว่าทั้งสองออกไปทำการดี? “ปัญญา” ในภาคพันธสัญญาเดิมเกือบเป็นคำเหมือนสำหรับ *พระเจ้า* ในหลายที่ พระเยซูอ้างว่าพระองค์และขอห์นดำเนินชีวิตอย่างฉลาดภายใต้การควบคุมของพระเจ้าโดยการประพฤติอย่างที่ดีทั้งสอง ประพฤติ คนยิวสามารถทำการวิจารณ์เหมือนเด็กได้ แต่วิถีชีวิตของขอห์นและพระเยซูก็ได้แย้งสำหรับความน่าเชื่อถือของทั้งสอง

ทั้งๆที่มีความสงสัยของขอห์น พระเยซูก็สนับสนุนและรับรองผู้ล่วงหน้านำมาก่อนของพระองค์ต่อพวกศิษย์ของท่านและผู้วิจารณ์ของท่าน ข่าวสารของขอห์นนั้นถูกต้อง แม้ว่าท่านได้พัฒนาความสงสัยบางอย่างเกี่ยวกับข่าวสารนั้น

“... ดูเหมือนว่ามีสามบทเรียนที่มาจากพระคัมภีร์ตอนนี้คือ ความจำเป็นที่จะตอบสนองต่อข่าวสารของขอห์นด้วยการกลับใจใหม่ ความสำคัญของการยินดีกับพระเยซู และการแตกต่างแห่งแผนการของพระเจ้าผ่านทางชายทั้งสองคนแม้จะมีหลายคนที่ยึดถือ... ”

“แต่สามประเด็นสามารถถูกรวมไปสู่แนวคิดใหญ่เดียวอย่างง่ายดายเป็นว่า น้ำพระทัยแห่งของพระเจ้าแม้จะมีแนวทางต่างๆที่มนุษย์ได้บิดเบือนมันอยู่บ่อยครั้งมากก็เกี่ยวข้องกับ การแยกจากบาปแต่การสมาคมกับคนบาป”^[743]

2. ความไม่สนใจต่อข่าวสารของกษัตริย์ 11:20-24

ข้อบ่งชี้หนึ่งถึงการต่อต้านของอิสราเอลต่ออัครทูตของพวกเขาคือการเป็นปฏิบัติที่พวกเขาแสดงต่อวิธีต่างๆ ของยอห์นและของพระเยซู (ข้อ 2-19) ข้อบ่งชี้อีกอย่างหนึ่งคือความไม่สนใจของพวกเขาต่อข่าวสารของพระเยซู พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ได้ประกาศและรักษาตลอดกาลิลี อย่างไรก็ตาม คนส่วนใหญ่ไม่ได้กลับใจใหม่ ดังนั้นพระเยซูได้ประกาศการพิพากษาเหนือเมืองต่างๆ ของพวกเขาที่ได้เป็นพยานถึงการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่หลายอย่าง พระเยซูกล่าวถึงชาวเมืองของเมืองต่างๆ เมื่อพระองค์กล่าวถึงเมืองต่างๆ

“บรรดาผู้ที่ต้องการที่จะรู้จักพระกัมภีร์ของพวกเขาอย่างแท้จริงควรเห็นว่าเราอยู่ในประเทศใหม่จากข้อนี้เป็นต้นไป จงเขียนเส้นคำหาฯระหว่างข้อสิบเก้าและข้อยี่สิบ มีการแบ่งที่ยิ่งใหญ่ที่นี่ ความจริงไหลลงไปสู่มหาสมุทรที่ตรงกันข้ามจากจุดนี้ เราเผชิญหน้ากับลักษณะใหม่แห่งการงานของพระคริสต์ นับจากนี้ พระเยซูเจ้าก็เป็นผู้ที่แตกต่างออกไปในการกระทำและในถ้อยคำของพระองค์ ผู้ที่เป็นพระเยซูที่อ่อนโยนและต่ำต้อยกำลังจะแสดงถึงความโกรธที่รุนแรงของพระองค์ในแนวทางที่แน่นอน”[744]

11:20 คำกรีก *ออนนิดิเซอิน* ที่แปลว่า “การดำหนิ” (NASB) และ “ติเตียน” (NIV) เป็นคำที่หนักแน่นที่แสดงถึงความขุ่นเคืองที่ลึก (เปรียบเทียบกับ 5:11; 27:44) พระเยซูไม่ได้ติเตียนเมืองเหล่านี้เพราะว่าพวกเขาได้ต่อต้านพันธกิจของพระองค์อย่างกระตือรือร้น พระเยซูได้ติเตียนเพราะว่าชาวเมืองปฏิเสธที่จะ “กลับใจใหม่” แม้จะมี “การอัศจรรย์” หลายอย่างที่พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ได้ทำที่นั่น (เปรียบเทียบกับ 3:2; 4:17) คำกรีก “ที่จะสำเร็จ” (คำกรีก *เอเคนอน* ได้) มองไปที่พันธกิจในกาลิลีของพระเยซูว่าสำเร็จแล้ว (เปรียบเทียบกับ ข้อ 21).[745]

11:21-22 *ฮูวาย* สามารถหมายถึง “วิบัติ” ซึ่งเป็นคำที่ป่าวประกาศถึงความหายนะหรือ “อนิจจา” ที่หมายถึง “ความเวทนา” ทั้งสองแนวคิดก็เหมาะสมที่นี่ อิสยาห์ใช้คำฮีบรูที่เทียบเท่า 22 ครั้ง “เมืองโคราซิน” อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของคาเปอร์นาอุมประมาณสองไมล์ “เมืองเบรไซดา” นี้บางที่เป็นสถานที่ที่อยู่ทางชายฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลกาลิลี ซึ่งอยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน (เปรียบเทียบกับ มก. 6:45; 8:22; ลก. 9:10; ยน. 1:44; 12:21).[746] “เมืองไทระและเมืองไซดอน” อยู่ทางชายฝั่งของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปทางเหนือ พวกผู้เผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิมบ่อยครั้งได้ประณามเมืองไทระและเมืองไซดอนสำหรับการนมัสการพระบาอัลของพวกเขา “ผ้ากระสอบและจี๊เถ้า” ก็เป็นเครื่องแต่งตามปกติของโลกตะวันออกใกล้โบราณต่อการโสกเศร้า

คำกรีก *คูนามิส* (“อัครรรย” หรือ “ฤทธิเดช”) เป็นหนึ่งในสี่ที่ผู้เขียนพระกิตติคุณใช้เพื่อจะอธิบายถึงการอัครรรยของพระเยซู (เปรียบเทียบ [มก. 6:2, 5, 14; 9:39](#); [กจ. 13:10](#)) คำนี้เน้นถึงอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่การอัครรรยของพระองค์ล้ำแดง คำกรีกอีกสามคำคือ *เทราส* ซึ่งหมายถึง “มหัศจรรย์” ที่เน้นถึงคุณลักษณะที่พิเศษแห่งการอัครรรยของพระองค์ (เปรียบเทียบ [24:24](#); [มก. 13:22](#); [ยน. 4:48](#)); *เอวากอน* ซึ่งหมายถึง “การงาน” ที่อธิบายถึงทั้งการอัครรรยของพระคริสต์และการกระทำที่ปกติแห่งความเมตตาของพระองค์ (เปรียบเทียบ [ยน. 5:20, 36; 7:3; 10:25](#)); และ *เซเมยอน* ซึ่งหมายถึง “หมายสำคัญ” ที่บ่งชี้ว่าการอัครรรยของพระองค์จะต้องสอนความจริงฝ่ายวิญญาณ (เปรียบเทียบ [ยน. 2:11; 4:54; 6:2; 11:47](#)).[\[747\]](#)

ถ้อยคำของพระเยซูเปิดเผยว่าในฐานะพระเจ้า พระองค์รู้สิ่งที่คุณคนแห่งเมืองไทรและเมืองไซดอนคงได้ทำ ถ้าพวกเขาได้รับพยานที่เพียงพอที่เมืองต่างๆของคนยิวได้ชื่นชม มันบ่งบอกอีกว่าการรับการเปิดเผยที่พิเศษเป็นสิทธิพิเศษไม่ใช่สิทธิ์ ยิ่งกว่านั้นเมื่อพระเจ้าทรงพิพากษาพระองค์จะพิจารณาโอกาสที่คุณคนได้มี มีระดับต่างๆของการลงโทษในนรกเช่นเดียวกับระดับต่างๆของความสุขในสวรรค์ (ข้อ [24](#); [ลก. 12:47-48](#); [รม. 1:20—2:16](#); [ฮบ. 10:28-29](#)).[\[748\]](#)

“... ข้าพเจ้าไม่รู้สิ่งที่จะพระเจ้าจะทำกับบุคคลนั้นที่อยู่บนเกาะเล็กๆในแปซิฟิก ได้ผู้ซึ่งไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐและกราบลงและนมัสการรูปบูชา ข้าพเจ้ารู้สิ่งที่จะพระเจ้าจะทำกับบุคคลนั้นที่มาและนั่งในโบสถ์อาทิตย์แล้วอาทิตย์เล่า และได้ยินข่าวประเสริฐและไม่ได้ทำอะไรเกี่ยวกับข่าวประเสริฐ”[\[749\]](#)

11:23-24

“เมืองคาเปอร์นาอุม” เป็นฐานของพระเยซู และพระองค์ทำ “การอัครรรย” หลายอย่างทีนั้น คือครั้งหนึ่งของการอัครรรย 10 อย่างที่ถูกบันทึกไว้ในส่วนนี้ของพระกิตติคุณนี้ ([4:13](#); [8:5-17](#); [9:2-8, 18-33](#)) เหมือนกับบาบิโลนที่ชั่วร้าย มันจะประสบกับการลงโทษนิรันดร์ ([อสย. 14:15](#)) “เฮเดส” เป็นสถานที่แห่งคนตาย (เปรียบเทียบ [5:22](#); [16:18](#)) เมื่อพิจารณาถึงหอบาเบลและการถูกเนรเทศ คนยิวถือว่าเมืองบาบิโลนเป็นเมืองที่แย่มากที่สุดของเมืองทั้งหมด ในทำนองเดียวกัน “เมืองโสโดม” ก็มีชื่อเสียงไม่ดีสำหรับความชั่วร้ายของมัน (เปรียบเทียบ [10:15](#)) บางทีพระเยซูใช้เอกพจน์บุคคลที่สองเป็นเครื่องมือเชิงโวหารเพื่อจะกล่าวถึงเมืองเหล่านี้ พระองค์กล่าวต่อผู้ฟังของพระองค์ด้วย “เจ้า” ที่เป็นพหูพจน์ (ข้อ [22, 24](#))

“ใครก็ตามที่เขียนเขียนชากปรักหักพังของเมืองคาเปอร์นาอุมในทุกวันนี้และเห็นส่วนที่เหลืออยู่ที่หน้าเวทนาของสิ่งที่เคยเป็นเมืองที่สวยงามก็สามารถ

ตระหนักถึงความเป็นตามตัวอักษรที่ซึ่งคำเผยพระวจนะนี้ได้สำเร็จ อย่างสำคัญแล้ว เมืองทิเบเรียสซึ่งไม่ได้อยู่ไกลก็ไม่ได้ถูกประณามและก็ไม่ได้อยู่ในซากปรักหักพัง”[750]

เมืองเหล่านี้ได้ปฏิเสธพระเยซูและพันธกิจของพระองค์โดยความไม่สนใจของพวกเขา พลเมืองได้ติดตามพระองค์และชื่นชมพันธกิจการรักษาของพระองค์ แต่พวกเขาไม่ได้ตอบสนองต่อข่าวสารของพระองค์

“บางทีพวกเขามีความสนใจที่เฉื่อยชาในการอัศจรรย์และการสอนของพระองค์ แต่คุณความดีของพระองค์ไม่เคยจะต้องจิตใจของพวกเขา และหลักคำสอนของพระองค์ไม่ได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของพวกเขา”[751]

“พระคัมภีร์ตอนนี้อธิบายอย่างชัดเจนถึงความจริงที่เรียบง่ายว่า ยิ่งมีการเปิดเผยที่ใหญ่กว่า ยิ่งมีความรับผิดชอบที่ใหญ่กว่า”[752]

มันไม่ใช่แค่พวกผู้นำทางศาสนาที่ใจแข็งกระด้างผู้ซึ่งไม่ได้ยอมรับกษัตริย์ของพวกเขา แต่ผู้คนทั่วไปส่วนใหญ่ได้ปฏิเสธพระองค์เช่นกัน[753]

3. การเชื่อเชิญของกษัตริย์ต่อผู้ที่กลับใจ 11:25-30

การเชื่อเชิญนี้เป็นเครื่องหมายของการปฏิเสธของอิสราเอลต่อกษัตริย์ของพวกเขา เนื่องจากว่าด้วยการเชื่อเชิญนั้น พระเยซูก็เชื่อเชิญบรรดาผู้ที่ได้เชื่อในพระองค์ที่จะแยกตัวจากอิสราเอลที่ไม่เชื่อและที่จะติดตามพระองค์ ในข้อ 20-24 พระเยซูกล่าวต่อคนที่ถูกกล่าวโทษ แต่ในข้อที่ 25-30 พระองค์กล่าวต่อผู้ที่ถูกยอมรับ ส่วนนี้เป็นจุดสูงเกี่ยวกับศาสนศาสตร์พระคริสต์ในพระกิตติคุณนี้

11:25-26 คำเชื่อม “ในขณะนั้น” ของมัทธิวกี่เป็นประวัติศาสตร์อย่างหลวมๆแต่เป็นหัวข้ออย่างแน่นอน [754] ชื่อเรียกของพระเยซูสำหรับพระเจาก็เหมาะสมเมื่อพิจารณาถึงการอธิษฐานของพระองค์ “พระบิดา” จดจ่อที่ความเป็นบุตรของพระเยซูและเตรียมเพื่อข้อ 27 ส่วน “องค์พระผู้เป็น

เจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และโลก” เน้นถึงอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า และเตรียมเพื่อข้อ 25-26 “สิ่งเหล่านี้” อ้างอิงถึงความสำคัญแห่งการอัศจรรย์ของพระเยซู การใกล้จะมาถึงแห่งแผ่นดินของพระเมสสิยาห์และความหมายโดยนัยแห่งคำสอนของพระเยซู

“อย่างที่ได้อธิบายเพิ่มเติมในบริบท มัน [การเปิดเผยนี้] เกี่ยวข้องกับสองเรื่อง ในเกณฑ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เรื่องหนึ่งคือความล้ำลึกแห่งแผ่นดินสวรรค์ (13:11) และอีกเรื่องหนึ่งคือความเข้าใจถ่องแท้ผู้ตัดสินภัยของพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า (14:33; 16:16)”[\[755\]](#)

“คนมีปัญหาและคนฉลาด [หรือมีความรู้มาก]” เป็นคนยิวที่เพียงพอด้วยตนเองผู้ได้ปฏิเสธพระเยซูเพราะว่าพวกเขาารู้สึกว่าไม่มีความจำเป็นสำหรับสิ่งที่พระองค์เสนอให้ “พวกทารก [หรือเด็กเล็กๆ]” เป็นคนที่ฟังพาผู้ได้รับเอาคำสอนของพระเยซูในฐานะแต่ละบุคคลที่มีความต้องการ อิสราเอลไม่ได้ถ่อมใจแต่อย่างใด ดังนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถเข้าใจสิ่งต่างๆที่พระเยซูได้เปิดเผยแก่พวกเขา

เป็นความพอใจที่ดีของเจ้านั่นเองที่ซ่อนความจริงไว้จากบางคนและเปิดเผยแก่คนอื่นๆ สิ่งนี้อาจทำให้พระเจ้าดูเหมือนว่าทำตามอำเภอใจและไม่ยุติธรรม อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์เปิดเผยว่าพระเจ้าไม่ได้เป็นหนึ่งมนุษย์ในสิ่งใดเลย พระเจ้าไม่ใช่ไม่ยุติธรรมเพราะว่าพระองค์ซ่อนความจริงจากบางคนในขณะที่เปิดเผยแก่คนอื่นๆ การซ่อนสิ่งต่างๆไว้จากบางคนก็เป็นหลักฐานของการพิพากษาของพระเจ้า ไม่ใช่ความยุติธรรมของพระองค์ การที่พระองค์หยิบนับความเมตตาแก่ใครก็ตามนั้นก็อัศจรรย์ การที่พระองค์หยิบนับแก่นับบรรดาผู้ที่ไม่เพียงพอและฟังพาอย่างสิ้นเชิงก็เหลือเชื่อมากกว่า ยิ่งกว่านั้น เพราะว่าพระองค์ซ่อนความจริงจากบรรดาผู้ที่ปฏิเสธมัน หมายถึงว่าพระองค์สำแดงความเมตตาแก่พวกเขาเพราะว่าพระองค์จะพิพากษาทุกคนโดยการตอบสนองของพวกเขาต่อความจริงที่พวกเขามี

พระเยซูยินดีในความเป็นจริงที่ว่าพระบิดาของพระองค์เปิดเผยและซ่อนความจริงอย่างที่พระองค์ได้ทำ (ข้อ 26) พระเยซูยินดีในสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าได้ทำ พวกเขาของพระองค์ควรยินดีเช่นกัน

“บ่อยครั้งมันอยู่ในคำอธิษฐานของบุคคลหนึ่งที่ว่าความคิดแท้จริงที่สุดเกี่ยวกับตัวเองปรากฏขึ้น เนื่องด้วยเหตุผลนี้ คำขอบพระคุณของพระเยซูที่ถูกบันทึกที่นี่ก็เป็นหนึ่งในชิ้นส่วนที่มีค่ามากที่สุดของอัตประวัติฝ่ายวิญญาณที่พบได้ในพระกิตติคุณสัมพันธ์”^[756]

11:27 นี่เป็นการอ้างอิงอีกครั้งหนึ่งของพระเยซูถึงการเป็นพระบุตรของพระเจ้า^[757] พระเยซูอ้างถึงการเป็นผู้เปิดเผยโดยเฉพาะของข่าวสารของพระเจ้าที่ “พวกทารก” รับเอา พระเยซูมีสิทธิอำนาจเหนือบรรดาผู้ที่พระองค์เปิดเผยพระเจ้าพระบิดาแก่พวกเขา ความรู้ซึ่งกันและกันกับพระเจ้ายึดติดเอารูปแบบที่พิเศษของความเป็นบุตร มันสะท้อนถึงความสัมพันธ์มากกว่าการบรรลุทางปัญญา วิธีเดียวที่ผู้คนสามารถ “รู้จักพระบิดา” คือผ่านทางพระบุตร (เปรียบเทียบกับ [ยน. 14:6](#)) ในทำนองเดียวกัน มีบางสิ่งเกี่ยวกับพระบุตรที่พระบิดาท่านั้นที่รู้ (เช่น วันและเวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระองค์) บางอย่างของสิ่งที่พระบุตรได้เลือกที่จะเปิดเผยก็เกี่ยวข้องกับแผ่นดินสวรรค์

“ความตระหนักรู้เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพระคริสต์ที่นี่ก็ชัดเจนอย่างมาก”
^[758]

11:28 “ข้อเหล่านี้ [ข้อ 20-27] นำเราไปสู่การหยุดและการเปลี่ยนที่แน่ชัดในเนื้อหาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนถึงจุดนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าสอน ‘จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว’ พระองค์ได้นำเสนอหลักฐานอ้างอิงและได้ถูกปฏิเสธในฐานะพระเมสสิยาห์ เมืองเหล่านี้ที่ได้ถูกอ้างอิงไปก็ได้ปฏิเสธพระองค์และเยรูซาเล็มก็เช่นกัน ตอนนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ปฏิเสธชนชาติอิสราเอลและไม่เสนอแผ่นดินสวรรค์แก่พวกเขาอีกต่อไป พระองค์อยู่บนเส้นทางไปสู่กางเขน และการเชื่อเชิญของพระองค์ก็มีแก่แต่ละบุคคล”
^[759]

การเชื่อเชิญนี้ทำให้นึกถึง [เยเรมีย์ 31:25](#) ที่ที่พระยาเวห์เสนอ “การพัก” แก่ประชากรของพระองค์ในพันธสัญญาใหม่ “ผู้เหน็ดเหนื่อย” คือบรรดาผู้ที่ได้ดิ้นรนยาวนานและทำงานหนัก “ผู้แบกภาระหนัก” คือบรรดาผู้ที่เดินโซเซภายใต้แอกที่มากเกินไป

“อันหนึ่ง [คำ] บ่งบอกถึงงานหนัก และอีกอันหนึ่งบ่งบอกถึงความอดทน อันหนึ่งอ้างอิงถึงการแสวงหาที่เห็นคเห็น้อยถึงความจริงและการแสวงหา การบรรเทาจากจิตสำนึกที่เป็นทุกข์ และอีกอันหนึ่งอ้างอิงถึงภาระหนัก แห่งการถือรักษาที่ไม่ได้ให้การบรรเทา และบางทีความโศกเศร้าแห่งชีวิตที่ ปราศจากการปลอบโยนแห่งความเชื่อแท้ก็ย่อยยับอย่างมาก”[760]

“เบื้องหลังของยิวก็เกี่ยวเนื่องเกี่ยวกับการแบกแอกของพระเยซู ภาพแห่งชีวิตใน ฐานะที่ยากนั้นก็ถูกกล่าวไว้ใน [บุตรสิรา 40:1](#) ที่ที่แอกอันหนักเป็นมรดก ที่มายังลูกๆของอาดัมเนื่องจากบาปของเขา ใน [บุตรสิรา 51:26](#) ปัญญาจาก ธรรมบัญญัติถูกเข้าใจว่าเป็นแอกที่บุคคลหนึ่งควรแบกไว้เพื่อที่จะได้รับการ แนะนำ ยิ่งกว่านั้น ปัญญาทำการเชื่อเชื่อยให้มายังเธอเพื่อจะทานผลที่หวาน ของเธอซึ่งดีกว่ำรวงผึ้ง ([บุตรสิรา 24:19-29](#)) ดังนั้น การเปรียบเทียบของ พระเยซูก็มีความคล้ายคลึงกับปัญญาและธรรมบัญญัติของลัทธิยิว แต่ผู้คน ควรจะมายังพระองค์แทนที่จะมายังธรรมบัญญัติ”[761]

พระเยซูผู้สำแดงถึงพระเจ้าก็เชื่อเชื่อยบรรดาผู้ที่รู้สึว่าความจำเป็นสำหรับการช่วยเหลือของ พวกเขาที่พวกเขาไม่สามารถได้มาโดยพวกเขาเองนั้นที่จะ “มาหา” พระองค์ (เปรียบเทียบ 5:3; [วว. 22:17](#)) พวกผู้นำฝ่ายวิญญาณของอิสราเอลได้บรรจุมาระที่ไม่เป็นตามพระคัมภีร์แก่ ผู้คนที่หนักเกินไปที่จะแบกได้ (เปรียบเทียบ 23:4) “การพัก” ที่นี้เกี่ยวข้องกับพักของ แผ่นดินสวรรค์ (เปรียบเทียบ ฮบ. 4) แต่มันเป็นความเป็นจริงในปัจจุบันอีกด้วย

ตลอดประวัติศาสตร์ของอิสราเอล พระเจ้ารักษาพระสัญญาแห่งการพักถ้าประชากรของ พระองค์จะวางใจและเชื่อฟังพระองค์ แผ่นดินแห่งพระสัญญาจะต้องเป็นฉากของการพักนี้ อย่างไรก็ตาม เมื่ออิสราเอลเข้าไปในคานาอันภายใต้การเป็นผู้นำของ โยชูวา พวกเขาก็ชื่นชม การพักที่นั่นบางส่วนเท่านั้นเนื่องจากการวางใจและการเชื่อฟังที่จำกัด เมื่อประวัติศาสตร์ของ พวกเขาเกือบหน้าไป พวกเขาได้สูญเสียการพักอย่างมากทางการไม่เชื่อฟัง ตอนนี้ พระเยซูใน ฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขาก็สัญญาแก่พวกเขาว่าการพักที่พวกเขาได้รอคอยเป็นเวลา หลายศตวรรษสามารถเป็นของพวกเขาได้ ถ้าพวกเขามาหาพระองค์อย่างถ่อมใจ พระองค์ได้จัด เตรียมการพักสำหรับใครก็ตามในอิสราเอลผู้ซึ่งได้มาหาพระองค์ด้วยการวางใจที่ถ่อมใจ

[762] พระองค์จะจัดเตรียมการพำนักสำหรับอิสราเอลในอนาคตในแผ่นดินแห่งพระสัญญา สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังโลกเพื่อจะสถาปนาแผ่นดินของพระองค์

11:29-30 “เอก” ที่ชาวนาโสบนัวของพวกเขากำลังเปรียบเทียบสำหรับวินัยของการเป็นสาวก ไม่ใช่เอกของธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส แต่เป็นเอกของการเป็นสาวกต่อพระเยซู การเรียนรู้จากพระองค์เกี่ยวข้องกับการซึมซับสิ่งที่พระองค์เปิดเผย ไม่ใช่แค่เลียนแบบพระองค์หรือเรียนรู้จากประสบการณ์ของพระองค์เท่านั้น

พระเยซูไม่ใช่แค่ผู้สวดที่มีสิทธิอำนาจเท่านั้น พระองค์เป็นผู้รับใช้ที่ถ่อมใจขององค์พระผู้เป็นเจ้าอีกด้วย พระองค์รับมือกับคนอ่อนแออย่างสุภาพ (เปรียบเทียบ 18:1-10; 19:13-15) พระเยซูอ้างอิง [เยเรมีย์ 6:16](#) ซึ่งเป็นพระคัมภีร์ตอนที่ชี้ไปยังพระองค์ เอกแห่งการเป็นสาวกอาจเกี่ยวข้องกับการถูกข่มเหง แต่มัน “สบาย” (ดีและสะดวก) “ภาระของพระองค์ก็เบา” เมื่อเปรียบเทียบกับภาระที่พวกผู้นำทางศาสนาของคยิวได้บังคับให้พวกเขาสาวกของพวกเขา

“...การที่สมัครใจในการทำให้แก่นนั้นหนักเท่าที่จะเป็นไปได้ การแบกภาระบนพวกเขาเองมากเท่าที่สามารถเป็นไปได้ก็เป็นอุดมคติของความเคร่งศาสนาของรับบี” [763]

“... สิ่งที่สร้างความแตกต่างคือเจ้านายประเภทอะไรที่บุคคลหนึ่งปรนนิบัติ” [764]

ความไม่เชื่อของอิสราเอลเป็นหัวข้อที่หนักแน่นในบทนี้ เราสามารถเห็นได้ในคำถามของยอห์น (ข้อ 1-15) ในชนรุ่นของพระเยซู (ข้อ 16-19) และในเมืองต่างๆในกาลาตี (ข้อ 20-24) และในคนฉลาดที่หยิ่ง (ข้อ 25-30). [765]

ข. ตัวอย่างที่เจาะจงของการปฏิเสธพระเยซูของอิสราเอล บทที่ 12

มัทธิวได้แสดงให้เห็นว่าการต่อต้านพระเยซูมาจากสองแหล่งหลักคือ ความเป็นปรปักษ์ของพวกผู้นำทางศาสนา และความไม่สนใจของคนอิสราเอลโดยทั่วไป ในบทนี้ท่านนำเสนอห้าตัวอย่างที่ซึ่งการต่อต้านสำแดงตัวมันเองและเพิ่มขึ้น ในแต่ละสถานการณ์ การเข้าหาพระเยซูก็เป็นแง่ลบ แต่พระเยซูตอบสนองในแง่บวก [766]

“สิ่งที่เป็ใจกลางต่อเค้าโครงเรื่องของมัทธิวคือองค์ประกอบของความขัดแย้ง ความขัดแย้งส่วนใหญ่ใช้อิสราเอลต่อสู้กับพระเยซู และการตายของพระเยซูจัดตั้งการแก้ไขหลักของความขัดแย้งนี้ ในอีกระดับหนึ่ง พระเยซูคืนรนกับพวกสาวกอีกด้วย ที่นี้ความขัดแย้งคือที่จะนำพวกเขาสู่ความเข้าใจหรือทำให้พวกเขาสามารถที่จะเอาชนะ ‘ความเชื่อที่เล็กน้อย’ ของพวกเขาหรือที่จะเชื่อเชิญพวกเขาที่จะทำให้พวกเขาเองใช้ประโยชน์จากสิทธิอำนาจที่ยิ่งใหญ่ซึ่งพระเยซูได้มอบแก่พวกเขา หรือเหนือสิ่งอื่นใด ที่จะนำพวกเขาสู่การเข้าใจว่าแก่นสารของการเป็นสาวกคือการเป็นผู้รับใช้” [767]

บทนี้บันทึกจุดที่ฤดูกาลเปลี่ยนในพันธกิจของพระเยซู ที่นี้การต่อต้านกลายมาเป็นปฏิเสธ บทที่ 12 เป็นจุดสูงสุดของลักษณะเด่นของความขัดแย้งจนเดี๋ยวนี้ในพระกิตติคุณมัทธิว

1. ความขัดแย้งเกี่ยวกับการถือรักษาวันสะบาโต 12:1-21

สองกรณีแรกของความขัดแย้งที่มัทธิวบันทึกก็เกิดขึ้นกับการถือรักษาวันสะบาโต การถือรักษาวันสะบาโตสำคัญต่อคนยิวอย่างมาก [768] วันสะบาโตเป็นขนบธรรมเนียมของอิสราเอลอันพิเศษที่ฉลองเพื่อเป็นการระลึกถึงการสร้างโลกและการสร้างอิสราเอล กฎเกณฑ์ของคนยิวเกี่ยวกับการปฏิบัติเกี่ยวกับวันสะบาโตก็มีรายละเอียดอย่างมากในสมัยของพระเยซู

วันสะบาโตและการถือรักษาที่ถูกต้อง 12:1-8 (เปรียบเทียบกับ มก. 2:23-28; ลก. 6:1-5)

การเชื่อมโยงกันที่ระหว่างส่วนนี้และส่วนที่มาก่อนก็เป็นสองอย่าง อย่างแรกเป็นหัวข้อเกี่ยวกับการต่อต้านที่เพิ่มขึ้น (11:2—13:53) และอย่างที่สองคือแอกที่หนักของธรรมเนียมของฟาริสีที่ทำให้คนอิสราเอลเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก (11:28-30) เป้าหมายของวันสะบาโตคือที่จะจัดเตรียมการพักให้ ซึ่งพระเยซูกล่าวว่าบรรดาผู้ที่แบกแอกของพระองค์ไว้บนตัวพวกเขาเองจะพบ มันไม่ใช่ที่จะจัดเตรียมการให้ ซึ่งพวกฟาริสีได้ทำโดยธรรมเนียมของพวกเขา

มัทธิวบันทึกว่าการต่อต้านของพวกฟาริสีเริ่มต้นเมื่อพระเยซูออกยบาป (9:1-8) มันเพิ่มขึ้นเมื่อพระเยซูสมาคมกับคนเก็บภาษีและคนบาป (9:9-13) ตอนนี้มันก็ดูเด็ดเพราะว่าพระเยซูไม่ได้ถือรักษาธรรมเนียมที่เคร่งกฎเกณฑ์ของพวกฟาริสี [769]

“... ในการกล่าวหาพวกสาวกถึงการละเมิดธรรมเนียมบัญญัติโดยการเด็ดรวงข้าวในวันสะบาโต และดังนั้นก็เป็นการทำงาน จนกระทั่งบัดนี้พวกผู้นำ (พวกฟาริสี) ก็ทำสิ่งที่พวกเขาไม่ได้ทำ คือ พวกเขาทำให้พระเยซูเองมีส่วนร่วมในการโต้แย้งโดยตรง (12:1-8)”[\[770\]](#)

12:1 “ในเวลานั้น” ไม่ได้หมายถึงอย่างทันทีหลังจากนั้นแต่หมายถึง ณ เวลานั้น โดยประมาณ (เปรียบเทียบ 9:3, 11, 14, 34; 10:25; 11:19) ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสอนุญาตให้คนอิสราเอลที่จะทำสิ่งที่พวกสาวกทำ นั่นคือ เด็ดรวงข้าวเล็กน้อย “และกิน” ขณะที่พวกเขาผ่านทุ่งนา ([ฉธบ. 23:25](#))

12:2 พวกฟาริสีกล่าวหาพวกสาวกของพระเยซูถึงการทำสิ่งที่ผิดกฎหมายได้ธรรมเนียมของฟาริสี นั่นคือ “การเก็บเกี่ยว” ในวันสะบาโต[\[771\]](#) มิชนาห์ลงรายการกิจกรรม 39 ประเภทที่มีคุณสมบัติว่าเป็นงานในวันสะบาโต

“มิชนาห์รวมถึงการดูหมิ่นวันสะบาโตท่ามกลางความผิดมหันต์ที่เลวร้ายมากที่สุดเหล่านั้นที่ซึ่งมนุษย์จะถูกขว้างด้วยก้อนหิน”[\[772\]](#)

“โดยการเด็ดข้าวโพด พวกเขาก็ผิดในเรื่อง *การเก็บเกี่ยว* โดยการถ่มลงในมือของพวกเขา พวกเขาก็ผิดในเรื่อง *การนวด* โดยการแยกเมล็ดและแกลบ พวกเขาก็ผิดในเรื่อง *การฟัด* และโดยขบวนการทั้งหมด พวกเขาก็ผิดในเรื่อง *การเตรียมอาหาร* ในวันสะบาโต สำหรับทุกสิ่งที่จะถูกกินในวันสะบาโต จะต้องถูกเตรียมในวันก่อนหน้านั้น”[\[773\]](#)

12:3-4 พระเยซูตอบสนองต่อคำถามของพวกฟาริสีด้วยรูปแบบของรับบีโดยทั่วไปอีกรูปแบบหนึ่ง (เปรียบเทียบ ข้อ 5; 19:4; 21:16, 42; 22:31) การบันทึกของเหตุการณ์ที่พระองค์อ้างอิงก็อยู่ใน [1 ซามูเอล 21:1-6](#) และกฎที่ควบคุมการใช้ขนมปังบริสุทธีอยู่ใน [อพยพ 25:30](#) และ [เลวีนิติ 24:5-9](#) “พระนิเวศของพระเจ้า” ที่ดาวิด “ได้เข้าไป” คือพลับพลาที่ตอนนั้นอยู่ที่เมืองโนบ “ดาวิด” และพรรคพวก “รับประทานขนมปังเฉพาะพระพักตร์” ที่พวกปุโรหิตเท่านั้นมีสิทธิ์ที่จะรับประทาน

เหตุการณ์ที่พระเยชูได้อ้างอิงถึงอาจได้เกิดขึ้นในวันสะบาโต แม้ว่านั่นไม่แน่นอน (เปรียบเทียบ [1 ซมอ. 21:5-6](#)) องค์ประกอบนั้นก็ไม่ใช่เนื่องกันอย่างที่ข้อเท็จจริงที่ว่าดาวิดได้กินหลังจากการโกหกต่อพวกปุโรหิต พระเยชูดึงตัวอย่างประกอบนี้จากเวลาในชีวิตของดาวิด เมื่อผู้นำของอิสราเอลได้ปฏิเสธเขา ตอนนี้บุตรของดาวิดกำลังประสบกับการปฏิเสธที่คล้ายกัน

ตามความเข้าใจของพวกฟาริสีเกี่ยวกับกฎสะบาโต ดาวิดได้กินแม้ว่ามันผิดกฎสำหรับเขาที่จะทำอย่างนั้น กระนั้นพันธสัญญาเดิมไม่ได้กล่าวโทษเขาสำหรับการกระทำของเขา ดังนั้นพวกเขาฟาริสีไม่ควรกล่าวโทษพวกสาวกของพระเยชูสำหรับการทำบางสิ่งที่พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวโทษพรรคพวกของดาวิดสำหรับการทำ พระเยชูกำลังให้เหตุผลว่าสิทธิอำนาจของพระองค์ควรครอบงำธรรมเนียมปฏิบัติมากกว่ามุมมองของพวกเขาเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติควร

พวกสาวกของพระเยชูไม่ได้ละเมิดคำสั่งของภาคพันธสัญญาเดิมใดๆเกี่ยวกับการถือรักษาวันสะบาโต กฎเหล่านี้มุ่งเป้าไปที่การห้ามงานตามปกติในวันสะบาโตเป็นหลัก ภาคพันธสัญญาเดิมได้เพิกเฉยกฎเกณฑ์ในธรรมเนียมปฏิบัติเพื่อดาวิดและพรรคพวกของเขาในแง่ที่ว่าไม่ได้กล่าวโทษพวกเขาถึงสิ่งที่พวกเขาได้ทำ (เปรียบเทียบ [2 พศด. 30:18-20](#)) พระเยชูไม่สามารถเพิกเฉยกฎของฟาริสีที่ไม่มีพื้นฐานในภาคพันธสัญญาเดิมสำหรับพระองค์เองและพรรคพวกของพระองค์ได้หรือ? โดยการให้เหตุผลเช่นนี้ พระเยชูอ้างว่าอย่างน้อยแล้วพระองค์ก็สำคัญเท่ากับดาวิด ความคล้ายกันระหว่างดาวิดและพระเยชูทำให้การอ้างที่ไม่เปิดเผยถึงการเป็นบุตรของดาวิดนั้นชัดเจน

12:5-6

การโต้แย้งที่สองของพระเยชูมาจาก [กัณดารวิถี 28:9-10](#) โดยหลักการแล้ว พวกปุโรหิตละเมิด “วันสะบาโต” ทุกๆสัปดาห์โดยการเปลี่ยนขนมปังบริสุทธิ์ และโดยการถวายเครื่องเผาบูชาที่ธรรมเนียมปฏิบัติระบุไว้สำหรับวันนั้น อย่างไรก็ตาม “ธรรมเนียมปฏิบัติ” ถือว่าพวกปุโรหิตไร้ความคิด (“บริสุทธิ์”) สำหรับการทำให้ “งาน” นี้ในวันสะบาโต

พระเยชูอ้างว่า “บางสิ่งที่ใหญ่กว่าพระวิหาร” ก็อยู่ที่นั่น พระองค์ใช้สิ่งนี้เป็นกลาง “บางสิ่ง” ที่จะอ้างอิงถึงสิทธิอำนาจของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ต้องการที่จะเน้นถึงคุณภาพเกี่ยวกับพระวิหารคือสิทธิอำนาจที่พระองค์ในฐานะบุคคลแบ่งปันกับพระวิหาร [\[774\]](#) สิ่ง “ใหญ่กว่า” พระวิหารในฐานะสัญลักษณ์คือพระเมสสิยาห์ ซึ่งเป็นสิทธิอำนาจสูงสุด อีกประเด็นหนึ่งของ

การเปรียบเทียบก็คือว่า พระเจ้าได้เสด็จมาพบปะกับประชากรของพระองค์ ทั้งในพระวิหาร และในองค์อิมมานูเอล

ในการโต้แย้งของพระเยซู พระวิหารก็ใหญ่กว่าวันสะบาโต อย่างไรก็ตาม ตอนนี้บางสิ่งที่ใหญ่กว่าพระวิหารก็อยู่ที่นั่น นั่นคือ พระเมสสิยาห์และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิอำนาจของพระองค์ ดังนั้น พระเมสสิยาห์มีลำดับเหนือกว่าวันสะบาโต พวกฟาริสีไม่เพียงแต่ได้ใช้ธรรมเนียมปฏิบัติในทางที่ผิด แต่พวกเขาได้ล้มเหลวที่จะรับรู้ว่าจะรู้ว่าจะพระเยซูทรงเป็นใครอีกด้วย อย่างไรก็ตาม สิทธิอำนาจของพระวิหารปกป้องพวกปุโรหิตไว้จากความผิด ดังนั้นสิทธิอำนาจของพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ก็ได้ปกป้องพวกสาวกของพระองค์ไว้จากความผิด พระเยซูไม่ได้เปรียบเทียบแต่เทียบเคียงสิทธิอำนาจของพวกปุโรหิตและสิทธิอำนาจของพระองค์

“ในความจริง เหตุผลที่ดาวิดปราศจากความผิดในการรับประทานขนมปัง เฉพาะ พระพักตร์ก็เป็นอย่างเดียวกันกับสิ่งที่ได้ทำให้การทำงานในวันสะบาโตของพวกปุโรหิตถูกกฏ กฏสะบาโตไม่ใช่กฏแห่งการพักเท่านั้น แต่เป็นกฏแห่งการพักเพื่อการนมัสการอีกด้วย การปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นจุดประสงค์ พวกปุโรหิตทำงานในวันสะบาโต เพราะว่าการปรนนิบัตินี้เป็นจุดประสงค์ของวันสะบาโต และดาวิดได้รับอนุญาตที่จะกินขนมปังบริสุทธิ์ ไม่ใช่เนื่องจากว่ามีอันตรายต่อชีวิตจากการอดอยาก แต่เพราะว่าเขาได้วิงวอนว่าเขาได้อยู่ในการปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าและต้องการการจัดเตรียมนี้ เมื่อคิดตามองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น พวกสาวกก็อยู่ในการปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นเดียวกัน การปรนนิบัติพระองค์ก็มากกว่าการปรนนิบัติใน พระวิหารเพราะว่าพระองค์ทรงใหญ่กว่าพระวิหาร”[\[775\]](#)

12:7-8

พระเยซูวิจารณ์พวกฟาริสีถึงการล้มเหลวที่จะเข้าใจพระคัมภีร์ (เปรียบเทียบ ข้อ 3) และพระองค์อ้างอิง [โยเซยา 6:6](#) อีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ 9:13) ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้อ้างอิงข้อนี้เพื่อจะแสดงให้พวกฟาริสีเห็นว่าพวกเขาล้มเหลวที่จะตระหนักถึงความจำเป็นของพวกเขาเอง ตอนนี้พระองค์ใช้มันเพื่อจะแสดงให้เห็นว่าพวกเขาล้มเหลวที่จะตระหนักถึงพระองค์ คนยิวในสมัยของโยเซยาได้ขึ้นอยู่กับพิธีกรรมเท่านั้นเพื่อจะทำให้พระเจ้าพึงพอใจ พวกฟาริสีกำลังทำสิ่งเดียวกัน พวกเขาไม่ได้เข้าใจความสำคัญแท้ของธรรมเนียมปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม การวิจารณ์พวก

สาวกของพระเยซูของพวกเขาได้แสดงถึง พระเยซูกล่าวหาผู้ที่กล่าวหาและป่าวประกาศว่า พวกเขา “ไม่มีความผิด”

“จงสังเกตว่าพระเยซูบอกถึงผู้เผยพระวจนะ [ข้อ 3-4] ปุโรหิต [ข้อ 5-6] และ กษัตริย์ [ข้อ 7] เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะ ปุโรหิตและกษัตริย์ จงสังเกตข้อความ ‘ที่ใหญ่กว่า’ ที่พระองค์ได้กล่าว คือ ในฐานะ ปุโรหิต พระองค์ก็ทรง ‘ยิ่งใหญ่กว่าพระวิหาร’ (มธ. 12:6) ในฐานะ ผู้เผยพระวจนะ พระองค์ทรง ‘ใหญ่กว่าโยนาห์’ (มธ. 12:41) และในฐานะ กษัตริย์ พระองค์ ทรง ‘ใหญ่กว่าซาโลมอน’ (มธ. 12:42)” [776]

ในฐานะ “บุตรมนุษย์” มนุษย์เยซูนี้เป็น “เจ้านายเหนือวันสะบาโต” นั่นคือ สิทธิอำนาจของ พระองค์ใหญ่กว่าสิทธิอำนาจที่พระเจ้าได้ให้แก่วันสะบาโตที่จะมีเหนือประชากรของพระองค์ พระองค์มีสิทธิอำนาจที่จะทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ปรารถนาเกี่ยวกับวันสะบาโต อย่างสำคัญ แล้ว พระองค์ได้ยกเลิกการถือรักษาของมันเมื่อพระองค์ทำให้ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสทั้งหมด สิ้นสุดลง แม้กระทั่งอย่างที่เราได้เห็นได้ยกเลิกมันอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อพวกปุโรหิตภายใน ระบบของโมเสส

“เราเป็นอิสระในขณะที่เรากำลังทำสิ่งใดก็ตามเพื่อพระคริสต์ พระเจ้าทรงรักความเมตตาและ ไม่ได้เรียกร้องเครื่องบูชา เครื่องบูชาของพระองค์คือการปรนนิบัติของพระคริสต์ ในใจและ ชีวิตและงาน เราไม่ได้เป็นอิสระที่จะทำสิ่งใดก็ตามที่เราพอใจ แต่เราเป็นอิสระที่จะทำสิ่งใดก็ตามที่จำเป็นหรือมีประโยชน์ ในขณะที่เรากำลังทำการปรนนิบัติใดๆต่อพระคริสต์” [777]

ภาคพันธสัญญาเดิมไม่ได้กล่าวโทษดาวิดเพราะว่าเขาได้รับประทานขนมปังของพวกปุโรหิต แม้ว่าดาวิดได้ละเมิด ธรรมเนียมบัญญัติเกี่ยวกับการนมัสการตามพิธีกรรม ดังนั้นพวกฟาริสีไม่ควรกล่าวโทษพระเยซูเพราะว่าพระองค์ได้ ละเมิดธรรมเนียมของพวกเขา โดยการเปรียบเทียบพระองค์เองกับดาวิด พระเยซูบอกเป็นนัยว่า พระองค์เอง ทรงเป็นผู้รับเจิมขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ซึ่งทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าในขณะที่พระองค์กำลังถูกต่อต้านโดย ผู้นำของอิสราเอล โดยการเปรียบเทียบธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสกับธรรมเนียมของพวกฟาริสี พระเยซูเปิดเผย ถึงการที่พวกเขาสืบสนธรรมเนียมด้วยธรรมเนียมและลำดับความสำคัญที่ตั้งผิดของพวกเขา พวกเขาสอนว่า ธรรมเนียมบัญญัติตามพิธีกรรมก็สำคัญเท่ากับธรรมเนียมบัญญัติทางศีลธรรม การที่ผู้คนนมัสการ *อย่างไร* ก็ไม่สำคัญ

เท่ากับ *การที่* พวกเขามัสดการ ใจของพวกฟาริสีก็ไม่ถูกต้องกับพระเจ้า แม้ว่าพวกเขาพิถีพิถันเกี่ยวกับการที่พวกเขา มัสดการพระเจ้า *อย่างไร*

นี่เป็นหนึ่งในเจ็ดเหตุการณ์ที่ผู้เขียนพระกิตติคุณบันทึกที่ซึ่งพระเยซูได้มีความขัดแย้งกับพวกผู้นำทางศาสนาของคณิวเกี่ยวกับการถือรักษาวันสะบาโต ตารางข้างล่างก็ลงรายชื่อเหตุการณ์เหล่านั้นในลำดับตามวันเวลาที่ น่าจะเป็นไปได้

การโต้เถียงเกี่ยวกับวันสะบาโต				
เหตุการณ์	มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
พวกสาวกเค้ด่ตรงข้าวในกาลิลี	12:1-8	2:23-28	6:1-5	
พระเยซูรักษาคนเป็นอัมพาต ณ สระสิโลอัมในเยรูซาเล็ม				5:1-18
พระเยซูรักษาชายที่มีมือข้างหนึ่งลีบในคาเปอร์นาอุม	12:9-14	3:1-6	6:6-11	
พระเยซูอ้างอิงถึงคณิวที่เข้าสู่ห้ดในวันสะบาโต				7:22-23
พระเยซูรักษาคนตาบอดแก่ก่าเนดในเยรูซาเล็ม				9:1-34
พระเยซูรักษาหญิงหลัง โกงในยูเดีย			13:10-17	
พระเยซูรักษาชายที่เป็นโรคบวมน้ำในเพอเรีย			14:1-6	

รักษาชายที่มีมือข้างหนึ่งลีบ 12:9-14 (เปรียบเทียบ มก. 3:1-6; ลก. 6:6-11)

ในการเผชิญหน้าแต่ก่อน พระเยซูได้บอกถึงพระคัมภีร์ แต่ในการเผชิญหน้านี้พระองค์ไม่ได้บอกถึง ในการเผชิญหน้านั้น *พวกสาวก* ของพระองค์เป็นเป้าของการวิจารณ์ของฟาริสี แต่ในการเผชิญหน้านี้ *พระองค์* ทรงเป็นเป้า

12:9-10 พวกฟาริสีเชื่อว่ามันก้ออนุญาตที่จะให้ความช่วยเหลือทางการแพทย์ “ในวันสะบาโต” ถ้าชีวิตของบุคคลที่ป่วยนั้นอยู่ในอันตรายเท่านั้น^[778] พวกเขาอนุญาตการคลอดลูกและการเข้าสู่ห้ดในวันสะบาโตอีกด้วย^[779]

12:11-13

นี่เป็นครั้งที่สามในมัทธิวที่พระเยซูถกเถียงเรื่องความเหนือกว่าของชีวิตมนุษย์เหนือชีวิตสัตว์ (เปรียบเทียบ 6:26; 10:31) การโต้เถียงของพระองค์แสดงถึงการทรงสร้างที่พิเศษเกี่ยวกับมนุษย์ (ปฐมก. 1—2) เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูทักท้วงเอาด้วยเหตุผลที่ดีว่า พวกฟาริสีจะ “จุด... แทะ” ออกจาก “ปอ” ในวันสะบาโต อีกครั้งหนึ่ง การโต้เถียงของพระองค์ก็เป็น *กาล วาไฮ เมอร์* (จากสิ่งเบาสู่สิ่งหนัก เปรียบเทียบ ข้อ 5-6) ไม่ว่าแกะในตัวอย่างไร้กระดูกหรือมนุษย์ในธรรมศาลาก็อยู่ในอันตรายที่ร้ายกาจ พระเยซูตัดผ่านความแตกต่างของฟาริสีเกี่ยวกับการช่วยเหลือมากแค่ไหนที่คนหนึ่งสามารถให้ได้ไปสู่ประเด็นพื้นฐานมากขึ้นของการทำสิ่งดี อีกครั้งหนึ่งพระเยซูรักษาด้วยถ้อยคำ (9:1-8) การรักษายืนยันถึงอำนาจแห่งพระวจนะของพระองค์ ซึ่งเป็นอำนาจที่พระเจ้าได้สำแดงในการทรงสร้างและนั่นทำให้พระเยซูเป็นตัวแทนของพระเจ้า อีกครั้งหนึ่ง การอัศจรรย์นี้ยืนยันถึงการเป็นเจ้านายเหนือวันสะบาโตของพระเยซู (ข้อ 8) และสิทธิอำนาจของพระองค์ที่อภัยบาป (9:1-8) จงสังเกตว่ามัทธิวไม่ได้ทำการอ้างอิงถึงความเชื่อของคนที่ได้รับการรักษา มันอาจไม่ได้มีบทบาทในการอัศจรรย์นี้ หรือมัทธิวเพียงแค่มองไม่ได้ทำการอ้างอิงถึงมัน มัทธิวต้องการที่จะมุ่งความสนใจไปที่พระเยซูและพวกฟาริสีไม่ใช่ที่ชายคนนั้น

พระเยซูได้ละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสโดยสิ่งที่พระองค์ทำไหม? ไม่ เพราะว่าธรรมเนียมปฏิบัติกล่าวว่ามันสำคัญที่จะสำแดงความกรุณามากกว่าที่จะถวายเป็นเครื่องบูชา (ข้อ 7 เปรียบเทียบ [ฮชย. 6:6](#)) โดยการสำแดงความเมตตาแก่มนุษย์ พระเยซูก็ได้แสดงให้เห็นว่าพระองค์เอาความกรุณามาก่อนพิธีกรรมในกรณีนี้คือการถือรักษาวันสะบาโตอย่างที่ธรรมเนียมปฏิบัติสอนไว้

12:14

พวกฟาริสีคงไม่ได้มาใครคนหนึ่งเพียงแค่ว่าพระองค์ได้ละเมิดหนึ่งในธรรมเนียมปฏิบัติตามธรรมเนียมของพวกเขา พวกเขาต้องการที่จะมาพระเยซูเพราะว่าพวกเขาเข้าใจว่าพระองค์ทำการอ้างเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาปฏิเสธ “ปรีกษากัน” (NASB) หรือ “วางแผน” (NIV, คำกรีก *ซุมบูลิออน เอลาบน*) หมายถึงว่าพวกฟาริสีได้ไปถึงการตัดสินใจที่แน่นอน

“วลีนี้หมายถึงที่จะมาสู่การสรุป มากกว่าที่จะหาหรือไม่มี” [\[780\]](#)

ข้อนี้้นำการปฏิเสธที่เป็นทางการต่อพระเมสสิยาห์ไปไกลกว่าที่มันได้เกิดขึ้นมาก่อนในมัทธิว มันเป็น “จุดที่สุดขอดแห่งการต่อต้านของเจ้าหน้าที่ทางศาสนาของคณิว” [\[781\]](#)

“จากการที่ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวนี้ ผู้อ่านก็รู้ว่าตอนนี้การปฏิเสธพระเยซูของพวกผู้นำก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้”^[782]

ไม่เพียงแต่ *ความจำเป็น* ของมนุษย์ควรมาก่อนการนรมัสการทางพิธีกรรม (ข้อ 1-8) แต่ *สวัสดิภาพ* ของมนุษย์ควรมาก่อนการนรมัสการทางพิธีกรรมเช่นกัน (ข้อ 9-14)

การแก้ต่างตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซู 12:15-21 (เปรียบเทียบ มก. 3:7-12)

มัทธิวสรุปเรื่องราวทั้งสองของความขัดแย้งของพวกฟาริสีกับพระเยซูเกี่ยวกับการถือรักษาวันสะบาโต ท่านทำอย่างนั้นด้วยการสรุปเกี่ยวกับพันธกิจของพระองค์ที่แสดงว่าพระองค์ได้บรรลุคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และทรงเป็นพระเมสสิยาห์จริงๆ ความสงบและความสุภาพของพระเยซูในส่วนนี้ก็ตรงกันข้ามกับความเกลียดชังของพวกฟาริสีในส่วนก่อน

12:15-17 พระเยซู “ถอนตัว” เมื่อการต่อต้านได้รุนแรงขึ้น ก่อนเวลาของพระองค์ที่จะไปยังกางเขนได้มาถึง (เปรียบเทียบ 4:12; 14:13; 15:21)

“นี่เป็นรูปแบบแห่งพันธกิจของพระองค์จนกระทั่งการปฏิเสธสุดท้ายและเปิดเผยของพระองค์ในบทที่ยี่สิบเอ็ดจนถึงบทที่ยี่สิบเจ็ด คือ การต่อต้าน การถอนตัว และพันธกิจที่ดำเนินต่อไป”^[783]

พระองค์ได้แนะนำให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะทำตามขบวนการที่คล้ายกัน (10:11-14, 23-24) พระองค์ถอนตัวอย่างเจาะจงเพื่อจะหลีกเลี่ยงความขัดแย้งที่เปิดเผยมากับพวกฟาริสี^[784] พันธกิจที่กว้างขวางของพระองค์ก็ดำเนินต่อไป (เปรียบเทียบ 4:23; 8:16; 9:35) เช่นเดียวกับการหุนใจของพระองค์ที่มีต่อบรรดาผู้ที่พระองค์ได้รักษาที่จะเสียบเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับพวกเขา (เปรียบเทียบ 8:4; 9:30) การปฏิบัติของพระองค์ได้บรรลุพระคัมภีร์

12:18-21 เมื่อเรารู้มัทธิวได้เลือกเนื้อหาที่น่าเสนอพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า บุตรของดาวิด และพระเจ้าเอง ตอนนี้ท่านชี้ให้เห็นอีกครั้งว่าการปฏิบัติของพระเยซูพิสูจน์ว่าพระองค์ทรง

เป็นผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ที่ถูกทำนายไว้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า การอ้างอิงก็มาจาก [อิสยาห์ 42:1-4](#) นี้ เป็นการอ้างอิงถึงภาคพันธสัญญาเดิมที่ยาวที่สุดในพระกิตติคุณเล่มแรก

“... โดยการใส่การอ้างอิงที่มีมัทธิวก็ช่วยให้ผู้อ่านของท่านที่จะทำให้การเผชิญหน้าอยู่ในบริบท มันไม่ใช่เนื่องจากการเลือกของพระเมสสิยาห์”[\[785\]](#)

คำกรีก *ไพบ์* ที่แปลว่า “ผู้รับใช้” สามารถหมายถึง “บุตรชาย” อีกด้วย อย่างไรก็ตาม คำฮีบรูที่แปลหมายถึง “ผู้รับใช้” เป็นที่ชัดเจนว่า มัทธิวบันทึก “ผู้ซึ่งเราเลือกสรรไว้” แทนที่จะเป็น “ผู้ซึ่งเราเชิดชู” ใน [อิสยาห์ 42:1](#) เพื่อจะเน้นถึงการเลือกสรรและความรักของพระเจ้าเกี่ยวกับพระเยซู (เปรียบเทียบ 3:16-17; 17:5) พระเยซูทำการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ด้วยอำนาจของ “พระวิญญาณ” ผู้ซึ่งพระบิดาได้เสด็จมา “เหนือพระองค์” การอัศจรรย์เหล่านี้ขยายไปยังแม้กระทั่งคนต่างชาติ จึงสังเกตถึงการปรากฏของตรีเอกภาพในพระกัมภีร์ตอนนีของภาคพันธสัญญาเดิม

อิสยาห์ได้ทำนายว่าพระเมสสิยาห์จะปรนนิบัติด้วยความสุภาพและความถ่อมใจ (ข้อ 19) พระองค์จะไม่นำเสนอพระองค์เองอย่างโอ้อวดหรือหยาบช้ำ พระองค์จะกรณาอย่างมาก (ข้อ 20) พระองค์จะไม่ทำให้แผนการของพระองค์เองรุดหน้าโดยการเหยียบย่ำคนอื่นๆ สุดท้ายแล้วพระองค์จะนำความรอดไปยังคนที่ถูกรังควานและไร้ที่พึ่ง (9:36) เช่นเดียวกับไปยังผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก (11:28) โดยปราศจากการบดขยี้คนที่อ่อนแอ[\[786\]](#)

แนวคิดนี้เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ก็สุภาพมากกว่าแนวคิดที่คนร่วมสมัยของพระเยซูถืออย่างมาก พวกเขาคาดหวังให้พระองค์ที่จะบดขยี้การต่อต้านทั้งหมด อย่างไรก็ตาม พระองค์จะนำความยุติธรรมให้เกิดขึ้น ในมัทธิว “ความยุติธรรม” (คำกรีก *คริสซีส*) หมายถึง การพิพากษาที่เข้าหาอย่างรวดเร็วไม่ใช่แค่ความยุติธรรมอย่างที่ต่อต้านความยุติธรรม[\[787\]](#) ความยุติธรรมในแผ่นดินสวรรค์ถูกกล่าวถึงที่นี่ ดังนั้น คนต่างชาติจะวางใจในพระองค์ (ข้อ 21)

“ต่อหน้าการถูกปฏิเสธโดยชนชาติอิสราเอล โดยคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์นั้นมัทธิวก็เตรียมผู้อ่านชาวยิวสำหรับการป่าวประกาศถึงพระผู้ช่วยให้รอดสากล”[\[788\]](#)

การอ้างอิงถึงภาคพันธสัญญาเดิมนี้ช่วยให้ผู้อ่านที่จะเห็นถึงการที่ลักษณะหลายอย่างของพระเยซูและพันธกิจของพระองค์ที่มีทิวนาเสนอเข้าได้กับรูปแบบของคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ มันจัดตั้งฉากสำหรับสิ่งอื่นๆที่มีทิวบนที่กที่แสดงถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซูอีกด้วย

2. ความขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจของพระเยซู 12:22-37 (เปรียบเทียบ มก. 3:19-30; ลก. 11:14-

26)

พวกฟาริสีเคลื่อนไปไกลกว่าการโต้แย้งถึงการละเมิดส่วนตัวและการทำลายคุณลักษณะในส่วนนี้

“ตอนนี้เรามาสู่จุดเปลี่ยนที่สำคัญในความสัมพันธ์ระหว่างพวกฟาริสี ชนชาติ และพระคริสต์”

[789]

การอัศจรรย์ของพระเยซูและการตอบสนอง 12:22-24

12:22 “จากนั้น” (คำกรีก *τοτε*) ไม่ได้เรียกรื่องการเชื่อมโยงตามลำดับเวลาที่ใกล้ชิดกับสิ่งที่มาก่อน (เปรียบเทียบ 2:7; 11:20) ด้วยทริกอธิบายถึงความทุกข์ของชายคนหนึ่งในแง่ที่แสดงว่าการถูกผีสิงของเขาได้ก่อให้เกิดตาบอดและการเป็นใบ้ การอัศจรรย์ในตัวของเขาเองไม่ได้ทำให้มีทิวสนใจมากเท่ากับการเผชิญหน้าที่มันได้ก่อให้เกิด [790]

12:23-24 ความประหลาดใจของฝูงชนกระตุ้นคำถามของพวกเขา มันคาดหวังคำตอบในแง่ลบ ตามตัวอักษรแล้ว พวกเขาบอกว่า “สิ่งนี้ไม่สามารถเป็นบุตรของดาวิดได้ ไซ้ไหม?” พวกเขายกความเป็นไปได้เลื่อนๆที่ว่าพระเยซูอาจเป็นพระเมสสิยาห์ แต่โดยหลักแล้ว คำถามของพวกเขาสะท้อนถึงความไม่เชื่อที่ประหลาดใจของพวกเขา คนยิวคาดหวังให้พระเมสสิยาห์ที่จะทำการอัศจรรย์ (ข้อ 38) แต่สิ่งอื่นๆเกี่ยวกับพระเยซูตัวอย่างเช่น ลักษณะแบบผู้รับใช้ของพระองค์ได้นำพวกเขาที่จะสรุปว่าพระองค์ไม่ใช่ “บุตรของดาวิด”

อีกครั้งหนึ่งพวกฟาริสีถือว่าอำนาจของพระเยซูเป็นของซาตาน (“เบเอลเซบูล”; เปรียบเทียบ 10:25; [อสย. 5:20](#)) ครั้งนี้การกล่าวหาของพวกเขาส่งความบาดหมางกันที่เปิดเผยระหว่างพวกเขาเองและพระเยซู

“สามครั้งก่อนมัทธิว 12 แผ่นดินสวรรค์ได้ถูกกล่าวว่ามีมาแล้ว (3:2; 4:17; 10:7) จากนั้นหลังจากที่ปฏิปักษ์ของพระเยซูกล่าวหาพระองค์ถึงการขับผีออกโดยอำนาจของซาตาน (12:24-32; [มก. 3:22-30](#); [ลก. 11:14-26](#)) ความโง่ของแผ่นดินสวรรค์ก็ไม่ถูกอ้างอิงถึงอีกในหมวดพระกิตติคุณ”[\[791\]](#)

อนึ่ง พระกิตติคุณขอห์นไม่ทำการอ้างอิงถึงความโง่ของแผ่นดินของพระเจ้า ณ เวลาที่ขอห์นได้เขียนบางที่ที่ล่วงมานานในศตวรรษแรก ค.ศ. มันก็ชัดเจนว่าแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ได้ถูกเลื่อนไป

การตอบของพระเยซูเมื่อพิจารณาถึงการตอบสนอง 12:25-37

- 12:25-26 บางทีพระเยซูรู้ “ความคิด” ของผู้วิจารณ์ของพระองค์อย่างใดก็ตามที่ได้ประสบกับการโจมตีเช่นนั้นจะรู้ (เปรียบเทียบ 9:4) อีกทางหนึ่ง นี่อาจเป็นข้อความเกี่ยวกับความสัตย์จริงของพระเยซู “ราชอาณาจักร” “เมือง” หรือ “บ้าน” ใดๆที่ประสบกับความขัดแย้งภายในจะทำลายตัวมันเองในที่สุดถ้าความขัดแย้งดำเนินต่อไป นี่ก็เป็นจริงสำหรับอาณาจักรที่ “ซาตาน” ปกครองเช่นกัน สำหรับซาตานที่จะขับผีออกจะเทียบเท่ากับมันขับตัวมันเองออกเนื่องจากว่าผีทำงานของมัน
- 12:27 “ลูกน้อง” ของพวกฟาริสีก็ขับผีเป็นบางโอกาส บางที “ลูกน้อง” เหล่านี้เป็นสาวกของพวกเขา หรือน่าจะเป็นไปได้น้อยที่สุดคือคนยิวโดยทั่วไปมากกว่า ไม่ว่ากรณีใด คนยิวบางคนในสมัยของพระเยซูสามารถขับผีได้ (เปรียบเทียบ [กจ. 19:13](#)).[\[792\]](#) ถ้าพวกฟาริสียื่นกรานว่าพระเยซูขับผีออกโดยอำนาจของซาตาน พวกเขาคงจะได้ยอมรับว่าลูกน้องของพวกเขาทำโดยอำนาจเดียวกัน ซึ่งเป็นบางสิ่งที่พวกเขาคงได้ปฏิเสธ
- 12:28 “พระวิญญาณของพระเจ้า” ก็ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับเบเอลเซบูล บางทีมัทธิวใช้ “แผ่นดินของพระเจ้า” ที่นี้แทนที่จะเป็น “แผ่นดินสวรรค์” ก็เพื่อที่จะเชื่อมโยงแผ่นดินกับพระวิญญาณ

“การอ้างอิงถึงพระวิญญาณปรากฏแค่สิบสองครั้งด้วยกันในพระกิตติคุณมัทธิว ซึ่งหนึ่งในสามนั้นอยู่ในบทที่ 12 อย่างที่อาจถูกคาดหวังไว้ในพระกิตติคุณ ซึ่งเป็นห่วงที่จะตีความความสำคัญแห่งชีวิตและพันธกิจของพระเยซู การอ้างอิงส่วนใหญ่ก็อธิบายถึงงานของพระวิญญาณในความสัมพันธ์กับพระองค์”^[793]

พระเยซูอ้างอิงว่าพระองค์ได้รับอำนาจของพระองค์จาก “พระวิญญาณ” ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 18) ซึ่งเป็นการอ้างเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ชัดเจน^[794] แผ่นดินของพระเจ้าใกล้จะมาถึงเพราะว่ากษัตริย์ทรงปรากฏ

“เหนือ” พวกท่านไม่ได้หมายความว่าแผ่นดินของพระเจ้าได้เข้ามาในคนยิวหรือเกิดขึ้นกับพวกเขาด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง และตอนนี้พวกเขาได้อยู่ในนั้น พระเยซูกล่าวต่อพวกฟาริสีและพระองค์ไม่ได้หมายความว่าแผ่นดินของพระเจ้าได้เข้าไปในพวกเขา ซึ่งเกี่ยวกับทุกคน แต่มันได้ “มาถึงทันที” และอยู่ “ท่ามกลาง” พวกเขาด้วยการปรากฏของพระเมสสิยาห์ของพระองค์ ยิ่งกว่านั้นแนวคิดของพระเยซูเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าเป็นแนวคิดทางกายภาพทางโลก ยิ่งกว่านั้นอีกทุกๆที่พระเยซูก็กล่าวถึงผู้คน que เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า ไม่ใช่แผ่นดินของพระเจ้าเข้าไปในพวกเขา^[795]

12:29

พระเยซูกระตุ้นพวกฟาริสีที่จะพิจารณาถึงประเด็นเดียวกันในอีกทางหนึ่ง บุคคลที่แข็งแกร่งกว่าเท่านั้นสามารถมัดเจ้าของบ้านและปล้นบ้านของเขาได้ (เปรียบเทียบ [อสย. 49:24-25](#)) ในระดับที่ลึกกว่า พระเยซูกล่าวถึงพระองค์เองที่มีฆาตกรและปล้นบ้านของมัน โดยการขับผีออก (เปรียบเทียบ [มก. 3:27](#); [ลก. 11:21-22](#)) ดังนั้นพระเยซูอ้างถึงอำนาจที่เหนือกว่าฆาตกรซึ่งสามารถเป็นพระเจ้าได้เท่านั้น พระเยซูจะมัดฆาตกรเป็นเวลา 1,000 ปีอย่างแท้จริงเมื่อแผ่นดินของพระเจ้าเริ่มต้น ([วว. 20:2](#)) วรรณกรรมงานเขียนเทียมเท็จของชาวยิวได้ทำนายว่าพระเมสสิยาห์จะทำสิ่งนี้ (การทักท้อของโมเสส 10:1) “pseudepigrapha” (ตามตัวอักษรคือ “งานเขียนเทียมเท็จ”) เป็นเนื้อหาใหญ่ของงานเขียนของชาวยิวที่ไม่ว่าอยู่ในภาคพันธสัญญาเดิมหรือในสิ่งที่ผู้ที่ถืออิกายโปรแตสแตนท์อ้างอิงถึงว่าเป็นอภิศรรณ หนังสือเหล่านี้ระบุวันเวลาตั้งแต่ 200 กคศ. ถึง ค.ศ. 100.

12:30

ประเด็นของพระเยซูในข้อความนี้ก็คือว่า มันไม่สามารถมีความเป็นกลางในความสัมพันธ์ของบุคคลหนึ่งกับพระองค์ บรรดาผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายพระเยซูก็อยู่ฝ่ายซาตาน นี่ทำให้พวกฟาริสีอยู่ในวงสมาคมที่ไม่พึงปรารถนา ภาคพันธสัญญาเดิมถือว่าการพิพากษาของมนุษย์เป็นการเก็บเกี่ยวที่พระเจ้าจะดำเนินการ พระเยซูอ้างว่าพระองค์จะเป็นพระผู้พิพากษาที่เก็บเกี่ยว ถ้อยคำของพระเยซูที่นี้คงได้กล่าวพวกฟาริสีและเตือนผู้ที่ไม่ตกลงใจในฝูงชน เป็นที่ชัดเจนว่า พวกฟาริสีไม่ได้เพียงแค่ปฏิเสธที่จะมาหาพระเยซูด้วยตัวของพวกเขาเอง แต่แม้กระทั่งทำให้พวกสาวกที่พระเยซูรวบรวมขึ้นนั้นกระจัดกระจายไป

12:31-32

พระเยซูติดตามถ้อยคำของพระองค์เกี่ยวกับความเป็นไปไม่ได้ของการเป็นกลาง (ข้อ 30) ด้วยคำเตือนที่เพิ่มขึ้นนี้ “ดังนั้น” (คำกรีก *ດີວາ ທູ່ທ່ອ*) บ่งบอกถึงความสัมพันธ์นี้ “การหมิ่นประมาท” เกี่ยวข้องกับการใส่ร้ายป้ายสีที่รุนแรง (เปรียบเทียบ 9:3) พระเจ้าจะอภัย “บาปใดๆ” ที่รวมถึงการใส่ร้ายป้ายสีที่รุนแรงเกี่ยวกับพระเยซู เมื่อบุคคลหนึ่งวางใจในพระเยซู อย่างไรก็ตาม พระองค์จะไม่อภัย “การหมิ่นประมาทพระวิญญูณบริสุทธ์”

มุมมองหนึ่งของความแตกต่างระหว่างบาปเหล่านี้ก็คือว่า มันเป็นการหมิ่นประมาทต่อผู้ส่งสารที่เป็น *มนุษย์* ของพระเจ้าที่สามารถได้รับการยกโทษได้ แต่การหมิ่นประมาทต่อผู้ส่งสารที่เป็น *พระเจ้า* ของพระเจ้าไม่สามารถได้รับการยกโทษได้[796]

“... บาปต่อพระวิญญูณบริสุทธ์สามารถถูกอธิบายอย่างแท้จริงว่าเป็นการสูญเสียความรู้สึกทั้งสิ้นเกี่ยวกับบาป”[797]

การตีความที่ดีกว่าก็คือว่า เมื่อพิจารณาถึงบริบท (ข้อ 24-28) การหมิ่นประมาทต่อพระวิญญูณบริสุทธ์เกี่ยวข้องกับการถือว่างานของพระเยซูเป็นของซาตานแทนที่จะเป็นของพระวิญญูณบาปนั้นไม่ใช่เรื่องราวของการพูด ถ้อยคำที่ถูกกล่าวไปก็สะท้อนถึงท่าทีแห่งจิตใจ พระเจ้าจะไม่อภัยบาปนี้เพราะว่าบุคคลที่ได้ทำบาปนั้นในสมัยของพระเยซูด้วยเหตุนี้ก็ปฏิเสธพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์อย่างหนักแน่น[798] แม้กระทั่งทุกวันนี้ บาปเดียวที่บุคคลหนึ่งสามารถทำได้ซึ่งพระเจ้าจะไม่อภัยและนั่นจะส่งผลต่อการลงโทษนิรันดร์ของเขาหรือของเธอคือการปฏิเสธพระเยซูคริสต์ (เปรียบเทียบ [ยน. 3:18](#)) การถือว่างานของพระเยซูเป็นของซาตานก็เป็น การหมิ่นประมาทพระวิญญูณในสมัยของพระเยซูและสิ่งนี้ได้ส่งผลต่อการลงโทษ

บุคคลหนึ่งสามารถทำบาปนี้ในทุกวันนี้ได้ไหม? บุคคลหนึ่งสามารถปฏิเสธพระเยซูคริสต์ได้ แต่บุคคลหนึ่งไม่สามารถหมิ่นประมาทพระวิญญูณในแง่อย่างเดียวกันที่คนร่วมสมัยของพระเยซูได้ทำ ที่จะทำอย่างนั้น บุคคลหนึ่งจะต้องสังเกตพระเยซูทำงานต่างๆของพระองค์ และ ณ เวลาเดียวกันก็ถือว่างานเหล่านั้นเป็นของซาตาน[799] ดังนั้น บุคคลหนึ่งสามารถกล่าวได้ว่า การหมิ่นประมาทพระวิญญูณเป็นบาปที่ไม่สามารถอภัยได้ระหว่างพันธกิจในโลกของพระเยซู บาปที่ไม่สามารถอภัยได้ ณ เวลาใดก็ตามตั้งแต่พระเยซูได้เริ่มต้นพันธกิจในโลกของพระองค์จนถึงวันในปัจจุบันนี้คือการปฏิเสธพระเยซูคริสต์

การกล่าว “ถ้อยคำต่อต้าน” เป็นอย่างเดียวกันกับการหมิ่นประมาท การใส่ร้ายป้ายสีที่รุนแรงเกี่ยวกับพระเยซูก็สามารถอภัยให้ได้ในสมัยของพระองค์ ทราบเท่าที่มันไม่ได้ไปไกลเท่ากับการถือว่างานของพระองค์เป็นของซาตาน นั่นคือการหมิ่นประมาทพระวิญญูณบริสุทธิ์ พระเยซูให้คำเตือนนี้แก่บุคคลที่ประกาศตัวว่าเป็นกลางผู้ซึ่งอาจถือว่างานของพระองค์เป็นของซาตาน (ข้อ 30) บุคคลเช่นนั้นต้องตระหนักว่า แม้ว่าเขาหรือเธอไม่ได้กล่าวร้ายพระเยซู บุคคลนั้นอาจเป็นไปได้ที่จะทำบางสิ่งที่มีผลลัพธ์ที่รุนแรงกว่ามาก

“จากการที่ได้รับความสนใจเกี่ยวกับศาสนศาสตร์พระคริสต์และจุดยืนที่พิเศษ และสำคัญซึ่งถือโดยพระเยซูตลอดพระกิตติคุณนี้ บุคคลหนึ่งอาจประหลาดใจอย่างเข้าใจว่ามัทธิวไม่ได้กล่าวถึงความตรงกันข้ามกับสิ่งที่อยู่ในตัวบท นั่นคือ การหมิ่นประมาทพระวิญญูณสามารถอภัยให้ได้ แต่การหมิ่นประมาทบุตรมนุษย์ไม่สามารถอภัยให้ได้ อย่างไรก็ตาม แรงโน้มถ่วงของการหมิ่นประมาทพระวิญญูณบริสุทธิ์ก็ขึ้นอยู่กับพระวิญญูณบริสุทธิ์ในฐานะพลังพื้นฐานที่อยู่เบื้องหลังและทำให้พันธกิจแบบพระเมสสิยาห์ทั้งหมดของพระเยซูเองเป็นไปได้...”[800]

12:33

พระเยซูดำเนินการที่จะชี้ให้เห็นว่าโดยพื้นฐานแล้วความประพฤติสะท้อนถึงคุณลักษณะ (ข้อ 33-37; เปรียบเทียบ 7:16-19) ที่จะ มี “ผลดี” บุคคลหนึ่งต้อง “ทำให้ต้นไม้ดี” ตัวอย่างเช่น โดยการพรวนดิน การตัดกิ่ง การใส่ปุ๋ย และอื่นๆ ตัวอย่างเช่น ถ้าบุคคลหนึ่งทำให้ต้นไม้เน่าโดยการละเลยและการละเมิด บุคคลนั้นจะได้รับ “ผลเลว” ต้นไม้ดีก่อให้เกิดผลดีและต้นไม้เลวก็ให้เกิดผลเลว งานต่างๆของพระเยซูนั้นดี ดังนั้นพระองค์ต้องดี

12:34-35

ทุกๆที่ในมัทธิวที่คำเปรียบเทียบกับ “พวกชาติผู้ร้าย” ปรากฏ มันก็อ้างอิงถึงพวกฟาริสีและพวกผู้นำทางศาสนาคนอื่นๆ (3:7; 23:33) อย่างไม่สงสัยว่า นั่นเป็นบุคคลผู้ซึ่งพระเยซูกล่าวถึงที่นี่เช่นกัน คำเปรียบเทียบกับนั้นพรรณนาถึงปฏิปักษ์ที่ร้ายกาจ ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าคุณลักษณะของบุคคลหนึ่งกำหนดสิ่งที่เขาหรือเธอพูดและทำ ตามปกติปากเปิดเผยสิ่งที่อยู่ในใจ การใส่ร้ายป้ายสีที่รุนแรงของพวกฟาริสีต่อพระเยซูก็เปิดเผยการปฏิเสธของพวกเขาคือต่อพระองค์ พวกเขาต้องการการเปลี่ยนแปลงของท่าทีที่มีต่อพระองค์ ไม่ใช่แค่การเปลี่ยนแปลงในถ้อยคำของพวกเขาเกี่ยวกับพระองค์

มันจะไปไกลเกินกว่าสิ่งที่พระเยซูกล่าวที่จะตีความข้อความนี้ว่าหมายถึงว่าไม่มีผู้เชื่อแท้จริงจะเคยพูดหรือทำสิ่งที่ตรงกันข้ามกับธรรมชาติของผู้เชื่อที่จะพูดหรือทำ คนดีทุกคนพูดและทำบางสิ่งที่ดีและบางสิ่งที่เลว ในทำนองเดียวกัน คนเลวทุกคนพูดและทำบางสิ่งที่ดีและบางสิ่งที่เลว เราไม่เหมือนต้นไม้ในตัวอย่างประกอบนี้ที่เดียว

12:36-37

พระเยซูไม่ได้ต้องการให้ผู้วิจารณ์ของพระองค์ที่จะได้รับความพึงพอใจใดๆจากสิ่งที่พระองค์เพิ่งได้กล่าวไป การปรากฏอันชอบธรรมอย่างภายนอกของพวกเขาไม่ได้ยกเว้นพวกเขาจากการพูดอย่างที่พวกเขาได้พูด ตรงกันข้าม “ถ้อยคำ” ของผู้คนคือสิ่งที่พระเจ้าจะใช้เพื่อพิพากษาพวกเขาในที่สุด คำ “ที่ไม่ระมัดระวัง” คือคำที่พูดโดยปราศจากความรอบคอบ บุคคลหนึ่งอาจคิดว่ามัน ไม่สำคัญ ยกเว้นที่ว่ามันเปิดเผยคุณลักษณะ “ทุกๆคำ” ที่พูดก็สะท้อนถึงการไหลล้นของใจและพระเจ้าก็รู้เกี่ยวกับมัน ดังนั้นถ้อยคำก็สำคัญอย่างมาก (เปรียบเทียบ [อฟ. 5:3-4](#), [12](#); [คส. 3:17](#); [ยก. 1:19](#); [3:1-12](#))

ข้อ 37 พึงดูเหมือนมันอาจเป็นสุภาษิต หรือบางทีพระเยซูได้ทำให้มันเป็นสุภาษิตที่นี่ บริบทอธิบายว่าการทำให้ชอบธรรมและการกล่าวโทษที่ถูกกล่าวถึงก็กล่าวเกี่ยวกับพระเจ้าที่พิพากษาทุกคน เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่า ถ้าบุคคลหนึ่งสามารถที่จะพูดถ้อยคำที่ถูกต้องทั้งหมด เขาหรือเธอก็สามารถหลอกลวงพระเจ้าและได้รับความรอดโดยคำพูดที่ฉลาดได้ พื้นฐานของการทำให้ชอบธรรมและการกล่าวโทษคือคุณลักษณะ แต่ “ถ้อยคำ” เปิดเผยคุณลักษณะ ดังนั้น *ถ้อยคำ* ก็กลายมาเป็นเครื่องมือที่พระเจ้าใช้พิพากษา

ผู้วิจารณ์ของพระเยซูคิดว่าพวกเขาประเมินพระองค์เมื่อพวกเขาพูดว่าพระองค์ทำงานของพระองค์โดยอำนาจของซาตาน (ข้อ 24) พระเยซูชี้ให้เห็นว่าพวกเขากำลังประเมินพวกเขาเองอย่างแท้จริง พวกเขาคิดว่าพวกเขากำลังตัดสินพระองค์ด้วยคำของพวกเขา แต่จริงๆแล้วพระเจ้าจะตัดสินพวกเขาด้วยถ้อยคำของพวกเขา

การแตกแยกระหว่างพระเยซูและพวกผู้นำทางศาสนาที่สุดท้ายในตอนนี้อย่างไร พวกเขากล่าวหาพระเยซูด้วยการทำอัศจรรย์โดยอำนาจของซาตานแทนที่จะเป็นโดยอำนาจของพระเจ้า พระเยซูปฏิเสธการกล่าวหาของพวกเขาและเตือนพวกเขาเกี่ยวกับความรุนแรงของบาปนี้ แต่พวกเขายังคงปฏิเสธพระองค์

“มันมีคุณค่าที่จะสังเกตว่าในมัทธิว การแตกแยกระหว่างพระเยซูและพวกเจ้าหน้าที่ก็ไม่ได้เด็ดขาดจนกระทั่งการกล่าวหาเกี่ยวกับเบเอลเซบูล”^[801]

“ดังนั้น เหตุการณ์นี้กำหนดจุดเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของพระคริสต์ ตั้งแต่จุดนี้ไปจนถึงไม้กางเขน ประชาชนนี้ถูกมองในหมวดพระกิตติคุณว่าได้ปฏิเสธพระคริสต์ในฐานะพระเมสสิยาห์ การปฏิเสธที่ไม่เป็นทางการโดยพวกผู้นำก็จะเป็นทางการเมื่อมันบรรลุถึงกางเขน”

3. ความขัดแย้งเกี่ยวกับหมายสำคัญของพระเยซู 12:38-45

เหตุการณ์ที่สี่และประเภทที่สามของความขัดแย้งก็เกี่ยวกับหมายสำคัญที่ผู้วิจารณ์ของพระเยซูได้เรียกร้อง

“พวกฟาริสีและพวกอาจารย์สอนธรรมบัญญัติรู้อย่างดีว่าพระเยซูได้อ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ที่ถูกส่งมาจากสวรรค์ พวกเขาคุ้นเคยกับการอัศจรรย์มากมายที่พระองค์ได้ทำแล้วเพื่อจะรับรองตัวบุคคลของพระองค์ แต่ตอนนี้พวกเขามาเพื่อจะทำลายพระองค์และเรียกร้องหมายสำคัญที่จะพิสูจน์แก่พวกเขาว่าพระองค์ทรงเป็นสิ่งที่พระองค์ได้อ้างว่าเป็น”

^[803]

12:38 อีกครั้งหนึ่ง การเชื่อของมัทธิวก็ไม่หนักแน่น เหตุการณ์นี้ไม่ใช่การสืบเนื่องของการโต้เถียงที่มาก่อนตามลำดับเวลา แต่ตามหัวข้อ พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีบางคนขอให้พระเยซู

ที่จะทำ “หมายสำคัญ” ไม่ใช่แค่การอัศจรรย์ พระองค์ได้ทำการอัศจรรย์มากมาย และพวกเขาได้สรุปว่าการอัศจรรย์เหล่านั้นมาจากซาตาน (ข้อ 24) หมายสำคัญเป็นความแน่ใจที่จับต้องได้ทันทีว่าบางสิ่งที่ถูกทำนายไว้จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน พวกเขาเรียกร่องประเภทที่เจาะจงของการอัศจรรย์ คือ “หมายสำคัญ จากฟ้าสวรรค์” (16:1) เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาต้องการหมายสำคัญที่พระเยซูเองจะไม่ได้ริเริ่ม[804] พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูไม่สามารถก่อให้เกิดหมายสำคัญได้และที่ว่าความล้มเหลวของพระองค์จะทำให้พระองค์เสียชื่อเสียง

12:39-40

“คนในยุคชั่วร้ายและไม่เชื่อศรัทธา” เป็นกลุ่มที่ใหญ่มากขึ้นของคนิวที่ไม่เชื่อซึ่งพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีเป็นตัวแทน การล่องประเวณีเป็นการเปรียบเทียบของภาคพันธสัญญาเดิมโดยทั่วไปสำหรับการเลิกเชื่อฝ่ายวิญญาณ ซึ่งก็คือการไปจากพระเจ้า (อสย. 50:1; 57:3; ยรม. 3:8; 13:27; 31:32; อสค. 16:15, 32, 35-42; ฮชย. 2:1-7; 3:1; 7:13-16) พระเจ้าได้ให้หมายสำคัญในอดีตเพื่อจะเสริมกำลังความเชื่อที่อ่อนแอของผู้เชื่ออย่างเช่นอับราฮัม โยชูวาและกิดโอน พระเยซูปฏิเสธที่จะให้หมายสำคัญแก่ผู้วิจารณ์ เนื่องจากว่าพวกเขาต้องการหมายสำคัญเพื่อจะ ทำให้พระองค์ตกหลุมพรางแทนที่จะเสริมความเชื่อที่อ่อนแอ

“หมายสำคัญของโยนาห์” ไม่ใช่หมายสำคัญสำหรับพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี มันกลายมาเป็นหมายสำคัญต่อผู้เชื่อในพระองค์ในภายหลัง หมายสำคัญของโยนาห์หมายถึงหมายสำคัญที่โยนาห์เองเป็นต่อชาวนินะเวห์ เขาได้แสดงถึงบุคคลที่พระเจ้าได้ช่วยกู้จากความตายที่หนีไม่พ้น[805] การใช้ของพระเยซูเกี่ยวกับ “บุตรมนุษย์” เน้นถึงบทบาทที่ทนทุกข์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 8:20) “ใจกลาง” ของแผ่นดินอาจทำให้นึกถึง [โยนาห์ 2:3](#) (เปรียบเทียบ [สดค. 46:2](#)) นี่เป็นการอ้างอิงถึงการถูกฝังของพระเยซู พระเยซูกล่าวว่า การช่วยกู้ของพระองค์จากความตายในหลุมฝังศพซึ่งจะคล้ายกันกับการช่วยกู้ของโยนาห์ เพียงแต่ใหญ่กว่าที่จะพิสูจน์ถึงการอ้างของพระองค์

อย่างที่คนยิวนับเวลา “สามวันและสามคืน” หมายถึงไม่ว่าสามวันเต็มหรือ ส่วน ใดๆของสามวัน[806] พระเยซูได้อาศัยอยู่ในหลุมฝังศพเป็นเวลาส่วนต่างๆของสามวัน บางคนได้อ้างอย่างผิดพลาดว่ามัทธีวเข้าใจพระเยซูแบบผิดๆ เนื่องจากพระเยซูได้อาศัยอยู่ในหลุมฝังศพสองคืนเท่านั้น อย่างแท้จริง[807]

พวกฟาริสีเชื่ออย่างถูกต้องว่าการพิพากษาตามหลังการเป็นขึ้นจากตาย[808] พระเยซูติดตามข้อคิดเห็นของพระองค์เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายในข้อ 40 ด้วยคำแนะนำเกี่ยวกับ “การพิพากษา” ในข้อ 41

การถูกกล่าวโทษของผู้วิจารณ์ของพระองค์จะใหญ่กว่าของชาวนินะเวห์ เพราะว่าชาวนินะเวห์ได้ “กลับใจ” ณ การประกาศของโยนาห์ แต่พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีจะไม่กลับใจ ณ การประกาศของพระเยซู พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่า ชาวนินะเวห์ที่เชื่อและคนยิวที่ไม่เชื่อแห่งสมัยของพระเยซูจะปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้า ณ เวลาเดียวกัน นั่นก็ชัดเจนเพราะว่าชาวนินะเวห์จะไม่กล่าวโทษคนยิว แต่พระเจ้าจะกล่าวโทษ พระเยซูหมายถึงว่า ชาวนินะเวห์ที่เชื่อสามารถเป็นพยานต่อต้านคนยิวที่ไม่เชื่อเมื่อแต่ละกลุ่มปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อ “การพิพากษา”

อีกครั้งหนึ่ง “บางสิ่งที่ใหญ่กว่าโยนาห์” คือสิทธิอำนาจของพระเมสสิยาห์ หมายถึงว่าพระเยซูสัญญาไม่ได้ตอบสนองต่อการเรียกร้องของผู้วิจารณ์ของพระองค์ เนื่องจากว่าพวกเขาไม่ได้ต้องการให้ความเชื่อที่อ่อนแอได้รับการเสริมกำลัง มันเป็นหมายสำคัญที่พระองค์เตรียมไว้เพื่อพวกสาวกของพระองค์เอง โดยการปฏิเสธที่จะตอบสนองต่อข่าวสารของพระเยซู พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเองนั้นเป็นคนบาปที่แย่กว่าชาวนินะเวห์คนต่างชาติ

“พระเยซูทรงใหญ่กว่าโยนาห์ในหลายทาง พระองค์ทรงใหญ่กว่าในตัวบุคคลของพระองค์เพราะว่าโยนาห์เป็นแค่มนุษย์ พระองค์ทรงใหญ่กว่าในการเชื่อฟังของพระองค์ เพราะว่าโยนาห์ไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้าและได้ถูกตีสอน พระเยซูได้ตายอย่างแท้จริง ส่วน ‘หูลมฝั่งศพ’ ของโยนาห์อยู่ในท้องปลาใหญ่ พระเยซูได้เป็นขึ้นจากตายภายใต้อำนาจของพระองค์เอง โยนาห์ปรนนิบัติต่อแค่เมืองเดียว [ตามพระธรรมโยนาห์] ส่วนพระเยซูให้ชีวิตของพระองค์เพื่อทั้งโลก แน่แน่นอนว่า พระเยซูทรงใหญ่กว่าในความรักของพระองค์ เพราะว่าโยนาห์ไม่รักผู้คนแห่งเมืองนินะเวห์ เขาต้องการให้พวกเขาตาย ข่าวสารของโยนาห์ได้ช่วยให้เมืองนินะเวห์รอดจากการพิพากษา เขาเป็นผู้ส่งสารแห่ง

พระพิโรธของพระเจ้า ข่าวสารของพระเยซูเป็นข่าวสารแห่งพระคุณและความรอด”[809]

12:42

โดยการอ้างอิงถึง “โยนาห์” ในแนวทางอย่างเดียวกันที่พระองค์อ้างอิงถึง “ราชินีแห่งทิสไต” พระเยซูก็สนับสนุนมุมมองที่ว่าโยนาห์เป็นบุคคลตามประวัติศาสตร์อย่างหนักแน่น “ราชินีแห่งทิสไต” คือ “ราชินีแห่งเซบา” (1 พกษ. 10:1-13) เธอได้มาจากที่สูญปลายทิสไตแห่งคาบสมุทรอาระเบีย สำหรับคนยิวแล้วนั้นเป็น “ที่สูญปลายแผ่นดินโลก” (เปรียบเทียบ ยรม. 6:20; ยอช. 3:8) เธอได้เยี่ยมชมกรุงเยรูซาเล็มเนื่องจากการรายงานเกี่ยวกับ “ปัญญา” ที่ยิ่งใหญ่ของซาโลมอนได้มาถึงหูของเธอ “บางสิ่งที่ใหญ่กว่าซาโลมอน” คือ พระเมสสิยาห์ซึ่งเป็นการปรากฏเป็นรูปร่างแห่งปัญญาของพระเจ้า

ราชินีนั้นจะร่วมกับชาวนีเนเวห์ใน *การกล่าวโทษ* ผู้ไม่เชื่อแห่งสมัยของพระเยซู เพราะว่าพวกเขาได้ล้มเหลวที่จะยอมรับผู้หนึ่งที่มีปัญญาใหญ่กว่าปัญญาของซาโลมอน เช่นเดียวกับผู้หนึ่งที่มีข่าวสารที่ใหญ่กว่าข่าวสารของโยนาห์ พระเยซูทรงใหญ่กว่าซาโลมอนในปัญญา ความมั่งคั่ง และงานของพระองค์

ในการเปรียบเทียบทั้งสองของพระเยซู คนต่างชาติได้ตอบสนอง และคนยิวไม่ได้ตอบสนอง นั่นได้เป็นกรณีในพันธกิจของพระเยซูจนเดี๋ยวนี้ และสิ่งนี้จะดำเนินต่อไป อย่างไม่สงสัยว่าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่เยอหังก็ไม่พอใจพระเยซูที่เปรียบเทียบพวกเขากับชาวต่างชาติอย่างไม่พึงใจ

“มันเป็นลักษณะที่น่าเศร้าใจในประวัติศาสตร์ของอิสราเอลที่ชนชาตินั้นได้ปฏิเสธพวกผู้ช่วยกู้ของพวกเขาในตอนแรก แต่ได้ยอมรับพวกเขาในครั้งที่สอง สิ่งนี้ก็เป็นจริงกับโยเซฟ โมเสส ดาวิดและพวกผู้เผยพระวจนะ (มธ. 23:29) และพระเยซูคริสต์”[810]

“พระวิหารและปุโรหิต ผู้เผยพระวจนะ กษัตริย์และคนฉลาด บางสิ่งที่ใหญ่กว่าก็อยู่ที่นี้ในตอนนี้”[811]

12:43-45

ประเด็นของข้อเหล่านี้ที่อธิบายถึงการถูกผีสิงก็ย้อนกลับไปยังคำเตือนของพระเยซูเกี่ยวกับอันตรายของการเป็นกลางต่อพระองค์ (ข้อ 30) ผีที่ถูกขับออกจากบุคคลหนึ่งแรกเริ่มก็ผ่านไป ยัง “สถานที่แห่งแสงเพื่อแสวงหาการหยุดพัก” ข้อความนี้ยืนยันความเชื่อถือนของคนที่ว่าผีชอบที่แห่งแสง ([โทบีท 8:3](#); [เปรียบเทียบ วว. 18:2](#)).[\[812\]](#) ในที่สุด พวกมันแสวงหาที่จะอาศัยอยู่ในร่างกายของมนุษย์ ที่ซึ่งพวกมันสามารถทำความเสียหายมากขึ้นได้

พระเยซูบอกเป็นนัยถึงความเป็นไปได้ของการถูกผีสิงอีก (ข้อ 44) “บ้าน” ของผีคือร่างกายของมนุษย์ในเรื่องราวของพระเยซู ผีก็กลับไปหาบุคคลที่มันได้ละไป ซึ่งค้นพบว่าเขาหรือเธอยังเปิดวางต่อการอยู่ของผี เพราะไม่มีอำนาจที่เหนือกว่าครอบครองบุคคลนั้น ดังนั้น ผีนั้นก็เชิญผี “อื่นอีกเจ็ดตัว” ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สมบูรณ์เต็มที่ (“ที่ร้ายกว่าตัวมันเอง”) และพวกมันก็ทำการอาศัยอยู่ในบุคคลนั้น

พระเยซูเปรียบเทียบคนิวที่ไม่เชื่อแห่งสมัยของพระองค์กับบุคคลที่ถูกผีสิง ยอห์นผู้ให้บัพติศมาและพระเยซูได้ชำระชีวิตของหลายคนในกาลิลีโดยการเรียกพวกเขาสู่การกลับใจใหม่ แต่ไม่ใช่ทุกคนจากพวกเขาที่ได้รับเอาพระเยซูโดยความเชื่อ พระเยซูได้ขับผีออกจากหลายคน แต่พวกเขาไม่ได้เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ สภาพที่เป็นกลางนี้ได้ละพวกเขาให้เสี่ยงต่อการบุกรุกที่แยกว่าจากซาตาน ที่จะไม่กล่าวสิ่งใดเกี่ยวกับการพิพากษาจากพระเจ้า แต่บุคคลที่เป็นกลางเหล่านี้เป็นตัวแทนของทั้งชนชาติ

คริสเตียนหลายคนเชื่อว่าคำสอนของพระเยซูที่นี้ให้หลักฐานที่ว่าผีไม่สามารถสิงผู้เชื่อแท้ได้นั้นอาจเป็นเช่นนั้น แต่ผีสามารถทำให้ผู้เชื่อเดือดร้อนอย่างมากได้ ผู้เชื่อไม่ได้มีภูมิคุ้มกันต่อการโจมตีของซาตานและพวกผีของมัน อย่างที่พวกเขาไม่มีภูมิคุ้มกันต่อการโจมตีจากโลกและเนื้อหนัง เส้นระหว่างการถูกผีสิงและการถูกผีทำให้เดือดร้อนเป็นเส้นที่บางที่อยากจะระบุน้อยมาก

ผู้วิจารณ์ของพระเยซูมีหลักฐานมากมายแล้วเกี่ยวกับใครที่พระองค์ทรงเป็น พวกเขาไม่จำเป็นที่จะเห็นการอัศจรรย์มากขึ้นที่พิสูจน์ถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซู ตรงกันข้าม พระองค์ได้ให้ประเภทที่แตกต่าง ของหมายสำคัญแก่พวกเขา ซึ่งเป็นประเภทที่จะพิสูจน์ให้เห็นถึงการอ้างของพระองค์หลังจากที่พระองค์ได้เป็นขึ้นจากตาย

[4. ความขัดแย้งเกี่ยวกับพี่น้องของพระเยซู 12:46-50 \(เปรียบเทียบ มก. 3:31-35; ลก. 8:19-21\)](#)

รูปแบบที่แบบลอย่างมากของการต่อต้านได้เกิดจากสมาชิกครอบครัวทางกายภาพของพระเยซู มันจัดเตรียมโอกาสสำหรับพระเยซูที่จะอธิบายถึงความสัมพันธ์แท้ต่อพระเมสสิยาห์และที่จะรับรองพวกสาวกของพระองค์

12:46-47 เป็นที่ชัดเจนว่า “บรรดาน้องชาย” ของพระเยซูเป็นน้องชายร่วมมารดาทางกายภาพของพระองค์ คือพวกบุตรชายของมารีย์ โรมันคาทอลิกบางคนที่ปรารถนาที่จะรักษาไว้ซึ่งหลักคำสอนของพวกเขาก็เกี่ยวกับ “ความบริสุทธิ์ถาวรของมารีย์” และ โพรแตสแตนต์บางคนได้โต้แย้งว่าพวกเขาเป็นพี่น้องของพระเยซู แต่เป็นพวกบุตรชายของโยเซฟโดยการสมรสก่อนหน้านั้น [813] ถ้าพวกเขาเป็นเช่นนั้น คนโตที่สุดของพี่น้องเหล่านี้คงได้เป็นทายาททางกฎหมายต่อบัลลังก์ของดาวิด

12:48-50 คำถามของพระเยซูไม่ได้ดูถูก “มารดาและบรรดาน้องชาย” ทางกายภาพของพระองค์ คำตอบของพระองค์แสดงให้เห็นว่าพระองค์เพียงแค่นี้ให้ความสำคัญต่อพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์และการทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ (เปรียบเทียบ 10:37) ความสัมพันธ์ฝ่ายวิญญาณนำหน้าความสัมพันธ์ทางกายภาพ (เปรียบเทียบ 8:18-23) สิ่งนี้เน้นถึงความสำคัญของการเชื่อในพระเยซูและการให้ที่แรกแก่พระองค์ พวกสาวกของพระองค์กลายเป็นครอบครัวฝ่ายวิญญาณที่รับเข้ามาของพระองค์ จึงสังเกตว่าคำว่า “ใครก็ตาม” ที่อ้างอิงถึงบรรดาผู้ที่ทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยการเชื่อในพระบุตรของพระองค์ก็ทำให้ความเป็นไปได้แห่งความรอดนั้นเปิดแก่ใครก็ตาม (เปรียบเทียบ 11:28-30)

ข้อเหล่านี้มีความหมายโดยนัยเกี่ยวกับศาสนศาสตร์พระคริสต์ที่หนักแน่น ยิ่งกว่านั้น ข้อเหล่านี้เปิดเผยมากขึ้นเกี่ยวกับครอบครัวฝ่ายวิญญาณที่ได้ก่อขึ้นรอบๆพระเยซู ทั้งๆที่มีการต่อต้านที่เพิ่มขึ้น จุดประสงค์ต่างๆของ พระเจ้าผ่านทางพระเมสสิยาห์ก็สืบหน้า (เปรียบเทียบ ข้อ 18, 20)

ค. การปรับเปลี่ยนเนื่องจากการปฏิเสธพระเยซูของอิสราเอล 13:1-53

“ลูกเต่าถูกทอด พวกผู้นำทางศาสนาได้ป่าวประกาศอย่างเปิดเผยถึงการต่อต้านของพวกเขามีต่อพระเมสสิยาห์ คนอิสราเอลก็ประหลาดใจต่ออำนาจของพระเยซูและถ้อยคำของพระองค์ แต่พวกเขาล้มเหลวที่จะตระหนักว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ของพวกเขา การไม่เห็นความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซูในถ้อยคำและการงานของพระองค์ พวกเขาได้แยกผลจากต้นไม้

เนื่องจากการต่อต้านนี้และความเฉยเมยฝ่ายวิญญาณ กษัตริย์ก็ปรับเปลี่ยนวิธีสอนและหลักคำสอนของพระองค์เกี่ยวกับการมาของแผ่นดินสวรรค์กับสถานการณ์นั้น”[814]

พระเยซูใช้คำอุปมาเพื่อจะอธิบายคำสอนของพระองค์บางครั้ง (เช่น 5:15; 7:3-5, 13-14, 15-20, 21-27, 35; 9:15-17; 11:16-17; 12:25, 29, 43-45) การต่อต้านที่เพิ่มขึ้นได้นำพระองค์ที่จะใช้คำอุปมามากขึ้น[815] ตอนนี้พระองค์เริ่มต้นที่จะใช้คำอุปมาเพื่อจะเปิดเผยความจริงใหม่เกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์[816] บทที่ 13 มีการอภิปรายหลักที่สามของพระเยซูในมัทธิว คือคำอุปมาของพระองค์เกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์[817] มัทธิวนำเสนอการอภิปรายสองอย่างแรกในฐานะเป็นการพูดคนเดียวที่ต่อเนื่องโดยพระเยซู ท่านสอดแทรกการอภิปรายที่สามนี้ด้วยบทนำที่เป็นการบรรยายอยู่บ่อยๆ

ก่อนหน้านี้อยู่ที่พระเยซูได้ข่าวประกาศว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว พระเยซูหยุดกล่าวถึงนั้นเมื่อการปฏิเสขของอิสราเอลที่มีต่อพระองค์นั้นเด็ดขาด (นั่นคือ หลังจากบทที่ 11 และ 12) ตรงกันข้าม พระองค์เริ่มต้นที่จะเปิดเผยความจริงใหม่เกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์เนื่องจากการปฏิเสขของอิสราเอลที่มีต่อพระองค์ และการปฏิเสขของพระองค์ที่มีต่อชนชาตินี้ ความจริงใหม่นี้ ซึ่งเป็นการเปิดเผยที่ไม่ได้ให้มาก่อนหน้านี้เป็นความล้าลึก คำว่า “ความล้าลึก” อย่างที่มันปรากฏในภาคพันธสัญญาใหม่ก็อ้างอิงถึงความจริงที่ถูกเปิดเผยใหม่ๆ มันไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับความน่ากลัว พระเจ้าไม่ได้เปิดเผยมันก่อนหน้านี้ แต่ตอนนี้พระองค์ได้เปิดเผย

คิงส์เบอร์รี่รู้ถึงหัวข้อของถ้อยคำนี้ว่าเป็น “บทนำในเคล็ดลับแห่งแผ่นดินสวรรค์” และทำให้มันเป็น โครงร่างดังต่อไปนี้ (I) ในเรื่องเคล็ดลับแห่งแผ่นดินสวรรค์อย่างที่ถูกเปิดเผยต่อพวกสาวกแต่ไม่ใช่ต่ออิสราเอล (13:3-35); และ (II) ในเรื่องเคล็ดลับแห่งแผ่นดินสวรรค์อย่างที่เป็นการกระตุ้นให้พวกสาวกที่จะเชื่อฟังโดยปราศจากการสงวนน้ำพระทัยของพระเจ้าไว้ (13:36-52).[818]

เหมือนที่อื่นๆ ในมัทธิว การอ้างอิงถึงแผ่นดินสวรรค์บ่งบอกถึงแผ่นดิน (พันธปี) ของพระเมสสิยาห์ในอนาคต อย่างไรก็ตาม พระเยซูสอนบางสิ่งที่นี่เกี่ยวกับการเติบโตที่มองไม่เห็นและการพัฒนาของแผ่นดินสวรรค์ ในยุคระหว่างการเสด็จมา ที่นำหน้าการสถาปนาแผ่นดินนั้น ขอบเขตของการอภิปรายนี้ อย่างที่เป็นจริงเกี่ยวกับการอภิปรายหลักสองอย่างในมัทธิวคือยุคระหว่างการเสด็จมาทั้งหมด

มัทธิวนำเสนอการอภิปรายนี้ในโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตร (ไขว้เปลี่ยน).[819] โครงร่างนี้ก็ปกติในภาคพันธสัญญาเดิมและในงานเขียนอื่นๆ ของคนยิว มันส่งเสริมเอกภาพของการอภิปรายและมุ่งความสนใจไปที่องค์ประกอบหลักกว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด คำของโครงร่างนี้ก็เป็นดังนี้

A บทนำ ข้อ 1-2

B คำอุปมาแรกที่มีต่อฝูงชน ข้อ 3-9

C การสลับฉากที่อธิบาย: จุดประสงค์และการอธิบาย ข้อ 10-23

D คำอุปมาเพิ่มขึ้นสามเรื่องที่มีต่อฝูงชน ข้อ 24-33

E การสลับฉากที่อธิบาย: ความสำเร็จและการอธิบาย ข้อ 34-43

D' คำอุปมาสามเรื่องที่มีต่อพวกสาวก ข้อ 44-48

C' การสลับฉากที่อธิบาย: จุดประสงค์และการตอบสนอง ข้อ 49-51

B' คำอุปมาสุดท้ายที่มีต่อพวกสาวก ข้อ 52

A' สรุป ข้อ 53

การวิเคราะห์แบบโครงสร้างนี้เปิดเผยว่าการอภิปรายนี้ประกอบด้วยสองส่วนซึ่งแต่ส่วนมีคำอุปมาสี่เรื่อง สี่เรื่องแรกมีต่อฝูงชนและสี่เรื่องหลังมีต่อพวกสาวก ในแต่ละส่วน คำอุปมาหนึ่งก็โดดเด่นจากคำอุปมาอื่นๆ ในกลุ่มแรกมันคือคำอุปมาแรก และในกลุ่มที่สอง มันคือคำอุปมาสุดท้าย ส่วนหลักระหว่างสองกลุ่มของคำอุปมาก็อธิบายถึงหน้าที่ของคำอุปมาต่างๆและอธิบายถึงคำอุปมาหนึ่งเรื่องจากทั้งหมด

“ผู้อ่านสมัยใหม่ก็เคยชินอย่างมากกับการคิดถึงคำอุปมาว่าเป็นเรื่องราวอธิบายที่มีประโยชน์จนพวกเขาพบว่ามันยากที่จะพบข่าวสารของบทนี้ที่คำอุปมาต่างๆไม่ได้อธิบาย สำหรับบางคน คำอุปมาต่างๆอาจแสดงถึงการรู้แจ้งเห็นจริง แต่สำหรับคนอื่นๆ คำอุปมาต่างๆอาจทำให้ความสับสนหนักเข้า ความแตกต่างอยู่ที่ความสามารถของผู้ฟังที่จะขึ้นสู่ระดับการทำทหายจากการแทนที่จะให้การอธิบาย คำอุปมาเหล่านี้ต้องถูกอธิบาย และมีสามเรื่องที่มีการอธิบายในรายละเอียดในบทนี้ (ข้อ 18-23, 37-43, 49-50) แต่การอธิบายนั้นก็ไม่ได้ให้แก่ทุกคน แต่ให้แก่พวกสาวกเท่านั้น (ข้อ 10 และ 36) และมัทธิวไม่เพียงแต่ทำให้ประเด็นชัดเจนในข้อ 34 (คำอุปมาสำหรับฝูงชนเท่านั้นที่ไม่มีการอธิบาย) แต่ยืนยันมันโดยการอ้างอิงที่เป็นรูปแบบในข้อ 35 อีกด้วย คำอุปมาเป็น ‘สิ่งต่างๆที่ถูกปิดซ่อนไว้’ โดยวิธีนี้ สื่อกกลาง (คำอุปมา) เองก็เป็นส่วนประกอบสำคัญของข่าวสารที่มันแสดงถึง (เคล็ดลับแห่งแผ่นดินสวรรค์)”^[820]

“บางที่ไม่มีวิธีอื่นของการสอนที่ธรรมดาอย่างมากท่ามกลางพวกยิวดังเช่นการใช้คำอุปมา ในกรณีของพวกเขาเท่านั้น คำอุปมาเกือบเป็นตัวอย่างประกอบทั้งสิ้นของสิ่งที่ได้ถูกกล่าวหรือ

สอน ส่วนในกรณีของพระคริสต์ คำอุปมาต่างๆทำหน้าที่เป็นรากฐานสำหรับคำสอนของพระองค์”[\[821\]](#)

1. บทบริบท 13:1-3ก (เปรียบเทียบ มก. 4:1-2; ลก. 8:4)

มัทธิวเชื่อมโยงคำสอนแบบอุปมานี้กับการโต้เถียงในบทที่ 12 โดยการใช้อุบาย “ในวันนั้น” (NASB) หรือ “วันเดียวกันนั้น” (NIV, คำกรีก *เอน เท เฮเมร่า เอกเคน*) คำอุปมาเหล่านี้เป็นการตอบสนองต่อการปฏิเสธของอิสราเอลที่มีต่อพันธกิจของพวกเขา

พระเยซูประทับที่ชายทะเลกาลิลีเพื่อจะสอนประชาชนในรูปแบบของรับบีโดยทั่วไป (เปรียบเทียบ 5:1-2) ในการตอบสนองต่อ “ฝูงชน” ขนาดใหญ่ที่รวมตัวกันเพื่อจะฟังพระองค์ พระเยซูก็ได้ “ประทับ” ใน “เรือ” ที่ซึ่งผู้คนมากขึ้นสามารถได้ยินพระองค์ง่ายขึ้น พระองค์ดำเนินการที่จะกล่าวต่อฝูงชนนี้ ซึ่งส่วนใหญ่ได้ปฏิเสธพระองค์ (เปรียบเทียบ 11:16-24)

นักอรรถาธิบายบางคนได้เห็นการแสดงสัญลักษณ์ในการเคลื่อนไหวทางกายภาพของพระเยซูอย่างที่ถูกรายงานไว้ที่นี่ พวกเขาเชื่อว่าโดยการเสด็จ “จากบ้านไป” พระองค์ได้ละบ้านของอิสราเอล “ประทับที่ชายทะเล” แสดงถึงการไปยังคนต่างชาติ

“องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรากำลังละชนชาติอิสราเอลและกำลังหันไปหาโลก ตอนนี้พระองค์กล่าวถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในโลกจนกว่าพระองค์เสด็จกลับมาในฐานะกษัตริย์”[\[822\]](#)

พระเยซูดำเนินการที่จะเล่าคำอุปมาสี่เรื่องแก่ฝูงชนที่รวมตัวกันต่อหน้าพระองค์ (ข้อ 3ข-9, 24-30, 31-32, 33) พระองค์ไม่ได้ตีความความหมายของคำอุปมาเหล่านี้แก่ฝูงชน พวกเขาจะต้องขบคิดด้วยตัวของพวกเขาเอง และการไม่เชื่อในพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ก็บดบังความเข้าใจของพวกเขา

มัทธิวเริ่มคำอุปมาแรกของพระเยซูโดยการแนะนำสิ่งที่ตามมาในฐานะคำสอนแบบอุปมา คำกรีก *พาราโบเล* เป็นคำนาม และ *พาราบาโล* เป็นคำกริยา ซึ่งหมายถึง “โยนไว้ข้างๆ” คำนามหมายถึง “การตั้งสิ่งหนึ่งข้างอีกสิ่งหนึ่งคือการวางติดกันอย่างเช่นเรือในการรบ”[\[823\]](#) โดยเชิงเปรียบเทียบ มันหมายถึง “การเปรียบเทียบ การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง ความเหมือน ความคล้ายกัน”[\[824\]](#) ฉบับเซปทัวจินท์แปลคำฮีบรู *มาชาล* ด้วย

พาราโบลา 28 ครั้งจากการปรากฏ 33 ครั้งของมันในภาคพันธสัญญาเดิม คำว่า *มาซาล* อ้างอิงถึง สุภายิต หลักคำสอน การอุปมาอุปไมย นิทานเปรียบเทียบ นิทาน การเปรียบเทียบ ปริศนา การเหน็บแนม และเรื่องเล่าที่รวบรวมความจริงบางอย่าง ดังนั้นมันมีระดับที่กว้างของความหมาย ในทำนองเดียวกัน การใช้ *พาราโบลา* ของภาคพันธสัญญาใหม่สะท้อนถึงระดับที่กว้างของความหมาย แม้ว่าอย่างแท้จริงแล้วคำอุปมาเกี่ยวข้องกับ การเปรียบเทียบ คำอุปมาส่วนใหญ่เป็นการอุปมาอุปไมยหรือการเปรียบเทียบที่ขยาย

“... ในพระกิตติคุณสัมพันธ คำอุปมาแสดงถึงการเปรียบเทียบที่ขยายระหว่างธรรมชาติหรือชีวิตกับสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับชีวิตฝ่ายวิญญาณและการปฏิบัติกับมนุษย์ของพระเจ้า”[\[825\]](#)

“อย่างที่เข้าใจกัน *พาราโบลา* เป็นคำพูดที่ไม่ได้แสดงถึงความหมายของมันในระดับผิวเผิน และดังนั้นก็เรียกร้องความคิดและการรับรู้ถ้าผู้ฟังจะได้รับประโยชน์จากมัน”[\[826\]](#)

พระเยซู “กล่าว... ด้วยคำอุปมา” อย่างเจตนาเพื่อจะซ่อนความจริงไว้จากฝูงชนที่ไม่เชื่อ (ข้อ 11-15; เปรียบเทียบ 7:6) ทำไมพระองค์กล่าวต่อพวกเขาด้วยคำอุปมาถ้าพระองค์ไม่ต้องการให้พวกเขาที่จะเข้าใจสิ่งที่พระองค์กล่าว? พระองค์ทำเช่นนั้นเพราะว่าคำอุปมาอาจเป็นเครื่องมือที่พระเจ้าจะใช้เพื่อจะให้ความกระจ่างแก่บางคนที่ยังไม่ได้ปฏิเสธพระองค์อย่างเด็ดขาด แต่ยังคงเปิดใจ (เปรียบเทียบ 11:25-26) โดยการซ่อนความจริงไว้จากผู้วิจารณ์ที่ไม่เชื่อของพระองค์ พระเยซูกำลังสำแดงพระคุณแก่พวกเขา

“พวกเขาได้รอดพ้นจากความผิดแห่งการปฏิเสธความจริง เพราะว่าพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตที่จะตระหนักถึงมัน”[\[827\]](#)

พระเยซูสอนด้วยคำอุปมาอีกด้วยเพราะว่าภาคพันธสัญญาเดิมได้ทำนายว่าพระเมสสิยาห์จะกล่าวด้วยภาษาที่ปิดซ่อนไว้ (ข้อ 35; เปรียบเทียบ [สดด. 78:2](#))

อย่างที่ชัดเจนนั้น พระเยซูแนะนำพวกสาวกของพระองค์ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นเนื่องจากอิสราเอลได้ปฏิเสธพระองค์ พระเจ้าจะเลื่อนแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ออกไปจนกระทั่งเวลาในภายหลัง ถ้าพระเยซูได้บอกฝูงชนว่าแผ่นดินนั้นจะไม่ได้เริ่มต้นทันที ผู้คนคงได้ต่อต้านพระองค์ในจำนวนที่มากขึ้น คนยิวส่วนใหญ่ไม่สามารถนำพวกเขาเองมาสู่การเชื่อที่พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ได้ มันจะยากมากขึ้นสำหรับพวกเขาที่จะยอมรับการ

เลื่อนไปของแผ่นดินนั้น อย่างสำคัญแล้ว คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการเลื่อนไปของแผ่นดินนั้นก็ตามหลังการปฏิเสขของอิสราเอลที่มีต่อพระองค์ในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา[828]

“คำอุปมาเจ็ดเรื่องของบทที่ 13 ซึ่งถูกเรียกโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ‘ข้อความลึกลับแห่งแผ่นดินสวรรค์’ (ข้อ 11) ที่ถูกนำมาด้วยกันนั้นก็อธิบายถึงผลลัพธ์ของการปรากฏของข่าวประเสริฐในโลกระหว่างยุคปัจจุบัน นั่นคือ เวลาแห่งการหว่านเมล็ดซึ่งเริ่มต้นด้วยพันธกิจส่วนตัวขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและจะสิ้นสุดลงด้วย ‘การเก็บเกี่ยว’ (ข้อ 40-43) ผลลัพธ์คือข่าวละมานและข่าวสาเลที่ปนกัน ปลาดีและปลาเลวในขอบเขตของการกล่าวยอมรับแบบคริสเตียน มันคือศาสนาคริสต์”[829]

2. คำอุปมาต่างๆที่ถูกกล่าวต่อฝูงชน 13:3ข-33

พระเยซูกล่าวคำอุปมาสี่เรื่องแก่ฝูงชน และจัดเตรียมคำแนะนำบางอย่างแก่พวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับวิธีที่จะตีความคำอุปมาเหล่านั้น

คำอุปมาเรื่องดิน 13:3ข-9 (เปรียบเทียบ มก. 4:3-9; ลก. 8:5-8)

คำอุปมาแรกเป็นบทนำสู่คำอุปมาเหล่านั้นที่ตามมา และคำอุปมาสุดท้ายเป็นการสรุปและการประยุกต์ใช้ของชุดคำอุปมาทั้งหมด[830] ทั้งสองเรื่องเน้นถึงพระวจนะของพระเจ้า

“การตีความสมัยใหม่เกี่ยวกับคำอุปมาได้ตระหนักอย่างมากขึ้นถึงความหมายโดยนัยนี้ของรูปแบบทางวรรณกรรมของคำอุปมาที่เจาะจงนี้ต่อการยืนยันแบบหัวรั้นของนักวิชาการภาคพันธสัญญาใหม่เริ่มแรกก็ตามหลังอดอฟ จูลิเชอร์ว่าคำอุปมามีประเด็นเดียวเท่านั้นและส่วนที่เหลือเป็นแค่สิ่งแวดล้อมแบบบรรยาย ซึ่งต้องไม่ถูก ‘เปรียบเทียบ’ เพื่อจะกำหนดสิ่งที่รายละเอียดแต่ละอย่างหมายถึง ในลักษณะนี้ แนวทางที่เรื่องราวถูกผูกขึ้นก็เรียกกันว่ารายละเอียดต้องถูกสังเกต และที่จะตีความรายละเอียดเหล่านั้นแต่ละอย่างก็ไม่ใช่ ‘การเปรียบเทียบ’ ที่ไม่มีกฎเกณฑ์ แต่เป็นการตระหนักที่รับผิดชอบถึงแนวทางที่พระเยซูผูกเรื่องราว”[831]

13:3ข-7

จุดหลักในคำอุปมาแรกอยู่ที่ ดิน แทนที่จะอยู่ที่ “ผู้หว่าน” บางเมล็ดตกข้างหนทางที่แข็งจากการจราจร (ข้อ 4) เมล็ดเหล่านั้นอยู่บนพื้นดินที่ที่นกกินและก็กินเสียก่อนที่เมล็ดเหล่านั้นสามารถงอกได้ เมล็ดอื่นๆตกที่ที่ดินชั้นบนนั้นบาง (ข้อ 5-6) รากของพวกมันไม่สามารถทะลุหินปูนที่อยู่ภายใต้เพื่อจะได้รับความชื้นที่จำเป็นจากดินชั้นล่าง เมื่ออากาศที่ร้อนเกิดขึ้น เมล็ดก็งอกอย่างรวดเร็วแต่ไม่มีแหล่งที่จำเป็นที่จะกำจุนการเติบโตที่ต่อเนื่อง ดังนั้น พวกมันก็ตายไป กลุ่มที่สามของเมล็ดตกท่ามกลาง “ต้นหนาม” ที่เกิดขึ้นตามขอบของทุ่งนา (ข้อ 7) พุ่มหนามเหล่านี้แย่งชิงแสงและการหล่อเลี้ยงกับต้นอ่อน ดังนั้นพวกมันก็ตายไปเช่นกัน

“คำอุปมานี้แสดงถึงการเริ่มต้นใหม่ ที่จะทำงานในสวนองุ่นของพระเจ้า (อิสราเอล, [อสย. 5:1-7](#)) เป็นสิ่งหนึ่ง ที่จะออกไปหว่านเมล็ดแห่งพระวจนะใน ทุ่งนาซึ่งก็คือโลกก็ค่อนข้างเป็นอีกเรื่องหนึ่ง (เปรียบเทียบ [มธ. 10:5](#))” [\[832\]](#)

13:8-9

บางเมล็ดก็ตกลงบนดินดีและเกิด “ผล” แม้กระทั่งการให้ผล “ร้อยเท่า” ก็ไม่โดดเด่น [\[833\]](#) ผู้หว่านคนเดียวกัน และเมล็ดไม่เกิดผล เกิดผลบ้าง หรือเกิดผลมากก็ขึ้นอยู่กับดิน

“ดินที่สี่นี้เตือนเราที่จะไม่คาดหวังระดับที่เหมือนกันของการเกิดผลในทุกคน เนื่องจากว่าผู้เชื่อเติบโตฝ่ายวิญญาณ ณ อัตราที่แตกต่างกัน”[\[834\]](#)

ถ้อยคำสุดท้ายของพระเยซูหมายถึงว่าคำอุปมานี้ต้องการการพิจารณาและการตีความที่ระมัดระวัง (ข้อ 9) พระเยซูตีความมันแก่พวกสาวกของพระองค์ต่อมาในข้อ 18-23 [\[835\]](#)

การสลับฉากแรกเกี่ยวกับการเข้าใจคำอุปมาต่างๆ 13:10-23

ส่วนนี้แบ่งเป็นสองส่วนคือ การอธิบายของพระเยซูเกี่ยวกับเหตุผลที่พระองค์สอนด้วยคำอุปมา (ข้อ 10-17) และการอธิบายของพระองค์เกี่ยวกับคำอุปมาแรก (ข้อ 18-23)

จุดประสงค์ของคำอุปมาต่างๆ 13:10-17 (เปรียบเทียบ มก. 4:10-12; ลก. 8:9-10)

13:10 พวกสาวกต้องการที่จะรู้ “เหตุผล” ที่พระเยซูสอน “ด้วยคำอุปมา” นี้ไม่ใช่รูปแบบที่ชัดเจนที่สุดของการสื่อสาร เป็นที่ชัดเจนว่า พวกสาวกถามคำถามนี้เมื่อพระเยซูเสร็จสิ้นการให้คำอุปมาต่างๆแก่ฝูงชน (เปรียบเทียบ [มก. 4:10](#)) “คำอุปมา” ที่เป็นพหูพจน์ก็บ่งบอกถึงสิ่งนี้ อย่างชัดเจนแล้ว มัทธีวเรียบเรียงเนื้อหาที่พระเยซูนำเสนอใหม่เพื่อจะช่วยให้ผู้อ่านของท่าน เข้าใจ เหตุผลต่างๆสำหรับการใช้คำอุปมาต่างๆของพระเยซู ณ จุดนี้ เนื่องจากว่าคุณลักษณะที่น่าสงสัยของพวกเขาก่อให้เกิดคำถามต่างๆในความคิดของเรา

13:11-12 พระเยซูอธิบายว่าพระองค์สอนด้วยคำอุปมา เพราะว่าพระองค์ต้องการที่จะให้การเปิดเผยใหม่ (“ข้อความลึกลับ”) เกี่ยวกับ “แผ่นดินสวรรค์” แก่พวกสาวกของพระองค์ไม่ใช่แก่ฝูงชน (เปรียบเทียบ 7:6) ดังนั้นพระเยซูนำเสนอความจริงนี้ในแนวทางที่ปกปิดไว้ คำว่า “ความลึกลับ” (คำกรีก *μυστήριον*, ความลับ) มาจากภาคพันธสัญญาเดิมและคำฮีบรู *ראש* ([ดนล. 2:18, 19, 27, 28, 29, 30, 47](#) [สองครั้ง]; 4:9) มันอ้างอิงถึงสิ่งที่พระเจ้ารู้ว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต “ความลึกลับ” เป็น “ความลับ” นั่นคือ แผนการต่างๆของพระเจ้าสำหรับอนาคตที่พระองค์เปิดเผยแก่ผู้เลือกสรรของพระองค์ เปาโลจำกัดความความลึกลับใน [โคโลสี 1:26](#) ที่ซึ่งท่าน เขียนว่า “คือข้อความลึกลับซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายชั่วอายุนั้น บัดนี้ได้ทรงโปรดให้เป็นທີ່ประจักษ์แก่ชนมิกชนของพระองค์แล้ว”

“‘ความลึกลับ’ ในพระคัมภีร์คือความจริงที่ถูกปิดซ่อนไว้แต่ก่อนตอนนี้ถูกเปิดเผยโดยจากพระเจ้า บทนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนเป็นครั้งแรกว่า จะมีช่วงเวลาระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ (ข้อ 17, 35; เปรียบเทียบ [1 ปต. 1:10-12](#))”[836]

พระเยซูเปิดเผยแผนการบางอย่างของพระเจ้าเกี่ยวกับอนาคตของแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ แต่พระองค์ไม่ได้อนุญาตให้ฝูงชนที่ไม่เชื่อที่จะเข้าใจแผนการเหล่านี้

“ดังนั้นเมื่อใดก็ตามที่จำนวนน้อยของผู้เชื่อรอบกวนเรา จงให้สิ่งตรงกันข้าม เกิดในความคิดว่า บรรดาผู้ที่ได้รับเท่านั้นสามารถเข้าใจความลึกลับของพระเจ้าได้ [[มธ. 13:11](#)]”[837]

บางคนได้ตีความคำอุปมาเหล่านี้ว่าเป็นการเปิดเผยถึง “การมาของแผ่นดินสวรรค์” ไปสู่ประวัติศาสตร์ล่วงหน้าของการสำแดงแบบพยากรณ์ของมัน”[838] นี่เป็นมุมมองของผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูมาก่อนยุคพันธสัญญาและผู้เชื่อตามยุคแบบตามลำดับ คนอื่นๆเชื่อว่าพระเยซูเปิดเผยถึงข้อมูลเกี่ยวกับแผ่นดินนั้นเมื่อพิจารณาถึงการเลื่อนไปของมัน[839] นี่เป็นการตีความของผู้เชื่อตามยุคแบบบรรทัดฐาน

“... ขอบเขตภายนอกอย่างมากของหัวข้อนี้ก็บังคับการสรุปที่ว่าความลึกกลับเหล่านั้นไม่ได้อ้างอิงถึงธรรมชาติของแผ่นดินสวรรค์ แต่อ้างอิงถึงลักษณะของการสถาปนาของมัน วิธีที่ถูกใช้ การเตรียมสำหรับมัน เวลาสำหรับมัน และหัวข้อต่างๆที่เกี่ยวข้อง”[840]

ผู้ศึกษาพระคัมภีร์ต้องกำหนดว่ามุมมองไหนจากสองมุมมองนี้ถูกต้องบนพื้นฐานของความหมายของคำอุปมาต่างๆ และจากทุกสิ่งที่มีทิวทัศน์เกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์

นักเขียนตามยุคบางคนเชื่อว่าคำอุปมาต่างๆในมัทธิว 13 กล่าวถึงระยะเวลาระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระเมสสิยาห์อย่างเฉพาะ[841] พวกเขาบางคนเชื่อว่าไม่มีการเชื่อมโยงระหว่างคำอุปมาเหล่านี้กับคำสอนของภาคพันธสัญญาเดิม[842] ผู้เชื่อตามยุคคนอื่นๆเชื่อว่าคำอุปมาเหล่านี้อธิบายถึงระยะเวลาระหว่างการเสด็จมาซึ่งถึงจุดสูงสุดในแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ นี่เป็นการตีความที่ข้าพเจ้าชอบ และมันค่อนข้างคล้ายกันกับมุมมองก่อนหน้านี้สำหรับข้าพเจ้า มันดูเหมือนว่า เนื่องจากว่าพระเยซูใช้คำเดียวกันอย่างต่อเนื่องสำหรับแผ่นดินสวรรค์ในบทที่ 13 อย่างที่พระองค์ใช้ในที่อื่นๆในมัทธิว พระองค์ก็อ้างอิงถึงเอกลักษณ์เดียวกันไม่มีสิ่งใดในบทนี้ทำให้การตีความนี้ผิดปกติ ทางเลือกอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า คำอุปมาเหล่านี้อธิบายถึงแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ (พันธสัญญา) เท่านั้น[843]

ข้อ 12 กล่าวซ้ำความจริงแบบสุภาษิต (เปรียบเทียบ 25:29) มันส่งเสริมความรู้สึกรับคุณสำหรับพระพรฝ่ายวิญญาณต่างๆและเตือนถึงการที่ทักเอาสิ่งเหล่านี้ สวรรค์ที่เชื่อก็มีทางเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ พระเจ้าจะให้ความเข้าใจมากขึ้นแก่พวกเขาที่จะส่งผลต่อความบริบูรณ์แห่งพระพร อย่างไรก็ตาม ผู้ไม่เชื่อจะไม่เพียงแต่ล้มเหลวที่จะรับเอาการเปิดเผยมากขึ้นเท่านั้น แต่พระเจ้าจะขจัดสิทธิพิเศษของการกลายมาเป็นพลเมืองในแผ่นดินสวรรค์ไปจากเขาหรือเธออีกด้วย

13:13

พระเยซูกล่าวซ้ำเหตุผลของพระองค์สำหรับการใช้คำอุปมาในแง่ของการรับรู้ของมนุษย์ไม่ใช่ความตั้งใจของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 11-12) ผู้ไม่เชื่อจะไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่พระองค์จะต้องเปิดเผย เนื่องจากว่าพวกเขาได้ปฏิเสธที่จะยอมรับการเปิดเผยพื้นฐานมากกว่า นั่นคือเกี่ยวกับพระเยซูและความใกล้จะมาถึงของแผ่นดินสวรรค์ คำอุปมาต่างๆ ไม่เพียงแต่ถ่ายทอดข้อมูลเท่านั้น คำอุปมาเหล่านั้นก็ทำทนายการตอบสนองอีกด้วย ผู้ไม่เชื่อไม่ได้ตอบสนองต่อการท้าทายที่พระเยซูได้ให้แก่พวกเขาแล้ว จนกว่าพวกเขาได้ตอบสนอง พวกเขาที่ไม่ได้อยู่ในสภาพที่จะรับเอาความจริงมากขึ้น

“ดังนั้น การให้คำอุปมาเหล่านี้ต้องถือว่าเป็น การพิพากษาของพระเจ้าเหนือชนชาติอิสราเอล”^[844]

13:14-15

พระเยซูอ้างอิง [อิสยาห์ 6:9-10](#) ที่ซึ่งพระเจ้าได้บอกผู้เผยพระวจนะของพระองค์ว่าความไม่เชื่อที่แพร่หลายและการทำให้ใจแข็งกระด้าง โดยพระเจ้าที่เป็นผลตามมาจะเป็นสิ่งที่เขาจะประสบในพันธกิจของเขา บริบทของเนื้อหาของอิสยาห์อธิบายว่าความแข็งกระด้างของอิสราเอลจะดำเนินไปจนกระทั่งแผ่นดินอยู่ในสภาพปรักหักพัง การถูกเนรเทศไม่ใช่ความสำเร็จที่สมบูรณ์ของคำเผยพระวจนะนี้ สภาพที่แข็งกระด้างก็ยังคงปรากฏในสมัยของพระเยซูและเราอาจเพิ่มว่าแม้กระทั่งในทุกวันนี้ คนยิวส่วนใหญ่โดยทั่วไปแล้วจะยังคงไม่ตอบสนองจนกระทั่งแผ่นดินของพวกเขาอ้างว้างในยุคเชลย แต่พวกเขาจะกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อพระองค์เสด็จมายังโลก ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ([ศคย. 12:10-14](#); [รม. 11:25-26](#)) คำว่า “เกรงว่า” (NASB) หรือ “มีฉะนั้น” (NIV) ในตรงกลางของข้อ 15 บางทีบ่งบอกถึงการทำให้แข็งกระด้างทางศาลของพระเจ้าเกี่ยวกับใจของคนยิว (เปรียบเทียบ [2 ธส. 2:11](#))

13:16-17

พวกสาวกที่เชื่อได้รับ “พระพร” เนื่องด้วยเหตุผลนี้ พวกเขาไม่เพียงแต่เห็นสิ่งที่คนร่วมสมัยที่ไม่เชื่อของพวกเขาไม่สามารถเห็น แต่เห็นสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะและคนชอบธรรมหลายคนแห่งหลายปีในอดีตปรารถนาที่จะเห็นแต่ไม่สามารถเห็นอีกด้วย พระเยซูอ้างอิงถึงผู้เผยพระวจนะและผู้เชื่อแห่งภาคพันธสัญญาเดิมที่ต้องการการเปิดเผยเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์มากกว่าที่พวกเขาได้มี การอ้างของพระเยซูที่จะสามารถเปิดเผยมากกว่าผู้เผยพระวจนะแห่งภาคพันธสัญญาเดิมรู้จักเป็นการอ้างถึงการเป็นมากกว่าผู้เผยพระวจนะ พระเจ้าเท่านั้นสามารถทำสิ่งที่พระองค์อ้างที่จะทำได้

“... ในความคิดเห็นของรับบี การเปิดเผยถึงความลึกลับของพระเจ้าจะถูกมอบให้แก่บรรดาผู้ที่ชอบธรรมหรือได้เรียนรู้เท่านั้น” [845]

อย่างที่ไม่เชื่อในสมัยของพระเยซูเป็นลูกหลานฝ่ายวิญญาณของผู้ไม่เชื่อในสมัยของอิสยาห์ ดังนั้นพวกสาวกก็เป็นลูกๆของพวกผู้เผยพระวจนะ ในทำนองเดียวกัน พระเยซูก็เป็นพระบุตรของพระเจ้า

การอธิบายถึงคำอุปมาเรื่องดิน 13:18-23 (เปรียบเทียบ มก. 4:13-20; ลก. 8:11-15)

พระเยซูตีความคำอุปมาแรกของพระองค์เพื่อจะช่วยให้พวกสาวกของพระองค์เข้าใจทั้งคำอุปมานี้และคำอุปมาอื่นๆที่ตามมา (เปรียบเทียบ [มก. 4:13](#))

- 13:18 เนื่องจากว่าพวกผู้เผยพระวจนะแต่ก่อนและผู้ชอบธรรมต้องการที่จะรู้การเปิดเผยนี้ และเนื่องจากว่าผู้ไม่เชื่อไม่สามารถเข้าใจมันได้ พวกสาวกต้องฟังมันอย่างระมัดระวัง
- 13:19 บางคนได้ยืมการประกาศของพระเยซูเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ แต่เหมือนกับดินแข็ง ความจริงไม่ได้ทะลุทะลวงพวกเขา ซาดาน (“มารร้าย”) ได้ช่วยข่าวดสารไปก่อนที่พวกเขาเข้าใจมันอย่างแท้จริง ตัวแทนแห่งความชั่วของมันถูกพรรณาไว้ในคำอุปมานี้ในฐานะนก (ข้อ 4; เปรียบเทียบ [ยรม. 5:26-27](#); [ว. 18:2](#)) ดินสี่ประเภทแสดงถึง [การรับรู้สี่ประเภท](#) ที่ผู้คนให้แก่การประกาศเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์
- 13:20-21 ประเภทที่สองของดินหมายถึงบรรดาผู้ที่การตอบสนองเริ่มแรกของพวกเขาต่อข่าวดสารที่พระเยซูได้ประกาศเป็นการรับที่กระตือรือร้น (“ความยินดี”) การรับนี้ให้ความหวังสำหรับผลอย่างมากที่จะตามมา อย่างไรก็ตาม ความกดดันภายนอกต่างๆขัดขวางการเติบโต และเพราะว่าพวกเขาไม่มีการหยั่งรากที่พอเพียงในความจริง ในไม่ช้าพวกเขาก็เหี่ยวและแห้งไป (เปรียบเทียบ 5:29) คนเหล่านี้เป็นสาวกที่เริ่มต้นอย่างดีแต่ล้มเหลวที่จะติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสัตย์ซื่อต่อไป ไม่ว่าพวกเขาจะรอดหรือหลงหายก็ไม่เกี่ยวกับประเด็น อย่างไรก็ตาม นักอรรถาธิบายบางคนได้จำกัดความหมายต่อไม่ว่าสาวกที่รอดหรือหลงหาย[846]

“เป็นสิ่งสำคัญที่จะเข้าใจการอธิบายเกี่ยวกับคำอุปมาเรื่องดินในบริบทของมัน และพร้อมกับจุดประสงค์ของคำอุปมาดั้งเดิมในความคิด โดยเฉพาะ ประเด็นหลักคือการตอบสนองหรือไม่ตอบสนองต่อข่าวสารของแผ่นดินสวรรค์”

[847]

13:22 สาวกนี้ (ดิน “ท่ามกลางต้นหนาม”) ยอมให้ความกังวลเกี่ยวกับชีวิตที่จะเบียดเสียการอุทิศตนของเขาต่อพระเยซู เขาอนุญาตให้ความกังวลที่แข่งขันเกี่ยวกับชีวิตที่จะมีลำดับเหนือกว่าการพัฒนาฝ่ายวิญญาณของเขา (เปรียบเทียบ 19:16-22) ชีวิตในปัจจุบันไม่ใช่ชีวิตที่จะมาถึง และทรัพย์สินสมบัติในปัจจุบันไม่ใช่ทรัพย์สินสมบัติในอนาคตจับกุมความรักใคร่ของเขา สิ่งเหล่านั้นหลอกลวงเพราะว่าพวกมันสามารถดูความมีชีวิตฝ่ายวิญญาณได้ก่อนที่บุคคลนั้นตระหนักถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับเขาหรือเธอ อย่างน่าสนใจแล้ว ศัตรูของการเกิดผลในตัวอย่างแรกคือ *มาร* ในตัวอย่างที่สองมันคือ *เนื้อหนัง* และในตัวอย่างที่สามมันคือ *โลก* (เปรียบเทียบ [1 ปด. 5:8](#); [รม. 7:18-24](#); [1 ยน. 2:15-17](#))

13:23 “ดินดี” หมายถึงบุคคลที่เข้าใจข่าวสารเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ เมื่อเขาหรือเธอได้ยินและก็ตอบสนองต่อข่าวสารนั้นอย่างเหมาะสม นี่จะเกี่ยวข้องกับการเชื่อในพระเยซู ในที่สุด บุคคลเช่นนั้นก็เกิดผลฝ่ายวิญญาณแม้ว่าระดับของการเกิดขึ้นนั้นหลากหลาย (เปรียบเทียบ 20:1-15) อย่างไรก็ตาม พระเยซูชมเชยทุกคนที่รับข่าวสารของแผ่นดินสวรรค์และเชื่อโดยไม่คำนึงถึงขนาดของการเกิดผลของพวกเขา “ผล” ที่นี้บางทีแสดงถึงการเข้าใจที่เพิ่มขึ้นถึงและการตอบสนองที่เหมาะสมต่อการเปิดเผยของพระเจ้าเมื่อพิจารณาถึงบริบท

ถ้าพวกสาวกได้เข้าใจคำอุปมานี้ พวกเขาคงเข้าใจคำอุปมาอื่นๆที่ตามมา

“หลักการที่ถูกสอนโดยคำอุปมานี้คือสิ่งนี้ การรับถ้อยคำของแผ่นดินสวรรค์ในใจของบุคคลหนึ่งก็ก่อให้เกิดความเข้าใจและการเปิดเผยมากขึ้นถึงแผ่นดินสวรรค์”[848]

[คำอุปมาเรื่องข้าวละมาน 13:24-30](#)

“ระหว่างคำอุปมาสองเรื่องนี้ [คำอุปมาเรื่องดิน, ข้อ 2-23, และคำอุปมาเรื่องเจ้าของบ้าน, ข้อ 52] คือคำอุปมาหกเรื่องที่เปิดเผยความจริงใหม่ต่างๆเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า พระเยซูเรียกความจริงเหล่านั้นว่า ‘ข้อความลึกลับแห่งแผ่นดินสวรรค์’ (ข้อ 11) ความจริงเหล่านี้เปิดเผยว่ายุคใหม่จะแทรกแซงก่อนที่แผ่นดินพันปีจะมา ยุคใหม่ก็คือยุคคริสตจักรในปัจจุบัน เพราะว่าอิสราเอลได้ปฏิเสธที่จะยอมรับพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา การเปลี่ยนแปลงสุดขีดได้ถูกทำขึ้นในแผนการเชิงเผยพระวจนะของพระเจ้า ในขณะที่แผ่นดินสวรรค์ได้ถูกป่าวประกาศว่ามาถึงแล้ว ตอนนี้ช่วงระยะเวลาที่ไม่คาดคิดแต่ก่อนจะแทรกแซงก่อนที่แผ่นดินสวรรค์จะมา คำอุปมาเหล่านี้มีความจริงต่างๆที่ไม่ได้ถูกเห็นในภาคพันธสัญญาเดิม”

[849]

“คำอุปมาเรื่องผู้หว่านแสดงให้เห็นว่าแม้ว่าตอนนี้แผ่นดินสวรรค์จะทำการท่ามกลางใจที่แข็งกระด้าง ความกดดันที่แข่งขันต่างๆ และแม้กระทั่งความล้มเหลว มันจะก่อให้เกิดผลผลิตที่สมบูรณ์ แต่บุคคลหนึ่งอาจถามไม่ว่าประชาชนของพระเมสสิยาห์ควรแยกผลผลิตจากข้าวละมานหรือไม่ และคำอุปมาถัดไปนี้ก็ตอบคำถามในเชิงลบคือ จะมีการล่าช้าในการแยกจนกระทั่งการเก็บเกี่ยว”[850]

คำอุปมาที่สองและที่เจ็ดต่างก็กล่าวถึงการพิพากษา

13:24 พระเยซูเล่าคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่ฝูงชน พระองค์กล่าวอย่างตามจริงว่า “แผ่นดินสวรรค์ *เป็นเหมือน...*” มัทธิวใช้กาลวจากแบบอดีต, *โฮมอย โอเช* สิ่งนี้สำคัญอย่างมากเพราะว่ามันบ่งชี้ถึงการเปลี่ยนในแผนการของแผ่นดินสวรรค์ การเปลี่ยนนั้นเป็นผลลัพธ์ของการปฏิเสธของอิสราเอลที่มีต่อพระเยซู ในคำอุปมาเหล่านี้ทั้งหมด พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่าบุคคลหรือสิ่งใดก็ตามในคำอุปมาเป็นสัญลักษณ์ของแผ่นดินสวรรค์ เรื่องราวเองสื่อสารถึงความจริงเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์

“คำอุปมาเรื่องข้าวสาลีและข้าวละมานไม่ใช่คำอธิบายถึงโลก แต่เป็นคำอธิบายถึงสิ่งที่กล่าวยอมรับถึงการเป็นแผ่นดินสวรรค์ [นั่นคือ ศาสนาคริสต์]”[851]

13:25-26 “ศัตรู” ของชวานา “หว่าน” เมล็ด (“ข้าวละมาน”) อย่างมุงร้ายที่ดูเหมือน “ข้าวสาลี” เป็นที่ชัดเจนว่าข้าวละมานนี้เป็นหญ้าละมานที่ขนแหลมที่รวงข้าว (คำลาติน *โลลิอัม เทมูลินัม*) ซึ่งเป็นพืชที่ดูเหมือนข้าวสาลีอย่างมากเมื่อพืชนั้นยังเล็กอยู่ รากทั้งหลายจะพันพันกับรากเหล่านั้นของข้าวสาลี แต่เมื่อพืชทั้งสองไปถึงการเจริญเติบโตเต็มที่ มันจะชัดเจนว่าอันไหนเป็นอันไหน ศัตรูโปรยเมล็ดหญ้าละมานลงท่ามกลางข้าวสาลีอ่อนตลอดทั่วไปหมด เมื่อพืชทั้งสองเติบโตสิ่งที่ศัตรูได้ทำ “ก็ชัดเจน” ต่อบรรดาคณรับใช้ของเจ้าของนา[852]

13:27 หน้าทีของบรรดาทาสในคำอุปมานี้คือที่จะรับข้อมูลจากเจ้าของ

13:28-30 “เจ้าของนา” ตระหนักว่า “ศัตรู” ต้องรับผิดชอบสำหรับข้าวละมาน แต่เขาแนะนำให้บรรดาคณรับใช้ของเขาที่จะปล่อยให้ข้าวละมาน “เติบโต” ท่ามกลางข้าวสาลี “จนถึงฤดูเกี่ยว” จากนั้นเขาจะแยกพวกมัน เป็นที่ชัดเจนว่า มีข้าวละมานมากมาย “บรรดาผู้เกี่ยว” จะ “เก็บเกี่ยว” ข้าวละมานก่อน และ “เผาพวกมัน” จากนั้นพวกเขาจะเก็บเกี่ยว “ข้าวสาลี”

ความจริงใหม่เกี่ยวกับยุคปัจจุบันที่คำอุปมานี้เปิดเผยก็คือว่าคนดีและคนเลวจะดำรงอยู่ร่วมกันในมัน (เช่น ยูดาสิสคาริโอทท่ามกลางพวกสาวกของพระเยซู; เปรียบเทียบ ข้อ 47-49) ในความตรงกันข้าม พวกผู้เผยพระวจนะในภาคพันธสัญญาเก่าว่าในแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ที่กำลังมา ความชอบธรรมจะแพร่หลายและพระเจ้าจะพิพากษาบาปอย่างรวดเร็ว (เปรียบเทียบ [อสย. 11:1-5](#); [16:5](#); [32:1](#); [54:14](#); [60:17-18](#); [ยรม. 33:14-15](#))

พระเยซูตีความคำอุปมานี้แก่พวกสาวกของพระองค์ในภายหลัง (ข้อ 36-43) ก่อนหน้านั้นพระองค์ใช้ภาพของการเก็บเกี่ยวในภาคพันธสัญญาเดิมที่จะอ้างอิงถึง *การพิพากษา* (9:37-38) ในกรณีนี้ ข้าวสาลีและข้าวละมานต่างต้องเป็นผู้คนที่เผชิญกับการพิพากษาในอนาคต[853] อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าข้าวสาลีแสดงถึงหลักคำสอนแท้ และข้าวละมานแสดงถึงหลักคำสอนเท็จ[854] แต่ข้อ 38 ระบุว่าข้าวละมานเป็น “พลเมือง ของมารร้าย”

[คำอุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ด 13:31-32 \(เปรียบเทียบ มก. 4:30-32; ลก. 13:18-19\)](#)

คำอุปมาที่สามนี้และที่สี่ต่างก็กล่าวถึงการเติบโตของรูปแบบปัจจุบันของแผ่นดินสวรรค์

“... ที่ใดก็ตามที่พระเยซูบอกถึงคู่ของคำอุปมาต่างๆที่คล้ายกันอย่างใกล้ชิด และพระองค์ทำอย่างนั้นหลายครั้งในหมวดพระกิตติคุณ โดยปราศจากข้อยกเว้นนั้น โดยพื้นฐานแล้วคำอุปมาเหล่านี้สร้างประเด็นเดียวกัน แทนที่จะเป็นประเด็นที่ตรงกันข้าม ดังนั้นอย่างแน่นอนแล้วเราควรเกือบอนุญาตให้คำอุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ดที่จะควบคุมการตีความของคำอุปมาเรื่องเชื้อขนมที่นี้อีกด้วย”[855]

“เมล็ดมัสตาร์ด” เล็กอย่างมากจนคนยิวใช้มันในเชิงสุภายิตเพื่อจะแสดงถึงสิ่งที่เล็กอย่างมากต่างๆ (เปรียบเทียบ 17:20).[856]

“เราจะต้องไม่ถือเอาว่าเมล็ดมัสตาร์ดเป็นเมล็ดพืชที่เล็กที่สุดของเมล็ดพืชทั้งหมด ในโลก แต่มันเป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดซึ่งชาวไร่ชาวนาคู้นเคยที่จะ หว่าน และ ‘ต้น’ เมื่อเติบโตเต็มที่ก็ใหญ่กว่าสมุนไพรรุ่นอื่นๆในสวนของเขา”[857]

เมื่อเติบโต ต้นมัสตาร์ดสูง 10 ถึง 12 ฟุตในฐานะเป็น “ต้นที่ใหญ่ที่สุดของพืชสวน” (NIV).[858] ดังนั้นมันกลายมาเป็นคอนสำหรับ “นก” พระกัมภีร์หลายตอนของภาคพันธสัญญาเดิมใช้ต้นไม้พร้อมกับนกที่รวมตัวกันตามกิ่งก้านต่างๆเพื่อจะอธิบายถึงแผ่นดินสวรรค์ที่ผู้คนรับรู้ว่ายิ่งใหญ่ (วนจ. 9:15; สดค. 104:12; อสค. 17:22-24; 31:3-14; ดนล. 4:7-23) เป็นที่ชัดเจนว่า นกแสดงถึงบรรดาผู้ที่แสวงหาที่พักอาศัยในแผ่นดินสวรรค์

คนยิวเชื่ออย่างถูกต้องว่าแผ่นดินของพระเมสสิยาห์จะใหญ่อย่างมาก ทำไมพระเยซูเลือกต้นมัสตาร์ดในเมื่อมันไม่ได้ใหญ่เท่ากับต้นอื่นๆ? เป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์ทำอย่างนั้นเนื่องจากการเริ่มต้นของต้นมัสตาร์ด ความตรงกันข้ามระหว่างการเริ่มต้นเล็กน้อยที่ผิดปกติและต้นไม้โตขนาดใหญ่คือประเด็นของคำอุปมานี้[859] พันธกิจของพระเยซูเริ่มต้นเล็กๆอย่างน่าดูถูกในสายตาของคนยิวมากมาย อย่างไรก็ตาม จากการเริ่มต้นเล็กๆนี้แผ่นดินสวรรค์ทั่วโลกที่ถูกทำนายไว้ในภาคพันธสัญญาเดิมจะมา[860]

คำอุปมาเรื่องเชื้อขนม 13:33 (เปรียบเทียบ ลก. 13:20-21)

คำอุปมานี้เน้นถึงสภาพที่ขยายสูงสุดและผลลัพธ์ต่างๆของแผ่นดินสวรรค์ ที่จะอยู่นอกเหนือสัดส่วนทั้งหมดต่อการเริ่มต้นที่ไม่สำคัญของมัน

“ในขณะที่คำอุปมาเรื่องมัสตาร์ดตอบคำถามของไม่ว่าระยะของแผ่นดินสวรรค์ที่ถูกตั้งโดยพระเยซูจะอยู่รอดหรือไม่ คำอุปมาเรื่องขบวนการที่เชื่อทำให้ฟูก็ตอบว่าอย่างไร”[861]

นักตีความบางคนได้เข้าใจว่าเชื่อเป็นการอ้างอิงเชิงเปรียบเทียบถึงความชั่ว[862] สิ่งนี้ได้ทำให้พวกเขาบางคนที่จะตีความ “แป้ง” ว่าเป็น *ข้าวประเสริฐ* และ “เชื้อ” ว่าเป็น *หลักคำสอนเท็จ* อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่การใช้เกี่ยวกับเชื่อทั้งหมดในภาคพันธสัญญาเดิมแสดงถึงความหมายเชิงสัญลักษณ์นี้ (เช่น [ลกต. 7:13](#); [23:15-18](#)).[863] คำอุปมานี้เน้นถึงการเปลี่ยนแปลงภายในที่มองไม่เห็นซึ่งได้เกิดขึ้นในแผ่นดินสวรรค์ ระหว่างการเริ่มแรกของมันในพันธกิจของพระเยซู และรูปแบบสุดท้ายของมันเมื่อแผ่นดินสวรรค์จะปกคลุมโลกในยุคพันปี (เปรียบเทียบ 5:13)

“แผ่นดินสวรรค์อาจไม่สำคัญในตอนเริ่มแรก แต่มันแพร่หลาย”[864]

“. . . แผ่นดินของพระเจ้าเมื่อรับเอาไว้ภายในจะดูเหมือนเชื้อที่ถูกซ่อนไว้ แต่จะแพร่หลายกลมกลืนและเปลี่ยนแปลงชีวิตโดยทั่วไปทั้งหมดของเราทีละน้อย”[865]

“การสำแดงของการปรากฏของแผ่นดินสวรรค์ในรูปแบบบางอย่างในยุคคริสตจักรก็ถูกสอนไว้อย่างชัดเจนในคำอุปมาเรื่องมัสตาร์ดและเชื้อขนม. . .”[866]

ความเป็นจริงนี้ได้ทำให้ เจ. ดไวท์ เฟินเทคอสต์ที่จะเรียกยุคระหว่างการเสด็จมาว่ารูปแบบที่ลึกลับของแผ่นดินสวรรค์[867]

ความเป็นจริงที่ว่า “ผู้หญิง” ใต “เชื้อ” ในแป้งบางที่เป็นรายละเอียดที่ไม่สำคัญของคำอุปมานี้ อย่างเช่นจำนวนของแป้ง แป้งสาม ถัง (ประมาณสามในห้าของหน่วยดวงวัดข้าว) เป็นจำนวนของแป้งที่แม่บ้านอบเป็นขนมปังสำหรับครอบครัวโดยเฉลี่ย[868]

“การประยุกต์ใช้เชิงปฏิบัติของคำอุปมานี้เพื่อจะนำเสนอแก่ผู้อ่านสามารถรวมถึงสิ่งดังต่อไปนี้
หนึ่ง ผู้เชื่อควรพึงพาส่งที่พระเจ้ากำลังทำทางพระวิญญาณของพระองค์ในยุคปัจจุบัน สอง คริสเตียนควรสงสัยเกี่ยวกับโครงสร้างทางระบบที่ได้รับอิทธิพลจากภายนอกที่ถูกสร้างขึ้นโดยมนุษย์ใดๆที่กล่าวว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นการสำแดงถึงแผ่นดินของพระเจ้า สาม ผู้เชื่อต้องระวัง

เกี่ยวกับการตั้งวันเวลาและการทักท้วงถึงการมาถึงของแผ่นดินสวรรค์เนื่องจากว่าคำอุปมานี้ ไม่ได้ให้การเสนอแนะเกี่ยวกับว่าเมื่อไหร่ที่การแพร่กระจายสิ้นสุดลง ที่บรรดาผู้ติดตามของพระเยซูสามารถมั่นใจได้ว่าแผ่นดินของพระเจ้ามีอนาคตที่รุ่งเรืองโดยไม่คำนึงถึงมุมมองในปัจจุบันใดๆ”[869]

3. หน้าที่ของคำอุปมาเหล่านี้ 13:34-43

เหมือนกับการสลักจากทั้งสองในการอภิปรายนี้ (ข้อ 10-23, 49-51) ส่วนนี้ก็มีสองส่วน ส่วนแรกเป็นการอธิบายเกี่ยวกับคำอุปมาต่างๆ โดยทั่วไป (ข้อ 34-35) และส่วนที่สองเป็นการอธิบายเกี่ยวกับคำอุปมาหนึ่ง โดยเฉพาะ (ข้อ 36-43)

ความสำเร็จของคำเผยพระวจนะ 13:34-35 (เปรียบเทียบ มก. 4:33-34)

13:34 มัทธิวเน้นถึงความสำคัญของคำอุปมาต่างๆ ในคำสอนของพระเยซู ข้อนี้เป็น โครงสร้างที่ไขว้ เปลี่ยนในตัวเองทริกพร้อมกับ “คำอุปมาต่างๆ” ในตรงกลาง พระเยซูใช้คำอุปมาอย่างต่อเนื่อง ในพันธกิจทางคำพูดของพระองค์ต่อฝูงชนตามหลังการถูกปฏิเสธของพระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 3ก)

“พระเยซูตั้งใจนำวิธีสอนเชิงอุปมามาใช้ ณ ระยะเวลาที่เฉพาะในพันธกิจของพระองค์สำหรับจุดประสงค์ของการขยับยั้งความจริงเพิ่มขึ้นเกี่ยวกับพระองค์เองและแผ่นดินสวรรค์ไว้จากฝูงชน ผู้ซึ่งได้พิสูจน์ว่าพวกเขาเองนั้นหุนหันต่อการอ้างของพระองค์และไม่ตอบสนองต่อการเรียกร้องของพระองค์ จนบัดนี้ พระองค์ได้ใช้คำอุปมาเป็นตัวอย่างประกอบต่างๆ ซึ่งความหมายนั้นก็ชัดเจนในตัวเองจากบริบทที่ซึ่งพวกมันถูกกล่าวถึง (เช่น 6:24-27) จากเวลานี้ เป็นต้นไป เมื่อกล่าวถึงฝูงชนที่ไม่เชื่อ พระองค์ก็กล่าวด้วยคำอุปมาเท่านั้น (ข้อ 34) ซึ่งพระองค์ตีความแก่พวกสาวกของพระองค์เป็นส่วนตัว”[870]

13:35 ผู้เขียนอ้างว่าส่วนนี้ของพันธกิจของพระเยซูได้รับบรรลุข้อความของอาสาฟใน [สดุดี 78:2](#) อาสาฟได้เขียนว่าเขาจะอธิบายลักษณะต่างๆ ของประวัติศาสตร์ของอิสราเอลที่ไม่เป็นที่รู้จักแต่ก่อนแก่ผู้อ่านของเขา จากนั้นเขาดำเนินการที่จะใช้ประวัติศาสตร์ของอิสราเอลที่จะสอนคนอิสราเอล

ถึงการที่พวกเขาได้กับภูต่อพระเจ้าอย่างต่อเนื่องอย่างไร และการที่พระเจ้าได้ยุติธรรมและมีเมตตากับพวกเขาอย่างไร เขาได้สอนบทเรียนเหล่านี้โดยการใช้ “คำอุปมาต่างๆ” โดยการเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายหลายต่างๆ โดยการเปรียบเทียบเหตุการณ์ทั้งหลายหลายต่างๆ ในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล เขาก็ได้เปิดเผยสิ่งต่างๆที่ไม่ชัดเจนมาก่อน สเทเฟนได้ใช้วิธีการเหมือนกันในกิจการ 7

พระเยซูทำสิ่งเดียวกันเมื่อพระองค์สอนฝูงชนโดยการใช้คำอุปมา พระองค์เปิดเผยบางสิ่งแก่ผู้คนที่พวกเขาไม่เข้าใจมาก่อน พระเยซูไม่ได้สอนสิ่งใหม่ต่างๆทั้งหมดอย่างที่อาสาฟได้ทำในสดุดี 78 พระองค์ใส่สิ่งต่างๆเข้าด้วยกันที่สอนบทเรียนใหม่ต่างๆแก่ฝูงชน พระเยซู ช้อน ความจริงบางอย่างโดยการใช้คำอุปมาต่างๆ แต่ด้วยคำอุปมาเหล่านั้นพระองค์ก็ *เปิดเผย* ความจริงบางอย่างแก่ฝูงชนอีกด้วย นี่เป็นประเด็นของการอ้างอิงถึงอาสาฟของมัทธิวที่นี่ พระเยซูนำชิ้นส่วนต่างๆของการเปิดเผยแต่ก่อนเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์มาด้วยกันและโดยการรวมสิ่งเหล่านี้เข้าด้วยกันพระองค์ก็สอนสิ่งใหม่ต่างๆเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์แก่ผู้คน พระองค์ให้ความกระจ่างใหม่ในเรื่องแผ่นดินสวรรค์ด้วยการเปรียบเทียบของพระองค์ (คำอุปมา) ดังนั้นในขณะที่คำอุปมาเหล่านี้เป็นความลึกซึ้งต่างๆ การเปิดเผยใหม่ๆ คำอุปมาเหล่านั้นก็มีองค์ประกอบบางอย่างที่พระเจ้าได้เปิดเผยมาก่อน

การอธิบายเกี่ยวกับคำอุปมาเรื่องข้าวละมาน 13:36-43

มัทธิวแยกการอธิบายเกี่ยวกับคำอุปมานี้จากการบอกเล่าของมันในดัวบท (ข้อ 24-30) เป็นที่ชัดเจนว่า ท่านทำสิ่งนี้เพื่อจะแยกคำอุปมาที่พระเยซูกล่าวต่อฝูงชนจากคำอุปมาที่พระองค์เล่าแก่พวกสาวกของพระองค์อย่างชัดเจนมากขึ้นเพื่อผู้อ่าน

13:36 ตอนนี้พระเยซูแยกพระองค์เองออกมาจาก “ฝูงชน” โดยการเข้าไปใน “บ้าน” อีกในเมืองคาเปอร์นาอุมจากที่ซึ่งพระองค์ได้จากไปเพื่อจะสอนฝูงชน (ข้อ 1) ที่นั่นพระองค์อธิบายคำอุปมาสามเรื่อง (ข้อ 10-23, 37-43, 49-50) และสอนคำอุปมาอีกสี่เรื่องแก่พวกสาวกของพระองค์ (ข้อ 44-48, 52) พวกสาวกของพระเยซูไม่ได้แตกต่างจากฝูงชนเพราะว่าพวกเขาเข้าใจคำอุปมาทันที พวกเขาแตกต่างเพราะว่าพวกเขาพากเพียรในการขอให้พระเยซูที่จะช่วยให้พวกเขาเข้าใจคำอุปมาต่างๆ ส่วนฝูงชนแสดงถึงความสนใจที่น้อยกว่า ทำไมพระเยซูดำเนินการ

ที่จะสอนพวกสาวกที่เชื่อของพระองค์โดยคำอุปมาต่อไปแทนที่จะสอนด้วยการอธิบายที่ตรงไปตรงมา? เป็นที่ชัดเจนว่า หลายคนมากได้ติดตามพระเยซูจนเมื่อใดก็ตามที่พระองค์กล่าวขกเว้นในความเป็นส่วนตัวแก่พวกสาวกของพระองค์ ผู้ชนที่ปะปนก็ได้ยินพระองค์

13:37-39

พระเยซูระบุว่าพระองค์เองเป็นทั้งผู้หว่านและผู้อำนวยความสะดวกแห่งการเก็บเกี่ยว พระองค์ถือภาพเหล่านี้ของภาคพันธสัญญาเดิมที่มีสำหรับพระเจ้าและประยุกต์ใช้กับพระองค์เอง^[871] “นา” คือ “โลก” ที่ซึ่งการหว่านเกิดขึ้น แต่ข้าวสาลี (เมล็ดที่ดี) และ “ข้าวละมาน” แสดงถึงผู้เชื่อแท้และที่กล่าวยอมรับเท่านั้น

“ข้อความที่สั้นนี้แสดงถึงภารกิจที่ไกลพันอิสราเอล (เปรียบเทียบ 10:16-18; 28:18-20) และยืนยันว่าคำสั่งที่ใกล้กว่าแห่ง 10:5-6 ก็เกี่ยวข้องเฉพาะกับภารกิจของสาวกสิบสองคนระหว่างช่วงเวลาแห่งพันธกิจในโลกของพระเยซู”^[872]

โดยเฉพาะอย่างยิ่งจงสังเกตว่าไม่ใช่คริสตจักร การระบุว่าเป็นคริสตจักรก็ปกติในงานเขียนของบรรพบุรุษคริสตจักรเริ่มแรกบางคนและในงานเขียนของนักปฏิรูปบางคน และมันค่อนข้างเป็นที่นิยมกับนักวิชาการแบบวิจารณ์สมัยใหม่ แบบเน้นการประกาศ และแม้กระทั่งแบบตามยุคหลายคน ข้าพเจ้าคิดว่ามันไม่ถูกต้อง เนื่องจากว่าแผ่นดินสวรรค์ที่ถูกทำนายไว้ในภาคพันธสัญญาเดิมก็แตกต่างจากคริสตจักรอย่างชัดเจน คำอุปมานี้ไม่ได้สอนว่าจะมีการผสมของความดีและความชั่วในคริสตจักร “แท้” ผู้เชื่อแท้และผู้ที่ถูกกล่าวยอมรับเท่านั้น คำว่า “โลก” “คริสตจักร” และ “แผ่นดินสวรรค์” ต่างก็แตกต่างในภาคพันธสัญญาใหม่

“เมล็ดพืชดี” แสดงถึง “พลเมืองแห่งแผ่นดินของพระเจ้า” นั่นคือ บรรดาผู้ที่ถูกกำหนดไว้เพื่อแผ่นดินสวรรค์ ไม่ใช่บรรดาผู้ที่อยู่ในแผ่นดินสวรรค์ในช่วงเวลานี้ แผ่นดินของพระเมสสิยาห์ยังไม่ได้เริ่มต้น จงเปรียบเทียบกับ 8:12 ที่ที่ทายาทของแผ่นดินนั้นเป็นผู้ไม่เชื่อชาวยิว นั่นคือคนยิวที่ควรได้ถูกกำหนดไว้เพื่อแผ่นดินสวรรค์แต่เป็นผู้ไม่เชื่อเกี่ยวกับพระเยซู ข้าวละมานเป็น “พลเมืองของมารร้าย” นั่นคือ พลเมืองของซาตาน (เปรียบเทียบ [ยน. 8:44](#); [1 ยน. 5:19](#))

“ไม่ใช่ผู้ไม่เชื่อทุกคนถูกเรียกว่าลูกของมาร บรรดาผู้ที่ได้ปฏิเสธความสว่าง
อย่างตั้งใจเท่านั้นถูกระบุเช่นนั้น (เปรียบเทียบ ข้อ 38; [ยน. 8:38-44](#))”[873]

“มาร” คือ “ศัตรู” และ “การเก็บเกี่ยว” คือ “เวลาสิ้นยุค” (9:37; เปรียบเทียบ [ยรม. 51:33](#); [ฮชย. 6:11](#); [ยอล. 3:13](#)), และผู้เกี่ยวทั้งหลาย (“บรรดาผู้เกี่ยว”) คือ “ทูตสวรรค์” (24:30-31; 25:31; เปรียบเทียบ 18:10; [ลก. 15:7](#); [ฮบ. 1:14](#); [1 ปต. 1:12](#)) เป็นที่ชัดเจนว่าองค์ประกอบหลายอย่าง
ในคำอุปมานี้มีความสำคัญ อย่างไรก็ตาม จงสังเกตว่าองค์ประกอบอื่นๆมากมายไม่มี (เช่น การ
สนทนาระหว่างชายคนนั้นกับพวกคนรับใช้ของเขา การนอนหลับของพวกคนรับใช้ คำสั่งของ
การหว่าน และอื่นๆ)

“สภาพนี้ของแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้ถูกเปิดเผยในภาคพันธสัญญาเดิม ซึ่ง
กล่าวถึงแผ่นดินของความชอบธรรมที่ซึ่งความชั่วจะถูกพิชิต”[874]

“เวลาสิ้นยุค” อ้างอิงถึงจุดสิ้นสุดของ *ยุคปัจจุบัน* ซึ่งจะถึงที่สุดในการเสด็จมาครั้งที่สองของ
พระเยซูและการพิพากษาผู้ไม่เชื่อที่มีชีวิตอยู่ (เปรียบเทียบ ข้อ 40, 49; 24:3)

13:40-42 ผู้ไม่เชื่อที่เกิดมาในแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ (พันธปี) ของพระเยซู ซึ่งจะเริ่มต้นเมื่อพระองค์
เสด็จกลับมายัง โลก ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ จะดำเนินชีวิตต่อไปในแผ่นดินทาง
โลกนั้น ข้าพเจ้าใส่ “พันธปี” ในวงเล็บเพราะว่าพระเจ้าไม่ได้เปิดเผยความยาวพันธปีของแผ่นดิน
นั้นจนกระทั่งวิวรณ์ 20 อย่างไรก็ตาม ณ ตอนปลายของแผ่นดินนั้น คือ ณ ตอนปลายของการ
ปกครอง 1,000 ปี พระเยซูจะแยกผู้ไม่เชื่อจากผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ [สพย. 1:3](#)) จากนั้นผู้ไม่เชื่อ
จะพิพากษาเป็นนิตย์ ([วจ. 20:15](#); เปรียบเทียบ [มธ. 3:11](#); [5:22](#); [8:12](#); [13:50](#); [ยรม. 29:22](#)).[875]

13:43 ในความตรงกันข้ามกับผู้ไม่เชื่อ ผู้เชื่อ (“คนชอบธรรม”) จะยกย่องพระเจ้าต่อไป (“ส่องแสงดุจ
ดวงอาทิตย์”) เป็นนิตย์ (5:13-16; เปรียบเทียบ [ดนล. 12:3](#)) “แผ่นดินของพระบิดา” บางที่เป็น
คำเหมือนสำหรับแผ่นดินของพระบุตร (ข้อ 41) ในแง่ที่ว่าแผ่นดินนั้นเป็นของทั้งพระบิดาและ
พระบุตร อย่างไรก็ตาม เมื่อแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ (พันธปี) สิ้นสุดลง การปกครองของ
พระบุตรและพระบิดาจะดำเนินไปเป็นนิตย์ในฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ (วจ. 21—
22) การปกครองของพระเมสสิยาห์บนโลกนี้จะเป็นระยะแรกของการปกครองของพระองค์ ที่
จะดำเนินต่อไปในแผ่นดินโลกใหม่เป็นนิตย์

“มันต้องถูกสังเกตุอีกครั้งที่ว่าคริสตจักรและแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้แผ่กว้างด้วยกัน แม้ว่าก่อนการถูกรับขึ้นไปนั้น พลเมืองของแผ่นดินสวรรค์ก็เป็นสมาชิกของคริสตจักรอีกด้วย หลังจากคริสตจักรถูกย้าย ณ การถูกรับขึ้นไป ก็จะมีพลเมืองของแผ่นดินนั้นบนโลกระหว่างกลียุค [นั่นคือผู้คนที่ได้รับความรอดระหว่างกลียุค] ข้อความที่ว่าข้าวมะมานจะถูกเก็บเกี่ยว ‘ก่อน’ (ข้อ 30, 41-43) แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าสิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้น ณ การถูกรับขึ้นไป (ณ เวลาที่ธรรมิกชนถูกเก็บเกี่ยว) แต่ ณ ตอนปลายของกลียุค”[876]

คำอุปมานี้อธิบายถึงลำดับของเหตุการณ์ต่างๆที่เหมือนกับสิ่งที่พระเยซูนำเสนอในที่อื่นๆที่ปรากฏ ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ (เปรียบเทียบ 24:37-41; [ลก. 17:26-37](#)) ลำดับนี้ของเหตุการณ์ต่างๆเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่พระองค์กล่าวว่าจะเกิดขึ้น ณ การถูกรับขึ้นไป ณ การถูกรับขึ้นไปนั้น พระคริสต์จะย้ายผู้เชื่อทุกคนจากโลกและผู้ไม่เชื่อทั้งหมดจะยังคงอยู่บนโลก ([ยน. 14:2-3](#); [เปรียบเทียบ 1 ธส. 4:17](#)) ณ การเสด็จมาครั้งที่สอง บรรดาผู้ไม่เชื่อจะถูกย้ายไปจากโลกในการพิพากษา ส่วนบรรดาผู้เชื่อจะยังคงอยู่บนโลกเพื่อจะเข้าสู่แผ่นดินพันปี ดังนั้นการถูกรับขึ้นไปไม่ได้เกิดขึ้น ณ เวลาเวลาเดียวกันกับการเสด็จมาครั้งที่สองซึ่งผู้เชื่อหลังกลียุคเชื่อ

[877]

[4. คำอุปมาต่างๆที่ถูกกล่าวต่อพวกสาวก 13:44-52](#)

คำอุปมาแรกและที่สองในกลุ่มนี้ก็ค่อนข้างคล้ายกัน อย่างเป็นจริงกับคำอุปมาที่สามและที่สี่ในกลุ่มก่อนหน้านี้ นี่เป็นการไต่ตรองเพิ่มขึ้นถึงโครงร่างที่ไขว้เปลี่ยนของส่วนนี้ (ข้อ 1-53) คำอุปมาที่ห้าและที่หกเหล่านี้ท่ามกลางคำอุปมาที่แตกต่างก็กล่าวถึงคุณค่าของการมีส่วนร่วมในแผ่นดินสวรรค์

“... สาวกแท้คือบรรดาผู้ที่ตระหนักว่าแผ่นดินของพระเจ้ามีคุณค่าจนมันควรค่าแก่การเสียสละสิ่งใดก็ตามเพื่อจะเป็นพลเมืองของมัน”[878]

[คำอุปมาเรื่องขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ 13:44](#)

“บางทีปาเลสไตน์เป็นประเทศที่ถูกต่อสู้มากที่สุดในโลก และเมื่อกระแสของสงครามได้คุกคามที่จะไหลเหนือพวกเขาและท่วมพวกเขา มันก็เป็นการปฏิบัติโดยทั่วไปสำหรับ

ประชาชนที่จะช้อนของมีค่าของพวกเขาไว้ในดิน ก่อนที่พวกเขาจะต่อสู้ด้วยความหวังที่ว่า วันหนึ่งจะมาถึงเมื่อพวกเขาสามารถกลับมาและเอาของมีค่าเหล่านั้นกลับมาได้”[879]

“แผ่นดินนั้น” (แห่งสวรรค์บนโลก) ถูกช้อนไว้ในประวัติศาสตร์เป็นเวลาหลายศตวรรษ บางที่ตั้งแต่การถูกเนรเทศจนถึงสมัยของพระเยซู ทูสซังค์เชื่อว่าพระเยซูหมายถึงตั้งแต่สมัยของเรโอบออัมจนถึงพระเยซู[880] เมื่อคนยิวในสมัยของพระเยซูได้พบมันโดยบังเอิญ ผู้ซื้อท่ามกลางพวกเขาก็ตระหนักถึงคุณค่าของมันและปรารถนาที่จะทำการเสียสละใดๆเพื่อมัน ประเด็นของคำอุปมาที่มีต่อพวกสาวกของพระเยซูคือพวกเขาควรเต็มใจที่จะจ่ายราคาใดๆเพื่อจะมีส่วนที่สำคัญในแผ่นดินนั้น

นักตีความบางคนเชื่อว่าบุคคลที่ “ช้อน” และจากนั้นได้จ่ายราคาอย่างมากสำหรับ “ขุมทรัพย์” นั้นคือพระเยซู ซึ่งราคาก็คือชีวิตของพระองค์เอง[881] บางคนตีความ “ขุมทรัพย์” ว่าเป็นอิสราเอลและ “ทุ่งนา” หมายถึงโลก [882] นีดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้สำหรับข้าพเจ้า เนื่องจากว่าในคำอุปมาเหล่านี้ทั้งหมดนั้นจุดหลักดูเหมือนจะอยู่ที่พวกสาวกมากกว่าอยู่ที่พระเยซู พวกเขาควรจ่ายราคา[883]

คำอุปมาเรื่องไข่มุก 13:45-46

ประเด็นพื้นฐานอย่างเดียวกันเกิดขึ้นอีกในคำอุปมานี้ ความแตกต่างระหว่างคำอุปมานี้และที่ผ่านมาก็คือว่าบุคคลที่พบขุมทรัพย์ก็กำลังแสวงหา มัน ส่วนคำอุปมาก่อนหน้านี้ การค้นพบเกิดขึ้นโดยบังเอิญ ในสมัยของพระเยซู มีคนยิวที่แสวงหาแผ่นดินสวรรค์และพระเมสสิยาห์ (11:3) และบรรดาผู้ที่ไม่ได้แสวงหา (เช่น พวกผู้นำทางศาสนาที่ไม่ได้ไปกับพวกนักปราชญ์ยังบ้านเบธเลเฮม) สำหรับคนทั้งสองประเภท ราคาสูงสุดของการเป็นสาวกที่สมบูรณ์ไม่ใช่ที่จะจ่ายราคาสำหรับการมีส่วนร่วมในแผ่นดินสวรรค์ พระเยซูไม่ได้สอนว่าการเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ขึ้นอยู่กับการเสียสละส่วนตัว การเข้าไปขึ้นอยู่กับความเชื่อในพระองค์ อย่างไรก็ตาม จำนวนและประเภทของมรดกของบุคคลหนึ่งในแผ่นดินสวรรค์ก็ขึ้นอยู่กับการอุทิศตนต่อพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ 5:5; 8:18-22; 25:34)

บางคนถือว่า “ไข่มุกที่มีราคาแพง” เช่นเดียวกับขุมทรัพย์ที่ช้อนไว้เป็นการอ้างอิงถึงพระเยซู[884] คนอื่นๆเชื่อว่าสิ่งเหล่านั้นอ้างอิงถึงคริสตจักร[885] ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งเหล่านั้นอ้างอิงถึงแผ่นดินสวรรค์เป็นหลัก นักตีความแบบตามยุคหลายคนเชื่อว่าขุมทรัพย์ในทุ่งนา (หรือแผ่นดิน) แสดงถึงอิสราเอล และไข่มุกที่ถูกนำมาจากทะเล แสดงถึงคนต่างชาติ[886] หรือคริสตจักร[887]

“เหมือนกับขุมทรัพย์ แผ่นดินสวรรค์เป็นแหล่งของความยินดีสูงสุด และอย่างที่เห็นในไข่มุก
นั้น แผ่นดินสวรรค์ควรถูกถือว่าเป็นทรัพย์สมบัติที่มีค่ามากที่สุด”[888]

คำอุปมาเรื่องอวน 13:47-48

คำอุปมานี้มีความหมายคล้ายกันกับคำอุปมาเรื่องข้าวละมาน (ข้อ 24-30) ซึ่งก็คือความตรงกันข้ามของมันใน
โครงร่างที่ไขว้เปลี่ยนของการอภิปรายนี้ อย่างไรก็ตาม จุดหลักที่นี้อยู่ที่การพิพากษา ณ ตอนปลายของแผ่นดิน
สวรรค์แทนที่จะอยู่ที่พลเมืองที่ปะปนของแผ่นดินสวรรค์ ในคำอุปมาทั้งสองเรื่อง ก็มีองค์ประกอบที่ “ดี” และ
“เลว” ซึ่งก็คือผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อ พระเยซูจะแยกแต่ละบุคคลเหล่านี้ ณ ตอนปลายของการปกครองแบบ
พระเมสสิยาห์ (พันปี) ของพระองค์ พวกเขาจะตกไปสู่หนึ่งในสองประเภทคือ “สิ่งดี” (ผู้เชื่อ) หรือ “สิ่งไม่ดี” (ผู้
ไม่เชื่อ)

คำกรีกสำหรับคำว่า “อวน” คือ *สัคเกเน่* ปราภฏที่นี้เท่านั้นในภาคพันธสัญญาใหม่ มันอธิบายถึงอวนขนาดใหญ่
ที่ชาวประมงลากเข้าฝั่งระหว่างเรือสองลำ บางครั้งพวกเขาผูกปลายข้างหนึ่งกับชายฝั่งและปลายอีกข้างหนึ่งกับ
เรือ จากนั้นพวกเขาจะกวาดบริเวณของทะเลสาบด้วยมัน บางทีบางครั้งไม้และดิ่งปลาตกทำที่จะเป็นไปได้
จนถึงฝั่งด้วยมัน[889] จากนั้นพวกเขาจะแยกปลาที่พวกเขาสามารถขายได้จากปลาเหล่านั้นที่ไม่พวกเขาสามารถ
ขายได้

การสลับฉากที่สองเกี่ยวกับการเข้าใจคำอุปมาต่างๆ 13:49-51

เช่นเดียวกับการสลับฉากก่อนหน้านี้ (13:10-23) ในการสลับฉากนี้ ก็มีการอธิบายเกี่ยวกับคำอุปมาหนึ่ง (ข้อ 49-
50) และจากนั้นก็มีย่อคำเกี่ยวกับการเข้าใจคำอุปมาทั้งหมด (ข้อ 51; เปรียบเทียบ ข้อ 10-23, 34-43)

การอธิบายเกี่ยวกับคำอุปมาเรื่องอวน 13:49-50

พระเยซูตีความความหมายของคำอุปมาก่อนหน้านี้โดยปราศจากการขอให้พวกเขาของพระองค์ที่จะขอให้
พระองค์ตีความให้ ภาพนั้นดูเหมือนจะเป็นภาพของการพิพากษา ณ ตอนปลายของแผ่นดินของพระเมสสิยาห์
(พันปี) (เปรียบเทียบ ข้อ 41-42) นักตีความที่เชื่อแบบพระเยซูเสด็จมาก่อนยุคพันปีคนอื่นๆ หลายคนเชื่อว่าการ
พิพากษาที่ถูกกล่าวถึงเป็นการพิพากษาก่อนการสถาปนาของแผ่นดินนั้น[890] ภายหลังมัทธิวบันทึกว่าพระเยซู

เล่าคำอุปมาอีกสองเรื่องเกี่ยวกับการพิพากษา ณ ตอนเริ่มต้นของยุคพันธสัญญาใหม่ คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน (25:1-13) เน้นถึงความจำเป็นสำหรับความพร้อมสำหรับการพิพากษา คำอุปมาเรื่องแกะและแพะ (25:31-46) ระบุถึงพื้นฐานสำหรับการพิพากษา

ในคำอุปมาเรื่องอวน ประเด็นคือการแยกแต่ละบุคคลที่ชอบธรรมและอธรรมที่จะเกิดขึ้นในตอนนั้น “พวกทูตสวรรค์” จะช่วยเหลือพระเยซูในขบวนการนี้ “คนอธรรม” จะไปยังการถูกทำลายนิรันดร์ (เปรียบเทียบ ข้อ 42) แต่ “คนชอบธรรม” จะดำเนินต่อไปในแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ซึ่งตอนนั้นจะย้ายจากโลกปัจจุบันไปยังโลกใหม่

“แรงจูงใจเกี่ยวกับความกลัวบ่อยครั้งถูกประณาม โดยคริสเตียนสมัยใหม่ แต่พระธรรมมัทธิว แสดงให้เห็นว่าพระเยซูไม่ได้ต่อต้านการใช้มันอย่างเหมาะสม”[891]

ความสำคัญของการเข้าใจคำอุปมาต่างๆ 13:51

คำถามของพระเยซูที่นี่แสดงถึงการสรุปต่อการอธิบายของพระองค์เกี่ยวกับคำอุปมาต่างๆที่คำถามของพวกเขาในข้อ 36 เรียกร้อง “ข้อความเหล่านี้” บางทีอ้างอิงถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเยซูได้กล่าวต่อพวกเขา พวกเขาอ้างว่าเข้าใจสิ่งที่พระเยซูได้กล่าวและอย่างทักท้วงเท่านั้นพวกเขาได้เข้าใจบ้างอย่างน้อยก็อย่างผิวเผิน (เปรียบเทียบ 15:16)

“มัทธิวมักอุปมาทั้งหมดเจ็ดเรื่อง เรื่องแรกและยาวที่สุดก็เกี่ยวข้องกับวิธีแบบอุปมาของพระเยซู ส่วนที่เหลือของคำอุปมาต่างๆก็เกี่ยวข้องกับแผ่นดินสวรรค์ แต่ละเรื่องของคำอุปมาทั้งหมดเน้นถึงการซ่อนของแผ่นดินสวรรค์ มันเหมือนขุมทรัพย์ที่ถูกซ่อนไว้ในทุ่งนา เหมือนเชื้อที่ถูกซ่อนไว้ในแป้ง เหมือนเมล็ดพืชที่ดีที่ถูกซ่อนไว้ในดิน แต่เราจดจ่อที่ผลลัพธ์ในคริสตจักรที่เป็นสถาบันและในองค์การนอกคริสตจักร เราไม่สามารถหาเงินเพื่อจะสนับสนุนพันธกิจต่างๆของเราได้นอกจากว่าเราสามารถอ้างสถิติเกี่ยวกับการที่เราประสบความสำเร็จอย่างไร เราจะต้องสามารถที่จะวัดผลลัพธ์ได้ เราต้องการที่จะประเมินวันเก็บเกี่ยวแล้ววันเล่าเพื่อว่าเราสามารถใช้อุปมาในความพยายามหาเงินของเรา และเรารู้ว่าผลกระทบแท้จริงของคริสตจักรของพระเยซูคริสต์ในโลกนี้ก็วัดไม่ได้ เราจะรู้ว่ามันคืออะไร ณ การเก็บเกี่ยวเท่านั้น ซึ่งเป็นตอนปลายของยุค”[892]

คำอุปมาเรื่องเจ้าของบ้าน 13:52

นักอรรถาธิบายหลายคนบ่อยครั้งละเว้นข้อนี้จากการอธิบายเกี่ยวกับคำอุปมาต่างๆในการอธิบายนี้ บางคนไม่ถือว่ามันเป็นหนึ่งในคำอุปมาเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์[893]อย่างไรก็ตาม มันมีคำอุปมา อย่างที่ควรจะชัดเจนจากเนื้อหาของข้อนี้เอง และจากโครงสร้างทางวรรณกรรมของการอธิบายนี้

พระเยซูทำการเปรียบเทียบระหว่าง “ธรรมาจารย์” ที่ถูกแนะนำเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์กับเจ้าของบ้าน (“หัวหน้าของครอบครัว”) เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่ตามมานั้น “ธรรมาจารย์” ที่ถูกบรรยายดูเหมือนจะเป็นผู้ที่รับคำแนะนำเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์และเชื่อ[894] เขาเป็น “สาวก” ที่เชื่อ เช่นเดียวกับเจ้าของบ้าน ธรรมาจารย์ประเภทนี้ก็นำของ “ใหม่และเก่า” “ออกจาก” คลังหรือ “ทรัพย์สมบัติ” (คำกรีก *θεσαυρος*) ของเขา เจ้าของบ้านในคำอุปมานี้ก็นำสิ่งต่างๆออกจากคลังของเขาเพื่อจะใช้สิ่งเหล่านั้นอย่างเป็นประโยชน์ เป็นที่ชัดเจนว่าคลังที่ซึ่งธรรมาจารย์ที่เป็นสาวกนำสิ่งเหล่านี้ออกมานั้นคือใจหรือความเข้าใจของเขา (นั่นคือ ชีวิตของเขา) เขานำความเข้าใจ *ใหม่* เกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ที่พระเยซูสอนเขาออกมาเช่นเดียวกับความเข้าใจ *เก่า* เกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ที่ภาคพันธสัญญาเดิมสอนเขาออกมา ความเข้าใจใหม่ไม่ได้แทนที่ความเข้าใจเก่าแต่ส่งเสริมมัน

พระเยซูเปรียบเทียบพวกสาวกที่เชื่อของพระองค์กับธรรมาจารย์ที่เชื่อนี้ พวกเขาเพิ่งกล่าวว่าพวกเขาเข้าใจสิ่งที่พระเยซูได้สอนพวกเขา (ข้อ 51) ดังนั้นพวกเขามีความรับผิดชอบที่จะสอนคนอื่นๆถึงสิ่งที่พวกเขาได้เข้าใจ ในตอนนี้ สาวกทุกคนต้องมาเป็นธรรมาจารย์ คืออาจารย์สอนธรรมบัญญัติเพราะว่าเขาหรือเธอเข้าใจสิ่งต่างๆที่เรียกร้องการสื่อสารแก่คนอื่นๆ (เปรียบเทียบ 10:27; 28:19; [ฮบ. 5:12](#))

“คำอุปมาสองเรื่องแรกเกี่ยวข้องกับกรหว่าน คำอุปมาเรื่องผู้หว่านกล่าวถึงการตอบสนองที่แตกต่างกันต่อข่าวสารของแผ่นดินสวรรค์ คำอุปมาเรื่องข้าวละมานอธิบายถึงต้นกำเนิดของความขัดแย้งระหว่างพลเมืองของแผ่นดินสวรรค์และพลเมืองของศัตรูและป่าวประกาศว่าการแยกสุดท้ายของสองกลุ่มจะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซู บุตรมนุษย์จะเสด็จกลับมา ณ ตอนปลายของยุค คู่ที่สองของคำอุปมาต่างๆใช้การเปรียบเทียบถึงการเติบโต เมล็ดมีสตาร์ดเปิดเผยถึงขอบเขตของการเติบโตทั่วโลกที่รวดเร็วของแผ่นดินสวรรค์ และขบวนการของการฟูกกล่าวถึงพลังภายในและมองเห็นไม่ได้ของการเติบโตนั้น คำอุปมาสองเรื่องถัดไป (ขุมทรัพย์และพ่อค้าไข่มุก) กล่าวถึงคุณค่าของแผ่นดินสวรรค์ ไม่ว่าจะบุคคลหนึ่งกำลังแสวงหาหรือไม่แสวงหา ไม่มี การเสียสละใดที่ใหญ่เกินไปสำหรับแผ่นดินสวรรค์ ชุดสุดท้ายของคำอุปมาต่างๆเปิดเผยถึง

ความรับผิดชอบต่างๆของพวกสาวก อวนสอนว่าการประกาศโดยปราศจากแบ่งพรรคพวกควร ถูกกระทำเมื่อพิจารณาถึงการพิพากษาที่แบ่งพรรคพวกของพระเยซู ณ ตอนปลายของยุค เจ้าของบ้านส่งเสริมการสอนเกี่ยวกับทั้งความจริงที่เก่ากว่าและใหม่กว่าเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ โดยพวกสาวกของแผ่นดินสวรรค์”[895]

บทเรียนจากคำอุปมาเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ของพระเยซูในมัทธิว 13	
ดิน	พระวณะของพระเจ้าจะถูกหว่านและผลลัพธ์ที่ทำนายได้จะตามมาซึ่งถึงที่สุดที่แผ่นดินในโลก
ข้าวละมาน	จะมีผู้เชื่อปลอมในแผ่นดินระหว่างการเสด็จมาซึ่งพระเจ้าจะพิพากษาในที่สุด
เมล็ดมีสตาร์ด	แผ่นดินสวรรค์จะเติบโตจากการเริ่มต้นเล็กน้อยไปสู่เอกลักษณ์ที่ใหญ่
เชื้อขม	รูปแบบปัจจุบันของแผ่นดินสวรรค์จะมีอิทธิพลอย่างมากขึ้น
ขุมทรัพย์	ราคาใดก็ตามก็ควรค่าแก่การจ่ายสำหรับการมีส่วนร่วมในแผ่นดินสวรรค์
ไข่มุก	บรรดาผู้ที่แสวงหาแผ่นดินสวรรค์จะพบว่ามันควรค่าแก่การเสียสละใดๆ
อวน	แผ่นดินสวรรค์จะรวมถึงการเก็บเกี่ยวทั่วโลกซึ่งติดตามมาโดยการพิพากษา
เจ้าของบ้าน	แผ่นดินสวรรค์จะเกี่ยวข้องกับการเปิดใหม่และเก่าเช่นกัน

“เมื่อเราสำรวจคำอุปมาต่างๆ จากนั้นเราพบว่าเมื่อพิจารณาถึงการปฏิเสธของอิสราเอลที่มีต่อ พระคริสต์ พระองค์ก็ได้เห็นล่วงหน้าถึงการเลื่อนไปของรูปแบบพันธกิจของแผ่นดินสวรรค์ พระองค์ได้ข่าวประกาศการเริ่มต้นของรูปแบบใหม่ของแผ่นดินสวรรค์ ซึ่งการเริ่มต้นนั้นจะ กินเวลาดั้งแต่การปฏิเสธของอิสราเอลที่มีต่อพระคริสต์จนกระทั่งการต้อนรับพระคริสต์ใน อนาคตของอิสราเอล ณ การเสด็จมาครั้งที่สอง”[896]

“สิ่งที่แน่นอนในคำสอนเกี่ยวกับคำอุปมาที่ยากเหล่านี้ก็คือว่ายุคปัจจุบันที่ถูกมองจากจุดขึ้น ของแผ่นดินสวรรค์ก็เป็นเวลาของ การเตรียม”[897]

5. การจากไป 13:53

มัทธิวถึงความประทับใจไว้กับผู้อ่านจากการเปลี่ยนผ่านที่สรุปนี้เช่นเดียวกับจากโครงสร้างของการอภิปรายว่า พระเยซูเชื่อมโยงคำอุปมาก่อนหน้าที่ทั้งหมดในครั้งเดียว เป็นที่ชัดเจนว่านี่เป็นกรณี แม้ว่าพระองค์อาจได้กล่าว

ซ้ำคำอุปมาบางเรื่องในเวลาที่หลากหลายอื่นๆเช่นกัน ตอนนี้อยู่พระเยซูจากเมืองคาเปอร์นาอุมและเดินทางไปยังเมืองนาซาเร็ธ (ข้อ 54)

อนุประโยคนี้ “เมื่อพระเยซูตรัสอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว” ส่งสัญญาณถึงตอนจบของการอภิปรายและตอนจบของส่วนหลักอีกส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณนี้ มัทธิวสืบเสาะเส้นทางแห่งการต่อต้านที่มีต่อกษัตริย์ในส่วนนี้อย่างระมัดระวัง การปฏิเสธของอิสราเอลที่มีต่อพระเยซูนั้นชัดเจนจนกษัตริย์ได้เริ่มต้นที่จะปรับคำสอนของพระองค์ต่อผู้ไม่เชื่อและผู้เชื่ออย่างเจาะจงมากขึ้น

“ในเชิงหัวข้อแล้ว สามบท (11—13) ถูกรวมไว้ด้วยกันโดยกระแสน้ำขึ้นแห่งความผิดหวังในและการต่อต้านต่อแผ่นดินของพระเจ้าที่เป็นผลมาจากพันธกิจของพระเยซู พระเยซูไม่ได้กลายเป็นพระเมสสิยาห์ประเภทที่ผู้คนได้คาดหวังไว้ ยอห์นผู้ให้บัพติศมามีความสงสัย (ข้อ 2-19) และเมืองต่างๆในแคว้นกาลิลีที่เป็นสถานที่เกิดเหตุการณ์ของการอัศจรรย์ส่วนใหญ่ของพระเยซูก็ได้ทำให้ตัวพวกเขาเองแข็งกระด้างด้วยความไม่เชื่อ (ข้อ 20-24) ธรรมชาติและพันธกิจของพระเยซูได้ถูก ‘ซ่อน’ (ถ้อยคำที่สำคัญ) ไว้จากคนฉลาดแม้จะมีการเชื่อเชิญที่เปิดและกรุณามากที่สุด (ข้อ 28-30) ความขัดแย้งกับพวกผู้นำชาวยิวเริ่มต้นที่จะรุนแรงขึ้น (12:1-45) ส่วนผู้คนยังคงเข้าใจผิดองค์ประกอบที่เป็นพื้นฐานมากที่สุดของคำสอนและสิทธิอำนาจของพระเยซู (12:46-50)”[\[898\]](#)

อย่างไรก็ตาม พวกศัตรูของพระเยซูไม่ได้ทำให้พระองค์เข้าตาจน แผ่นดินสวรรค์จะยังคงมา มัทธิว 13 เตรียมความเข้าใจถึงความเป็นจริงนั้น พระเยซูเพิ่มการเปิดเผยใหม่เกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์แก่การเปิดเผยเก่าในบทนี้เพื่อจะทำให้ฝูงชนสนใจมากขึ้นและเพื่อจะเตรียมพวกสาวกของพระองค์สำหรับสิ่งที่อยู่ข้างหน้า พระองค์ไม่ได้สอนเกี่ยวกับคริสตจักรในบทนี้ แม้ว่าพระองค์ได้อธิบายถึงสภาพที่จะเกิดขึ้นในยุคคริสตจักร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของยุคระหว่างการเสด็จมา การเปิดเผยใหม่ที่ว่าจะมี “คริสตจักร” ไม่ได้เกิดขึ้นจนกว่าบทที่ 16 ที่นี้พระองค์ ได้ให้การเปิดเผยมากขึ้นเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ที่กำลังมา (บทที่ 13).[\[899\]](#)

V. ปฏิบัติของกษัตริย์ 13:54—19:2

มัทธิวบันทึกการแยกออกเป็นสองชั่วที่เพิ่มขึ้นในส่วนนี้ พระเยซูขยายพันธกิจของพระองค์ แต่ขณะที่พระองค์ทำเช่นนั้นการต่อต้านก็รุนแรงมากขึ้น พวกผู้นำทางศาสนาก็เป็นปฏิปักษ์มากขึ้น ดังนั้นพระเยซูใช้เวลามากขึ้น

ในการเตรียมพวกสาวกของพระองค์ พระเยซูเปิดเผยพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์อย่างชัดเจนมากขึ้นแต่พวกเขาเข้าใจบางสิ่งที่พระองค์ได้บอกพวกเขาเท่านั้น พวกเขาได้ปฏิเสธสิ่งอื่นๆที่พระองค์ได้กล่าวอย่างหนักแน่น ความหลีกเลี่ยงไม่ได้ของการเผชิญหน้าสุดท้ายระหว่างพระเยซูและพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ก็ชัดเจนมากขึ้น การเคลื่อนไหวโดยทั่วไปในส่วนนี้คือพระเยซูถอนตัวจากพวกผู้นำของอิสราเอล (13:54—16:12) และการเตรียมพวกสาวกของพระองค์สำหรับการถูกทรมาณของพระองค์ (16:13—19:2)

ก. การต่อต้าน คำแนะนำ และการรักษา 13:54—16:12

ส่วนนี้บันทึกเส้นทางที่พันธกิจของพระเยซูเกิดขึ้นเนื่องจากการปฏิเสธของอิสราเอลที่มีต่อพระองค์ การต่อต้านจากหลายแหล่งได้นำพระองค์ที่จะถอนตัวไปยังสถานที่ที่ปลอดภัยกว่า ที่ที่พระองค์ดำเนินการที่จะทำการกับคนยิวและคนต่างชาติต่อไป และที่จะเตรียมพวกสาวกของพระองค์สำหรับสิ่งที่อยู่ข้างหน้า

1. การต่อต้านของชาวนาซาเร็ธและชาวโรมัน 13:54—14:12

หัวข้อของการต่อต้านดำเนินต่อไปจากคำอุปมาต่างๆเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ ปฏิกริยาของพระเยซูต่อการต่อต้านโดยพวกผู้นำของอิสราเอลคือที่จะถอนตัว (เปรียบเทียบ 10:23) มีทิวทัศน์ที่กว่าพระองค์ทำสิ่งนี้สองครั้งในส่วนนี้ เหตุการณ์แรกของการต่อต้านมาจากผู้คนที่ซึ่งพระเยซูได้เติบโตมาท่ามกลางพวกเขาในเมืองนาซาเร็ธ (13:54-58) เหตุการณ์ที่สองมาจากผู้นำของชาวโรมันจากบริเวณที่ซึ่งพระเยซูทำการ (14:1-12) สองส่วนแสดงให้เห็นว่าการต่อต้านที่มีต่อพระเยซูก็รุนแรงจากคนทั่วไปที่เป็นชาวยิวจนถึงคนชั้นสูงชาวโรมัน

การต่อต้านของชาวนาซาเร็ธ 13:54-58 (เปรียบเทียบ มก. 6:1-6)

13:54 “เมืองเกิด” ของพระเยซูคือ นาซาเร็ธ (ลก. 4:16) ผู้เข้าร่วม “ธรรมศาลา” ที่องถิ่นแปลกใจว่า พระเยซูได้รับสิทธิอำนาจของพระองค์มาจากไหน “ปัญญา” ในการสอนของพระองค์และฤทธิ์เดช (“ฤทธิ์เดชต่างๆ”) ในการอัศจรรย์ของพระองค์แสดงถึงสิทธิอำนาจที่โดดเด่น แต่ “พระองค์ได้รับสิ่งเหล่านี้มาจากไหน?” สิ่งเหล่านั้นมาจากพระเจ้าหรือที่อื่น (12:24)?

นี่เป็นการอ้างอิงสุดท้ายของมัทธิวถึงพระเยซูที่ “สอน” ใน “ธรรมศาลา” (จากความหมายภาษากรีกคือ “การรวมตัวกัน”).^[900] นับแต่นั้นไป พระเยซูปรากฏตัวมากขึ้นนอกโครงสร้างของลัทธิชีวิตตามธรรมเนียม^[901]

13:55-57ก

ถ้อยคำของพวกผู้วิจารณ์ของพระเยซูเปิดเผยถึงความหยิ่งที่เป็นบาดแผล พวกเขาไม่ชอบการที่พระองค์มีปัญญาและฤทธิ์เดชเหนือกว่าพวกเขา เนื่องจากว่าพวกเขาก็มีเบื้องหลังอย่างเดียวกัน คำถามของพวกเขาก็เปิดเผยถึงการปฏิเสธต่อความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ โดยการอ้างอิงถึงโยเซฟในฐานะ “ช่างไม้” และพระเยซูในฐานะ “ลูกของช่างไม้” พวกเขาบอกเป็นนัยว่าพระเยซูควรดำเนินตามอย่างก้าวของบิดาในโลกของพระองค์ คำนำหน้าที่เจาะจงก่อน “ช่างไม้” ชี้แนะว่าอาจมีช่างไม้คนอื่นเดิยวเท่านั้นในเมืองนาซาเร็ธ ช่างไม้ทำงานทุกประเภทเกี่ยวกับไม้และหิน พระเยซูเป็นมากกว่าผู้สร้างหรือคนงานก่อสร้าง คือมากกว่าช่างไม้ในการใช้สมัยใหม่^[902]

ในแง่หนึ่ง คำถามเหล่านี้ก็สมเหตุสมผล อย่างไรก็ตาม ผู้คนแห่งนาซาเร็ธปฏิเสธการอ้างของพระเยซูถึงการเป็นผู้เผยพระวจนะ (ข้อ 57ข) พวกเขา “ขุนเคือง” ต่อพระองค์ในแง่ที่ว่า การอ้างของพระองค์ทำให้พวกเขาสะดุด อย่างไรก็ตาม มันคือปฏิกริยาของพวกเขามีต่อการอ้างของพระองค์ไม่ใช่การอ้างนั้นที่ทำให้พวกเขาสะดุด

“(อนึ่ง คำถามของพวกเขาก็ทำให้การอัศจรรย์ที่นั่นซึ่งถูกถือว่าเป็นของวัยเด็กของพระเยซูโดยพระกิตติคุณของอัครธรรมนั้นเป็นไปได้)”^[903]

“สถานที่ที่ขากที่สุดสำหรับนักเทศน์ที่จะเทศนาคือ โบสถ์ที่ที่เขาเป็นเด็ก สถานที่ที่ขากที่สุดสำหรับหมอที่จะกระทำกิจคือสถานที่ที่ผู้คนรู้จักเขาเมื่อเขายังเล็กอยู่”^[904]

เราต้องระมัดระวังที่จะไม่สับสน “พวกน้องชาย” ร่วมมารดาของพระเยซูคือ “ยากอบ” “ซีโมน” และ “ยูดาส” กับพวกสาวกที่มีชื่อเหมือนกัน ไม่มีหลักฐานที่ว่าพวกน้องชายร่วมมารดาของพระเยซูเชื่อในพระองค์จนกระทั่งหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่า ยากอบน้องชายของพระองค์ได้กลายมาเป็นผู้นำของคริสตจักรที่เยรูซาเล็ม (กจ. 11)

13:57ข-58 ตามปกตินุคคตหนึ่งชั้นชมการต้อนรับที่บ้านดีกว่าที่อื่นๆ ยกเว้นถ้าเขาได้บรรลุตำแหน่งที่สูงส่งที่ซึ่งสิ่งตรงกันข้ามบ่อยครั้งก็เป็นจริง พระเยซู “ไม่ได้ทรงทำการอัศจรรย์มากนักในเมืองนั้น” เพราะว่าที่จะทำอย่างนั้นก็คงขัดต่อภารกิจของพระองค์ อีกเหตุผลหนึ่งอาจเป็นว่าผู้คนที่ “ไม่เชื่อในพระองค์” ไม่ได้ขอความช่วยเหลือจากพระองค์และดังนั้นพระองค์ก็ไม่ได้ให้ (เปรียบเทียบ [ยก. 4:2](#)) พระเยซูทำการอัศจรรย์เพื่อจะสร้างและเสริมกำลังความเชื่อในพระองค์เอง เมื่อความไม่เชื่ออันตั้งมั่นปกครอง ก็ไม่มีจุดประสงค์ในการทำการอัศจรรย์

ประเด็นของส่วนนี้คือที่จะแสดงให้เห็นว่าแม้กระทั่งบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์อย่างดีที่สุดก็ปฏิเสธที่จะเชื่อในพระองค์

“พระเยซูดำเนินชีวิตที่สมบูรณ์แบบและยังคงมีสมาชิกครอบครัวและเพื่อนๆ ที่ดื้อรั้นที่จะเชื่อ บางครั้งบรรดาผู้ที่ยากที่จะเข้าถึงมากที่สุดคือบรรดาผู้ที่รู้จักเราอย่างดีที่สุด”[\[905\]](#)

การต่อต้านของเฮโรดและบรรดาสหายของเขา 14:1-12 (เปรียบเทียบ มก. 6:14-29; ลก. 9:7-9)

14:1-2 อีกครั้งหนึ่ง “เวลานั้น” เป็นตัวเชื่อมที่หลวมๆซึ่งไม่ได้ถูกตั้งใจให้สื่อสารลำดับตามเวลา เฮโรด แอนทิปาส (“เฮโรดเจ้าเมือง”) อาศัยอยู่ที่ทิเบเรียสบนชายฝั่งตะวันตกของทะเลสาบกาลิลีเป็นหลัก[\[906\]](#) อย่างไรก็ตาม ถ้าเหตุการณ์ทั้งหมดที่ถูกบรรยายไว้ในเรื่องราวนี้เกิดขึ้นในวันหนึ่งอย่างที่มีนัยเหมือนเป็นไปได้ สิ่งเหล่านั้นคงได้เกิดขึ้นที่ที่อาศัยของเฮโรด ณ ป้อมมาครัสในเพอเรียใต้ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน[\[907\]](#) แอนทิปาสปกครองเหนือกาลิลีและเพอเรียตั้งแต่ ค.ศ. 4 ถึง ค.ศ. 39 นั่นคือ ระหว่างเกือบทั้งหมดของชีวิตในโลกของพระเยซู (เปรียบเทียบ 2:19-20).[\[908\]](#)

ถ้อยคำเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซู ไปถึงเขาที่นั่นอย่างง่ายดาย (เปรียบเทียบ [ลก. 8:3](#)) ก่อนหน้านี้เฮโรดได้ตัดศีรษะของยอห์นสำหรับการวิจารณ์ศีลธรรมของเขา (ข้อ 3-12) เฮโรดสามารถทำอย่างนี้ได้เพราะว่ายอห์นทำการภายในวงอำนาจแห่งเพอเรียของเฮโรด ([ยน. 1:28](#)) เป็นที่ชัดเจนว่า ความคิดเห็นของสาธารณชนส่งเสริมให้เฮโรดที่จะสรุปว่าพระเยซูเป็น “ยอห์นผู้ให้บัพติศมา” ผู้ได้เป็นขึ้นมาจากตาย (เปรียบเทียบ [มก. 6:14](#); [ลก. 9:7](#)) เขาถือว่าการอัศจรรย์ของพระเยซูเป็นของยอห์นผู้ที่ถูกทักท้อว่าเป็นขึ้นจากตาย

“แนวคิดเกี่ยวกับการกลับมาเหมือนผีหรือแม่กระทั่งทางกายภาพของบางคนที่มีอิทธิพลที่พิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าอิทธิพลนั้นได้ถูกตัดออกไปอย่างยังไม่ถึงเวลาอันควร โดยความตายที่รุนแรงก็พบได้ในวัฒนธรรมที่หลากหลาย (จงคิดถึงเอลิยาห์ เนโร กษัตริย์อาเธอร์ เอลวิส)”[909]

14:3-5 บรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์พิจารณาว่าแรงจูงใจทางศีลธรรมและทางศาสนาเป็นของเฮโรดสำหรับการประหารชีวิตยอห์น (เปรียบเทียบ [มก. 6:16-29](#); [ลก. 3:19-20](#)) โจเซฟัสได้เขียนว่าเฮโรดได้ตัดศีรษะยอห์นเนื่องด้วยเหตุผลทางการเมือง[910] บางทีเหตุผลทั้งสองได้นำให้เฮโรดที่จะทำอย่างที่เขาได้ทำ[911]

เฮโรด แอนทิปาสมีน้องชายสองคนชื่อฟิลิป คนที่มีทิวอ้างอิงถึงที่นี่คือเฮโรด ฟิลิปที่ 1 น้องชายอีกคนหนึ่งชื่อฟิลิปเป็นเฮโรด ฟิลิปที่ 2 เป็นเจ้าเมืองอิทุเรีย ตราโคนิติส กอลานนิติส บาทานเนีย และปานีอัส (ปานีแอส)[912] ฟิลิปที่ 1 เป็นน้องชายต่างมารดาของเฮโรด แอนทิปาส ดังนั้น การแต่งงานของแอนทิปาสกับ “เฮโรเดียส” ภรรยาของฟิลิปเป็นการร่วมประเวณีของผู้ที่มีความใกล้ชิดทางพันธุกรรมกันมากนอกเหนือจากการเป็นชู้ (เปรียบเทียบ [ลก. 18:16](#); [20:21](#))

เป็นที่ชัดเจนว่ายอห์นได้ต่อว่าแอนทิปาส หลายครั้ง เนื่องจากว่าคำกริยาในข้อ 4 สามารถอ่านว่า “เขาเคยกล่าว [อย่างซ้ำๆ]” เฮโรเดียสเป็น *หลานสาว* ของแอนทิปาสอีกด้วย แต่ในตัวของมันเองนั้นสิ่งนี้ไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับยอห์น เนื่องจากว่ากฎหมายไม่ได้ห้ามลูกที่จะแต่งงานกับหลานสาว เมื่อรวมเรื่องราวของพระกิตติคุณสัมพันธ์นั้น ดูเหมือนว่าแอนทิปาสได้เป็นชายที่อ่อนแอซึ่งถูกควบคุมโดยเฮโรเดียสภรรยาที่ชั่วร้ายและโหดเหี้ยม อย่างน่าสนใจแล้ว ยอห์นผู้ซึ่งเป็นเอลิยาห์ในสมัยปัจจุบันก็เผชิญกับสิ่งที่คล้ายกันสมัยใหม่แห่งกษัตริย์อาหรับและราชินีเยเซเบลในแอนทิปาสและเฮโรเดียส อย่างน่าเสียใจแล้ว เฮโรเดียสได้ประสบความสำเร็จส่วนเยเซเบลได้ล้มเหลว

14:6-8 วันฉลองคงเป็น “วันประสูติของเฮโรด” หรือวันบรรจบครบรอบของการเสด็จขึ้นเสวยราชสมบัติ (คำกรีก *γενεσιση*).[913] บุตรีของเฮโรเดียสโดยการแต่งงานก่อนหน้านี้ของเธอกับฟิลิปที่ 1 คือ ซาโลเมผู้ซึ่งอายุระหว่าง 12 และ 14 ปีในตอนนั้น[914] ความคิดเห็นอันเป็นที่

นิยมที่ว่า การเดินร่ำของเธอนั้นไปในทางกามก็ไม่ได้มาจากตัวบทแต่มาจากชื่อเสียงของพวกเฮโรดสำหรับศีลธรรมต่ำและสถานะต่ำของหญิงสาวที่เดินร่ำ[915] แอนทิพาสเป็นแค่เจ้าแผ่นดินที่เล็กน้อย แต่เขากระทำเหมือนกับหนึ่งในกษัตริย์เปอร์เซียที่มีอำนาจ (เปรียบเทียบ [อสฐ. 5:3, 6; 7:2](#))

14:9-11 แอนทิพาสนั้นคิดที่จะให้ “คำสาบาน” ของเขา ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าเขาได้กล่าวซ้ำมากกว่าหนึ่งครั้ง (ข้อ 7, 9) และเขาคิดที่จะทำตามคำสาบานนั้น เขากลัวการเสียน้ำกับ “แขกที่มาทานอาหารเย็นของเขา” คนโรมันได้ปฏิบัติกรตัดศีรษะ รูปแบบนั้นของการประหารชีวิตไม่ใช่ของยิว ในทำนองเดียวกัน คนโรมันประหารนักโทษบางคนโดยปราศจากการไต่สวน ส่วนกฎหมายของยิวเรียกร้องการไต่สวน[916] โลกิตของฉานนี้เป็นพยานถึงสภาพที่ใจแข็งกระด้างของครอบครัวราชวงศ์โรมันและข้าราชการสำนักของพวกเขา ในฐานะคนสุดท้ายของผู้เผยพระวจนะของพันธสัญญาเดิม ยอห์น ได้ประสบกับการตายของผู้ตายเพื่อความเชื่ออย่างที่มีผู้มาก่อนหลายคนของท่านได้ประสบ

“ความตาย ซึ่งเป็นจุดจบชั่วคราวของชีวิตทางกายภาพไม่ใช่ศัตรูที่แย่งที่สุดของมนุษยชาติ การแยกจากพระเจ้านั้นเป็น และดังนั้นบรรดาผู้ที่ได้มายอห์นก็น่าเวทนามากกว่ายอห์นเองอย่างมาก”[917]

14:12 การบันทึกของมัทธิวที่ว่าพระเยซูได้ยืนเกี่ยวกับการตายของยอห์นก็รวมยอห์นและพระเยซูต่อต้านศัตรูทางการเมืองนี้ มันยังชี้แนะอีกว่าพวกสาวกของยอห์นยังคงมีความนับถือที่สูงส่งต่อพระเยซู (เปรียบเทียบ 11:2-6) อย่างที่เฮโรดได้ยืนข่าวเกี่ยวกับพระเยซู (ข้อ 1) ตอนนี้พระเยซูได้ยืนข่าวเกี่ยวกับยอห์น

พยานของเฮโรดต่อคุณลักษณะที่เหนือธรรมชาติของการอัศจรรย์ของพระเยซูก็สำคัญในหัวข้อที่ตีแผ่เกี่ยวกับการรับรู้ของผู้คนที่มตอกษัตริย์ ในทำนองเดียวกัน การประหารที่ไม่ยุติธรรมของผู้ล่วงหน้าน้ำมาก่อน ณ เจื่อมมือของเจ้าหน้าที่โรมันที่ใจแข็งกระด้างก็ก่อให้เกิดเห็นถึงจุดจบของกษัตริย์นั้น[918] เป็นที่ชัดเจนว่ามัทธิวบันทึกข้อเหล่านี้เพื่อจะแสดงถึงการที่พวกผู้นำทางการเมืองชาวโรมันมองกษัตริย์และผู้ล่วงหน้าน้ำมาก่อนของพระองค์อย่างไร การต่อต้านพระองค์ก็รุนแรง เนื่องจากเหตุผลทางศาสนาและทางศีลธรรมเป็นหลัก

“มัทธิวเชื่อมโยงพันธกิจของชายสองคนนี้อย่างมากจนสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับบุคคลหนึ่งก็ถูกถือว่า
ได้มีผลกระทบโดยตรงต่ออีกบุคคลหนึ่ง โดยการปฏิเสธผู้ล่วงหน้ามาก่อนของกษัตริย์นั้น
เฮโรดก็ปฏิเสธกษัตริย์ผู้ตามเขามา”[\[919\]](#)

2. การถอนตัวไปยังเบรไซดา 14:13-33

จากการที่ได้ประสบกับการปฏิเสธที่หนักแน่นจากคนทั่วไปและจากพวกผู้นำทางการเมืองของประเทศ พระเยซู
ก็ถอนตัวเพื่อจะฝึกฝนพวกสาวกของพระองค์ต่อไป เมื่อพิจารณาถึงความขัดแย้งที่กำลังมา พวกเขาต้องการ
ความเชื่อที่แข็งแกร่งขึ้นในพระองค์ พระเยซูฝึกฝนความเชื่อของพวกเขาด้วยการอัศจรรย์สองอย่าง

การเลี้ยงคน 5,000 คนของพระเยซู 14:13-21 (เปรียบเทียบ มก. 6:30-44; ลก. 9:10-17; ยน. 6:1-13)

การบันทึกของมัทธิวเกี่ยวกับการอัศจรรย์นี้ซึ่งพระกิตติคุณทั้งสี่มีก็เน้นถึงอำนาจของพระเยซูที่จะสร้าง ความ
สงสารของพระองค์ และความรับผิดชอบของพวกสาวกที่จะปรนนิบัติฝูงชนในฐานะตัวแทนของพระเยซู มัน
แสดงถึงงานเลี้ยงของแผ่นดินสวรรค์ก่อนอีกด้วย (เปรียบเทียบ 8:11) อาหารที่เรียบง่ายนี้ที่พระเยซูได้จัดเตรียม
ในโอกาสนี้ในบริบทที่เป็นประโยชน์ก็ตรงกันข้ามกับงานเลี้ยงที่ฟุ่มเฟือยของเฮโรดในบริบทที่เลื่อมทราวมซึ่ง
เพิ่งได้อธิบายไป[\[920\]](#)

14:13-14 เนื่องจากข้อ 3-12 เป็นบทเสริมเรื่อง บรรดาถ้อยคำเริ่มต้นของส่วนนี้ต้องอ้างอิงถึงการ
ตอบสนองของเฮโรดต่อพันธกิจของพระเยซู เมื่อพระเยซูได้ยื่นเช่นนั้น “พระองค์ได้ถอนตัว”
จากเขตแดนของเฮโรดและความเป็นปรีภัยของเขา (เปรียบเทียบ 12:15) เป็นที่ชัดเจนว่า
พระเยซูเชื่อว่าเฮโรด แอนทิพาสะจะต่อต้านพระองค์อีกด้วย อย่างที่เขาได้ต่อต้านผู้ล่วงหน้ามา
ก่อนของพระองค์ อย่างเช่นก่อนหน้านี้ (12:15) และภายหลัง (15:21) พระเยซูได้ถอนตัวจาก
สถานที่แห่งอันตรายและการเผชิญหน้า

อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่สามารถหลีกเลี่ยงฝูงชนที่ได้ติดตามพระองค์ที่ไหนก็ตามที่พระองค์ได้
ไป เป็นที่ชัดเจนว่าสถานที่เปล่าเปลี่ยวที่พระเยซูล่าถอยไปนั้นคือเบรไซดา จูดีอัสบนชายฝั่ง
ตะวันออกเฉียงเหนือของกาลิลี ([ลก. 9:10](#)) พระเยซูเดินทางไปที่นั่นจากเมืองคาเปอร์นาอุมโดย
ทางเรือ แต่ฝูงชนไปถึง “พระองค์ที่นั่นโดยทางเท้า” จากการที่ทราบว่าพระองค์เสด็จไปที่ไหน

พวกเขาเดินไปทางตะวันออกตามชายฝั่งทางเหนือของทะเลกาลิลี อีกครั้งหนึ่ง มัทธิวบันทึก “ความสงสาร” ที่ยิ่งใหญ่ของกษัตริย์นี้ (เปรียบเทียบ 9:36)

14:15-17 เมื่อพิจารณาถึงบริบท (ข้อ 23) และความหมายของ “เวลาเย็น” (คำกรีก *ออพซีออส*) เวลาต้องเป็นตอนบ่ายแก่ๆ[921] มีเมืองเล็กๆหลายเมืองภายในระยะทางที่สามารถเดินได้ของเขตนี้ที่ผู้คนสามารถซื้ออาหารเย็นของพวกเขาเองได้

คำสั่งของพระเยซู (ข้อ 16) หันความสนใจของพวกเขาไปยังแหล่งของพวกเขาเอง โดยการกระตุ้นให้พวกเขาพิจารณาลึกลงไป พระเยซูกำลังนำพวกเขาที่จะตระหนักถึงความไม่เพียงพอส่วนตัวของพวกเขาและที่จะดึงดูดใจไปยังพระองค์ในฐานะแหล่งที่เพียงพอ *เดียว* (เปรียบเทียบ [ยน. 2:1-11](#)) ไม่มีสิ่งใดในตัวบทหรือบริบทที่บ่งบอกว่าจำนวนของขนมปังและปลาที่มีความสำคัญทางสัญลักษณ์ แม้ว่านักอรรถาธิบายหลายคนได้คิดอย่างนั้น

14:18-21 การกระทำของพระเยซูแห่งการมองไปยังฟ้าสวรรค์ การขอบพระคุณพระเจ้าและจากนั้นการหักขนมปังก็ปกติสำหรับหัวหน้าของครอบครัวชาวยิวใดๆ[922] จากนั้นพระเยซูได้ทำการอัศจรรย์นั่นคือ การสร้างขนมปังและปลาที่พอเพียงที่จะเลี้ยงฝูงชนที่รวมตัวกัน ด้วยผู้ชาย 5,000 คนที่ปรากฏตัว ขนาดทั้งหมดของฝูงชนคงประมาณ 10,000 ถึง 20,000 คน การนับเฉพาะผู้ชายก็มีแบบอย่างของภาคพันธสัญญาเดิม (เปรียบเทียบ [อพย. 12:37](#)) ทุกคนมีพอเพียงที่จะกินและรู้สึก “อิ่ม” (ข้อ 20) การจัดเตรียมของพระเยซูก็เยอะเยอะจนมีเศษอาหารที่ “ยังเหลือ” ถึง 12 ตะกร้าขนาดใหญ่ “เต็ม” แม้กระทั่งหลังจากที่หลายพันคนได้กินอย่างที่พวกเขาต้องการ เป็นที่ชัดเจนว่าแต่ละคนของสาวก 12 คนมีตะกร้าขนาดใหญ่ (คำกรีก *กอฟฟีโนส*) และส่งเวียนไปท่ามกลางฝูงชนจนกระทั่งตะกร้าของเขาเต็ม (เปรียบเทียบ [ยน. 6:12-13](#))

“หมายสำคัญนี้ก็สำคัญอย่างมากต่อสามกลุ่ม คือ พวกสาวก พวกที่เหลือที่เชื่อ และผู้ไม่เชื่อที่เฝ้าดูการอัศจรรย์ ตั้งแต่ตอนนี้เป็นต้นไป การอัศจรรย์ต่างๆก็มีเพื่อผลประโยชน์ของพวกสาวกเป็นหลักในแง่ที่ว่า การอัศจรรย์เหล่านั้นถูกออกแบบมาเพื่อจะสั่งสอนพวกเขา แต่ นอกเหนือจากนั้นการอัศจรรย์เหล่านั้นก็ยืนยันถึงความเชื่อของบรรดาผู้ที่เชื่อและความไม่เชื่อของฝูงชนที่ไม่เชื่อ การที่การอัศจรรย์เหล่านี้ก็มีเพื่อการฝึกฝนของพวกสาวกก็เป็นที่ประจักษ์ ในความเป็นจริงที่ว่าการปฏิเสธต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าก็เป็นที่ชัดเจน เมืองทั้งหลายที่ซึ่งพระองค์

ได้ทำงานที่ยิ่งใหญ่ส่วนใหญ่ของพระองค์ก็ได้บ่งบอกถึงความเฉยเมยและการต่อต้านของพวกเขาแล้ว พระองค์ละฝูงชนไปเพื่อว่าพระองค์สามารถอยู่กับพวกเขาต่างหากได้”[923]

การฝึกฝนพวกเขาของพระเยซูก็ชัดเจนในการที่พระองค์ถามพวกเขาและการที่พระองค์ใช้พวกเขาในฐานะตัวแทนของพระองค์

“ความสำคัญของการอัศจรรย์นี้ก็ถูกตั้งใจเพื่อพวกเขาเป็นหลัก พระเยซูกำลังอธิบายถึงประเภทของพันธกิจที่พวกเขาจะมีหลังจากการจากไปของพระองค์ พวกเขาจะเกี่ยวข้องในการเลี้ยงผู้คนแต่ด้วยอาหารฝ่ายวิญญาณ แหล่งสำหรับการเลี้ยงดูของพวกเขาจะเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง เมื่อเสบียงของพวกเขาหมดในทำนองเดียวกันกับขนมปังและปลา พวกเขาจะต้องกลับไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อรับเอามากขึ้น พระองค์จะจัดหาให้พวกเขา แต่การเลี้ยงจะกระทำผ่านทางพวกเขา”[924]

คนยิวมีความเชื่อถือทางธรรมเนียมที่ว่าเมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมา พระองค์จะเลี้ยงผู้คนด้วยอาหารจากสวรรค์อย่างที่โมเสสได้ทำ (ฉธบ. 18:15).[925] เอลิชาได้เลี้ยงคน 100 คนอย่างอัศจรรย์เช่นกัน (2 พกย. 4:42-44) การอัศจรรย์นี้พิสูจน์ถึงความสามารถของพระเยซูที่จะจัดเตรียมเพื่ออิสราเอลในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา อย่างไรก็ตาม ในความตรงกันข้ามกับมานา มีขนมปังเหลือที่นี้ ยิ่งกว่านั้น บางทีการอัศจรรย์นี้ย้ำเตือนคนที่รับรู้ฝ่ายวิญญาณในฝูงชนถึงงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ที่ภาคพันธสัญญาเดิมได้ทำนายว่าพระเมสสิยาห์จะจัดเตรียมให้ (สดด. 132:15; เปรียบเทียบ มธ. 6:11)

พระเยซูทรงดำเนินบนทะเล 14:22-33 (เปรียบเทียบ มก. 6:45-52; ยน. 6:14-21)

พระเยซูดำเนินการที่จะทำการอัศจรรย์ที่สองเพื่อจะทำให้ความเชื่อในพระองค์ของพวกเขาทวีมากขึ้น

14:22 ทันทีที่ผู้คนได้ทานเสร็จ พระเยซู “สั่ง” (คำกรีก *ยูเต โอส เอนัง กาสเซน*) ให้พวกเขาของพระองค์เข้าไปในเรือทันทีและออกไปยังอีกฟากหนึ่งของทะเลสาบ ดูเหมือนจะมีหลายเหตุผลสำหรับการกระทำที่ไม่ปกติของพระองค์ หนึ่งใน การอัศจรรย์นี้ดูเหมือนจะได้เติมเชื้อเพลิงความกระตือรือร้นของบางคนในฝูงชนที่จะเกณฑ์พระเยซูและบังคับให้พระองค์ที่จะนำประเทศ (เปรียบเทียบ ยน. 6:15) บางทีพระเยซูต้องการที่จะสงวนพวกเขาของพระองค์ไว้จากการ

ทดลองที่ดึงดูดใจนี้[926] สอง พระเยซูต้องการที่จะปลุกตัวออกมาเพื่อจะอธิษฐาน (ข้อ 23) สาม พระองค์ต้องการที่จะเตรียมเพื่อจะได้รับการพักบ้าง (มก. 6:31-32) สี่ พระองค์มีบทเรียนอันสำคัญที่จะสอนพวกเขา

“... มีพายุสองประเภทคือ พายุแห่ง *การแก้ไข* เมื่อพระเจ้าติสอนเรา และ พายุแห่ง *การทำให้สมบูรณ์* เมื่อพระเจ้าช่วยให้เราเติบโต โยนาห์ได้อยู่ในพายุ เพราะว่าเขาไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้าและจะต้องได้รับการแก้ไข พวกเขาได้อยู่ในพายุ เพราะว่าพวกเขาเชื่อฟังพระคริสต์และจะต้องถูกทำให้สมบูรณ์”[927]

เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูส่งพวกเขาออกไปตามชายฝั่งกาลิลีตะวันออกไปยังเบธไซดา จูลิอัส พร้อมกับคำสั่งที่จะรอกอยพระองค์ แต่ไม่เกินเวลาที่แน่นอน (ยน. 6:17).[928] พระองค์วางแผนที่จะเดินทางไปทางเหนือโดยเท้า พวกเขาดำเนินการข้ามทะเลสาบไปทางตะวันตกโดยเรือเมื่อพระองค์ไม่ได้ปรากฏโดยเส้นตายที่กำหนดไว้ล่วงหน้า

14:23-24 หลังจากให้ฝูงชนไปแล้ว พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนไหล่เขา (NIV) “เพื่ออธิษฐาน” ไม่มีภูเขาจริงในส่วนนี้ของชายฝั่งกาลิลี แต่มีเนินเขาที่ลาดลงไปยังทะเลสาบ เป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์อยู่ที่นั่นนานกว่าที่พระองค์ได้นำให้พวกเขาที่จะสรุปว่าพระองค์จะอยู่ บางทีพระองค์ได้อธิษฐานเกี่ยวกับความพยายามของฝูงชนที่จะทำให้พระองค์เป็นกษัตริย์ (ยน. 6:15) ท่ามกลางสิ่งอื่นๆ

คำว่า “เวลาเย็น” อย่างที่คนยิวใช้ก็ครอบคลุมระยะเวลาตั้งแต่บ่ายแก่ๆจนถึงตะวันตกดินไม่นาน (เปรียบเทียบ ข้อ 15) อย่างชัดเจนแล้ว ตอนนี้มันก็เย็นมากแล้ว ณ เวลานี้ เรือที่พวกเขาอยู่ก็อยู่ใน “ระยะไกล” จากชายฝั่ง (ข้อ 24) พายุได้เกิดขึ้นและลมก็พัดมาจากตะวันตก ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าได้บังคับให้พวกเขาอยู่ห่างจากชายฝั่งทางเหนือและขัดขวางความคืบหน้าของพวกเขาที่จะไปยังตะวันตก

14:25-27 คนยิวแบ่งกลางคืนเป็นสามยามตั้งแต่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงดวงอาทิตย์ตก (ฉธก. 7:19; พกค. 2:19) อย่างไรก็ตาม คนโรมันแบ่งมันเป็นสี่ยาม มัทธิวใช้การแบ่งยามของคนโรมัน “ยามที่สี่ของกลางคืน” ก็อยู่ระหว่าง 3:00 และ 6:00 น. พระเยซูใช้เวลาส่วนใหญ่ของกลางคืนใน *การอธิษฐาน* และพวกเขาใช้เวลาส่วนใหญ่ของกลางคืนใน *การพายเรือ*

ผู้แปลบางคนแปลคำกรีก *พินทาสมา* ว่า “ผี” แต่มันหมายถึง การปรากฏตัวของผี นั่นคือ ภาพลวงตาหรือการปรากฏที่บิดเบือน (เปรียบเทียบ [มก. 6:49](#)) พวกเขาเห็นพระเยซู แต่สำหรับพวกเขาการปรากฏของพระองค์ก็คล้ายกับการปรากฏของผี บางทีฝนหรือหมอกก็เป็นสาเหตุเช่นเดียวกับแสงไม่เพียงพอ พวกเขาอาจได้เชื่อความเชื่อที่ผิดอันเป็นที่นิยมที่ว่าพวกวิญญาณชั่วอาศัยอยู่ในทะเลและที่วับรรคาผู้ที่ได้จมน้ำก็สิงอยู่ในน้ำ[929]

การตอบสนองของพระเยซูมีศูนย์กลางอยู่ที่ “นี่เราเอง” จึงสังเกตส่วนไขว้ของการตอบสนองของพระองค์ พวกเขาสามารถทำใจดีและไม่กลัวได้เพราะว่าพระเยซูทรงอยู่ที่นั่น คำว่า “เราเอง” เป็นคำศัพท์ที่พระเยซูใช้เพื่อจะอ้างถึงความเป็นพระเจ้า (เปรียบเทียบ [อพย. 3:14](#); [อสย. 43:10](#); [51:12](#)) โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระกิตติคุณที่สี่เน้นถึงการใช้คำศัพท์นี้ของพระเยซู พวกเขาอาจไม่ได้ตระหนักถึงการอ้างนี้ในช่วงขณะแห่งความหวาดกลัว แต่อย่างไม่สงสัยว่าภายหลังพวกเขาได้เห็นความสำคัญของสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสอย่างชัดเจนมากขึ้น

“ความกลัวไม่เป็นที่ต้องการที่ที่พระเยซูทรงปรากฏ [เปรียบเทียบ 1:23; 28:20]”[930]

ก่อนการล้มลงในบาป พระเจ้าได้แต่งตั้งให้มนุษย์ปกครองเหนือทะเล ([ปฐมก. 1:28](#)) ที่นี้พระเยซูกำลังทำสิ่งนั้นที่เดียว พระองค์กำลังบรรลุจุดประสงค์ของพระเจ้าที่มีสำหรับมนุษยชาติ การกระทำนี้ให้พยานถึงการเป็นอาดัมคนที่สองของพระองค์ (เปรียบเทียบ 8:27; [รม. 5:12-17](#)) คือผู้ที่สำเร็จในขณะที่ยอดได้ล้มเหลว ภาคพันธสัญญาเดิมกล่าวถึงพระเจ้าที่ดำเนินบนหรือผ่านทะเล ([โยบ 9:8](#); [สดด. 77:19](#); [อสย. 43:16](#); เปรียบเทียบ [สดด. 18:16](#); [144:7](#))

14:28

นี่เป็น โอกาสแรกของโอกาสทั้งสามที่ซึ่งมัทธิวบันทึกว่าเปโตรได้รับการปฏิบัติต่อที่พิเศษ (เปรียบเทียบ 16:13-23; 17:24-27)

“ที่นี่ผู้เขียนพระกิตติคุณนี้นำเสนอเปโตรในความหุนหันพลันแล่นทั้งหมดของเขาที่ผสมผสานกับการอุทิศตนที่ยิ่งใหญ่ของเขา ในความสอดคล้องกับรูปแบบการเขียนของมัทธิว ลักษณะเหล่านี้ซึ่งถูกอ้างอิงถึงครั้งแรกที่นี่ก็แสดงลักษณะของเปโตรตลอดส่วนที่เหลือของพระกิตติคุณนี้ ที่สำคัญกว่าก็คือ

ความเป็นจริงที่ว่าที่แห่งความเป็นเอกท่ามกลางพวกอัครทูตซึ่งเปโตรที่กัก
เอาที่นี้ก็ไม่เคยสูญเสียในส่วนของพระกิตติคุณมัทธิว”[931]

“ชายที่กล่าวว่า ‘ขอส่งให้ข้าพระองค์ไปหาพระองค์’ ก็เป็นชายที่จะกล่าวว่า
‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุก
หรือตายก็ดี’... ฉากบนทะเลสาบเป็นการกระทำความดีหรือการระบุนถึงการล้ม
ลงของเปโตร”[932]

มันดูเหมือนแทบไม่น่าเชื่อที่ว่าเปโตรสามารถเชื่อว่าเขาจะเดินบนน้ำได้ อย่างไรก็ตาม พวก
สาวกได้ทำการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่หลายอย่างแล้วเพราะว่าพระเยซูได้ให้อำนาจแก่พวกเขาที่จะ
ทำอย่างนั้น (เปรียบเทียบ 10:1) เราสามารถแปลเงื่อนไขขั้นแรกที่แปลว่า “ถ้า เป็นพระองค์” ว่า
“เนื่องจาก เป็นพระองค์” เป็นที่ชัดเจนว่าเปโตรต้องการที่จะอยู่ใกล้พระเยซูอย่างที่เขาสามารถ
อยู่ใกล้ได้ บ่อยครั้งเท่าที่จะเป็นไปได้ (เปรียบเทียบ [ยน. 21:7](#))

14:29-31

ด้วยการวางใจที่โดดเด่น เปโตรได้ปีนข้ามด้านหนึ่งของเรือและเริ่มต้นเดิน “บนน้ำ” ในการ
เชื่อฟังต่อคำสั่งของพระเยซู ท่านเองก็สามารถที่จะบรรลุจุดหมายของมนุษย์ได้โดยการก้าวร
ทะเล ท่านกำลังทำอย่างดีจนกระทั่งท่านเป็นห่วงเกี่ยวกับคลื่นมากกว่าพระเยซู “เห็นลม” เป็น
การเปรียบเทียบ (คำเปรียบเทียบ) สำหรับการเห็นพายุ[933] สถานการณ์ที่น่าวิตกของท่านทำ
ให้ความสนใจของท่านไขว่เขวและทำให้ความเชื่อในพระเยซูของท่านอ่อนแอลง

พระเยซูว่ากล่าวเปโตรสำหรับ “ความเชื่อ” ที่อ่อนแอ (“น้อย”) แม้ว่ามันแข็งแกร่งกว่าความเชื่อ
ของสาวกคนอื่นๆ ที่คงอยู่ในเรือ พระเยซูใช้การว่ากล่าวนี้เพื่อจะช่วยให้เปโตรและสาวกคน
อื่นๆ เห็นว่าความมั่นใจที่คงเส้นคงวาในพระองค์เองนั้นจำเป็นอย่างยิ่ง เปโตรได้กลายมาเป็น
ทั้งตัวอย่างที่ดีและตัวอย่างที่แย่ พระเยซูได้ช่วยกู้ท่าน อย่างที่พระเจ้าได้ช่วยกู้คนอื่นๆ หลายคน
จากหลุมในน้ำ (เปรียบเทียบ [สดด. 18:16](#); [69:1-3](#); [144:7](#); [ยนา. 2:10](#))

14:32-33

การสงบของ “ลม” ไม่ใช่จุดสูงสุดของเรื่องราวนี้ การนมัสการพระเยซูของพวกสาวกเป็น นี่
เป็นครั้งแรกที่พวกเขากล่าวต่อพระเยซูด้วยชื่อเรียกเต็มของพระองค์คือ “พระบุตรของพระเจ้า”

(16:16; 26:63; 27:40, 43, 54; เปรียบเทียบ 3:17; 4:3, 6) นี่เป็นความก้าวหน้าใหม่สำหรับพวกสาวกในการชื่นชมของพวกเขาก่อนเกี่ยวกับตัวบุคคลของพระเยซู

“อย่างมองย้อนหลังแล้ว ในการทำการกล่าวยอมรับนี้ พวกสาวกกำลังให้คำตอบต่อคำถามแต่ก่อนที่พวกเขาได้ตั้งขึ้นในสถานการณ์ที่อันตรายอย่างเท่าเทียมกัน ณ ทะเลว่า ‘ท่านผู้นี้เป็นใครกันแน่ แม้แต่ลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน?’(8:27)”[934]

เมื่อพิจารณาถึงการพลาดพลั้งต่อมาของพวกเขาก็เป็นที่ชัดเจนว่าพวกสาวกเข้าใจชื่อเรียกนี้ในแง่เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ แต่ความเข้าใจของพวกเขาก็ยังไม่เติบโตอย่างมาก (เปรียบเทียบ [มก. 6:52](#)) บางทีการกล่าวยอมรับของพวกเขานี้ได้เกิดจากรื่องราวชั่วขณะ ส่วนภายหลังพวกเขาอาจได้สัมผัสที่พวกเขาได้กล่าวเกี่ยวกับพระเยซูอย่างแท้จริงมาก

“บทเรียนที่สำคัญหลายบทเรียนสามารถถูกเรียนรู้ได้จากเรื่องราวนี้ (ก) ความกล้าหาญมาจากการรู้ว่าพระเยซูทรงปรากฏ (ข) คำตอบต่อความกลัวคือความเชื่อ และความเชื่อถูกตั้งไว้อย่างดีที่สุดในผู้ที่ถูกระบุว่าเป็น ‘เราเป็น’ (ค) ความสงสัยเป็นหลักฐานของจิตใจที่แบ่งแยก (ง) การกล่าวยอมรับความเป็นพระบุตรพระเจ้าของพระเยซูเป็นหลักฐานของความเชื่อ”[935]

3. พันธกิจต่อสาธารณชน ณ เยเนซาเรท 14:34-36 (เปรียบเทียบ มก. 6:53-56)

ส่วนที่สั้นนี้สรุปพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซู ณ ระยะเวลาแห่งพันธกิจของพระองค์ มันแสดงให้เห็นว่าแม้ว่าพระเยซูได้ถอนตัวจากผู้ไม่เชื่อ (13:54—14:12) และให้ความสนใจพิเศษต่อการฝึกฝนพวกสาวกของพระองค์ (14:13-33) พระองค์ยังคงมีเวลาที่จะปรนนิบัติผู้คนที่มีความจำเป็น

“เยเนซาเรท” เป็นที่ราบบนชายฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลกาลิลี มีหมู่บ้านที่ถูกเรียกว่าเยเนซาเรทบนที่ราบตามชายฝั่งนี้ อีกด้วย บางทีอยู่ใกล้กับเมืองสมัยใหม่แห่งกโนซาร์อย่างมาก ผู้คนจำพระเยซูได้ทันทีเมื่อพระองค์ออกจากเรือและพวกเขา “ได้พา . . . ผู้คนที่มีความต้องการทุกประเภท” “มาเฝ้าพระองค์” เพื่อการรักษา (เปรียบเทียบ 3:5; 4:24) ผู้หญิงที่โรคตกโลหิตได้รับการรักษาจากพระเยซูเช่นกันหลังจากที่ได้ตะตอง “ชาย

ฉลองพระองค์” (9:20-22) ตอนนี้นักอื่น ๆ มากมายประชิดพระองค์ด้วยความเชื่อที่คล้ายกันและพบการรักษา (ข้อ 36) ความเชื่อของผู้คนเหล่านี้ก็ตรงกันข้ามกับความเชื่อของพวกสาวกที่อยู่ในเรือซึ่งใหญ่กว่าอย่างมาก

สองสามข้อเหล่านี้ทำสามสิ่ง ข้อเหล่านี้แสดงถึงความดึงดูดใจที่กว้างซึ่งดำเนินต่อไปเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซู (เปรียบเทียบ 4:23-25; 8:16; 9:35-36) ข้อเหล่านี้แสดงว่าพระเยซูปรนนิบัติฝูงชนต่อไปแม้ว่าพระองค์มุ่งพันธกิจของพระองค์ไปที่พวกสาวกของพระองค์ สาม พระเยซูไม่ได้แสดงถึงความเป็นห่วงเกี่ยวกับการไม่สะอาดทางพิธีกรรมผ่านการสัมผัสของพระองค์กับผู้คนทั่วไป พระองค์ทำให้ผู้คนสะอาดแทนที่พระองค์เองจะไม่สะอาดจากการสัมผัสเหล่านี้ ลักษณะสุดท้ายนี้จัดตั้งเวทีสำหรับการเผชิญหน้าเกี่ยวกับความสะอาดและความไม่สะอาดในส่วนถัดไป (15:1-20)

4. การต่อต้านของพวกฟาริสีและธรรมจารย์ 15:1-20 (เปรียบเทียบ มก. 7:1-23; ยน. 7:1)

มัทธิวบันทึกอีกรอบหนึ่งของการต่อต้าน การถอนตัวและการฝึกฝนสาวก และพันธกิจต่อสาธารณชน (บทที่ 15) นี่เป็นกลุ่มใจความสุดท้ายของท่านเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ในพันธกิจในกาลิลีของพระเยซู การกล่าวซ้ำของผู้เขียนถึงรูปแบบนี้ก็นำถึงลักษณะใหญ่ของระยะนี้แห่งพันธกิจของพระเยซู รอบที่สองนี้เปิดเผยถึงการเติบโตในแต่ละด้านของพันธกิจอีกด้วย มีการต่อต้านมากขึ้น ความเชื่อมากขึ้น และการช่วยเหลือมากขึ้นสำหรับฝูงชนมากกว่ามัทธิวได้บันทึกก่อนหน้านี้

การโต้เถียงนี้กับพวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์ก็รุนแรงกว่าและเกี่ยวกับศาสนศาสตร์มากกว่าการเผชิญหน้าแรกๆ ของพระเยซูกับผู้วิจารณ์เหล่านี้ จึงสังเกตว่าพวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์เหล่านี้ได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม (ข้อ 1) พระเยซูอธิบายถึงมุมมองของพระองค์เกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติอย่างชัดเจนมากกว่าก่อน

การกล่าวหาและการตอบสนองของพระเยซู 15:1-9

15:1 “พวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์” ได้มา “จากกรุงเยรูซาเล็ม” เพื่อจะทูลถามพระเยซู ดูเหมือนว่าพวกเขามีสิทธิอำนาจที่เป็นทางการมากกว่าพวกผู้นำทางศาสนาท้องถิ่นของกาลิลีผู้ได้ต่อต้านพระเยซูก่อนหน้านี้ ความเป็นที่นิยมอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูทำให้การมอบอำนาจเช่นนั้นเป็นที่เข้าใจได้ต่อผู้อ่าน

15:2

อีกครั้งหนึ่งผู้วิจารณ์ได้ตั้งคำถามเกี่ยวกับความประพฤติของพวกเขาของพระเยซู ไม่ใช่ความประพฤติของพระองค์เอง (เปรียบเทียบ 9:14) พวกเขาไม่ได้ทำอย่างนั้นเพราะว่าพระเยซูประพฤติอย่างแตกต่างจากพวกเขาของพระองค์ ผู้ทำตามแบบอย่างและคำสอนของพระองค์ พวกเขาได้ทำอย่างนั้นเพราะว่าพวกเขาสามารถโจมตีพระองค์โดยตรงน้อยกว่าถ้าพวกเขาได้สงสัยความประพฤติส่วนตัวของพระองค์ เมื่อพิจารณาถึงความเป็นที่นิยมของพระเยซู พวกเขาอาจได้เลือกการเข้าหานี้เพราะว่ามันปลอดภัยกว่า ไม่ใช่เพราะว่ามันน่านับถือมากกว่า

ผู้วิจารณ์ที่วางดิงการไม่นับถือของพวกเขาที่มีต่อธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ไม่ใช่การไม่นับถือของพวกเขาที่มีต่อธรรมเนียมของโมเสส ธรรมเนียมเหล่านี้เป็นการตีความของรับบีเกี่ยวกับธรรมเนียมของภาคพันธสัญญาเดิมที่ได้สะสมมาเป็นเวลาหลายศตวรรษ นั่นคือฮาลาคาห์ ในสมัยของพระเยซู ส่วนใหญ่ของธรรมเนียมเหล่านี้ยังไม่ได้อยู่ในรูปแบบการเขียน แต่ภายหลังพวกรับบีได้รวบรวมสิ่งเหล่านั้นไปสู่มิชนาห์ (ค.ศ. 135-200) สำหรับพวกฟาริสี ธรรมเนียมเหล่านี้มีสิทธิอำนาจมากเกือบเท่ากับถ้าไม่ใช่มากกว่าธรรมเนียมบัญญัติเอง[936]

การล้างมือของพวกเขาเป็นแค่ตัวอย่างที่เจาะจงของการกล่าวหาที่ใหญ่ขึ้น บทความหนึ่งในมิชนาห์กล่าวถึงขบวนการการล้างมือที่เหมาะสมก่อนจุดประสงค์ทางพิธีกรรมต่างๆ [937] ยังมีแม้กระทั่งข้อเรียกร้องสำหรับการล้างมือที่เหมาะสมก่อนอาหาร เนื่องจากว่าความสะอาดทางพิธีกรรมเกี่ยวกับอาหารก็เป็นเรื่องราวที่สำคัญต่อคนยิว

15:3-6

พระเยซูตอบสนองด้วยการโต้กลับ พระองค์สร้างความแตกต่างพื้นฐานระหว่างคำสั่งของพระเจ้าและธรรมเนียมของคนยิว พระองค์กล่าวหาผู้วิจารณ์ของพระองค์ด้วยการละเมิดอันแรกเพื่อจะถือรักษาอันหลัง

“. . . กฎต่างๆของพวกเขาถูกระบุประกาศว่ามีค่ามากกว่าและมี
ความสำคัญที่ผูกมัดมากกว่ากฎเหล่านั้นของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เอง”[938]

ในข้อ 4 พระเยซูอ้างอิง [อพยพ 20:12](#) และ [21:17](#) “คำสาป” (NIV) นั้นหนักแน่นเกินไป “การกล่าวร้ายถึง” (NASB) ก็ดีกว่าเนื่องจากคำกริยากรีก *คาโคโลเกโอ* หมายถึง “ดูถูก”

อย่างไรก็ตาม พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ได้เล็งวิญญาณของคำสั่งนั้น นั่นคือ ลูกๆควรมีความรับผิดชอบต่อพ่อแม่ที่มีความจำเป็นของพวกเขา “พวกท่าน” ถูกเน้นในคัมภีร์กรีก ธรรมเนียม *ฮาลากิก* (รับบี) กล่าวว่าถ้าใครคนหนึ่งสาบานที่จะให้บางสิ่งแด่พระเจ้า เขาไม่ควรละเมิดคำสาบานของเขา พระเยซูกล่าวว่าธรรมเนียมปฏิบัติสอนหน้าที่พื้นฐานมากกว่า ที่จะยับยั้งสิ่งทีบุคคลหนึ่งสามารถให้เพื่อจะ “ช่วยเหลือ” พ่อแม่ของเขา เนื่องจากสิ่งที่พวกเรับบิสอนก็เป็นความหน้าซื่อใจคดที่โลก ความผิดพลาดไม่ใช่การใช้เงินเพื่อตนเองหรือบริจาคเพื่อเหตุผลที่ดีสักเท่าไร แต่เป็นความล้มเหลวที่จะให้มันแก่พ่อแม่ที่มีความจำเป็น

พระเยซูได้สอนพวกสาวกของพระองค์ที่จะตั้งการอุทิศตนต่อพระองค์ก่อนความรับผิดชอบทางครอบครัว (8:21-22; 10:38) พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์และในฐานะเช่นนั้นพระองค์มีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องการอุทิศตนที่หนักแน่นเช่นนั้น ธรรมเนียมของคนยิวไม่ได้มีสิทธิอำนาจมากเช่นนั้น ยิ่งกว่านั้น สถานการณ์ที่พระเยซูได้กล่าวถึงก่อนหน้านี้ได้เกี่ยวข้องกับสมาชิกครอบครัวที่ต่อต้านพวกสาวกของพระองค์ ไม่ใช่พวกสาวกของพระองค์ที่ต่อต้านสมาชิกครอบครัวของพวกเขา (เปรียบเทียบ 10:37-39)

15:7-9

ตามลำดับวันเดือนปี นี้เป็นครั้งแรกที่พระเยซูเรียกพวกฟาริสีและพวกอาจารย์สอนธรรมบัญญัติว่า “พวกหน้าซื่อใจคด” ความหน้าซื่อใจคดของพวกเขาประกอบด้วยการทำงานแสดงถึงการอุทิศตนต่อพระเจ้าในขณะที่ ณ เวลาเดียวกันก็ให้ “ธรรมเนียม” (ข้อ 6) ของมนุษย์มีลำดับเหนือกว่าพระวณะของพระเจ้า

อิสยาห์ได้กล่าวถ้อยคำที่พระเยซูอ้างอิงต่อคนยิวในเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งบางครั้งยอมให้การกระทำภายนอกแห่งการนมัสการที่จะทำให้หลักการเสียไป แทนที่จะดำเนินน้ำพระทัยของพระเจ้าต่อไป ธรรมเนียมของคนยิวได้ทำให้วิญญาณแห่งพวกหน้าซื่อใจคดในสมัยของอิสยาห์ถาวรบริบทของการอ้างอิงของอิสยาห์คือการวิจารณ์คนยิวสำหรับการแทนที่การนมัสการที่จริงจังด้วยพิธีกรรมเท่านั้น อิสยาห์ได้ตราหน้าประเภทของศาสนานี้ว่า “เปล่าประโยชน์” พวกหน้าซื่อใจคดในสมัยของท่านได้เอาคำสอนของพวกเขาเองมาแทนคำสอนของพระเจ้า ดังนั้นการประยุกต์ใช้ของพระเยซูถึงการอ้างอิงนี้ต่อพวกฟาริสีและพวกอาจารย์สอนธรรมบัญญัติได้ประณามการนมัสการพระเจ้าทั้งหมดของพวกเขา ไม่ใช่แค่การถือรักษาธรรมเนียมของพวกเขาอย่างระมัดระวัง

“เพื่อนของข้าพเจ้า เราค่อนข้างเก่งในการแก้ตัวเช่นกัน พ่อแม่กล่าวต่อลูกๆ ของพวกเขาว่า ‘เจ้าต้องล้างมือของเจ้าก่อนเจ้ามายังโต๊ะ’ แต่พวกเขาไม่ใส่ใจต่อสิ่งที่ลูกๆ ของพวกเขาเห็นในโทรทัศน์ [หรือเครื่องใช้ทางอิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ] ซึ่งเป็นสิ่งที่กำลังทำลายใจ โอ แน่แน่นอนว่าเด็กๆ ควรล้างมือของพวกเขา แต่สิ่งที่อยู่ภายในก็สำคัญกว่ามาก”[939]

การเทศนาและการสอนของพระเยซูเกี่ยวกับใจของมนุษย์ 15:10-20

15:10-11 พระเยซูได้ตอบสนองต่อคำถามของผู้วิจารณ์ของพระองค์จนถึงเดี๋ยวนี้ ตอนนี้พระองค์สอนฝูงชนที่รวมตัวกันถึงบทเรียนเดียวกัน และ ณ เวลาเดียวกันก็ให้คำตอบตรงแก่พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ พระองค์ตอบสนองด้วยคำอุปมา (ข้อ 15) อย่างไรก็ตาม พระองค์ไม่ได้กล่าวคำอุปมานี้เพื่อจะปิดบังความจริงไว้จากฝูงชน พระองค์กระตุ้นให้พวกเขาที่จะฟังและเข้าใจสิ่งที่พระองค์กล่าว (ข้อ 10) คำอุปมานี้ (สุภาษิต คำคม) เป็นการเปรียบเทียบเพื่อเห็นแก่การทำให้ชัดเจน กระนั้นบางคนไม่เข้าใจสิ่งที่พระเยซูกล่าว (ข้อ 15-16)

พระเยซูกล่าวถึงความเป็นมลทินทางพิธี (พิธีกรรม) เมื่อพระองค์กล่าวว่าการทานอาหารบางอย่างไม่ทำให้นุคคลหนึ่งเป็นมลทิน[940] นี่เป็นข้อความที่สดซิดที่ไปไกลกว่าแม้กระทั่งธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส มาระโกบันทึกว่าเมื่อพระองค์กล่าวสิ่งนี้พระเยซูก็ป่าวประกาศว่าอาหารทุกอย่างสะอาด(มก. 7:19)

“คำกล่าวนี้ของพระเยซูยกเลิกธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับอาหารทั้งหมดของภาคพันธสัญญาเดิม”[941]

ในฐานะพระเมสสิยาห์ พระเยซูก็ยุติความแตกต่างเกี่ยวกับอาหารระหว่างอาหารที่สะอาดและไม่สะอาดที่เป็นส่วนที่ใหญ่เช่นนั้นของระบบการนัสการของโมเสส (เปรียบเทียบ กจ. 10:15; รม. 14:14-18; 1 คร. 10:31; 1 ทธ. 4:4; ทต. 1:15) อย่างไรก็ตาม ความสนใจของมัทธีวไม่ใช่ที่จะเน้นถึงการยุตินี้แต่ที่จะเน้นถึงประเด็นของคำสอนของพระเยซู ประเด็นก็คือว่าสำหรับพระเจ้านั้น “สิ่งที่ออก” มาจากใจ (“ออกมาจากปาก”) ก็สำคัญกว่า “สิ่งที่เข้าไปในปาก” แรงจูงใจและทำที่ก็สำคัญกว่าอาหารและเครื่องดื่ม

15:12-14

มาระโกบันทึกว่าการสับเปลี่ยนระหว่างพวกสาวกและพระเยซูเกิดขึ้นในบ้านหลังจากที่พวกเขาได้ถอนตัวจากการเผชิญหน้าในที่สาธารณะที่มาก่อน ([มก. 7:17](#)) เหมือนกับคนยิวทั้งหมด พวกสาวกของพระเยซูนับถือพวกฟาริสีและพวกอาจารย์สอนธรรมบัญญัติอย่างสูงส่ง เนื่องจากว่าถ้อยคำของพระเยซูได้ทำให้ผู้วิจารณ์ของพระองค์ “ไม่พอใจ” พวกสาวกก็ต้องการที่จะรู้ว่าทำไมพระองค์ได้กล่าวถ้อยคำเหล่านั้น พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะทำให้พวกสาวกที่จะกระจ่างเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของการเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณของผู้วิจารณ์ของพระองค์ ถ้ามีความสงสัยใดๆในความคิดของผู้อ่านที่ว่าพวกผู้นำทางศาสนาได้ต่อต้านพระเยซู ข้อความของพวกสาวกในข้อ 12 ควรทำให้มันสิ้นสุด

หนึ่ง พระเยซูเปรียบเทียบ ผู้ที่ไม่ถูกเลือกสรรซึ่งรวมถึงพวกฟาริสีและพวกธรรมอาจารย์ที่ไม่เชื่อกับต้นไม้ที่พระเจ้าไม่ได้ปลูก (เปรียบเทียบ 13:24-30, 36-43) มีพระคัมภีร์หลายตอนในภาคพันธสัญญาเดิมที่เปรียบเทียบอิสราเอลกับต้นไม้ที่พระเจ้าไม่ได้ปลูก (เช่น [สดด. 1:3](#); [อสย. 60:21](#)) อิศยาห์อธิบายว่าพระเจ้าถอนรากอิสราเอลที่กบฏอย่างที่ชาวนาถอนต้นไม้ที่ไร้ค่าอีกด้วย ([อสย. 5:1-7](#)) พระเยซูหมายถึงว่าพระเจ้าจะถอนรากพวกฟาริสีและพวกธรรมอาจารย์ และผู้ไม่เชื่อคนอื่นๆ เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เป็นผู้คนที่พระองค์ได้ปลูกไว้ ยิ่งกว่านั้นอีก พวกเขาก็ไร้ค่าในฐานะผู้นำ นี่คงได้เป็นการเปิดเผยที่น่าตกใจแก่พวกสาวก พระเยซูได้บอกเป็นนัยถึงสิ่งนี้ก่อนหน้านี้ (3:9; 8:11-12) แต่ตอนนี้เนื่องจากว่าพวกเขาได้ปฏิเสธพระองค์อย่างแจ่มแจ้ง พระองค์ก็ทำให้ประเด็นนั้นชัดเจน

พระเยซูบอกให้พวกสาวกที่จะละผู้วิจารณ์ไว้ “ตามลำพัง” อย่างที่พระองค์ได้กล่าวว่าพระเจ้าจะละชั่วละมานที่ศัตรูได้หว่านในนาไว้ตามลำพัง (13:28-29) คนยิวบางคนถือว่าพวกเขาเองเป็นผู้นำของคนตาบอดฝ่ายวิญญาณ (เปรียบเทียบ [รม. 2:19](#)) เป็นที่ชัดเจนว่าพวกฟาริสีและพวกธรรมอาจารย์ถ้อยคำนั้น เนื่องจากว่าพวกเขารู้จักธรรมบัญญัติและเข้าใจการตีความทางธรรมเนียม อย่างไรก็ตาม พระเยซูคัดค้านการอ้างของพวกเขา สำหรับพระองค์พวกเขาเป็น “ผู้นำที่ตาบอดของคนตาบอด” พวกเขาล้มเหลวที่จะเข้าใจความหมายแท้จริงของพระคัมภีร์ที่พวกเขามีความภูมิใจอย่างมากในการเข้าใจ จุดจบที่น่าเศร้าใจก็รอคอยผู้นำที่ตาบอด เช่นเดียวกับบรรดาผู้ที่พวกเขานำ การปฏิเสธของผู้วิจารณ์ที่มีต่อพระเยซูเป็นแค่ข้อบ่งชี้อันหนึ่งของความบอดฝ่ายวิญญาณของพวกเขา

“ครั้งหนึ่งในเมืองซินซินเนติ ชายตาบอดคนหนึ่งได้แนะนำข้าพเจ้าต่อเพื่อนที่ตาบอดของเขา เขากล่าวว่าเขากำลังแสดงให้เพื่อนของเขาเห็นเมือง”^[942]

15:15-16 อีกครั้งหนึ่งเปโตรถือเอาความเป็นผู้นำท่ามกลางพวกสาวก (เปรียบเทียบ 14:28) คำตอบของพระเยซูต่อคำขอร้องของเปโตรสำหรับการอธิบายถึงคำอุปมานั้น (ข้อ 17-22) ระบุว่าคำอุปมานั้นเป็นข้อความของพระองค์ในเรื่องความเป็นมลทินในข้อ 11 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูว่ากล่าวพวกสาวกสำหรับการล้มเหลวที่จะเข้าใจสิ่งที่พระองค์หมายถึง (เปรียบเทียบ 14:31) ผู้คนที่ไม่เชื่อก็ไม่รู้อย่างเข้าใจได้ แต่พวกสาวกที่เชื่อของพระเยซูควรได้รู้ดีกว่า พระเยซูได้สอนพวกเขาถึงลำดับความสำคัญของความเป็นจริงเหนือพิธีกรรมมาก่อน (3:9; 12:1-21) บางทีการว่ากล่าวของพระเยซูเป็นกลไกการสอนอีกด้วย มันคงได้ทำให้พวกสาวกพยายามอย่างดีที่สุดของพวกเขาในอนาคตที่จะเข้าใจสิ่งที่พระองค์สอน เพื่อว่าพวกเขาสามารถหลีกเลี่ยงการว่ากล่าวต่อไปได้

15:17-20 พระเยซูเปรียบเทียบอาหารที่จับต้องได้กับความคิดที่จับต้องไม่ได้ รายชื่อของมัทธิวเกี่ยวกับผลผลิตของใจก็ดำเนินตามลำดับของพระบัญญัติสิบประการอย่างแท้จริง ประเด็นของพระเยซูก็คือสิ่งนี้ สิ่งที่คุณคิดหนึ่ง *เป็น* ก็กำหนดสิ่งที่เขาหรือเธอ *ทำและพูด* (เปรียบเทียบ 12:34-35; [รม. 14:14, 17](#); [1 คร. 8:8](#); [ฮบ. 9:10](#)) จึงสังเกตว่าพระเยซูบ่งบอกถึงการเปิดเผยตามพระคัมภีร์ว่า “ใจ” (ที่นั่งของความคิดและความตั้งใจ) นั้นชั่วร้าย (เปรียบเทียบ 7:11) ศาสนาแท้ต้องจัดการกับธรรมชาติพื้นฐานของผู้คน ไม่ใช่แค่สิ่งภายนอก

พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ได้ถูกรอบงำด้วยสิ่งภายนอกจนพวกล้มเหลวที่จะรับมือกับสิ่งที่เป็นพื้นฐานและสำคัญกว่านั่นคือ ความสัมพันธ์ *แท้จริง* กับพระเจ้า พระเยซูสนใจเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์มากกว่ารูปแบบของการนมัสการ พระองค์เสด็จมาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด (1:21; เปรียบเทียบ 6:1-33; 12:34-35)

ในส่วนนี้ พระเยซูปฏิเสธพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ในฐานะผู้ตีความแท้จริงเกี่ยวกับภาคพันธสัญญาเดิมของอิสราเอล พระองค์อ้างเอาบทบาทนั้นเพื่อ *พระองค์เอง!* นี่เป็นประเด็นทางศาสนศาสตร์ที่นำไปสู่การถูกจับกุมและการถูกตรึงของพระเยซูในที่สุด

“การถูกรวบงำด้วยพิธีกรรมทางศาสนาภายนอกแทนที่การเปลี่ยนแปลงภายในของใจได้เข้าร่วมรูปแบบทั้งหมดของศาสนาอยู่บ่อยๆและได้รับกวนคริสตจักรเช่นเดียวกับลัทธิยิว มีคริสเตียนที่คนในประวัติศาสตร์คริสตจักรที่ได้ถูกประหารเนื่องจากความแตกต่างของความคิดเห็นในเรื่ององค์ประกอบอาหารมีสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือรูปแบบของการบัพติสมาหรือความล้มเหลวที่จะเชื่อฟังสิทธิอำนาจของคริสตจักร? ปราศจากพระคุณของพระเจ้าแล้ว ใจของมนุษย์ซึ่งเป็นศาสนาอย่างเหียวยาไม่ได้ก็ชั่วร้ายอย่างเหียวยาไม่ได้เช่นกัน”

[943]

5. การถอนตัวไปยังไทรและไซดอน 15:21-28 (เปรียบเทียบ มก. 7:24-30)

อย่างที่เกิดขึ้นก่อนหน้า การต่อต้านได้นำพระเยซูที่จะถอนตัวและฝึกฝนพวกสาวกของพระองค์ (เปรียบเทียบ 14:13-33) อย่างไรก็ตาม คราวนี้พระองค์ไม่ได้เพียงแค่ถอนตัวจากกาลิลี แต่จากเขตแดนของคนยิวโดยสิ้นเชิงอีกด้วย การตอบสนองของหญิงชาวคานาอันต่อพระเยซูในเรื่องราวนี้ก็ตรงกันข้ามกับการตอบสนองของพวกฟาริสีและธรรมาจารย์ในเยรูซาเล็มในส่วนก่อนหน้า เธอเป็นคนต่างชาติพร้อมกับการไม่มีการเสแสร้งเกี่ยวกับการรู้ธรรมเนียมบัญญัติ แต่เธอมาหาพระเยซูด้วยความเชื่อที่ถ่อมใจซึ่งวางใจในพระคุณของพระองค์เท่านั้น เธอได้รับการชมเชยของพระเยซู ส่วนผู้วิจารณ์ได้รับการตำหนิของพระองค์ เหตุการณ์นี้ช่วยให้พวกสาวกรู้วิธีที่จะรับมือกับผู้คนที่เชื่อในพระเยซูแม้กระทั่งคนต่างชาติ

“ดังนั้นส่วนนี้ ณ การจบของระยะในกาลิลีของเรื่องราวของมัทธิวกี่กำหนดการแยกที่เด็ดขาดจากรูปแบบก่อนหน้าของพันธกิจของพระเยซู ซึ่งเป็นการขยายที่จิตใจแห่งภารกิจของพระเมสสิยาห์ของอิสราเอลต่อผู้คนที่ไม่ใช่ชาวยิวที่อยู่รอบๆ การเข้าหาใหม่ทั้งสิ้นนี้เป็นบัญญัติเชิงปฏิบัติของท่าทีที่สุดขีดของพระเยซูต่อธรรมเนียมบัญญัติเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของคนยิวซึ่งได้เพิ่งถูกป่าวประกาศไปในข้อ 11-20 พระองค์และข่าวดีของพระองค์จะไม่ตระหนักถึงข้อจำกัดเช่นนั้นแห่งพระคุณของพระเจ้า”[944]

15:21 มัทธิวใช้คำไฉนี้ “ถอนตัว” หลายครั้ง (เปรียบเทียบ 2:12, 22; 4:12; 12:15; 14:13) “ไทรและไซดอน” ตั้งอยู่ชายฝั่งของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนซึ่งอยู่ห่างจากกาลิลีไปทางเหนือประมาณ 30 และ 50 ไมล์ตามลำดับ นี่เป็นเขตแดนของคนต่างชาติ นี่ไม่ใช่ภารกิจที่จะป่าวประกาศแผ่นดิน

สวรรค์ในเขตแดนของคนต่างชาตินี้ พระเยซูเพียงแค่ปลีกตัวไปกับพวกสาวกของพระองค์เพื่อ
การพัก

15:22 มัทธีวแนะนำเรื่องราวที่พิเศษนี้ด้วยคำที่พิเศษ “คูเถิด” ซึ่งฉบับแปล NIV ละเว้น โดยการ
บรรยายว่าผู้หญิงนี้เป็นชาว “คานาอัน” ผู้เขียนก็ดึงความสนใจไปยังความเป็นจริงที่ว่าเธอเป็น
เชื้อสายของพวกศัตรูสมัยโบราณของอิสราเอล เธอ “ออกมา. . . จากเขตแดนนั้น” ในแง่ที่ว่า
เธอละทิ้งแคว้นล้อมทางบ้านของเธอเพื่อจะพบกับพระเยซู การใช้คำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ของ
เธออาจเป็นแค่การนับถือ[945] อย่างไรก็ตาม โดยการเรียกพระองค์ว่า “บุตรดาวิด” เธอก็แสดง
อย่างชัดเจนถึงความเชื่อที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ตามที่สัญญาไว้ของอิสราเอลผู้จะ
รักษาประชากรของพระองค์ (เปรียบเทียบ 9:27; 12:23)

“เธอเปิดเผยอย่างชัดเจนว่าเธอมีความรู้ถึงความหวังต่างๆเกี่ยวกับพระเมสสิ
ยาห์ของอิสราเอลและได้ยืนยันว่าความหวังเหล่านั้นได้ถูกเชื่อมโยงกับพระเยซู
ในฐานะเชื้อสายอันยิ่งใหญ่ตามที่สัญญาไว้ของกษัตริย์ดาวิด”[946]

15:23-24 บางทีพวกสาวกต้องการให้พระเยซูที่จะรักษาลูกสาวของผู้หญิงนั้นเพื่อว่าเธอจะหยุดรบกวน
พวกเขา ก่อนหน้านี้พระเยซูได้รักษาคนที่ถูกผีสิงหลายคน (4:24; 8:16, 28, 33; 9:32; 12:22)
อย่างไรก็ตาม พระเยซูปฏิเสธที่จะทำอย่างนั้นที่นี้เพราะภารกิจของพระองค์ก็มีต่อคนยิว “แกะ
หลงของวงศ์วานอิสราเอล” บางทีหมายถึง “แกะหลงซึ่งเป็นวงศ์วานของอิสราเอล” แทนที่จะ
เป็นแกะหลงผู้ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวงศ์วานอิสราเอล (เปรียบเทียบ 10:6)

“พระองค์ยังคงอ้างถึงที่ของกษัตริย์ผู้จะเลี้ยงดูอิสราเอล (มธ. 2:6; 2 ซมอ.
5:2)”[947]

“บางครั้งอาจารย์ที่ดีอาจมุ่งเป้าที่จะดึงความเข้าใจต่อสิ่งที่ดีที่สุดของนักเรียน
ออกมาโดยการท้าทายที่ใจซึ่งไม่จำเป็นที่จะแสดงถึงมุมมองของอาจารย์เอง
แม้ว่าวลี ‘ผู้สนับสนุนของมาร’ อาจไม่เหมาะสมที่เดียวกับบริบทนี้!”[948]

15:25 ความรู้สึกเต็มที่ได้ถึงการไร้ความช่วยเหลือของหญิงนี้และความมั่นใจของเธอในความสามารถของพระเยซูที่จะตอบสนองต่อความจำเป็นของเธอก็ชัดเจนในท่าทางและถ้อยคำของเธอ มัทธิวใช้กาลไม่สมบูรณ์เพื่อจะอธิบายถึงการคุกเข่าของเธอ ซึ่งทำให้การกระทำของเธอชัดเจนมากขึ้น เธอไม่เพียงแค่คุกเข่าและยืน แต่เธอ (คงอยู่) คุกเข่า (ในท่าทางที่ก้มกราบ) “ต่อพระพักตร์พระองค์” นี่เป็นท่าทีของการขอความกรุณาที่ถ่อมใจ

15:26 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูอธิบายความแตกต่างระหว่างคนยิวและคนต่างชาติ เพื่อที่จะทำทนายเธอตามปกติพ่อแม่ให้อาหารลูกๆของพวกเขา ก่อน สุนัขบ้านได้รับอะไรก็ตามที่อาจเหลืออยู่แน่นอนว่าพระเจ้าเป็นผู้ที่จัดเตรียมอาหารฝ่ายวิญญาณแห่งชีวิตแก่ประชากรที่เลือกสรรของพระองค์ (อาหารของลูก) และ “สุนัข” เป็นคนต่างชาติอย่างที่คนยิวถือพวกเขาอย่างแพร่หลาย

“เราสามารถค่อนข้างแน่ใจว่ารอยยิ้มบนพระพักตร์ของพระเยซูและความสงสารในพระเนตรของพระองค์ปล้นถ้อยคำแห่งการดูถูกและความขมขื่นทั้งสิ้นไปเสีย”^[949]

15:27 ในการตอบของเธอ เธอกล่าวว่า “เพราะแม่กระทั่ง” ไม่ใช่ “แต่แม่กระทั่ง” (คำกรีก *ไค การ์*) นี่เป็นความแตกต่างที่สำคัญที่จะสร้างขึ้น เพราะเธอไม่ได้ทำทนายสิ่งที่พระเยซูได้กล่าว เธอยอมรับความแท้จริงของสิ่งที่พระองค์ได้กล่าว และจากนั้นก็วิงวอนต่อพระองค์บนพื้นฐานของความหมายโดยนัยของมัน ถ้อยคำของเธอเปิดเผยถึงความเชื่อที่ยิ่งใหญ่และปัญญาฝ่ายวิญญาณ เธอไม่ขอความช่วยเหลือเพราะกรณีของเธอได้ทำให้เธอเป็นข้อยกเว้น หรือเพราะเธอเชื่อว่ามีสิทธิ์ต่อการช่วยเหลือของพระเยซู เธอไม่ได้ได้เทียบเกี่ยวกับความยุติธรรมของพระเจ้าในการแสวงหากคนยิวก่อน เธอเพียงแค่โยนตัวเองที่ความเมตตาของพระเยซูโดยปราศจากการอ้อนวอนคุณความดีใดๆ

“... เธอมั่นใจว่าแม้ว่าเธอไม่ได้สิทธิ์ที่จะนั่งลงในฐานะแขก ณ โต๊ะของพระเมสสิยาห์ กระนั้นอย่างน้อย ‘สุนัข’ ต่างชาติที่เธอเป็นเธออาจได้รับอนุญาตที่จะรับเอาเศษของความเมตตาที่ไม่ได้เป็นพันธสัญญาของพระเจ้า”^[950]

เธอใช้รูปแบบที่เล็กของ “สุนัข” (คำกรีก *คูนาเรีย*) บางทีเพราะว่าสุนัขบ้านตัวเล็กก็ฟังพามากกว่าสุนัขตามถนนที่ใหญ่ ยิ่งกว่านั้นเธอใช้รูปแบบที่เล็กของ “เศษ” (คำกรีก *พซึคิออน*) ที่แสดงถึงความไม่คู่ควรของเธอที่จะรับเอาพระพรใหญ่

“การเปรียบเทียบที่พระคริสต์ใช้ในฐานะเหตุผลเพื่อการปฏิเสธการอ่อนน้อมของเธอ เธอก็เปลี่ยนไปสู่เหตุผลสำหรับการยอมให้มัน”^[951]

เธอก็กราบต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับลำดับความสำคัญของยิว แต่เธอก็เชื่ออีกว่าพระเจ้าจะขยายพระคุณของพระองค์ไปยังคนต่างชาติที่เชื่อ (เปรียบเทียบ รม. 9—11)

“หญิงชาวคานาอันนี้เป็นแหล่งของความประหลาดใจที่ไม่รู้จักจบและการปลอบโยนต่อลูเธอร์เพราะว่าเธอมีความกล้าที่จะโต้แย้งกับพระคริสต์”^[952]

15:28

“โอ” ก่อนหน้า “ผู้หญิง” ซึ่งไม่ได้ถูกแปลในฉบับแปล NIV เช่นกันก็นำมาซึ่งการกล่าวเกี่ยวกับอารมณ์นี้^[953] พระเยซูตอบสนองต่อการวางใจของเธอทางอารมณ์ มันเคลื่อนไหวองค์อย่างลึกซึ้ง “ความเชื่อ” ของผู้หญิงนี้ “มาก” เพราะว่ามันเปิดเผยถึงการยอมจำนนที่ถ่อมใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าและมันแสดงถึงความมั่นใจในพระเมสสิยาห์ของพระองค์ที่จะทำสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถทำได้ พระเยซู “ได้รักษา” เด็กหญิงนั้นด้วยถ้อยคำของพระองค์และทันใดนั้นเธอก็หายเป็นปกติ (เปรียบเทียบ 8:13; 9:22)

พระเยซูได้รักษาคนต่างชาติมาก่อน แต่นี่เป็นครั้งแรกที่พระองค์รักษาคคนหนึ่งในเขตแดนของคนต่างชาติ คนทั้งสองที่พระเยซูชมเชยสำหรับความเชื่อมากของพวกเขาในมัทธิวเป็นคนต่างชาติ คือหญิงชาวคานาอันนี้และนายร้อยชาวโรมัน (8:5-13) ในแต่ละกรณี แรกเริ่มแล้วพระเยซูแสดงถึงความลังเลที่จะรักษาเพราะว่าพวกเขาเป็นคนต่างชาติ ในทั้งสองกรณี พระเยซูจัดเตรียมการรักษาสำหรับความรู้จักของพวกเขาจากกระยะไกล และพระองค์กล่าวว่าความเชื่อของพวกเขาที่มากกว่าความเชื่อของคนยิวใดๆ ในกรณีของนายร้อยนั้น พระเยซูตอบสนองต่อการขอร้องอย่างรวดเร็วพอควร แต่ในกรณีนี้พระองค์ทำให้มัน “ยากที่จะได้รับ” ดังนั้นจากสองกรณี คุณเหมือนว่าผู้หญิงนั้นจะมีความเชื่อมากกว่าแม้กระทั่งนายร้อยนั้น

ในแง่ฝ่ายวิญญาณ คนต่างชาติก็อยู่ “ห่างไกล” จนกระทั่งไม้กางเขน เมื่อพระเยซูได้ทำให้พวกเขาคืนดี จากนั้นพวกเขาก็ชื่นชมฐานะที่เท่าเทียมกับคนยิวในคริสตจักร (อฟ. 2—3)

การอัศจรรย์นี้เป็นบทเรียนที่สำคัญอีกบทเรียนหนึ่งสำหรับพวกสาวก คนยิวมีลำดับความสำคัญในแผนงานแผ่นดินของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระเจ้าจะช่วยกู้คนต่างชาติผู้ซึ่งเข้ามาหาพระองค์ด้วยการฟังปาที่ถ่อมใจอีกด้วย ซึ่งฟังพาท่านาจและความเมตตาของพระองค์เท่านั้นสำหรับความรอด

“ในการอัศจรรย์แห่งความเมตตา นี้ ก็มีการมองล่วงหน้าที่ชัดเจนถึงพระพรของคนต่างชาติที่เข้ากับรูปแบบที่ถูกจัดตั้งไว้ใน [มัทธิว 1:1](#) และ [โรม 15:8-9](#) การกระทำของพระคริสต์แสดงว่าพระองค์เป็นผู้รับใช้แห่งการเข้าสู่หนัดสำหรับความจริงของพระเจ้า สำหรับการยืนยันถึงพระสัญญาต่างๆ ที่ได้ถูกทำต่อพวกบรรพบุรุษและที่ว่าคนต่างชาติจะยกย่องพระเจ้าสำหรับความเมตตาของพระองค์”[\[954\]](#)

6. พันธกิจต่อสาธารณะชนต่อคนต่างชาติ 15:29-39

อีกครั้งหนึ่งมัทธิวบันทึกการสรุปแห่งพันธกิจการรักษาโดยทั่วไปของพระเยซู (เปรียบเทียบ 4:23-25; 9:35-38; 12:15-21; 14:34-36) ซึ่งตามหลังการต่อต้าน (13:54—14:12; 15:1-20) และการฝึกฝนสาวก (14:13-33; 15:21-28) การต่อต้านและการฝึกฝนสาวกไม่ได้ครอบงำความสนใจของพระองค์อย่างเฉพาะจนพระองค์ไม่มีเวลาที่จะรักษาฝูงชนอย่างสงสาร

พันธกิจการรักษาของพระองค์ 15:29-31 (เปรียบเทียบ มก. 7:31-37)

พระเยซูออกจากเขตแดนรอบๆเมืองไทระและเมืองไซดอน (ข้อ 21) และกลับไปยัง “ทะเลสาบกาลิลี” มีการชี้นำหลายอย่างในข้อต่างๆที่ตามมาซึ่งช่วยให้ผู้อ่านที่จะเห็นว่าพระเยซูได้ไปยังฝั่งตะวันออก (ต่างชาติ) ของทะเลสาบนั้น (เปรียบเทียบ [มก. 7:31](#)) อีกครั้งหนึ่ง “มหาชน” พวกคนเจ็บป่วยของพวกเขามาหาพระเยซูเพื่อการรักษา พระองค์กระทำกรเหล่านี้แห่งการรักษาอย่างอิสระ (“แล้วพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หาย”) การอ้างอิงถึงผู้คนที่สรรเสริญ “พระเจ้าของชนชาติอิสราเอล” เป็นข้อบ่งชี้หนึ่งที่ว่าผู้คนส่วนใหญ่เป็นคนต่างชาติ พวกเขาเห็นการเชื่อมโยงระหว่างพระเยซูและพระเจ้าของอิสราเอล เขตทศบุรีด้านตะวันออกของทะเลกาลิลีเป็นคนต่างชาติอย่างหนาแน่นในประชากร

ทำไมพระเยซูได้รักษาคนต่างชาติอย่างอิสระที่นั่นในเมื่อส่วนก่อนหน้านั้นพระองค์แสดงถึงการสงวนท่าทีที่จะทำอย่างนั้น? อย่างไม่สงสัยแล้ว พระองค์กล่าวว่าสิ่งที่พระองค์ได้ทำต่อหญิงชาวคานาอันก็เพื่อผลประโยชน์ของพวกเขาสาวกของพระองค์ และที่จะให้โอกาสแก่เธอที่จะสำแดงความเชื่อมากของเธอ *ต่อหน้าพวกเขา*

การเลี้ยงคน 4,000 คนของพระเยซู 15:32-39 (เปรียบเทียบกับ มก. 8:1-10)

ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้เลี้ยงคน 5,000 คน แต่นั่นอยู่ใกล้ชายฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลสาบกาลิลี ที่ที่ผู้คนส่วนใหญ่เป็นคนยิว (14:13-21) ตอนนี้พระองค์ได้เลี้ยงคน 4,000 คนบนชายฝั่งตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี ที่ที่ผู้คนส่วนใหญ่เป็นคนต่างชาติ

“แม้ว่าการอัศจรรย์ทั้งสองได้ถูกกระทำในแนวทางเดียวกัน และเป็นหมายเหตุที่สำคัญที่ว่าพระเยซูทรงมีอำนาจเหนือธรรมชาติเหนือสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นต่างๆ ในเรื่องราวแรกดูเหมือนว่าพระองค์เป็นห่วงที่ว่าพวกเขาควรเข้าใจการที่พวกเขาต้องพึ่งพาพระองค์อยู่เสมออย่างสิ้นเชิงเพียงไร ถ้าพวกเขาจะทำสิ่งที่พระองค์จะให้พวกเขาทำ และในเรื่องราวที่สองดูเหมือนว่าพระองค์จะประณามพวกเขาโดยทางอ้อมสำหรับการขาดความเห็นอกเห็นใจของพวกเขาเกี่ยวกับความจำเป็นของโลกต่างชาติ”^[955]

การเลี้ยงคน 5,000 คน	การเลี้ยงคน 4,000 คน
คนยิวเป็นหลัก	คนต่างชาติเป็นหลัก
ในกาลิลีใกล้กับเบธไซดา	ในทศบุรี
ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว	ขนมปังเจ็ดก้อนกับปลาเล็กๆสองสามตัว
เศษอาหาร 12 กระบุง	เศษอาหาร 7 กระบุง
ผู้คนอยู่กับพระเยซูหนึ่งวัน	ผู้คนอยู่กับพระเยซูสามวัน
ฤดูใบไม้ผลิ	ฤดูร้อน
คนยิวพยายามที่จะทำให้พระเยซูเป็นกษัตริย์	ไม่มีการตอบสนองอันเป็นที่นิยม

15:32-33 อีกครั้งหนึ่งมัทธิวเรียกความสนใจไปที่ “ความสงสาร” ของพระเยซู (ข้อ 32; เปรียบเทียบ 9:36) เป็นที่ชัดเจนว่าฝูงชนไม่ได้กลับไปบ้าน ณ เวลามีดคำแต่ได้นอนบนไหล่เขาเพื่อจะอยู่ใกล้กับ

พระเยซู นี่นำเสนอภาพของมหาชนที่ยืนในแถวเป็นเวลาหลายวันต่อครั้งเพื่อจะได้รับการช่วยเหลือจากพระเยซู พวกเขาบางคนก็อ่อนแอทางร่างกายเนื่องจากการขาดอาหาร

คำถามของพวกเขาทำให้ผู้อ่านประหลาดใจเนื่องจากว่าเมื่อไม่นานมานี้พระเยซูได้เลี้ยงคน 5,000 คนและผู้หญิงและเด็กๆ บางทีความเป็นจริงที่ว่าฝูงชนส่วนใหญ่เป็นต่างชาติ ได้นำให้พวกเขาที่จะสรุปว่าพระเยซูจะไม่ทำอย่างเดียวกันสำหรับพวกเขาอย่างที่พระองค์ได้ทำเพื่อคนยิว นี่อาจเป็นจริงโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวต่อหญิงชาวคานาอันเกี่ยวกับลำดับความสำคัญของคนยิวในแผนงานแผ่นดินของพระเจ้า ถ้าพวกเขาคิดถึง “การเลี้ยงคน 5,000 คน” เป็น *การลืมนรสล่่วงหน้า* ถึงงานเลี้ยงของแผ่นดินสวรรค์ บางทีพวกเขาได้คิดว่ามันเป็นประสบการณ์ของคนยิวโดยเฉพาะ

หรือบางที เนื่องจากพระเยซูว่ากล่าวฝูงชนสำหรับการแค่ต้องการอาหารเท่านั้น (และไม่ใช้การหล่อเลี้ยงฝ่ายวิญญาณ) หลังจากการเลี้ยงคน 5,000 คน พวกเขาไม่ได้ถือว่าพระองค์จะทำซ้ำการอัศจรรย์นั้น (เปรียบเทียบ [ยน. 6:26](#)) อย่างไม่สงสัยแล้ว ความเชื่อที่จำกัดของสาวกก็เป็นองค์ประกอบอีกด้วย (เปรียบเทียบ 16:5-12)

15:34-39

มัทธิวเขียนว่าครั้งนี้พวกเขากรวบรวมเศษอาหารไว้ในตะกร้าประเภทที่แตกต่างออกไป คำกรีก *สปูริตาส* บรรยายถึงตะกร้าที่ทำมาจากพืชจำพวกกกชนิดหนึ่งที่คนต่างชาติใช้เพื่อใส่ปลาและอาหารอื่นๆ (เปรียบเทียบ [กจ. 9:25](#)) ใน 14:20 พวกเขาใช้ *กอฟฟินัส* ซึ่งเป็นตะกร้าที่คนยิวใช้เพื่อใส่อาหารที่สามารถกินได้อย่างน้อยก็ในโรม[956] นี่เป็นข้อบ่งชี้อีกอย่างหนึ่งที่ว่าผู้ฟังที่นี่ส่วนใหญ่เป็นคนต่างชาติ

บางทีมีความสำคัญบางอย่างในจำนวนตะกร้าของเศษอาหารที่พวกเขาได้รวบรวม ถ้า “12” ใน 14:20 แสดงถึง 12 เผ่าของอิสราเอล “เจ็ด” ตะกร้าเหล่านี้อาจแสดงถึงเครื่องหมายแห่งการกระทำที่สร้างสรรค์ของพระเจ้าอย่างเช่นในเจ็ดวันของการทรงสร้าง อย่างไรก็ตาม การแสดงสัญลักษณ์นี้ก็แทบจะไม่มี ความหมายอย่างยิ่ง (เปรียบเทียบ [วว. 1:20](#))

อย่างเช่นแต่ก่อน ทุกคนได้รับจำนวนที่พอเพียงที่จะกิน (“และได้กินอิ่ม”) อีกครั้งหนึ่ง มัทธิวบันทึกแก่จำนวนของผู้ชายที่ปรากฏซึ่งเหมาะสมกับการคิดของคนยิว บางทีฝูงชนทั้งหมดมีจำนวนระหว่าง 8,000 ถึง 16,000 คน

สถานที่ตั้งของ “เมืองมาคาดาน” ไม่เป็นที่รู้จัก (ข้อ 39) บางทีมันอยู่บนด้านตะวันตกของทะเลสาบนั้น ซึ่งเป็นด้านของคณิวเนื่องจากความขัดแย้งกับพวกฟาริสีและพวกสะดูสีได้ติดตามมา นักอรรถาธิบายบางคนเชื่อว่ามาคาดานเป็นอย่างเดียวกันกับมักดาลาซึ่งเป็นบริเวณที่อยู่ทางเหนือของทิเบเรียสบนชายฝั่งตะวันตกของกาลิลี[957] บางคนเดาว่านี่เป็นเมืองเกิดของมารีย์ชาวมักดาลา

เหตุการณ์นี้คงได้ทำให้พวกสาวกประทับใจด้วยพระมหากรุณาของพระเจ้าในการรับมือกับคนต่างชาติ แน่แน่นอนว่าแผนงานแผ่นดินของพระองค์ได้รวมถึงพวกเขาถึงแม้ว่าอยู่ในบทบาทรอง บทบาทของพวกเขาในฐานะสาวกจะรวมถึงพันธกิจต่อคนต่างชาติเช่นเดียวกับคณิว พวกเขามีความรับผิดชอบทางพันธกิจอย่างเดียวกันต่อทั้งสองกลุ่มเชื้อชาติ

“ถ้าคำพิพากษาของพระเยซูเกี่ยวกับลูกและสุนัขเปิดเผยแก่ *ลำดับความสำคัญ* ในการเลี้ยง จากนั้นมันก็ยากที่จะต่อต้านการสรุปที่ว่าในการเลี้ยงคนสี่พันคนนั้นพระเยซูกำลังแสดงให้เห็นว่าพระพรสำหรับคนต่างชาติกำลังเริ่มต้นที่จะปรากฏขึ้น”[958]

ความเป็นจริงที่ว่า *โมเสส* และ *เอลีชา* แต่ละคนได้กระทำการอัศจรรย์แห่งการเลี้ยงทั้งสองควรได้ยกพระเยซูไปสู่สถานะอย่างน้อยก็เท่าเทียมกับ *พวกเขา* ในความคิดของผู้คน (เปรียบเทียบ อพย. 16; กฉว. 11; [2 พกษ. 4:1-7, 38-44](#)) นำเสียดาย คนส่วนใหญ่ทั้งคณิวและคนต่างชาติมาหาพระเยซูต่อไปเพื่อจะได้รับการช่วยเหลือทางกายภาพเท่านั้น

7. การต่อต้านของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี 16:1-12

ย้อนกลับไปในเขตแดนของคณิว พระเยซูเผชิญกับการโจมตีอีกครั้งหนึ่งจากพวกผู้นำทางศาสนาของอิสราเอล

การเรียกร้องใหม่สำหรับหมายสำคัญ 16:1-4 (เปรียบเทียบ มก. 8:11-12)

16:1 มัทธิวนำ “พวก ฟาริสีและสะดูสี” ด้วยคำนำหน้าที่เจาะจงเดี่ยวในดัวบทกรีก โครงสร้างนั้นบ่งบอกว่าพวกเขากระทำด้วยกัน นั่นก็ไม่ใช่ธรรมดาเนื่องจากว่าพวกเขาเป็นศัตรูทางการเมืองและทางศาสนศาสตร์ (เปรียบเทียบ [กจ. 23:6-10](#)) อย่างไรก็ตาม บางครั้งปฏิบัติร่วมกัน

เปลี่ยนแปลงศัตรูไปสู่พันธมิตร (เปรียบเทียบ [ลก. 23:12](#); [สดด. 2:2](#)) ตัวแทนของทั้งสองฝ่ายก็จัดตั้งสภาเซนเฮดริน ซึ่งเป็นสภาปกครองคนยิวที่สูงที่สุดในอิสราเอล (เปรียบเทียบ [กจ. 23:6](#)) เป็นที่ชัดเจนว่าคณะผู้แทนนี้ที่มาจากเยรูซาเล็มเป็นตัวแทนกลุ่มที่เป็นทางการมากที่สุดของพวกเขา ผู้นำทางศาสนาที่มีอิทธิพลว่ามาหาพระเยซูจนถึงบัดนี้

ชายเหล่านี้ได้มาทดสอบพระเยซูโดยเฉพาะ (คำกรีก *เปรีคชนเทส*) เพื่อจะแสดงถึงใครที่พระองค์ทรงเป็น โดยทำให้พระองค์อยู่ภายใต้การทดสอบที่พวกเขาได้วางแผนไว้ (เปรียบเทียบ 4:1, 7) พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีได้ขอหมายสำคัญจากพระเยซูก่อนหน้านี้ (12:38) ตอนนี้พวกฟาริสีและสะดูสีขอให้พระองค์ที่จะทำ “หมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์” คนยิวเชื่อว่าพวกปีศาจสามารถทำนายสำคัญในโลกได้ แต่พระเจ้าเท่านั้นสามารถทำนายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ได้ [\[959\]](#) โดยพื้นฐานแล้วคนยิวมองหาหมายสำคัญในฐานะการรับรองของพระเจ้าที่ว่าพระเจ้ากำลังทำงานผ่านผู้ที่แสดงตัวว่ากล่าวเพื่อพระองค์ (เปรียบเทียบ [1 คร. 1:22](#))

16:2-3

พระเยซูแนะนำว่าผู้วิจารณ์ของพระองค์ไม่ได้ต้องการหมายสำคัญพิเศษเนื่องจากว่าหลายสิ่งซึ่งไปยังพระองค์ที่เป็นพระเมสสิยาห์ พวกเขาสามารถตีความ “ท้องฟ้า” ดีพอเพื่อจะทำนายถึงสิ่งที่ “สภาพอากาศ” จะเป็นเหมือนอะไรในไม่ช้า อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่สามารถตีความสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในท่ามกลางพวกเขาดีพอที่จะรู้ว่าพระเมสสิยาห์ของพวกเขาได้ปรากฏ หลักฐานที่ว่าพวกเขาไม่สามารถหยั่งรู้หมายสำคัญแห่งกาลเวลาก็คือว่าพวกเขาขอหมายสำคัญ

“มันน่าประหลาดใจที่ว่าในความหลากหลายที่กว้างของแควดวงของความรู้ที่แตกต่างกัน มนุษย์สามารถเฉลียวฉลาดและรับรู้ได้อย่างมาก กระนั้นในขอบเขตของความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าก็อยู่ในความมืดจริงๆ การอธิบายถึงสภาพอันหลังที่น่าเศร้าใจก็จะไม่พบได้ในการขาดความสามารถทางปัญญา อย่างเช่นในกรณีของพวกฟาริสีและสะดูสีเช่นเดียวกับทุกวันนี้ มีหลักฐานที่ตรวจสอบได้และเข้าใจได้สำหรับบรรดาผู้ที่เปิดต่อมันและผู้ที่ยอมรับมัน ประเด็นในความรู้ถึงพระเจ้าไม่ใช่ปัญหาแต่เป็นการรับ” [\[960\]](#)

“หมายเหตุสำคัญแห่งกาลเวลา” ที่พวกผู้นำทางศาสนาของอิสราเอลล้มเหลวที่จะเข้าใจคืออะไร? การปรากฏและการเทศนาของยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นหมายเหตุสำคัญสองอย่าง ยอห์นได้บอกพวกผู้นำเหล่านี้ว่า *ท่าน* เป็น ความสำเร็จแห่งคำเผยพระวจนะของอิสยาห์เกี่ยวกับผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเมสสิยาห์ ([อสย. 40:3](#); [มธ. 3:1-12](#)).^[961] พระเยซูได้ระบุว่ายอห์นเป็นผู้ล่วงหน้ามาก่อนเช่นกัน (11:14) การงานของพระเยซูเป็นหมายเหตุอีกอย่างหนึ่งที่ว่ากษัตริย์ได้มาถึง และพระเยซูได้ชี้ถึงสิ่งนี้ (12:28) สุดท้าย คำเผยพระวจนะ 69 สัปดาห์ของดาเนียลควรถูกทำให้ผู้ศึกษาเหล่านี้แห่งภาคพันธสัญญาเดิมที่จะตื่นตัวถึงความเป็นจริงที่ว่า การปรากฏของพระเมสสิยาห์มาใกล้แล้ว ([ดนล. 9:25-26](#); เปรียบเทียบ [ยน. 5:30-47](#); [8:12-20](#))

16:4

พระเยซูปฏิเสธที่จะให้หมายเหตุสำคัญที่ผู้วิจารณ์ของพระองค์ต้องการ “หมายเหตุ” เดียวที่พวกเขาจะได้รับจะเป็น “หมายเหตุสำคัญของโยนาห์” เมื่อพระเยซูได้เป็นขึ้นจากตาย (เปรียบเทียบ 12:38-42)

“หมายเหตุสำคัญเดียวต่อเมืองนีนะเวห์ก็คือคำเตือนที่จริงจังเกี่ยวกับการพิพากษาที่ใกล้เข้ามาและการเรียกสู่การกลับใจใหม่ของเขา และเป็นหมายเหตุเดียวในตอนนี หรือ ‘จะไม่ประทานหมายเหตุแก่คนยุคนี้’^[มก. 8:12] เป็นการเรียกที่เตือนถึงการพิพากษาและการเรียกแห่งความรักสู่การกลับใจใหม่”^[962]

“หมายเหตุสำคัญของโยนาห์เป็น *โยนาห์เองและข่าวสารของเขาจากพระเจ้า* เป็นการปรากฏตัวของผู้เผยพระวจนะและข่าวสารที่ถูกนำมาซึ่งได้เปลี่ยนชีวิตสำหรับผู้คนแห่งเมืองนีนะเวห์

“ดังนั้นสิ่งที่พระเยซูกำลังกล่าวก็คือว่าหมายเหตุสำคัญของพระเจ้าคือ *พระเยซูเองและข่าวสารของพระองค์*”^[963]

“การอัศจรรย์ต่างๆจะทำให้การยืนยันที่ที่มีความเชื่อ ไม่ใช่ที่ที่มีความไม่เชื่อที่จงใจ”^[964]

พระเยซูถอนตัวอีกครั้งหนึ่งในการตอบสนองต่อการต่อต้าน อย่างไรก็ตาม ครึ่งนี้มีทิวาใช้คำที่หนักแน่นกว่า (*คาทาเลโท*) ซึ่งหมายถึง “ละเลยหรือละทิ้ง” พระเยซูหันหลังให้แก่พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้เพราะว่าพวกเขาไร้ความหวังและไม่สามารถแก้ไขได้^[965] นี่จะเป็นการถอนตัวครั้งสุดท้ายและสำคัญที่สุดของพระเยซูจากกาลิลีก่อนการเดินทางสุดท้ายของพระองค์ไปทางใต้ยังกรุงเยรูซาเล็ม (19:1) พระองค์อยู่นอกกาลิลีจนถึง 17:20 เมื่อพระองค์กลับไปที่นั้นจากทางเหนือ

คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับหลักคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี 16:5-12 (เปรียบเทียบ มก. 8:13-26)

16:5-7 การแปลของฉบับแปล NIV เกี่ยวกับข้อ 5 ก็ชัดเจนกว่าการแปลของฉบับแปล NASB “เมื่อข้ามฟากไปแล้ว” บรรยายถึงสิ่งที่ตามมาว่าเกิดขึ้นไม่ว่าระหว่างการเดินทางบางทีโดยทางเรือหรือหลังจากนั้น พระเยซูยังคิดถึงความขัดแย้งแต่ก่อนกับพวกฟาริสีและพวกสะดูสี แต่พวกสาวกของพระองค์คิดถึงอาหาร โดยพื้นฐานแล้ว “ผงฟู” หรือเชื้อหมักเป็นตัวอย่างประกอบของบางสิ่งที่เล็กซึ่งกระจายอย่างอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้และมีผลกระทบมาก (เปรียบเทียบ [อพย. 34:25](#); [ลนต. 2:11](#); [1 คร. 5:6-8](#)) พวกสาวกอาจไม่ได้เข้าใจสิ่งที่พระเยซูหมายถึงเพราะว่าพวกเขาคิดในแง่ตามตัวอักษร แต่พระองค์กล่าวอย่างเปรียบเทียบ บางทีพวกเขายังคงคิดถึงคำแนะนำของพระเยซูเกี่ยวกับภารกิจของพวกเขาใน 10:9-11.^[966] ความเป็นไปได้ก็อีกอย่างหนึ่งก็ตามมา

“พวกเขาคิดว่าถ้อยคำของพระคริสต์ได้บ่งบอกว่าในมุมมองของพระองค์นั้นพวกเขาไม่ได้ *สึม* ที่จะเอาขนมปังมาแต่ได้ตั้งใจที่จะละเลยที่จะทำอย่างนั้นเพื่อที่จะ ‘แสวงหาหมายสำคัญจากพระองค์’ เกี่ยวกับความเป็นพระเมสสิยาห์แห่งพระเจ้าของพระองค์ เพื่อที่จะบังคับให้พระองค์ที่จะแสดงหมายสำคัญแห่งการจัดเตรียมที่อัสจรรยในความต้องการของพวกเขาเหมือนกับพวกฟาริสีและพวกสะดูสี ความคลางแคลงใจเล็กน้อยแสดงถึงสิ่งที่อยู่ในความคิดของพวกเขา และชี้ไปยังอันตรายของพวกเขา ในการตอบของพระองค์ สิ่งนี้อธิบายถึงการที่พระเยซูว่ากล่าวพวกเขาไม่ใช่สำหรับความต้องการอย่างที่สุดเกี่ยวกับการหยั่งรู้ แต่สำหรับ ‘ความเชื่อน้อย’ เท่านั้น”^[967]

อิทธิพลที่แพร่หลายของทั้งพวกฟารีสีและพวกสะดูสีก็เป็นการใส่ใจในทางโลก[968] บางทีนี่เป็นสิ่งที่พระเยซูเตือนพวกสาวกของพระองค์ที่จะหลีกเลี่ยง เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาเชื่อว่าพระองค์หมายถึงว่าพวกเขาไม่ควรซื้อขนมปังจากผู้คนที่เป็นของทั้งสองกลุ่มนี้

16:8-12

บางทีการว่ากล่าวของพระเยซูเกิดจากความล้มเหลวของพวกสาวกที่จะเชื่อว่าพระองค์สามารถจัดเตรียมขนมปังเพื่อพวกเขา แม้ว่าพวกเขาได้เป็นพยานถึงการอัศจรรย์แห่งการเลี้ยงถึงสองครั้ง นี่เป็นความผิดพลาดที่รุนแรงสำหรับพวกเขา (เปรียบเทียบ 6:30)

“ไม่เหมือนหมายสำคัญต่างๆที่พวกฟารีสีเรียกร้อง การอัศจรรย์ต่างๆที่พระเยซูทำก็ไม่ได้บังคับกับความเชื่อ แต่บรรดาผู้ที่มีความเชื่อจะรับรู้ถึงความสำคัญของสิ่งเหล่านั้น”[969]

พวกสาวกไม่ได้รับรู้ถึงความสำคัญของสิ่งเหล่านั้น นั่นคือพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้สามารถจัดเตรียมเพื่อผู้คนของพระองค์ได้ ในสิ่งนี้ ท่าทีของพวกเขาไม่ได้แตกต่างอย่างมากกับท่าทีของพวกฟารีสีและพวกสะดูสี

พระเยซูไม่ได้อธิบายการเปรียบเทียบของพระองค์แก่พวกสาวก แต่ในฐานะอาจารย์ที่ดีพระองค์กล่าวซ้ำมันซึ่งบังคับให้พวกเขาที่จะคิดเกี่ยวกับความหมายของมันอย่างลึกซึ้งมากขึ้น มัทธิวจจัดเตรียมการศึกษาเพื่อผู้อ่านของท่าน (ข้อ 12) แม้ว่าพวกฟารีสีและพวกสะดูสีแตกต่างในหลายประเด็นเกี่ยวกับศาสนศาสตร์ พวกเขาก็ถือความเชื่อถือบางอย่างที่เหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “คำสอนของพวกฟารีสีและสะดูสี” ที่พระเยซูเตือนพวกสาวกถึงนั้นก็เป็ความสงสัยต่อการเปิดเผยของพระเจ้าที่ได้ส่งผลต่อความล้มเหลวที่จะยอมรับพระเมสสิยาห์ ผู้วิจารณ์เหล่านี้พยายามที่จะทำให้กษัตริย์และแผ่นดินของพระองค์เข้ากับความคิดล่วงหน้าและสิ่งที่ชอบของพวกเขา แทนที่จะยอมรับพระองค์อย่างทีภาคพันธสัญญาเดิมนำเสนองพระองค์

ส่วนนี้ของพระกิตติคุณนี้ (13:54—16:12) เน้นถึงการต่อต้านที่ต่อเนื่องและมากขึ้นต่อกษัตริย์ มัทธิวบ้นทีกว่าพระเยซูถอนตัวจากการต่อต้านนี้สองครั้ง (14:13; 15:21) ในทั้งสองเหตุการณ์ พระองค์ดำเนินการที่จะฝึกฝนพวกสาวกของพระองค์ต่อไป ครั้งแรกพระองค์ปรนนิบัติต่อคนยิวและครั้งที่สองพระองค์ปรนนิบัติต่อคนต่างชาติ การต่อต้านเกิดขึ้นจากคนยิว (13:54-58) จากคนโรมัน (14:1-12) และอย่างรุนแรงที่สุดจากพวกผู้นำทางศาสนาภายในลัทธิยิว (15:1-9; 16:1-4) การปฏิเสธของกลุ่มสุดท้ายนี้ในที่สุดก็หนักแน่นจนพระเยซูละทิ้ง

พวกเขา (16:4) จากตอนนี้ไป พระองค์ก็จัดจ่อที่การเตรียมพวกสาวกของพระองค์สำหรับสิ่งที่อยู่ข้างหน้า พวกเขาเนื่องจากการปฏิเสธของอิสราเอลที่มีต่อพันธกิจของพวกเขา

ข. คำแนะนำของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์รอบๆกาลิลี 16:13—19:2

เกือบในฐานะผู้ลี้ภัยจากพวกศัตรูของพระองค์ พระเยซูพาพวกสาวกของพระองค์ไปยังปลายทางเหนือที่ไกลจากอิทธิพลของคนยิว ซึ่งเป็นสถานที่ทางเหนือมากที่สุดซึ่งพระเยซูไปเยี่ยม ณ ที่แห่งนี้ อย่างที่ไกลจากกรุงเยรูซาเล็มและจากปฏิปักษ์ของพระเยซูเท่าที่เป็นไปได้ พระเยซูดำเนินการที่จะให้การเปิดเผยที่สำคัญต่อพวกเขาต่อไปเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ข้างหน้าสำหรับพวกเขาและพระองค์ ที่นี้เปโตรจะทำการกล่าวยอมรับที่ยิ่งใหญ่ถึงอัตลักษณ์แท้จริงของพระเยซู ส่วนในกรุงเยรูซาเล็มไปทางใต้ คนยิวจะปฏิเสธอัตลักษณ์ของพระองค์ ในที่พักอาศัยที่ปลอดภัยนี้ พระเยซูเปิดเผยเกี่ยวกับตัวบุคคลของพระองค์ แผนการของพระองค์และหลักการต่างๆของพระองค์ในฐานะพันธกิจที่ถูกละทิ้งของอิสราเอลแก่สาวกสิบสองคนมากขึ้น

1. คำแนะนำเกี่ยวกับบุคคลของพันธกิจ 16:13-17 (เปรียบเทียบ มก. 8:27-29; ลก. 9:18-20)

16:13 “เขตเมืองซีซารียาฟิลิปปี” อยู่ห่างจากกาลิลีไปทางเหนือ 25 ไมล์^[970] พลเมืองส่วนใหญ่เป็นคนต่างชาติ เฮโรด ฟิลิป ที่สองเจ้าเมืองของเขานั้น ได้ขยายเมืองที่เล็กกว่าบนสถานที่ตั้ง ณ เขิงเขาของภูเขาเฮอร์โมนชื่อ ปานีอัธ ระดับความสูงของเมืองนี้ก็ 1,150 ฟุตเหนือระดับน้ำทะเล เขาได้ตั้งชื่อมันใหม่ว่า “ซีซารียา” ในการให้เกียรติแก่ซีซาร์ และมันกลายมาเป็นที่รู้จักกันว่า “ซีซารียาฟิลิปปี” ในความแตกต่างจากซีซารียาบนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน คือ ซีซารียา เซบัสเต (ซึ่งเป็นที่ยุติกันว่า ซีซารียา ปาเลสตีนาและ ซีซารียา มาริทิมาอีกด้วย)^[971]

เนื่องจากว่าก่อนหน้านี้พระเยซูได้ใช้ชื่อเรียก “บุตรมนุษย์” เกี่ยวกับพระองค์เอง คำถามของพระองค์ต้องหมายถึง “ผู้คนกล่าวว่าเราเป็นใคร?” พวกสาวกก็ตอบอย่างสอดคล้อง

“พระองค์ [พระเยซู] ปรารถนาให้พวกเขา [สาวกสิบสองคน] ที่จะอุทิศตนอย่างดีพอใช้ต่อหลักคำสอนเกี่ยวกับ *ความเป็นพระเมสสิยาห์* ของพระองค์ ก่อนการดำเนินการต่อไปที่จะกล่าวในแง่ที่เรียบง่ายในหัวข้ออันไม่เป็นที่ต้องการแห่ง *การตาย* ของพระองค์”^[972]

16:14

มีความคิดเห็นที่แตกต่างหลายอย่างเกี่ยวกับใครที่พระเยซูทรงเป็น บางคนซึ่งรวมถึงเฮโรด แอนทิปาสเชื่อว่าพระองค์เป็น “ยอห์นผู้ให้บัพติศมา” ที่เป็นขึ้นจากตาย (14:2) คนอื่นๆเชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นความสำเร็จแห่งคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับ “เอลียาห์” นั่นคือ ผู้ล่วงหน้านำมาก่อน ของพระเมสสิยาห์ (มถก. 4:5-6; เปรียบเทียบ มธ. 3:1-3; 11:9-10; 17:10-13) บางคนสรุปว่า พระเยซูทรงเป็น “เยเรมีย์” ที่เป็นขึ้นจากตาย บางทีเนื่องจากความคล้ายคลึงกันระหว่างสองคน และพันธกิจของพวกเขา ยกตัวอย่างเช่น ทั้งสองคนค่อนข้างวิจารณ์อิสราเอลโดยทั่วไป และ ทั้งสองรวมสิทธิอำนาจและการทนทุกข์ไว้ในพันธกิจของพวกเขา[973]

“เยเรมีย์ได้ถูกคาดหวังโดยบางคนที่จะปรากฏและรื้อฟื้นเรือที่เขาได้ซ่อนไว้
อย่างที่เขาเชื่อกันโดยทั่วไป (2 มัคคาบี 2:1-8)”[974]

คนยิวคนอื่นๆอีกคิดว่าพระเยซูทรงเป็นผู้เผยพระวจนะที่เป็นขึ้นจากตายบางคน น่าสนใจที่พวกเขาไม่ได้ตอบว่าบางคนกล่าวว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ความคิดเห็นนั้นไม่ใช่ความคิดเห็นอันเป็นที่นิยม ซึ่งสะท้อนถึงความไม่เชื่อที่แพร่หลายในอิสราเอล

“สิ่งที่เราต้องตระหนักก็คือว่า การกล่าวยอมรับเกี่ยวกับศาสนศาสตร์ พระคริสต์ไม่ใช่ชัดเจน คำหรือขาว มันเป็นไปได้ที่จะกล่าวถึงพระเยซูด้วยชื่อ เรียกเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์บางอย่างโดยปราศจากความเชื่อมั่นที่สมบูรณ์ หรือในขณะที่ยังถือความเข้าใจผิดหลักบางอย่างเกี่ยวกับธรรมชาติของความ เป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ และดังนั้นก็หยุดยั้งเว้นแต่ความจงรักภักดี ที่ไร้คุณสมบัติหรือการกล่าวยอมรับอย่างเปิดเผย”[975]

16:15-16

“พวกท่าน” ในข้อ 15 อยู่ในตำแหน่งแรกที่เน้นในดัวบทกรีก และมันเป็นพหูพจน์ ดังนั้น เปโตรก็ตอบส่วนหนึ่งในฐานะผู้พูดแทนพวกสาวกอีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ 15:15) เปโตร กล่าวว่าเขาเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็น “พระคริสต์” คือพระเมสสิยาห์ที่ภาคพันธสัญญาเดิมได้ ทำนายไว้ ซึ่งเป็นความหวังของอิสราเอล (เปรียบเทียบ 1:1) การใช้ชื่อเต็มของเปโตรคือ “ซีโมน เปโตร” ของมัทธิวที่นั่นเน้นถึงความสำคัญของการป่าวประกาศของสาวก

เปโตรนิยามพระเยซูต่อไปว่า “พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” นี่เป็นการระบุที่เจาะจงมากขึ้นถึงพระเยซูในฐานะพระเจ้ายิ่งกว่า “พระบุตรของพระเจ้า” หรือ “บุตรของพระเจ้า (14:33) รูปแบบชื่อเรียกเหล่านั้นละคำถามเปิดไว้เกี่ยวกับพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าในแง่ไหน บ่อยครั้งคนยิวอธิบายถึงพระเจ้าของพวกเขาว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ซึ่งตรงกันข้ามกับรูปเคารพที่ตาย โดยการอ้างอิงถึงพระเจ้าในแนวทางนี้ เปโตรไม่ได้ให้ความสงสัยไว้เกี่ยวกับว่า “พระเจ้า” ทรงเป็นพระบิดาของพระเยซู พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว เนื่องจากว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ก็ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ กษัตริย์เหนือแผ่นดินในโลกที่ได้คาดหวังไว้อันยาวนาน (เปรียบเทียบ [2 ซมอ. 7:14](#); [อสย. 9:6](#); [ยรม. 23:5-6](#); [มีคา. 5:2](#)) เปโตรแสดงออกถึงความเชื่อที่ว่าพระเยซูทรงเป็นทั้งพระเมสสิยาห์และพระเจ้า พระเยซูเพิ่งได้อ้างอิงถึงพระองค์เองว่าเป็น “บุตรมนุษย์” (ข้อ 13) แต่เปโตร มองว่าพระองค์ทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้า”

“ในเขตเมืองซีซารียาฟิลิปปี ซึ่งเป็นศูนย์กลางสำหรับการนมัสการพระบัน (อย่างที่ก่อนหน้านี้ได้เป็นศูนย์กลางการนมัสการพระบาอัลของคนคานาอัน) ชื่อเรียก [“พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”] คงได้มีเสียงสะท้อนที่พิเศษขณะที่แสดงถึงพระเจ้าเที่ยงแท้จากพระอื่นๆทั้งหมด”[\[976\]](#)

บางทีนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่แนวคิดที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ได้เข้าไปในความคิดของเปโตร พวกเขาได้ติดตามพระเยซูซึ่งหวังว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ([ยน. 1:41, 45, 49](#)) อย่างไรก็ตาม อย่างที่เราได้เห็นนั้นพวกเขาได้รับความตระหนักและความเชื่อมั่นที่มากขึ้นที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์อย่างแท้จริง (เปรียบเทียบ 14:33) การชื่นชมของพวกเขาถึงความหมายโดยนัยของความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์จะเติบโตต่อไปตราบเท่าที่พวกเขามีชีวิต แม้ว่าการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูได้ส่งผลกระทบต่อพวกเขา ดำเนินก้าวที่ใหญ่ต่อไปในความเข้าใจนี้ การกล่าวยอมรับที่ยิ่งใหญ่ของเปโตรที่นี่เป็นเกณฑ์มาตรฐานที่สำคัญในความเข้าใจและความเชื่อของพวกเขา

“มัทธิวแสดงให้เห็นว่าในขณะที่สาธารณชนในอิสราเอลไม่ได้ต้อนรับพระเยซูและเข้าใจพระองค์อย่างผิดๆ ในฐานะเป็นผู้เผยพระวจนะ เปโตรในฐานะผู้พูดแทนพวกเขาก็กล่าวยอมรับพระเยซูถึงการเป็นพระบุตรของ

พระเจ้าอย่างถูกต้องและเปิดเผยว่ามุมมองที่ประเมินของพวกสาวกเกี่ยวกับ
อัตลักษณ์ของพระเยซูก็อยู่ในแนวร่วมกับมุมมองที่ประเมินของพระเจ้า
[เปรียบเทียบ 3:17; 17:5]”[977]

16:17

“เป็นสุข” (คำกรีก *มาคาริออส*) ระบุถึงใครคนหนึ่งผู้ซึ่งพระเจ้าโปรดปรานอย่างพิเศษและผู้ซึ่ง
ชื่นชมความสุข (เปรียบเทียบ (เปรียบเทียบ 5:3-11) มันไม่ใช่การป่าวประกาศถึงการอวยพร
หรือพระพรที่พิเศษต่อเปโตรสำหรับการตอบอย่างที่ท่านได้ตอบ[978] อย่างไรก็ตาม ข้อ 19
เปิดเผยว่าเปโตรจะได้รับบำเหน็จสำหรับการกล่าวยอมรับของท่าน “บาร์ โจนัส” เป็นการถอด
ตัวอักษรภาษากรีกของคำฮีบรู *บาร์ โยนาห์* ซึ่งหมายถึง “บุตรของโยนาห์” (รูปแบบสั้นสำหรับ
โยฮานัน) คำกล่าวนี้เน้นถึงธรรมชาติมนุษย์ของเปโตร พระเยซูใช้ชื่อเต็มสำหรับเปโตรเท่านั้น
เมื่อพระองค์มีบางสิ่งที่สำคัญอย่างมากที่จะกล่าวต่อท่าน (เปรียบเทียบ [ยน. 1:42](#); [21:15](#))

เปโตรได้รับความเข้าใจอ่องแท้นี้เกี่ยวกับพระเยซูที่ท่านเพิ่งได้แสดงออกไป เพราะว่าพระเจ้า
ได้ให้สิ่งนั้นแก่ท่าน (เปรียบเทียบ 11:27; เปรียบเทียบ [ยน. 6:44](#)) มันไม่ได้มาจากเปโตรเอง
“เนื้อหนังและเลือด” เป็นสำนวนฮีบรูสำหรับมนุษย์ในฐานะสิ่งมีชีวิตที่ต้องตาย (เปรียบเทียบ [1
คร. 15:50](#); [กท. 1:16](#); [อฟ. 6:12](#); [ฮบ. 2:14](#)). [979] พระเยซูรับรู้ว่าการกล่าวยอมรับของเปโตรมา
จากความเข้าใจอ่องแท้นี้ที่พระเจ้าประทานให้ อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ข้อความเช่นนั้นทั้งหมด
เกี่ยวกับพระเยซูที่ได้จำเป็นหรือจำเป็น (เปรียบเทียบ 21:9; 27:54)

2. คำแนะนำเกี่ยวกับแผนการของกษัตริย์ 16:18—17:13

พระเยซูดำเนินการที่จะสร้างความเชื่อของพวกสาวกโดยทันที ตอนนี้พวกเขาพร้อมสำหรับข้อมูลมากขึ้น
พระองค์ให้การเปิดเผยใหม่แก่พวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่ยู่ข้างหน้าเพื่อว่าพวกเขาจะพร้อมสำหรับมัน

การเปิดเผยเกี่ยวกับคริสตจักร 16:18-20

16:18

“เราบอกท่านว่า” (เปรียบเทียบ 5:18, 20, 22, 28, 32, 34, 39, 44; 8:10) อาจบ่งบอกว่าพระเยซูจะ
ดำเนินการการเปิดเผยที่พระบิดาได้เริ่มต้นต่อไป อย่างไรก็ตาม วลีนี้ปรากฏที่อื่นเมื่อความ
ตรงข้ามนั้นไม่ได้ถูกกล่าวถึง อย่างไม่สงสัยนั้น อย่างน้อยแล้วมันหมายถึงว่าพระเยซูกำลังจะ

สอนความจริงที่สำคัญบางอย่างแก่พวกสาวก เปโตรได้ทำการป่าวประกาศของท่านและตอนนี้ พระเยซูจะทำการป่าวประกาศของพระองค์

พระเยซูดึงความสนใจไปที่ชื่อของเปโตรเพราะว่าพระองค์กำลังจะทำการเล่นคำเกี่ยวกับมัน ชื่อภาษาอังกฤษ “Peter” เป็นการถอดตัวอักษรของชื่อภาษากรีก *Petros Petros* แปลคำอารเมค *kepa* คำนี้ที่ถูกแปลไปสู่ภาษากรีกคือ *Kephas* ที่ซึ่งเราได้รับ “Cephas” ในภาษาอังกฤษ (ยน. 1:42; และข้ออื่นๆ) คำอารเมค *kepa* เป็นชื่อหายากในสมัยของพระเยซู (เปรียบเทียบ 4:18) มันหมายถึง “หิน” ชื่อเล่นของเปโตรคือ “เหมือนหิน” *Petros* ตามปกติหมายถึง “หิน” ในภาษากรีกก่อนคริสเตียน แต่ *kepa* ซึ่งเป็นฐานของภาษากรีกก็หมายถึง “หิน (ขนาดใหญ่)” (เปรียบเทียบ 7:24)”[980] มันไม่ถูกต้องที่จะกล่าวว่าชื่อ “เปโตร” อธิบายถึงหินขนาดเล็ก

“ตามปกติ *Petros* เป็นการแยกออกที่เล็กกว่าของหินก้อนใหญ่ แต่ต้องไม่มีการสร้างประเด็นจากสิ่งนี้มากเกินไปเนื่องจากบางทีพระเยซูพูดภาษาอารเมคต่อเปโตรซึ่งไม่ได้ก่อให้เกิดความแตกต่างเช่นนั้น (*Kepha*)”[981]

มีสามมุมมองหลักเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของ “ศิลานี้” มุมมองแรกก็คือว่าเปโตรเป็นศิลานั้น [982] ชื่อของเปโตรหมายถึง “ศิลา” ดังนั้นอัตลักษณ์นี้ดูเหมือนปกติในบริบท ยิ่งกว่านั้น การกล่าวยอมรับของเปโตรถึงพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์และการยืนยันที่ตามมาของพระเยซูถึงการกล่าวยอมรับของท่านก็ชี้ไปในทิศทางนั้นอีกด้วย เปโตรได้กลายมาเป็นสาวกที่นำในคริสตจักรเริ่มแรก (กจ. 1-12) ซึ่งเป็นข้อโต้แย้งที่สามของมุมมองนี้ ความหลากหลายของมุมมองนี้ก็เป็นดังต่อไปนี้:

“... เปโตรเป็นศิลาแต่ในแง่ที่พิเศษ ท่านไม่ได้เป็นศิลาที่คริสตจักรถูกสร้างขึ้น ศิลานั้นเป็นพระเจ้า ท่านเป็นศิลารฐานเริ่มแรกของคริสตจักรทั้งหมด... ในอีกนัยหนึ่ง เปโตรเป็นสมาชิกคนแรกของคริสตจักรและในแง่ที่คริสตจักรทั้งหมดก็ถูกสร้างบนท่าน”[983]

อย่างไรก็ตาม เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูตั้งใจให้มีความหมายที่แตกต่างสองอย่างสำหรับ “เปโตร” และ “ศิลา” มัทธิวบันทึกความแตกต่างทางภาษาอารเมคในภาษากรีก ถ้าพระเยซูได้ต้องการที่จะระบุว่าเปโตรเป็นศิลาที่พระองค์จะสร้างคริสตจักรของพระองค์ขึ้น วิธีที่ชัดเจน

ที่สุดที่จะทำสิ่งนี้ได้เป็นการที่จะใช้คำเดียวกัน ประการที่สอง ในขณะที่การกล่าวยอมรับของเปโตรกระตุ้นความคิดเห็นของพระเยซูเกี่ยวกับการสร้างคริสตจักรของพระองค์บนศิลา นั่นก็ไม่ได้ตั้งเปโตรไว้ในตำแหน่งที่มีสิทธิพิเศษท่ามกลางพวกสาวก พระเยซูไม่เคยปฏิบัติต่อเปโตรราวกับว่าท่านครอบครองตำแหน่งอันโปรดปรานในคริสตจักรเพราะว่าท่านทำการกล่าวยอมรับนี้ ประการที่สาม บรรดาผู้เขียนภาคพันธสัญญาใหม่ไม่เคยเชื่อมโยงการเป็นผู้นำของเปโตรในคริสตจักรเริ่มแรกกับการกล่าวยอมรับของท่าน นั่นขึ้นอยู่กับทางเลือกสรรของพระเจ้า คำสั่งของพระเยซูที่จะเสริมกำลังพี่น้องของท่าน (ลก. 22:32) และบุคลิกภาพของเปโตร

มุมมองที่สองก็คือว่าพระเยซูหมายถึงว่าความจริงที่เปโตรกล่าวยอมรับนั้นคือพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์และพระเจ้านั้นเป็นศิลา[984] ในความชอบของมันนั้นจุดยืนนี้มีค่าที่แตกต่างซึ่งพระเยซูใช้สำหรับ “ศิลา” และคำนำหน้าเฉพาะ “นี้” หลัง “ศิลา” อย่างที่ระบุถึงบางสิ่งในบริบทที่มาก่อนทันที ยิ่งกว่านั้น การอ้างอิงอื่นๆของภาคพันธสัญญาใหม่ถึงรากฐานของคริสตจักรสามารถอ้างอิงถึงความจริงเกี่ยวกับตัวบุคคลและงานของพระเยซู (รม. 9:33; อฟ. 2:20; 1 ปต. 2:5-8)

อย่างไรก็ตาม การเรียก “ความจริงเกี่ยวกับพระเยซู” ว่า “ศิลา” เมื่อพระเยซูเพิ่งได้เรียกเปโตรว่า “ศิลา” ดูเหมือนสับสนอย่างไม่จำเป็น ความหลากหลายของมุมมองนี้ก็คือแนวคิดที่ว่าความเชื่อที่เปโตรเพิ่งได้แสดงออกเป็นศิลา[985] การเพิ่มเติมของ “นี้” หลัง “ศิลา” ทำให้ความสับสนเพิ่มขึ้นเท่านั้น ยิ่งกว่านั้น พระคัมภีร์ตอนอื่นๆของภาคพันธสัญญาใหม่ที่อ้างอิงถึงรากฐานของคริสตจักรไม่เคยระบุว่ารากฐานนั้นเป็นความจริงเกี่ยวกับพระเยซูหรือความเชื่อในพระเยซู พระคัมภีร์ตอนเหล่านั้นชี้ไปยังสิ่งอื่น

นี่นำเราไปยังมุมมองที่สามและสิ่งที่ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นมุมมองที่ดีที่สุด ซึ่งเป็นการแก้ไขต่อปัญหาที่นักตีความหลายคนเชื่อว่า พระเยซูเอง เป็น “ศิลา” ที่นี้[986] พวกผู้เผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิมเปรียบพระเมสสิยาห์กับศิลา (สดด. 118:22; อสย. 28:16) และพระเยซูอ้างว่าเป็นศิลานั้น (21:42) เปโตรเองระบุว่าพระเยซูเป็นศิลานั้น (กจ. 4:10-12; 1 ปต. 2:5-8) อย่างที่เปาโลระบุ (รม. 9:32-33; 1 คร. 3:11; 10:4; อฟ. 2:20) ประการที่สอง การตีความนี้อธิบายถึงการที่สองคำที่แตกต่างแม้ว่าเกี่ยวข้องกันสำหรับ “ศิลา” ประการที่สาม มุมมองนี้ให้เหตุผล

สำหรับการใช้คำว่า “นี้” เนื่องจากพระเยซูทรงปรากฏเมื่อพระองค์ตรัสต่อคำเหล่านี้ ประการที่สี่ ภาคพันธสัญญาเดิมใช้การเปรียบเทียบเกี่ยวกับศิลาเพื่อจะอธิบายถึงพระเจ้า ([ฉธบ. 32:4, 15, 18, 30, 31, 37](#); [2 ซมอ. 22:2](#); [สดด. 18:2, 31, 46; 28:1](#)) เนื่องจากว่าเปโตรเพิ่งได้กล่าวยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า มันคงเป็นเรื่องปกติสำหรับพระเยซูที่จะใช้การเปรียบเทียบเกี่ยวกับพระเจ้านี้เพื่อจะพรรณนาถึงพระองค์เอง

ผู้วิจารณ์ของมูมมอญนี้ชี้ว่าการตีความนี้ทำให้พระเยซูผสมการเปรียบเทียบของพระองค์ พระเยซูกลายเป็นทั้งรากฐานของคริสตจักร และ ผู้สร้างของคริสตจักร อย่างไรก็ตาม ภาคพันธสัญญาใหม่อ้างอิงถึงพระเยซูอย่างชัดเจนว่าเป็นรากฐานของคริสตจักรในที่อื่นๆ ([รม. 9:33](#); [1 คร. 3:11](#); [1 ปต. 2:5-8](#)) และพระเยซูอ้างอิงถึงพระองค์ว่าเป็นผู้สร้างของคริสตจักรที่นี้ ประการที่สอง สำหรับผู้ตีความบางคน ข้อความของเปาโลที่ว่าพระเจ้าทรงสร้างคริสตจักรขึ้นบนรากฐานของบรรดาอัครทูตและบรรดาผู้เผยพระวจนะ ไม่ยอมรับพระเยซูในฐานะรากฐาน ([อฟ. 2:20](#)) อย่างไรก็ตาม พวกอัครทูตและพวกผู้เผยพระวจนะเป็นรากฐานในแง่ที่สอง นั่นคือพระเยซูทรงเป็นศิลาหลัก (ศิลามุมเอก) ที่ซึ่งพวกเขาจัดเตรียมรากฐานรอบๆ นั้นอีกด้วย (เปรียบเทียบ [1 คร. 3:10-11](#)) ประการที่สาม ความโดดเด่นของเปโตรท่ามกลางพวกสาวกและในคริสตจักรเริ่มแรกดูเหมือน (สำหรับบางคน) จะโต้แย้งพระเยซูถึงการเป็นรากฐานที่นี้ แม้กระนั้น เปโตรเป็นคนแรกท่ามกลางคนเท่าเทียมกันเท่านั้น การเป็นผู้นำของท่านในคริสตจักรก็ไม่ได้แตกต่างจากการเป็นผู้นำของอัครทูตคนอื่นๆ อย่างที่บรรดาผู้เขียนของภาคพันธสัญญาใหม่นำเสนอมัน

คำไขถัดไปในข้อที่สำคัญนี้คือ “คริสตจักร” การปรากฏของคำนี้ (คำกรีก *เอกเคเลซิอา*) ในพระกิตติคุณทั้งสี่ก็อยู่ที่นี้และใน [18:17](#).[\[987\]](#) คำกรีกนี้อ้างอิงถึงกลุ่มคนที่ถูกเรียกออกมาเพื่อจุดประสงค์ที่เจาะจง มันมาจากคำกรีก *เอกคาเลโอ* “เรียกออกจาก” บรรดาผู้แปลฉบับเซปทัวจินต์ใช้มันเกี่ยวกับอิสราเอล ([ฉธบ. 4:10](#); [ยชว. 9:2](#); [วนจ. 20:2](#); และข้ออื่นๆ; เปรียบเทียบ [กจ. 7:38](#)).[\[988\]](#) ในภาคพันธสัญญาใหม่มันอ้างอิงถึงกลุ่มประชาชนที่ไม่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จทางศาสนา ([กจ. 19:39](#)).[\[989\]](#) อย่างไรก็ตาม พระเยซูใช้มันที่นี้ด้วยความหมายใหม่

“... *เอกเคเลซิอา* เป็นคำที่เป็นไปได้เท่านั้นที่จะแสดงออกถึงกลุ่มคนที่เป็
คริสเตียนในฐานะที่แตกต่างจากคนยิว . . . พระองค์เพิ่งได้สิ้นสุดพันธกิจต่อ

สาธารณชนของพระองค์ในกาลิลี ได้พาพวกสาวกในการเดินทางไกลตาม ลำพัง และกำลังจะไปยังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับความตั้งใจที่ปฏิญาณไว้ของ การถูกฆ่า ไม่มีเวลาไหนที่จะเหมาะสมสำหรับการเตรียมบรรดาผู้ติดตาม ของพระองค์ที่จะกลายมาเป็นกลุ่มคนใหม่ ซึ่งแยกตัวจากทั้งฝูงชนและจาก เจ้าหน้าที่พลเรือนและทางศาสนา”[990]

พระเยซูใช้คำว่า *เอคเคเลซียา* เพื่อจะอ้างอิงถึงอัตลักษณ์ใหม่ที่ยังไม่ได้ปรากฏขึ้น พระองค์ตรัส ว่าพระองค์จะสร้างคริสตจักรในอนาคต พระองค์จะยังไม่สถาปนาแผ่นดินของพระองค์ขึ้นบน โลก แต่พระองค์จะ “สร้าง” “คริสตจักร” ของพระองค์

“คำว่า *สร้าง* ก็สำคัญอีกด้วยเพราะว่ามันบ่งบอกถึงการสร้างที่ละน้อย คริสตจักรภายใต้การแสดงสัญลักษณ์ของศิลาที่มีชีวิตซึ่งกำลังถูกสร้างขึ้นบน พระคริสต์ที่เป็นศิลารากฐานอย่างที่ถูกบ่งชี้ไว้ใน [1 เปโตร 2:4-8](#) นี้จะต้องเป็น จุดประสงค์ของพระเจ้า *ก่อน* การเสด็จมาครั้งที่สองในความตรงกันข้ามกับ อาณาจักรพันปีที่จะตามหลังการเสด็จมาครั้งที่สอง”[991]

ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระเยซูอ้างอิงถึงคริสตจักรว่าเป็นของพระองค์เองในแง่ที่พิเศษโดยการเรียกว่า “คริสตจักรของเรา” พระเยซูเปิดเผยถึงการมีอยู่ขององค์กรใหม่นี้เป็นเวลาครั้งแรกใน ประวัติศาสตร์ ไม่มีการเปิดเผยของภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการมีอยู่ของคริสตจักร พระเยซู ได้นำสิ่งนี้ไปสู่การมีอยู่เพราะว่าอิสราเอลได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของพวกเขาและดังนั้น พระเจ้าจะเลื่อนแผ่นดินของพระเจ้าบน โลกนี้ออกไป ในช่วงนั้นพระเยซูจะสร้างอัตลักษณ์ ใหม่อย่างสิ้นเชิง พระองค์เองจะเป็นทั้งรากฐานและผู้สร้างของสิ่งนั้น

“คริสตจักร” ของพระเยซูไม่ใช่อย่างเดียวกันกับ “แผ่นดิน” ของพระองค์ เป็นสิ่งน่าสนใจที่ว่า นักวิชาการบางคนที่ไม่เป็นผู้เชื่อตามยุคก็ยอมรับสิ่งนี้[992] พระเยซูคงได้ตรัสว่า “เราจะสร้าง แผ่นดินของเรา” ถ้าคริสตจักรเป็นระยะแรกของแผ่นดินที่กำลังมาบนโลกของพระองค์ แต่ คริสตจักรไม่ใช่ส่วนหนึ่งของแผ่นดินนั้น มันเป็นสิ่งที่แยกกัน พระเยซูจะสร้างอัตลักษณ์ใหม่ (ในวันฟื้นเทออสต์) แต่พระองค์แค่เลื่อนแผ่นดินออกไป ซึ่งจะมาสู่การมีอยู่ ณ การเสด็จมา ครั้งที่สองของพระองค์หลังจากที่พระองค์ได้รับคริสตจักรไปยังสวรรค์ ([ยน. 14:1-3](#)) “พวก คริสเตียน” (พวกผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตในยุคคริสตจักร) จะกลับมาพร้อมกับพระเยซูคริสต์ ณ การ

เสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ และจะมีส่วนร่วมในแผ่นดินแห่งพระเมสสิยาห์ของพระองค์ บนโลกในร่างกายที่มีศักดิ์ศรี (เปรียบเทียบ 1 ธส. 4:17)

ในการใช้ตามพระคัมภีร์ “ประตู” อ้างอิงถึงป้อมปราการ (ปฐม. 22:17; สดค. 127:5) “เฮเดส” เป็นสถานที่แห่งวิญญูณที่จากไป (เปรียบเทียบ 5:22; 11:23) รวมกันแล้วคำเหล่านี้อ้างอิงถึง ความตายและการตาย (โยบ 17:16; 38:17; สดค. 9:13; 107:18; อสย. 38:10).[993] เป็นที่ ชัดเจนว่าพระเยซูหมายถึงว่าอำนาจแห่งความตาย ซาตานและสมุนรับใช้ของมันซึ่งทำการที่มี พลังมากที่สุดของพวกเขาเกี่ยวกับการต่อต้านชีวิตจะไม่มีชัยเหนือคริสตจักร คริสตจักรไม่ สามารถตายได้ ข้อความนี้คาดหวังถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู เช่นเดียวกับการเป็นขึ้น และการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติของคริสตจักร [994] แม้กระทั่งความตายของพระเยซูจะไม่ กันพระองค์ไว้จากการสร้างคริสตจักร คริสตจักรของพระเยซูจะเป็นคริสตจักรที่มีชีวิต อย่างที่ พระยาเวห์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ (เปรียบเทียบ ข้อ 16)

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าพระเยซูหมายถึงว่า คริสตจักรจะสำเร็จในการพิชิตการต่อต้านทั้งหมดที่ คริสตจักรเผชิญ:

“กองทัพที่บุกกรุกและโอบล้อมไม่ได้แบกประตูเมืองของมันไปพร้อมกับมัน มันคือนรกหรือเฮเดส ซึ่งเป็นอาณาจักรของความมืดที่ถูกโอบล้อมโดย กองทัพของความสว่างผู้กำลังดำเนินสงคราม *เชิงรุก ไม่ใช่ เชิงรับ* อยู่และมี พระสัญญาที่ให้แก่พวกเขาที่ว่า ‘ประตูแห่งนรกจะไม่มีชัย’”[995]

นี่คือทุกสิ่งที่พระเยซูได้เปิดเผยเกี่ยวกับคริสตจักรที่นี่ พระองค์เพียงแค่นำการเปิดเผยใหม่ นี้แก่พวกเขาอย่างที่ชาวไร่หว่านเมล็ด การคิดทั้งหมดของพวกเขาได้เป็นเรื่องเกี่ยวกับ แผ่นดินสวรรค์มาตลอด ที่จะกล่าวเกี่ยวกับคริสตจักรมากขึ้นในตอนนี้น่าจะได้ทำให้พวกเขา สับสนอย่างไม่จำเป็น พระเยซูจะจัดเตรียมการเปิดเผยมากขึ้นเกี่ยวกับคริสตจักรในภายหลัง (เปรียบเทียบ 18; ยน. 14—16)

16:19

พระเยซูเริ่มต้นการกล่าวถึง “แผ่นดินสวรรค์” ใหม่ เมื่อเปโตรได้ยื่นถ้อยคำเหล่านี้เป็นครั้งแรก บางทีท่านคิดว่าเมื่อพระเยซูสถาปนาแผ่นดินของพระองค์ ท่านคงจะได้รับตำแหน่งที่สำคัญ

แห่งสิทธิอำนาจในนั้น นั่นคือสิ่งที่พระเยซูได้สัญญาจริงๆ แผ่นดินสวรรค์ที่นี้เป็นแผ่นดิน (พันปี) ของพระเมสสิยาห์อย่างเดียวกัน ที่พระเยซูได้กล่าวถึงเนื่องจากว่าพระองค์ได้เริ่มต้นพันธกิจต่อสาธารณชนของพระองค์ มันไม่ใช่คริสตจักร

เปโตรไม่ได้รับบำเหน็จแห่ง พลัง เหนือสาวกคนอื่นๆ ในคริสตจักรสำหรับการกล่าวยอมรับพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้า แม้ว่าท่านเพ็ดเพลินกับ เกียรติ ท่ามกลางพวกเขา (เปรียบเทียบ กจ. 2:14; 4:8; 15:7).[996] พระพรของท่านไม่ใช่สิทธิอำนาจที่เหนือกว่าในคริสตจักร แต่เป็นตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจใน แผ่นดินสวรรค์ (เทียบเท่ากับพวกอัครทูตคนอื่นๆ; เปรียบเทียบ 19:27-28) การแนะนำถึงหัวข้อแผ่นดินสวรรค์ของพระเยซูที่นี้อีกช่วยให้พวกสาวกเข้าใจว่าคริสตจักรจะไม่แทนที่แผ่นดินสวรรค์

“เราต้อง . . . ระมัดระวังที่จะไม่ระบุ เอกคเลซียา เข้ากับแผ่นดินสวรรค์ ไม่มีอะไรที่นี่ที่จะบ่งบอกถึงการระบุเช่นนั้น . . . เปโตรจะได้รับกุญแจแห่งแผ่นดินสวรรค์ แผ่นดินสวรรค์ที่นี้อย่างเช่นที่อื่นๆ ในพระกิตติคุณนี้จะต้องถูกเริ่มเป็นทางการเมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาเหนือเมฆแห่งฟ้าสวรรค์ . . . ในอีกด้านหนึ่ง เอกคเลซียา เป็นสังคมของพวกสาวกของพระคริสต์ ผู้ซึ่งจะต้องรอคอยมัน และผู้ซึ่งจะเข้าไปในมันเมื่อมันมา คริสตจักรได้ถูกสร้างบนความจริงแห่งความเป็นพระบุตรของพระเจ้า คริสตจักรจะต้องป่าวประกาศแผ่นดินสวรรค์ที่กำลังมา ในแผ่นดินสวรรค์นั้นเปโตรควรถือกุญแจที่ให้สิทธิอำนาจ”

[997]

ในไม่ช้าหลังจากเหตุการณ์นี้ พระเยซูบอกสาวกคนอื่นๆ ว่าพวกเขาก็มีอำนาจที่จะ “กล่าวห้าม” และ “กล่าวอนุญาต” อีกด้วย (18:18; เปรียบเทียบ ยน. 20:23) พระองค์ให้การเปิดเผยนี้ในบริบทของคำสอนในเรื่องการลงวินัยของคริสตจักร ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าสาวกทั้งหมดผู้ซึ่งได้กลายมาเป็นอัครทูตในคริสตจักรก็แบ่งปันสิทธิอำนาจของเปโตรในแผ่นดินสวรรค์ [998]

จากการตามอย่างออกัสตินนั้น คริสตจักร โรมันคาทอลิกเทียบเท่าคริสตจักร (โรมันคาทอลิก) กับแผ่นดินสวรรค์ ผู้ที่อยู่ในนิยายโปรเตสแตนต์ที่ตามอย่างออกัสตินในเรื่องรายนี้นั้นคือ ผู้ไม่เชื่อยุคพันปีเช่นเดียวกับผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูมาก่อนยุคพันปีหลายคน (ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูมาก่อนยุคพันปีแบบพันธสัญญาหรือประวัติศาสตร์และผู้เชื่อตามยุคแบบตามลำดับ) ก็เทียบเท่าคริสตจักรกับแผ่นดินสวรรค์อีกด้วย อย่างน้อยก็ในบางระดับ ผู้เชื่อตามยุคแบบบรรทัดฐาน

ส่วนใหญ่ยอมรับว่า ณ ปัจจุบันนี้เป็นรูปแบบที่ลึกลับของแผ่นดินสวรรค์ที่ซึ่งคริสตจักรเป็นส่วนหนึ่ง แต่นั่นไม่ใช่แผ่นดินพันปีของพระเมสสิยาห์

“กุญแจต่างๆ” ที่นี้บางทีแสดงถึงสิทธิอำนาจของเปโตรที่จะยอมรับหรือปฏิเสธการรับเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ กุญแจเหล่านั้นอาจแสดงถึงสิทธิอำนาจของท่านที่จะทำการจัดเตรียมที่เหมาะสมเพื่อครอบครัวอีกด้วย[999] ในกิจการเราเห็นท่านเปิดประตูไปสู่คริสตจักรเพื่อคนยิว (กจ. 2) คนสะมาเรีย (กจ. 8) และคนต่างชาติ (กจ. 10; 15) ทุกคนที่เข้าไปในคริสตจักรในที่สุดจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ ดังนั้นเปโตรเริ่มต้นที่จะใช้สิทธิอำนาจนี้เมื่อคริสตจักรเกิดขึ้น[1000] อภิสัทย์ของพระเยซูในฐานะพระผู้พิพากษาที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ (เปรียบเทียบ 3:11-12; [ยน. 5:22, 30](#); [วว. 19:21](#))

บางที “กุญแจต่างๆ” อ้างอิงถึงสิทธิอำนาจทางศาลที่ผู้อารักขาใหญ่ของกษัตริย์ได้ใช้ในโลกรโบราณ ([อสย. 22:15, 22](#); เปรียบเทียบ [วว. 1:18; 3:7](#)).[1001] พวกเขาสามารถอนุญาตให้ผู้คนที่ จะเข้าไปอยู่ต่อหน้ากษัตริย์หรือให้ทางเข้าแก่พวกเขาไปยังบริเวณบางที่และสิทธิพิเศษบางอย่าง ในฐานะพระผู้พิพากษาของมนุษยชาติทั้งหมด พระเยซูให้สิทธิอำนาจนี้แก่เปโตรแน่นอนว่าอัครทูตคนอื่นๆบางคนใช้สิทธิอำนาจนั้นอีกด้วย (18:18; [กจ. 14:27](#)) แต่เปโตรมีสิทธิพิเศษเริ่มแรกของการทำสิ่งนั้น

“ภาพวาดตามธรรมเนียมของเปโตรในฐานะคนเฝ้าประตู ณ ประตูที่มีไข่มุกก็ขึ้นอยู่กับ การเข้าใจผิดถึง ‘แผ่นดินสวรรค์’ ที่นี้ในฐานะการระบุถึงชีวิตหลังความตายมากกว่าการแสดงถึงการปกครองของพระเจ้าบนโลกท่ามกลางประชากรของพระองค์”[1002]

ปัญหาถัดไปในข้อนี้คือการผูกมัดและการปลดปล่อย แรกสุด การแปลที่เหมาะสมของตัวบทกรีกคืออะไร? หลักฐานที่ดีที่สุดซึ่งไปยังฉบับแปล: “สิ่งใดที่ท่านผูกมัดในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งใดที่ท่านปลดปล่อยในโลก สิ่งนั้นก็จะได้รับปลดปล่อยในสวรรค์” [1003] “สิ่งใด” ดูเหมือนจะรวมถึงผู้คนและสิทธิพิเศษเมื่อพิจารณาถึงการที่ภาคพันธสัญญาเดิมอธิบายถึงการให้กุญแจของผู้อารักขา

พวกรับบีแห่งสมัยของพระเยซูบ่อยครั้งได้กล่าวถึงการผูกมัดและการปลดปล่อยในแง่ของการห้ามและการอนุญาต[1004] ดังนั้นพระเยซูจึงได้หมายถึงว่าสิ่งใดที่เปโตรห้ามที่จะสำเร็จในโลกก็ได้ถูกห้ามในสวรรค์แล้ว เพราะว่าเปโตรจะกล่าวเพื่อพระเจ้าและป่าวประกาศน้ำพระทัยของพระองค์ สิ่งใดที่ท่านอนุญาตที่จะสำเร็จในโลกก็ได้ถูกอนุญาตในสวรรค์สำหรับเหตุผลอย่างเดียวกันแล้ว ปัญหาที่มีกับมุมมองนี้ก็คือว่าตั้งแต่เวลานี้ไปเปโตรไม่ได้กล่าวและทำสิ่งที่ถูกต้องเสมอ (กท. 2:11) ผู้ถือนิกายโรมันคาทอลิกใช้การตีความนี้เพื่อจะได้แย้งว่าเมื่อเปโตรและบรรดาผู้สืบทอดของท่าน คือสันตะปาปาทั้งหลายกล่าว *ด้วยอำนาจตามตำแหน่ง* พวกเขา กำลังใช้กฎเกณฑ์ต่างๆแห่งแผ่นดินสวรรค์

โจเซฟตีความการผูกมัดและการปลดปล่อยว่าเป็นการลงโทษและการอภัยโทษ ไม่ใช่สำหรับการป่าวประกาศว่าการกระทำต่าง ๆ นั้นถูกกฎหมายหรือไม่ถูกกฎหมาย[1005] เราเห็นเปโตรใช้อำนาจเหล่านี้ในพระธรรมกิจการคือ ท่านลงโทษอานาเนียและสัปปิรา (กจ. 5:1-11) และอภัยโทษโครเนลิอัส (นั่นคือ ป่าวประกาศว่าโครเนลิอัสเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าเมื่อเขาวางใจในพระเยซูคริสต์ ; กจ. 11:17)

“อำนาจสองอย่างเหล่านี้—ทางกฎหมาย [นั่นคือ การผูกมัดและการปลดปล่อย] และทางศาล [นั่นคือ การอภัยโทษและการกักไว้]—ซึ่งเป็นของเจ้าหน้าที่เป็นรับบี ตอนนี้พระคริสต์ส่งผ่านไปยังพวกอัครทูตของพระองค์ ไม่ใช่ในการเสสร้างของสิ่งเหล่านั้นแต่ในความเป็นจริงของสิ่งเหล่านั้น ครั้งแรกต่อเปโตรที่นี้ในฐานะตัวแทนของพวกเขา และครั้งที่สองต่อคริสตจักรหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์[ยน. 20:23]”[1006]

ภายหลังพระเยซูบอกพวกสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าพวกท่านจะอภัยบาปของใคร บาปของพวกเขาก็จะได้รับการอภัย ถ้าท่านไม่อภัยบาปของใคร บาปของพวกเขาก็จะไม่ได้รับการอภัย” (ยน. 20:23) ถ้อยคำเหล่านี้ดูเหมือนจะอธิบายสิ่งที่การผูกมัดและการปลดปล่อยหมายถึง (เปรียบเทียบ 2 คร. 5:18; 10:6).[1007]

“นักเทศน์ทุกคนใช้กฎเกณฑ์ต่างๆแห่งแผ่นดินสวรรค์เมื่อเขาป่าวประกาศในแง่ของความรอดในพระคริสต์”[1008]

“กฤษฎาต่างๆของแผ่นดินสวรรค์คืออะไร? กฤษฎาเหล่านั้นได้ถูกมอบแก่ ซิโมน เปโตรเท่านั้นใช่ไหม? ไม่ใช่ พระเยซูมอบกฤษฎาเหล่านั้นแก่บรรดาผู้ที่ ทำการกล่าวยอมรับอย่างเดียวกันที่เปโตรได้ทำการกล่าว นั่นคือบรรดาผู้ที่ รู้จักพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด ถ้าคุณเป็นบุตรของพระเจ้า คุณก็มี กฤษฎาต่างๆเช่นเดียวกับใครก็ตามที่มีกฤษฎาต่างๆ กฤษฎาต่างๆเป็น เครื่องหมายแห่งสิทธิอำนาจของตำแหน่งของพวกธรรมาจารย์ผู้ตีความ พระคัมภีร์แก่ผู้คน (ดู [นทม. 8:2-8](#)) ทุกวันนี้คริสเตียนทุกคนมีพระคัมภีร์และ ดังนั้นก็มีกฤษฎาต่างๆ ถ้าเราขยับยั้งพระวณะ เราก้ ‘ผูกมัดในโลก’ ถ้าเราให้ พระวณะ เราก้ ‘ปลดปล่อยในโลก’ ไม่มีใครหรือคริสตจักรใดมีกฤษฎาต่างๆ จนถึงการกันผู้เชื่อคนอื่นๆทั้งหมดออกไป”[\[1009\]](#)

อีกมุมมองหนึ่งที่เป็นไปได้ไม่น้อยกว่าก็คือว่า นี่เป็นพระสัญญาที่ว่าเปโตรจะบรรลุได้ในแผ่นดิน ของพระเมสสิยาห์เท่านั้น

“... ข้อนี้เป็นพระสัญญาแก่เปโตรเกี่ยวกับที่แห่งสิทธิอำนาจในแผ่นดินทาง โลกในอนาคต ด้วยพระสัญญานี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ให้พื้นฐานของการ ตัดสินใจต่างๆที่ท่านควรจะทำการตัดสินใจ เปโตรจะหยั่งรู้สิ่งที่เป็นความคิด ของพระเจ้าและจากนั้นก็ตัดสินอย่างสอดคล้อง”[\[1010\]](#)

เปโตรอาจจะไปถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าในกรณีที่จะจงต่างๆของการให้คำพิพากษาใน แผ่นดินของพระเมสสิยาห์ บางที่ท่านจะปรึกษาพระคัมภีร์หรือได้รับถ้อยคำโดยตรงจาก พระเยซูผู้จะอยู่ในโลกและปกครองในตอนนั้น จากนั้นท่านจะป่าวประกาศการตัดสินใจของ ท่าน ด้วยการป่าวประกาศของท่าน เปโตรจะให้หรือขยับยั้งสิ่งใดก็ตามที่อาจเกี่ยวข้องในการ พิพากษา แต่ท่านจะป่าวประกาศสิ่งที่สิทธิอำนาจของพระเจ้าได้ตัดสินใจแล้วอย่างแท้จริง เปโตรได้ทำบางอย่างของสิ่งนี้ในประวัติศาสตร์เริ่มแรกของคริสตจักร (เปรียบเทียบ [กจ. 5:1-11; 8:20-24](#)) สาวกทั้งหมดจะมีหน้าที่ทางศาลที่คล้ายกัน ในแผ่นดินสวรรค์ (19:27-28) ยิ่งกว่านั้น คริสเตียนทุกคนจะมีหน้าที่ทางศาลบางอย่างในแผ่นดินสวรรค์ ([1 คร. 6:2-3](#))

คำเตือนของพระเยซูในข้อนี้ดูเหมือนจะขัดแย้งกับจุดประสงค์ของพระองค์ที่จะสำแดงพระองค์ เองในฐานะพระเมสสิยาห์ต่ออิสราเอลสำหรับการยอมรับของพวกเขา (เปรียบเทียบ [มก.](#)

8:30; ลก. 9:21) พระเยซูต้องการให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะรักษา “ความลับเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์” ไว้ นั่นคือ พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระเยซูไม่ได้พยายามที่จะปกปิดอัตลักษณ์แท้จริงของพระองค์ แต่พระองค์ควบคุมการที่ผู้คนจะตอบสนองต่อพระองค์ (เปรียบเทียบ 12:38-39; 16:4) ถ้าพวกสาวกได้เผยแพร่ว่าพระเยซูแห่งนาซาเร็ธเป็นพระเมสสิยาห์ บางคนคงได้พยายามที่จะเกณฑ์พระเยซูให้เป็นผู้ถือสหภาพทางการเมือง อย่างไรก็ตาม พระเยซูต้องการให้ผู้คนที่จะมาเชื่อในพระองค์เนื่องจากถ้อยคำที่พระองค์ได้กล่าวและงานที่พระองค์ได้ทำ (เปรียบเทียบ 11:4, 25-26) สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องมือที่พระเจ้าได้กำหนดไว้เพื่อจะให้ความเข้าใจอ่องแท้เกี่ยวกับพระเจ้าแก่ผู้คนผู้่อัตลักษณ์ของพระเยซู (11:27) อย่างที่เปโตรได้ประสบ (ข้อ 17)

“ตรงกันข้ามกับการใช้ผิดโดยทั่วไปถึงความลับเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ มันไม่ใช่จุดประสงค์ของพระเยซูที่จะปกปิดอัตลักษณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพระองค์ เป็นจุดประสงค์ของพระองค์ที่จะจัดตั้งการกระทำและถ้อยคำที่บรรจโดยสัญลักษณ์ไว้ต่อหน้าอิสราเอลซึ่งบ่งบอกถึงคำถามเรื่อยไปว่า พวกท่านว่าเราเป็นใคร?”[\[1011\]](#)

พระเยซูต้องการให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะอยู่ภายในวิถีทางและความจำกัดที่พระองค์ได้กำหนดแก่พระองค์เองสำหรับการเปิดเผยตนเองของพระองค์ พวกเขาไม่ควรร้องขอการยอมรับพระเยซูของผู้คนเนื่องจากความรื้อร่นเกี่ยวกับชาตินิยม หรือการคาดหวังเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์แบบผิดๆ แต่เนื่องจากความเชื่อที่ยังรากในความเข้าใจ ความเป็นนิมของพระเยซูในระดับผิวเผินอาจล้ดวงจรไม้กางเขน หลังจากการตายและการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู พวกสาวกสามารถถือเอาการเข้าหาที่เสริมมากขึ้นสู่การเรียกให้ผู้คน ไปสู่การกลับใจใหม่และความเชื่อ (เปรียบเทียบ 10:27) เป็นที่ชัดเจนว่าพวกสาวกเข้าใจถึงอันตรายของผู้คนที่ยอมรับพระเยซูเนื่องด้วยเหตุผลที่ผิวเผิน แต่พวกเขาไม่เข้าใจถึงการคุกคามของการล้ดวงจรไม้กางเขนอย่างี่ส่วนถัดไปแสดงให้เห็น[\[1012\]](#)

“ทำไมเป็นการห้ามนี้? เพราะว่าแม้ว่าพวกสาวกเข้าใจถึงใครที่พระเยซูทรงเป็นอย่างถูกต้อง กระนั้นพวกเขาก็ยังไม่รู้ว่าสิ่งที่สำคัญต่อความเป็นพระบุตร

ของพระเจ้าของพระเยซูคือการตายที่บนกางเขน ดังนั้น ณ จุดนี้พวกเขาก็ไม่มีสถานะที่จะออกไปและสร้างสาวกจากประชาชาติทั้งหมด”[1013]

“ในส่วนที่สองของเรื่องราวของพระองค์ (4:17—16:20) มัทธิวบอกถึงพันธกิจของพระเยซูที่มีต่ออิสราเอล (4:17—11:1) และบอกถึงการปฏิเสธพระเยซูของอิสราเอล (11:2—16:20) จาก การที่ถูกส่งไปยังอิสราเอลนั้น พระเยซูก็สอน เทศนาและรักษา (4:23; 9:35; 11:1) พระองค์เรียกพวกสาวกของพระองค์อีกด้วยและแต่งตั้งพวกเขาไปสู่พันธกิจในอิสราเอลซึ่งทำตามแบบอย่างของพระองค์เอง (4:17—11:1) อย่างไรก็ตาม การตอบสนองของอิสราเอลต่อพระเยซูก็คือการตอบสนองแห่งการปฏิเสธ (11:2—16:20) ถึงแม้ในขณะนั้นอิสราเอลปฏิเสธ พวกเขา ก็ประหลาดใจและคาดเดาเกี่ยวกับว่าพระองค์ทรงเป็นใคร อย่างผิดพลาดแล้ว พวกผู้นำทางศาสนาคิดว่าพระองค์เป็นผู้หนึ่งที่กระทำการสมรู้ร่วมคิดกับซาตาน (9:34; 12:24) และมวลชนชาวยิวจินตนาการว่าพระองค์เป็นผู้เผยพระวจนะ (16:13-14; 21:46) ในความตรงกันข้ามกับอิสราเอล ในฐานะผู้รับการเปิดเผยของพระเจ้า พวกสาวกก็ถูกนำโดยพระเยซูที่จะคิดเกี่ยวกับพระองค์อย่างที่พระเจ้า ‘คิด’ เกี่ยวกับพระองค์นั่นคือ เป็นพระเมสสิยาห์พระบุตรของพระเจ้า (16:15-17; 14:33) อย่างไรก็ตาม เพราะพวกสาวกไม่รู้ ณ จุดนี้ในเรื่องราวที่ว่าจุดประสงค์หลักของภารกิจของพระเยซูคือความตาย พระเยซูก็สั่งให้พวกเขาที่จะเงียบเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระองค์ (16:20)”[1014]

การเปิดเผยเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระเยซู 16:21-27

นี่เป็นด้านที่สองแห่งแผนงานของพระเยซูที่พระองค์ดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายแก่พวกสาวกที่เชื่อของพระองค์ สิ่งแรกก็คือการสร้างคริสตจักรของพระองค์ พระองค์บอกพวกเขาเกี่ยวกับการทนทุกข์ที่ใกล้เข้ามาของพระองค์และจากนั้นเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระองค์

การทนทุกข์ของพระเยซู 16:21-23 (เปรียบเทียบ มก. 8:31-33; ลก. 9:22)

16:21 นี่เป็นครั้งที่สองเท่านั้นในพระกิตติคุณของท่านที่มัทธิวใช้วลี *อะโท โทเท เอกาโท* “ตั้งแต่นั้นมา” (เปรียบเทียบ 26:16) ครั้งแรกอยู่ใน 4:17 ที่ที่พระเยซูเริ่มต้นที่จะนำเสนอพระองค์เองต่ออิสราเอลในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ที่นี้มันป่าวประกาศถึงการที่พระเยซู

ตระเตรียมพวกสาวกของพระองค์สำหรับกางเขน เนื่องจากการปฏิเสธของอิสราเอล และการยอมรับของพวกสาวกของพระองค์ที่มีต่อพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้า ดังนั้นผู้เขียนพระกิตติคุณนี้ส่งสัญญาณถึงจุดเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในพันธกิจของพระเยซู

พระเยซูได้พูดเปรยถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ก่อนหน้านี้ (9:15; 10:38; 12:40) อย่างไรก็ตาม นี่เป็นครั้งแรกที่พระองค์อภิปรายมันกับพวกสาวกของพระองค์ พระองค์เริ่มต้น “แสดง” หรือ “อธิบาย” (คำกรีก *เดคิโย*) สิ่งเหล่านี้ด้วยการกระทำของพระองค์เช่นเดียวกับถ้อยคำของพระองค์ ไม่ใช่แค่ “สอน” (คำกรีก *คิตคาสโก*) สิ่งเหล่านั้น

พระเยซูกล่าวหาว่าพระองค์ “ต้อง” (คำกรีก *เด*) เสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จำเป็นต้องทำสิ่งนี้ เพราะว่ามันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับพระเมสสิยาห์ที่จะ “ทนทุกข์” เช่นเดียวกับที่จะประสบกับการสิ้นพระชนม์^[1015] พระองค์จำเป็นต้องทำสิ่งเหล่านี้เพื่อจะบรรลुकำเผยพระวจนะ (อสย. 53; เปรียบเทียบ กจ. 2:22-36) กรุงเยรูซาเล็มได้เป็นสถานที่ตั้งแห่งความทุกข์ทรมานของผู้เผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิมหลายคน (เปรียบเทียบ 23:37)

“... พระเยซูเปิดเผยแก่พวกสาวกของพระองค์ในทุกสิ่งที่พระองค์กล่าวและในทุกสิ่งที่พระองค์ทำซึ่งเริ่มต้นด้วย 16:21 ว่าพระเจ้าได้กำหนดว่าพระองค์ควรเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะทนทุกข์ และที่ว่าแนวทางแห่งการทนทุกข์ของพระองค์นั้นเป็นคำสั่งแก่พวกเขาที่จะไปในแนวทางของการทนทุกข์ (นั่นคือ แนวทางของการเป็นผู้รับใช้) (เปรียบเทียบ 20:28) ในอีกนัยหนึ่ง มัทธิวทำให้ผู้อ่านตื่นตัวผ่านทางพระคัมภีร์ตอนหลัก 16:21 และ 16:24 ว่าการทนทุกข์ซึ่งถูกตีความว่าเป็นการเป็นผู้รับใช้นั้นก็เป็นแก่นสารของการเป็นสาวกและที่ว่าพระเยซูจะแสดงแก่พวกสาวกด้วยสิ่งที่พระองค์กล่าวและทำว่าแท้จริงแล้วนี่เป็นกรณี”^[1016]

พระเยซูระบุสามกลุ่มที่จะรับผิดชอบสำหรับการทนทุกข์และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ที่นี่คือ “พวกผู้ใหญ่” “พวกหัวหน้าปุโรหิต” และ “พวกธรรมจารย์” (เปรียบเทียบ 27:41) พร้อมกันนั้นกลุ่มเหล่านี้ได้จัดตั้งสภาแซนเฮดริน ซึ่งเป็นกลุ่มคนทางศาสนาสูงสุดของอิสราเอล คำนำหน้าที่เจาะจงเดียวที่อธิบายถึงสามกลุ่มทั้งหมดและผูกพวกเขาเข้าด้วยกันในอัตลักษณ์เดียวในฉบับทกรีก (เปรียบเทียบ 16:1, 6) นี่จะเป็นการปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของอิสราเอลครั้ง

สุดท้ายและเป็นทางการ [1017] การป่าวประกาศของพระเยซูบ่งบอกว่าการพิจารณาที่ดีจะเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม พระเยซูป่าวประกาศอีกว่าพระองค์จะเป็นขึ้นจากตายในวันที่สาม (เปรียบเทียบ 12:40; สดค. 16:10-11; 118:17-18, 22; อสย. 52:13-15; 53:10-12)

ที่นี้อย่างเช่นในการป่าวประกาศถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูสองครั้งที่ตามมา (17:22-23; 20:18-19) การป่าวประกาศที่เพิ่มเติมถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูก็ไม่ได้สร้างความประทับใจแก่พวกเขา เป็นที่ชัดเจนว่าความคิดเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ทำให้พวกเขาผิดหวังจนพวกเขาไม่ได้ยินส่วนที่เหลือของสิ่งที่พระองค์จำต้องกล่าวต่อพวกเขา ทุกๆครั้งที่พระเยซูป่าวประกาศถึงการสิ้นพระชนม์ที่ใกล้เข้ามาของพระองค์แก่พวกเขาของพระองค์ พระองค์ก็ป่าวประกาศการคืนพระชนม์ที่ใกล้เข้ามาของพระองค์ ดังนั้นก็ให้ความหวังแก่พวกเขา

ข้อ 21 “ตระเตรียมผู้อ่านแล้วสำหรับการแก้ไขเกี่ยวกับความขัดแย้งของพระเยซูกับอิสราเอลในสองประเด็นเป็นอย่างน้อยคือ (ก) มั่นเน้นความเป็นจริงที่ว่าสามตัวการที่เกี่ยวข้องในการทนทุกข์ของพระเยซู นั่นคือ พระเจ้า (เด ‘มันจำเป็น’) พระเยซูและพวกผู้นำทางศาสนา และ (ข) มั่นย้ำเตือนผู้อ่านว่าในขณะที่ทั้งสามปรารถนาการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู เป้าหมายที่พวกผู้นำติดตามนั้นเป็นการทำลาย (12:14) ส่วนเป้าหมายที่ถูกตั้งใจโดยพระเจ้าและพระเยซูคือที่จะช่วยให้รอด (1:21)” [1018]

16:22

เป็นที่ชัดเจนว่าเปโตรเข้าใจว่าพระเยซูกำลังทำนายถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ท่าน “เริ่มต้นที่จะว่ากล่าว” พระเยซูโดยส่วนตัวสำหรับการคิดสิ่งเช่นนั้น แต่พระเยซูขัดจังหวะท่าน (ข้อ 23) อย่างชัดเจนแล้วความเข้าใจของเปโตรเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ไม่ได้รวมถึงผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ซึ่งเกือบทุกคนในอิสราเอลได้ปฏิเสธเช่นกัน

“เหมือนกับผู้อ่านพระคัมภีร์สมัยใหม่ เปโตรไม่ต้องการที่จะยอมรับสิ่งที่ไม่เห็นด้วยกับความหวังและความทะเยอทะยานของท่าน” [1019]

เปโตรใช้การแสดงออกทางลบที่หนักแน่นมากซึ่งหมายถึง “อย่าให้เป็นเช่นนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า” การแสดงออกของคำกรีกคือ *อู เม* และมันหายากเมื่อเทียบเคียงในภาคพันธสัญญาใหม่ เปโตรได้ติดตามการกล่าวขอมรับที่ยิ่งใหญ่ของท่าน (ข้อ 16) ด้วยความขัดแย้งที่ยิ่งใหญ่

“ความตั้งใจที่หนักแน่นและใจที่อบอุ่นของเปโตรที่เชื่อมโยงกับความไม่รู้ของท่านก็ก่อให้เกิดความเยอหยิ่งเล็กน้อย ท่านกล่าวขอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์และจากนั้นก็กล่าวในแนวทางที่บ่งบอกว่าท่านรู้เกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้ามากกว่าพระเมสสิยาห์เอง”[\[1020\]](#)

16:23

เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูหันไปเผชิญกับเปโตรหน้าต่อหน้า “จงไปให้พ้น เจ้าซาตาน” บางทีหมายถึง “อย่าขวางทางของเราในฐานะสิ่งกีดขวาง” พระเยซูได้ใช้ภาษาที่คล้ายกันเมื่อว่ากล่าวซาตานเอง (4:10) “ซาตาน” หมายถึง “ปฏิปักษ์” พระเยซูถือว่าข้อคิดเห็นของเปโตรในที่สุดแล้วก็มาจากซาตาน

“อย่างไม่สงสัยแล้วการระเบิดออกของเปโตรก็มีความหมายดี แต่มันเปิดเผยถึงความเข้าใจผิดอย่างสิ้นเชิงถึงอาชีพของพระเยซูที่ว่าถ้าพระองค์เอาใจใส่มัน พระเยซูคงได้ทำสิ่งที่มารได้ทดลองให้พระองค์ทำในถิ่นทุรกันดารอย่างแน่นอน”[\[1021\]](#)

“มันไม่สำคัญว่าบุคคลหนึ่งตีความการว่ากล่าวที่มีต่อเปโตรอย่างไร ประเด็นหลักของพระเยซูคือประเด็นที่เรียกร้องการตอบสนองจากผู้ฟังของพระองค์ ไม่ว่าพระองค์กล่าวว่า ‘จงไปให้พ้น!’ [NIV] ‘จงอยู่ข้างหลังเรา!’ [AV] หรือ ‘จงตามเรามา!’[\[1022\]](#) พระองค์ก็ตั้งใจที่จะมุ่งความสนใจของพระองค์ไปที่ความจำเป็นของการเชื่อฟังที่ไม่มีเงื่อนไขในการเป็นสาวก”[\[1023\]](#)

เมื่อเร็ว ๆ นี้พระเยซูได้เรียกเปโตรว่าศิลา ตอนนี้พระองค์เรียกท่านว่าศิลาประเภทที่แตกต่างออกไป ซึ่งเป็นศิลาที่เป็นเหตุให้ใครคนหนึ่งสะดุด (คำกรีก *สะกันดาลอน*) ซาตานได้นำเสนอความเป็นพระเมสสิยาห์ที่ปราศจากการทนทุกข์แก่พระเยซู (4:8-9) และตอนนี้เปโตรกำลังนำเสนอสิ่งเดียวกัน ทั้งสองสิ่งนี้เป็นความดึงดูดใจต่อความเป็นมนุษย์ของพระเยซู แนวคิด

ของพระเมสสิยาห์ที่ทนทุกข์เป็นเหตุให้เปโตรสะดุดที่นี่ และหลังจากการคืนพระชนม์ของพระเยซูนั้นแนวคิดอย่างเดียวกันก็เป็นเหตุให้คนยิวมากมายสะดุด (เปรียบเทียบ [1 คร. 1:23](#))

เปโตรไม่ได้คิดความคิดของพระเจ้าแต่คิดความคิดของมนุษย์ เมื่อท่านกล่าวยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ก่อนหน้านี้ (ข้อ 16) ท่านได้คิดความคิดของพระเจ้า ตอนนี้อย่างไร? ท่านไม่ได้คิดโดยปราศจากการคำนึงถึงการเปิดเผย แต่คิดในการคัดค้านต่อการเปิดเผยอย่างที่ชาตาคิด ความตรงกันข้ามระหว่างข้อ 13-20 และข้อ 21-23 แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าความเข้าใจของพวกเขาเป็นเรื่องราวของการเติบโต เมื่อพวกเขายอมรับสิ่งที่พวกเขามาเพื่อจะเข้าใจที่ละน้อยโดยการทำให้กระจำงของพระเจ้า ความเชื่อของพวกเขาที่เติบโตเช่นกัน

[ราคาและรางวัลของการเป็นสาวก 16:24-27 \(เปรียบเทียบ มก. 8:34-38; ลก. 9:23-26\)](#)

พระเยซูดำเนินการที่จะอธิบายถึงแนวทางของการเป็นสาวกต่อไป พระองค์เพิ่งได้อธิบายถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องในความเป็นพระเมสสิยาห์ และตอนนี้พระองค์อธิบายสิ่งที่เกี่ยวข้องในการเป็นสาวก เมื่อพิจารณาถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซู พวกเขาของพระองค์เช่นเดียวกับพระองค์จะต้องตายต่อตนเอง อย่างไรก็ตาม พวกเขาสามารถยินดีในความแน่ใจที่ว่าแผ่นดินสวรรค์จะมาในที่สุด สง่าราศีจะตามหลังการทนทุกข์ อย่างน่าสนใจแล้ว นี่เป็นหนึ่งในการเน้นหลักของเปโตรในจดหมายฝากฉบับแรกของท่าน ท่านได้เรียนรู้บทเรียนนี้อย่างดี

16:24 การเป็นสาวกจะเรียกเรื่องการปฏิเสธตนเองในด้านที่เป็นพื้นฐานมากที่สุดต่างๆของลักษณะเฉพาะของคุณค่า สิ่งที่คุณพูดก็ประยุกต์ใช้กับใครก็ตามที่ต้องการที่จะติดตามพระองค์อย่างแท้จริง คนยิวได้ปฏิเสธพระเยซู แต่พวกเขาของพระองค์ต้องปฏิเสธพวกเขาเอง (เปรียบเทียบ 10:33; [รม. 14:7-9](#); [15:2-3](#)) ตามธรรมเนียมแล้วคนโรมันบังคับใครคนหนึ่งที่ถูกลงโทษสู่การถูกรังจะต้องแบกอย่างน้อยส่วนหนึ่งของกางเขนของเขาเอง การกระทำนี้ให้พยานทางสาธารณชนถึงการที่เขาอยู่ภายใต้และจำนนต่อกฎหมายที่เขาได้ต่อต้าน สิ่งนี้เป็นทั้งการลงโทษและความขายหน้า ในทำนองเดียวกัน พวกเขาของพระเยซูต้องป่าวประกาศต่อสาธารณชนถึงการจำนนของพวกเขาต่อบุคคลหนึ่งที่พวกเขาได้กบฏต่อมาก่อน[1024]

พระเยซูไม่ได้ระบุถึงวิธีแห่งการคืนพระชนม์ของพระองค์อย่างชัดเจนจนกระทั่งภายหลัง (20:19) แต่พวกเขาได้เข้าใจอย่างน้อยในขั้นต้นถึงสิ่งที่พระเยซูหมายถึงเกี่ยวกับราคาที่พวกเขาจะต้องจ่าย

“การตายต่อตนเองไม่ใช่สิ่งที่จะต้องมาก่อนของการเป็นสาวกต่อพระเยซูมากเท่ากับคุณลักษณะที่ต่อเนื่องของมัน” . . .”[1025]

“(ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้พบหญิงคนหนึ่งที่ได้บอกข้าพเจ้าว่าโรคหอบหืดของเธอเป็นกางเขนที่เธอจำต้องแบก!”)[1026]

โรคหอบหืดหรือโรคร้ายไข้เจ็บที่คล้ายกันอีกอย่างหนึ่งก็ไม่ใช่ประเภทของกางเขนที่พระเยซูมีในความคิด การปฏิเสธตนเองอย่างที่พระเยซูสอนก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับปฏิเสธตนเองถึงสิ่งต่างๆ (ตัวอย่างเช่น ของหวานหรือไอศกรีมหรือแม้กระทั่งรูปแบบที่ถูกต้องของความบันเทิง) มากเท่ากับที่มันเกี่ยวข้องกับการปฏิเสธสิทธิอำนาจของตนเองเหนือชีวิตของเขาหรือของเธอ (เปรียบเทียบ 4:19; [ยน. 12:23-26](#)) นี่เป็นการทำทนายที่ยิ่งใหญ่ คำกริยาสามคำในการทำทนายนี้ก็สำคัญ สองคำแรกคือ “ปฏิเสธ” และ “รับ” คำสั่งที่เป็นอดีตซึ่งบ่งบอกถึงการกระทำที่เด็ดเดี่ยว คำสุดท้าย “จงตาม” เป็นคำสั่งในปัจจุบันที่บ่งบอกถึงการกระทำที่ต่อเนื่อง

“ที่จะปฏิเสธตนเองหมายถึงที่จะกล่าวว่าจะไม่ต่อตนเองในทุกๆขณะของชีวิต และที่จะกล่าวว่าจะต่อพระเจ้า”[1027]

16:25-26

ข้อ 25, 26, และ 27 ทั้งหมดเริ่มต้นด้วย “เพราะ” (คำกรีก *การ*) พระเยซูโต้แย้งอย่างมีเหตุผล ข้อ 25 กล่าวซ้ำแนวคิดที่พระเยซูได้แสดงออกก่อนหน้าใน 10:28 คำกรีกที่แปลว่า “ชีวิต” คือ *ซุเค* ซึ่งถูกแปลในที่อื่นๆบางทีในภาคพันธสัญญาใหม่ว่า “จิตวิญญาณ” มันหมายถึงตัวบุคคลทั้งหมด (เปรียบเทียบ [ยก. 1:21](#); [5:20](#)) พระเยซูไม่ได้กล่าวถึงความรอดนิรันดร์ของบุคคลหนึ่ง [1028] ประเด็นของข้อความของพระเยซูก็คือว่าการดำเนินชีวิตเพื่อตนเองในตอนนี้จะส่งผลต่อชีวิตที่ไม่บริบูรณ์ในภายหลัง ส่วนการปฏิเสธตนเองเพื่อเห็นแก่พระเยซูในตอนนี้จะส่งผลต่อชีวิตที่บริบูรณ์ในภายหลัง มันจ่ายราคาที่จะปรนนิบัติพระเยซู แต่วันจ่ายเงินจะมาในภายหลัง อย่างที่ข้อถัดไปอธิบายนั้น *สิ่งภายหลัง* ที่ถูกกล่าวถึงสำหรับสาวกเหล่านี้คือการเปิดทำการของแผ่นดินสวรรค์

คำถามเชิงโวหารสองคำถามแสดงถึงความ โง่เขลาของการได้รับสมบัติทางวัตถุที่ยิ่งใหญ่ด้วยการสูญเสีย “ชีวิต” ของบุคคลหนึ่งที่เดียว (*ซุเค* ข้อ 26) ชีวิตในแง่ทางกายภาพไม่ใช่ทั้งหมดที่

พระเยซูหมายถึง อย่างที่พระเยซูใช้คำนี้ มันรวมถึงการมีชีวิตอยู่ของบุคคลหนึ่ง นั่นคือ **ชีวิตทั้งสิ้น** ของเขาหรือของเธอ

“สำหรับ โลกก็มีการไถ่พ้นที่แต่มีการสูญเสียในที่สุด สำหรับสาวกก็มีการสูญเสียพ้นที่แต่มีการไถ่ในที่สุด”[\[1029\]](#)

16:27

การพิพากษาในอนาคตของพระเจ้าต่อพวกสาวกของพระองค์เช่นเดียวกับแบบอย่างของพระเยซูควรเป็นการจงใจที่จะปฏิเสธตนเอง เข้าร่วมกับพระคริสต์และติดตามพระองค์ (ข้อ 24; เปรียบเทียบ 10:24-25) ข้อนี้สอนทั้งศาสนศาสตร์ยุคสุดท้ายและศาสนศาสตร์พระคริสต์ พระเยซูจะเสด็จมาด้วย “พระรัศมีของพระบิดา” เมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังโลก ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ([วว. 19:11-16](#)) พระเยซูเป็น “บุตรมนุษย์” ([คนล. 7:13](#)) ผู้จะเสด็จมาด้วยพระรัศมีอย่างเดียวกันที่พระเจ้าชื่นชอบ “บรรดาทูตสวรรค์” จะเสริมพระรัศมีของพระองค์และช่วยเหลือพระองค์ในการรวบรวมผู้คนเพื่อการพิพากษา (13:41; 24:31; 25:31-32; [ลก. 9:26](#))

“บรรดาทูตสวรรค์” ของพระบิดาอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเยซู จากนั้นพระองค์จะตอบแทนแต่ละคน “ตามการกระทำ (ความประพฤติ) ของเขา” ความประพฤติแสดงถึงคุณลักษณะอีกครั้งหนึ่งพระเยซูอ้างอิงถึงบำเหน็จของพวกสาวก (เปรียบเทียบ 5:12; และข้ออื่นๆ) การคาดหวังถึงบำเหน็จควรกระตุ้นให้พวกสาวกของพระเยซูที่จะปฏิเสธตนเองและติดตามพระองค์ สาวกที่ทำอย่างนั้นเพียงแค่ว่าจะได้รับบำเหน็จก็ไม่ได้ปฏิเสธตนเองอย่างแท้จริง บำเหน็จก็เป็นเช่นนั้นอย่างแท้จริง คือ บำเหน็จ

บำเหน็จที่ถูกกล่าวถึงดูเหมือนจะเป็นโอกาสต่างๆที่จะยกย่องพระเจ้าโดยการรับใช้พระองค์ (เปรียบเทียบ 25:14-30; [ลก. 19:11-27](#)) สาวกจะมีโอกาสที่ใหญ่กว่าหรือเล็กกว่าต่างๆที่จะทำอย่างนั้นระหว่างอาณาจักรพันปี และตลอดไปในสัดส่วนต่อความสัตย์ซื่อของเขาหรือของเธอ ในโลกตอนนี้ บรรดาผู้เขียนของภาคพันธสัญญาใหม่กล่าวถึงบำเหน็จเหล่านี้ในเชิงสัญลักษณ์ว่าเป็น “มงกุฏ” ในที่อื่นๆ (เปรียบเทียบ [1 คร. 9:25](#); [ฟป. 4:1](#); [1 ธส. 2:19](#); [2 ทธ. 4:8](#); [ยก. 1:12](#); [1 ปต. 5:4](#); [วว. 2:10](#); [3:11](#)) เป็นสิ่งที่เหมาะสมอย่างสมบูรณ์ที่จะรับใช้พระเยซูคริสต์เพื่อจะได้รับบำเหน็จถ้าแรงจูงใจของเราถูกต้อง (6:19-21) วันหนึ่งเราจะวางมงกุฏของเรา ณ

พระบาทของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา มงกุฏเป็นการแสดงออกถึงชีวิตแห่งการรับใช้ที่สัตย์ซื่อที่เรากระทำเนื่องจากการสำนึกคุณต่อพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อเรา (เปรียบเทียบ [ฉะ. 4:4, 10](#)).[1030]

ทั้งพระเยซูและเปาโลกระตุ้นให้เราที่จะสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ ที่จะทำการลงทุนซึ่งจะก่อให้เกิดบำเหน็จนิรันดร์ (6:19-21; [ลก. 12:31-34](#); [1 ทธ. 6:18-19](#)) เป็นสิ่งที่ถูกต้องอย่างสมบูรณ์ที่จะขำเตือนผู้คนถึงผลลัพธ์ของการกระทำของพวกเขาที่จะกระตุ้นให้พวกเขาทำสิ่งที่ถูกต้อง นั่นคือสิ่งที่พระเยซูกำลังทำกับพวกสาวกของพระองค์ที่นี้อย่างแท้จริง

“โดยการรวมการอภิปรายที่นี้ มัทธิวก็เน้นถึงแผนงานของพระเมสสิยาห์อีกครั้งอย่างที่มีมันขึ้นอยู่กับคำเผยพระวจนะของดาเนียล ก่อนอื่นพระเมสสิยาห์จะถูกตัดออก ([ดนล. 9:26](#)) ระยะเวลาแห่งความทุกข์ยากที่รุนแรงเริ่มต้น ณ เวลาต่อมา ([ดนล. 9:27](#)) และสุดท้ายบุตรมนุษย์ก็เสด็จมาด้วยพระรัศมีเพื่อจะพิพากษาโลก ([ดนล. 7:13-14](#)) ดังนั้นพวกสาวกต้องทนต่อการทนทุกข์ และเมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาด้วยพระรัศมีของพระองค์ พวกเขาจะได้รับบำเหน็จ”[1031]

“ในส่วนของสามของเรื่องราวนี้ (16:21—28:20) มัทธิวอธิบายถึงการเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็มของพระเยซูและการทนทุกข์ การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระองค์ (16:21; 17:22-23; 20:17-19) การกระทำอันแรกของพระเยซูคือที่จะบอกพวกสาวกของพระองค์ว่าพระเจ้าได้กำหนดว่าพระองค์ควรจะไปกรุงเยรูซาเล็มและถูกทำให้ทนทุกข์และสิ้นพระชนม์ที่นั่นโดยพวกผู้นำทางศาสนา (16:21) ในการได้ยืนยันสิ่งนี้ อย่างปราศจากการควบคุมนั้นเปโตรก็ปฏิเสธแนวคิดที่ว่าจุดจบเช่นนั้นควรเกิดขึ้นกับพระเยซู (16:22) และพระเยซูก็ว่ากล่าวเปโตรสำหรับการคิดสิ่งต่างๆที่ไม่ได้มาจากพระเจ้าแต่มาจากมนุษย์ (16:23) จากนั้นการไร้ความสามารถของเปโตรที่จะเข้าใจว่าการตายเป็นแก่นสารของพันธกิจของพระเยซูก็เป็นแค่ส่วนหนึ่งของปัญหาที่ทำให้พวกสาวกเดือดร้อน พวกเขาเช่นกันก็ไม่สามารถรับรู้ว่าการเป็นผู้รับใช้ที่นั่นเป็นแก่นสารของการเป็นสาวก (16:24)”[1032]

การเปิดเผยมากขึ้นเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ 16:28—17:13

พระเยซูดำเนินการที่จะเปิดเผยแผ่นดินสวรรค์แก่พวกสาวกในของพระองค์ต่อไป เพื่อจะเสริมกำลังความเชื่อของพวกเขาและเพื่อจะเตรียมพวกเขาสำหรับการทดสอบความเชื่อของพวกเขาที่อยู่ข้างหน้าพวกเขา

การป่าวประกาศเกี่ยวกับการปรากฏของแผ่นดินสวรรค์ 16:28 (เปรียบเทียบ มก. 9:1; ลก. 9:27)

ถัดไปพระองค์เปิดเผยว่า “บางคน” จากพวกสาวกผู้ที่พระองค์กล่าวต่อก็จะไม่ตายจนกว่าพวกเขาเห็นพระองค์ “เสด็จมาในราชอาณาจักรของพระองค์” ในตอนแรกการทำนายนี้อาจดูคล้ายกันอย่างมากกับการทำนายใน 10:23 อย่างไรก็ตาม ข้อนี้อ้างอิงถึงสิ่งอื่น นั่นคือการรวมตัวกันใหม่ของพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์ ตามหลังการท่องเที่ยวประกาศในกาลิลีของพวกเขา

ข้อนี้ (ข้อ 28) ไม่สามารถหมายถึงว่าพระเยซูได้เสด็จกลับมาเพื่อจะจัดตั้งแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ของพระองค์ ขึ้นระหว่างช่วงชีวิตของสาวกเหล่านี้ เนื่องจากว่าสิ่งนั้นไม่ได้เกิดขึ้น มันก็ไม่ได้หมายถึงว่าพระเยซูได้จัดตั้งแผ่นดินนั้นขึ้นแล้วเมื่อพระองค์กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ที่นักเขียนบางคนเชื่อ[1033] สิ่งที่พระเยซูได้ทำนายจะเกิดขึ้นในอนาคตก็ไม่ยอมรับสิ่งนี้ นักตีความบางคนถือว่าถ้อยคำของพระเยซูเป็นการอ้างอิงถึงการคืนพระชนม์ และการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม พระเยซูกล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านั้นในที่อื่นๆว่าเป็น “การเสด็จไป” ของพระองค์ไม่ใช่ “การเสด็จมา” ของพระองค์ (ยน. 16:7) ยิ่งกว่านั้น มุมมองเช่นนั้นตีความแผ่นดินนั้นในแง่สวรรค์มากกว่าในแง่โลกที่ซึ่งบรรดาผู้เขียนภาคพันธสัญญาเดิมกล่าวถึงมันอย่างคงเส้นคงวา

นักตีความที่ไม่เชื่อยุคพันปีส่วนใหญ่และนักตีความที่เชื่อว่าพระเยซูเสด็จมาก่อนยุคพันปีบางคนสับสนการปกครองในสวรรค์นิรันดร์ของพระเจ้ากับการปกครองในโลกยุคพันปีของพระเมสสิยาห์ บางคนถือว่าแผ่นดินนั้นเป็นแบบสวรรค์อย่างสิ้นเชิง และคนอื่นๆถือว่ามันเป็นทั้งแบบสวรรค์และแบบโลก ท่ามกลางกลุ่มอันหลังนี้ก็คือบรรดาผู้ที่เชื่อว่าแผ่นดินนั้นกำลังปฏิบัติการในรูปแบบของสวรรค์ในตอนี้และจะกลายมาเป็นแผ่นดินทางโลกในภายหลัง ข้ออันเป็นที่นิยมของมุมมองนี้คือ มุมมอง “ตอนนี้ แต่ยังไม่” บ่อยครั้งมุมมองนี้เกี่ยวข้องกับการสับสนคริสตจักรกับแผ่นดินสวรรค์[1034] นี่เป็นมุมมองที่ผู้เชื่อตามยุคแบบตามลำดับถืออีกด้วย

นักตีความคนอื่นๆเชื่อว่าพระเยซูกล่าวถึงวันฟื้นเทออสต์[1035] อย่างไรก็ตาม บุตรมนุษย์ไม่ได้เสด็จมาในตอนนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมา ยิ่งกว่านั้น แผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เริ่มต้นในตอนนั้น คริสตจักรได้เริ่มต้นคนอื่นๆก็ถือว่าการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มก็ถูกกล่าวถึง[1036] การเชื่อมโยงเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นคือการพิพากษา

ดูเหมือนพระเยซูได้ทำนายถึง ภาพตัวอย่าง ของการเสด็จของพระองค์เพื่อจะสถาปนาแผ่นดินของพระองค์ซึ่งพระองค์ให้แก่เปโตร ยากอบและยอห์นในการทรงจำแลงพระกาย (17:1-8).[1037] การทรงจำแลงพระกายตามหลังการทำนายนี้ทันทีในพระกิตติคุณทั้งสามที่บันทึกสิ่งนี้ (เปรียบเทียบ มก. 9:1-8; ลก. 9:27-36) ยิ่งกว่านั้น

มัทธิว มาระโกและลูกาเชื่อมโยงการทำงานและการทรงจำแลงพระกายของพระเยซูด้วยตัวเชื่อม มัทธิวและมาระโกใช้ “และ” (คำกรีก *เด*) ส่วนลูกาใช้ “และ . . . หลังจาก” (คำกรีก *เอเกเน ได้ เด*) เปโตรหนึ่งในพยานของการทรงจำแลงพระกายก็ตีความมั่นว่าเป็นภาพตัวอย่างของแผ่นดินสวรรค์ (2 ปต. 1:16-18)

สุดท้าย “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลาย” หรือ “เราบอกท่านทั้งหลายอย่างแท้จริง” ของพระเยซู (ข้อ 28) ก็แยกการทำงานของพระองค์ถึงการสถาปนาแผ่นดินนั้น (ข้อ 27) จากการทำงานของพระองค์ถึงนิมิตของแผ่นดินนั้น (ข้อ 28) การอ้างอิงของพระเยซูถึงบางคน “ผู้” จะไม่ “ลืมรสความตาย” จนกว่าพวกเขาได้เห็นแผ่นดินนั้น อาจดูเหมือนแปลกในตอนแรก แต่ในบริบทนั้นพระเยซูได้กล่าวถึงการตาย (ข้อ 24-26)

พระเยซูเพิ่งไปป่าวประกาศว่าพระองค์จะสร้างคริสตจักรของพระองค์ (16:18) แล้วอะไรจะเกิดขึ้นกับแผ่นดินสวรรค์ที่ได้สัญญาไว้? ที่นี้พระองค์อธิบายว่าแผ่นดินสวรรค์จะยังคงมาอยู่ (เปรียบเทียบ 6:10)

ภาพตัวอย่างของแผ่นดินสวรรค์ 17:1-8 (เปรียบเทียบ มก. 9:2-8; ลก. 9:28-36)

การทรงจำแลงพระกายยืนยันถึงความเป็นจริงที่สำคัญสามอย่าง หนึ่ง มั่นยืนยันแก่พวกสาวกว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นอนาคตจริงๆ สอง มั่นยืนยันแก่พวกเขาว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้าอย่างแท้จริงในสามทาง การเปลี่ยนแปลงของการปรากฏตัวของพระเยซูเปิดเผยว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่าอาจารย์ที่เป็นมนุษย์ การสมาคมของพระองค์กับโมเสสและเอลียาห์แสดงถึงบทบาทแบบพระเมสสิยาห์ของพระองค์ และเสียงจากสวรรค์ป่าวประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า^[1038] สาม มั่นยืนยันแก่พวกเขาว่าพระเมสสิยาห์จะต้องทนทุกข์

17:1 ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์แทบจะไม่ได้อ้างอิงถึงระยะเวลาที่แน่นอน ดังนั้นบางทีก็มีเหตุผลที่ดีที่มัทธิวทำอย่างนั้นที่นี้ บางทีท่านทำอย่างนั้นเพื่อจะแสดงว่าสิ่งที่เกิดขึ้นบนภูเขานั้นก็บรรลุสิ่งที่พระเยซูได้ทำนายว่าจะเกิดขึ้นใน 16:28 การอ้างอิงนั้นก็จัดเตรียมการเชื่อมโยงที่หนักแน่นระหว่างสองเหตุการณ์ คือ การทำนายและความสำเร็จ

“เปโตร ยากอบและยอห์น” ก็จัดตั้งสาวกวงในที่ได้รับการคัดเลือกของพระเยซู (เปรียบเทียบ 26:37; มก. 5:37) เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาเป็นคนที่เตรียมพร้อมมากที่สุดและเป็นคนที่รับรู้มากที่สุดของสาวกสิบสองคนที่รับการเปิดเผยนี้ ไม่ใช่เป็นคนที่ได้รับความรักมากที่สุด เนื่องจากว่าพระเยซูรักสาวกทั้งหมดของพระองค์อย่างเท่าเทียมกัน อย่างน่าสนใจแล้ว เมื่อ

โมเสสได้ขึ้นไปบนภูเขาซีนาย ท่านได้นำเพื่อนสามคนไปกับท่านคือ อาโรน นาถับและอาบีสุ (อพย. 24:1)

ภูเขาที่ซึ่งการทรงจำแลงพระกายเกิดขึ้นตามธรรมเนียมแล้วคือภูเขาทาโบร์ ซึ่งเป็นเนินเขาที่สูง 1,900 ฟุตที่ขึ้นมาอย่างเด่น ณ ปลายตะวันออกของลำห้วยยิสเรเอล อย่างไรก็ตาม โจเซฟัส เขียนว่ามีป้อมที่มีกำแพงซึ่งอยู่บนยอดของมันในตอนนั้น[1039] ข้อเท็จจริงนี้ก่อให้เกิดความสงสัยกับการระบุตามธรรมเนียม นักวิชาการคนอื่นๆแนะนำว่าภูเขาเฮอร์โมนเป็นสถานที่ตั้งนั้น มันอยู่ใกล้กับซีซารียาฟีลิปปีและมันสูง 9,232 ฟุต[1040] บางทีนี่เป็นสถานที่ตั้งนั้น การแนะนำอีกอย่างหนึ่งคือภูเขาไมโรน ซึ่งเป็นภูเขาที่สูงที่สุดในอิสราเอลระหว่างซีซารียาและคาเปอร์นาอุม ณ ความสูง 3,926 ฟุต (เปรียบเทียบ ข้อ 22, 24).[1041] ความเป็นไปได้ที่สี่คือภูเขาอาร์เบลที่อยู่ด้านตะวันตกของทะเลกาลิลี มันเป็นภูเขาสูงที่ซึ่งทะเลกาลิลีทั้งหมดเป็นที่เห็นได้

เป็นสิ่งที่ดีที่เราไม่ต้องระบุถึงภูเขาเพื่อจะเข้าใจด้วยท อย่างไรก็ตาม เป็นสิ่งสำคัญที่ว่า การทรงจำแลงพระกายได้เกิดขึ้นบนภูเขา ทั้งโมเสสและเอลียาห์ได้มีการเผชิญหน้าที่ใกล้ชิดกับพระเจ้าบนภูเขาบางที่เป็นภูเขาซีนายในทั้งสองกรณี (อพย. 19; 24; 1 พกษ. 19) การเผชิญหน้าที่ใกล้ชิดกับพระเจ้าคือสิ่งที่สาวกสามคนของพระเยซูมีเช่นกัน สิ่งเหล่านี้เป็นเหตุการณ์ที่เปิดเผยพิเศษอย่างมากในทั้งสามกรณี สถานที่ตั้งของ “ประสบการณ์บนยอดเขา” เหล่านี้รับรองถึงความเป็นส่วนตัว

17:2

พระเยซูประสบกับการเปลี่ยนรูปร่าง คำกรีกที่มัทธิวใช้คือ *เมตามอร์โฟโอ* ซึ่งหมายถึง “เปลี่ยนรูปหรือเปลี่ยนในรูปร่าง” มันไม่ใช่แค่ลักษณะภายนอกของพระองค์ที่เปลี่ยน แต่สถานะที่สำคัญของพระองค์ได้แตกต่างออกไป[1042] บางทีพระเยซูรับเอาพระกายหลังการคืนพระชนม์ของพระองค์ที่คล้ายกับพระกายก่อนการคืนพระชนม์ของพระองค์แต่ก็แตกต่างออกไปด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง (เปรียบเทียบ 2 ปต. 1:16-18; วว. 1:16)

ข้อความของมัทธิวที่ว่าพระเยซู “ได้รับการเปลี่ยนแปลงไปต่อหน้า” พวกสาวกก็บ่งบอกว่าการทรงจำแลงพระกายก็เพื่อผลประโยชน์ของพวกเขา “พระพักตร์ของพระเยซูทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์” อย่างที่ใบหน้าของโมเสสได้ทอแสง และ “ฉลองพระองค์ก็ขาวส่องแสงสว่าง”

เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นแผ่รังสีพระสิริของพระเจ้า (เปรียบเทียบ [อพย. 34:29-30](#)) อย่างไรก็ตาม
โมเสสสะท้อนพระสิริของพระเจ้าส่วนพระเยซูแผ่รังสีพระสิริของพระองค์เอง

“... ที่ใดก็ตาม *ลิวคอส* [ขาว] ถูกใช้ที่นี่หรือที่อื่นๆ ในภาคพันธสัญญาใหม่ใน
การเชื่อมโยงกับเสื้อผ้านั้นมันก็มีการอ้างอิงถึงไม่ว่าเสื้อผ้าของพวกเขาทศวรรค์
(สิ่งมีชีวิตที่ถูกล้อมรอบด้วยพระสิริ) หรือเสื้อผ้าของพวกเขากรรมิกชนผู้เข้าไป
ในสภาพที่ได้รับศักดิ์ศรีในสวรรค์”[\[1043\]](#)

นิมิตนี้ของพระเยซูคงได้เสริมกำลังความเชื่อของพวกเขาที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์
มันคงได้ช่วยพวกเขาเข้าใจว่าการทนทุกข์ที่พระองค์กล่าวว่าพระองค์จะประสบนั้นจะไม่ใช่ที่
สิ้นสุด (16:21) พวกเขาจะเห็นพระองค์ได้รับศักดิ์ศรี “ซึ่งเสด็จมาในราชอาณาจักรของ
พระองค์” (16:28)

17:3 อีกครั้งหนึ่ง “คูเถิด” แนะนำบางสิ่งที่ประหลาด (เปรียบเทียบ 1:20; 2:13; และข้ออื่นๆ) บาง
ทีมีทิวอ้างอิงถึง “โมเสส” ก่อนเพราะว่าสำหรับคนยิวนั้นท่านเป็นบุคคลที่สำคัญกว่า โมเสส
เป็นต้นแบบสำหรับผู้เผยพระวจนะในยุคสุดท้ายผู้ซึ่งพระเจ้าจะตั้งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
พระเมสสิยาห์ ([ฉธบ. 18:18](#)) “เอลียาห์” เป็นผู้ล่วงหน้านำมาก่อนที่ถูกทำนายไว้ของพระเมสสิยาห์
([มถก. 4:5-6](#); เปรียบเทียบ [มธ. 3:1-3](#); [11:7-10](#); [17:9-13](#)) ผู้เผยพระวจนะทั้งสองได้มี
ประสบการณ์ที่ใกล้ชิดมากที่สุดกับพระเจ้าบนยอดเขา ผู้เผยพระวจนะทั้งสองได้มีการจบที่ไม่
ธรรมดา บางทีโมเสสแสดงถึงบรรดาผู้ที่อยู่ในแผ่นดินสวรรค์ผู้ซึ่งได้ตายไป และเอลียาห์
แสดงถึงบรรดาผู้ที่พระเจ้าได้ย้ายไป[\[1044\]](#) พวกเขาอาจแสดงถึงบรรดาผู้ที่อยู่นั้นซึ่งไม่ได้
ตายไป[\[1045\]](#)

ทั้งโมเสสและเอลียาห์ก็มีบทบาทที่สำคัญในแผนการของพระเจ้าเพื่ออิสราเอล โมเสสได้จัดตั้ง
พันธสัญญาแบบ (โมเสส) ที่ซึ่งอิสราเอลดำเนินการที่จะมีชีวิตอยู่ภายใต้ และเอลียาห์ได้นำ
ผู้คนกลับไปสู่พันธสัญญานั้นและพระเจ้าหลังจากการเลิกเชื่อที่แย่มากที่สุดของพวกเขา ทั้งสองได้
ประสบกับนิมิตเกี่ยวกับพระสิริของพระเจ้าบนภูเขา ทั้งสองได้ประสบกับการปฏิเสธโดย
อิสราเอล ([กจ. 7:35, 37](#); [1 พกษ. 19:1-9](#); เปรียบเทียบ [มธ. 17:12](#)) โมเสสเป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่
ที่สุดซึ่งเกี่ยวข้องกับธรรมเนียมปฏิบัติ และน่าจะเป็นจริงว่าเอลียาห์เป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกเขาผู้เผย

พระวณะของภาคพันธสัญญาเดิม พระเยซูบรรลุลูกสิ่งที่ถูกทำให้เป็นตัวแทนทั้งในธรรมเนียมปฏิบัติ และคำของบรรดาผู้เผยพระวณะ ต่อมาพวกเขาจะเรียนรู้ว่าพระเยซูทรงใหญ่กว่าชายสอง คนที่ยิ่งใหญ่นี้ (ข้อ 5, 8) อย่างไรก็ตาม ตอนนี้พวกเขาเห็นโมเสสและเอลียาห์พูดคุยกับ พระเยซู

“ความใช้ได้ที่มั่นคงของธรรมเนียมปฏิบัติและคำของบรรดาผู้เผยพระวณะอย่าง ที่ ‘บรรลุลูก’ โดยพระคริสต์ (มธ. 5:17) ถูกทำให้เป็นสัญลักษณ์โดยความตรงกัน ข้ามที่กลมกลืนกันซึ่งพระองค์ถือด้วยตัวแทนของสิ่งเหล่านั้น นั่นคือโมเสส และเอลียาห์”^[1046]

17:4

ในการกล่าวต่อพระเยซู เปโตรเรียกพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ซึ่งเป็นชื่อเรียกแห่งการ นับถือโดยทั่วไป (เปรียบเทียบกับ 7:21; และข้ออื่นๆ) ภายหลังชื่อเรียกนั้นจะรับเอาแนวคิดของ ความใหญ่ยิ่งที่เด็ดขาดเมื่อประยุกต์ใช้กับพระเยซู แต่การชื่นชมของเปโตรเกี่ยวกับพระเยซูบาง ที่ไม่โตพอที่จะตระหนักถึงสิ่งนั้น หลักฐานของสิ่งนี้คือการว่ากล่าวของเปโตรที่มีต่อพระเยซู (16:22) และการที่ท่านทำให้พระเยซูเสมอกันกับโมเสสและเอลียาห์ที่นี่

เปโตรไม่ได้พูดเพราะว่าใครคนหนึ่งได้พูดกับเขา ในประเทศที่มีกษัตริย์ มันได้เป็นและ บ่อยครั้งเป็นธรรมเนียมสำหรับพลเมืองที่จะพูดกับกษัตริย์ต่อหน้าเขาหรือเธอ ถ้ากษัตริย์ริเริ่ม การสนทนาก่อนเท่านั้น เป็นที่ชัดเจนว่าท่านพูดเพราะว่าท่านรับรู้ถึงความยิ่งใหญ่ของโอกาสนี้ และท่านต้องการที่จะนำเสนอข้อเสนอแนะ

“พลับพลา” (คำกรีก *σκηνασ*) ที่เปโตรเสนอแนะที่จะตั้งขึ้นก็เป็นสิ่งก่อสร้างชั่วคราวที่คนยิว ตั้งไว้สำหรับเทศกาลอยู่เพิงทุกๆปี นี่เป็นเทศกาลเจ็ดวันที่ตั้งคาบอเวลาเมื่ออิสราเอลจะอยู่ใน สันติสุขและการพักผ่อนในแผ่นดินแห่งพระสัญญา (ลกต. 23:42-43) มันคาดหวังถึงสภาพ ของแผ่นดินสวรรค์ บางทีเปโตรหมายถึงว่าเนื่องจากกว่ายุคของพระเมสสิยาห์จะเริ่มต้นใน ไม่ช้าอย่างชัดเจน ท่านควรทำเพิงสำหรับพระเยซู โมเสสและเอลียาห์ ซึ่งขึ้นอยู่กับการอนุมัติ ของพระเยซู

มัทธิวกกล่าวว่า “เมฆ” ก็ “สุกใส” อย่างไม่สงสัยแล้วนี่เป็นพระสิริที่ สกิด ของพระเจ้า พระเจ้า ได้ปิดซ่อนพระองค์เองไว้ในเมฆที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับคนอิสราเอลบนภูเขาซีนาย (อพย. 19:16) พระองค์ได้นำคนอิสราเอลด้วยมันหลังจากการอพยพ (อพย. 13:21-22) และมันได้ สำแดงพระสิริของพระองค์แก่ประชากรของพระองค์ในถิ่นทุรกันดาร (อพย. 16:10; 24:15-18; 40:34-38) พวกเขาผู้เผยพระวจนะได้ทำนายว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาด้วยหมู่เมฆเพื่อจะ จัดตั้งแผ่นดินของพระองค์ขึ้น และหมู่เมฆนั้นจะบดบังแผ่นดินนั้น (สดด. 97:2; อสย. 4:5; ดนล. 7:13).[1047]

ถ้าสาวกสามคนระลึกถึงพระคัมภีร์ตอนเหล่านี้ พวกเขาคงได้เห็นอีกเหตุผลหนึ่งที่จะเชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ การปรากฏของ “เมฆสุกใส” ควรได้ย้ำเตือนพวกเขาถึงความ โกลัซิดของการทรงสถิตของพระเจ้าและเชื่อมโยงพระเยซู กับพระเจ้า ในการคิดของพวกเขา

เมฆอาจได้ “บดบัง” (NASB) หรือ “ห่อหุ้ม” (NIV) พวกเขา คำกรีก *เอพเพสกีแอสเซน* อนุญาต ไม่ว่าการแปลใด (เปรียบเทียบ อพย. 40:35) อย่างไรก็ตาม ลูคาเขียนว่าพวกเขาเข้าไปในเมฆ (ลก. 9:34) โดยเนื้อแท้แล้วเสียงจากเมฆกล่าวซ้ำสิ่งที่เสียงจากสวรรค์ได้กล่าว ณ การรับบัพติศมาของพระเยซู (3:17) มันยืนยันถึงอัตลักษณ์ของพระเยซูทั้งในฐานะพระบุตรของพระเจ้าและผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ สดด. 2:7; อสย. 42:1) ดังนั้นเสียงจากเมฆคือเสียง ของพระเจ้าที่ระบุว่าพระเยซูเหนือกว่าโมเสสและเอลียาห์ ก่อนหน้านั้นเสียงจากสวรรค์ (3:16-17) ก็มีเพื่อผลประโยชน์ของพระเยซู แต่ตอนนี้ก็มีเพื่อผลประโยชน์ของเปโตร ยากอบและ ยอห์น ณ ซีนาย พระเจ้าได้ตรัสแก่คนอิสราเอลและโมเสสจากเมฆเพื่อที่จะรับรองโมเสส (อพย. 19:9)

คำว่า “จงเชื่อฟังพระองค์” หรือ “จงฟังพระองค์” พร้อมกับการที่โมเสสอยู่ด้วยนั้นก็บ่งชี้ว่า พระเยซูทรงเป็นผู้เผยพระวจนะที่ใหญ่กว่าโมเสสผู้ซึ่งโมเสสได้ทำนายว่าจะเสด็จมา (ฉธบ. 18:15-18; เปรียบเทียบ กจ. 3:22-23; 7:37) พระเจ้าได้ตรัสผ่านโมเสสถึงผู้เผยพระวจนะนั้นว่า “พวกท่านจงเชื่อฟังเขา” (ฉธบ. 18:15) พระเยซูทรงเป็นจุดสูงสุดของการเปิดเผยตามพระคัมภีร์ และตอนนี้ผู้คนควรฟังสิ่งที่พระองค์กล่าว (เปรียบเทียบ ฮบ. 1:1-2)

“เสียงเป็นเสียงของพระเจ้าและเป็นครั้งที่สอง [เปรียบเทียบ 3:17] ที่พระเจ้ากล่าวเข้าไปในโลกแห่งเรื่องราวของมัทธิวในฐานะ ‘นักแสดง’ และแสดงออกถึงมุมมองแบบประหมัดของพระองค์เกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซู”[1048]

“คำสั่งให้เชื่อฟังพระเยซูเป็นการกระตุ้น . . . ว่าพวกสาวกจะต้องให้ความสนใจกับถ้อยคำของพระเยซูอย่างระมัดระวังเกี่ยวกับความจำเป็นของทั้งการที่พระองค์เองจะไปในแนวทางของการทนทุกข์ (16:21) และการที่พวกเขาเลียนแบบพระองค์ (16:24)”[1049]

“แน่นอนว่าไม่มีส่วนไหนของซีเรียที่ได้ถูกมอบแก่การนับถือรูปเคารพอย่างเช่นเขตนี้ที่อยู่รอบๆต้นน้ำของแม่น้ำจอร์แดน”[1050]

17:6-8 การเปิดเผยนี้มีผลกระทบอย่างเดียวกันต่อเปโตร ยากอบและยอห์นอย่างกับการเปิดเผยที่พระเจ้าได้ให้แก่คนอิสราเอลที่ซีนายได้มี (อพย. 20:18-21; อฐบ. 4:33; ฮบ. 12:18-21) และอย่างกับการเปิดเผยที่พระเจ้าได้ให้แก่ดาเนียลได้มีต่อเขา (เปรียบเทียบ [ดนล. 10:8-12](#)) เมื่อผู้คนเห็นพระสิริของพระเจ้าถูกเปิดเผยและตระหนักว่าพวกเขาอยู่ใน *การทรงสถิตของพระองค์* พวกเขาก็รู้สึกหวาดกลัว การทรงจำแลงพระกายก็มีเพื่อผลประโยชน์ของพวกสาวกเป็นหลัก พระเยซูได้นำสาวกสามคนไปยังยอดเขา การทรงจำแลงพระกายเกิดขึ้นต่อหน้าพวกเขาและเสียงได้ตรัสกับพวกเขา พวกสาวกไม่เข้าใจความสำคัญของสิ่งทั้งหมดที่พวกเขาเห็นทันที อย่างไรก็ตาม มันเป็นการเปิดเผยที่พระเจ้าดำเนินการที่จะช่วยให้พวกเขาเข้าใจต่อไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากการคืนพระชนม์ (เปรียบเทียบ [2 ปต. 1:16-19](#)) ทันใดนั้นมันก็ให้ความเชื่อมั่นที่ลึกกว่าแก่พวกเขาว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์[1051]

“คุณต้องการคำขวัญที่ดีสำหรับชีวิตของคุณไหม? ข้าพเจ้าขอแนะนำสองคำนี้ [จากข้อ 8]คือ: *พระเยซูองค์เดียว*”[1052]

“จุดประสงค์ของการทรงจำแลงพระกายคือการยืนยันเป็นหลัก มันยืนยันถึงความเป็นจริงที่สำคัญหลายอย่าง หนึ่งในสิ่งเหล่านี้คือความเป็นจริงของแผ่นดินในอนาคต ความเป็นจริงที่ว่า การทรงจำแลงพระกายได้เกิดขึ้นก็ยืนยันถึงสิ่งนี้ การปรากฏตัวของธรรมิกชนในภาค

พันธสัญญาเดิมกับพระคริสต์ในสภาพที่มีศักดิ์ศรีก็เป็นการยืนยันที่เป็นไปได้อันยิ่งใหญ่ที่สุดถึง พระสัญญาต่างๆเกี่ยวกับแผ่นดินนี้ในภาคพันธสัญญาเดิม ความเป็นจริงของแผ่นดินนี้ที่ชัดเจนจากการเชื่อมโยงของการทรงจำแลงพระกายกับพระสัญญาแห่ง [มัทธิว 16:27-28](#) อีกด้วย บุตรมนุษย์จะเสด็จมาในวันหนึ่งเพื่อจะพิพากษาโลกและสถาปนาแผ่นดินของพระองค์ ([มธ. 16:27](#)) ในฐานะความจริงจั้งของการมาของแผ่นดินนั้น สาวกสามคนได้รับอนุญาตที่จะเห็นบุตรมนุษย์ในแผ่นดินของพระองค์ ([มธ. 16:28](#)) นี่คือนักหนาอย่างแน่ชัดที่ซึ่งเปโตรใช้การทรงจำแลงพระกาย ([2 ปต. 1:16-21](#))”[1053]

ทำไมพระเยซูได้ยอมให้เปโตร ยากอบและยอห์นเท่านั้นที่จะเป็นพยานถึงการทรงจำแลงพระกายของพระองค์? บางทีพวกเขามีความคืบหน้าในความเชื่อของพวกเขามากกว่าสาวกคนอื่นๆ อย่างไรก็ตาม พวกเขาเป็นกลุ่มหลักแห่งพวกสาวกของพระองค์ บางทีก็เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการเข้าใจผิดมากขึ้นท่ามกลางพวกสาวกโดยรวม (เปรียบเทียบ ข้อ 9)

การอธิบายถึงผู้ถือสารแห่งแผ่นดินสวรรค์ 17:9-13 (เปรียบเทียบ มก. 9:9-13; ลก. 9:36)

17:9 นี่เป็นครั้งสุดท้ายของห้าครั้งที่มัทธิวบันทึกว่าพระเยซูบอกให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะนั่งเงิบ (เปรียบเทียบ 8:4; 9:30; 12:16; 16:20) ครั้งนี้พระองค์บอกพวกเขาว่าพวกเขาสามารถบอกคนอื่นๆหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ เนื่องจากนี่เป็นครั้งแรกที่พระองค์บอกให้พวกเขาที่จะนั่งเงิบหลังจากที่พระองค์ได้เปิดเผยแก่พวกเขาว่าพระองค์จะเป็นขึ้นมาอีก การป่าวประกาศของกษัตริย์และแผ่นดินนั้นจะเริ่มต้นอีกครั้งหลังจากการคืนพระชนม์ การนั่งเงิบชั่วคราวก็สำคัญเนื่องจากมุมมองทางการเมืองอันเป็นที่นิยมเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ และหลักฐานที่เป็นสัญญาถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซูจะเป็นการคืนพระชนม์ของพระองค์ซึ่งเป็นหมายเหตุสำคัญของโยนาห์

17:10 พวกสาวกที่ถูกกล่าวถึงดูเหมือนจะเป็นเปโตร ยากอบและยอห์น (เปรียบเทียบ ข้อ 14) มันดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ที่พวกเขาจะเห็นว่าการปรากฏตัวของเอลิยาห์ในการทรงจำแลงพระกายเป็นความสำเร็จแห่ง [มาลาคีย์ 4:5-6](#) ถ้าพวกเขาเห็นอย่างนั้น คำถามของพวกเขาคงจะได้เป็น: “ทำไมพระเมสสิยาห์ปรากฏตัวต่อเอลิยาห์ ในเมื่อพวกธรรมจารย์สอนลำดับที่ตรงกัน

ข้ามของการปรากฏตัว?” ยิ่งกว่านั้น การปรากฏของเอลียาห์ในการทรงจำแลงพระกายก็ไม่ได้
หันจิตใจของผู้คนกลับไปหาพระเจ้า

เป็นที่ชัดเจนว่าคำถามของเปโตร ยากอบและยอห์นเกิดขึ้นต่อความไม่สอดคล้องกันที่ชัดเจน
ที่เกี่ยวข้องกับการปลาวประภาสของพระเยซูเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ การปรากฏ
ตัวของเอลียาห์บนภูเขานั้นบางทีกระตุ้นมัน เอลียาห์จะต้องมาและหันจิตใจของผู้คนกลับไป
หาพระเจ้าก่อนที่พระเมสสิยาห์ปรากฏตัว (มถก. 4:5-6) ถ้าการฟื้นฟูนั่นได้เกิดขึ้น พระเยซู
สามารถตายในเงื้อมมือของพวกเขาผู้นำของอิสราเอลได้อย่างไร (16:21)? พวกเขาจะได้คืนวันที่
จะเข้าใจว่าการสิ้นพระชนม์ของพระเมสสิยาห์สามารถเข้าได้กับสิ่งที่พวกเขาเชื่อเกี่ยวกับพันธ
กิจของผู้ล่วงหน้ามาก่อนอย่างไร

จงสังเกตว่าตั้งแต่การทรงจำแลงพระกายเป็นต้นไป สาวกเหล่านี้ไม่มีความสงสัยต่อไปเกี่ยวกับ
ความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซู

17:11-12

พระเยซูยืนยันคำสอนของพวกเขาอาจารย์เกี่ยวกับ “การมาของเอลียาห์” แต่พระองค์กล่าวถึง
องค์ประกอบอีกอย่างหนึ่งที่ต้องการการพิจารณา พันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้เป็น
ความสำเร็จครบเท่าที่มันได้ดำเนินไป (เปรียบเทียบกับ 3:5-6; 14:5) แต่ท่านได้ “ทำให้ทุกสิ่งคืนสู่
สภาพเดิม” ในระดับที่จำกัดเท่านั้น พวกเขาจารย์รับรู้ถึงพันธกิจของผู้ล่วงหน้ามาก่อนของ
พระเมสสิยาห์อย่างถูกต้อง แต่พวกเขาไม่ตระหนักว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาได้เป็นผู้ล่วงหน้ามา
ก่อนนั้น (11:10)

อย่างเปรียบเทียบแล้ว เอลียาห์ได้มาแล้วในตัวบุคคลของยอห์นผู้ให้บัพติศมา อย่างไรก็ตาม
พวกเขาผู้นำของอิสราเอลได้ปฏิเสธท่าน และท่านได้ตายไปโดยปราศจากการบรรลุลูกฟื้นฟูที่
สมบูรณ์ของอิสราเอล ยอห์นไม่ได้บรรลุลูกฟื้นฟูของท่านอย่างสมบูรณ์เพราะว่าท่านได้ตายไป
ในขณะที่กำลังทำสิ่งนั้น ในทำนองเดียวกัน พระเยซูจะตายไปโดยเงื้อมมือของพวกเขาศัตรูของ
พระองค์โดยปราศจากการบรรลุลูกฟื้นฟูของพระองค์แห่งการสถาปนาแผ่นดิน ยอห์นได้ฟื้นฟู
ทุกสิ่งมากเท่าที่ท่านสามารถทำได้กระนั้นก็ได้ตายไป พระเยซูเหมือนกันจะบรรลุลูกฟื้นฟูของ
พระองค์มากเท่าที่พระองค์สามารถทำได้กระนั้นก็ได้ตายไป นี่เป็นคำตอบต่อคำถามของพวกเขา
สาวก

“ผู้ล่วงหน้านำมาก่อนที่ทนทุกข์จะถูกติดตามมาด้วยพระเมสสิยาห์ที่ทนทุกข์”

[1054]

“ในอีกนัยหนึ่ง อย่างที่การมาของผู้ล่วงหน้านำก่อนของพระเมสสิยาห์มีสองระยะคือ ขอรหัสผู้ให้บัพติศมา (ผู้หนึ่งที่จะทนทุกข์และตายไป) และเอลียาห์ผู้เผยพระวจนะ (ผู้หนึ่งแห่งการฟื้นฟูและสง่าราศี) การมาของพระเมสสิยาห์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย การตอบสนองต่อผู้ล่วงหน้านำก่อนส่อให้เห็นการตอบสนองต่อพระเมสสิยาห์และทำให้การเลื่อนไปของความสำเร็จที่ได้สัญญาแก่อิสราเอลทั้งชนชาติอย่างเจาะจงนั้นจำเป็น” [1055]

พระเจ้าได้ทำนายผ่านมาลาคีว่าการฟื้นฟูของชาวยิวจะมาก่อนแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ (มลก. 4:5-6) และการฟื้นฟูนั้นไม่ได้มา ดังนั้นการฟื้นฟูนั้นและแผ่นดินนั้นยังต้องเป็นอนาคต

17:13 ตอนนี้พวกสาวกเข้าใจว่าขอรหัสผู้ให้บัพติศมาได้บรรลุคำเผยพระวจนะอย่างเริ่มแรกเกี่ยวกับเอลียาห์ที่กลับมา อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่ดำเนินต่อไปของพวกเขาเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูดูเหมือนจะบ่งชี้ว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจอย่างแท้จริงว่าพระองค์จำเป็นต้องสิ้นพระชนม์ เหตุการณ์นี้เปิดเผยถึงอีกชั้นหนึ่งของความเข้าใจที่พวกสาวกดำเนิน แต่มันเป็นแค่ขั้นเล็กน้อย

3. คำแนะนำเกี่ยวกับหลักการต่างๆของกษัตริย์ 17:14-27

คำแนะนำของพระเยซูที่มีต่อพวกสาวกของพระองค์เมื่อพิจารณาถึงการสิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์ที่มาใกล้ และการเลื่อนไปของแผ่นดินของพระเจ้าที่ดำเนินต่อไป พระเยซูได้สอนพวกเขาเกี่ยวกับบุคคลของพระองค์ (16:13-17) และแผนการของพระองค์ (16:18—17:13) ตอนนี้พระองค์สอนพวกเขาถึงหลักการต่างๆที่อธิบายถึงการทำงานและบุคคลของพระองค์ต่อไป

การขับผีออกจากเด็กชายที่เป็นลมบ้าหมู 17:14-21 (เปรียบเทียบกับ มก. 9:14-29; ลก. 9:37-43ก)

คำว่า “การขบถ” หมายถึงการกระทำแห่งการขบถไล่หรือการไล่วิญญูณชั่วโดยคำสั่งหรือการกระทำแห่งพิธีบางอย่าง ในกรณีของพระเยซู สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการที่พระองค์สั่งอย่างมีสิทธิอำนาจให้ปีศาจหรือพวกปีศาจจากไปโดยไม่มีการวิงวอนต่อสิทธิอำนาจที่สูงกว่าหรือต่อเวทมนต์ซึ่งเป็นเรื่องปกติในการขบถที่คนอื่นกระทำ

“ความแตกต่างระหว่างพระสิริของการทรงจำแลงพระกายและความไม่เชื่อฟังของสาวกของพระเยซู (ดู ข้อ 17) เป็นส่วนหนึ่งของความตึงเครียดที่เพิ่มขึ้นซึ่งยกย่องความพิเศษของพระเยซู ขณะที่พระองค์เคลื่อนไปสู่การทนทุกข์และการคืนพระชนม์ของพระองค์ใกล้มากขึ้น”^[1056]

มันระลึกถึงประสบการณ์ของ โมเสสแห่งการลงจากภูเขาซีนายเพียงแค่ว่าคนอิสราเอลล้มเหลวโดยการนมัสการวัวทองคำ (อพย. 32:15-20)

17:14-16 คำกรีก *โกนุบเพเทโอ* ที่แปลว่า “คุกเข่าลง” หรือ “คุกเข่า” ก็บ่งบอกถึงความถ่อมใจและการขอร้องไม่จำเป็นจะต้องเป็นการนมัสการ (เปรียบเทียบ 27:29; มก. 1:40; 10:17) ในทำนองเดียวกัน “องค์พระผู้เป็นเจ้า” บางทีเป็นแค่การกล่าวถึงที่มีการนับถือ (เปรียบเทียบ 8:2) เป็นที่ชัดเจนว่าโรคลมบ้าหมูของเด็กหนุ่มคนนั้นเป็นผลลัพธ์ของการถูกผีสิง (ข้อ 18) พวกสาวกที่ไร้อำนาจเป็นบางคนหรือทั้งหมดจากสาวกเก่าคนที่ไม่ได้ขึ้นไปบนภูเขาสำหรับการทรงจำแลงพระกาย

มีหลายกรณีของความล้มเหลวของพวกสาวกในส่วนนี้ของมัทธิว (เปรียบเทียบ 14:16-21, 26-27, 28-31; 15:16, 23, 33; 16:5, 22; 17:4, 10-11) ก่อนหน้านั้นพวกเขาได้มีอำนาจอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ (10:1, 8) อย่างไรก็ตาม อำนาจของพวกเขาไม่ใช่ของพวกเขาเอง มันมาจากพระเยซู ขณะที่พระเยซูฝึกฝนพวกสาวกไปที่ละน้อย พระองค์ก็ถอนอำนาจบางอย่างของพวกเขาอีกด้วย เพื่อจะสอนพวกเขาว่ามันมาจากพระองค์และเชื่อมโยงกับความวางใจของพวกเขาในพระองค์ (14:26-17, 31; 15:5, 8)

“สิทธิอำนาจอธิปไตยของพระเยซูพระเมสสิยาห์ในการรักษาและการขบถพิเศษ พิเศษ พวกสาวกของพระองค์สามารถใช้มัน โดยความเชื่อเท่านั้น และนั่นคือสิ่งที่พวกเขาล้มเหลวที่จะทำในกรณีนี้”^[1057]

17:17-18

การว่ากล่าวของพระเยซูทำให้ระลึกถึงถ้อยคำของโมเสสที่มีต่ออิสราเอลใน [เฉลยธรรมบัญญัติ 32:5](#) และ [20](#) ความไม่เชื่อแสดงถึงลักษณะ “ชนรุ่น” ของคนยิวที่ได้ปฏิเสธพระเยซู และตอนนี้มันแสดงถึงพวกสาวกของพระองค์ในขอบเขตที่น้อยกว่า ความล้มเหลวของพวกเขาที่จะเชื่อก็เกิดจากความล้มเหลวทางศีลธรรมที่จะตระหนักถึงความจริง แทนที่จะเกิดจากการขาดหลักฐานอย่างที่ว่ารวมกันของ “ขาดความเชื่อ” และ “วิปลาสน” ทำให้ชัดเจน (เปรียบเทียบ [ฟป. 2:15](#)) พวกสาวกเช่นกันก็ซ้ำที่จะเชื่อ คือซ้ำกว่าที่พวกเขาควรจะทำ คำถามเชิงโวหารสองคำถามของพระเยซูแสดงถึงความผิดหวังและการวิจารณ์

“พระเยซูได้ยอมรับว่าพระองค์จะถูกปฏิเสธ โดยผู้นำที่เป็นทางการของอิสราเอล (16:21) แต่ที่จะพบว่าพระองค์เองถูกทิ้งแม้กระทั่งโดยพวกสาวกของพระองค์เองก็เร็วชั่วขณะที่หายากของอารมณ์แบบมนุษย์ในส่วนของพระบุตรของพระเจ้า”[\[1058\]](#)

17:19-21

คำว่า “พวกข้าพระองค์” ในคำถามของพวกสาวกก็อยู่ในตำแหน่งที่เน้นในดัวบทกรีก อย่างที่พระเยซูอธิบาย ปัญหาคือความเชื่อที่อ่อนแอ (คำกรีก *โอดิโกบพิสทืออา*) ของพวกเขา มันไม่ใช่ปริมาณของความเชื่อของพวกเขาที่ไม่พอเพียง แต่มันคือคุณภาพ (ความเข้มแข็ง) ใดๆที่มีการเปิดเผยของพระเยซูที่พวกเขาได้รับ พวกสาวกก็ไม่ได้ตอบสนองต่อมันด้วยการวางใจอย่างที่พวกเขาควรได้วางใจ พวกเขามีความเชื่อในพระเยซูบ้าง แต่มันควรจะเข้มแข็งกว่า

“ก่อนหน้านี้อย่างมาก พระเยซูได้มอบสิทธิอำนาจแก่พวกสาวกเพื่อจะจับผีในฐานะส่วนหนึ่งของภารกิจต่ออิสราเอลของพวกเขา (10:1, 8) ดังนั้นพระองค์คาดหวังให้พวกเขาที่จะใช้สิทธิอำนาจนี้ แต่ถ้าพวกเขาเข้าทำงานต่างๆแห่งภารกิจของพวกเขาซึ่งสัมพันธ์กับการได้รับมอบอำนาจของพวกเขาและถูกกีดขวางโดยวิกฤตแห่งการวางใจ พวกเขาก็ทำให้พวกเขาเองไร้ประสิทธิภาพ”[\[1059\]](#)

“... คำกล่าว ‘เท่าเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง’ ได้กลายมาเป็นสุภายิตและถูกใช้ไม่ใช่โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเท่านั้น แต่โดยพวกเรายืนอยู่บ่อยๆเพื่อจะบ่งชี้ถึงจำนวนที่เล็กที่สุด...”[\[1060\]](#)

การย้ายภูเขาเป็นภาพพจน์แบบสุภาพยิตสำหรับการพิชิตความยุ่งยากที่ยิ่งใหญ่ต่างๆ (เปรียบเทียบ [อสย. 40:4; 49:11; 54:10; มธ. 21:21-22; มก. 11:23; ลก. 17:6; 1 คร. 13:2](#)) ในบริบทนี้ ความยุ่งยากต่างๆที่ถูกกล่าวถึงก็เกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิอำนาจที่พระเยซูได้มอบให้พวกเขาเพื่อจะรักษาผู้คน พวกเขาได้ปฏิบัติต่อของประทานแห่งการรักษาที่พระเยซูได้มอบแก่พวกเขาในฐานะเป็นความสามารถพิเศษที่ใช้การได้โดยไม่คำนึงถึงความเชื่อในพระองค์ของพวกเขา ตอนนี้พวกเขาเรียนรู้ว่าอำนาจของพวกเขาขึ้นอยู่กับคำตอบสนองที่เหมาะสมต่อการเปิดเผยนั้นคือความมั่นใจที่พึ่งพาในพระเยซูที่จะทำการผ่านพวกเขาเพื่อจะรักษา การพึ่งพาที่ต่อเนื่องในพระเยซู แทนที่จะเป็นเพียงแค่ความเชื่อถือในใครที่พระองค์ทรงเป็นก็จัดตั้งความเชื่อที่เข้มแข็ง (เปรียบเทียบ [มก. 6:5-6](#))

“ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับสาวกของพระเยซูผู้ที่ทำการด้วยความเชื่อ ภายในน้ำพระทัยที่ได้สถาปนาไว้ของพระเจ้า ดังนั้นมันก็เป็นกรณีที่ว่าไม่ใช่ความล้มเหลวทุกอย่างในการปฏิบัติหรือการรับการรักษาเป็นผลลัพธ์ของความเชื่อที่ไม่เพียงพอเท่านั้น”[\[1061\]](#)

ข้อ 21 ไม่ปรากฏในต้นฉบับโบราณที่สำคัญหลายฉบับ เป็นที่ชัดเจนว่าคนคัดสำเนารับเอามาจาก [มาระโก 9:29](#): พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า ‘ผีแบบนี้จะขับออกได้ด้วย การอธิษฐานเท่านั้น’”

บทเรียนของการอัศจรรย์นี้สำหรับพวกเขาก็คือว่าความเชื่อที่เรียบง่ายว่าพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์อาจเพียงพอเมื่อบุคคลหนึ่งตระหนักว่าพระเยซูทรงเป็นใครก่อน มันสามารถส่งผลต่อการอัศจรรย์ที่น่าตื่นเต็นต่างๆ อย่างไรก็ตาม ด้วยสิทธิพิเศษของการเปิดเผยที่เพิ่มเข้ามาเกี่ยวกับตัวบุคคลและงานของพระเยซูก็เกิดความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นที่จะวางใจในพระองค์อย่างเต็มที่ ความล้มเหลวที่จะทำสิ่งนี้ก็ทำให้ความเชื่ออ่อนแอและจำกัดงานของพระเยซูผ่านสาวก (เปรียบเทียบ [ยน. 15:5](#))

[การเข้าใจการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระเยซู 17:22-23 \(เปรียบเทียบ มก. 9:30-32; ลก. 9:43-45\)](#)

ถัดไปพระเยซูให้การป่าวประกาศที่ชัดเจนครั้งที่สองถึงการทนทุกข์ของพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ (เปรียบเทียบ 16:21-24) การอ้างอิงถึงมันใน 17:12 เป็นแค่การอ้างอิงแบบผ่านไป พระองค์พาดพิงถึงมันในแง่ที่ปกปิดไว้ก่อนที่พระองค์จะกล่าวมันอย่างชัดเจน (เปรียบเทียบ 9:15; 10:38; 12:40)

17:22 การอ้างอิงของมัทธิวถึงเวลาถึงธรรมดา สาวกทั้งหมดอยู่กับพระเยซู “ในกาลิลี” อีกครั้ง พระเยซูแนะนำหัวข้อการทนทุกข์ของพระองค์อีกครั้ง ซึ่งการทรงจำแลงพระกายและเหตุการณ์ต่างๆที่ไปตามมาก็ชัดเจน

ข้อความของพระเยซูก็ตรงแต่ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งก็คลุมเครือ คำกรีก *พรวาคิดอศราย* หมายถึงไม่ว่า “มอบ” หรือ “ทรยศ” ก็ขึ้นอยู่กับบริบทซึ่งไม่มีการช่วยเหลือที่นี่ ยิ่งกว่านั้น คำกริยานี้อยู่ในกาลเชิงรับ ดังนั้นผู้ก่อการของการกระทำนี้ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามก็ยังคงปิดซ่อนไว้ ในรูปแบบตามปกติ พระเยซูก็ให้ข้อมูลแก่พวกสาวกของพระองค์มากขึ้น แต่พระองค์ไม่ได้ให้ทุกสิ่งแก่พวกเขาที่พระองค์สามารถให้ได้ ข้อมูลมากขึ้นคงได้สร้างคำถามและปัญหาต่างๆที่พระองค์ไม่ต้องการให้พวกเขาที่จะเผชิญเดี๋ยวนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่มัทธิวบันทึกว่าพระเยซูป่าวประกาศว่าพระองค์จะถูกทรยศ บุตร *มนุษย์* จะถูกทรยศให้ไปผู้เงื่อมมือของ *คนทั้งหลาย*

17:23 การตอบสนองของพวกสาวกแสดงว่าพวกเขาเข้าใจและไม่ชอบที่จะได้ยินสิ่งที่อยู่ข้างหน้า พวกเขาเข้าใจการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูแต่ยังไม่เข้าใจการคืนพระชนม์ของพระองค์ มันไม่ใช่จนกว่าหลังจากที่พระเยซูเป็นขึ้นจากตายที่พวกเขาเข้าใจการคืนพระชนม์ของพระองค์ ถ้าพวกเขาได้เข้าใจการคืนพระชนม์ของพระองค์ในตอนนี้ พวกเขาคงไม่ได้เสียใจ

การชื่นชมความเป็นบุตรของพระเยซู 17:24-27

“เรื่องราวนี้เป็นผลไม่แปลกแข็งที่มีแปลกแข็งและแข็ง แต่มีเนื้อในที่หวานอย่างมาก”^[1062]

“โดยความจริงนั้น เหตุการณ์ขณะนี้ให้ตัวอย่างประกอบที่นำยกของหลักคำสอนที่ถูกสอนไว้ในการอภิปรายเรื่องความถ่อมใจ”^[1063]

17:24 “ภามี สองครีชมา” เป็นภามีของคนยิวที่ชายยิวทุกคนอายุระหว่าง 20 ถึง 50 ปีจะต้องจ่ายให้แก่ การบำรุงพระวิหารและงานบริการต่างๆ (อพย. 30:13) ไม่มีเหรียญสองครีชมาในการหมุนเวียน ณ เวลานั้น ดังนั้นบ่อยครั้งแล้วผู้ใหญ่อายุสองคนก็ไปด้วยกันและจ่ายหนึ่งเซเชลที่มีค่าเท่ากับสี่ ครีชมา[1064]

17:25-26 พระเยซูเปลี่ยนการถามนี้จากผู้เก็บภามีไปสู่สถานการณ์ที่สอนเพื่อเปโตรและสาวกคนอื่นๆ ในตัวอย่างประกอบของบทเรียนของพระองค์ พระเยซูเปลี่ยนภามีจากภามีทางศาสนาไปสู่ภามี ทางพลเรือนเพื่อจะทำให้ประเด็นของพระองค์ชัดเจนขึ้น หลักการก็เป็นอย่างเดียวกันในสอง กรณี แต่มั่นงายกว่าที่จะอธิบายในด้านพลเรือนของชีวิต

ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าอย่าง “โอรส” ของ “กษัตริย์” ถูกยกเว้นจากภามีที่พระราชบิดา ของพวกเขากำหนดไว้ ดังนั้นพระองค์ก็ถูกยกเว้นจากภามีที่พระบิดาของพระองค์กำหนดไว้ พระองค์หมายถึงภามีพระวิหาร พระวิหารเป็นของพระเจ้าอย่างแท้จริง (มถก. 3:1) พระเยซู กำลังสอนเปโตรถึงความหมายโดยนัยของความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ สอนเปโตรที่จะบรรลุลความรับผิดชอบทางพลเรือนของเขา

17:27 แม้ว่าพระองค์ถูก “ยกเว้น” (ข้อ 26) พระเยซูก็จะจ่ายภามีเพราะว่าพระองค์ “ไม่” ต้องการที่จะ ทำให้ใครก็ตาม “สะดุด” อย่างไม่จำเป็น (เปรียบเทียบกับ 5:29) ความล้มเหลวที่จะจ่ายภามีจะสร้าง ปัญหาที่ไม่จำเป็นต่างๆ เพราะเปโตรเป็นหนึ่งในพวกสาวกของพระเยซูและหนึ่งในบุตร ของพระเจ้าทางความเชื่อในพระเยซู เขาก็ไม่มีพันธะที่จะจ่ายภามีพระวิหารเช่นกัน (เปรียบเทียบกับ 12:1-8) ภายหลังจากเปาโลได้ทำตามแบบอย่างของพระเยซูเกี่ยวกับการไม่ให้การ สะดุดในสถานการณ์ที่คล้ายกัน (1 คร. 8:13; 9:12, 22) อย่างที่บุตรของพระเจ้าทุกคนควรทำ

พระเจ้าได้ป่าวประกาศอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระองค์ในการทรงจำแลง พระกาย (ข้อ 5) เช่นเดียวกับ ณ การรับบัพติศมาของพระเยซู กระนั้นพระสิริของพระเยซูยังคง ถูกปกคลุมไว้ขณะที่พระองค์เคลื่อนไปสู่กางเขน สิ่งนี้สถาปนารูปแบบสำหรับพวกสาวกของ พระองค์ (เปรียบเทียบกับ 18:1-5) เนื่องจากบรรดาบุตรของพระเจ้าถูกยกเว้นจากการบำรุงรักษา พระวิหารและการบริการต่างๆ จุดสิ้นสุดของระบบการนมัสการนี้ดูเหมือนจะใกล้เข้ามาอย่าง ที่ มันได้เป็น นี่คือข้อบ่งชี้ที่อย่างหนึ่งที่ว่าพระเยซูได้ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสสิ้นสุดลง

(15:11) อีกครั้งหนึ่ง พวกสาวกล้มเหลวที่จะเข้าใจความสำคัญหลักของสิ่งเหล่านี้จนกระทั่งหลังจากการคืนพระชนม์

การอัศจรรย์นี้ต้องได้สร้างความประทับใจแก่เปโตรในฐานะชาวประมงและแก่เพื่อนสาวกที่เป็นชาวประมงอย่างแท้จริง! จงจินตนาการว่า ไม่ใช่การจับปลาเท่านั้น แต่จับปลาพร้อมกับมีเงินในปากของมันด้วย นี่เป็นหนึ่งในการอัศจรรย์หลายอย่างที่พระเยซูได้ทำเพื่อเปโตร พระองค์ได้รักษาแม่ยายของเปโตร (1:29-34) ช่วยเขาจับปลา (ลก. 5:1-9) ทำให้เขาสามารถเดินบนน้ำทะเลได้ (14:22-33) รักษาหูของมัลคัส (26:47-56) และช่วยกู้เขาจากคุก (กจ. 12) จึงไม่แปลกใจว่าเปโตรสามารถเขียนว่า “จงละความกังวลทุกอย่างของพวกท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย” (1 ปต. 5:7).[1065]

พระเยซูเท่านั้นสามารถเอาเหรียญ (“เซเซล”) นั้นมาได้อย่างที่พระองค์ได้ทำ อีกครั้งหนึ่ง มนุษย์ที่ไร้บาปได้บรรลุคำสั่งของพันธสัญญาที่ให้แก่ออาดัมที่จะใช้อำนาจเหนือปลาแห่งทะเล (เปรียบเทียบ 8:27; 14:25) แม้ว่าพระองค์เป็นอิสระจากข้อเรียกร้องต่างๆของธรรมเนียมปฏิบัติ ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ก็จำนนต่อข้อเหล่านั้นและจัดเตรียมเพื่อพวกสาวกของพระองค์อย่างอัศจรรย์เพื่อจะทำเช่นนั้น การสำแดงนี้เกี่ยวกับความถ่อมใจและอำนาจที่น่าประทับใจมากขึ้นที่จะทำตามอย่างที่การป่าวประกาศถึงการทนทุกข์ของพระเยซูเป็น

ไกลจากความรู้สึกแห่งความหยิ่ง การเสแสร้งและการถือสิทธิ์ของตนเองที่พวกสาวกสำแดง โดยการอภิปรายว่าใครจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในแผ่นดินของพระคริสต์ พระเยซูเองก็ถ่อมใจที่จ่ายภาษีที่พระองค์ไม่ได้เป็นหนี้อย่างแท้จริง พระองค์ไม่ได้เป็นหนี้มันในแง่ที่ว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้าของหนี้หรือระบบทั้งหมดที่ภาษีนี้สนับสนุน ความถ่อมใจของพระองค์สำแดงมันเองต่อไปในแง่ที่ว่าในการเป็นเจ้าของหนี้แผ่นดินและทะเลนั้น พระองค์ได้ทำให้พระองค์เองขึ้นอยู่กับหนึ่งในสิ่งทรงสร้างคือปลา ยิ่งกว่านั้น พระองค์ไม่ได้สะดุดต่อการที่จะต้องจ่ายภาษีนี้ และพระองค์ก็ระมัดระวังที่จะไม่ให้การสะดุดแก่บรรดาผู้ที่สมควรได้รับ อีกอย่างหนึ่ง นี้เป็นเรื่องราวเดียวของการอัศจรรย์ในหมวดพระกิตติคุณที่ละให้ผู้อ่านที่จะอนุมานว่ามันได้เกิดขึ้น ผู้เขียนพระกิตติคุณนี้ไม่ได้บันทึกว่ามันได้เกิดขึ้น[1066]

“มัน [เรื่องนี้] สอนบรรดาคนของแผ่นดินสวรรค์ที่จะไม่บ่นเพราะว่าโลกไม่ตระหนักถึงสถานะ และความมีเกียรติของพวกเขา” [1067]

พระเยซูดำเนินการที่จะสอนพวกสาวกของพระองค์ต่อไปถึงความสำคัญของการทำตามแบบอย่างที่พระองค์ ตระเตรียมไว้สำหรับพวกเขาในส่วนถัดไป (บทที่ 18)

4. คำแนะนำเกี่ยวกับตัวแทนส่วนตัวของกษัตริย์ บทที่ 18

บทที่ 18 มีการอภิปรายหลักสี่อย่างที่มัทธิวบันทึก (เปรียบเทียบกับ บทที่ 5—7; บทที่ 10; 13:1-53; บทที่ 24—25): การอภิปรายเกี่ยวกับการเป็นสาวกของพระองค์ การอภิปรายนี้ดำเนินการคำแนะนำของพระเยซูต่อพวกสาวก ของพระองค์ที่พระองค์ได้เริ่มต้นใน 17:14 ต่อไป แทนที่จะจดจ่อที่พระเยซู คำสอนของพระเยซูก็จดจ่อที่ พวกสาวกและความรับผิดชอบต่างๆของพวกเขาในฐานะตัวแทนของพระองค์ หัวข้อของการอภิปรายนี้คือ ความถ่อมใจ หัวข้อของคำเทศนาบนภูเขาคือความชอบธรรม หัวข้อของการอภิปรายเกี่ยวกับภารกิจในบทที่ 10 คือพันธกิจ หัวข้อของการอภิปรายเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ในบทที่ 13 คือแผ่นดินสวรรค์ และหัวข้อของการ อภิปรายที่ภูเขาเมกะกอกเทศจะเป็นการเสด็จมาครั้งที่สอง เหมือนกับการอภิปรายอื่นๆ ขอบเขตของการอภิปราย นี้ก็คือยุคระหว่างการเสด็จมาเช่นกัน

คิงส์เบอรีเรียกหัวข้อของคำกล่าวนี้ว่า “ชีวิตภายในชุมชนของคริสตจักร” และให้โครงร่างดังต่อไปนี้: (I) ในเรื่อง ความยิ่งใหญ่เพื่ออย่างที่ประกอบด้วยการถ่อมใจตนเองลงเพื่อว่าจะรับใช้เพื่อนบ้าน (18:1-14); และ (II) ในเรื่อง การได้รับและการยกโทษสาวกที่ผิดพลาด (18:15-35). [1068]

นอกเหนือจากคำถามที่สอง (ข้อ 21) การอภิปรายนี้ก็ดำเนินการในฐานะหน่วยของคำสอนที่คล้ายกับการ อภิปรายที่หนึ่ง (บทที่ 5—7) และการอภิปรายที่สอง (บทที่ 10) แต่ไม่ใช่การอภิปรายที่สาม (บทที่ 13)

“หัวข้อของการอภิปรายนี้ไม่ใช่การเป็นสาวกส่วนตัวมาก (แม้ว่าตัวอย่างและคำแนะนำหลาย อย่างก็ถูกแสดงออกมาในรูปเอกพจน์) เหมือนกับชีวิตส่วนรวมของบรรดาผู้ที่เข้าร่วม โดยการ อุทิศตนเหมือนกันของพวกเขาในฐานะสาวกพร้อมกับความสนใจพิเศษที่ถูกมอบให้แก่ความ ตั้งเครียดและสภาพตั้งเครียดที่ซึ่งชีวิตเช่นนั้นถูกเปิดเผยผ่านความหวังใยตนเองและการขาด การเอาใจใส่เพื่อนสาวก ผ่านแบบอย่างที่ย่ำและอุปนิสัยที่ผิดพลาด และผ่านความไม่เต็มใจที่ จะยกโทษอย่างที่เราได้รับการยกโทษ” [1069]

บทนำของหัวข้อความถ่อมใจ 18:1-4 (เปรียบเทียบ มก. 9:33-36; ลก. 9:46-47)

18:1-2 ผู้เขียนได้แนะนำและสรุปการอภิปรายนี้ได้อย่างที่ท่านได้ทำการอภิปรายอื่นๆด้วยข้อความที่ชี้แนะว่าพระเยซูกล่าวการอภิปรายนี้ในโอกาสที่เจาะจงหนึ่ง (เปรียบเทียบ 5:1; 7:28-29) การอภิปรายสองอย่างสุดท้ายในมัทธิวเป็นการตอบสนองต่อคำถามจากพวกสาวก (ข้อ 1; เปรียบเทียบ 24:1-3)

“ในเวลานั้น” บางทีหมายถึง “ในระยะนั้นแห่งพันธกิจของพระเยซู” (เปรียบเทียบ 10:19; 26:45) การเปิดเผยก่อนหน้านี้เกี่ยวกับกษัตริย์และแผ่นดินได้นำพวกสาวกบางที่เป็นสาวกสิบสองคนที่จะแสดงออกถึงความสนใจใน “ใคร” ที่จะเป็น “ใหญ่ที่สุดในแผ่นดินสวรรค์” (เปรียบเทียบ [มก. 9:33-38](#); [ลก. 9:46-48](#)) บางทีการเป็นผู้นำของเปโตรท่ามกลางพวกสาวกและสิทธิพิเศษของเปโตร ยากอบและยอห์นแห่งการเห็นพระเยซูทรงจำแลงพระกายได้ก่อให้เกิดขึ้นในความเป็นห่วงที่เพิ่มขึ้นของพวกเขา พระเยซูได้สอนว่าจะมีความแตกต่างในแผ่นดินสวรรค์ (5:19; 10:32-33) ถ้าพระเยซูให้คำสอนนี้ในบ้านของเปโตร “เด็ก” นั้นคงเป็นของเปโตร (เปรียบเทียบ 17:25; [มก. 9:33](#)) แต่นี่เป็นเพียงความเป็นไปได้

ไม่ว่าในกรณีใด สิ่งที่พระเยซูทำในการตั้ง “เด็ก” ขึ้นเป็นแบบอย่างสำหรับผู้ใหญ่ที่จะทำตามก็เป็นการตกใจในสมัยของพระองค์ ผู้คนในวันออกใกล้โบราณถือว่าเด็กค้อยกว่าผู้ใหญ่ เด็กไม่ได้รับความนับถือที่ผู้ใหญ่ได้รับจนกระทั่งพวกเขาไปถึงสถานะผู้ใหญ่ พวกเขาถูกสอนให้มองหาผู้ใหญ่ในฐานะแบบอย่างที่จะทำตาม ตอนนี้พระเยซูได้พลิกสถานภาพและกระตุ้นให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะทำตามแบบอย่างของเด็ก ที่จะทำอย่างนั้นก็เรียกเรื่องความถ่อมใจอย่างแท้จริง

18:3-4 พระเยซูป่าวประกาศถ้อยคำที่ปฏิวัติของพระองค์ด้วยรูปแบบบทนำที่เคร่งขรึม (เปรียบเทียบ 5:18) พระองค์กล่าวว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่พวกสาวกของพระองค์เปลี่ยนและ “มาเป็น” เหมือน “เด็ก” เล็กๆ คำว่า “กลับใจ” ในฉบับแปล NASB ก็น่าสนใจๆ พระเยซูไม่ได้กล่าวถึง “การได้รับความรอด” ความเป็นเหมือนเด็กก็จำเป็นสำหรับการเข้าไปในแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ เด็กมีลักษณะหลายอย่างที่ทำให้พวกเขาแตกต่างจากผู้ใหญ่ ตัวอย่างเช่น การพึ่งพาและการวางใจ แต่เนื่องจากความเป็นห่วงของพวกสาวกในเรื่องตำแหน่งในแผ่นดินสวรรค์และคำสอนที่ตามมา

นั่น ความถ่อมใจก็ถูกกล่าวถึง เด็กเล็กๆมีความเป็นห่วงน้อยเกี่ยวกับชื่อเสียงและตำแหน่ง ส่วนตัวของพวกเขาในความสัมพันธ์กับคนอื่นๆ

“ลักษณะของธรรมชาติเด็กซึ่งจัดตั้งจุดของการเปรียบเทียบคือความไม่เสแสร้ง. . . ลูกของกษัตริย์จะเล่นด้วยปราศจากความกระดากใจกับลูกของคนขอทาน ด้วยเหตุนั้นก็ยืนยันโดยไม่รู้ตัวถึงความไม่สำคัญของสิ่งต่างๆที่ซึ่งผู้ใหญ่แตกต่างเมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งต่างๆที่เหมือนกันกับทุกคน”[\[1070\]](#)

ในแง่หนึ่งพวกสาวกได้ถ่อมใจอย่างเด็กเมื่อพวกเขาเชื่อในพระเยซู สิ่งนี้ให้ทางเข้าแก่พวกเขาสู่แผ่นดินสวรรค์ อย่างไรก็ตาม ในอีกแง่หนึ่ง พวกเขาละทิ้งทำที่นั่นเมื่อพวกเขาเป็นห่วงเกี่ยวกับสถานะของพวกเขาในแผ่นดินสวรรค์ พวกเขาจำเป็นต้องกลับไปสู่ทำที่เหมือนเด็กแต่ก่อนของพวกเขา ในทำนองเดียวกัน พวกเขาได้ใช้อำนาจที่ยิ่งใหญ่ผ่านความเชื่อที่เรียบง่ายในพระเยซู แต่เมื่อเวลาผ่านไป พวกเขาได้ออกจากการพึ่งพาที่พระองค์ สูญเสียอำนาจของพวกเขาและจำเป็นต้องกลับไปสู่ความเชื่อที่พึ่งพา ตัวอย่างเช่น เปโตรได้ทำการกล่าวยอมรับที่ยิ่งใหญ่ในพระเยซู แต่หลังจากนั้นไม่นานท่านก็เสื่อมถอยและล้มเหลวที่จะจำนนต่อพระเยซู

ข้อ 3 อธิบายอีกว่าแผ่นดินสวรรค์ยังเป็นอนาคตเมื่อพระเยซูกล่าวคำเหล่านี้[\[1071\]](#) สาวกที่ถ่อมใจเหมือนเด็กเล็กๆจะเป็น “ใหญ่ที่สุดในแผ่นดินสวรรค์” การเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินสวรรค์คือสิ่งที่สาวกเหล่านี้ต้องการ (ข้อ 1) ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้แนะนำลักษณะเหมือนเด็กแก่พวกสาวกของพระองค์ (5:3; 11:25)

เนื่องจากว่าพระเยซูกล่าวต่อพวกสาวกที่เชื่อในพระองค์ (16:16) ดูเหมือนว่าพระองค์ใช้คำกล่าวซึ่งมีลักษณะตรงข้าม “เข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เลย” กับ “เป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินสวรรค์” เพื่อจะอธิบายประเด็นของพระองค์ ประเด็นของพระองค์ก็คือความสำคัญของความถ่อมใจ ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้กล่าวว่าถ้าตาของสาวกเป็นเหตุทำให้เขาสะดุด เขาควรควักออกเสีย (ข้อ 9; เปรียบเทียบ 5:29) นั่นเป็นข้อความ (การพูดเกินจริง) สุดขีดที่คล้ายกันซึ่งถูกสร้างขึ้นเพื่อจะอธิบายประเด็น

[ความรุนแรงของการขัดขวางความคืบหน้าของสาวก 18:5-14 \(เปรียบเทียบ มก. 9:37-50; ลก. 9:48-50\)](#)

หัวข้อรองหลักของการอภิปรายนี้คือความขุ่นเคือง (คำกรีก *สกันดาลอน* คือ สิ่งกีดขวาง) สาวกที่ถ่อมใจจะระมัดระวังที่จะไม่วางสิ่งกีดขวางในเส้นทางของสาวกอีกคนหนึ่งเมื่อสาวกคนนั้นดำเนินการไปยังแผ่นดินสวรรค์

18:5-6 “เด็ก” ที่ถูกกล่าวถึงในข้อเหล่านี้ไม่ใช่เด็กตามตัวอักษร แต่เป็นสาวกที่ถ่อมตัวเขาเองหรือตัวเธอเองลง และในการทำอย่างนั้นก็กลายมาเป็นเหมือนเด็ก (ข้อ 3-4) พระเยซูกล่าวถึงการยอมรับสาวกที่ถ่อมใจของพระองค์ในข้อ 5 (พระเยซูสอนความสำคัญของการยอมรับเด็กเล็กๆใน [มาระโก 9:36-37](#) และ [ลูกา 9:48](#)) ใครก็ตามทำสิ่งนี้ “ในนามของพระเยซู” ก็ต้อนรับสาวกนั้นเพราะว่าเขาหรือเธอเป็นหนึ่งในสาวกของพระเยซู ไม่ใช่เพราะว่าสาวกนั้นเหนือกว่า มีอิทธิพลหรือโดดเด่นอย่างเป็นส่วนตัว บุคคลที่ต้อนรับหนึ่งในสาวกที่ถ่อมใจของพระเยซูเพื่อเห็นแก่พระเยซูก็ต้อนรับพระองค์เองอย่างแท้จริง (เปรียบเทียบกับ 10:42) ในบริบทนี้ เช่นเดียวกับในบทที่ 10 พระเยซูกล่าวถึงการต้อนรับในแง่ของการหยิบยื่นการต้อนรับขับสู้ให้พร้อมกับการหนุนใจและการสนับสนุนที่ควบคู่ไป “ต้อนรับ” (คำกรีก *เค โคมา*) หมายถึง ที่จะต้อนรับเข้าสู่การสามัคคีธรรม [\[1072\]](#)

สิ่งที่ตรงกันข้ามในข้อ 6 เกี่ยวข้องกับ การ *ไม่* ต้อนรับสาวก นั่นคือ การปฏิเสธหรือการละเลยเขา การยับยั้งการหนุนใจที่สนับสนุนจะเป็นเหตุให้สาวกที่จะสะดุดในแง่ที่ว่ามันจะทำให้มันยากขึ้นสำหรับเขาที่จะทำงานของเขา พระเยซูไม่ได้กล่าวถึงการเป็นเหตุให้สาวกที่จะสะดุดโดยการนำเขาหรือเธอไปสู่การเลิกเชื่อ ความตรงกันข้ามทำให้สิ่งนี้ชัดเจน การทำให้สาวกท้อใจเทียบเท่ากับการปฏิเสธพระอาจารย์ ดังนั้นการจมที่ทะเลจะดีสำหรับผู้ทำผิดมากกว่าการที่จะเผชิญกับการกล่าวโทษของพระเยซูในนรกสำหรับการปฏิเสธพระองค์ (ข้อ 8-9) อีกครั้งหนึ่ง การพูดเกินจริงนำเสนอผลลัพธ์ต่างๆว่าเยอย่างยิ่ง

“ผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนที่วางใจในเรา” (ข้อ 6) ระบุถึงพวกสาวก นี่เป็นที่เดียวในพระกิตติคุณสัมพันธ์ที่ที่ “วางใจในเรา” ปรากฏ วลีนี้ก็ปกปิดอย่างมากในงานเขียนของยอห์น

การทำให้จมน้ำเป็นวิธีประหารชีวิตของกรีกและโรมัน ไม่ใช่วิธีของยิว [\[1073\]](#) ชนิดของ “หินโม” ที่ถูกกล่าวถึงนั้นเป็นชนิดที่ใหญ่ (“หนัก”) ที่ลาจะหมุนไม่ใช่หิน โมด้วยมืออันเล็กที่ผู้หญิง

ปาเลสไตน์ทุกคนใช้เพื่อจะเตรียมแป้งของเธอ [1074] การจมน้ำในแนวทางนี้จะน่ากลัว แต่มันจะ “ดีกว่า” การพินาศในบึงไฟ (ข้อ 8)

“สำหรับข้าพเจ้าแล้วมันดูเหมือนว่าสิ่งที่พระองค์ [พระเยซู] กำลังทำในตอนนี้คือการทำให้การประกาศกับเด็กเป็นคำสั่งของพระเจ้า พระองค์ให้ลำดับความสำคัญสูงสุดต่อการนำเด็ก ๆ มาสู่พระคริสต์ ข้าพเจ้าขอแนะนำใครก็ตามที่กำลังทำงานกับเด็ก ๆ ในทุกวันนี้ ไม่มีสิ่งใดที่สำคัญเท่ากับสิ่งนั้น”

[1075]

18:7 พระเยซูป่าวประกาศ “วิบัติ” แก่ “โลก” เพราะว่ามันเป็นแหล่งของการต่อต้านต่อพระองค์และพวกสาวกของพระองค์ และแหล่งของ “การทำให้สะดุด” อย่างมากและ “สิ่งกีดขวาง” มากมาย ฉบับแปล NIV อาจจะนำไปแบบผิดเล็กน้อยที่นี่ “วิบัติ” ป่าวประกาศการพิพากษา (เปรียบเทียบ 11:21; 23:13-32) มันหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่โลกจะปฏิเสธพวกสาวกของพระเยซู แต่พระเจ้าจะให้บรรดาผู้ที่ปฏิเสธพวกเขานั้นรับพิชชอบ (เปรียบเทียบ [อสย. 10:5-12](#); [กจ. 4:27-28](#))

“ใครคนหนึ่งเล่าถึงชายแก่คนหนึ่งที่กำลังจะตาย เป็นที่ชัดเจนว่าเขาเป็นทุกข์อย่างมาก สุดท้ายพวกเขาก็ทำให้เขาบอกพวกเขาว่าทำไม เขากล่าวว่า ‘เมื่อเรายังเป็นเด็กที่กำลังเล่น วันหนึ่ง ณ ทางแยก เราได้กลับปายชี้ทางเพื่อว่าลูกศรนั้นชี้ไปในทิศทางที่ผิด และข้าพเจ้าไม่เคยหยุดที่จะแปลกใจว่ามีกี่คนได้ถูกส่งไปในทิศทางที่ผิดโดยสิ่งที่เราได้ทำไป’ บาปแห่งบาปทั้งหมดคือที่จะสอนอีกคนหนึ่งให้ทำบาป” [1076]

18:8-9 ถัดไปพระเยซูเตือนพวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับความเป็นไปได้ของการที่พวกเขาทำสิ่งที่โลกทำ นั่นคือ การทำให้มันยากสำหรับสาวกอีกคนหนึ่งที่จะบรรลุภารกิจของเขาหรือของเธอ เพื่อพระเยซู ในบริบทนี้ ความหยิ่งที่ย้อแย้งแห่งตำแหน่งของบุคคลหนึ่งอาจเป็นเหตุให้สาวกอีกคนหนึ่งที่จะสะดุด (ข้อ 1) ตัวอย่างประกอบที่พระเยซูใช้ก็ทำให้ระลึกถึง 5:29-30 ที่ที่พระองค์กระตุ้นให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะทำให้ความคิดและแรงจูงใจของพวกเขาอยู่ในระเบียบวินัย

ประเด็นของส่วนนี้คือความรุนแรงของการปฏิเสธหรือการต่อต้านพวกสาวกของพระเยซูในงานแห่งการทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ของพวกเขา มันรุนแรงเท่ากับการละเมิดเด็ก

18:10-11

พระเยซูเตือนพวกสาวกของพระองค์ที่จะไม่ดูหมิ่นบรรดาผู้ติดตามของพระองค์ที่ติดตามพระองค์อย่างถ่อมใจ สาวกสิบสองคนอยู่ในอันตรายของการใช้มาตรฐานของโลกที่จะวัดและให้คุณค่าแก่เพื่อนสาวกของพวกเขาอย่างที่เราอยู่ในทุกวันนี้ (เปรียบเทียบ 5:3) ยูดาส อิสคาริโอท เป็นสาวกคนหนึ่งที่ได้ล้มเหลวที่จะใส่ใจคำเตือนนี้

นักตีความหลายคนเชื่อว่าส่วนสุดท้ายของข้อ 10 สอนว่าพระเจ้ามีทูตสวรรค์ที่คุ้มครองผู้ดูแลเด็กเล็กๆอย่างพิเศษ อย่างไรก็ตาม บริบทของข้อ 10 ไม่ใช่การกล่าวถึงเด็กเล็กๆ แต่เป็นพวกสาวกผู้จำเป็นต้องถ่อมใจอย่างเด็กเล็กๆ ยิ่งกว่านั้น “ทูตสวรรค์” ในพระคัมภีร์ตอนนี้กำลังคอย “เฝ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าในสวรรค์” “อย่างต่อเนื่อง” ไม่ใช่กำลังเฝ้าดูการเคลื่อนไหวของเด็กเล็กๆในโลก เป็นที่ชัดเจนว่า ทูตสวรรค์ที่ถูกกล่าวถึงเป็นผู้ส่งสารที่เหนือธรรมชาติ (ความหมายตามปกติของ “ทูตสวรรค์”) ผู้ช่วยเหลือผู้คนของพระเจ้า (ฮบ. 1:14) สำหรับข้าพเจ้าแล้วนี่ดูเหมือนค่อนข้างเป็นอย่างไรคือ พวกเขาเป็นวิญญาณของผู้เชื่อหลังจากการตาย ผู้คอยเฝ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างต่อเนื่อง (กจ. 12:15).[1077] อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าพวกเขาเป็นวิญญาณของเด็กๆที่ได้ตายไป[1078]

มี “ทูตสวรรค์ผู้คุ้มครอง” สำหรับเด็กๆไหม? ข้าพเจ้าชอบที่จะคิดว่ามีเนื่องจากความห่วงใยของพระเจ้าที่มีต่อเด็กๆ (เช่น 19:14-15) แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถชี้ไปยังข้อที่สอนสิ่งนี้ได้อย่างชัดเจน

คนยิวเชื่อว่าทูตสวรรค์ที่เฉลียวฉลาดมากที่สุดของเหล่าทูตสวรรค์เท่านั้นเฝ้าคอยอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ทูตสวรรค์ที่เหลือก็อยู่ข้างนอกรอคอยคำสั่งของพระองค์[1079] พระเยซูสอนว่าพวกทูตสวรรค์ที่มีความรับผิดชอบต่อผู้เชื่อต่างก็มีทางเข้าไปยังพระเจ้าเนื่องจากความรักของพระองค์ที่มีต่อผู้คนของพระองค์เอง

ข้อ 11 ไม่ปรากฏในสำเนาโบราณแรกๆของพระกิตติคุณมัทธิว บางทีผู้คัดลอกที่ได้รับอิทธิพลโดย [ลูกา 19:10](#) ก็รวมมันไว้ที่นี้ในฉบับต่อๆมาของคัมภีร์

18:12-13

จากการที่ได้สอนถึงความสำคัญของความถ่อมใจ ตอนนี้พระเยซูก็อธิบายมันด้วยคำอุปมา พระเยซูสอนคำอุปมาเรื่องเดียวกันในโอกาสที่แตกต่างกันเพื่อจะสอนบทเรียนที่แตกต่างกัน เล็กน้อย (ลก. 15:4-7) จุดประสงค์ของพระองค์ที่นั่นคือการประกาศ ส่วนจุดประสงค์ของ พระองค์ที่นี่คือการอภิบาล

ผู้เลี้ยงในเรื่องนี้คือพระเจ้า (ข้อ 14) และคือบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ นั่นคือพวกสาวกของ พระเยซู (เปรียบเทียบ 10:6; 15:24) พระเจ้ามีความห่วงใยสำหรับแกะทุกตัวของพระองค์และ แสวงหาที่จะทำให้บรรดาคนเหล่านั้นจากพวกเขาที่หลงไปจากพระองค์นั้นกลับคืนมา พระองค์มีความห่วงใยยิ่งใหญ่สำหรับผู้หลงไปจนเมื่อพวกเขากลับมาหาพระองค์ “พระองค์ ก็เปรมปรีดีมากกว่า” เมื่อเทียบกับบรรดาผู้ที่ไม่ได้หลงไป นี่ไม่ได้หมายถึงว่าพระเจ้ารักแกะ ที่หลงไปของพระองค์มากกว่าพระองค์รักแกะที่สัตย์ซื่อของพระองค์ มันหมายถึงว่าเมื่อแกะ ที่หลงไปกลับมาหาพระองค์ นั่นก็ให้ความยินดีที่พิเศษแก่พระองค์

เมื่อพระเจ้ามีความห่วงใยที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นเพื่อพวกสาวกของพระองค์ผู้หลงไป พวกสาวกของ พระองค์ควรระมัดระวังอย่างมากที่จะไม่ทำสิ่งใดก็ตามที่จะเป็นเหตุให้หนึ่งในแกะของ พระองค์หลงไป[1080]

อีกครั้งหนึ่ง จงสังเกตการระบุของพระเยซูถึงพระองค์เองและพระเจ้าในคำอุปมานี้ พวกสาวก ของพระเยซูเป็นแกะของพระเจ้า ดังนั้นพระเยซูและพระเจาก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

18:14

ข้อนี้สรุปข้อพิสูจน์ของการอภิปรายจนบัดนี้ “พระบิดา” ในสวรรค์ไม่ต้องการให้ใคร “สักคน” ของพวกสาวกที่ถ่อมใจของพระเยซูที่จะหลงไปจากการทรงเรียกของเขาในชีวิตเพราะว่าใคร คนหนึ่งได้ทำให้ท้อใจ ปฏิเสธหรือต่อต้านเขา ยิ่งกว่านั้น จากทุกคนนั้นพระองค์ไม่ต้องการให้ พวกสาวกของพระองค์ที่จะรับผิดชอบสำหรับสิ่งนี้ “พินาศ” ในบริบทนี้ไม่ได้หมายถึงการ สูญเสียความรอด แต่เป็นผลลัพธ์สุดท้ายของการล้มเหลวที่จะบรรลุเป้าหมายของพระเจ้าที่มี สำหรับเขาหรือเธอในฐานะสาวก นั่นคือชีวิตที่สูญเสียไป

การกู้คืนสาวกที่หลงไป 18:15-20

พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายถึงสิ่งที่สาวกที่ถ่อมใจควรทำเมื่อสาวกชายหรือหญิงได้หลงไปจากพระผู้เลี้ยงและแกะ

18:15 โดยการใช้อีกคำว่า “พี่น้อง” พระเยซูก็สนับสนุนการเข้าหาที่ถ่อมใจ พวกเขาควรรับมือกับซึ่งกันและกันในฐานะพี่น้องไม่ใช่ผู้ที่เหนือกว่าและผู้ที่ต่ำกว่า (เปรียบเทียบ [1 ทธ. 5:1-2](#)) ตามบริบทแล้ว บทที่ถูกล่าวถึงบางทีเป็นการดูหมิ่นพี่น้องชายหรือหญิง อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ได้ระบุว่าเป็นอะไร แต่พระองค์บ่งบอกว่ามันเป็นบาปใดก็ตามที่นำสาวกไปจากพระผู้เลี้ยง พระเยซูสั่งให้พวกเขาของพระองค์ที่จะ “ไป” ยังบุคคลเช่นนั้นและว่ากล่าว (“ชี้ความผิดของเขาแก่เขา”) เขา “เป็นส่วนตัว” สาวกต้องทำการริเริ่มและเผชิญหน้า (เปรียบเทียบ [กท. 6:1](#))

“... ถ้ามันยากที่จะยอมรับการว่ากล่าว แม้กระทั่งการว่ากล่าวที่เป็นส่วนตัว มันก็ยากกว่าที่จะทำการว่ากล่าวด้วยความถ่อมใจที่มีความรัก”[\[1081\]](#)

“การครอบครองความถ่อมใจไม่ได้ถูกพิสูจน์โดยการรอคอยในเชิงรับเพื่อใครคนหนึ่งจะมาขอการยกโทษและจากนั้นก็ให้การยกโทษ ตรงกันข้าม มันถูกสำแดงโดยการแสวงหาพี่น้องที่ทำผิดในเชิงรุกและการพยายามที่จะทำให้เขาสำนึกผิด”[\[1082\]](#)

“ถ้าเรามีข้อโต้แย้งกับใครก็ตาม มีวิธีเดียวที่จะยุติมันและนั่นคือหน้าต่อหน้า ถ้อยคำที่ถูกล่าวออกมาบ่อยครั้งแล้วสามารถยุติข้อโต้แย้งซึ่งถ้อยคำที่ถูกเขียนขึ้นคงได้ทำให้แย่งแทนนั้น”[\[1083\]](#)

คำกริยา “ว่ากล่าว” หรือ “ชี้ความผิดต่อเขา” (คำกรีก *เอลอง โค้*) หมายถึง “พิสูจน์ว่ามีความผิด” ในแง่ของการก่อให้เกิดการตระหนักถึงความผิด ไม่ใช่ในแง่ของการเป็นเจ้านายเหนือใครคนหนึ่ง (เปรียบเทียบ [1 คร. 9:19-22](#); [1 ปต. 3:1](#)) วัตถุประสงค์ควรจะเป็นการฟื้นฟูพี่น้องชายหรือหญิงที่ทำผิด ไม่ใช่การยกย่องของผู้ริเริ่ม (เปรียบเทียบ [ลก. 17:3-4](#); [2 ธส. 3:14-15](#); [ยก. 5:19-20](#)) การเข้าหาแบบนี้เป็นการเข้าหาที่ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสได้สอนไว้เช่นกัน ([ลนต. 19:17](#)) และพวกเรายังสนับสนุนอีกด้วย[\[1084\]](#).

“บาปของรูปแบบใดก็ตามจะต้องไม่ถูกขอมทนภายในชุมชนสาวก แต่จะต้อง
ถูกจัดการเมื่อเป็นที่รับรู้ แต่สิ่งนี้จะถูกกระทำด้วยความรู้สึกไวและด้วย
จำนวนน้อยที่สุดของการเผยแพร่”[1085]

18:16

ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสได้สนับสนุนขั้นที่สองที่พระเยซูสอนอีกด้วย (ฉธบ. 19:15) อย่างไรก็ตาม พระเยซูขยายแวงดวงของธรรมเนียมปฏิบัติทางพลเรือนที่เนื้อหาของพระธรรมเฉลยธรรม-
บัญญัติกล่าวถึงเพื่อจะรวมถึงบาปใดๆที่ซึ่งสาวกอาจต้องการการกรว่ากล่าว พระเยซูไม่ได้ทำให้
ธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหมดของโมเสสถาวร พระองค์เพียงแค่ดำเนินการข้อกำหนดเหล่านี้ใน
ธรรมเนียมปฏิบัติที่พระองค์ได้ป่าวประกาศว่าตอนนี้ก็ผูกมัดพวกสาวกของพระองค์

บางทีหน้าที่ของ “พยานบุคคล” คือที่จะเป็นพยานถึงการตอบสนองของสาวกที่ทำผิดที่มี
ต่อการเผชิญหน้า นี่ดูเหมือนจะได้เป็นจุดประสงค์ในเนื้อหาของพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ
การปรากฏตัวของพวกเขาจะเป็นการชักจูงที่เพิ่มเข้ามาเพื่อจะกลับไปยังคอกของคนสัตย์ซื่อ
ดูเหมือนคนเหล่านี้จะเป็นพยานบุคคลถึงการเผชิญหน้าไม่ใช่ถึงบาป ถ้าพี่น้องชายหรือหญิง
พิสูจน์ว่าไม่ได้กลับใจ และผู้ริเริ่มจำเป็นต้องใช้ขั้นที่สาม (ข้อ 17) พยานบุคคลถึง การ
เผชิญหน้าอาจจำเป็น

18:17

ถ้าจำเป็น ขั้นที่สามคือที่จะรายงานสถานการณ์ต่อ “คริสตจักร” นี่เป็นการอ้างอิงที่สองถึง
เอคเคลเซีย ในมัทธิว และเป็นการปรากฏที่อื่นครั้งเดียวของคำนี้ในพระกิตติคุณทั้งสี่ อย่างที่
ข้าพเจ้าได้กล่าวไปแล้ว (เปรียบเทียบ 16:18) คำนี้หมายถึง “กลุ่มคนที่ถูกเรียกออกมา” บางที
พระเยซูใช้คำนี้ในแง่ที่กว้างที่นี้ เราได้หมายเหตุว่าคำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” “สาวก”
“อัครทูต” และคำอื่นๆมาสู่การมีความหมายที่เจาะจงมากขึ้นเมื่อแผนการแห่งแผ่นดิน
ของพระเจ้าถูกเปิดเผย

เมื่อไม่นานมานี้พระเยซูเพิ่งได้ทำนายถึงการมีอยู่ของคริสตจักร คือพระกายของพระคริสต์
ใน 16:18 อย่างไรก็ตาม อย่างไม่สงสัยแล้ว พวกสาวกได้เข้าใจว่าพระองค์หมายถึงแค่กลุ่ม
สาวกของพระองค์ พระเยซูได้กล่าวถึง “กลุ่มคนแห่งสาวกของพระองค์” ที่พระองค์ได้เรียก
ออกมาจากโลกเพื่อจะเป็นตัวแทนของพระองค์ ซึ่งพระองค์รู้ว่าจะกลายมาเป็นพระกายที่ใหญ่
พระองค์รู้ว่านี่จะเป็นคริสตจักรอย่างที่เรารู้ แต่พวกสาวกต้องได้คิดว่าพระองค์หมายถึงแค่

พวกเขาเองในแง่ส่วนรวม บางทีพวกเขาคิดว่าพระองค์อ้างอิงถึงที่ประชุมของชาวยิว คือ
ธรรมศาลา [1086]

พระเยซูเกือบไม่เปิดเผยสิ่งใดเกี่ยวกับคริสตจักรในหมวดพระกิตติคุณ อย่างไรก็ตามการขาดหายไป
ของการอ้างอิงต่างๆต่อคริสตจักรในพระธรรมเหล่านี้บ่งบอก พวกสาวกได้ค้นร่นที่จะเข้า
ใจความเป็นพระเจ้าของพระเยซู บทบาทผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ของพระองค์ และการทนทุกข์ของ
พระองค์ พระเยซูไม่ได้ทำให้พวกเขาสับสนกับการเปิดเผยอย่างมากเกี่ยวกับรูปแบบที่
อัตลักษณ์ส่วนรวมของพวกเขาจะเกิดขึ้นตามหลังการเสด็จผู้สวสวรรค์ของพระองค์ พระองค์
ไม่ได้ทำอย่างนั้นแม้กระทั่งหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ (กจ. 1:6-8) การเปิดเผยนั้น
ได้ผ่านมาจากพวกอัครทูตของพระองค์หลังจากการเสด็จผู้สวสวรรค์ของพระองค์ เรามีสิ่งนั้น
ในพระธรรมกิจการและหมวดจดหมายฝาก

เมื่อพระเยซูกล่าวว่า “จงไปแจ้งต่อคริสตจักร (ที่ประชุม)” บางทีพวกสาวกได้ยืนยันว่า “จงไป
แจ้งต่อสาวกคนอื่นๆทั้งหมด ไม่ใช่แค่พยานสองหรือสามคน” การประยุกต์ใช้คำสั่งนี้ในทุก
วันนี้ก็ยุ่งยากมากขึ้นเพราะว่าจำนวนของสาวกก็นับไม่ถ้วนและพวกเขาก็อาศัยอยู่ทั่วโลก
ในสถานการณ์ส่วนใหญ่ ขอบเขตของการป่าวประกาศต่อสาธารณชนก็จะเป็นที่ประชุม
คริสตจักรท้องถิ่น ซึ่งเป็นการรวมกันที่เฉพาะของสาวกที่ซึ่งพี่น้องที่ไม่เชื่อฟังเป็นส่วนหนึ่ง

ถ้าสาวกที่ผิดไม่ตอบสนองต่อการหนุนใจของคริสตจักรที่จะกลับไปหาพระเจ้าผู้เลี้ยง พระเยซู
กล่าวว่าพวกสาวกควรปฏิบัติต่อบุคคลเหล่านั้นในฐานะ “คนต่างชาติและคนเก็บภาษี” นี้
ไม่ได้หมายถึงว่าพวกสาวกควรต้อนรับเขาหรือเธออย่างอบอุ่น อย่างที่พระเยซูต้อนรับบุคคล
เช่นนั้น (8:1-11; 9:9-13; 15:21-28) ซึ่งนักตีความบางคนได้สรุป[1087] บริบทเช่นเดียวกับการ
เทียบเคียงของภาคพันธสัญญาใหม่ต่อการกระตุ้นนี้ ก็แสดงให้เห็นว่าพระเยซูมีการแยก
ออกไปในความคิด (เปรียบเทียบ [รม. 16:17](#); [2 ธส. 3:14](#)) บางทีพระเยซูใช้คนต่างชาติและ
คนเก็บภาษีในฐานะตัวอย่าง เพราะว่าโดยพื้นฐานแล้วคนยิวถอนตัวจากพวกเขา นั่นคือสิ่งที่
พระองค์ต้องการให้พวกสาวกของพระองค์ทำเกี่ยวกับพี่น้องชายหรือหญิงที่ผิด เอ. บี. บรูซ
อธิบายการเข้าใจของเขาถึงความแตกต่างระหว่าง “คนต่างชาติ” และ “คนเก็บภาษี” ในแนวทาง
นี้:

“แนวคิดก็คือว่าผู้ทำผิดที่ไม่สำนึกผิดอย่างต่อเนื่องจะต้องสิ้นสุดกับบุคคลที่เขาได้ทำผิดต่อและต่อทั้งหมดคริสตจักร ผู้ซึ่งจะไม่มี การสามัคคีธรรมทางศาสนาและการสามัคคีธรรมทางสังคมก็เป็นไปได้ น้อย ด้านศาสนาของการไล่ออกก็ถูกชี้ให้เห็นโดยสำนวน ‘ในฐานะคนต่างชาติ’ และด้านสังคมของมันก็ถูกแสดงออกในอนุประโยคที่สองของประโยคนั้นคือ ‘และคนเก็บภาษี’”[\[1088\]](#)

“ท่าน” ในตัวบทกรีกเป็นเอกพจน์ซึ่งบ่งบอกว่าผู้ริเริ่มเป็นบุคคลเดียว และขอบเขตของชีวิตที่พระเยซูมีในความคิดตลอดส่วนนี้คือความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (เปรียบเทียบ ข้อ 15)

“เขาไม่สามารถรับการปฏิบัติต่อตั่งเช่นพี่น้องฝ่ายวิญญาณได้ เพราะว่าเขาได้สูญเสียตำแหน่งนั้น เขาสามารถถูกปฏิบัติต่อตั่งเช่นบุคคลหนึ่งที่อยู่นอกคริสตจักรเท่านั้น ไม่ใช่ถูกเกลียดชัง แต่ไม่ได้อยู่ในการสามัคคีธรรมที่ใกล้ชิด”[\[1089\]](#)

ไม่ว่าพระเยซูหรือพวกอัครทูตก็ไม่ระบุถึงรูปแบบอันแน่นอนที่การลงวินัยนี้ควรมีขึ้น (เช่น การไล่ออก การกีดกันไว้จากโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า การแยกออกทางสังคม การยับยั้งการสามัคคีธรรมบนโต๊ะ และอื่นๆ) ฟรานซ์ให้เหตุผลว่าเนื่องจากว่าขอบเขตของชีวิตที่ถูกกล่าวถึงเป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ฝ่ายผิดควรประสพกับการแยกออกจากผู้ริเริ่มแห่งการกระทำเท่านั้น ไม่ใช่จากชุมชนทั้งหมดของผู้เชื่อ [\[1090\]](#) อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าถ้าทั้งหมดคริสตจักรเกี่ยวข้องในการว่ากล่าวผู้ทำผิด การลงโทษบางอย่างแบบชุมชนเช่นเดียวกับแบบแต่บุคคลจะเกี่ยวข้อง

ดังนั้น ข้าพเจ้าก็ทักท้วงเอาว่าพระเยซูตั้งใจให้พวกสาวกที่เกี่ยวข้องในสถานการณ์เช่นนั้นที่จะทำการตัดสินใจเหล่านี้บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงทั้งหมดในแต่ละกรณีที่เขาจะเจอ อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่ามันจะไปไกลเกินไปที่จะทำให้ผู้ทำผิดอยู่ในสถานการณ์ที่ซึ่งมันจะกลายเป็นไปไม่ได้สำหรับเขาหรือเธอที่จะกลับใจและประสพกับการฟื้นฟูในภายหลัง วัตถุประสงค์ของการลงวินัยทั้งหมดสุดท้ายแล้วคือการฟื้นฟูไม่ใช่การกีดกัน [\[1091\]](#)

“บางทีการเปรียบเทียบที่ใกล้ชิดที่สุดในวัฒนธรรมของเราคือแนวทางที่ซึ่งข้อบังคับโดยประเทศต่างๆอาจ ‘หักงอ’ อีกประเทศหนึ่งที่จะตอบสนองเพื่อจะป้องกันการถูกทำให้โคดเดียว” [1092]

“การรวมกันที่ไม่เหมาะสมเช่นนั้นของคนที่อยู่ในทางพระเจ้าและคนไร้พระเจ้าก็เป็นปรากฏการณ์ที่ปกติเกินไปในยุคสุดท้าย และเหตุผลก็ไม่ได้อยู่ไกลที่จะแสวงหา มันไม่ใช่ความไม่สนใจต่อศีลธรรม เพราะว่าโดยทั่วไปแล้วมันไม่ใช่คุณลักษณะของคริสตจักรในสมัยของเรา มันเป็นความปรารถนาที่จะทวีคูณสมาชิก กลุ่มทางศาสนาที่หลากหลายเห็นคุณค่าของสมาชิกมากกว่าศีลธรรมหรือคุณความดีแบบคริสเตียนที่สูงส่ง และพวกเขากลัวโดยเกรงว่าโดยการลงวินัยนั้น พวกเขาจะสูญเสียหนึ่งหรือสองชื่อในรายชื่อร่วมกันของพวกเขา ความกลัวไม่ใช่ปราศจากการถูกนับว่าชอบธรรม ผู้ลี้ภัยจากการลงวินัยก็แน่ใจถึงประตูที่เปิดอยู่เสมอและการต้อนรับที่อบอุ่นในบางระยะ นี่เป็นหนึ่งในคำสาปแช่งมากมายที่มาเหนือเราโดยสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งการอื้อฉาวทั้งหมด ซึ่งก็คือการแบ่งแยกทางศาสนา ใครคนหนึ่งที่ได้กลายมาเป็นหรืออยู่ในอันตรายของการกลายมาเป็นดังเช่นคนต่างชาติและคนเก็บภาษีต่อกลุ่มคนที่ถูกเรียกออกมา กลุ่มหนึ่งก็มีโอกาสดีของการกลายมาเป็นธรรมิกชนหรือทูตสวรรค์ในกลุ่มคนที่ถูกเรียกออกมาอีกกลุ่มหนึ่ง” [1093]

18:18

ข้อนี้ก็เหมือนกันกับ 16:19 ที่นั่นพระเยซูกล่าวถึงแผ่นดินของพระเมสสิยาห์อย่างเจาะจง ที่นี้พระองค์กล่าวโดยทั่วไปมากขึ้นเกี่ยวกับวิธีที่พวกสาวกของพระองค์ควรประพฤติด้วยความถ่อมใจ อีกครั้งหนึ่ง “สิ่งใดๆ” ดูเหมือนจะรวมถึงผู้คนและสิทธิพิเศษเมื่อพิจารณาถึงแนวทางที่ภาคพันธสัญญาเดิมอธิบายถึงการใช้กฎแห่งของผู้รักษา พวกสาวกจะกำหนดน้ำพระทัยของพระเจ้าในเหตุการณ์ที่เจาะจงแต่ตัวอย่างของการมีการพิพากษาในคริสตจักร อย่างหวังไว้ พวกเขาจะปรึกษาพระคัมภีร์และอธิษฐานเมื่อพวกเขาทำสิ่งนี้ จากนั้นพวกเขาจะป่าวประกาศการตัดสินใจของพวกเขา

ด้วยการป่าวประกาศของพวกเขา พวกเขาจะให้หรือยับยั้งสิ่งใดๆที่การพิพากษาอาจเกี่ยวข้องกับ แต่พวกเขาจะป่าวประกาศสิ่งที่ *พระเจ้า* คือสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้ตัดสินใจแล้ว การตัดสินใจของพวกเขาจะเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับบุคคลที่ถูกลงวินัยซึ่งทักท้อว่า พวกเขาได้รับน้ำพระทัยของพระเจ้าก่อนการป่าวประกาศมัน[1094]

“กษัตริย์ได้สัญญาสิทธิอำนาจในแผ่นดินสวรรค์แก่เปโตรซึ่งทำให้เขาแน่ใจ ถึงการนำพาในการใช้สิทธิอำนาจนั้น ตอนนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าแนะนำพวก สาวกของพระองค์เกี่ยวกับหัวข้อของการลงวินัยในคริสตจักรและสัญญา ถึงการนำพาของพระเจ้าในการตัดสินใจของพวกเขาอีกด้วย”[1095]

18:19-20

มันควรชัดเจนจากบริบทว่าพระสัญญาไม่ได้อ้างอิงถึงสิ่งใดๆที่สาวกสองหรือสามคน ร่วมใจกันทูลขอพระเจ้าในการอธิษฐาน พระคัมภีร์มีพระสัญญามากมายเกี่ยวกับการอธิษฐาน (เปรียบเทียบ 7:7-8; 21:22; [ยน. 14:13-14](#); [15:7-8](#), [16](#); [1 ยน. 5:14-15](#); และข้ออื่นๆ) แต่ พระสัญญาไม่ใช่หนึ่งในพระสัญญาเหล่านั้น

ในบริบท “สิ่งใดๆ” อ้างอิงถึงการตัดสินใจทางศาลใดๆที่เกี่ยวข้องกับสาวกที่ทำผิดซึ่งสาวกคนอื่นอาจทำการตัดสินใจร่วมกัน พระเจ้าได้อยู่เบื้องหลังตัวแทนทางศาลของพระองค์ในโลก เสมอเมื่อพวกเขาดำเนินการน้ำพระทัยของพระองค์ (เปรียบเทียบ [สดด. 82:1](#)) นี่เป็นพระสัญญา ที่ยอดเยี่ยม พระเจ้าจะสนับสนุนการตัดสินใจใดๆที่เกี่ยวข้องกับการลงวินัยร่วมกันเกี่ยวกับ พี่น้องชายหรือหญิงที่ทำผิดซึ่งพวกสาวกของพระองค์อาจทำการตัดสินใจหลังจากการหยั่งรู้ถึง น้ำพระทัยของพระองค์ด้วยอำนาจและสิทธิอำนาจของพระองค์[1096]

“การประชุม ซึ่งสมควรที่จะชุมนุมกัน ในนามของพระคริสต์ ดังนั้นก็ไม่ จำเป็นที่จะเป็นหนึ่งในเจ้าหน้าที่คริสตจักรที่รวมตัวกันเพื่อการดำเนินการของ ธุรกิจของคริสตจักร มันอาจจะเป็นการประชุมในคริสตจักรหรือในกระท่อม เพื่อจุดประสงค์ของการนมัสการโดยเฉพาะ พระสัญญาก็มีไว้เพื่อทุกคน ทุกหัวข้อของคำอธิษฐาน ทุกสถานที่และทุกเวลา เพื่อการชุมนุมกันของ คริสเตียนอย่างแท้จริงทั้งใหญ่และเล็ก”[1097]

“พระองค์ไม่ได้ปรารถนาให้คริสตจักรของพระองค์ที่จะประกอบด้วย การชุมนุมของสโมสรต่างๆที่ไม่มีการติดต่อระหว่างบุคคลกับซึ่งกันและกัน อย่างที่พระองค์ไม่ได้ปรารถนาให้เป็นโรงแรมปีศาจ ซึ่งต้อนรับและให้ที่พัก แก่ผู้เข้ามาทุกคน ไม่มีคำถามที่ถูกลืม”[1098]

ที่นี้อีกครั้งหนึ่ง (ข้อ 20) พระเยซูถือว่าที่ของพระเจ้าเป็น “พระเจ้าทรงอยู่กับเรา” (1:23; 2:6; 3:3; 11:4-6, 7-8; เปรียบเทียบ 28:20) ข้อความนี้บ่งบอกถึงเวลาในอนาคตเมื่อพระเยซูจะไม่ ปรากฏตัวทางกายภาพกับพวกสาวกของพระองค์ คือยุคระหว่างการเสด็จมาโดยเฉพาะ อย่างยิ่งระยะเวลาที่ตามหลังการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์และที่นำหน้าการเสด็จกลับมา ของพระองค์ พระเยซูคาดหวังถึงการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์

นักเขียนคนหนึ่งให้เหตุผลว่าข้อ 18-20 เป็นศูนย์กลางของโครงร่างที่ไขว้เปลี่ยนทางโครงสร้างและทาง ศาสนศาสตร์ที่รวบรวม 17:22—20:19 เข้ามาให้เป็นส่วนหนึ่ง[1099] สำหรับข้าพเจ้าแล้วข้อวินิจฉัยนี้ดูเหมือน ถูกขยายเล็กน้อย

ความสำคัญของการยกโทษแก่สาวก 18:21-35

จากการอภิปรายเกี่ยวกับการลงวินัย พระเยซูก็ดำเนินการที่จะเน้นถึงความสำคัญของการยกโทษต่อไป บางครั้ง สาวกที่ร้อนรนใช้เวลามากเกินไปในการศึกษาการลงวินัยของคริสตจักรและใช้เวลาน้อยเกินไปในการศึกษา ความสำคัญของการยกโทษ

18:21-22 พระเยซูกล่าวถึงการกันออกไปไม่ใช่การยกโทษ (ข้อ 17) สิ่งนี้นำเปโตรที่จะถามว่าในฐานะ สาวกนั้นเขาควรยกโทษแก่พี่น้องที่ทำผิดบ่อยแค่ไหนก่อนที่จะเขาหยุดการยกโทษ

“เราเป็นหน่ออย่างใหญ่หลวงต่อข้อเท็จจริงที่ว่าเปโตรมีลิ้นที่ไว ครั้งแล้ว ครั้งเล่าที่เปโตรพูดโพล่งออกมา และความหุนหันพลันแล่นของเขาก็ถึง คำสอนที่เป็นอมตะจากพระเยซู”[1100]

พวกเรับปีสอนว่าคนยิวควรยกโทษบาปที่ทำซ้ำสามครั้ง แต่หลังจากนั้นก็ไม่มีคามจำเป็น

สำหรับการยกโทษอีกต่อไป ([อมส. 1:3, 6, 9, 11, 13; 2:6](#)).^[1101] เปโตรแนะนำว่า “เจ็ดครั้ง” และบางทีก็รู้สึกใจกว้างในการทำเช่นนั้น เจ็ดเป็นจำนวนเต็ม บางครั้งถูกถือว่าเป็นจำนวนที่สมบูรณ์ซึ่งมากกว่าสิ่งที่พวกธรรมจารย์สอนอย่างชัดเจน (เปรียบเทียบ [ลก. 26:21; มธ. 28:25; สดค. 79:12; สภ. 24:16; ลก. 17:4](#))

การตอบของพระเยซูพาดพิงถึง [ปฐมกาล 4:24](#) ที่ที่ลามกผู้ธรรมกล่าวว่: “ถ้าหากทำร้ายคาอิน ต้องรับโทษคืนเจ็ดเท่าแล้ว เมื่อทำร้ายลามกก็ต้องรับโทษเจ็ดสิบเจ็ดเท่า” ลามกอ้างที่จะทำการแก้แค้นต่อผู้ที่ทำร้ายเขามากกว่าที่พระเจ้าได้ทำต่อคาอินสำหรับการฆ่าน้องชายของเขา พระเยซูหักเหแบบอย่างที่ไม่แยของลามกและกระตุ้นให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะปฏิบัติการยกโทษที่ใจกว้างเมื่อพี่น้องของพวกเขาทำร้ายพวกเขา

ฉบับแปล NASB มีพระเยซูที่กล่าวว่า “เจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ด” ส่วนผู้แปลฉบับ NIV เขียนว่า “เจ็ดสิบเจ็ดครั้ง” บางทีฉบับแปล NIV ถูกต้องเนื่องจากว่าพระเยซูอ้างอิงฉบับเซฟทัวจินท์ของ [ปฐมกาล 4:24](#) อย่างแท้จริงที่นี่ และมันมี “เจ็ดสิบเจ็ดครั้ง” แม้ว่าความแตกต่างระหว่างการแปลสองอย่างนี้เป็นตัวเลขอย่างมาก มันก็ไม่ใช้ความแตกต่างที่สำคัญอย่างมาก พระเยซูไม่ได้ระบุถึงจำนวนครั้งที่มากที่สุด ตาม*ตัวอักษร* ที่พวกสาวกของพระองค์ควรยกโทษพี่น้องของพวกเขา พระองค์ก็ไม่ได้ลบล้างสิ่งที่พระองค์เพิ่งได้สอนไปเกี่ยวกับการเผชิญหน้ากับพี่น้องที่ทำผิดเช่นกัน (ข้อ 15-20)

ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าสาวกที่ถ่อมใจไม่ควรจำกัดจำนวนครั้งที่พวกเขายกโทษแก่ซึ่งกันและกัน หรือจำกัดความถี่ที่ซึ่งพวกเขายกโทษแก่ซึ่งกันและกัน คำอุปมาที่ตามมาเกี่ยวกับทาสที่ไร้เมตตาที่อธิบายถึงประเด็นนี้

18:23

เนื่องจากว่าพระเยซูเรียกร้องให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะยกโทษในแนวทางนี้ แผ่นดินสวรรค์ก็คล้ายคลึงกับสิ่งที่พระองค์ดำเนินการที่จะอธิบายต่อไป ไม่ใช่กษัตริย์ในคำอุปมานั้น แต่ฉากของคำอุปมาทั้งเรื่อง คำอุปมาทั้งเรื่องสอนรูปแบบบางอย่างของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลซึ่งขึ้นอยู่กับยกโทษ คำอุปมานี้อธิบายถึงสภาพของแผ่นดินสวรรค์ ซึ่งเป็นสภาพที่จะมีอยู่ทั่วเมื่อพระเยซูสถาปนาแผ่นดินของพระองค์

พระเยซูไม่ได้กล่าวว่า “แผ่นดินสวรรค์” ปรากฏในเวลานั้น อย่างที่พระองค์ไม่ได้กล่าวว่า สภาพยุคพันธปีที่พระองค์ได้อธิบายก็ปรากฏแล้ว พระองค์ชี้แจงว่าสภาพของแผ่นดินสวรรค์ ควรเป็นสภาพเหล่านั้นที่พวกสาวกของกษัตริย์ควรแสวงหาที่จะติดตามในชีวิตของพวกเขา ในตอนนี้ เนื่องจากว่าพวกเขาดำเนินชีวิตภายใต้สิทธิอำนาจของกษัตริย์แล้ว (เปรียบเทียบ บทที่ 5—7; โดยเฉพาะ 6:12, 14-15) “เจ้า” ในคำอุปมาต่างๆของพวกรับบีชาวยิวแห่งสมัยของ พระเยซูตามปกติก็แสดงถึงพระเจ้า[1102]

คำอุปมาทั้งเรื่องกล่าวถึงการยกโทษส่วนตัวแบบซ้ำๆและเหตุผลสำหรับสิ่งนั้น กษัตริย์ได้ ยกโทษแก่พวกเขาแล้วมากกว่าที่พวกเขาสามารถยกโทษแก่เพื่อนสาวกของพวกเขาได้

ในทันทีนั้นพระเยซูทำให้พวกสาวกอยู่ในตำแหน่งของทาส (คำกรีก *คูลอย*) ของกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ ผู้เป็นพระเจ้า นี่เป็นหนึ่งในความสัมพันธ์ที่พวกสาวกมีกับพระเจ้าซึ่งพวกเขาต้อง ไม่ลืมเลย พวกเขาเป็นทาสของพระองค์เช่นเดียวกับบุตรของพระองค์

18:24-27

ทาสคนนี้มีสิทธิอำนาจที่ยิ่งใหญ่ภายใต้แม้กระทั่งกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่กว่า (เปรียบเทียบ ข้อ 1) อย่างไรก็ตาม เขาสะสมหนี้จำนวนมากที่เขาไม่สามารถจ่ายคืนได้ ตะลันต์เป็นเครื่องวัด น้ำหนักที่เทียบเท่ากับ 75 ปอนด์ อำนาจการซื้อแท้จริงหรือใกล้เคียงของเงิน 10,000 ตะลันต์ก็ เป็นรองต่อประเด็นที่พระเยซูสร้าง นั่นคือหนี้นั้นเป็นไปไม่ได้ที่จะจ่าย ขึ้นอยู่กับราคาของเงิน ณ เวลานั้น ทาสคนนั้นเป็นหนี้ที่เทียบเท่ากับเงินหลายล้านดอลลาร์ มันไม่มีทางที่เขาสามารถ เริ่มต้นจ่ายนี้เช่นนั้นได้

“หนึ่งหมื่น (มูริอา, ดังนั้นคือ ‘จำนวนมหาศาล’ ของเรา) เป็นตัวเลขที่มากที่สุดที่ซึ่งคำกรีกปรากฏ และตะลันต์เป็นจำนวนเงินมากที่สุดอันเป็นที่รู้จัก เมื่อสองอย่างมารวมกัน ผลลัพธ์ก็เหมือน ‘จำนวนมากจนนับไม่ถ้วน’ ของเรา”[1103]

เจ้าองค์นั้น “สั่ง” ให้ทาสนั้นและทุกสิ่งที่เขาจะมีที่จะถูกขายเพื่อจะชดเชยเขา แม้ว่าสิ่งที่เขาสามารถจ่ายได้เทียบเท่ากับแค่เศษของสิ่งที่เขาเป็นหนี้ ทาสนั้นได้ร้องขอเวลา (“โปรดอดทนกับข้าพเจ้า”) ซึ่งสัญญาที่จะ “ใช้หนี้ทั้งหมด” ซึ่งเป็นความเป็นไปไม่ได้ที่ชัดเจนเมื่อพิจารณา

ถึงจำนวนของหนี้ เมื่อถูกระงับโดยความสงสารสำหรับทาสที่ไร้ความหวัง เจ้าองค์นั้น (เจ้านาย) ได้ยกเลิก (“ยกโทษแก่เขา”) “หนี้” ทั้งหมดอย่างกรุณา

คำกรีกสำหรับ “หนี้” ในข้อ 27 คือ *คานีออน* และหมายถึง “เงินกู้” อย่างแท้จริง เป็นที่ชัดเจนว่าเจ้าองค์นั้นตัดสินใจที่จะยกเลิกการเป็นหนี้ในฐานะเงินกู้ที่ແ່แทนที่จะถือว่ามันเป็นการยักยอกเงิน ซึ่งเป็นข้อบ่งชี้ที่อีกอย่างหนึ่งถึงความกรุณาของเขา

“บทเรียนแรกกล่าวถึงความกรุณาอย่างมากของเจ้าองค์นั้นในการยกโทษหนี้”

[1104]

18:28-31 การตอบสนองของทาสที่ได้รับการยกโทษก็น่าตกใจ เขาคำเนินการพยายามที่จะเก็บหนี้จาก “เพื่อนทาส” และแม้กระทั่งใช้มาตรการความรุนแรงทางกายภาพ (พยายามที่จะ “บีบคอ” เขา) ที่จะได้มันมา เดนาริอันเป็นค่าจ้างของวันหนึ่งสำหรับแรงงานโดยทั่วไปหรือทหารราบ [1105] ดังนั้นหนี้ที่เป็นหนี้ก็มากมาย แต่เมื่อเปรียบเทียบกับหนี้ที่เจ้าองค์นั้นได้ยกให้ทาสที่เป็นเจ้านั้นมันก็เล็กน้อย

ลูกหนี้ทั้งสองก็วิ่งวอนต่อเจ้าหนี้ตามลำดับของพวกเขาอย่างคล้ายๆกัน (ข้อ 26, 29) กระนั้น ทาสที่เป็นเจ้าหนี้ก็ยังคงไม่สงสาร โหดร้าย เขาได้ “โยน” เพื่อนทาสของเขาไปสู่ “ลูก” ของเจ้าหนี้จนกว่าเขาสามารถบีบคั้นเอาจำนวนเต็มของหนี้ของเขาจากเขาได้ ทาสคนอื่นๆของเจ้าองค์นั้นผู้ตระหนักถึงสถานการณ์นั้นและเป็นทุกข์โดยสิ่งนั้นอย่างยิ่งก็รายงานทุกสิ่งต่อเจ้านายของพวกเขา “ในรายละเอียด” (คำกรีก *คิอาสลับเฟซาน*)

“บทเรียนที่สองเมื่อถูกวางข้างๆกันกับบทเรียนแรกอย่างไม่สอดคล้องกันก็กล่าวถึงความไร้สาระของการปฏิเสธความกรุณาเช่นนั้น” [1106]

18:32-34 เจ้าองค์นั้นจึงเรียกทาสที่ชั่วร้ายนั้นให้เข้ามาอยู่ต่อหน้าเขาและยื่นมือเขาถึงการปฏิบัติที่มีเมตตาซึ่งเขาได้รับ เป็นสิ่งที่น่าสนใจที่ว่าคำที่เขาใช้สำหรับ “หนี้” ที่นี่เป็นคำปกติสำหรับหนี้ ไม่ใช่ “เงินกู้” อย่างเช่นในข้อ 27 เขาลือมมอมองที่แตกต่างไปเกี่ยวกับหนี้ของทาสนั้นในตอนนั้น แทนที่จะยกโทษแก่เขา เจ้าองค์นั้นก็มอบทาสที่ไม่ยกโทษแก่ “เจ้าหน้าที่ที่ทรามาน” (คำกรีก

บาทซานนิสไทล์, เปรียบเทียบ ข้อ 6, 8-9) ทาสนั้นจะประสบกับการทรมานจนกว่าเขาจ่ายหนี้ทั้งหมดของเขา ซึ่งเขาไม่สามารถทำได้ ในอีกนัยหนึ่ง การทรมานของเขาจะไม่สิ้นสุด

“... นี้ไม่ใช่การชดเชยความผิด แต่เป็นการลงโทษ เพราะว่าเขาไม่สามารถจ่ายคืนหนี้มากนักได้”[1107]

“บทเรียนที่สามที่คำอุปมาสอนก็กล่าวถึงจุดจบอันน่ากลัวที่รอคอยคนที่ไม่ยกโทษ”[1108]

18:35

พระเยซูบรรยายการเปรียบเทียบที่สำคัญในการประยุกต์ใช้คำอุปมานี้กับพวกสาวกของพระองค์ พระองค์พรรณนาว่าพระเจ้ายกโทษให้อย่างกรุณา กระนั้นก็ลงโทษอย่างโหดร้าย พระเจ้าไม่สามารถยกโทษแก่บรรดาผู้ที่ขาดความสงสารและความเมตตา เพราะว่าพระองค์ทรงเต็มไปด้วยคุณสมบัติเหล่านี้ด้วยพระองค์เอง พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่าผู้คนที่สามารถได้รับการยกโทษจากพระเจ้าได้โดยการยกโทษซึ่งกันและกัน (เปรียบเทียบ 6:12, 14-15) บรรดาผู้ที่พระเจ้าได้ยกโทษให้ต้อง “ยกโทษ” อย่างที่พระเจ้าได้ยกโทษแก่พวกเขา คือจาก “ใจ” นี้ แสดงถึงความถ่อมใจแท้

แนวคิดเกี่ยวกับพระเจ้าที่มอบพวกผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกสาวกของพระองค์แก่การทรมานที่ไม่สิ้นสุด ได้รับความรู้จากผู้อ่านหลายคนของคำอุปมานี้ บางคนได้สรุปว่าพระเยซูหมายถึงว่าสาวกสามารถสูญเสียความรอดของเขาได้ “ถ้า” เขา “ไม่ยกโทษ” สิ่งนี้ทำให้ความรอดขึ้นอยู่กับงานดีแทนที่จะเป็นความเชื่อในพระเยซู ความเป็นไปได้ อีกอย่างหนึ่งก็คือว่า พระเยซูใช้สถานการณ์ที่เป็นไปไม่ได้ซึ่งก็คือการทรมานที่ไม่สิ้นสุดเพื่อจะเตือนพวกสาวกของพระองค์ แต่ถ้าพวกสาวกรู้ว่ามันเป็นสถานการณ์ที่เป็นไปไม่ได้ คำเตือนนั้นจะสูญเสียอำนาจของมันอย่างมาก

บางทีพระองค์หมายถึงว่าสาวกที่ไม่ยกโทษอย่างแท้จริงก็ให้หลักฐานที่ว่าเขาหรือเธอยังไม่เคยได้รับการยกโทษของพระเจ้าอย่างแท้จริง[1109] บุคคลนั้นอาจเป็นสาวก แต่เขาหรือเธอไม่ใช่ผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ ยูดาส อิสคาริโอท) อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อแท้หลายคนไม่ยกโทษแก่พี่น้องของพวกเขาอย่างที่พวกเขาควรยกโทษ บางทีการลงโทษเกิดขึ้นในชีวิตนี้ ไม่ใช่หลังจาก

ความตาย และเทียบเท่ากับการตีสอนของพระเจ้า (ข้อ 14) [\[1110\]](#) ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่า พระเยซูมีการสูญเสียวัดนิรันดร์ในความคิด หรือบางทีนี่เป็นอีกกรณีหนึ่งของการพูดเกินจริงเพื่อจะทำให้เข้าใจประเด็น

พระเยซูสรุปการอภิปรายนี้ในเรื่องความถ่อมใจอย่างที่พระองค์ได้เริ่มต้นด้วยการอ้างอิงถึงการเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ (ข้อ 3) ความถ่อมใจจำเป็นต่อการเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์เพราะว่ามันเกี่ยวข้องกับการรับของขวัญแห่งการยกโทษจากพระเจ้าอย่างถ่อมใจ (ข้อ 27) อย่างไรก็ตาม ความถ่อมใจต้องแสดงถึงคุณลักษณะของสาวกต่อไป สาวกไม่เพียงแต่ดำเนินชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้าในฐานะเด็กที่ถ่อมใจ (ข้อ 4) เขาหรือเธอต้องระมัดระวังที่จะหลีกเลี่ยงการวางสิ่งกีดขวางในเส้นทางของสาวกอีกคนหนึ่ง (ข้อ 5-14) ยิ่งกว่านั้น เขาหรือเธอต้องแสวงหาอย่างถ่อมใจที่จะฟื้นฟูเพื่อนสาวกที่เถลไถล (ข้อ 15-20) การยกโทษเพื่อนสาวกอย่างสุดใจและอย่างเต็มที่ที่สำคัญสำหรับสาวกที่ถ่อมใจเช่นเดียวกัน (ข้อ 21-35)

“ข่าวสารของพระองค์ [พระเยซู] ต่อพวกสาวกก็คือว่าความห่วงใยที่มีความรักสำหรับเพื่อนบ้านและวิญญาณแห่งการยกโทษจะต้องเป็นเครื่องหมายของชุมชนของผู้เชื่อซึ่งพระบุตรของพระเจ้าจะปรากฏท่ามกลางเสมอ”[\[1111\]](#)

5. การเปลี่ยนผ่านจากกาลิลีไปยังยูเดีย 19:1-2 (เปรียบเทียบ มก. 10:1)

นักทิวแสดงถึงการจบการอภิปรายของพระเยซูในเรื่องความถ่อมใจ (บทที่ 18) และรายงานถึงการจากกาลิลีไปยังยูเดียของพระเยซู นี่เป็นครั้งแรกในพระกิตติคุณนักทิวที่พระเยซูย้ายไปที่ยูเดียเพื่อพันธกิจ จนเดี๋ยวนี้พันธกิจต่อสาธารณชนทั้งหมดของพระเยซูที่ตามหลังการรับบัพติศมาและการถูกทดลองของพระองค์ก็อยู่ในกาลิลีและบริเวณของคนต่างชาติที่ล้อมรอบ ตอนนี้พระเยซูเริ่มต้นที่จะย้ายไปยังยูเดีย เรูซาเล็มและแกซา

เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูออกจากคาเปอรนาอุมและเดินทางผ่านสะมาเรียหรือบางทีรอบสะมาเรีย[\[1112\]](#) และไปยังยูเดียและถึงเรูซาเล็ม จากนั้นพระองค์ดำเนินไปทางตะวันออกข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังเพอเรียซึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลตาย จากนั้นพระองค์ได้ไปยังเรูซาเล็มอีก จากนั้นเมื่อจากเรูซาเล็ม พระเยซูก็เยี่ยมชมเยรูซาเล็ม เดินทางต่อไปทางเหนือสู่สะมาเรีย มุ่งไปยังทางตะวันออกยังเพอเรีย และกลับไปยังเรูซาเล็ม พันธกิจที่ตามมาที่เกิดขึ้นระหว่างวงวนสุดท้ายนี้ในเพอเรียและยูเดีย[\[1113\]](#) ผู้ชนใหญ่ได้ติดตาม

พระองค์ต่อไปและพระองค์ดำเนินการที่จะรักษาหลายคน พระเยซูไม่ได้ละทิ้งพันธกิจของพระองค์ต่อฝูงชน แม้ว่าประเทศได้ปฏิเสธพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา (เปรียบเทียบ 22:39)

“ถึงแม้พระองค์เดินทางไปยังเยรูซาเล็มเพื่อจะทนทุกข์และตายไป พระองค์ก็สำแดง ความเมตตากรุณาแบบกษัตริย์ของพระองค์ในการรักษาบรรดาผู้ที่มาหาพระองค์”^[1114]

ข้อเหล่านี้สรุปส่วนหลักของพระกิตติคุณมัทธิว (13:54—19:2) ส่วนนี้ได้เน้นการตอบสนองของพระเยซูต่อการปฏิเสธของอิสราเอลที่มีต่อพระองค์ พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะประสบกับการต่อต้านที่มาจากคนอิสราเอลธรรมดา จากผู้ปกครองชาวโรมันในบริเวณนั้น และจากพวกผู้นำทางศาสนาภายในอิสราเอล การตอบสนองของพระองค์ก็คือที่จะถอนตัวและที่จะจดจ่ออยู่ที่การเตรียมพวกสาวกของพระองค์สำหรับสิ่งที่อยู่หน้าพวกเขาเมื่อพิจารณาถึงการถูกปฏิเสธของพระองค์ อย่างไรก็ตาม พระองค์ดำเนินการที่จะปรนนิบัติต่อความจำเป็นของฝูงชนคือคนยิวเป็นหลัก เพราะว่าพระองค์มีความสงสารต่อพวกเขา

VI. การนำเสนอและการปฏิเสธอย่างเป็นทางการต่อกษัตริย์ 19:3—25:46

ส่วนนี้ของพระกิตติคุณดำเนินเรื่องคำแนะนำของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์ในการเตรียมเพื่ออนาคตของพวกเขาต่อไป (19:3—20:34) จากนั้นพระเยซูนำเสนอพระองค์เองต่ออิสราเอลอย่างเป็นทางการในฐานะกษัตริย์ของพวกเขาด้วยการเสด็จเข้ากรุงที่มีชัย (21:1-17) สิ่งนี้ส่งผลต่อการปฏิเสธที่รุนแรงโดยพวกผู้นำของอิสราเอล (21:18—22:46) ดังนั้น พระเยซูประกาศการปฏิเสธของพระองค์ที่มีต่ออิสราเอล (บทที่ 23) สุดท้ายพระองค์เปิดเผยต่อพวกสาวกของพระองค์ว่าพระองค์จะกลับมาหาอิสราเอลในภายหลังและสถาปนาแผ่นดินของพระองค์ขึ้น (บทที่ 24—25)

ตลอดส่วนนี้ทั้งหมด การต่อต้านของพวกผู้นำชาวยิวที่มีต่อพระเยซูก็เพิ่มขึ้นในความรุนแรงต่อไป และมันจดจ่อที่พระองค์มากขึ้น การไถ่เกลี้ยก็เป็นไปไม่ได้ พระเยซูเปิดเผยเกี่ยวกับพระองค์เองและภารกิจของพระองค์ที่มีต่อพวกสาวกของพระองค์อย่างมากขึ้น และเน้นถึงการเปิดทำการในอนาคตของแผ่นดินของพระองค์ระหว่างสองช่วงแห่งการต่อต้านและการเปิดทำการนี้ พระคุณของพระเจ้าก็ปรากฏออกมาอย่างมีพลังมากกว่าที่เราได้เห็นจนเดี๋ยวนี้ มัทธิวไม่เคยใช้คำว่า “พระคุณ” (คำกรีก *คาริส*) แต่การปรากฏของพระคุณก็ชัดเจนในพระกิตติคุณนี้ (เปรียบเทียบ 19:21-22; 20:1-16)

“... ทั้งๆที่มีการปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงต่อพระเยซู ความไม่เชื่อที่เรอรั้งของปฏิปักษ์ ผุ่ชนและพวกสาวกเช่นกัน และการพิพากษาที่คุกคามทั้งภายในประวัติศาสตร์และ ณ การสิ้นสุด พระคุณก็มีชัยและตะ โคนเรียกผู้คนของพระเมสสิยาห์ที่ก้มกราบต่อความเป็นเจ้านายของพระเยซูและรอคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์อย่างร้อนรน”^[1115]

ก. คำแนะนำของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์รอบๆ ยูเดีย 19:3—20:34

การเน้นหลักในส่วนนี้ของพระกิตติคุณมัทธิวก็คือคำแนะนำของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์เพื่อจะเตรียมพวกเขาสำหรับอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระองค์เน้นถึงความสำคัญของคนที่กลับไปเป็นคนสุดท้ายและคนสุดท้ายกลับไปเป็นคนแรก คือ การเป็นผู้รับใช้ที่ถ่อมใจ (เปรียบเทียบ 19:30; 20:16)

1. คำแนะนำเกี่ยวกับการสมรส 19:3-12 (เปรียบเทียบ มก. 10:2-12)

เป็นที่ชัดเจนว่ามัทธิวรวมคำแนะนำนี้ไว้เพราะว่าความสัมพันธ์ทางชีวิตสมรสของพวกสาวกของพระเยซูเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในพันธกิจที่มีประสิทธิภาพของพวกเขา พระองค์อธิบายถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าแก่พวกสาวกของพระองค์ ซึ่งแตกต่างจากการรับรู้โดยทั่วไปของสมัยของพระองค์ พระองค์กล่าวถึงภาวะโสด เช่นเดียวกับแก่นสารของชีวิตสมรสและหัวข้อของการหย่าร้างและการแต่งงานใหม่

19:3 อีกครั้งหนึ่งพวกฟาริสีเข้าหาพระเยซูเพื่อจะทำให้พระองค์ตกหลุมพราง (เปรียบเทียบ 12:2, 14, 38; 15:1; 16:1; 22:15, 34-35) ครั้งนี้พวกเขาตั้งคำถามเกี่ยวกับ “การหย่าร้าง” ใน 5:31-32 พระเยซูสอนถึงความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตสมรสในบริบทของความชอบธรรมของแผ่นดินสวรรค์ ที่นี้ พวกฟาริสีถามพระองค์ว่าการหย่าร้างอะไรที่ถูกต้อง บางทีพวกเขาหวังว่าพระเยซูจะต่อต้านเฮโรดอย่างที่ยอห์นได้ทำ และประสบกับจุดจบที่คล้ายกัน ป้อมมาคาร์สที่ที่เฮโรดแอนทิปาสได้จำคุกและประหารชีวิตยอห์นก็อยู่ใกล้ๆซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันออกของส่วนเหนือของทะเลตาย อย่างไม่สงสัยแล้ว พวกฟาริสีหวังว่าพระเยซูจะกล่าวบางสิ่งที่พวกเขาสามารถใช้เพื่อต่อต้านพระองค์ได้

ทั้งฉบับแปล NASB และ NIV ได้แปลคำถามของพวกฟาริสีอย่างดี พวกเขาต้องการที่จะรู้ว่าพระเยซูเชื่อว่าผู้ชายสามารถ “หย่าภรรยาของเขาเนื่องด้วยเหตุผลใดๆ” และทุกๆ “เหตุผล”

หรือไม่ ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสไม่ได้อนุญาตให้ภรรยาที่จะหย่าสามีของเขา

มีความหลากหลายอย่างมากของความคิดเห็นในหัวข้อที่ขัดแย้งนี้ท่ามกลางพวกยิว พวกเขาส่วนใหญ่เชื่อว่าการหย่าร้างที่ “ถูกกฎหมาย” สำหรับพวกยิว แม้ว่าไม่ถูกกฎหมายคนต่างชาติ แต่พวกเขาไม่เห็นด้วยเกี่ยวกับเหตุผลของการหย่าร้าง[1116] ชุมชนคุมรานเชื่อว่าการหย่าร้างไม่ถูกต้องเนื่องด้วยเหตุผลใดก็ตาม[1117] ในลัทธิยิวหลักก็มีมุมมอง โดดเด่นสองมุมมองซึ่งทั้งสองนี้ก็คือว่าการหย่าร้างก็อนุญาตได้สำหรับ “บางสิ่งที่ไม่เหมาะสม” (ฉธบ. 24:1) รับบิซัมไมและสำนักแห่งผู้ติดตามของเขาเชื่อว่าความไม่เหมาะสมเป็นความไม่เหมาะสมที่เลวร้ายบางอย่าง แม้ว่าไม่จำเป็นจะต้องเป็นการล่วงประเวณี

รับบิซัลเลลและสำนักของเขาตีความความไม่เหมาะสมอย่างกว้างมากขึ้น เพื่อจะรวมถึงความคิดใดๆเชิงปฏิบัติที่ภรรยาอาจได้ทำผิดซึ่งเป็นจริงหรือจินตนาการโดยสามี สิ่งนี้แม้กระทั่งรวมถึงภรรยาที่ไม่ทำอาหารตามที่สามีของเธอชอบ[1118] หนึ่งในสาวกของฮิลเลลคือรับบิ อาคิบาอนุญาตให้สามีที่จะหย่าภรรยาของเขาถ้าผู้หญิงที่สวยงามและต้องตาของเขา [1119] โจเซฟัสเป็นพาริสีที่ได้หย่าร้าง และเขาเชื่อในการหย่าร้าง “สำหรับเหตุผลใดๆก็ตาม” [1120] ในแวดวงของพาริสีจำนวนมากมานั้น “ความถี่ของการหย่าร้างเป็นเรื่องอันฉาวที่เปิดเผย”[1121]

19:4-6

ปฏิบัติของพระเยซูตั้งการคิดของพวกเขาในเรื่องการหย่าร้างที่ [เฉลยธรรมบัญญัติ 24:1-4](#) ที่ที่โมเสสอนุญาตการหย่าร้าง พระเยซูได้กลับไปยังปฐมกาลบทที่ 1 และ 2 เมื่อพระองค์แสดงถึงความตั้งใจดั้งเดิมของพระเจ้าสำหรับชีวิตสมรสคือ ไม่มีการหย่าร้าง พระเยซูให้เหตุผลว่าหลักการดั้งเดิมอยู่นือข้อยกเว้นต่อหลักการนั้น

การอ้างอิงของพระเยซูถึง [ปฐมกาล 1:27](#) และ [2:24](#) แสดงว่าพระองค์เชื่อว่าชีวิตสมรสผูกพันชายและหญิงไว้ในความสัมพันธ์ “เนื้อเดียวกัน”

“การรวมกันถูกทำนายไว้ในการเปรียบเทียบที่ชัดเจนของปฐมกาลว่าเป็นการเปรียบเทียบเกี่ยวกับ ‘การติดกาว’ หรือ ‘การเชื่อม’ มันจะยากที่จะจินตนาการถึงการเปรียบเทียบที่มีพลังมากกว่าของการผูกติดที่ถาวร ในบริบทของ

ปฐมกาล ภาพ ‘เนื้อเดียวกัน’ มาจากการสร้างผู้หญิงจากซี่โครงของผู้ชาย เพื่อจะเป็น ‘กระดูกจากกระดูกของเราและเนื้อจากเนื้อของเรา’ ([ปฐมก. 2:21-23](#)); ในการสมรส เอกภาพดั้งเดิมนั้นถูกรื้อฟื้น”[\[1122\]](#)

“เนื้อเดียวกัน” แสดงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเมื่อผู้ชายและผู้หญิงแต่งงานกัน พวกเขาที่สมบูรณ์ อย่างที่อาดัมเป็นบุคคลที่สมบูรณ์ก่อนที่พระเจ้าได้สร้างเอวาจากซี่โครงของเขา นี่เป็นวิธีของการกล่าวหาว่า ในฐานะแต่ละบุคคลที่ไม่ได้แต่งงาน อาดัมและเอวาแต่ละคนก็ขาดบางสิ่ง แต่เมื่อพระเจ้าได้นำพวกเขามาด้วยกันในการสมรส พวกเขาที่สมบูรณ์ เพศสัมพันธ์สร้างสภาพ “เนื้อเดียวกัน” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของเอกภาพที่เป็นผลมาจากการสมรส แต่เพศสัมพันธ์โดยตัวของมันเองนั้นก็ไม่ได้สร้างชีวิตสมรส การละและการผูกพันก็ถูกเรียกร่องอีกด้วย

พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างที่ถูกกล่าวถึง (ข้อ 4) แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ดึงความสนใจไปยังประเด็นนั้น (เปรียบเทียบ [ยน. 1:3](#); [คส. 1:16](#)) วลี “เพราะเหตุนี้” (ข้อ 5) ใน [ปฐมกาล 2:23-24](#) อ้างอิงถึงการกลายมาเป็นเนื้อเดียวกัน เอวาเกี่ยวข้องกับอาดัมในแง่ที่ใกล้ชิดมากที่สุดเมื่อพวกเขาแต่งงาน จากการที่ได้ถูกนำมาจากอาดัมและถูกสร้างจากซี่โครงของเขา เอวาก็กลายเป็น “เนื้อเดียวกัน” กับเขาเมื่อพระเจ้ารวมพวกเขาเข้าด้วยกันในการแต่งงาน เมื่อผู้ชายและผู้หญิงแต่งงาน พวกเขาที่กลายเป็น “เนื้อเดียวกัน” ซึ่งก็คือเอกลักษณ์ที่สมบูรณ์ ดังนั้นก็สถาปนารูปแบบที่สนิทสนมของการรวมกันที่มีอยู่ระหว่างอาดัมและเอวาขึ้นมาใหม่

“... ‘เนื้อเดียวกัน’ ในการสมรสระหว่างผู้ชายและผู้หญิงเป็นการทำซ้ำอีกครั้งของและคำพยานต่อ โครงสร้างของมนุษย์อย่างที่เราได้สร้างไว้”
[\[1123\]](#)

จงสังเกตอีกด้วยว่าเป็นการรวมกันของ *ผู้ชายและผู้หญิง* นั่นเองที่พระเยซูยืนยันในฐานะการสมรสที่ประกอบขึ้น ไม่ใช่การสมรสกับเพศเดียวกัน

เมื่อพิจารณาถึงการรวมกันนี้ พระเยซูสรุปว่าสามีและภรรยาจะไม่ใช่สองอีกต่อไปแต่เป็นหนึ่งเดียว (ข้อ 6) พระเจ้าได้รวมพวกเขาไว้ในความสัมพันธ์แบบ “เนื้อเดียวกัน” โดยการแต่งงาน เนื่องจากว่าพระเจ้าได้ทำสิ่งนี้ การแยกพวกเขาโดยการหย่าร้างไม่ใช่ผิดธรรมชาติเท่านั้น แต่เป็นการกบฏต่อพระเจ้าอีกด้วย โดยเนื้อแท้แล้ว พระเยซูเองเข้าร่วมกับผู้เผย

พระวจนะมาลาตีเช่นเดียวกับโมเสสไม่ใช่กับรับบีคนใดๆ มาลาตีเปิดเผยว่าพระเจ้าทรงเกลียดชังการหย่าร้าง (มลค. 2:16)

“... ข้อโต้เถียงที่นี่ถูกแสดงออกไม่ใช่ในแง่ของสิ่งที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ แต่ในแง่ของ สิ่งที่ต้อง ไม่เกิดขึ้น คำกริยาเป็นคำสั่ง ‘อย่า ให้ มนุษย์แยก’ ที่จะสลายการสมรสคือที่จะยื้อแย่งหน้าที่ของพระเจ้าซึ่งโดยระเบียบที่สร้างสรรค์ของพระองค์นั้นมันก็ถูกตั้งขึ้น และพระองค์ได้บัญชาว่ามันควรจะเป็น ‘เนื้อเดียวกัน’ ที่ถาวร”[1124]

พระเยซูจดจ่อที่เอกภาพที่พระเจ้าแต่งตั้งและสร้างอย่างเหนือธรรมชาติของกลุ่มสมรส พวกรับบีเน้นถึงความผิดของการหย่าร้างในฐานะการเกี่ยวข้องกับการเอาภรรยาของผู้ชายอีกคนหนึ่งไป พระเยซูเน้นถึงหลักการ พระองค์กลับไปยังการเปิดเผยตามพระคัมภีร์ที่เป็นพื้นฐานในกรณีนี้คือการทรงสร้าง พระองค์ให้เหตุผลว่าชีวิตสมรสขึ้นอยู่กับสิ่งที่พระเจ้าได้สร้างมนุษย์อย่างไร ไม่ใช่แค่ความศักดิ์สิทธิ์ของความสัมพันธ์ทางพันธสัญญาระหว่างสามีและภรรยา ความสัมพันธ์ทางพันธสัญญานี้คือสิ่งที่หนังสือเกี่ยวกับชีวิตสมรสเชิงอิวาเจลลิกอลบางเล่มเน้นเป็นหลัก ชีวิตสมรสไม่ได้แตกหักเพียงเพราะว่าฝ่ายหนึ่งละเมิดพันธสัญญากับกลุ่มสมรสของเขาหรือของเธอ พระเจ้ารวมสามีและภรรยาไว้ในความสัมพันธ์ใหม่เมื่อพวกเขาแต่งงาน นั่นก็ดำเนินไปทุกๆที่มีความไม่สัจย์ซึ่งต่อทางชีวิตสมรส

กล่าวโดยสรุป พระเยซูให้เหตุผลสามประการว่าทำไมกลุ่มสมรสควรยังคงอยู่ในสภาพสมรสหนึ่ง พระผู้สร้างกำหนดสิ่งที่เป็นอุดมคติในชีวิตสมรส และเนื่องจากว่าพระองค์ได้สร้างผู้ชายคนเดียวและผู้หญิงคนเดียวอย่างเริ่มแรก พระองค์ก็ตั้งใจให้มีกลุ่มสมรสเดียวสำหรับแต่ละคน ประการที่สอง พระเจ้าได้ออกแบบชีวิตสมรสในฐานะความผูกพันที่หนักแน่นที่สุดในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของมนุษย์ทั้งหมด ดังนั้นไม่ควรแตกหัก ประการที่สาม องค์ประกอบพื้นฐานในชีวิตสมรสคือพันธสัญญาหรือสัญญาที่สามีและภรรยาทำขึ้นกับซึ่งกันและกัน (เปรียบเทียบ มลค. 2:14) และสัญญานั้นเกี่ยวข้องกับการเป็น “เนื้อเดียวกัน” (นั่นคือ ความสนิทสนมทางกาย)[1125]

โมเสสในเรื่องนี้อย่างไร ดังนั้นพวกเขาจึงได้ถามพระองค์ด้วยคำถามนี้ เมื่อให้มุมมองของพระเยซูเกี่ยวกับชีวิตสมรส ทำไมโมเสสได้อนุญาตการหย่าร้าง? ในพระธรรม [เฉลยธรรมบัญญัติ 24:1-4](#) ที่ซึ่งพวกฟาริสีอ้างอิงถึง พระเจ้าแสดงถึงความห่วงใยเกี่ยวกับการห้ามการแต่งงานใหม่ของผู้หญิงที่หย่าร้างและสามีคนแรกของเธอมากกว่าเหตุผลสำหรับการอนุญาตการหย่าร้าง อย่างไรก็ตาม พวกฟาริสีถือว่าพระคัมภีร์ตอนนั้นเป็น “คำสั่ง” (คำกรีก *เอนเทลโลไม*) ที่จะ “หย่าร้าง” ภรรยาของบุคคลหนึ่งสำหรับความไม่เหมาะสมใดๆ พระเจ้าตั้งใจให้ พระคัมภีร์ตอนนั้นเป็นการอนุญาตที่จะหย่าร้างเท่านั้น อย่างที่พระคัมภีร์ตอนนั้นเอง แสดงให้เห็น

19:8 พระเยซูอธิบายว่าการยินยอมในธรรมบัญญัติของโมเสสก็เป็นเช่นนั้น คือ การยินยอม มันไม่ได้สะท้อนถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าในการทรงสร้างแต่สะท้อนถึงความแข็งกระด้างของใจมนุษย์ การหย่าร้างไม่ใช่ส่วนหนึ่งของกฎการทรงสร้าง อย่างที่บาปก็ไม่ได้เป็น อย่างไรก็ตาม พระองค์ “อนุญาต” การหย่าร้าง อย่างที่พระองค์อนุญาตความบาป

“โมเสสได้ออกกฎแต่ด้วยเหตุนั้นก็ยินยอมการปฏิบัติการหย่าร้าง ซึ่งทั้งสองก็เกี่ยวข้องกับมุมมองต่อ (*พรอส*) ความแข็งกระด้างของใจของชนชาติ (*ฮูมอน*) เนื่องจากว่าพวกเขาชินกรานในการเสื่อมจากอุดมคติแห่งสวนเอเดน อย่างน้อยก็ขอให้มันอยู่ภายในความจำกัด”[\[1126\]](#)

ทางเลือกการหย่าร้างที่พระเจ้าอนุญาตต่อคนอิสราเอลก็เป็นพยานถึงความผิดบาปของมนุษย์ ดังนั้น บุคคลหนึ่งควรถืออยู่เสมอว่าการหย่าร้างเป็นหลักฐานของบาป โดยเฉพาะอย่างยิ่งความแข็งกระด้างของใจ เขาหรือเธอไม่ควรมองว่ามันเป็นแค่ทางเลือกที่เป็นกลางทางศีลธรรมซึ่งพระเจ้าอนุญาต ซึ่งความถูกต้องหรือไม่ถูกต้องของสิ่งนั้นก็ขึ้นอยู่กับคำนิยามของความไม่เหมาะสม ท่าทีพื้นฐานของพวกฟาริสีต่อประเด็นนี้ก็ผิด พวกเขากำลังมองหาเหตุผลสำหรับการหย่าร้าง พระเยซูกำลังเน้นถึงความละเมิดไม่ได้ของความสัมพันธ์ทางการสมรส

จงสังเกตว่าพระเยซูไม่เชื่อมโยงพระองค์เองกับบาปในการอภิปรายนี้ พระองค์กล่าวถึงบาปของผู้คนว่าเป็นบาปของ *พวกเขา* หรือ *พวกท่าน* อย่างต่อเนื่อง ไม่กล่าวถึงว่าบาป *ของเรา*

(เปรียบเทียบ 6:14-15) นี่เป็นประเด็นที่ดีเลิศซึ่งเปิดเผยถึงการตระหนักรู้ของพระเยซูที่ว่า พระองค์ทรงปราศจากบาป

ความไม่เหมาะสมที่ซึ่งโมเสสอนุญาตการหย่าร้างคืออะไร? มันไม่ใช่การล่วงประเวณี เนื่องจากว่าการลงโทษสำหรับสิ่งนั้นคือความตายไม่ใช่การหย่าร้าง (ฉธบ. 22:22) อย่างไรก็ตาม มันก็เป็นที่ยกเถียงกันไม่ว่าคนอิสราเอลบังคับใช้การลงโทษโดยความตายสำหรับการล่วงประเวณีหรือไม่^[1127] มันไม่สามารถเป็นความสงสัยเกี่ยวกับการล่วงประเวณีได้ เนื่องจากว่ามันมีขบวนการที่เจาะจงสำหรับการรับมือกับกรณีเหล่านั้น (กตว. 5:5-31) บางทีมันเป็นอุปนิสัยที่ผิดทางศีลธรรมที่ต่ำช้าใดๆซึ่งปราศจากการล่วงประเวณี นั่นคือ การผิดประเวณีที่รวมถึงทุกประเภทของอุปนิสัยทางเพศที่ต้องห้าม แม้ว่าการหย่าร้างนั้นแพร่หลายและง่ายที่จะได้รับในตะวันออกกลางและในอิสราเอล ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งคนอิสราเอลก็ถือการสมรสอย่างจริงจังมากกว่าเพื่อนบ้านชาวต่างชาติของพวกเขา

19:9

พระเยซูแนะนำจุดยืนของพระองค์ในเรื่องนี้ด้วยถ้อยคำที่เน้นถึงสิทธิอำนาจของพระองค์ว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า” (เปรียบเทียบ 5:18, 20, 22, 28, 32, 34, 39, 44; 8:10; 16:18, 28) มุมมองของพระองค์เป็นมุมมองที่ถูกต้องเพราะว่ามันมาจากพระองค์ผู้ได้มาเพื่อทำให้ธรรมบัญญัติสมบูรณ์ มัทธิวบันทึกเพียงแต่ถ้อยคำของพระเยซูเกี่ยวกับผู้ชายที่ “หย่าภรรยาของเขา” บางทีเพราะว่าในลัทธิยิวนั้นภรรยาไม่สามารถหย่าสามีได้ อย่างไรก็ตาม มาระโกบันทึกถึงพระเยซูที่กล่าวว่าสิ่งอย่างเดียวกันนั้นก็จริงสำหรับผู้หญิงที่หย่าสามีของเธอ (มก. 10:12) ดั้งเดิมนั้นมาระโกเขียนเพื่อผู้อ่านชาวโรมัน ภรรยาสามารถหย่าสามีของเธอได้ภายใต้กฎหมายของโรมัน ผู้อ่านดั้งเดิมของมัทธิวดำเนินชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติของชาวยิว ซึ่งไม่อนุญาตให้ภรรยาที่จะหย่าสามีของเธอ

มีปัญหาสี่อย่างในข้อนี้ที่อธิบายถึงความยุ่งยากของมัน หนึ่งในอุปประโยคยกเว้นรวมถึงอะไร? หลักฐานตามตัวบทที่ดีที่สุดชี้ไปยังอุปประโยคสั้นๆที่ปรากฏในทั้งฉบับแปล NASB และ ฉบับแปล NIV ว่า “ยกเว้นความผิดศีลธรรม” หรือ “ยกเว้นความไม่สัตย์ซื่อทางการสมรส”^[1128]

ประการที่สอง ความหมายของ *พอร์เนอา* (“ความผิดศีลธรรม” NASB, “ความไม่สัตย์ซื่อทางการสมรส” NIV, “การผิดประเวณี”) ในอุปประโยคยกเว้นคืออะไร? นักตีความบางคนเชื่อว่ามันอ้างอิงถึงการร่วมประเวณีระหว่างผู้ใกล้ชิดทางพันธุกรรม^[1129] เปาโลใช้คำนี้

เพื่อจะอธิบายถึงการเป็นโสเภณีใน [1 โครินธ์ 6:13](#) และ [16](#) คนอื่นๆเชื่อว่า *พอรเนอา* อ้างอิงถึง เพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเท่านั้น ถ้าผู้ชายค้นพบว่าคู่มั่นของเขาไม่ใช่หญิงพรหมจารีเมื่อเขาแต่งงานกับเธอ เขาสามารถหย่าเธอได้[1130]

แม้ว่าคนยิวถือว่าผู้ชายและผู้หญิงเป็นสามีและภรรยาระหว่างระยะเวลาการหมั้นของพวกเขา พวกเขา ก็ไม่ได้แต่งงานอย่างแท้จริง ดังนั้น ที่จะถือว่าเป็นเหตุผลสำหรับการหย่าร้างก็ดู เหมือนที่จะเรียกร้องคำนิยามใหม่ของการแต่งงานที่นักตีความส่วนใหญ่ต่อต้าน ยิ่งกว่านั้น [เฉลยธรรมบัญญัติ 24:1](#) บ่งชี้ว่าคู่สมรสที่กำลังดำเนินชีวิตด้วยกัน ซึ่งในวัฒนธรรม ยิวจะหมายถึงว่าพวกเขาได้แต่งงานอย่างแท้จริง ไม่ใช่แค่หมั้นกัน

คนอื่นๆอีกก็นิยาม *พอรเนอา* ว่าเป็นการล่วงประเวณี[1131] อย่างไรก็ตาม คำกรีกตามปกติ สำหรับการล่วงประเวณีคือ *มอยเคอา* ซึ่งมัทธิวใช้หลังชนหลังกับ *พอรเนอา* ก่อนหน้านั้น (15:19) ดังนั้นทั้งสองต้องไม่หมายถึงสิ่งเดียวกัน มันดูเหมือนเป็นไปได้ดีกว่า *พอรเนอา* อ้างอิงถึง การล่วงประเวณี *ฝ่ายวิญญาณ* เมื่อพิจารณาถึง [1 โครินธ์ 7:12](#)

การแก้ไขที่ดีที่สุดดูเหมือนจะเป็นว่า *พอรเนอา* เป็นคำศัพท์ที่กว้างซึ่งครอบคลุมบาปทางเพศ ที่แตกต่างกันมากมายซึ่งอยู่นอกน้ำพระทัยของพระเจ้า การสรุปนี้ขึ้นอยู่กับความหมายของ คำนั้น[1132] บาปทางเพศเหล่านี้ที่เรียกว่า “การผิดประเวณี” จะรวมถึง รักร่วมเพศ การสมสู่ ระหว่างมนุษย์และสัตว์ เพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน เพศสัมพันธ์นอกเหนือการสมรส การร่วม ประเวณีระหว่างผู้ใกล้ชิดทางพันธุกรรม การล่วงประเวณี การเป็นโสเภณี และบางทีการอื่นๆ โดยเนื้อแท้แล้ว มันอ้างอิงถึงเพศสัมพันธ์ใดๆที่พระเจ้าห้าม (นั่นคือ กับบุคคลใดๆ นอกเหนือจากคู่สมรสของตนเอง)

ปัญหาที่สามในข้อนี้คือ: จากผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์ทั้งหมด ทำไมมัทธิวเท่านั้นที่รวม อนุประโยคข้อยกเว้นนี้ไว้ที่นี่และใน 5:32 ในเมื่อคนอื่นๆกันออกไป? ที่จะตอบคำถามนี้ เรา ต้องตอบคำถามที่ลึกซึ้งด้วย นั่นคือ อนุประโยคนี้หมายถึงอะไร?

นักวิชาการบางคนเชื่อว่ามัทธิวเพิ่มอนุประโยคนี้ด้วยตนเองเพื่อทำให้สิ่งที่พระเยซูกล่าวนั้น หนักแน่นขึ้น *อย่างแท้จริง* พวกเขาที่กักเอาว่าสิ่งที่มาระโกเขียนก็แสดงถึงสิ่งที่พระเยซูกล่าว

อย่างแท้จริง มุมมองนี้สะท้อนถึงมุมมองที่ต่ำเกี่ยวกับพระคัมภีร์ เนื่องจากว่ามันทำให้มีทิว
บิตเบือนถ้อยคำของพระเยซู

อีกคำตอบหนึ่งก็คือว่าอนุประโยคข้อยกเว้นไม่ได้แสดงถึงข้อยกเว้น มุมมองนี้เรียกร้องการ
ตีความคำอุปบทกรีก *เอพิ* (“ยกเว้น”) ว่าเป็น “นอกเหนือไปจาก” หรือ “เว้นเสียแต่ว่า” อย่างไรก็ตาม เมื่อ *เม* (“ไม่”) แนะนำ *เอพิ* มันก็แนะนำข้อยกเว้นเสมอในที่อื่นๆ ในภาคพันธสัญญาใหม่
ฉบับภาษากรีก

อีกคำตอบหนึ่งที่คล้ายกันก็คือว่า ข้อยกเว้นนั้นเป็นข้อยกเว้นต่อข้อเสนอทั้งหมดไม่ใช่แค่ต่อ
คำกริยา “หย่า”^[1133] ในกรณีนี้ *พอรเนอา* ไม่ได้เกี่ยวข้องกับ เราอาจแปลอนุประโยคนั้น
ดังต่อไปนี้เพื่อจะให้เห็นได้: “ใครก็ตามที่หย่าภรรยาของเขา ซึ่งค่อนข้างนอกเหนือจากเรื่อง
ของการผิดประเวณีและแต่งงานกับอีกคนหนึ่งก็ล่วงประเวณี” ดังนั้น ในมุมมองนี้ อย่างเช่นใน
มุมมองที่ผ่านมา ไม่มีข้อยกเว้นแท้จริง ปัญหาหลักที่มีกับมุมมองนี้เองที่มีกับมุมมองที่ผ่านมา
คือการรับมือที่ผิดปกติกับตัวบทกรีก บุคคลหนึ่งจะต้องอ่านในสิ่งต่างๆ ที่มันไม่ได้อยู่ที่นั่น

มุมมองที่สี่ก็คือว่าเมื่อพระเยซูใช้คำกริยากรีก *อะ โพลูไอ* (“หย่าร้าง”) พระองค์หมายถึง “แยก
จาก” อย่างแท้จริง และดังนั้นก็อนุญาตการแยกกันไม่ใช่การหย่าร้าง^[1134] เมื่อดูตามตรรกะนี้
ก็ไม่สามารถมีการแต่งงานใหม่ได้ เนื่องจากว่าการหย่าร้างยังไม่ได้เกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม ในข้อ
3 *อะ โพลูไอ* หมายถึง “หย่าร้าง” อย่างชัดเจน ดังนั้นที่จะให้ความหมายที่แตกต่างในข้อ 9 ดู
เหมือนทำตามอำเภอใจโดยปราศจากเหตุผลที่บังคับที่จะทำอย่างนั้น

นักตีความคนอื่นๆ เชื่อว่าพระเยซูหมายถึงว่า ในบางกรณีการหย่าร้างไม่ใช่การล่วงประเวณี
ตรงกันข้าม ในบางกรณีการหย่าร้างก็ไม่ผิดทางศีลธรรม^[1135] ในกรณีของ *พอรเนอา* สามี
ไม่ได้ทำให้เธอเป็นชู้ เธอเป็นชู้แล้ว อย่างไรก็ตาม ตัวบทไม่ได้กล่าวว่าเขาทำให้เธอ “เป็นชู้”
หรือ “หญิงชู้” ตัวบทกล่าวว่าเขาทำให้เธอ *ล่วงประเวณี* ถ้าผู้หญิงได้ทำการ *พอรเนอา* การหย่า
ร้างและการแต่งงานใหม่จะไม่ทำให้เธอเป็นชู้ อย่างไรก็ตาม การหย่าร้างและการแต่งงานใหม่
จะทำให้เธอล่วงประเวณี ข้อบกพร่องหลักในมุมมองนี้ก็คือว่าในข้อ 9 เป็นผู้ชายที่ล่วงประเวณี
ไม่ใช่ภรรยาของเขา

บางทีมันดีที่สุดในที่จะตีความ *พอรเนอา* และ *อนุประโยคยกเว้น* อย่างที่ทั้งสองปรากฏในด้วยท
ภาษาอังกฤษของเราอย่างตามปกติ พระเยซูหมายถึงว่า ใครก็ตามที่หย่าภรรยาของเขา ยกเว้น
บาปทางเพศที่ต่ำช้า และจากนั้นแต่งงานใหม่กับคนอื่นก็ล่วงประเวณี (เปรียบเทียบ 5:32)

“ในความเข้าใจใดๆเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูกล่าว . . . , พระองค์ก็ไม่เห็นด้วย
กับซั่มไมหรือฮิลเลล เพราะแม้ว่าสำนักของซั่มไมนั้นเข้มงวดกว่าฮิลเลล มันก็
อนุญาตการแต่งงานใหม่เมื่อการหย่าร้างไม่ได้สอดคล้องกับฮาลักกาห์
(กฎเกณฑ์แห่งความประพฤติ) (M[ishnah] *Eduyoth* 4:7-10); และถ้าพระเยซู
จำกัดเหตุผลสำหรับการหย่าร้างต่อความไม่เหมาะสมทางเพศ . . . , จากนั้น
พระองค์ก็แตกต่างจากซั่มไมโดยพื้นฐาน พระองค์ตัดแนวของพระองค์เอง
ในข้อเหล่านี้ . . .” [1136]

การหย่าร้างและการแต่งงานใหม่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ที่ *มลค. 2:16* อย่างไรก็ตาม
อย่างไรก็ตาม
อย่างที่โมเสสอนุญาตการหย่าร้างเนื่องจากความแข็งกระด้างของใจของมนุษย์ พระเยซูก็
อนุญาตเช่นกัน กระนั้น ในขณะที่โมเสสไม่เจาะจงเกี่ยวกับความไม่เหมาะสมที่จัดตั้งเหตุผล
สำหรับการหย่าร้าง พระเยซูก็ระบุความไม่เหมาะสมว่าเป็นบาปทางเพศที่ต่ำช้า คือ การผิด
ประเวณี[1137]

ทำไมมาระโกและลูกาละเว้นอนุประโยคยกเว้น? บางทีพวกเขาทำอย่างนั้นเพราะว่ามันแสดง
ถึงข้อยกเว้นต่อกฎเกณฑ์ และพวกเขาต้องการที่จะเน้นถึงประเด็นหลักของถ้อยคำของพระเยซู
โดยปราศจากการรับมือกับสถานการณ์ที่เป็นข้อยกเว้น เนื่องจากมัทธิวเขียนเพื่อคนยิวเป็น
หลัก ภายใต้การคล้อยของพระวิญญาณนั้น บางทีท่านก็รู้สึกว่าคุณจำเป็นต้องรวมอนุประโยค
ยกเว้นไว้เพื่อเหตุผลดังต่อไปนี้ หัวข้อของวิธีที่จะรับมือกับกรณีการหย่าร้างที่เกี่ยวข้องกับ
ความไม่สัตย์ซื่อทางการสมรสเป็นหนึ่งในความสนใจของคนยิวเมื่อพิจารณาถึงภาคพันธ-
สัญญาเดิมและคำสอนของพวกเรอิมในหัวข้อนี้ มาระโกและลูกาเขียนเพื่อคนต่างชาติเป็นหลัก
ดังนั้นพวกเขาก็ละเว้นอนุประโยคยกเว้น[1138]

ในความคิดของผู้สนับสนุนมุมมองนี้ นักตีความบางคนเชื่อว่ามัทธิวผู้เขียนพระกิตติคุณของ
ท่านหลังจากมาระโกและลูกาเขียนพระกิตติคุณของพวกเขาได้สอดแทรกอนุประโยคยกเว้น

เข้าไป เพราะว่ามันได้กลายมาเป็นการปฏิบัติของคริสตจักรเริ่มแรก[1139] มุมมองนี้ไม่สามารถยอมรับได้เนื่องด้วยเหตุผลอย่างน้อยสองประการ หนึ่ง อนุประโยคยกเว้นดูเหมือนจะได้ถูกกล่าวโดยพระเยซู ไม่ใช่ถูกสอดแทรกโดยมัทธิว ณ เวลาภายหลัง ประการที่สอง การระบุวันที่ล่าสุดของพระกิตติคุณมัทธิวยังไม่ได้พิสูจน์

19:10-12

นักวิชาการบางคนเชื่อว่าพระเยซูหมายถึงที่จะขัดขวางการแต่งงานใหม่ในข้อ 9 ก็ตีความถ้อยคำของพวกสาวกในข้อ 10 ว่าเป็นหลักฐานที่ว่าพวกเขาได้เข้าใจพระองค์ในแง่นี้ [1140] ถ้าบุคคลหนึ่งจะต้องไม่แต่งงานหลังจากการหย่าร้าง มันคงจะดีถ้าเขาไม่แต่งงานในตอนแรก อย่างไรก็ตาม บางทีนี่ไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูหมายถึงในข้อ 9 หลักฐานสำหรับสิ่งนี้คือการอ้างอิงของพระองค์ถึง “ขันที” ในข้อ 12 เช่นเดียวกับความด้อยกว่าของมุมมองนี้ซึ่งได้อธิบายไปแล้ว

บางทีพวกสาวกแสดงออกถึงความผิดหวัง เพราะว่าพระเยซูเผชิญความจริงอย่างอนุรักษมากกว่าแม้กระทั่งรับบี ชัมไมผู้ซึ่งเป็นแบบอนุรักษกว่าแห่งพวกรับบีที่เป็นผู้นำ พระเยซูยินยอมการหย่าร้างเนื่องจากความไม่เหมาะสมทางเพศเท่านั้น อย่างที่ชัมไมได้ยินยอม แต่พระองค์เป็นแบบอนุรักษมากกว่าชัมไมในเรื่องการแต่งงานใหม่ พระองค์สนับสนุนให้พวกสาวกที่จะไม่แต่งงานใหม่หลังจากการหย่าร้างที่ไม่เกี่ยวข้องกับความไม่เหมาะสมทางเพศ ส่วนชัมไมก็อนุญาต การสนับสนุนของพระองค์อยู่ในการอธิบายของพระองค์ที่ว่าแต่งงานจัดตั้งความสัมพันธ์ที่ผูกมัดอย่างมาก (ข้อ 4-6) พวกสาวกคิดว่าถ้าพวกเขาไม่สามารถหย่าและแต่งงานใหม่ได้ ซึ่งทั้งฮิลเลและชัมไมอนุญาต พวกเขาจะอยู่ในสภาพโสดดีกว่า

พระเยซูตอบสนองว่าไม่ใช่ทุกคนสามารถดำเนินชีวิตโดยคำตัดสินที่เคร่งครัดซึ่งพวกสาวกเพิ่งได้กล่าวไปในข้อ 10 นั่นคือ ไม่แต่งงาน พระองค์ไม่ได้หมายถึงว่ามันเป็นไปได้ที่จะดำเนินชีวิตด้วยมาตรฐานที่พระองค์ได้ตั้งขึ้นในข้อ 4-9 ถ้าพระองค์หมายถึงประเด็นหลัง พระองค์ก็เหมือนสิ่งทั้งหมดที่พระองค์เพิ่งได้สอนไปเสีย บางคนสามารถดำเนินชีวิตโดยคำตัดสินที่เคร่งครัดซึ่งพวกสาวกได้แนะนำ นั่นคือ ขันทีผู้ซึ่งพระเจ้าให้ความสามารถที่จะดำเนินชีวิตโดยไม่แต่งงานได้อย่างมีพระคุณ

พระเยซูระบุถึงชั้นที่สามประเภท (ข้อ 12) ชั้นที่บางคนเกิดมาไร้สมรรถภาพทางเพศหรือปราศจากแรงผลักดันทางเพศตามปกติและดังนั้นก็ไม่แต่งงาน ชั้นที่คนอื่นๆเป็นชั้นที่เพราะว่าคนอื่นๆได้ตอนพวกเขา ส่วนใหญ่เป็นบรรดาชั้นที่รับใช้ในตำแหน่งของรัฐบาลที่ที่พวกเขามีทางเข้าไปสู่ผู้หญิงที่เป็นราชวงศ์อยู่บ่อยๆ ส่วนชั้นที่คนอื่นๆก็เป็นบรรดาผู้ที่ได้เลือกชีวิตที่ไม่แต่งงานเพื่อพวกเขาเองเพื่อว่าพวกเขาสามารถรับใช้พระเจ้าอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นได้

ดังนั้น ในการตอบต่อคำแนะนำของพวกสาวกที่ว่า การสนับสนุนของพระเยซูที่จะไม่แต่งงานได้นำเสนอมาตรฐานสูงมากเกินไป (ข้อ 10) พระเยซูก็ชี้ประเด็นว่าหลายคนสามารถดำเนินชีวิตโดยไม่แต่งงานได้ พระองค์เป็นผู้หนึ่งที่เป็นอย่างนั้น สำหรับบรรดาผู้ที่ได้รับของประทานจากพระเจ้า มันก็ดีกว่าที่จะไม่แต่งงาน บรรดาผู้ที่สามารถรับคำปรึกษาหรือสภาพเป็นโสดได้ ก็ควรทำเช่นนั้น

อย่างไรก็ตาม พระเยซูหรือพวกอัครทูตไม่ถือว่าการอยู่เป็นโสดเป็นสภาพที่บริสุทธิ์ภายในกว่าการแต่งงาน (1 ทธ. 4:1-3; ฮีบ. 13:4; เปรียบเทียบ 1 คร. 9:5) พวกเขาถือว่ามันเป็นการทรงเรียกพิเศษที่พระเจ้าได้ประทานแก่ผู้รับใช้บางคนของพระองค์เพื่อว่าพวกเขาสามารถเป็นประโยชน์มากขึ้นในการรับใช้ของพระองค์ได้ ชั้นที่ไม่สามารถเข้าร่วมในการนมัสการในที่สาธารณะของอิสราเอล (ลนต. 22:24; ฉธบ. 23:1) อย่างไรก็ตาม พวกเขาสามารถเข้าร่วมในแผ่นดินสวรรค์ได้ และเราอาจเพิ่มว่าในคริสตจักรได้ (กจ. 8:26-40; 1 คร. 7:7-9) เป็นที่ชัดเจนว่ามีบางคนในสมัยของพระเยซูผู้ได้สละการแต่งงานในการคาดหวังถึงแผ่นดินสวรรค์ บางทียอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นหนึ่งในนั้น และบางทีสาวกบางคนของพระเยซูได้ยกเลิกแผนการที่จะแต่งงานเพื่อจะติดตามพระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 27) เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูเป็นหนึ่งใน “ชั้นที่เพราะเห็นแก่แผ่นดินสวรรค์”

สรุปแล้ว พระเยซูถือมุมมองที่สูงส่งมากของการแต่งงาน เมื่อผู้ชายและผู้หญิงแต่งงาน พระเจ้าก็สร้างการรวมกันที่หนักแน่นเท่ากับการรวมกันที่ผูกพันอาดัมและเอวาไว้ด้วยกันก่อนที่พระเจ้าได้สร้างเอวาจากซี่โครงของอาดัม มนุษย์ไม่ควรแยกสิ่งที่พระเจ้าได้รวมกันไว้ (เปรียบเทียบ รม. 7:1-3) อย่างไรก็ตาม แม้ว่าพระเจ้าเกลียดการหย่าร้าง พระองค์ก็อนุญาตในกรณีที่มีความไม่เหมาะสมทางเพศอันต่ำช้า (การผิดประเวณี) ได้เข้ามาในชีวิตสมรส ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าเกลียดบาป แต่พระองค์อนุญาตมันและให้คำแนะนำต่างๆเกี่ยวกับวิธีที่จะจัดการมัน

พระเยซูกระตุ้นให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะไม่หย่าร้าง (เปรียบเทียบ [1 คร. 7:10](#)) แต่ถ้าพวกเขาหย่าร้าง พระองค์ก็กระตุ้นให้พวกเขาที่จะไม่แต่งงานใหม่ (เปรียบเทียบ [1 คร. 7:8, 11, 27](#)) อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ไม่ไปไกลเกินไปจนถึงการห้ามการแต่งงานใหม่ (เปรียบเทียบ [1 คร. 7:9, 28](#)) พระองค์สนับสนุนพวกเขาที่จะตระหนักว่าการดำเนินชีวิตโดยไม่แต่งงานหลังจากการหย่าร้างเป็นความเป็นไปได้ที่เป็นจริงสำหรับหลายคน แต่พระองค์ยอมรับว่ามันเป็นไปได้สำหรับทุกคน (เปรียบเทียบ [1 คร. 7:9](#)) การพิจารณาหลักควรเป็นการที่บุคคลหนึ่งสามารถดำเนินงานของเขาหรือของเธอแห่งการเตรียมเพื่อแผ่นดินสวรรค์อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดอย่างไร (เปรียบเทียบ [1 คร. 7:32-34](#))

มัทธีวไม่ได้บันทึกการตอบสนองของพวกฟาริสีต่อคำสอนนี้ ความเป็นห่วงหลักของท่านคือคำสอนเอง ท่านอ้างการมีส่วนร่วมของพวกฟาริสีเท่านั้นเพราะว่ามันอธิบายถึงการเป็นปฏิบัติที่ต่อเนื่องของพวกเขา ซึ่งเป็นหัวข้อหลักในพระกิตติคุณของท่าน และเพราะว่ามันเตรียมสภาพแวดล้อมสำหรับคำสอนที่มีสิทธิอำนาจของพระเยซู

2. คำแนะนำเกี่ยวกับการเป็นเหมือนเด็ก 19:13-15 (เปรียบเทียบ มก. 10:13-16; ลก. 18:15-17)

อีกเหตุการณ์หนึ่งปรากฏขึ้นที่เตรียมอีกโอกาสหนึ่งสำหรับพระเยซูที่จะเน้นถึงความสำคัญของลักษณะที่เหมือนเด็กในพวกสาวกของพระองค์ (เปรียบเทียบ บทที่ 18) คำแนะนำเกี่ยวกับเด็กตามหลังคำแนะนำเกี่ยวกับการแต่งงาน

19:13 เป็นธรรมเนียมสำหรับผู้คนที่จะนำลูกๆของพวกเขามาหาพวกเร้าบีเพื่อพระพร [\[1141\]](#) ภาคพันธสัญญาเดิมสะท้อนถึงการปฏิบัตินี้ ([ปฐก. 48:14; กฉว. 27:18](#); เปรียบเทียบ [กจ. 6:6; 13:3](#)) “พวกสาวกต่อว่า” บรรดาผู้ที่ “พา” “เด็กเล็กๆ” มาหาพระเยซูสำหรับการทำสิ่งนั้น ([มก. 10:13; ลก. 18:15](#)) บรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณไม่ได้เปิดเผยว่าทำไมพวกสาวกทำสิ่งนี้ อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาได้ทำก็แสดงถึงความจำเป็นของพวกเขาต่อการเตือนสติของพระเยซูที่ตามมา พวกเขาไม่ได้ประพาศด้วยความถ่อมใจอย่างที่พระเยซูได้สอนให้พวกเขาที่จะทำก่อนหน้า (บทที่ 18; โดยเฉพาะ ข้อ 5) ยิ่งกว่านั้น คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์ของการแต่งงาน (ข้อ 4-6) ก็ไม่ได้กระทบการที่พวกเขามองดูเด็กๆอย่างใด คนยิวทะนุถนอมลูกๆของพวกเขา แต่โดยหลักแล้วมองว่าพวกเขาจำเป็นต้องฟัง ต้องเรียนรู้ และต้องนับถือ

“เป็นความหายนะที่จะทำให้เด็กๆ รู้สึกว่าพวกเขาเป็นในแนวทางที่อยู่ที่บ้าน และที่โบสถ์เช่นกัน”^[1142]

19:14-15 พระเยซูต้อนรับเด็กๆ ทำที่นี้สอดคล้องกับท่าทีของพระองค์ที่มีต่อผู้คนที่ถ่อมใจ พึงพาต้องการ วางใจ และเปราะบางทั้งหมดผู้มาหาพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เด็กๆ ที่มาหาพระองค์เป็นสัญลักษณ์ของผู้คนที่มีความเหมือนของเด็กๆ ที่มาหาพระองค์ พระเยซูไม่ต้องการที่จะกีดกันใครก็ตามที่เหมือนพวกเขาไว้จากการมาหาพระองค์ พระองค์ไม่ได้กล่าวว่า “แผ่นดินสวรรค์” เป็นของเด็กเล็กๆ แต่เป็นของผู้คนที่คล้ายกับเด็กเล็กๆ (“เป็นของคนเช่นเด็กเหล่านี้”) เด็กๆ เตรียมตัวอย่างที่เป็นอุทากรณ์อันยอดเยี่ยมที่พระเยซูใช้เพื่อจะอธิบายถึงคุณสมบัติต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับการเข้าไปและการรับใช้ในแผ่นดินสวรรค์

“มีความแตกต่างที่ประหลาดระหว่างพระเยซูและนักเทศน์หรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐมากมาย บ่อยครั้งแล้วมันเป็นประตูดัดไปที่จะเป็นไปไม่ได้ที่จะเข้าไปต่อหน้าหนึ่งในผู้มีชื่อเสียงเหล่านี้ พวกเขามีประเภทของผู้ติดตามและผู้คุ้มกันที่กันผู้คนออกไปหาไม่แล้วผู้ยิ่งใหญ่จะเหนื่อยล้าและถูกรบกวน พระเยซูเป็นสิ่งตรงกันข้ามของสิ่งนั้น ทางไปสู่ต่อพระพักตร์พระเยซูก็เปิดต่อบุคคลที่ถ่อมใจที่สุดและต่อเด็กที่อ่อนวัยที่สุด”^[1143]

ความแตกต่างระหว่างบทเรียนนี้และบทเรียนในบทที่ 18 คือ ที่นั่นจุดจดจ่ออยู่ที่คุณภาพแห่งความถ่อมใจเหมือนเด็กที่สำคัญอย่างมากในสาวก ที่นี้พระเยซูทำให้บทเรียนกว้างขึ้นเพื่อจะรวมถึงคุณลักษณะเหมือนเด็กต่างๆ ซึ่งทั้งหมดนั้นก็สำคัญ

3. คำแนะนำเกี่ยวกับทรัพย์สินสมบัติ 19:16—20:16

อีกครั้งหนึ่งใครคนหนึ่งเข้าหาพระเยซูด้วยคำถามที่เตรียมโอกาสสำหรับพระเยซูที่จะให้คำสอนอันสำคัญของพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ (เปรียบเทียบกับ ข้อ 3) สถานภาพทางสังคมของชายคนนี้ก็ห่างจากสถานภาพทางสังคมของเด็ก และเขาก็เตรียมแบบอย่างทางลบของการเป็นเหมือนเด็ก ก่อนหน้านี้พวกสาวกไม่ต้อนรับเด็กๆ (ข้อ 13) แต่ที่นี้พวกเขาสามารถแทบจะไม่เชื่อว่าพระเยซูจะไม่ต้อนรับชายแห่งความมั่งคั่งนี้ (ข้อ 25)

การเผชิญหน้ากับเศรษฐีหนุ่ม 19:16-22 (เปรียบเทียบ มก. 10:17-22; ลก. 18:18-23)

19:16-17 เศรษฐีหนุ่มถามพระเยซูว่า เขาต้องทำ “อะไร” “จึงจะได้ชีวิตนิรันดร์” [ลูกา 18:18](#) ระบุว่าเขาเป็นขุนนาง มัทธิวนำเสนอเขาในฐานะบุคคลที่ย้ำคิดย้ำทำโดยทั่วไปผู้ไม่เคยรู้ว่าเมื่อไหร่ที่จะหยุดทำงาน

คำว่า “ชีวิตนิรันดร์” ปรากฏที่นี่เป็นครั้งแรกในพระกิตติคุณมัทธิว (เปรียบเทียบ [ดนล. 12:2, LXX](#)) อย่างไรก็ตาม แนวคิดของชีวิตนิรันดร์ปรากฏใน 7:14 ชีวิตนิรันดร์คือชีวิตที่ดำเนินต่อ พระพักตร์พระเจ้าเป็นนิรันดร์ อย่างที่ตรงข้ามกับการลงโทษนิรันดร์ที่อยู่ต่างหากจากพระพักตร์ของพระเจ้า (7:13; เปรียบเทียบ 25:46)

ความคิดของชายหนุ่มคนนี้เกี่ยวกับการที่บุคคลหนึ่งได้รับชีวิตนิรันดร์ก็อยู่ห่างไกลจากสิ่งที่พระเยซูได้เทศนามาตลอดและแม้กระทั่งได้ยกตัวอย่างเมื่อเร็วๆ นี้ (ข้อ 13-15) เขาแสดงถึงสิ่งที่ตรงกันข้ามของความเชื่อและความถ่อมใจเหมือนเด็ก เขาคิดว่าเขาจะต้องปฏิบัติตามการกระทำที่เจาะจงบางอย่างเกี่ยวกับความชอบธรรมนอกเหนือไปจากการรักษาธรรมบัญญัติของโมเสส (ข้อ 20) เขาต้องการให้พระเยซูบอกเขาถึงสิ่งที่การกระทำนั้นเป็น เขาเป็นบุคคลที่เน้นการปฏิบัติ

คำถามของพระเยซูในข้อ 17 ไม่ได้บ่งบอกว่าพระองค์ไม่สามารถตอบคำถามของชายหนุ่มคนนั้นหรือพระองค์ไม่ดีพอที่จะให้คำตอบ [\[1144\]](#) มันบ่งบอกว่าผู้ถามของพระองค์มีความเข้าใจที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับความดี พระเยซูก็ดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายว่าพระเจ้าเท่านั้น “ที่ดี” พอที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์โดยการปฏิบัติตามการกระทำที่ดีบางอย่าง ไม่มีใครดีพอที่จะได้รับมันในแนวทางนั้น พระเยซูไม่ได้อธิบายเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพระองค์เองกับพระเจ้าที่นี่ อย่างไรก็ตาม โดยการตอบอย่างนี้ พระเยซูก็บ่งบอกว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหรืออย่างน้อยก็กล่าวเพื่อพระเจ้า ชายหนุ่มคนนั้นได้ถามพระเยซูถึงคำถามต่างๆ เกี่ยวกับความดีที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถตอบอย่างเพียงพอได้

ส่วนสุดท้ายของข้อ 17 ไม่ได้หมายถึงว่า พระเยซูเชื่อว่าบุคคลหนึ่งสามารถได้รับชีวิตนิรันดร์ได้โดยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้า การเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้าเป็นการ

ตระเตรียมที่ดีสำหรับการเข้าไปยังชีวิต อย่างไรก็ตาม การเชื่อฟังที่ปราศจากความเชื่อจะไม่เป็นเช่นนั้น

19:18-20

พวกเรียบิได้เพิ่มคำสั่งมากมายเข้ากับคำสั่งเหล่านั้นในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสจนชายหนุ่มคนนั้นไม่รู้ว่า “คำสั่ง” ไหนที่พระเยซูหมายถึง พระเยซูลงรายชื่อคำสั่งที่หก ที่เจ็ด ที่แปด ที่เก้าและที่ห้าในลำดับนั้นรวมกับส่วนหนึ่งของ “คำสั่งที่ใหญ่ที่สุด” ([ลกต. 19:18](#)) คำสั่งเหล่านี้ทั้งหมดกล่าวถึงอุปนิสัยที่สังเกตได้

“พระเยซูไม่ได้แนะนำธรรมเนียมปฏิบัติเพื่อแสดงให้ชายหนุ่มคนนั้นถึงวิธีที่จะได้รับความรอด แต่เพื่อแสดงให้เขาเห็นว่า เขาจำเป็นต้องได้รับความรอด [เปรียบเทียบ [ยก. 1:22-25](#)][1145]

ข้อเท็จจริงว่าชายหนุ่มคนนั้นอ้างว่าได้ “รักษาข้อเหล่านั้นทุกข้อ” เปิดเผยถึงความผิดเพี้ยนของความเข้าใจของเขาถึงคำสั่งของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 5:20; [ฟป. 3:6](#)) ยิ่งกว่านั้น เป็นที่ชัดเจนว่าจากการที่ได้ดำเนินชีวิตที่เชื่อตรง เขาก็ยังคงไม่มีความแน่ใจว่าเขามีชีวิตนิรันดร์ นี่ก็เป็นกรณีเสมอเมื่อบุคคลหนึ่งแสวงหาที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์โดยความคิดของเขาหรือของเธอ บุคคลหนึ่งไม่สามารถแน่ใจได้ว่าเขาหรือเธอได้ทำเพียงพอ

“เขาคิดถึงความดีดั่งเช่นปริมาณ (ชุดของการกระทำต่างๆ) และไม่ใช่คุณภาพ (แห่งธรรมชาติของพระเจ้า) คำถามของเขาเปิดเผยถึงความพึงพอใจที่ยิ่งหรือความผิดหวังที่น่าสลดใจ? เล็กๆน้อยๆจากทั้งสองก็เป็นไปได้มากที่สุด” [1146]

ชายหนุ่มคนนั้นอาจร่ำรวยทางวัตถุ แต่เขาขาดสิ่งที่สำคัญกว่า นั่นคือ ความแน่ใจถึงความรอดของเขา

19:21-22

โดยการอ้างอิงถึงการ “ดีพร้อม” พระเยซูก็อ้างอิงถึงข้อความของชายหนุ่มคนนั้นที่ว่าเขารู้สึกขาด (ข้อ 20; เปรียบเทียบ ข้อ 16) จนเขาจำเป็นต้องทำบางสิ่งมากขึ้นเพื่อจะทำให้แน่ใจถึงชีวิตนิรันดร์ของเขา พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่าชายหนุ่มคนนั้นมีชีวิตนิรันดร์และก็แก่ท่ามากขึ้นเล็กน้อย คือที่จะใส่ครีมน์โรยหน้าเค้ก (เปรียบเทียบ 23:8-12) ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้บอกพวก

สาวกของพระองค์ว่า ดีพร้อม ที่คำกรีกคำเดียวกันแปลว่า “ดีพร้อม” ที่นี้ก็มาจากการติดตามพระองค์ (5:48) พระองค์กล่าวซ้ำสิ่งเดียวกันที่นี่

สิ่งที่ชายหนุ่มคนนี้จำเป็นต้องทำคือที่จะมาเป็นสาวกของพระเยซู ที่จะเริ่มต้นติดตามพระองค์ และเรียนรู้จากพระองค์ น้ำพระทัยของพระเจ้าไม่ใช่แค่เกี่ยวข้องกับการรักษาธรรมบัญญัติเท่านั้น มันเกี่ยวข้องกับการติดตามพระเยซูอีกด้วย ถ้าเขาได้ทำอย่างนั้น เขาจะเรียนรู้วิธีที่บุคคลหนึ่งได้รับชีวิตนิรันดร์คือไม่ใช่โดยการกระทำดี แต่โดยความเชื่อในพระเยซู ที่จะติดตามพระเยซู ชายหนุ่มที่ร่ำรวยนี้จะต้อง “ขาย” “ทรัพย์สินของ” ของเขา เขาไม่สามารถไปกับพระเยซูอย่างที่เขาต้องการได้ถ้าปราศจากการกำจัดสิ่งต่างๆที่จะทำให้เขาไขว้เขว (เปรียบเทียบ 8:19-22) การเสียดสละทางวัตถุเช่นนั้นเพื่อจะติดตามพระเยซูจะได้รับรางวัลในที่สุด (เปรียบเทียบ ข้อ 29; 6:19-21) พระเยซูทักท้วงเอาว่าชายหนุ่มคนนั้นจะมาเป็นผู้เชื่อหลังจากที่เขาได้กลายมาเป็นสาวก

“เขาคิดกับทรัพย์สินของอย่างมากของเขาจนเขาไม่เต็มใจที่จะแยกจากมัน ความเคลือบแฝงของความร่ำรวยก็เป็นเช่นนั้น อย่างที่เบนเกลเขียนว่า ‘ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวว่า ท่านร่ำรวยและรักความร่ำรวยของท่านจนเกินไป ชายหนุ่มคนนั้นคงได้ปฏิเสธ’ เขาจำต้องถูกเผชิญหน้าด้วยพลังทั้งหมดของทางเลือกที่สุจริต”[\[1147\]](#)

ชายหนุ่มคนนั้นไม่เต็มใจที่จะแยกกับทรัพย์สินของของเขาเพื่อจะติดตามพระเยซู เขาเต็มใจที่จะรักษาธรรมบัญญัติทั้งหมดของโมเสสและแม้กระทั่งที่จะกระทำงานดีที่เพิ่มเข้ามา แต่การจําานต่อพระเยซูเป็นอีกเรื่องหนึ่ง พระเยซูระบุถึงการตัดสินใจอันสำคัญที่ชายหนุ่มคนนี้จะต้องทำเมื่อพระองค์บอกให้เขาที่จะกำจัดทรัพย์สินของของเขา เขาจะให้คุณค่าทรัพย์สินของของเขาหรือการติดตามพระเยซูเพื่อจะเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์มากขึ้น อย่างสูงส่งมากขึ้น? การตัดสินใจของเขาเปิดเผยถึงค่านิยมของเขา (เปรียบเทียบ 6:24)

“ปัญหาแท้จริงของการขาดความเชื่อในพระคริสต์ ผู้ซึ่งถูกพิจารณาว่าเป็นพระอาจารย์ที่ดีแต่เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นผู้ที่ไม่ถูกถือว่าเป็นผู้หนึ่งที่มีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องให้เขาสละทุกสิ่งเพื่อจะติดตามพระองค์”[\[1148\]](#)

“พระเยซูเรียกร้องการทดสอบอย่างเดียวกันจากทุกคนไหม? ไม่ นอกจากว่า
เขา [หรือเธอ] อยู่ในการยึดเกาะของเงิน บุคคลที่แตกต่างก็อยู่ในอำนาจแห่ง
บาปที่แตกต่าง บาปหนึ่งก็เพียงพอที่จะกันบุคคลหนึ่งไว้จากพระคริสต์”

[1149]

พระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้สอนว่าความรอดมาโดยการกระทำ พระเยซูไม่ได้บอกชายหนุ่มคนนั้นว่าเขาจะ
ได้รับชีวิตนิรันดร์โดยการทำสิ่งที่ดีบางอย่าง และก็ไม่ได้ว่ากล่าวเขาสำหรับสิ่งดีที่เขาได้ทำไป พระองค์ได้ทำให้
มันชัดเจนอย่างมากว่าสิ่งที่เขาต้องทำคือที่จะติดตามพระเยซูเพื่อว่าเขาสามารถมาสู่ความเชื่อในพระเยซูได้

พระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้สอนว่าบุคคลหนึ่งต้องจำนนทุกสิ่งต่อพระเยซู ก่อนที่ เขาหรือเธอสามารถได้รับชีวิต
นิรันดร์ได้ พระเยซูไม่เคยทำให้สิ่งนี้เป็นเงื่อนไขสำหรับความรอด พระองค์ทำให้การแจกจ่ายทรัพย์สินสมบัติที่
เป็นเงื่อนไขสำหรับการเป็นสาวกไม่ใช่ความรอด เราได้เห็นลำดับที่คงเส้นคงวาในพระกิตติคุณมัทธิวที่เป็นจริง
ในพระกิตติคุณทั้งหมด หนึ่งในพระเยซูเรียกให้บุคคลหนึ่งติดตามพระองค์ นั่นคือ ที่จะเริ่มต้นเรียนรู้จากพระองค์
ในฐานะสาวก ประการที่สอง พระองค์เรียกให้พวกสาวกของพระองค์เชื่อในพระองค์ในฐานะพระเจ้าและ
มนุษย์ ประการที่สาม พระองค์เรียกให้พวกสาวกที่เชื่อของพระองค์ที่จะติดตามพระองค์และเชื่อในพระองค์
ต่อไปเพราะว่าพระองค์มีงานที่สำคัญสำหรับพวกเขาที่จะทำ

คำสอนเกี่ยวกับความร่ำรวย 19:23-30 (เปรียบเทียบ มก. 10:23-31; ลก. 18:24-30)

19:23-24 “เราบอกท่านอย่างแท้จริง” หรือ “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลาย” แนะนำข้อความที่สำคัญ
อย่างมากอีกข้อความหนึ่ง (เปรียบเทียบ 5:18; และอื่นๆ) เป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์อ้างอิงถึง “อูฐ”
ตามตัวอักษร และ “เข็ม” (คำกรีก *ราฟิคอส*) เย็บตามตัวอักษรที่นี้ ข้อความของพระองค์
ดูเหมือนจะเป็นถ้อยคำแบบสุภาษิตโดยทั่วไปสำหรับบางสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ พระองค์ตั้งใจที่จะ
ยกตัวอย่างประกอบถึงสถานการณ์ที่เป็นไปไม่ได้โดยการกล่าวถึงสัตว์ที่ใหญ่ที่สุดใน
ปาเลสไตน์และรูที่เล็กที่สุดของรูต่างๆ [1150] ข้าพเจ้าไม่สามารถพบพื้นฐานใดๆสำหรับ
มุมมองที่ว่า “รูเข็ม” เป็นประตูลึกอย่างที่น่าอรรถาธิบายบางคนได้แนะนำ

“เราควรตระหนักว่าโดยมาตรฐานของปาเลสไตน์ในศตวรรษแรก คน
ตะวันตกระดับกลางอย่างสูงส่วนใหญ่และบรรดาผู้ที่อยู่ในแถบมหาสมุทร
แปซิฟิกจะถูกถือว่าร่ำรวย สำหรับบุคคลเช่นนั้นทั้งหมด คำถามเกี่ยวกับความ

ร่ำรวย การเป็นสาวก และคนยากจนไม่สามารถถูกหลีกเลี่ยงได้ถ้าการติดตาม
พระคริสต์และคำสอนของพระองค์ไม่ได้หมายถึงสิ่งใดเลย”[1151]

บาร์คเลย์แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบสามอย่างที่ความร่ำรวยบ่อยครั้งมีกับมุมมอง
ของบุคคลหนึ่ง (1) สิ่งเหล่านั้นสนับสนุนความเป็นอิสระเท็จ (2) สิ่งเหล่านั้นล้ามบุคคลหนึ่งกับ
ทรัพย์สินของเขาหรือของเธอ (3) สิ่งเหล่านั้นมีแนวโน้มที่จะทำให้บุคคลหนึ่งเห็นแก่ตัว
[1152]

“พื้นฐานของความเป็นคริสเตียนทั้งหมดคือความรู้สึกที่ครอบงำแห่งความ
จำเป็น เมื่อบุคคลหนึ่งมีหลายสิ่งในโลก เขาก็อยู่ในอันตรายของการคิดว่าเขา
ไม่ต้องการพระเจ้า เมื่อบุคคลหนึ่งมีบางสิ่งที่เล็กน้อย บ่อยครั้งเขาก็ถูก
ผลักดันไปยังพระเจ้าเพราะว่าเขาไม่มีที่อื่นใดที่จะไป”[1153]

บางทีพระเยซูอ้างอิงถึง “แผ่นดินของ พระเจ้า” ในข้อ 24 เพื่อเห็นแก่ความหลากหลาย
เนื่องจากว่าพระองค์เพิ่งได้กล่าวถึง “แผ่นดิน สวรรค์” ในข้อ 23 ยิ่งกว่านั้น โดยการใช้นาม
ของพระเจ้า พระองค์ก็เน้นถึงสิทธิอำนาจส่วนตัวของพระเจ้า พระองค์ดำเนินการที่จะ
เปรียบเทียบกษัตริย์ทั้งสองต่อไปคือ พระเจ้าและเงินทอง ในขณะที่นักคิดความบางคนถือว่า
แผ่นดินของพระเจ้าและแผ่นดินสวรรค์เป็นสองแผ่นดินที่แตกต่างกัน การใช้ก็ให้เหตุผล
สำหรับการมีความหมายเหมือนกัน[1154]

19:25-26

ความประหลาดใจของพวกสาวกก็เนื่องจากความเชื่อถือนิวที่ว่าความร่ำรวยแสดงถึง
ความโปรดปรานของพระเจ้า “รอด” มีความหมายเหมือนกันสำหรับการเข้าไปในแผ่นดิน
สวรรค์ (ข้อ 24) หรือการได้รับชีวิตนิรันดร์ (ข้อ 16 เปรียบเทียบ [มก. 9:43-47](#)) สิ่งที่มาก่อนของ
“สิ่งนี้” ในข้อ 26 คือความรอด (ข้อ 25) ในอีกนัยหนึ่ง มนุษย์ไม่สามารถช่วยเขาเองให้รอดได้
(เปรียบเทียบ ข้อ 21) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าสามารถช่วยเขาให้รอดได้ และพระองค์สามารถทำ
สิ่งใดก็ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระเยซูให้พวกสาวกหันจากงานของมนุษย์ไปยังงานของ
พระเจ้า โยเซฟจากอาริมาเธียเป็นข้อยกเว้นในแง่ที่ว่าเขาทั้งร่ำรวยและเป็นสาวก (27:57)

19:27-28

ข้อความของพระเยซูสนับสนุนให้เปโตรที่จะถาม มันอาจได้ปรากฏแก่ท่านว่าเมื่อพระเยซูได้บอกชายหนุ่มที่ร่ำรายนั้นว่าถ้าเขาติดตามพระองค์ เขาจะรับทรัพย์สมบัติในสวรรค์ (ข้อ 21) เปโตรถามพระเยซูถึงสิ่งที่บรรดาผู้ที่ได้ทำการเสียสละนี้สามารถจะคาดหวังที่จะได้รับ

พระเยซูทำให้พวกเขาแน่ใจอย่างแน่นอน “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า” ว่าพระเจ้าจะให้บำเหน็จแก่พวกเขาสำหรับการละทิ้งสิ่งที่พวกเขาได้ละทิ้งและการติดตามพระองค์ (ข้อ 28) “โลกใหม่” หรือ “การฟื้นฟู” (คำกรีก *พาลิกเกเนซีอา*) อ้างอิงถึงการสถาปนาแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ ([อสย. 2:2-4](#); [4:2-6](#); [11:1-11](#); [32:16-18](#); [35:1-2](#); [65:17](#); [66:22](#); เปรียบเทียบ [กจ. 3:21](#); [รม. 8:18-23](#)) จากนั้น “บุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งอันรุ่งโรจน์ของพระองค์” (ตามตัวอักษรคือ พระที่นั่งแห่งพระสิริ เปรียบเทียบ 25:31; [ดนล. 7:13-14](#)) นี่เป็นการกล่าวอ้างเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ชัดเจนอย่างมาก พระเยซูเทียบเท่าพระองค์เองกับบุตรมนุษย์ คือ พระผู้พิพากษามนุษย์ ([ดนล. 7:13](#)) ยิ่งกว่านั้น จากนั้นสาวก 12 คนจะ “นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองเผ่า” (เปรียบเทียบ [อสย. 1:26](#); [ดนล. 7:22](#))

“ในภาคพันธสัญญาเดิม *คริเนอิน* [พิพากษา] บ่อยครั้งหมายถึง ‘ปกครอง’ (เช่น สดค. 9:4, 8)”[\[1155\]](#)

เนื่องจากว่ามีสาวกหรืออัครทูตหลัก 12 คน (10:2-4) นั่นก็ดูเหมือนว่าพระเยซูมีแต่ละบุคคลเหล่านี้ในความคิด “อิสราเอล” หมายถึง อิสราเอล คือวงศ์พันธุ์ทางกายภาพของยาโคบ (อิสราเอล) เมื่อใดก็ตามที่คำศัพท์ปรากฏในภาคพันธสัญญาใหม่ บำเหน็จของสาวกเหล่านี้สำหรับการละทิ้งทุกสิ่งและการติดตามพระองค์จะเป็นการแบ่งปันการพิพากษาและการปกครองร่วมกับพระผู้พิพากษาที่ยิ่งใหญ่คือพระเยซูในแผ่นดินของพระองค์ (สดค. 2) การพิพากษานี้จะเกิดขึ้นและการปกครองนี้จะเริ่มต้นในโลกเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา ณ การเสด็จมาครั้งที่สอง (25:31-46)

“นี่เป็นภาพของโลกพันปีอย่างชัดเจนไม่ใช่สวรรค์ ภายหลังจากในพันธกิจของพระคริสต์ พระองค์ก็สนับสนุนแนวคิดที่ว่าแผ่นดินนั้นในขณะที่ถูกเลื่อนไปตราบเท่าที่การคาดหวังของมนุษย์เกี่ยวข้องอย่างไรก็ตามก็แน่นอนเกี่ยวกับความสำเร็จที่ตามหลังการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์”[\[1156\]](#)

ชายหนุ่มคนนั้นได้สละมากแค่ไหนเพื่อจะเก็บ “ทรัพย์สมบัติอย่างมาก” ของเขาไว้ (เปรียบเทียบ ข้อ 21-22)!

“ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้ายืนยันพระสัญญาที่พระองค์ได้ให้แก่เปโตรแล้ว (มธ. 16:19) และขยายมันเพื่อจะรวมพวกอัครทูตทั้งหมด พวกเขาจะต้องเป็นผู้ปกครองเหนืออิสราเอลในแผ่นดินนั้น”[1157]

มีความแตกต่างที่มหัศจรรย์ระหว่างการได้รับความรอดโดยการทำงานและการรับบำเหน็จสำหรับการงาน ความรอดไม่เกี่ยวข้องกับงานของมนุษย์ แต่บำเหน็จก็อยู่ในการตอบสนองต่อการทำงานของมนุษย์เสมอ

19:29

ไม่เพียงแต่อัครทูต 12 คน แต่สาวกที่เสียสละตนเองจะได้รับบำเหน็จสำหรับการเสียสละของเขาหรือของเธอ[1158] ที่นี้พระเยซูหมายถึงว่า “ทุกคน” ผู้ทำการเสียสละเพื่อจะติดตามพระองค์จะได้รับ มากกว่าที่ เขาหรือเธอได้เสียสละในฐานะบำเหน็จ! พระองค์ไม่ได้หมายถึงว่าถ้าบุคคลหนึ่งเสียสละบ้านหนึ่งหลัง เขาหรือเธอจะได้รับบ้าน 100 หลัง มารดา 100 คน หรือบิดา 100 คนและอื่นๆ ถ้าสาวกละบิตามารดาของเขาเพื่อจะติดตามพระเยซู เขาหรือเธอจะพบผู้คนมากมายผู้จะเป็นดังเช่นบิตามารดาต่อเขาหรือเธอในแผ่นดินสวรรค์ พระเจ้าไม่ใช่ลูกหนี้ของมนุษย์

“... พระสัญญาจะถูกพบว่าไปด้วยดีกับกฎเกณฑ์ของธรรมเนียมปฏิบัติ ถ้าเราไม่จำกัดมุมมองของเราเกี่ยวกับชีวิตของแต่ละบุคคล แต่รวมถึงชนรุ่นต่างๆที่ตามหลัง”[1159]

นอกจากนี้ บุคคลนั้น “จะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” นั่นคือ เขาหรือเธอจะเข้าไปในสู่การชื่นชมชีวิตนิรันดร์ของเขาหรือของเธอในแผ่นดินสวรรค์ ในฐานะ ทายาท ผู้ซึ่งพระบิดาในสวรรค์ของพวกเขาได้เตรียมพระพรมากมายไว้สำหรับพวกเขา

“เราต้องระลึกว่าชีวิตนิรันดร์ในพระคัมภีร์ไม่ใช่เอกลักษณ์ที่อยู่นิ่ง แต่ของประทานแห่งชีวิตใหม่ที่มิได้เติบโตและพัฒนาต่อไป ไม่เลย มันเป็น

ความสัมพันธ์ที่มีพลังกับพระคริสต์เอง [เปรียบเทียบ [ยน. 10:10; 17:3](#)]

[1160]

พระคัมภีร์ตอนอื่นๆที่นำเสนอชีวิตนิรันดรว่าเป็นบางสิ่งที่คุณต้องทำเพื่อจะได้รับเป็น *มรดก* คือ [19:16](#); [มก. 10:17, 30](#); [ลก. 10:25](#); [18:18, 30](#); [ยน. 12:25-26](#); [รม. 2:7](#); [6:22](#); และ [กท. 6:8](#) ชีวิตนิรันดรก็เป็นเชิงปริมาณเช่นเดียวกับคุณภาพ

19:30

คำกล่าวแบบสุภาพนี้แสดงถึงการพลิกกลับที่จะเกิดขึ้นเมื่อกษัตริย์เริ่มต้นที่จะปกครองในแผ่นดินนั้น “คนต้น” และ “คนสุดท้าย” เป็นตำแหน่งที่แสดงถึงความยิ่งใหญ่และความต่ำต้อยตามลำดับ ชายหนุ่มที่ร่ำรวยและพวกสาวกเป็นกรณี ชายหนุ่มนั้นร่ำรวยในตอนนั้น จะไม่ได้รับพระพรมากมายในแผ่นดินสวรรค์ถ้าเขาได้เป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ ในอีกด้านหนึ่ง พวกสาวกได้สละทุกสิ่งเพื่อจะติดตามพระเยซู แต่พวกเขาจะมีทรัพย์สมบัติมากแห่งพระพรในแผ่นดินสวรรค์

ข้อความนี้แนะนำคำอุปมาเรื่องคนทำงานและค่าตอบแทนของพวกเขา (20:1-15) พระเยซูกล่าวซ้ำ ณ ตอนปลายของคำอุปมานี้แต่ในลำดับที่กลับกัน (20:16) โครงสร้างนี้แสดงให้เห็นว่าคำอุปมานั้นอธิบายถึงประเด็นที่ถูกกล่าวไว้ในข้อนี้ เป็นที่ชัดเจนว่า ที่นี่พระองค์หมายถึงหลายคน (ไม่ใช่ทุกคน) จากบรรดาคนที่อยู่ในระดับแรกแห่งความสำคัญในตอนนั้น ตัวอย่างเช่น คนร่ำรวย คนมีชื่อเสียงและพวกสาวกที่สะดวกสบายจะเป็นคนสุดท้ายในแผ่นดินสวรรค์ บำเหน็จของพวกเขาจะเล็กน้อยเพราะว่าพวกเขาไม่ได้เต็มใจที่จะเสียสละพวกเขาเองที่จะติดตามพระเยซูด้วยสุดใจ ตรงกันข้าม บรรดาผู้ที่โลกดูถูก เนื่องจากการเสียสละที่พวกเขาได้ทำ เพื่อจะติดตามพระเยซู จะได้รับเกียรติที่ยิ่งใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์สำหรับการทำการเสียสละเหล่านั้น

“หลักการที่ถูกสอนไว้ในเรื่องนี้ก็คือว่า ไม่ว่าความยากจนหรือความร่ำรวยก็ไม่ได้รับรองถึงชีวิตนิรันดร...

“... สิ่งที่ได้รับรองถึงชีวิตนิรันดรคือการติดตามพระคริสต์ (โดยความเชื่อ) และสิ่งที่รับรองถึงบำเหน็จนิรันดรคือการดำเนินชีวิตตามคำสั่งของพระองค์ (การเชื่อฟัง)” [1161]

คำอุปมาเรื่องคนทำงานในสวนองุ่น 20:1-16

คำอุปมานี้อธิบายว่าทำไมคนสุดท้ายจะกลับไปเป็นคนต้น มันเริ่มต้นด้วยฉากอันเป็นที่รู้จักแต่จากนั้นก็แนะนำองค์ประกอบที่ประหลาดใจเพื่อจะสร้างประเด็นที่มีพลัง

“พระเยซูตั้งใจและนำพวกผู้ฟังไปอย่างฉลาดโดยระดับต่างๆจนกระทั่งพวกเขาเข้าใจว่าถ้าความใจกว้างของพระเจ้าจะต้องถูกนำเสนอโดยมนุษย์ บุคคลนั้นจะแตกต่างจากมนุษย์คนใดก็ตามที่เคยเผชิญหน้ามา”[\[1162\]](#)

“ผู้นำสภาพที่มีค่าคุ้มค่าจ้างจะต่อต้านการปฏิบัติกรจ้างงานเช่นนั้น ใครก็ตามที่ถือคำอุปมานี้เป็นพื้นฐานทางปฏิบัติสำหรับการจ้างงานจะล้มเหลวในไม่ช้า”[\[1163\]](#)

20:1-2 พระเยซูแนะนำคำอุปมาอย่างที่พระเยซูได้แนะนำคำอุปมาเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ในบทที่ 13:13 (เปรียบเทียบ 13:24, 31, 33, และข้ออื่นๆ) นี่คือการที่สภาพต่างๆจะเป็นในแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ หนึ่งใน “เดนาเรียน” เป็นค่าจ้างของวันปกติสำหรับลูกจ้างรายวันในสมัยของพระเยซู (เปรียบเทียบ 18:28).[\[1164\]](#) “สวนองุ่น” เป็นการเปรียบเทียบธรรมดาสำหรับอิสราเอลในภาคพันธสัญญาเดิม ([อสย. 3:14](#); [5:1-2](#); [ยรม. 12:10](#); และข้ออื่นๆ)

20:3-7 “ชั่วโมงที่สาม” จะเป็นประมาณ 9:00 น. “ชั่วโมงที่หก” ก็ประมาณเที่ยงและ “ชั่วโมงที่สิบเอ็ด” ก็ประมาณ 17:00 น. “ตลาด” คงได้เป็นลานกว้างที่เป็นศูนย์กลางของเมืองที่ที่คนทำงานกลางวันได้รับงานและค่าจ้าง “เจ้าของสวน” ไม่ได้สัญญาค่าจ้างที่เจาะจง เพียงแค่ว่าเขาจะรับมือกับคนทำงานอย่างยุติธรรม พระเยซูไม่ได้อธิบายว่าทำไมเจ้าของสวนจ้างคนทำงานมากขึ้นเรื่อยไปตลอดทั้งวัน นั่นเป็นรายละเอียดที่ไม่ตรงประเด็นในเรื่องราวของพระองค์ คนทำงานทั้งหมดวางใจว่าเจ้าของสวนจะให้สิ่งที่ยุติธรรมแก่พวกเขา ณ ตอนสิ้นสุดของวัน

“ลูกจ้างรายวัน ไม่มีแม้กระทั่งความมั่นคงที่เล็กน้อยซึ่งทาสมีในการเป็นของเจ้านายคนหนึ่ง ไม่มีแผนงานสวัสดิการทางสังคมที่ซึ่งคนที่ตกงานสามารถรับการช่วยเหลือยามคับขันได้ และไม่มีสภาพแรงงานที่จะปกป้องสิทธิ์ของคนทำงาน นายจ้างสามารถ ‘ทำสิ่งที่เขาเลือกกับสิ่งที่เขาคิด’ อย่างแท้จริง (ข้อ 15)” [\[1165\]](#)

20:8-12

“เวลาพลบค่ำ” เป็นเวลาการคิดบัญชีสำหรับคนทำงาน (เปรียบเทียบ [ลก. 19:13](#)) ลำดับที่ซึ่งหัวหน้าคนงานของเจ้าของสวนจ่ายค่าจ้างแก่คนทำงาน (“คนสุดท้ายจนถึงคนแรก”) อาจบ่งบอกว่าเขามีความพึงพอใจมากขึ้นในการให้บำเหน็จแก่บรรดาผู้ที่ได้ถูกจ้างสุดท้าย [\[1166\]](#) เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่เขาได้จ่ายแก่บรรดาผู้ที่ได้ถูกจ้างในตอนท้ายของวัน บรรดาผู้ที่ได้เริ่มต้นทำงานตั้งแต่เช้า คาคหาหวัง ที่จะได้รับมากกว่าที่พวกเขาได้หวังไว้ พวกเขาบ่นต่อเขา เพราะว่าเขา “ใจดี” (ข้อ 15) ต่อผู้มาทีหลังและแก่ผู้ติธรรมกับพวกเขา

พวกเขาเริ่มต้นแต่เช้าก็อ้างสภาพการทำงานหนักของพวกเขว่าเป็นข้ออ้างสำหรับความขี้เกียจของพวกเขา ความผิดพลาดของพวกเขาก็คือว่าพวกเขาได้รับใช้เพื่อค่าจ้างที่พวกเขาจะได้รับ ส่วนบรรดาผู้ที่รับใช้แค่หนึ่งชั่วโมงก็ทำอย่างนั้นซึ่งวางใจในความกรุณาของนายจ้างของพวกเขา ความแตกต่างอยู่ในแรงจูงใจของพวกเขา เราสามารถเห็นความแตกต่างอย่างเดียวกันในแรงจูงใจของยาโคบและอับราฮัม พวกฟาริสีและผู้หญิงที่ได้ชโลมพระเยซู ([ลก. 7:36-50](#)) และบุตรคนโตและบุตรคนเล็กในคำอุปมาเรื่องบุตรหลงหาย ([ลก. 15:11-32](#))

20:13-15

“เพื่อนเอ๋ย” เป็นแค่คำศัพท์ที่นุ่มนวลของการว่ากล่าวในบริบทนี้ เจ้าของสวนชี้แจงว่าเขาไม่ได้โกงบรรดาผู้ที่เขาได้จ้างตั้งแต่เช้า เขาได้จ่ายค่าจ้างที่พวกเขาได้ตกลงกัน มันเป็นเรื่องของเขาถ้าเขาต้องการที่จะจ่ายแก่บรรดาผู้มาทีหลังมากกว่าที่พวกเขาสมควรจะได้รับ “ดาที่อิจฉา” หรือชั่วร้าย (ข้อ 15) เป็นสำนวนที่บ่งบอกถึงความริษยา (เปรียบเทียบ [6:23](#); [มธ. 15:9](#); [1 ซมอ. 18:9](#))

คำถามเชิงโวหารของเจ้าของสวนอธิบายว่าเขาได้จ่ายค่าจ้างอย่างที่เขาได้จ่าย เพราะว่าเขากรุณาและ “ใจดี” เช่นเดียวกับผู้ติธรรม (เปรียบเทียบ [ลก. 15:11-32](#); [รม. 4:4-6](#); [11:6](#))

นักตีความบางคนเข้าใจว่าบรรดาคนงานที่ได้ถูกจ้างแต่เช้าแสดงถึงคนอิสราเอล เนื่องจากว่าเจ้าของสวนได้ทำข้อตกลง (พันธสัญญา คำสัญญา) กับพวกเขา บรรดาผู้ที่ได้ถูกจ้างภายหลังไม่มีการรับรองนี้ ดังนั้นพวกเขาก็แสดงถึงคนต่างชาติ [\[1167\]](#)

20:16

ประเด็นของคำอุปมานี้ก็คือว่าพระเจ้าจะทำมากขึ้นอย่างมีพระคุณสำหรับบางคนของบรรดาผู้ที่ทำงานเพื่อพระองค์ มากกว่าที่ความยุติธรรมของพระองค์เรียกร้อง บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ควรรับใช้พระองค์ในขณะที่วางใจในพระคุณและความดีของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา แทนที่จะคำนวณว่าพระองค์เป็นหนี้พวกเขาสำหรับการรับใช้ของพวกเขามากแค่ไหน

“คนแรกก็อยู่ในอันตรายของการกลับเป็นคนสุดท้ายเมื่อการปฏิเสธตนเองถูกลดลงไปสู่ระบบและถูกปฏิบัติอย่างสัน โคมไม่ใช่เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ แต่เพื่อเห็นแก่เขาเอง”[1168]

“มันเป็นข้อความที่ขัดแย้งของชีวิตคริสเตียนที่ว่าผู้ที่มุ่งเป้าไปที่รางวัลก็สูญเสียรางวัลและผู้ที่ไม่มุ่งรางวัลก็พบรางวัล”[1169]

เมื่อพิจารณาถึงบริบทนี้ สาวก 12 คนเข้ากันได้กับบรรดาผู้ที่ได้ถูกจ้าง ณ ตอนเริ่มต้นของวัน ซึ่งก็คือการเริ่มต้นแห่งพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซู บรรดาผู้ที่ได้ถูกจ้างภายหลังก็เข้ากันได้กับคนอื่นๆ ที่กลายมาเป็นสาวกของพระเยซูในภายหลังในพันธกิจของพระองค์ หนึ่งในคนเหล่านี้อาจได้เป็นชายหนุ่มที่ร่ำรวยนั้น ถ้าเขาได้กลายมาเป็นสาวก (19:16-22) คำถามของเปโตรเกี่ยวกับสิ่งที่สาวกสิบสองคนจะได้รับ (19:27) ก็บ่งบอกว่าพวกเขาควรได้รับบำเหน็จที่ใหญ่กว่า เนื่องจากว่าการเสียสละของพวกเขาได้ใหญ่กว่ามาตลอดและจะใหญ่กว่าในภายหลัง คำอุปมานี้สอนเขาว่าพระเจ้าจะให้บำเหน็จที่ยุติธรรมสำหรับงานที่เสียสละของเขาเพื่อพระเยซู อย่างไรก็ตาม พระเจ้ามีสิทธิ์ที่จะให้บำเหน็จที่ยิ่งใหญ่แก่บรรดาผู้ทำงานรับใช้ของพวกเขาไม่ได้ยาวนาน

“คำอุปมานี้สอนว่างานรับใช้เพื่อพระคริสต์จะได้รับบำเหน็จอย่างสัตย์ซื่อ และความสัตย์ซื่อที่เท่าเทียมกับโอกาสของบุคคลหนึ่งจะได้รับบำเหน็จอย่างเท่าเทียม อย่างไรก็ตาม พระเจ้าเท่านั้นสามารถประเมินความสัตย์ซื่อและโอกาสอย่างพอเพียง และดังนั้นการตัดสินของมนุษย์นั้นอาจกลับกัน”[1170]

คำอุปมานี้สอนว่าพวกเขาจะต้องไม่คิดถึงบำเหน็จต่างๆ ในสวรรค์ในแง่ของความยุติธรรม คือได้รับในสัดส่วนต่อสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับ พวกเขาควรคิดถึงบำเหน็จเหล่านั้นในแง่ของพระคุณ บำเหน็จใดๆ ก็เป็นการกระทำแห่งพระคุณของพระเจ้า แม้กระทั่งบรรดาผู้ได้ถูกจ้างแต่เข้าได้รับบำเหน็จ และเจ้าของสวนได้กรุณาและใจดีในการจ้างพวกเขาและไม่ใช่คนอื่นๆ

พวกสาวกสมัยใหม่ของพระเยซูควรมองบำเหน็จในสวรรค์ในทำนองเดียวกัน เหตุผลเดียวที่เราจะได้รับบำเหน็จใด ๆ ก็คือว่าพระเจ้าได้เรียกให้เราเป็นคนทำงานของพระองค์ เราสามารถพึ่งพาพระเจ้าในการรับมือกับเราอย่างยุติธรรม อย่างมีพระคุณและอย่างใจดี ไม่ว่าเราจะใช้พระเจ้าตลอดชีวิตของเราหรือแค่เวลาสั้น ๆ ซึ่งได้มาเป็นสาวกของพระองค์ภายหลังในชีวิต

“คำอุปมานี้กำลังเน้นถึงท่าทีที่ถูกต้องในการรับใช้”^[1171]

คำอุปมานี้ไม่ได้สอนว่าพระเจ้าจะให้บำเหน็จแก่พวกสาวกของพระองค์อย่างเท่าเทียม คำอุปมาอื่น ๆ ก็สอนว่าพระองค์จะไม่ทำอย่างนั้น (เช่น 25:14-30) ประเด็นของคำอุปมานี้ก็คือว่าพระเจ้าจะให้บำเหน็จแก่พวกสาวกของพระองค์อย่างยุติธรรม อย่างมีพระคุณ และอย่างใจดี ในบางกรณี “คนสุดท้าย” ที่ถูกเรียกจะอยู่ท่ามกลาง “คนแรก” ในระดับของพระพร ตรงกันข้าม ในบางกรณี บรรดาผู้ที่พระเจ้าได้เรียกแต่แรกในชีวิตของพวกเขา อาจไม่ได้รับบำเหน็จมากเท่ากับบรรดาผู้ที่ถูกเรียกภายหลังในชีวิต

บางทีพระเยซูพูดเป็นนัยมากขึ้นในคำอุปมานี้ อย่างน้อยแล้ว เราสามารถดึงการประยุกต์ใช้ดังต่อไปนี้จากมันได้ พวกสาวกในสมัยของพระเยซูไม่จำเป็นว่าจะได้รับบำเหน็จมากกว่าพวกสาวกที่พระเจ้าเรียกให้รับใช้พระองค์ ก่อนที่วันแห่งการทำงานสิ้นสุดลง คือ ก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ พวกสาวกชาวยิวก็ไม่จำเป็นที่จะได้รับบำเหน็จมากกว่าพวกสาวกชาวต่างชาติ ผู้ซึ่งพระเจ้าจะเรียกในภายหลังในแผนงานแห่งการเตรียมของพระองค์เพื่อแผ่นดินสวรรค์ (เปรียบเทียบ 1 คร. 6:2; ว. 2:26)

4. คำแนะนำเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระเยซู 20:17-19 (เปรียบเทียบ มก. 10:32-34; ลก. 18:31-34)

มีการเชื่อมโยงทางศาสนศาสตร์ระหว่างส่วนนี้และส่วนก่อนหน้านี้นี้ การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเตรียมพื้นฐานสำหรับการรับมือที่มีพระคุณของพระเจ้ากับผู้เชื่อในพระบุตรของพระองค์ การเชื่อมโยงนี้ก็ชัดเจนต่อผู้อ่านของมัทธิวเพราะว่ามัทธิวได้เลือกข้อมูลของท่านอย่างที่ท่านได้เลือก แต่บางทีพวกสาวกไม่ได้เห็นเมื่อพระเยซูเปิดเผยมัน

20:17 การอ้างอิงของมัทธิวถึงพระเยซูที่เสด็จขึ้นไป “ยังกรุงเยรูซาเล็ม” ย้ำเตือนผู้อ่านถึงจุดสูงสุดที่ซึ่งความขัดแย้งระหว่างผู้นำทางศาสนาและพระเยซูมุ่งหน้าไปสู่ แน่แน่นอนว่า ในเชิงภูมิประเทศ กรุงเยรูซาเล็มอยู่ “เหนือกว่า” สถานที่ส่วนใหญ่ในอิสราเอล แต่แนวคิดของ

“การขึ้น” ไปที่นั่นเป็นการเปรียบเทียบอีกด้วย เนื่องจากว่ากรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลางแห่งชีวิตของประเทศ แน่แน่นอนว่า การปฏิเสศพระเมสสิยาห์เป็นหนึ่งในหัวข้อหลักในพระกิตติคุณ มัทธีว ผู้เขียนไม่ได้กล่าวว่าพระเยซูได้เริ่มต้น “เคลื่อนไปยัง” กรุงเยรูซาเล็ม เพียงแค่บอกว่า พระองค์เตรียมพวกสาวกของพระองค์ต่อไปเพื่อขึ้นที่สำคัญถัดไป

20:18-19 พระเยซูพาพวกสาวกของพระองค์ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อการฉลองปัสกาที่นั่น ในขณะที่อยู่ที่นั่น ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งบุตรมนุษย์จะถูกลูก “มอบ” ไว้กับ “พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์” ซึ่งเป็นฝ่ายตรงข้ามที่เป็นปฏิปักษ์ของพระองค์ สิ่งนี้บ่งบอกถึงการทรยศ (เปรียบเทียบ 17:22) พวกเขาจะ “ลงโทษพระองค์จนถึงตาย” สิ่งนี้บ่งบอกถึงขบวนการทางกฎหมาย พระองค์จะตกอยู่ภายใต้การควบคุมของ “คนต่างชาติ” ผู้จะเยาะเย้ย (“ดูถูก”) ทรมาน (“เข็มนตี”) และ “ตรึง” พระองค์ ชาวโรมันเป็นคนต่างชาติพวกเดียวที่มีสิทธิอำนาจที่จะตรึงคนยิวไม่มีอำนาจนี้ภายใต้การปกครองของโรม สามวันต่อมาพระเยซูจะ “ถูกทำให้เป็นขึ้น” ผู้ชีวิต

นี่เป็นการทำนายครั้งที่สามและเจาะจงมากที่สุดของพระเยซูถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ (16:21; 17:22-23; เปรียบเทียบ 12:40; 16:4; 17:9) พระองค์กล่าวถึงรูปแบบของการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นครั้งแรก คือการถูกตรึงและส่วนของคนต่างชาติในเรื่องนั้น ความสามารถของพระเยซูที่จะทำนายถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เองก็เป็นข้อบ่งชี้ข้อหนึ่งถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ ความเต็มใจของพระองค์ที่จะมุ่งไปยังกรุงเยรูซาเล็มเมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่อยู่ต่อหน้าพระองค์ก็แสดงให้เห็นว่าพระองค์เป็นผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ คือเชื่อฟังแม้กระทั่งความตายที่บนกางเขน

“การทำนายถึงการทนทุกข์สามอย่างเหล่านี้เป็นสิ่งที่คล้ายกันกับพระคัมภีร์แบบสรุปหลักที่พบได้ในส่วนที่สองของเรื่องราวของมัทธีว (4:23; 9:35; 11:1) หน้าที่ที่การทำนายเหล่านี้ทำก็มีอย่างน้อยสองอย่าง ในด้านหนึ่ง การทำนายเหล่านี้เชื่อเชิญให้ผู้อ่านที่จะมองเรื่องราวชีวิตทั้งหมดของพระเยซูที่ตามหลัง 16:21 จากมุมมองเดียวและครอบงำแห่งการทนทุกข์และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ในอีกด้านหนึ่ง ยิ่งกว่านั้นการทำนายเหล่านี้เชื่อเชิญให้ผู้อ่านที่จะวิเคราะห์การปฏิสัมพันธ์ของพระเยซูกับพวกสาวกตลอด 16:21—28:20 อย่างที่ถูกรักษาโดยความเป็นห่วงของพระเยซูที่จะย้ำความเข้าใจของพระองค์เกี่ยวกับการเป็นสาวกในฐานะการเป็นผู้รับใช้ในพวกเขา (16:24-25; 20:25-28)”[\[1172\]](#)

5. คำแนะนำเกี่ยวกับการรับใช้ 20:20-28 (เปรียบเทียบ มก. 10:35-45)

ส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่พระเยซูได้กล่าว (เปรียบเทียบ [ลก. 18:34](#)) ในวัฒนธรรมของพวกเขา เหตุการณ์สำคัญกว่าเวลา เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขากำลังจดจ่อที่การสถาปนาแผ่นดินสวรรค์อย่างหนักแน่น และที่ของพวกเขาในสิ่งนั้นจนการทนทุกข์ในอนาคตของพระคริสต์ก่อให้เกิดความประทับใจที่เล็กน้อยต่อพวกเขา

“ทั้งๆที่มีการทำนายซ้ำๆถึงการทนทุกข์ของพระเยซู สาวกสองคนและมารดาของพวกเขายังคงคิดถึงเกี่ยวกับสิทธิพิเศษ สถานะและอำนาจ”[\[1173\]](#)

“อย่างชัดเจนแล้ว ความหวังใบบนมนุษย์ตามธรรมชาติเกี่ยวกับสถานะและความสำคัญก็เป็นหนึ่งในสัญชาตญาณพื้นฐานที่สุดซึ่งต้องถูกละเลยโดยบรรดาผู้ที่เป็นของแผ่นดินของพระเจ้า”

[\[1174\]](#)

20:20 เป็นที่ชัดเจนว่ายากอบและยอห์นเข้าหาพระเยซูพร้อมกับ “มารดา” ของพวกเขาผู้ทำการขอร้องเพื่อพวกเขา (เปรียบเทียบ [มก. 10:35](#)) เหตุผลที่พวกเขาทำการเข้าหานี้ก็ไม่สำคัญต่อบรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณ แม้ว่ามันบ่งบอกถึงการสงวนท่าทีบ้างในส่วนของยากอบและยอห์น เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาเชื่อว่าพระเยซูจะโปรดปรานการขอร้องของมารดาของพวกเขามากกว่าของพวกเขา บางทีเนื่องจากว่าพระเยซูได้สอนพวกเขาให้ถ่อมใจ การคุกเข่าของพวกเขา (“การกราบลง”) บ่งบอกถึงการนับถือไม่จำเป็นต้องเป็นการนมัสการ

20:21 เป็นที่ชัดเจนว่าการขอร้องของพวกเขาเกิดจากสิ่งที่พระเยซูได้กล่าวเกี่ยวกับบุตรมนุษย์ที่นั่งบนพระที่นั่งอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ และพวกเขาพิพากษาชนอิสราเอล 12 เผ่า (19:28) ตำแหน่งด้าน “ขวา” และ “ซ้าย” ข้างๆพระเยซูบ่งบอกถึงตำแหน่งแห่งเกียรติยศและฤทธิ์เดชในแผ่นดินของพระองค์ จงสังเกตว่าพวกเขาเห็นว่าแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ยังคงเป็นอนาคต ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาจะทำการขอร้องนี้ไม่นานหลังจากที่พระเยซูได้ปาวประกาศถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ก็อีกครั้งก็แสดงให้เห็นว่าพวกเขาเข้าใจเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ที่นำหน้าการสถาปนาแผ่นดินของพระองค์น้อยแค่นั้น พวกเขาไม่เข้าใจความจำเป็นสำหรับกางเขนนับประสาอะไรกับการคืนพระชนม์ การเสด็จสู่สวรรค์และระยะเวลาระหว่างการเสด็จมาของพระเยซู

20:22

พวกสาวกและมารดาของพวกเขาไม่ได้ตระหนักว่ากางเขนต้องมาก่อนมงกุฎ ที่จะแบ่งปันมงกุฎ พวกเขาจะต้องแบ่งปันกางเขน เนื่องจากพวกเขาไม่รู้สิ่งที่ได้เกี่ยวข้องกับพระเยซู พวกเขาแทบจะไม่ชื่นชอบสิ่งที่จะหมายถึงสำหรับพวกเขา (เปรียบเทียบ 5:10-12; 10:37-39) “ด้วย” ในการใช้แบบเปรียบเทียบของภาคพันธสัญญาเดิมบางครั้งอ้างอิงถึงพระพร ([สดด. 16:5](#); [23:5](#); [116:13](#)) บางครั้งมันเป็นการเปรียบเทียบสำหรับ การพิพากษา หรือ การตอบแทน (เปรียบเทียบ [สดด. 75:8](#); [อสย. 51:17-18](#); [ยรม. 25:15-28](#); [อสค. 23:31-34](#)) มันพรรณนาถึง การทนทุกข์ อีกด้วย ([อสย. 51:17-23](#); [พลค. 4:21](#)) พระเยซูใช้การเปรียบเทียบนี้คือด้วยเพื่อจะแสดงถึง การพิพากษาของพระเจ้า ที่พระองค์จะต้องเผชิญเพื่อจะชำระบาปของมนุษย์ และ การทนทุกข์ ที่เสริมเข้ามา เป็นที่ชัดเจนว่าพวกสาวกคิดว่าทั้งหมดที่พระองค์หมายถึงคือการปฏิเสธ อันเป็นที่นิยม

20:23

พระเยซูตอบพวกสาวกตามแง่ของพวกเขาเอง พวกเขา จะ ประสบกับการทนทุกข์และการปฏิเสธ ยากอบจะกลายเป็นผู้ตายเพื่อความเชื่อที่เป็นอัครทูต ([กจ. 12:2](#)) และยอห์นจะประสบกับการเนรเทศ ([วิว. 1:9](#)) แต่พระเยซูจะไม่ใช่ผู้ที่กำหนดว่าใครจะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของพระองค์ในแผ่นดินสวรรค์ พระบิดาผู้ซึ่งพระเยซูได้รับใช้ภายใต้สิทธิอำนาจก็ได้กำหนดสิ่งนั้นแล้ว (เปรียบเทียบ [มก. 10:40](#))

20:24-27

เป็นที่ชัดเจนว่าการขอร้องของยากอบและยอห์นทำให้สาวกอีก “สิบคน” ไม่พอใจเพราะว่าพวกเขาคาดหวังตำแหน่งเหล่านั้น ความยิ่งใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์ยังอยู่ในความคิดของพวกเขาอย่างมาก ทั้งๆที่มีคำสอนของพระเยซูในเรื่องความถ่อมใจและการเป็นเหมือนเด็ก (เปรียบเทียบ 18:10)

“ข้อเท็จจริงที่ว่าสาวกคนอื่นๆได้โกรธต่อยากอบและยอห์นแสดงให้เห็นว่าพวกเขาก็ไม่ดีไปกว่าพี่น้องสองคนนั้นในใจและในวิญญาณ... พวกเขาทั้งหมดต้องการที่แรก”[\[1175\]](#)

พระเยซูดำเนินการที่จะเปรียบเทียบความยิ่งใหญ่ในโลกต่างชาติดกับความยิ่งใหญ่ในแผ่นดินของพระองค์ต่อไป พระองค์ไม่ได้วิจารณ์การละเมิดของอำนาจที่เป็นธรรมดาอย่างมากในรัฐบาลต่างชาติ ตรงกันข้าม พระองค์อธิบายว่าโครงสร้างอำนาจที่ปรากฏในรัฐบาลต่างชาติจะไม่อยู่ในแผ่นดินของพระองค์ ในรัฐบาลต่างชาติ ผู้คนที่ยกฐานะพวกเขาเองเหนือคนอื่นๆ

บ่อยครั้งก็ได้รับตำแหน่งของการเป็นผู้นำ อย่างไรก็ตาม ในแผ่นดินของพระเยซู บรรดาผู้ที่ตั้งพวกเขาเองไว้ได้คนอื่นๆจะได้รับตำแหน่งเหล่านั้น ในรัฐบาลต่างชาติ ผู้คนที่ยิ่งใหญ่ผู้ซึ่งมีคนอื่น ๆ รับใช้พวกเขา แต่ในแผ่นดินของพระเยซู บรรดาผู้ที่รับใช้คนอื่น ๆ จะยิ่งใหญ่ ที่จะทำให้ประเด็นของพระองค์ชัดเจนมากขึ้น พระเยซูก็ใช้คำว่า “ผู้ปรนนิบัติ” (คำกรีก *ดีอัค โคนอส*) ในข้อ 26 และจากนั้น “ทาส” (คำกรีก *ดูลอส*) ในข้อ 27

20:28

พระเยซูนำเสนองพระองค์เองว่า “บุตรมนุษย์” เป็นแบบอย่างที่สูงที่สุดของทาสต่อคนอื่นๆ พระองค์แม้กระทั่งจะสละ “ชีวิตของพระองค์” ในการปรนนิบัติคนอื่น ๆ ไม่ใช่แค่ช่วยเหลือพวกเขาแต่ตายในที่ของพวกเขา (เปรียบเทียบ อสย. 53) ในฐานะพระเมสสิยาห์ พระเยซูมีสิทธิ์ทุกอย่างที่จะคาดหวังการปรนนิบัติจากคนอื่น ๆ แต่พระองค์ปรนนิบัติคนอื่น ๆ

“ที่จะเป็นใหญ่คือที่จะเป็นผู้ปรนนิบัติ (*ดีอัค โคนอส*) ของคนจำนวนมาก ที่จะเป็นที่หนึ่งคือที่จะเป็นทาส (*ดูลอส*) ของคนจำนวนมาก ที่จะอยู่สูงสุดคือที่จะสละชีวิตของตนเองเพื่อคนจำนวนมาก”[\[1176\]](#)

คำกรีก *ลูทรอน* (“ค่าไถ่”) เป็นคำศัพท์ที่ถูกใช้บ่อยๆ ในภาษากรีกที่อยู่นอกพระคัมภีร์เพื่อจะอธิบายถึงราคาซื้อขายสำหรับการทำให้ทาสเป็นอิสระ[\[1177\]](#) คำนี้แสดงถึงราคาซื้อขายเมื่อใดก็ตามที่มันปรากฏในภาคพันธสัญญาใหม่[\[1178\]](#) “เพื่อ” (คำกรีก *อันทิ*) บ่งบอกถึงธรรมชาติที่เป็นตัวแทนแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู[\[1179\]](#) “คนจำนวนมาก” ผู้ซึ่งพระองค์จะตายเพื่อ นั้นสามารถเป็นไม่ว่าคนที่ถูกเลือกสรรหรือมนุษย์ทุกคน (เปรียบเทียบ [อสย. 52:13—53:12](#))

“ศาสนศาสตร์แห่ง ‘การไถ่โทษที่จำกัด’ ก็อยู่ไกลจากความตั้งใจของพระคัมภีร์ตอนนี้และจะไม่เข้ากับบริบทนี้”[\[1180\]](#)

พระคัมภีร์ตอนอื่นๆดูเหมือนจะชอบการตีความที่ว่าโดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูได้ทำให้ทุกคนสามารถรอดได้ อย่างไรก็ตาม คนที่ถูกเลือกสรรเท่านั้นประสบกับความรอดและเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ (เช่น [ยน. 3:16](#); [อฟ. 1:4-7](#)) คนเดียวเท่านั้นจะตาย แต่คนจำนวนมากจะได้รับผลประโยชน์จากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ นี่เป็นหนึ่งในข้อพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่เกี่ยวกับศาสนศาสตร์พระคริสต์และศาสนศาสตร์ความรอดในพระคัมภีร์ เป็นครั้งแรกอีกด้วยที่พระเยซูอธิบายแก่พวกสาวกของพระองค์ถึงเหตุผลที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์

“ความหมายโดยนัยของหลักฐานที่เพิ่มมากขึ้นก็คือว่าพระเยซูอ้างถึงพระองค์เองอย่างชัดเจนในฐานะผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ของอิสยาห์ . . . และตีความการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เองในแง่ที่นั่น. . .”[1181]

6. ตัวอย่างประกอบของการทำให้กระจ่าง 20:29-34 (เปรียบเทียบ มก. 10:46-52; ลก. 18:35-43)

แม้กระทั่งบนเส้นทางสู่การให้ชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่เพื่อคนจำนวนมาก พระเยซูก็ปรนนิบัติต่อไปอย่างที่ว่า ส่วนนี้แสดงให้เห็น แทนที่จะช่วยกู้พระองค์เองจากจุดจบที่พระองค์ได้เห็นล่วงหน้า พระองค์ก็ช่วยกู้คนอื่นๆ จากความทุกข์ของพวกเขาอย่างมีเมตตาและสงสาร

20:29 พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ได้ละ “เมืองเยรีโค” ณ ตอนปลายด้านเหนือของทะเลตาย และมุ่งหน้าไปยังตะวันตกขึ้นไปทางถิ่นทุรกันดารยูเดียสู่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อเทศกาลปีสกา (เปรียบเทียบ ข้อ 17) เยรีโคเป็นเมืองสุดท้ายที่นักเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มจะผ่านหลังจากการข้ามแม่น้ำจอร์แดนจากเพอเรีย อย่างไม่สงสัยแล้ว มหาชนได้ติดตามพระองค์ต่อไปเพื่อจะได้รับผลประโยชน์จากพันธกิจการรักษาของพระองค์ บางทีถนนนั้นเต็มไปด้วยคนยิว ซึ่งเป็นคนจำนวนมากจากกาลิลีที่ทำการเดินทางของพวกเขาไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อเทศกาลนั้น

20:30 บางที “คนตาบอด” กำลังขอทานอยู่ (เปรียบเทียบ มก. 10:46) มาระโกอ้างอิงถึงแค่คนขอทานคนเดียว บางทีเป็นคนที่โดดเด่นกว่าจาก “ทั้งสอง” มัทธิวอาจได้อ้างอิงถึงทั้งสองเพื่อจะเตรียมพยานทั้งสองเพื่อผู้อ่านชาวยิวดั้งเดิมของท่าน พวกเขาได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพระเยซู อ่อนวอนต่อพระองค์ในฐานะ “บุตรของดาวิด” เพื่อ “ความเมตตา” (เปรียบเทียบ 9:27; 21:9) ชื่อเรียกนี้แสดงถึงความเชื่อของพวกเขาที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ [1182] พวกเขาต้องการให้พระเยซูที่จะรักษาพวกเขา (ข้อ 33)

20:31-34 ฉบับของมัทธิวแห่งการรักษานี้เน้นถึง “ความสงสาร” ของพระเยซูซึ่งพิชิตการต่อต้านของฝูงชนเพื่อจะเตรียมการรักษาเพื่อชายเหล่านี้ (เปรียบเทียบ 19:13-15) เมื่อพระเยซูได้รักษาชายตาบอดสองคนก่อนหน้านี้ ในกาลิลี พระองค์สั่งให้พวกเขาที่จะไม่บอกใครเกี่ยวกับการรักษา พระองค์ไม่ได้ทำอย่างนั้นที่นี่ เพราะว่าตอนนี้มันไม่จำเป็นที่จะปิดซ่อนอัตลักษณ์ของ

พระองค์ ในไม่ช้าพระเยซูจะป่าวประกาศความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ในการเสด็จเข้ากรุงที่มีชัยชนะ (21:1-11) “คนตาบอด” ที่ได้รับการรักษาที่ “ติดตาม” พระเยซูทันที นี่เป็นการตอบสนองที่เหมาะสมสำหรับผู้คนที่ได้มาพบผู้ที่พระเยซูทรงเป็น ผู้เชื่อเหล่านี้ที่เชื่อในความ เป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ก็กลายมาเป็นสาวก

เป็นสิ่งสำคัญที่ว่าชายสองคนนี้แม้จะตาบอดทางกายก็รับรู้ฝ่ายวิญญาณเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซู เมื่อไม่นานมานี้สาวกคนอื่นๆ ได้แสดงถึงการขาดการรับรู้ฝ่ายวิญญาณของพวกเขาเอง (ข้อ 17-23) พระเยซูได้สอนพวกเขาว่าความเข้าใจต้องแก่ผู้ความจริงเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์มาจากการเปิดเผยของพระเจ้าเท่านั้น (16:17)

“‘สายตา’ ของคนตาบอดเหล่านี้ก็เปิดเผย ‘ความบอด’ ของสายตาของอิสราเอล”[\[1183\]](#)

“การให้การมองเห็นแก่คนตาบอดเป็นการอัศจรรย์ที่น่าทึ่งใจซึ่งชี้ไปยังการเริ่มต้นแห่งยุคของความสำเร็จเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ บุตรของดาวิดก็ปรากฏท่ามกลางผู้คนของท่าน และขณะที่ท่านช่วยกู้พวกเขาจากความมืดตามที่เป็นจริงของพวกเขาอย่างสงสาร ดังนั้นท่านก็ดำเนินการเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มต่อไปซึ่งในการตายที่เสียสละของท่านนั้น ท่านจะช่วยกู้มนุษย์ทุกคนจากความมืดที่ใหญ่กว่านั้นคือความมืดแห่งการเป็นทาสต่อบาปและความตาย. . . ดังนั้นส่วนที่เป็นการรักษานี้อาจถูกถือว่าเป็นข่าวประเสริฐในลักษณะเล็กๆ”[\[1184\]](#)

แม้ว่าประเทศในฐานะคนทั้งหมดได้ปฏิเสธพระเยซู แต่ละบุคคลก็เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ต่อไป การเลื่อนไปของแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้ขัดขวางความรอดส่วนตัวสำหรับใครก็ตามที่เชื่อ พวกเขาจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเมสสิยาห์โดยการเป็นขึ้นจากตาย ณ การเสด็จมาครั้งที่สอง ([อสย. 26:19](#); [ดนล. 12:2](#)) ด้วยเหตุนี้พระเยซูก็ดำเนินการนำเสนอพระองค์เองแก่อิสราเอลในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขาในการเสด็จเข้ากรุงที่มีชัย การอัศจรรย์นี้เป็นการอ้ารับทศต่อการนำเสนอในพระกิตติคุณมัทธิว

[ข. การนำเสนอพระองค์เองของพระเยซูต่ออิสราเอลในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา 21:1-17](#)

พระเยซูเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนำเสนอพระองค์เองต่อพวกผู้นำของอิสราเอลอย่างเป็นทางการในฐานะพระเมสสิยาห์ของประเทศ พระองค์ทำสิ่งนี้เมื่อพระองค์เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างที่อิสยาห์และเศคาริยาห์ได้ทำนายว่าพระเมสสิยาห์จะปรากฏ

“พระเยซูเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มเป็นครั้งสุดท้ายในท่าทางที่แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ บุตรของดาวิดผู้เสด็จมายังศิโยนเพื่ออ้างเอาเมืองนั้นมาเป็นของพระองค์เอง”

[1185]

“พระเยซูอยู่ที่นี่นำเสนอพระองค์เองแก่ผู้คนในฐานะผู้รับการเจิมของพระเจ้า ณ เวลาที่กรุงเยรูซาเล็มก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วด้วยคนยิวจากทั่วประเทศและจากทั่วโลก”[1186]

เหตุการณ์ต่างๆ ที่มีพันธบัตรไว้ใบบทที่ 21—28 เกิดขึ้นภายในหกวัน ยอห์นบันทึกว่าพระเยซูได้มาถึงหมู่บ้านเบธานีหกวันก่อนปัสกา เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นตอนเย็นวันเสาร์ก่อนสัปดาห์การทนทุกข์ (ยน. 12:1-10) ก่อนหน้านี้พระเยซูได้เดินทางจากเมืองเยรีโค สุดท้ายก็มาถึงเมืองที่เรียกว่าเอฟราอิมซึ่งจากที่นั่นพระองค์ก็ไปยังหมู่บ้านเบธานี (เปรียบเทียบ ลก. 19:1-28; ยน. 11:55-57) เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูพักในหมู่บ้านเบธานีจนกระทั่งวันจันทร์เมื่อพระองค์เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม [1187] หลังจากนั้น ดูเหมือนว่าพระองค์ได้ไประหว่างหมู่บ้านเบธานีและกรุงเยรูซาเล็มตลอดสัปดาห์นั้น (21:17)

พันธบัตรคำเนิการที่จะบอกเรื่องราวของท่าน โดยการนำเสนอสามกลุ่ม อย่างที่ท่านได้ทำใบบทก่อนหน้านี้คือการกระทำเชิงสัญลักษณ์สามอย่าง (21:1-22) คำอุปมาเชิงโต้แย้งสามเรื่อง (21:28—22:14) และคำถามและการตอบสนองที่ไม่เป็นมิตรสามอย่าง (22:15-40)

1. การเตรียมของพระเยซูสำหรับการนำเสนอ 21:1-7 (เปรียบเทียบ มก. 11:1-7; ลก. 19:29-35; ยน. 12:12-16)

21:1-2 พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์เดินทาง 17 ไมล์จากเมืองเยรีโคไปยังหมู่บ้านเบธานีตามถนนของโรมัน พวกเขาขึ้นเนินเขาที่สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ 3,000 ฟุตระหว่างเมืองเหล่านั้น “เบธฟายี” (“บ้านแห่งต้นมะเดื่อ”) อยู่ห่างจากหมู่บ้านเบธานีไปทางตะวันตกเล็กน้อยและก็อยู่บนพื้นที่ลาดเอียงทางตะวันออกเฉียงใต้ของ “ภูเขามะกอกเทศ” อีกด้วย มันไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้ว และสถานที่ที่ตั้งแท้จริงของมันก็ไม่เป็นที่รู้จัก แต่มันมีความหมายโดยนัยเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ (สคย. 14:4; เปรียบเทียบ อสค. 11:23; 43:1-5) มันอาจได้เป็นชื่อของเขตนั้นเช่นเดียวกับชื่อของหมู่บ้านเล็กๆที่อยู่ใกล้กับกรุงเยรูซาเล็มที่ที่เขตนั้นได้เริ่มต้น [1188]

เมื่อพระเยซูเข้าใกล้หมู่บ้านเบธฟาอี พระองค์สั่งให้ “สาวกสองคน” ที่จะเข้าไปในหมู่บ้านนั้น และ “นำ” “ลา” และ “ลูก” ของมันมายังพระองค์ คนส่วนใหญ่ยกเว้นคนร่ำรวยก็เดินทุกที่ในปาเลสไตน์ในศตวรรษแรก[1189] นี่เป็นการบันทึกเดียวเกี่ยวกับพระเยซูที่ขี่สัตว์ พระองค์กำลังเตรียมเพื่อจะฟื้นฟูการกลับมาของกษัตริย์ดาวิดยังกรุงเยรูซาเล็มด้วยสันติภาพและความถ่อมใจ (2 ซมอ. 19—20) และทางเข้าของซาโลมอนเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มสำหรับการขึ้นครองบัลลังก์ของท่าน (1 พกษ. 1:38-40; เปรียบเทียบ [ปฐก. 49:10-11](#)) ในแต่ละโอกาสเหล่านี้ กษัตริย์ขี่ไม่ว่าลาหรือล่อ

21:3

นี่เป็นที่เดียวในพระกิตติคุณมัทธิวที่ที่พระเยซูใช้ชื่อเรียก “องค์พระผู้เป็นเจ้า” (คำกรีก *คูริออส*) เกี่ยวกับพระองค์เอง ในที่อื่นๆ มันอ้างอิงถึงยาเวห์ แม้ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นการเรียกขานที่มีการนับถือเมื่อถูกใช้ในแนวทางนี้มันก็กลายมาเป็นชื่อเรียกแห่งสิทธิอำนาจ บางทีก่อนหน้านี้พระเยซูได้ทำการจัดการกับเจ้าของนั้นเพื่อจะใช้สัตว์ ตอนนี้พวกเขาไปเอามันมาและเมื่อถูกถามก็อธิบายว่าพวกเขานำสัตว์ไปยัง “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ผู้ต้องการมัน ([มก. 11:5-6](#); [ลก. 19:33-34](#)) เป็นที่ชัดเจนว่าเจ้าของนั้นเป็นผู้เชื่อในพระเยซู

“สิ่งนี้แสดงถึงการดึงคุณใจไปที่ธรรมเนียมของ *อังกาเรีย* ซึ่งเป็นการจัดหาแหล่งชั่วคราวในนามของผู้นำไม่ว่าผู้ปกครองหรือรับบี”[1190]

“การเตรียมอันรอบคอบที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทำก็บ่งบอกถึงอำนาจสิทธิขาดของพระองค์ สิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นไม่ใช่เหตุบังเอิญ”[1191]

21:4-5

เป็นไปได้ที่พระเยซูได้กล่าวคำเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม ก็เป็นไปได้ที่มัทธิวได้เพิ่มมาอย่างที่ท่านได้ทำสำหรับพระคัมภีร์ตอนที่สำเร็จตอนอื่นๆในพระกิตติคุณของท่าน (1:22; และข้ออื่นๆ) สองบรรทัดแรกของการอ้างอิงก็มาจาก [อิสยาห์ 62:11](#) และสองบรรทัดสุดท้ายอ้างอิง [เศคาริยาห์ 9:9](#) “ศิโยน” เป็นชื่อทางบทกวีสำหรับเยรูซาเล็มบ่อยครั้งถูกใช้เกี่ยวกับเมืองที่อยู่ภายใต้การปกครองของพระเมสสิยาห์ในระหว่างแผ่นดินของพระองค์[1192] เยรูซาเล็มเป็นของพระเมสสิยาห์ (5:35) มัทธิวละเว้นการอ้างอิงส่วนของ [เศคาริยาห์ 9:9](#) ที่กล่าวถึงพระเมสสิยาห์ที่นำความรอดระดับประเทศมาสู่อิสราเอล พระเยซูยังจะไม่ทำสิ่งนั้นเนื่องจากการปฏิเสธของอิสราเอล

“นี่คือการนำเสนอสุดท้ายและเป็นทางการของกษัตริย์เกี่ยวกับพระองค์เอง
ตามคำเผยพระวจนะของ [เศคาริยาห์ 9:9](#).”[1193]

พวกผู้ปกครองซีลาในอิสราเอลระหว่างช่วงเวลาแห่งสันติภาพ ([วณ. 5:10](#); [1 พกษ. 1:33](#)) นี้ เป็นเครื่องหมายของการบริการที่ถ่อมใจของพวกเขาที่มีต่อผู้คน พวกนักรบซีมา พระเยซูกำลัง เตรียมที่จะไปประกาศถึงความ เป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ โดยการบรรลุคำเผย พระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์นี้ โดยการเข้ามาด้วยสันติภาพ พระองค์ก็หยิบยื่นพระคุณ แก่เมืองนั้นแทนที่จะเป็นการพิพากษา พระองค์กำลังมาในฐานะผู้ปรนนิบัติในตอนนี้ พระองค์ จะเสด็จกลับมาในฐานะกษัตริย์ผู้พิชิตที่ขี่ม้าศึกในภายหลัง (เปรียบเทียบ [ว. 19:11](#))

พระเยซูชื่อ “ลูกลา” (ลาตัวผู้หนุ่ม) ไม่ใช่บนแม่ของมันคือลา ([มก. 11:2](#); [ลก. 19:30](#)) มันคงน่าคิด ที่ว่าพระเยซูสามารถควบคุมสัตว์ที่ไม่น่าเชื่อถือ เคลื่อนผ่านฝูงชนที่ตื่นเต้นด้วยภาระที่ไม่คุ้นเคย บนหลังของมัน นี่เป็นการสำแดงอีกอย่างหนึ่งที่ว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ผู้เป็นเจ้าเหนือ ธรรมชาติ (เปรียบเทียบ 8:23-27; 14:22-32) แน่แน่นอนว่า พระองค์สามารถนำสันติภาพมายัง อิสราเอลได้ถ้าพระองค์สามารถทำให้ลูกลาหนุ่มสงบได้ ([อสย. 11:1-10](#))

“มัทธิวแทบไม่สามารถทำให้การนำเสนอเกี่ยวกับความเป็นกษัตริย์ของ
พระเยซูชัดเจนยิ่งขึ้น”[1194]

ทูสซังต์ตั้งชื่อคู่มืออธิบายมัทธิวของเขาว่า “คู่มือกษัตริย์” เพราะเขาเชื่อว่าคำเหล่านี้เป็น หัวข้อของพระกิตติคุณแบบยิวของมัทธิว

21:6-7 พวกสาวกได้ไปทำธุระของพวกเขา กลับมาหาพระเยซูและเอาเสื้อผ้าของพวกเขามานำกลับสัตว์ ทั้งสองตัว ทั้งแม่ลาและลูกลาก็ก้าวไปในกรุงเยรูซาเล็ม “สิ่ง” ที่พระเยซูนั่งบนคือเสื้อผ้าไม่ใช่ สัตว์ทั้งสอง

การเตรียมที่รอบคอบนี้สำหรับการต้อนรับทั่วเมืองก็ตรงกันข้ามกับการเข้าหาพันธกิจแต่แรกของพระเยซู แต่ก่อนนั้น พระองค์ได้ตั้งใจที่จะ *ไม่* ดึงดูดความสนใจมายังพระองค์เอง แต่ตอนนี้พระองค์เตรียมที่จะทำ

อย่างนั้น แต่ก่อนนั้นพระองค์ได้ถอนตัวจากสภาพปกครองที่เป็นปฏิปักษ์ แต่ตอนนี้พระองค์จัดการการเดินทางที่พวกเขาไม่สามารถพลาดได้[1195]

2. การเข้าไปยังกรุงเยรูซาเล็มของพระเยซู 21:8-11 (เปรียบเทียบ มก. 11:8-11ก; ลก. 19:36-44; ยน. 12:17-19)

21:8 กลุ่มใหญ่ของผู้คนเดินทางซึ่งมาจากกาลิลีเป็นหลักนั้นก็ยอมรับว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์โดยการ “ปู” เสื้อผ้าของพวกเขาบน “ถนน” ต่อหน้าพระองค์ (เปรียบเทียบ 2 พกษ. 9:13) ในทำนองเดียวกัน การโยน “กิ่งไม้จากต้นไม้” ต่อหน้าพระองค์ก็เป็นสัญลักษณ์ของสิ่งเดียวกัน (เปรียบเทียบ 1 แมกคาบี 13:51; 2 แมกคาบี 10:7).[1196]

“โดยเนื้อแท้แล้ว ชาวกาลิลีเป็นคนต่างแดนในกรุงเยรูซาเล็ม และคณะผู้ติดตามของพระเยซูที่ประกอบด้วยชาวกาลิลีตามปกติแล้วจะเด่นชัดอย่างแตกต่างท่ามกลางฝูงชนในกรุงเยรูซาเล็ม”[1197]

21:9 ฝูงชนนี้ของคนที่ไม่ใช่ชาวเยรูซาเล็มทั้งได้นำหน้าและติดตามพระองค์ขณะที่พระองค์เข้าไปใกล้กรุงเยรูซาเล็ม

“เป็นที่ชัดเจนว่า นักเดินทางชาวกาลิลีที่มากับพระเยซูและฝูงชนที่กรุงเยรูซาเล็มที่ออกมาต้อนรับพระองค์ก็จัดตั้งขบวนแห่งการสรรเสริญ”[1198]

อย่างไม่สงสัยแล้ว ถ้อยคำเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเยซูได้นำหน้าพระองค์ ดังนั้นผู้คนแห่งเยรูซาเล็มได้คาดหวังถึงการมาถึงของพระองค์ เนื่องจากว่าพระเยซูเป็นคนยิวที่เชื่อฟังพระองค์เยี่ยมกรุงเยรูซาเล็มสำหรับเทศกาลที่ถูกเรียกร้องสามเทศกาลต่อปี บรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธไม่ได้ให้การพูดเปรยเกี่ยวกับสิ่งนี้ แต่ยอห์นอ้างอิงถึงพันธกิจที่พระเยซูมีในกรุงเยรูซาเล็มระหว่างการเยี่ยมเหล่านี้ ดังนั้นผู้คนมากมายที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้เห็นและได้ยินพระองค์ก่อนที่พระองค์เข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มในการเสด็จเข้ากรุงที่มีชัย

ตามเอคเคเดร์ไชม์ ประชากรของเยรูซาเล็มที่ครอบคลุมเนื้อที่ประมาณ 300 เอเคอร์ตามปกติก็มีจำนวนระหว่าง 200,000 และ 250,000 คน แต่ระหว่างเทศกาลต่างๆ จำนวนนี้ก็เพิ่มขึ้นไปถึง

เกือบ 3,000,000 คน [1199] โยอาคิม เยร์มีอัสคาดคะเนประชากรตามปกติของเยรูซาเล็ม ณ เวลานี้ก็ประมาณ 30,000 คน แต่ระหว่างปีสกาทีประมาณ 180,000 คน[1200]

ถ้อยคำแห่งการสรรเสริญของประชาชนมาจาก [สดุดี 118:25-26](#) คนยิวใช้สดุดีนี้ ณ ปีสกาใน ฐานะส่วนหนึ่งของ “ฮาเลลที่ยิ่งใหญ่” (สดด. 113—18) และ ณ เทศกาลพลับพลาและเทศกาล ฉลองพระวิหาร “โฮซันนา” แปลคำฮีบรูสำหรับ “โปรดช่วยเราให้รอดเดี๋ยวนี้!” (เปรียบเทียบ [2 ซมอ. 14:4](#); [2 พกษ. 6:26](#)) มันกลายมาเป็นการโห่ร้องผ่านการใช้ (เปรียบเทียบ [วว. 7:10](#)).[1201] “บุตรของดาวิด” เป็นชื่อเรียกของพระเมสสิยาห์ที่เน้นถึงบทบาทแบบกษัตริย์ที่ พระเมสสิยาห์จะปฏิบัติ ในทำนองเดียวกัน “ผู้ที่เสด็จมาในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ก็เป็น การอ้างอิงเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ (23:39; เปรียบเทียบ 3:11; 11:3; [สดด. 118:26](#)).[1202] “โฮซันนาในที่สุด” บางทีหมายถึง “พระสิริจะมีแก่พระเจ้าในที่สุด” ([ลก. 2:14](#)).[1203] การอ้างอิงพระคัมภีร์ตอนนี้ก็ป่าวประกาศการสรรเสริญแก่พระเจ้าสำหรับการส่ง พระเมสสิยาห์มาและร้องขอต่อพระองค์สำหรับการช่วยกู้

“ดังนั้นมหาชนที่กระตือรือร้นโห่ร้องว่าพระเยซูได้รับพรโดยพระเยโฮวาห์ ไม่ใช่แค่ด้วยการอวยพรทางคำพูดเท่านั้น แต่อย่างที่พระเยโฮวาห์อวยพรนั้น ก็ด้วยของประทานและทรัพย์สมบัติที่ถูกบ่งบอกไว้ในถ้อยคำแห่งการอวย พร และพวกเขาโห่ร้องว่าพระองค์เสด็จมาและนำพระพรทั้งหมดนี้มายังพวกเขาและยังเมืองหลวงและประเทศของพวกเขา”[1204]

“ตอนนี้พวกเขาป่าวประกาศว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์และพระองค์ปล่อย ให้พวกเขาทำอย่างนั้น”[1205]

อย่างไรก็ตาม ผู้คนเช่นพวกสาวกก็ไม่เข้าใจบทบาทของพระเมสสิยาห์ในฐานะผู้รับใช้ที่ทน ทุกข์ผู้จะต้องตาย ยิ่งกว่านั้น พวกเขาไม่ได้ชื่นชมขอบเขตทั่วโลกของแผ่นดินสวรรค์อย่างที่ ตรงกันข้ามกับขอบเขตระดับประเทศ

21:10-11

บางทีพระเยซูเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มทางประตูแกะ (ประตูของนักบุญสเตเฟน ซึ่งเป็นชื่อที่ได้ มอบแก่มันหลังจากการตายเพื่อความเชื่อของสเตเฟน; เปรียบเทียบ [กจ. 7:58](#)) ประตูนี้ทะลุผ่าน

กำแพงเมืองทางตะวันออกไปยังส่วนเหนือของวงล้อมของพระวิหาร ผู้มีสติการได้นำแกะเข้าไปในเมืองทางประตูนี้สำหรับการถวายบูชา เพราะว่ามันเป็นประตูที่อยู่ใกล้ที่สุดกับพระวิหาร มันเหมาะสมที่ว่าพระเมษโปดกของพระเจ้าควรเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มทางประตูนี้ การเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มของพระเยซูกลายมาเป็นหัวข้ออันเป็นที่นิยมของการสนทนา (เปรียบเทียบ 2:3) บรรดาผู้อาศัยประหลาดใจว่าพระองค์เป็นใครอย่างแท้จริง คนส่วนใหญ่ที่รู้จักเกี่ยวกับพระองค์ก็อธิบายว่าพระองค์เป็น “ผู้เผยพระวจนะจากเมืองนาซาเร็ธ” ซึ่งบริเวณแห่งพันธกิจของพระองค์นั้นส่วนใหญ่ก็อยู่ใน “กาลิลี” (เปรียบเทียบ 2:23; 16:14; 21:46) การบรรยายนี้สะท้อนถึงความไม่เชื่ออันเป็นที่นิยมที่ว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์[1206]

มัทธิวกว่าการเข้าไปของพระเยซู “กระดุน” ทั้ง “เมือง” (เปรียบเทียบ 2:3) ณ เวลานั้น กษัตริย์จากราชวงศ์เฮโรดไม่ได้ปกครองยูเดียอีกต่อไป โรมปกครองโดยตรงทางเจ้าเมือง [1207] ดังนั้นการมาถึงของกษัตริย์ชาวิวิวจากกาลิลีจากทุกแห่งคงได้ก่อให้เกิดความเป็นห่วงอย่างมากท่ามกลางผู้อาศัยของกรุงเยรูซาเล็ม ชาวโรมันจะตอบสนองอย่างไร?

“ความสำคัญของการเสด็จเข้ากรุงที่มีชัยก็ยิ่งใหญ่ใน พระกิตติคุณนี้ สำหรับมัทธิว มันเป็นการนำเสนอสุดท้ายและเป็นทางการของพระเยซูต่ออิสราเอลในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา นี่ก็ชัดเจนเนื่องด้วยหลายเหตุผล เหตุผลแรกคือท่าทางที่ซึ่งพระคริสต์กระทำตลอดเส้นทางทั้งหมดของเหตุการณ์ต่างๆ พระองค์ตั้งใจทำการเตรียมที่รอบคอบอย่างมากนี้ เพื่อจะบรรลुरายละเอียดทุกอย่างของคำเผยพระวจนะจาก [เศคาริยาห์ 9:9](#) นอกจากนี้ พระองค์วางแผนการเคลื่อนที่ต่างๆของพระองค์ด้วยความเข้าใจถึงความสำคัญของการเคลื่อนที่เหล่านั้น. . . .

“ข้อบ่งชี้ที่สองของข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูนำเสนอพระองค์เองแก่อิสราเอลก็เห็นได้ในแง่ที่ว่าผู้คนรับรู้มันเช่นนั้น . . . [1208]

“หลักฐานที่สามที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้านำเสนอพระองค์เองในฐานะกษัตริย์ของอิสราเอลก็เห็นได้ในคำอุปมาเรื่องต่างๆที่พระเมสสิยาห์ให้หลังจากเหตุการณ์นี้

“ข้อบ่งชี้ที่ดี . . . คือเวลาที่ซึ่งมันปรากฏ เซอร์ โรเบิร์ต แอนเดอตันแสดงให้เห็นว่าการเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มของพระคริสต์เกิดขึ้นในวันที่สัปดาห์ที่หกสิบเก้าของคำเผยพระวจนะของดาเนียลได้สิ้นสุด[1209] นี่เป็นเวลาที่ซึ่งพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา (คนล. 9:25)

“เพราะว่าอิสราเอลปฏิเสธที่จะยอมรับกษัตริย์เมื่อพระองค์ถูกนำเสนอในความสำเร็จอย่างแน่ชัดแห่งพระคัมภีร์ของพวกเขา ความไม่เชื่อของพวกเขาที่ถูกยืนยันอย่างไม่ต้องสงสัย การต้อนรับที่ได้มอบแก่กษัตริย์นั้นก็ปราศจากความเชื่อและความเข้าใจแท้ อย่างไรก็ตาม มันก็ให้การเห็นแหว่งหนึ่งที่สั้นๆ ของสิ่งที่จะแสดงถึงการต้อนรับของกษัตริย์เมื่อพระองค์ปรากฏต่ออิสราเอลเป็นครั้งที่สอง”[1210]

3. การเข้าไปยังพระวิหารของพระเยซู 21:12-17 (เปรียบเทียบ มก. 11:11ข, 15-18; ลก. 19:45-48)

มัทธิวเน้นถึงการชำระพระวิหารของพระเยซูว่าเป็นงานของบุตรของดาวิด (ข้อ 9, 15) กิจกรรมนี้มีความสำคัญเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ยิ่งใหญ่[1211]

21:12 ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเรียกร้องให้คนยิวที่จะจ่ายภาษีพระวิหารครึ่งเซเชล ซึ่งพวกเขาจ่ายด้วยเงินเหรียญของพระวิหาร (เปรียบเทียบ 17:24-27) ที่จะอำนวยความสะดวกแก่ผู้เดินทางที่มาจากที่อื่น พวกผู้นำทางศาสนาได้จัดตั้งโต๊ะแลกเปลี่ยนเงินตราในลานพระวิหารขนาดใหญ่ ที่นั่นผู้คนที่มีความเชื่อของกรีกและโรมันสามารถได้รับเงินตราที่ถูกรับรองได้ พวกผู้นำทางศาสนาอำนวยความสะดวกแก่ผู้คนมัธการอีกด้วยโดยการขายสัตว์ที่จะถูกใช้ในการถวายบูชาของลัทธิยิวที่นั่น

ดังนั้นลานพระวิหารก็คล้ายคลึงกับตลาดกลางแจ้ง บางทีพ่อค้าที่โลกได้โกงผู้ซื้อของพวกเขา ถ้าพวกเขาสามารถทำได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างเทศกาลต่างๆ เมื่อผู้เดินทางจากที่ไกลมาชุมนุมกัน ในบริเวณพระวิหาร อย่างไรก็ตาม มันคือพวกปุโรหิตที่เป็นสะดูสีได้อนุญาตให้

พ่อค้าที่จะดำเนินธุรกิจในตลาดของคนต่างชาติแทนที่จะเป็นการที่พ่อค้าดำเนินธุรกิจของพวกเขาตัวเองที่ได้กระตุ้นความโกรธของพระเยซู

“ถ้าคนหนึ่งนำสัตว์ของเขามาที่นี่ ได้แลกเปลี่ยนเงินตราที่นี่ สิ่งเหล่านี้จะเป็นที่ยอมรับได้ หากไม่แล้วเขาอาจมีปัญหาในประเด็นนั้น”[1212]

พระเยซูเข้าไปในบริเวณพระวิหาร (คำกรีก *เฮียรอน*) และดำเนินการที่จะทำลายตลาด (เปรียบเทียบ [ศกย. 14:21](#)) บริเวณพระวิหารทั้งหมดในสมัยของพระเยซูบางทีครอบคลุมลานกว้างเรียวยาวประมาณ 925 x 950 ฟุต[1213] แท้จริงแล้วมีลานสี่แห่งในบริเวณพระวิหารคือ ลานของคนต่างชาติ (ที่ใครก็ตามสามารถเข้าไปได้) ลานของผู้หญิง (ที่ชายและหญิงชาวยิวที่สะอาดเท่านั้นสามารถเข้าไปได้) ลานของอิสราเอล (ที่ชายชาวยิวที่สะอาดเท่านั้นสามารถเข้าไปได้) และลานของพวกปุโรหิต (ที่ปุโรหิตชาวยิวที่สะอาดเท่านั้นสามารถเข้าไปได้)[1214]

21:13

พระเยซูอธิบายถึงเหตุผลที่พระองค์ทำสิ่งที่พระองค์ได้ทำต่อเจ้าหน้าที่ พระองค์อ้างพระคัมภีร์ที่นี้คล้ายๆกับแนวทางที่พระองค์ได้ทำในการตอบต่อซาตาน (4:1-10) หนึ่ง พระองค์อ้างอิงถึง [อิสยาห์ 56:7](#) ซึ่งเป็นพระคัมภีร์ตอนที่อิสยาห์เฝ้าคอยเวลาเมื่อพระวิหารจะเป็น “นิเวศอธิษฐาน” อย่างสำคัญแล้ว มัทธิวละเว้น “สำหรับทุกชนชาติ” จากข้อความของอิสยาห์ ซึ่งจดจ่อความสนใจของผู้อ่านของท่านไปที่อิสราเอลในฐานะเป้าแห่งพันธกิจของพระเยซู ประการที่สอง พระเยซูอ้างอิงถึง [เยเรมีย์ 7:11](#) ซึ่งเป็นการกล่าวโทษการนับถือแบบงมงายที่มีต่อพระวิหารในขณะที่ผู้คนคูหมิ่นพระวิหาร

“ไม่ว่าอะไรก็ตามที่พวกเขาทำแม้กระทั่ง โดยการละเมิดความศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหารของพวกเขา พวกเขาก็จินตนาการว่าการยึดมั่นของพวกเขาต่อพระวิหารนี้จะปกป้องและป้องกันพวกเขาจากการลงโทษใดๆ”[1215]

ในบริบทของคำเผยพระวจนะของเยเรมีย์ ([ยรม. 7:9-11](#)) “พวกโจร” ที่นี้เป็นผู้กบฏที่รักชาตินั้นเป็นความหมายของคำกรีก *เลสไท* ที่พระเยซูใช้ที่นี่อีกด้วย แทนที่จะเป็นนิเวศสำหรับการอธิษฐาน พวกผู้นำของอิสราเอลได้เปลี่ยนมันให้เป็นป้อมของการรักษาของชาวยิวที่คูหมิ่นพระวิหารในขณะที่พวกเขาเฝ้าระวังซึ่งการนับถือแบบงมงายที่มีต่อพระวิหาร[1216]

“... สำหรับพระเยซูที่จะยกการอ้างผ่านทาง การชำระพระวิหารของพระองค์ ว่าพระวิหารที่อยู่ภายใต้การดูแลของพวกผู้นำทางศาสนาได้กลายเป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’ และที่ว่าการชำระมันจากการทำให้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ของ พวกพ่อค้าคือการฟื้นฟูของมันสู่การใช้ที่ถูกต้อง ในฐานะนิเวศอิสยาห์ของ อิสราเอลนั้นก็เพื่อพระองค์จะเพิ่มการ โจมตีที่ใหญ่โตต่อสิทธิอำนาจและ ความสัตย์สุจริตของพวกผู้นำทางศาสนา (21:12-13)” [1217]

“ปัญหาที่มีกับผู้แลกเปลี่ยนไม่ใช่เรื่องของการแสวงหาประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ใดๆที่มีการอ่านอันเป็นที่นิยมเกี่ยวกับจากนี้ที่ระบายประเด็นนั้นในแนวทาง นี้ ตรงกันข้าม โดยพื้นฐานแล้วการกระทำของพระเยซูในพระวิหารก็เป็น การทำเชิงการเผยพระวจนะที่จะชี้ประเทศไปที่การมาถึงของบุคคลหลักใน แผนงานของพระเจ้าในทิศทางและการป่าวประกาศอันสดใหม่” [1218]

โดยการมายังพระวิหารและการชำระมัน พระเยซูก็ทำการอ้างเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์อีกครั้ง หนึ่ง (เปรียบเทียบ [มลก. 3:1-4](#)) อย่างไรก็ตาม การปฏิเสธของชนชาติถึงพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ก็กลับล้างการชำระพระวิหารและขัดขวางความสำเร็จแห่งพระพรที่ตามหลังการชำระ ([มลก. 3:5-6](#)) สุดท้ายแล้วคำเผยพระวจนะนี้จะพบความสำเร็จเมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมาครั้งที่สอง

“เมื่อเราเปรียบเทียบการบันทึกสามที่เหล่านี้ [เกี่ยวกับสัปดาห์สุดท้ายของ พระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม] ในมัทธิว [21:12-13] มาระโก [11:11] และลูกา [19:21-24, 47-48] มันก็ชัดเจนที่ว่าสิ่งเหล่านั้นบันทึกการเข้าที่แตกต่างกัน สามครั้ง และข้าพเจ้าเชื่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม ในสามวันที่ติดต่อกัน [วันเสาร์ วันอาทิตย์และวันจันทร์] และในบทบาทที่ ติดต่อกัน คือในฐานะปุโรหิต ในฐานะกษัตริย์ ในฐานะผู้เผยพระวจนะ” [1219]

21:14 นี่เป็นการอ้างอิงสุดท้ายถึงพันธกิจการรักษาของพระเยซูในพระกิตติคุณมัทธิว การรักษานี้บาง ที่ได้เกิดขึ้นในลานของคนต่างชาติ “คนตาบอดและคนง่อย” เหล่านี้บางคนไม่สามารถเข้าร่วม ในกิจกรรมการนมัสการ ณ พระวิหารได้อย่างเต็มที่ (เปรียบเทียบ [2 ซมอ. 5:6-8](#) ที่ที่ดาวิดได้ กั้นคนตาบอดและคนง่อยออกไป) อย่างไรก็ตาม พระเยซูได้ทำให้มันเป็นไปได้สำหรับพวกเขา

ที่จะทำอย่างนั้นโดยการรักษาพวกเขา (เปรียบเทียบ กจ. 3:2) ดังนั้นพระเยซูชำระทั้งพระวิหาร และบรรดาผู้ที่ได้มายังพระวิหาร ผู้หนึ่งที่ใหญ่กว่าพระวิหารได้มาถึง (12:6) ภายหลังพวกเขาเห็นว่าที่จะชักถามถึงสิทธิอำนาจของพระองค์ที่จะทำการชำระนี้ (ข้อ 23)

21:15-16

การตอบสนองอันเป็นที่นิยมต่อการกระทำของพระเยซูได้ช่วยพวกเขาหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์มากขึ้น สิ่งที่มีศรัทธาต่างๆที่พระเยซูทำก็มีความหมายโดยนัยเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และผู้คนได้ตระหนักถึงสิ่งนี้

พระเยซูแนะนำ [สดุดี 8:2](#) ซึ่งเป็นการอ้างอิงที่มีการว่ากล่าว แน่แน่นอนว่าผู้เชื่อชาวฮีบรูเหล่านี้ในภาคพันธสัญญาเดิมควรได้เห็นความหมายโดยนัยเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์เกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูกำลังทำและได้ยืนยันคำที่ผู้คนใช้ขณะที่พวกเขาตอบสนองต่อพระองค์ (เปรียบเทียบ 12:3; 19:4; 21:42; 22:31) สดุดีนี้บรรยายถึง “การสรรเสริญ” ที่ผู้คนแม้กระทั่ง “เด็ก” เล็กๆจะให้แด่พระเจ้าสำหรับสภาพต่างๆที่จะมีอยู่ทั่วระหว่างแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ บรรดาแม่ทางตะวันออกไกลบ่อยครั้งให้นมทารกของพวกเขายาวนานหลังจากที่ถูกๆของพวกเขาเรียนรู้ที่จะพูด บางครั้งยาวนานถึงสามปีหลังจากการกำเนิดของพวกเขา

การว่ากล่าวของพระเยซูก็เตรียมพื้นฐานสำหรับการสรรเสริญเรื่อยไปของเด็กเล็กๆ และกำจัดการวิจารณ์ของพวกเขาอย่างชั่วคราว มันป่าวประกาศถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์อีกด้วย เนื่องจากว่าพระเยซูยอมรับการสรรเสริญที่ถูกสงวนไว้สำหรับพระเจ้าเท่านั้น ยิ่งกว่านั้น มันสนับสนุนความจริงที่ว่าคนถ่อมใจและคนที่เหมือนเด็กบ่อยครั้งก็รับรู้ความจริงฝ่ายวิญญาณอย่างชัดเจนมากกว่าคนที่ชั่วชอง แม้ว่าบ่อยครั้งแล้วพวกเขาไม่ได้ตระหนักถึงความสำคัญเต็มทีของมัน (เปรียบเทียบ 19:13-15)

“พวกนักปราชญ์’ (2:1) และ ‘นายร้อย’ (8:5) ทำหน้าที่เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามสำหรับอิสราเอล คือ ความเชื่อของคนต่างชาติเหล่านี้ตรงกันข้ามกับความไม่เชื่อของอิสราเอล (2:1-12; 8:5-13) ‘คนตาบอดสองคน’ (9:27) ‘หญิงชาวคานาอัน’ (15:22) ‘คนตาบอดสองคน’ (20:30) “เด็กเล็กๆ” ในพระวิหาร (21:15) ทำหน้าที่เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามสำหรับอิสราเอลเช่นกัน ‘คน’ เหล่านี้เห็น

และกล่าวยอมรับสิ่งที่อิสราเอลไม่สามารถเห็นและกล่าวยอมรับได้ นั่นคือ พระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ที่มาจากพงศ์พันธุ์ดาวิดของพวกเขา”[1220]

21:17 การถอนตัวของพระเยซูไปยัง “หมู่บ้านเบธานี” แต่ละเย็นระหว่างเทศกาลก็เพื่อเหตุผลทางปฏิบัติต่างๆ กรุงเยรูซาเล็มเต็มไปด้วยผู้เดินทาง และพระเยซูมีเพื่อนรักในหมู่บ้านเบธานีคือ มารีย์ มารธาและลาซารัส

ค. การปฏิเสศกษัตริย์ของอิสราเอล 21:18—22:46

ส่วนนี้ของพระกิตติคุณมัทธิวนำเสนอการปฏิเสศที่เป็นทางการของอิสราเอลต่อพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พระเยซูได้ทำการนำเสนอที่เป็นทางการเกี่ยวกับพระองค์เองแก่ประชาชนและพวกผู้นำของประเทศในเมืองหลวงของพระเมสสิยาห์พร้อมกับการเสด็จเข้ากรุงที่มีชัยของพระองค์ (21:1-17) การปฏิเสศพระเยซูเริ่มแรกได้เกิดขึ้นในกาลิลีแถบชนบท (บทที่ 12) ตอนนี้มัทธิวนำที่การตอบสนองของอิสราเอล[1221]

1. หมายสำคัญแห่งการปฏิเสศอิสราเอลของพระเยซู 21:18-22 (เปรียบเทียบ มก. 11:12-14, 19-25; ลก. 21:37-38)

การเสด็จเข้ากรุงที่มีชัยได้เกิดขึ้นในวันจันทร์ การสาปต้นไม้เดื่อได้เกิดขึ้นในวันอังคาร และการอ้างอิงของสาวกถึงการเหี่ยวแห้งของมันก็ติดตามมาในวันพุธ (เปรียบเทียบ มก. 11:1-14).[1222]

21:18-19 พระเยซูผ่าน “ต้นมะเดื่อต้นเดียว” ที่ใดที่หนึ่งระหว่างหมู่บ้านเบธานีและกรุงเยรูซาเล็ม

“ใบมะเดื่อปรากฏประมาณเวลาเดียวกันกับผลหรือหลังจากนั้นเล็กน้อย [ตามปกติในเดือนเมษายน] ผลมะเดื่อสีเขียวก็กินได้ แม้ว่าไม่ใช้อย่างเพียงพอที่จะกินจนกว่าเดือนมิถุนายน ดังนั้น ตามปกติใบก็ชี้ไปยังการคาดหวังถึงผลแม้ว่าไม่ได้สุกเต็มที่ อย่างไรก็ตาม บางครั้งผลมะเดื่อสีเขียวห่อและไม่มีเหลืออะไรไว้ยกเว้นใบ”[1223]

“นอกจาก ใบ” บนต้นมะเดื่อนี้บ่งบอกว่ามันได้ออกผล เนื่องจากว่าต้นมะเดื่อออกผลก่อนใบออกมา แต่มันไม่ออกผล พระเยซูเห็นโอกาสที่จะสอนพวกสาวกของพระองค์ถึงความจริงซึ่ง

ใช้ต้นไม้เป็นตัวอย่างที่เป็นอุทาหรณ์ พระองค์สาปต้นไม้เพื่อจะสอนบทเรียนแก่พวกเขา ไม่ใช่เพราะว่ามันล้มเหลวที่จะเกิดผล

นักตีความส่วนใหญ่ของส่วนนี้ได้เห็นการสาปต้นไม้ของพระเยซูว่าเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับบริบทนั้น คือ การชำระพระวิหารและการประณามของพระเยซูต่อพวกผู้นำของอิสราเอล หลายคนเห็น “ต้นไม้” เป็นสัญลักษณ์ของ *ชนชาติอิสราเอลทั้งหมด* ที่ไม่เกิดผลแห่งการกลับใจใหม่ (เปรียบเทียบ [ยรม. 8:13](#); [ฮชย. 9:10, 16](#); [ลก. 13:6-9](#)).^[1224] ปัญหาที่มีกับมุมมองนี้ก็คือว่าพระเยซูไม่ได้ละทิ้งอิสราเอลเป็นนิตย์สำหรับการปฏิเสธพระองค์ (รม. 11)

มุมมองที่คล้ายกันก็ถือว่าต้นไม้เป็นการแสดงถึง *ชนรุ่นของคนยิวที่ได้ปฏิเสธพระเยซู* ^[1225] พระเจ้าจะพิพากษาพวกเขาโดยการยับยั้งแผ่นดินสวรรค์ไว้จากพวกเขา นี่เป็นมุมมองที่ดีที่สุดจากมุมมองของข้าพเจ้า

มุมมองที่สามก็คือว่าต้นไม้อธิบายถึง *ส่วนหนึ่งภายในชนรุ่นของคนยิวของพระเยซู* นั่นคือพวกหน้าซื่อใจคด ภายในประเทศผู้ได้ทำการแสดงถึงการเกิดผลแต่ไม่ได้เกิดผล (เปรียบเทียบ 6:2, 5, 16; 7:5; 15:7; 22:18; 23:1-39).^[1226] พวกเขาเป็นหมันฝ่ายวิญญาณ คนเหล่านี้เป็นพวกพ้อค้ำและพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมจารย์ แต่ไม่ใช่เด็กเล็กๆ หรือคนตาบอดและคนง่อย อย่างไรก็ตาม พระเยซูสาปทั้งต้นและทั้งประเทศ ไม่ใช่แค่ส่วนต่างๆ ในมันที่พิสูจน์ว่าไม่เกิดผล

แนวคิดที่ว่าพระเยซูสาปต้นไม้ที่ไม่มีประโยชน์ไม่ใช่เนื่องจากความผิดของมันเองก็รับกวนบางคน อย่างไรก็ตาม พระองค์ขับผีออกจากคนและเข้าไปสู่สุกรที่จมน้ำทะเลอีกด้วย (8:28-34) นี่แสดงถึงความสงสารของพระเยซูที่มีต่อผู้คนอย่างแท้จริงอย่างที่แตกต่างจากรูปแบบชีวิตของสัตว์และพืช มนุษย์เป็นการทรงสร้างพิเศษของพระเจ้า และการตระหนักของพระเยซูถึงรูปแบบชีวิตที่เหนือกว่านี้แสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ได้ถือว่าทุกชีวิตมีค่าเท่าเทียมกัน ในการถูกทำลายของสุกร พระเยซูเตือนผู้คนถึงอำนาจที่ทำลายของซาตาน ในการสาปต้นไม้ พระองค์เตือนพวกเขาถึงการพิพากษาของพระเจ้าสำหรับการขาดผล (เปรียบเทียบ 3:8, 10; 7:16-20; 12:33; 13:8)

“หนึ่งในภาพของภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้าเหนือ
อิสราเอลคือภาพของแผ่นดินที่ไม่สามารถเกิดผลมะเดื่อได้ (ยรม. 8:13; มคา.
7:1-6)”[1227]

21:20-22

มาระโกแยกการสาปต้นไม้จากกรณีการค้นพบของพวกสาวกที่ว่ามันได้เหี่ยวแห้งไปอีกวันหนึ่ง
(มก. 11:13, 20) มัทธิวเพียงแค่ว่ารวมทั้งสองเหตุการณ์ไปสู่เรื่องราวเดียวโดยปราศจากการกล่าว
สิ่งใดๆที่จะทำให้การรายงานของมาระโกเข้ากันไม่ได้

การตอบสนองของพระเยซูได้นำให้นักอรรถาธิบายบางคนที่จะสรุปว่า สิ่งที่พระองค์สอนด้วย
การสาปต้นไม้คือความสำคัญของความเชื่อ ไม่ใช่การพิพากษาของพระเจ้าเหนืออิสราเอล
[1228] อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ต่อข้าพเจ้าเมื่อพิจารณาถึงบริบทที่มาก่อน
และการแสดงสัญลักษณ์ถึงต้นไม้สำหรับข้าพเจ้าแล้วดูเหมือนว่าพระเยซูสอนบทเรียนทั้ง
สอง การประหลาดใจของพวกสาวกที่ว่าต้นไม้ได้เหี่ยวแห้งไปก็ได้นำให้พระเยซูที่จะให้
ความคิดเห็นต่อบทเรียนนั้น ไม่ใช่ต่ออีกบทเรียนหนึ่ง พระองค์ใช้การอัศจรรย์นั้นที่จะสอน
พวกเขาถึงบทเรียนในเรื่องอำนาจของการอธิษฐานที่เชื่อ

พระเยซูใช้ความเชื่อในพระเจ้า เมื่อพระองค์สาปต้นไม้ นั่น พระเจ้าได้ให้รางวัลแก่การวางใจ
ของพระเยซูโดยการทำให้ต้นไม้ตายไป พระเยซูชี้ให้เห็นว่าการวางใจในพระเจ้าสามารถมี
ผลลัพธ์ที่อัศจรรย์ได้ การเปรียบเทียบที่เกินจริงของการสั่งให้ “ภูเขา...ไปที่ทะเล” ก็เป็นสิ่ง
นั้นที่พระองค์ได้ใช้มาก่อนเพื่อจะอธิบายถึงอำนาจของความเชื่อ (17:20) ที่นั่นประเด็นของ
พระองค์ก็คือว่า แม้กระทั่งความเชื่อที่เล็กน้อยก็สามารถบรรลุการกระทำที่ยิ่งใหญ่ต่างๆได้

ที่นี้ประเด็นของพระเยซูก็คือว่า พวกสาวกของพระองค์ควรเชื่อ (“มีความเชื่อ” ใน) พระเจ้า
แทนที่จะไม่เชื่อพระองค์ พวกสาวกได้สังเกตผู้สงสัยหลายคนในบรรดาผู้ที่ไม่ได้เชื่อว่า
พระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ โดยไม่คำนึงถึงหลักฐานที่พระเจ้าได้ให้แก่พวกเขาและพวกเขาเอง
ได้ปล้ำสู้กับความสงสัย พระเยซูก็กระตุ้นให้พวกเขาที่จะมีความมั่นใจเต็มที่ในพระองค์ใน
ฐานะพระเมสสิยาห์ พร้อมกับพระสัญญาที่ว่า ความเชื่อประเภท นั้น สามารถบรรลุการกระทำ
ที่เหนือธรรมชาติต่างๆได้ (เปรียบเทียบ กจ. 3:6-7).[1229]

“... ความเชื่อในภาคพันธสัญญาใหม่ไม่เคยถูกลดไปสู่การบังคับตนเองที่จะ ‘เชื่อ’ สิ่งที่เขาไม่ได้เชื่ออย่างแท้จริง ตรงกันข้าม มันเชื่อมโยงกับการวางใจแท้ในพระเจ้าและการเชื่อฟังและการหยั่งรู้ถึงน้ำพระทัยของพระองค์...”

[1230]

พระเยซูอาจได้สอนบทเรียนที่ลึกมากขึ้นพร้อมกับการอ้างอิงของพระองค์ถึงภูเขาที่ถูกโยนไปในทะเล ภูเขาในพระคัมภีร์บางครั้งแสดงถึงอาณาจักร (สดด. 30:7; อสย. 2:2; 41:15; ยรม. 51:25; ดนล. 2:35, 44; เปรียบเทียบ วจ. 8:8; 16:20; 17:9) ในทำนองเดียวกันทะเลมีความหมายเชิงการเปรียบเทียบถึงประชาชาติที่เป็นต่างชาติ (ฉธบ. 33:19; สดด. 72:8; 114:3, 5; อสย. 11:11; 60:5) บางทีด้วยตัวอย่างประกอบนี้ พระเยซูกำลังคาดหวังการมาของแผ่นดินของพระองค์ที่จะทำลายการปกครองของโลกต่างชาติ (เปรียบเทียบ 6:10; ดนล. 2:44-45)

ข้อ 22 ทักท้วงสิ่งที่พระเยซูได้สอนในที่อื่นเกี่ยวกับการอธิษฐาน นั่นคือ พระเจ้าจะให้ตามคำขอเรื่องต่างๆของประชากรของพระองค์ เมื่อสิ่งเหล่านั้นสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระองค์ (6:9-13; 7:7-11; เปรียบเทียบ ยน. 14:13-14; 15:16; 16:23-24; 1 ยน. 5:14-15) ประเด็นของพระองค์ก็คือว่าเมื่อเราอธิษฐาน เราควรเชื่อว่าพระเจ้า สามารถ ทำสิ่งใดก็ตามที่เราอธิษฐานได้ และที่ว่าพระองค์ จะ ทำสิ่งที่สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาว่าจะทำ[1231]

2. การปฏิเสธโดยพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ 21:23—22:14 (เปรียบเทียบ มก. 11:27—12:12; ลก. 20:1-19)

การสาปต้นมะเดื่อเกิดขึ้นขณะที่พระเยซูและพวกสาวกเดินจากหมู่บ้านเบธานีไปยังกรุงเยรูซาเล็มในวันอังคาร การอุทานของพวกสาวกเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่เหี่ยวแห้งไปและบทเรียนของพระเยซูก็ตามมาในวันพุธ พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ก็เข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มที่ที่การเผชิญหน้ากับสามกลุ่มปะทุขึ้นในลานพระวิหารในวันนั้น

ประเด็นของสิทธิอำนาจ 21:23-27

พวกผู้นำทางศาสนาของอิสราเอลเข้าหาพระเยซู ขอให้พระองค์แสดงหลักฐานอ้างอิงของพระองค์แก่พวกเขาที่ ให้สิทธิอำนาจแก่พระองค์ที่จะขัดขวางการซื้อและการขายในบริเวณพระวิหารและที่จะรักษาผู้คน

“สองเหตุการณ์เกี่ยวกับสิทธิอำนาจ (21:23-27 และ 22:41-46) ทำหน้าที่เป็น ‘ที่ตั้งหนังสือ’ ต่อ คำอุปมาสามเรื่อง (21:28—22:14) และการสนทนาแบบโต้เถียงกับพวกฟาริสีและพวกเฮโรด สะดูสีและพวกฟาริสี (22:15-40)”[\[1232\]](#)

21:23 พระเยซูสอนในลาน “พระวิหาร” หรือบางทีได้หนึ่งในแนวเสาระเบียงที่ล้อมรอบมัน “พวก หัวหน้าปุโรหิต” เป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงในพระวิหาร ณ เวลานี้ในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล เจ้าหน้าที่โรมันได้แต่งตั้งพวกผู้นำเหล่านี้ (เปรียบเทียบ 2:4) พวกเขาจัดตั้งส่วนหนึ่งของสภา แซนเฮดริน ซึ่งเป็นสภาที่ปกครองในลัทธิยิว เป็นที่ชัดเจนว่า “พวกผู้ใหญ่” ไม่ใช่ปุโรหิตผู้เป็น ตัวแทนของครอบครัวที่เป็นผู้นำในอิสราเอล พวกเขาเป็นตัวแทนของสภาแซนเฮดรินอีกด้วย [\[1233\]](#) มัทธีวบรรยายถึงคนเหล่านี้ในแง่ของสถานะของพวกเขาไม่ใช่การเข้าร่วมพรรคของ พวกเขา ประเด็นของท่านก็คือว่าคนเหล่านี้เป็นผู้ในระดับสูงของอิสราเอล

พวกเขาสอบถามเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซูที่จะจับไล่ผู้แลกเงินและพ่อค้า รักษาคน เจ็บป่วยและสอนผู้คน พวกเขาเป็นผู้คนที่มีสิทธิอำนาจที่จะควบคุมสิ่งที่เกิดขึ้นในบริเวณ พระวิหาร สิทธิอำนาจ (คำกรีก *เฮกซุสียา*) คือสิทธิและอำนาจที่ไปพร้อมกับสิทธิ์ที่จะทำบาง สิ่ง [\[1234\]](#) พวกเขาต้องการที่จะรู้ “สิทธิอำนาจอะไร” ที่พระเยซูมี และ “ใคร” ได้ให้ “สิทธิ อำนาจนี้” แก่พระองค์ ที่จะทำสิ่งที่พระองค์ได้ทำเนื่องจากว่าพวกเขาไม่ได้ทำ ความใช้ได้ของ สิทธิอำนาจของพระเยซูขึ้นอยู่กับแหล่งของมัน [\[1235\]](#) คำถามของพวกเขาบ่งชี้ถึงการต่อต้าน ของพวกเขาต่อสิ่งที่พระองค์ได้ทำ

“... ณ สมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ไม่มีใครคงได้เสียด่างมีสิทธิ อำนาจที่จะสอนโดยปราศจากการอนุญาตของรับบี ‘ใครให้สิทธิอำนาจ นี้แก่ท่านที่จะทำสิ่งเหล่านี้?’ ดูเหมือนจะชี้ไปยังการโต้แย้งของพวกเขาที่ว่า อำนาจที่พระเยซูใช้ถูกมอบหมายแก่พระองค์โดยเบเอลเซบูล”[\[1236\]](#)

“ประเด็นที่แท้จริงในพระคัมภีร์ตอนนี้ไม่เกี่ยวข้องกับข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซูแต่เกี่ยวข้องกับความไม่เชื่อและการไม่รับของพวกผู้นำชาวยิว พวกเขาารู้ดีพอว่าพระเยซูคงได้อำนาจจากพระเจ้าสำหรับการทำสิ่งต่างๆของพระองค์ในบริเวณพระวิหาร ดังนั้นคำถามของพวกเขาไม่ได้สะท้อนถึงความเปิดเผยที่อยาก رؤ้อากเห็น แต่สะท้อนถึงการปฏิเสธที่ได้ตั้งไว้แล้วต่อพระเยซูและความพยายามที่จะได้รับหลักฐานที่สามารถถูกใช้ต่อต้านพระองค์ในภายหลังได้”[1237]

21:24-26

พระเยซูตอบสนองต่อคำถามของพวกเขาด้วยหนึ่งในคำถามของพระองค์เอง นี่เป็นกลวิธีโต้แย้งของรับบีโดยทั่วไป (เปรียบเทียบ 15:3; 22:20).[1238] โดยการอ้างอิงถึงบัญญัติของยอห์น พระเยซูหมายถึงทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับบัญญัติของท่าน คือ เนื้อหาและพันธกิจทั้งสิ้นของท่าน เนื่องจากว่ายอห์นเป็นผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเยซู การตอบสนองของพวกผู้นำต่อพันธกิจของยอห์นจะตอบคำถามของพวกเขาเองเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซู ถ้าพวกเขาตอบว่าพันธกิจของยอห์นมาจากสวรรค์ พวกเขาคงได้ยอมรับว่าพระเยซูรับสิทธิอำนาจของพระองค์มาจากพระเจ้า เนื่องจากว่านั่นคือสิ่งที่ยอห์นป่าวประกาศ[1239]

แต่ถ้าพวกเขาตอบว่าพันธกิจของยอห์นมาจากมนุษย์ ขาดการรับรองของพระเจ้า พวกเขาก็รู้ว่าผู้คนจะต่อต้านพวกเขา เพราะว่ามีคนถือว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะที่มาจากพระเจ้า พวกผู้นำปฏิเสธที่จะอุทิศพวกเขาเอง รู้ว่าอะไรก็ตามที่พวกเขากล่าวจะนำผลลัพธ์ที่แย่มากมายพวกเขาต้องการที่จะหลีกเลี่ยงการเสียน้ำ

เอดเดอร์ไทม์เขียนว่าวงล้อมของพระวิหารสามารถจุคนได้มากเท่ากับ 210,000 คนในเวลาเดียวกัน นี่เป็นความจุประมาณสองเท่าของสนามกีฬาในกรุงโรม[1240] ระหว่างเทศกาลปีศาจจำนวนคนที่ใกล้เคียงกับจำนวนนี้ก็ปรากฏ ดังนั้นพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่คงได้รู้สึกหวาดกลัวโดยมหาชน

ผู้แสวงหาที่จริงใจคนใดก็ตามท่ามกลางพวกผู้นำนั้นคงได้เข้าใจและยอมรับคำตอบของพระเยซูต่อคำถามของพวกผู้นำ อย่างไรก็ตาม ผู้นำส่วนใหญ่ต้องการที่จะขจัดพระเยซูจากการ

ที่ได้ปฏิเสธพระองค์ก่อนหน้านี้ ด้วยคำถามของพระองค์ พระเยซูชี้ให้เห็นว่าการปฏิเสธของ พวกเขาต่อพระองค์เกิดจากการปฏิเสธก่อนหน้านี้ต่อยอห์น

21:27

การพูดคำคมของพวกผู้นำให้เหตุผลแก่พระเยซูที่จะปฏิเสธพวกเขาจากคำตอบโดยตรงโดย ปราศจากการเสียน้ำ ทำไมพระองค์ไม่ได้ให้สักหนึ่งคำตอบแก่พวกเขา? พวกเขาได้ปฏิเสธ การเปิดเผยเริ่มแรกทางยอห์น จากการที่ได้ปฏิเสธการเปิดเผยนั้น พวกเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะขอมาก ขึ้น พวกเขาไร้ความสามารถที่จะตัดสินสิทธิอำนาจของพระเยซู เนื่องจากว่าพวกเขาเข้าใจภาค พันธสัญญาเดิมผิดไปและปฏิเสธพันธกิจของยอห์น นั่นน่าสลดใจ เนื่องจากว่า คนเหล่านี้เป็น ผู้ที่ถูกกล่าวหาด้วยการประเมินการอ้างของบรรดาผู้ที่กล่าวว่าพวกเขาพูดเพื่อพระเจ้า พวกเขา เป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณที่ไร้ประสิทธิภาพเพราะว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะตัดสินอย่างยุติธรรม [1241]

“คำตอบที่แยบยลต่างๆของพระเยซูต่อการทำทนายของพวกผู้นำทางศาสนา เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระองค์ก็ดำเนินไปหลายบทแม้กระทั่งหลังจากมันดู เหมือนว่าพระองค์ได้หยุด โดยปราศจากการอ่านต่อไป คนหนึ่งจะพลาด คำตอบต่างๆที่พระเยซูให้อย่างแท้จริง นั่นคือ พระองค์เป็นพระบุตรของ พระบิดา และที่ว่าพระองค์แสดงสิทธิอำนาจของพระองค์อย่างเด็ดขาดเมื่อถูก ทำทนายให้โต้แย้ง โดยบรรดาผู้ที่ถือว่าพวกเขาเองเป็นผู้ที่มีสิทธิอำนาจ” [1242]

มัทธิวใช้การเผชิญหน้านี้ต่อสิทธิอำนาจของพระเยซูเพื่อจะแนะนำคำอุปมาสามเรื่อง โดยพื้นฐานแล้ว ท่านใช้ เหตุการณ์ต่างๆที่จะแนะนำคำสอนในพระกิตติคุณนี้ คำอุปมาทั้งสามเรื่องกล่าวถึงพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ คำอุปมาเหล่านี้จะจดจ่อที่ความล้มเหลวของพวกเขาที่จะตอบสนองต่อการทรงเรียกของพระเจ้า และผลลัพธ์ ต่างๆของความล้มเหลวนี้สำหรับอนาคตของคนอิสราเอล

คำอุปมาเรื่องบุตรชายสองคน 21:28-32

คำอุปมาแรกนี้ประณามความประพฤติของพวกผู้นำเหล่านี้ มันแสดงให้เห็นว่าพวกเขาประณามพวกเขาเองโดย การตัดสินพระเยซูอย่างที่ว่าพวกเขาได้ตัดสิน

21:28 เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูเข้าสู่คำอุปมานี้ทันที คำถามแบบอาร์มภพของพระองค์ซึ่งพิเศษในมัทธิวก็นำเนินการสนทนาแบบรับบีต่อไป บุตร “คนแรก” เป็นบุตรคนโตจากทั้งสองคน (ข้อ 30) อีกครั้งหนึ่ง “สวนองุ่น” อ้างอิงถึงอิสราเอลเมื่อพิจารณาถึงการไร้ของภาคพันธสัญญาเดิม (เปรียบเทียบ 20:1-15)

21:29-31 ตัวบทกรีกโบราณของข้อเหล่านี้มีการแปรผันต่างๆที่ได้ส่งผลต่อการแปลที่แตกต่างกัน ฉบับแปล NASB (แก้ไขเมื่อ ค.ศ. 1971) มีบุตรคนโตที่กล่าวว่าไปแต่ไม่ได้ทำอะไร บุตรคนเล็กกล่าวว่าไม่ไปแต่กลับใจและไป บุตรคนเล็กทำตามความตั้งใจของบิดา ฉบับแปล NIV มีบุตรคนโตที่กล่าวว่าไม่ไปแต่จากนั้นก็กลับใจและไป บุตรคนเล็กกล่าวว่าไปแต่ไม่ไป บุตรคนโตทำตามความตั้งใจของบิดา บางทีการตีความของคำอุปมานี้ได้มีอิทธิพลต่อบรรดาผู้คัดลอกเริ่มแรก การอ่านที่คิดว่าดูเหมือนว่าจะเป็นการอ่านที่ถูกนำเสนอในฉบับแปล NASB.[1243]

นี่เป็นครั้งแรกที่พระเยซูประยุกต์ใช้หนึ่งในคำอุปมาของพระองค์กับพวกผู้นำของอิสราเอลโดยตรง (ข้อ 31) พระองค์แนะนำการประยุกต์ใช้นี้ด้วยบทนำที่จริงจังตามปกติของพระองค์ (เปรียบเทียบ 5:16; และข้ออื่นๆ) ทั้งฉบับแปล NASB และฉบับแปล NIV ได้แปลคำกริยาสุดท้ายในประโยคนี้ไม่ดีพอ คำกริยากรีก *προσελθω* (“เข้าไปใน...ก่อน” หรือ “เข้าไป...ล่วงหน้า”) ที่นี้หมายถึง “เข้าไปแทนที่”[1244]

“พวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณี” เป็นเศษของสังคมชาวยิว อย่างไม่สงสัยแล้ว พระเยซูทำให้ผู้ฟังของพระองค์ตกใจเมื่อพระองค์กล่าวข้อความนี้ เศษของสังคมแม้ว่าเริ่มแรกนั้นก็กล่าวว่า “ไม่” ต่อพระเจ้า ก็กลับใจใหม่ ณ การประกาศของยอห์นและพระเยซู และดังนั้นก็ได้ทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 8:11-12) ดังนั้นคนเหล่านี้จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า (โดยการเป็นขึ้นจากตาย) อย่างไรก็ตาม พวกผู้นำทางศาสนายืนยันความเต็มใจของพวกเขาที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่ปฏิเสธที่จะทำอย่างนั้น โดยการปฏิเสธพระเยซู พวกเขาจะไม่เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า

จงสังเกตว่าพระเยซูบรรยายถึงทั้งสองกลุ่มว่าเป็น “บุตรชาย” ของบิดาในคำอุปมานี้ คนยิวทั้งหมดคือบรรดาผู้ที่มีตำแหน่งอันมีสิทธิพิเศษและบรรดาผู้ที่ไม่มียิวขึ้นชมการเป็น “บุตร” ของพระเจ้าในแง่ที่ว่าพระเจ้าได้เลือกอิสราเอลในฐานะ “บุตร” ของพระองค์ (เปรียบเทียบ ฮชย.

[11:1](#)) พวกผู้นำยังสามารถเชื่อในพระเยซูและเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าได้ ความรอดส่วนบุคคลยังเป็นไปได้ แม้ว่าการปฏิเสธระดับประเทศนั้นหนักแน่น

21:32 ข้อนี้เชื่อมโยงคำอุปมาเข้ากับถ้อยคำแต่ก่อนของพระเยซูเกี่ยวกับการตอบสนองของผู้นำต่อ ยอห์นและสิทธิอำนาจของพระองค์ (ข้อ 23-27) ยอห์นได้มาประกาศสิ่งที่ถูกต้อง คือ “วิถีทางของความชอบธรรม” พวกผู้นำของอิสราเอลยังไม่ได้ตอบสนองต่อข่าวสารของท่านในเชิงบวก แม้กระทั่งการกลับใจใหม่ของพวกเขาเมื่อที่ถูกดูถูกมากที่สุดของอิสราเอลก็ไม่ได้เปลี่ยนใจของพวกเขา มันควรได้เปลี่ยนใจ

คำอุปมาเรื่องคนเช่าสวนที่ชั่วร้าย 21:33-46

พระเยซูดำเนินการที่จะเล่าคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งทันที ลูกาเขียนว่าพระเยซูกล่าวคำอุปมาต่อฝูงชนในลานพระวิหาร ([ลก. 20:9](#)) พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ก็ฟังต่อไป (ข้อ 45-46)

“คำอุปมานี้เป็นหนึ่งในคำอุปมาที่สำคัญที่สุดซึ่งพระเยซูเล่า เพราะว่ามันอธิบายคร่าวๆถึงประวัติศาสตร์ของการตอบสนองของพวกผู้นำต่อพระเยซู นี่คือการณ์ของคำอุปมาที่มีลักษณะเชิงการเปรียบเทียบที่ชัดเจน เนื่องจากว่าทุกขั้นตอนในเรื่องราวนี้มีความสอดคล้องในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล”[\[1245\]](#)

21:33-34 พระเยซูพาดพิงถึง [อิสยาห์ 5:1-7](#) และ [สดุดี 80:8-16](#) ที่ที่ “สวนองุ่น” คือ อิสราเอลและ “เจ้าของที่ดิน” คือ พระเจ้า การดูแลที่เจ้าของที่ดินมีกับสวนองุ่นของเขาแสดงถึงความห่วงใยของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอล เขามีสิทธิ์ที่จะคาดหวังว่ามันจะเป็นสวนองุ่นที่เกิดผลและเกิดผลมาก คนเช่า (“คนปลูกองุ่น”) ผู้ซึ่งเจ้าของที่ดินมอบหมายสวนองุ่นให้แสดงถึงพวกผู้นำของอิสราเอล “ฤดูเก็บพืชผล” (ตามตัวอักษรคือฤดูผลไม้) แสดงถึงเวลาเมื่อพระเจ้าจะคาดหวังที่จะได้รับรางวัลบางอย่างสำหรับการลงทุนของพระองค์ในอิสราเอล “บรรดาทาส” (คำกรีก *ดูลอย*) เป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้าซึ่งก็คือพวกผู้เผยพระวจนะ ในสังคมของพระเยซู พวกทาสก็ไม่จำเป็นที่จะอยู่ในระดับทางสังคมที่ต่ำต้อย พวกเขาหลายคนมีตำแหน่งที่สำคัญในบ้านของเจ้าของของพวกเขา[\[1246\]](#)

21:35-37 พวกผู้นำของอิสราเอลได้เจียยติและฆ่าผู้เผยพระวจนะมากมาย (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 18:4, 13; 22:24; 2 พศด. 24:21-22; ยรม. 20:1-2; 26:20-23; 37:15) การส่ง “บุตรชาย” ของเขาไปอาจูดเหมือนสะเพร่าเมื่อพิจารณาถึงอุปนิสัยแต่ก่อนของคนเช่า[1247] อย่างไรก็ตาม การกระทำนี้แสดงถึงความอดทนของเจ้าของที่ดินและความหวังของเขาที่ว่าคนเช่าจะตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อตัวแทนที่มีสิทธิอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

“ความตรงกันข้ามก็อยู่ระหว่างสิ่งที่มนุษย์จะทำและสิ่งที่พระเจ้าได้ทำ”[1248]

21:38-40 พวกผู้นำของอิสราเอลไม่ได้ปฏิเสธพระเยซูเพราะว่ามันไม่ชัดเจนว่าพระองค์เป็นใคร แต่เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ (23:37) พระเยซูได้ป่าวประกาศแก่พวกสาวกของพระองค์ว่าพวกผู้นำชาวยิวจะฆ่าพระองค์ (16:21; 17:23; 20:18) ตอนนี้พระองค์ป่าวประกาศสิ่งนี้ต่อพวกผู้นำเองและประชาชน

21:41 ผู้ฟังที่ตอบอาจเป็นพวกผู้นำ แต่เนื่องจากว่าพระเยซูระบุผู้คิดในคำอุปมานี้อย่างชัดเจน บางทีพวกเขาเป็นประชาชนที่ยืนอยู่รอบๆ ฟังอยู่ พวกเขาคาดหวังการกระทำของพระเจ้าอย่างง่ายๆ พระองค์จะปลดพวกผู้นำและนำพวกเขาไปยังจุดจบที่น่าสังเวช จากนั้นพระเจ้าจะมอบการดูแล “สวนองุ่น” ของพระองค์แก่ “คนเช่าอื่น” ผู้จะนำผลที่น่าปรารถนามา ณ เวลากำหนดไว้ คนเหล่านี้อ้างอิงถึงพวกผู้เผยพระวจนะ พวกอัครทูตและผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้เป็นตัวแทนของพระองค์หลังจากการสิ้นพระชนม์ การคืนพระชนม์และการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู

21:42 ทุกๆครั้งที่พระเยซูกล่าวว่า “ท่านยังไม่ได้อ่านในพระคัมภีร์หรือ?” พระองค์ก็นั่นว่าพระคัมภีร์ชี้มายังพระองค์ (เปรียบเทียบ 12:3, 5; 19:4; 21:16; 22:31; มก. 12:10) ในกรณีเหล่านี้ พระองค์อ้างอิงถึงตัวบทอันเป็นที่รู้จักกันดีอีกด้วย แต่พระองค์ใช้ตัวบทเหล่านั้นในแนวทางที่ไม่ได้คาดหวังไว้ พระเยซูเปลี่ยนภาพจากสวนองุ่นไปสู่อาคาร การอ้างอิงนี้ก็มาจาก สดุดี 118:22-23 ดั้งเดิมแล้วบางทีมันบรรยายถึงดาวิดซึ่งเป็นบรรพบุรุษและต้นแบบของพระเยซู พวกผู้นำทั้งหมดของอิสราเอลรวมถึงซามูเอลและซาอูลได้ปฏิเสธดาวิดอย่างเริ่มแรก แต่พระเจ้าได้เลือกเขาและทำให้เขาเป็นศิลามุมอก (หรือ “ศิลา [หิน] หลัก”) ของประเทศ ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าได้เลือกอิสราเอล ซึ่งเป็นประเทศที่พวกผู้นำของโลกคนอื่นๆถูก อย่างไรก็ตาม

พระเจ้าจะทำให้อิสราเอลเป็นศิลาหมอกของบรรดาประชาชาติเมื่อพระองค์ได้สถาปนาแผ่นดินของพระองค์

ในทำนองเดียวกัน ในสมัยของพระเยซู พวกผู้นำของอิสราเอลได้ปฏิเสธบุตรของดาวิดหลังจากการไต่สวน (คำกรีก *อะพอด โดคิมาช โช*) แต่พระเจ้าจะทำให้พระองค์เป็นศิลาหมอก (หรือ “ศิลา [หิน] หลัก”) ของอาคารของพระองค์ ประวัติศาสตร์ของพระเยซูสรุปประวัติศาสตร์ของทั้งอิสราเอลและดาวิด พวกผู้นำทางโลกได้ปฏิเสธพระองค์ แต่พระเจ้าจะยกย่องพระองค์เหนือทุกสิ่งในที่สุด การกลับกันนี้ของจุดจบเป็นปรากฏการณ์ที่ผู้เห็นเหตุการณ์ประหลาดใจต่อมัน ขณะที่พวกเขาสังเกตมัน พระเยซูได้ทำการอ้างเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่หนักแน่นอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ตอนนี้กับพระองค์เอง

21:43

ข้อนี้ดำเนินการที่จะอธิบายถึงคำอุปมาเรื่องคนเช่าที่ชั่วร้ายต่อไป เพราะว่าพวกผู้นำได้ล้มเหลวใน “การผลิตผล” ที่พระเจ้าปรารถนาและได้ฆ่าพระบุตรของพระองค์ พระองค์จะขจัดความรับผิดชอบและสิทธิพิเศษจากพวกเขา และให้แก่ “ประเทศ” หรือ “ผู้คน” (คำกรีก *เอธเน*) อันสิ่ง queพระเจ้าได้ทำคือย้ายความรับผิดชอบสำหรับการเตรียมเพื่อแผ่นดินของพระเจ้าจาก *ผู้ไม่เชื่อ ในอิสราเอล* และมอบให้แก่กลุ่มที่แตกต่างกันไป นั่นคือ *ผู้เชื่อ ในคริสตจักร* (เปรียบเทียบ [กจ. 13:46](#); [18:5-6](#); [รม. 10:19](#); [1 ปต. 2:9](#)) ดาวิด เทอร์เนอร์ให้เหตุผลว่าบรรดาผู้ได้รับความรับผิดชอบคือส่วนที่เหลือชาวยิวที่สัตย์ซื่อซึ่งเป็นตัวแทนโดยพวกอัครทูตของพระเยซู[1249] นี่เป็นมุมมองที่คล้ายกันอย่างมากเนื่องจากว่าพวกอัครทูตของพระเยซูกลายเป็นแกนของคริสตจักร

“[มัทธิว 21:43](#) สามารถเป็นข้อไขในข้อพิสูจน์ทั้งหมดของมัทธิว”[1250]

คำศัพท์ที่ไม่ปกติ “แผ่นดินของพระเจ้า” แทนที่จะเป็นธรรมเนียมของมัทธิวคือ “แผ่นดินสวรรค์” บางทีเน้นถึงข้อเท็จจริงที่ว่าแผ่นดินเป็นของพระเจ้า ไม่ใช่ของพวกผู้นำของอิสราเอล

พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่าพระเจ้าจะขจัดแผ่นดินของพระเจ้าไปจากอิสราเอลเป็นนิรันดร์ (เปรียบเทียบ [รม. 11:26-27](#)) เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมายังโลกและสถาปนาแผ่นดินของพระองค์ขึ้น อิสราเอลจะมีที่ที่โดดเด่นที่สุดในแผ่นดินนั้น (ปฐมก. 12; 15; 2 ซมอ. 7; ยรม. 31)

“เป็นเวลารั้งแรกที่กษัตริย์กล่าวอย่างเปิดเผยและอย่างชัดเจนต่อบางคนที่อยู่นอกแควดวงของพวกสาวกเกี่ยวกับยุคใหม่ นี่เป็นหลักฐานเต็มที่ว่าแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้มาใกล้แล้วอีกต่อไป”[\[1251\]](#)

21:44 ศิลามุมอก ซึ่งเป็นศิลาส่วนบนที่อยู่บนผนังหรือกำแพงอิฐที่อยู่รอบๆอาหารที่มีหลังคาราบสามารถหรือได้กลายมาเป็นสิ่งกีดขวางต่อบางคน ในทำนองเดียวกัน คนยิวหลายคนสะดุดต่ออัตลักษณ์ของพระเยซูและพุ่งไปสู่การถูกทำลายของพวกเขา ในทำนองเดียวกัน ศิลามุมอกสามารถล้มทับบางคนที่อยู่ข้างล่างและบดขยี้เขาหรือเธอได้ สิ่งเหล่านี้เป็นการพาดพิงถึง [อิสยาห์ 8:14-15](#) และ [ดาเนียล 2:35, 44-45](#) พระเยซูเป็น “บุคคลที่อันตราย” เช่นเดียวกับตัวแทนที่เลือกสรรของพระเจ้าและผู้ครอบครองตำแหน่งที่เลือกสรรของพระเจ้าในอาคารของพระองค์ คืออิสราเอล พระเยซูอ้างถึงการเป็นผู้พิพากษา พระองค์จะบดขยี้บรรดาผู้ที่พระองค์ได้ล้มทับ

21:45-46 ความหมายของถ้อยคำของพระเยซูก็ชัดเจนต่อพวกผู้นำของอิสราเอลที่ได้ยินพระองค์ บางทีมัทธิวบรรยายว่าพวกเขาเป็น “พวกหัวหน้าปุโรหิต” ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพวกสะดูสี “และพวกฟาริสี” เพราะว่าคนเหล่านี้เป็นสองพรรคที่นำภายในลัทธิยิว ด้วยกันนั้นสองกลุ่มนี้เป็นตัวแทนของเจ้าหน้าที่ชาวยิวทั้งหมดที่ได้ต่อต้านพระเยซู

แทนที่จะกลัวพระเยซู ผู้ซึ่งพวกเขา “เข้าใจ” ว่าอ้างที่จะเป็นเครื่องมือแห่งการพิพากษาสุดท้ายของพวกเขา พวกผู้นำเหล่านี้ก็กลัวมหาชน ผู้ซึ่งอำนาจของพวกเขาเหนือพวกเขานั้นก็น้อยกว่ามาก แทนที่จะจำนนต่อพระองค์ด้วยความเชื่อ พวกเขาพยายามที่จะ “จับพระองค์” ดังนั้น พวกเขากระตุ้นสถานการณ์ที่พระเยซูได้เตือนพวกเขาถึง นั่นคือ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์โดยเจ็อมมือของพวกเขา การกระทำของพวกเขาขึ้นยันถึงการปฏิเสธของพวกเขาต่อพระเยซูและความมีเดบอดอันเป็นผลที่ตามของพวกเขา

[คำอุปมาเรื่องงานเลี้ยงในพิธีอภิเษกสมรส 22:1-14](#)

คำอุปมาสามเรื่องในชุดนี้ก็คล้ายกับสามวงกลมที่มีศูนย์กลางในขอบเขตของพวกมัน ขอบเขตของคำอุปมาเรื่อง บุตรชายสองคนล้อมรอบพวกผู้นำของอิสราเอล (21:28-32) คำอุปมาเรื่องคนเช่าที่ชั่วร้ายก็เปิดเผยถึงการขาด ความรับผิดชอบของพวกผู้นำและความผิดของพวกเขาคือคนที่ฟังเช่นเดียวกับต่อพวกผู้นำเอง (21:33-46) คำอุปมาเรื่องสุดท้ายนี้เป็นขอบเขตที่กว้างที่สุดของทั้งสาม มันประณามการดูถูกที่ซึ่งอิสราเอลทั้งหมดได้ปฏิบัติ ต่อพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา

22:1 ฉบับแก้ไขแรกของฉบับแปล NASB และ NKJV กล่าวว่า “พระเยซูตอบ” นี่เป็นแนวทาง ของมัทธิวเกี่ยวกับการแนะนำสิ่งที่พระเยซูกล่าว (เปรียบเทียบ 11:25) มันไม่ได้หมายถึงว่าสิ่งที่ พระเยซูกล่าวเป็นการตอบสนองต่อคำถามที่เจาะจงซึ่งบางคนได้ถามพระองค์ ฉบับแก้ไขใหม่ ขึ้นของฉบับแปล NASB NIV มี “กล่าว” พระเยซูตอบสนองต่อความปรารถนาต่างๆของพวก ผู้นำ (เปรียบเทียบ 21:45-46) สิ่งที่มาก่อน “พวกเขา” คือพวกผู้นำชาวยิว แต่มีคนอื่น ๆ มากมายในลานพระวิหารที่ฟังการสนทนา

22:2-3 พระเยซูกล่าวว่าแผ่นดินสวรรค์ก็คล้ายกับสิ่งที่เรื่องราวดังต่อไปนี้บรรยาย (เปรียบเทียบ 13:24, 31, 33, 44, 45, 47; 20:1) “กษัตริย์” แสดงถึงพระเจ้าพระบิดา “พระบุตรของพระองค์” เจ้าป่าว (เปรียบเทียบ 9:15; 25:1) คือพระเมสสิยาห์ “งานเลี้ยงสมรส” คือ งานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ ที่จะเกิดขึ้นในโลก ณ การเริ่มต้นของแผ่นดินของพระองค์ (8:11-12; 25:1; เปรียบเทียบ [สดด. 132:15](#); [อสย. 25:6-8](#); [65:13-14](#); [วว. 21:2](#)) อย่างเช่นในคำอุปมาก่อนหน้านี้ “พวกป่าว” (คำกรีก *κουλοισ*) ของกษัตริย์เป็นพวกผู้เผยพระวจนะของพระองค์ (21:34-36).[\[1252\]](#) พวกเขาป่าว ประกาศการมาของงานเลี้ยงและกระตุ้นให้บรรดาผู้ที่พระเจ้าได้เชิญมาคือคนยิวที่จะ ตระเตรียมเพื่องานเลี้ยงนั้น อย่างไรก็ตาม ส่วนใหญ่ของบรรดาผู้ที่ได้ยินเกี่ยวกับงานเลี้ยง ไม่ได้ตอบสนองต่อการเรียกเพื่อการตระเตรียมสำหรับงานเลี้ยง นักเขียนหลายคนได้ถือว่าการ เชิญเชิญนี้เป็นความสอดคล้องกับพันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมาและพระเยซู[\[1253\]](#)

22:4-5 ข้อเท็จจริงที่ว่ากษัตริย์ทำซ้ำการเชิญของท่านและกระตุ้นให้บรรดาผู้ที่ไม่ได้แสดงความ สนใจในการเข้าร่วมก่อนหน้านี้ก็แสดงถึงพระคุณและความสงสารของท่าน นี่เป็นการปฏิบัติที่ เป็นธรรมเนียมในวันออกไกล์โบราณ [\[1254\]](#) คำกรีกที่แปลว่า “อาหารเย็น” (*อะริสตัน*) ตามปกติอ้างอิงถึงหนึ่งในอาหารสองมื้อที่คนยิวทานแต่ละวัน ส่วนใหญ่ก็ไกล์ถึงกลางเช้า นี่

เป็นอาหารมื้อแรกของหลายมื้อที่พวกเขาจะทาน เนื่องจากว่าตามปกติงานเลี้ยงสมรสอยู่นานถึงหนึ่งสัปดาห์หรือประมาณนั้นในวันออกใกล้โบราณ (เปรียบเทียบ ข้อ 13).[\[1255\]](#)

กษัตริย์เน้นถึง การจวนเจียน ของงานเลี้ยง ขณะที่ “ท่านได้ส่ง” พวกบ่าวของท่านออกไปอีกแน่นอนว่า นี่คือน้ำที่ย่อหยันและพระเยซูได้ประกาศมาตลอดขณะที่พวกท่านกระดุนให้คนยิวที่จะพร้อมสำหรับแผ่นดินสวรรค์ นักวิชาการบางคนถือว่าการเชื่อเชื่อนี้เป็นการเชื่อเชื่อนี้ที่พวกอัครทูตออกการเชื่อเชื่อนี้หลังจากการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู ที่ได้ส่งผลต่อการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70.[\[1256\]](#)

“ข้อเท็จจริงที่สำคัญอย่างมากที่ถูกเปิดเผยในคำอุปมานี้ก็คือข้อเท็จจริงที่ว่า การเสนอของแผ่นดินสวรรค์นั้นเป็นการเสนอแท้จริง แผ่นดินสวรรค์ในความเป็นจริงทั้งหมดของมันก็เตรียมพร้อมและใกล้ตัวอย่างเช่นงานเลี้ยงของคำอุปมานั้น”[\[1257\]](#)

อย่างไรก็ตาม งานเลี้ยงสมรสไม่ใช่แผ่นดินสวรรค์ มันเป็นการฉลอง ณ การเริ่มต้นของแผ่นดินสวรรค์ ซึ่งก็คืองานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดก ([วว. 19:9](#))

ผู้คนที่พวกบ่าวของกษัตริย์ได้เชื่อเชื่อนี้ก็แสดงถึงความสนใจในทรัพย์สินของและกิจกรรมต่างๆของพวกเขามากกว่าสนใจในงานเลี้ยง ([ยน. 1:12](#)) พวกเขาปฏิเสธการเชื่อเชื่อนี้ของกษัตริย์ของพวกเขา ซึ่งเป็นทั้งเกียรติและคำสั่ง

22:6-7

บางคนจากคนเหล่านั้นที่ได้รับการเชื่อเชื่อนี้ไม่เพียงแต่ปฏิเสธการเชื่อเชื่อนี้ที่มีพระคุณ แต่ละเมิดและแม้กระทั่งฆ่าพวกบ่าวของกษัตริย์อีกด้วย เมื่อ “กริ้ว” ต่อการประพฤติของพวกเขา กษัตริย์นั้นได้ “ส่งกองทัพของท่าน” ไป “ทำลาย” “ฆาตกร” และเผา “เมืองของพวกเขา” (เปรียบเทียบ 21:38-41) การที่เมืองของพวกเขาถูกเผาโดยศัตรูก็เป็นจุดจบตามปกติของพวกเขาในตะวันออกโบราณ (เปรียบเทียบ [2 พศด. 36:19](#); [นฮม. 3:14-15](#)) ที่นี้พระเยซูบ่งบอกว่ามันจะเกิดขึ้นกับกรุงเยรูซาเล็มอีก มันได้เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 70 เมื่อที่จักรพรรดิโรมันได้พิชิตพวกกบฏชาวยิวและทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปจากปาเลสไตน์ นี่เป็นการทำนายครั้งแรกของพระเยซูเกี่ยวกับการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็ม

22:8-10

กษัตริย์ยังไม่ได้เริ่มงานเลี้ยงสมรส พระองค์ได้ส่งพวกบ่าวออกไปมากขึ้นเพื่อจะเชื่อเชิญใครก็ตามที่จะมาร่วม แยกดั้งเดิม “ไม่คู่ควร” เพราะว่าพวกเขาไม่สนใจการเชื่อเชิญของกษัตริย์ พวกเขาได้ล้มเหลวที่จะตอบสนองต่อการเชื่อเชิญของพระองค์ที่จะมาอย่างอิสระ กษัตริย์ได้ส่งพวกบ่าวของพระองค์ออกไปตาม “ถนนหลวง” (NASB คำกรีก *ทัส คิเอโกโซคัส ทัน โฮคอน* ตามตัวอักษรหมายถึง “มุมถนน” NIV สถานที่ที่ผู้คนชุมนุม) เพื่อจะเชื่อเชิญทุกคนให้ไปยังงานเลี้ยง (เปรียบเทียบ 8:11; 21:43) “พวกบ่าวจึงออกไปตามถนนต่างๆ” และ “รวบรวม” ทุกคนที่จะมาทั้ง “คนดี” หรือ “คนเลว” ในสายตาของมนุษย์ ในที่สุด “ห้องโถงงานอภิเษกสมรส” ก็เต็มไปด้วย “แขก”

“การเรียกแขกอื่นๆตอนนี้ (ยังดำเนินต่อไป) ก็แทนที่การเชื่อเชิญครั้งแรก ความจำเป็นรีบด่วนใหม่และการเตรียมก็ถูกพัฒนา และจนกว่าแขกเหล่านี้ได้รับ งานเลี้ยงก็ ถูกเลื่อน ไปยังการเสด็จมาครั้งที่สอง”[\[1258\]](#)

คนิวส่วนใหญ่ไม่คู่ควรที่จะเข้าร่วมงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ ณ การเริ่มต้นของแผ่นดินนั้น เพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธการนำเสนอที่มีพระคุณของพระเจ้าแห่งการเข้าไปโดยความเชื่อในพระบุตรของพระองค์ ดังนั้น พวกทาสของพระเจ้าจะออกไปในทั้งโลก (“ถนนทุกสาย”) เพื่อจะเชื่อเชิญคนมากมายที่จะยอมรับการเชื่อเชิญที่จะมา คือคนิว (“คนดี”) และคนต่างชาติ (“คนเลว”) เช่นกัน (28:19) พระเยซูทำนายว่าหลายคน ไม่ใช่แค่คนิวแต่คนต่างชาติอีกด้วยจะตอบสนอง ดังนั้นเมื่อแผ่นดินสวรรค์เริ่มต้น ห้องโถงงานเลี้ยงที่ยิ่งใหญ่จะเต็มอย่างที่พระเจ้าได้ตั้งใจไว้

22:11-13

“คนหนึ่ง” ผู้ไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรสก็ไม่เตรียมสำหรับงานเลี้ยง ในวัฒนธรรมนั้น เสื้อผ้าสำหรับงานสมรสที่เหมาะสมก็เป็นเสื้อที่สะอาด[\[1259\]](#) เขาอยู่ที่นั่นไม่ว่าคนดีหรือคนเลว (ข้อ 10) เพราะว่าเขาได้ยอมรับการเชื่อเชิญที่มีพระคุณของกษัตริย์ อย่างไรก็ตาม เขาก็อยู่ภายใต้การตรวจสอบอย่างละเอียดของกษัตริย์ กษัตริย์กล่าวถึงแขกของพระองค์ว่าเป็น “สหาย” พระองค์ถามว่าเขาได้รับการอนุญาตโดยปราศจากเสื้อที่เหมาะสม (สะอาด) อย่างไร คนนั้นก็ “นั่งอั้นอยู่พูดไม่ออก” เนื่องจากความอับอาย จากนั้นกษัตริย์ออกคำสั่งให้พวกคนรับใช้ (คำกรีก *ดิอาโคโนยส์*) ของพระองค์ที่จะ “มัดมือมัดเท้า” คนนั้น เหมือนนักโทษ และ “โยนเขา” ออกไปจากห้องโถงงานเลี้ยง พวกเขาจะโยนเขาไปใน “ความมืด

ภายนอก” (NASB) หรือ “ข้างนอก คือ ไปยังความมืด” (NIV) สถานที่ที่พวกเขาจะไปจะเป็นสถานที่แห่ง “การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

“ข้าพเจ้าได้ยินบางคนพูดว่าพวกเขาไม่จำเป็นจะต้องต้อนรับพระคริสต์ ว่าพวกเขาจะรับโอกาสของพวกเขาต่อพระพักตร์พระเจ้า ว่าพวกเขาตั้งใจที่จะโต้แย้งกรณีของพวกเขา เอาละ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้กล่าวไว้ว่าสหายนี้ที่ไม่มีเสื้อสำหรับงานสมรส *นั่งอันอยู่พูดไม่ออก*” [1260]

บางทีมันสำคัญที่ว่าพระเยซูอ้างอิงถึงพวกบ่าวของกษัตริย์ (คำกรีก *คูลอย* ข้อ 3, 4, 6, 8, 10) ว่าป่าวประกาศแผ่นดินสวรรค์ แต่พระองค์กล่าวว่าพวกคนรับใช้ของกษัตริย์ (คำกรีก *คิโอโคนอย* ข้อ 13) ขับไล่แขกที่ไม่คู่ควร เป็นที่ชัดเจนว่าพวกบ่าวอ้างอิงถึงพวกผู้เผยพระวจนะและพวกคนรับใช้อ้างอิงถึงพวกทูตสวรรค์

ข้อเหล่านี้ก่อให้เกิดการตีความที่แตกต่างมากมาย มุมมองหนึ่งก็คือว่าคนที่พยายามที่จะเข้าร่วมในงานเลี้ยงแต่ถูกขับไล่แสดงถึงบรรดาผู้ที่พระเจ้าจะคัดออกในการพิพากษาที่จะเกิดขึ้นก่อนแผ่นดินสวรรค์เริ่มต้น [1261] มุมมองนี้ถือว่าคนที่ถูกขับไล่นั้นแสดงถึงคนยิวผู้หวังว่าจะได้รับทางเข้าไปสู่แผ่นดินสวรรค์เพราะว่าเขาเป็นคนยิว เนื่องจากว่าเขาไม่มีเสื้อที่เหมาะสม คือเสื้อแห่งความชอบธรรม เขาไม่สามารถเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ได้ บทเรียนที่พระเยซูต้องการที่จะสอนก็คือว่าความเชื่อส่วนบุคคลในพระองค์ไม่ใช่เชื้อชาติก็จำเป็นสำหรับการเข้าไป มุมมองนี้ดูเหมือนว่าดีที่สุดต่อข้าพเจ้า

“พระคริสต์เปิดเผยว่านอกจากพวกเขาเตรียมตัวพวกเขาเองที่จะถูกพิพากษาอย่างยอมรับได้โดยเจ้าภาพ พวกเขาจะถูกกันออกไปจากแผ่นดินสวรรค์เมื่อมันได้ถูกจัดตั้งขึ้น” [1262]

มุมมองที่สองก็คือว่าคนนั้นอยู่ทำงานเลี้ยงเพราะว่าเขาเป็นผู้เชื่อในพระเยซู จากการตรวจสอบที่ละเอียด ที่นั่นกษัตริย์ค้นพบว่าเขาไม่ได้มีความชอบธรรมที่ต้องมีก่อน ดังนั้นกษัตริย์ก็กันเขาออกไปจากแผ่นดินสวรรค์ ในอีกนัยหนึ่ง พระองค์ถอนความรอดของคนนั้น ปัญหาที่มีกับมุมมองนี้ก็คือว่ามันเกี่ยวข้องกับกรรณ (การสูญเสียบ) ความรอด มุมมองนี้ฟังไม่ขึ้นเมื่อ

พิจารณาถึงพระสัญญาต่างๆของพระคัมภีร์ที่ว่าเมื่อพระเจ้าให้ของขวัญแห่งชีวิตนิรันดร์ พระองค์ *ไม่เคย* ถอนมัน ([ยน. 10:28-29](#); [รม. 8:31-39](#))

มุมมองที่สามก็คือว่าการสูญเสียความรอดไม่ได้ถูกกล่าวถึงแต่เป็นการสูญเสียบาปหนึ่ง (มรดก) นิรันดร์ คนนั้นมีชีวิตนิรันดร์ เสือสำหรับงานสมรสไม่ได้แสดงถึงความรอด แต่เป็นงานที่ดี ที่ซึ่งผู้เชื่อควรสวมใส่ตัวเองในการตอบสนองต่อข้อเรียกร้องที่พระเจ้ามีต่อชีวิตของเขาหรือของเธอ

“ที่นี่ไม่มีการชี้แนะถึงการลงโทษหรือการทรมาน การมีอยู่ของความเสียหายในรูปแบบของการร้องไห้และการขบเขี้ยวเคี้ยวฟันก็ไม่เรียกร้องการอนุมานนี้ที่จริง สิ่งที่เราเห็นอย่างแท้จริงในภาพเองคือคนหนึ่ง ‘ถูกมัด’ อย่างรัดกุมที่อยู่ข้างนอกบนพื้นดินที่มีดของที่ดินของกษัตริย์ ในขณะที่งานห้องโถงงานเลี้ยงเปล่งเสียงด้วยความสว่างและทำให้ก้องด้วยความยินดีของผู้ที่อยู่ภายใน นั่นคือสิ่งที่เราเห็นอย่างแท้จริง *และนั่นคือทั้งหมดที่มันเป็น!*”[\[1263\]](#)

อย่างไรก็ตาม คำศัพท์ “การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” อย่างที่พระเยซูใช้ในที่อื่นๆ ดูเหมือนจะอธิบายถึง *นรก* ซึ่งเป็นสถานที่ที่ผู้ไม่เชื่อจะไป (เปรียบเทียบ 8:12; 13:42, 50; 24:51; 25:30; [ลก. 13:28](#)) คำศัพท์นี้เป็นการบรรยายโดยทั่วไปถึงเกเฮนนา คือ นรก ([4 เอสรา 7:93](#); [1 โยนาห์ 6:3:10](#); [สดุดีของซาโลมอน 14:9](#); [ปัญญาของซาโลมอน 17:21](#)) งานเขียนที่เพ่งอ้างไปในวงเล็บเป็นหนังสืออัครธรรมภาษาฮีบรู[\[1264\]](#)

22:14

พระเยซูสรุปคำอุปมานี้ด้วยข้อความที่ได้ใจความที่อธิบายถึงมัน (เปรียบเทียบ 18:7) ไม่ใช่ทุกคนที่พระเจ้าได้เชื่อเชิญให้มายังแผ่นดินสวรรค์จะเข้าร่วมในการแบ่งปันถึงสิทธิอำนาจการปกครองและบาปหนึ่งพิเศษ บรรดาผู้ที่ตอบสนองต่อการทรงเรียกของพระเจ้าและเตรียมพวกเขาเองโดยการวางใจในพระเยซูเท่านั้นจะเข้าร่วม

“สุดท้ายแล้ว คำอุปมานี้สอนว่าการทรงเรียกทั่วไปไม่ก่อตั้งหรือรับรองการเลือกสรร (ข้อ 14) คนอิสราเอลมีความหยิ่งที่ยิ่งใหญ่ในข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาในฐานะชนชาติได้ครอบครองพระสัญญาต่างๆเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์

แต่สิ่งนี้เองไม่ได้หมายถึงว่าคนยิวแต่ละคนถูกเลือกผู้ตั้งนั้น การเข้าไปเป็นความรับผิดชอบส่วนบุคคลและนั่นคือสิ่งที่พระคริสต์กำลังเน้นในส่วนสุดท้ายของคำอุปมานี้”[1265]

“อย่างเหินแสมแล้ว ‘ผู้คนเลือกสรร’ แสดงให้เห็นในการปฏิเสธของพวกเขาต่อการเชื่อเชื่อนั้นว่าพวกเขาทั้งหมด ไม่ใช่ อยู่ท่ามกลาง ‘ผู้ถูกเลือก’ แต่อยู่ท่ามกลาง ‘ผู้ถูกเรียก’ เท่านั้น”[1266]

“ในขณะที่การเชื่อเชื่อนั้นกว้าง บรรดาผู้ที่ถูกเลือกเพื่อพระพรก็น้อย”[1267]

ประเด็นของคำอุปมาสามเรื่องเหล่านี้ก็ค่อนข้างชัดเจน พระเจ้าจะพิพากษาพวกผู้นำของอิสราเอลเพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธพระเยซู พระเมสสิยาห์ของพวกเขา พระองค์จะเลื่อนแผ่นดินสวรรค์ออกไปและยอมให้ใครก็ตามที่จะเข้าไป ไม่ใช่แค่คนยิวอย่างที่พวกเขาหลายคนคิด[1268] พวกผู้เผยพระวจนะได้ทำนายว่าคนต่างชาติจะเข้าร่วมในแผ่นดินสวรรค์ นี่ไม่ใช่การเปิดเผยใหม่ อยากรู้ก็ตาม เนื่องจากความหยิ่งระดับชาติ คนยิวได้มาสู่การเชื่อว่าการเป็นคนยิวคือคุณสมบัติทั้งหมดที่คนหนึ่งจำเป็นต้องมีเพื่อจะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ พระเยซูสอนพวกเขาว่าการรับการเชื่อเชื่อนั้นมีพระคุณของพระเจ้าและการเตรียมตนเองโดยการวางใจในพระองค์เป็นข้อเรียกร้องที่จำเป็นสำหรับการเข้าร่วม

3. การปฏิเสธโดยพวกฟาริสีและพวกเฮโรด 22:15-22 (เปรียบเทียบ มก. 12:13-17; ลก. 20:20-26)

การสนทนาก็ดำเนินต่อไปในลานพระวิหาร พวกผู้นำของอิสราเอลได้ดำเนินการที่จะเผชิญหน้าพระเยซูต่อไปถึงสามครั้ง ซึ่งพยายามที่จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์ก็ไม่ได้ดีกว่ารับบีคนอื่นๆ พระเยซูตอบสนองด้วยปัญญาที่ยิ่งใหญ่ ทำให้ผู้กล่าวหาเงียบด้วยคำถามอีกคำถามหนึ่งของพระองค์เอง และเปิดเผยอัตลักษณ์ของพระองค์อีกครั้งในแนวทางที่ปกปิดไว้

“พระเยซูจะสิ้นพระชนม์ในฐานะพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า และมันจำเป็นสำหรับลูกแกะที่จะถูกตรวจสอบก่อนปีศาจ (อพย. 12:3-6) ถ้าดำเนินอะไรก็ตามที่ถูกรับในลูกแกะ มันไม่สามารถถูกถวายบูชาได้ พระเยซูถูกตรวจสอบอย่างเปิดเผยโดยพวกศัตรูของพระองค์ และพวกเขาไม่สามารถพบความผิดในพระองค์ได้”[1269]

22:15-16ก

พวกฟาริสีต้องการที่จะวางกับดักหรือทำให้พระเยซูติดกับ (คำกรีก *พักกิดคิวโอ*) โดยคำถามของพวกเขา อย่างชัดเจนแล้ว จุดประสงค์ของพวกเขาไม่ใช่แค่ที่จะได้รับความคิดเห็นของพระเยซูในประเด็นที่เป็นข้อโต้แย้ง มันคือการทำให้พระองค์แตกแยกจากส่วนหลักของประชาชนชาวยิว หรือจะทำให้พระองค์ที่จะทำให้พระองค์เองเปิดต่อการกล่าวหาถึงการกบฏ ซึ่งขึ้นอยู่กับคำตอบของพระองค์และที่จะเสียหาย

พวกฟาริสีมีขึ้นระหว่างการเนรเทศที่บาบิโลน คำว่า “ฟาริสี” หมายถึง “ผู้แยกออก” ระหว่างการเนรเทศ คนยิวได้อยู่ในอันตรายของการกลมกลืน โดยคนต่างชาติ พรรคฟาริสีได้เริ่มต้นเพราะว่าคนยิวต้องการที่จะรักษาไว้ซึ่งความแตกต่างของพวกเขาจากเพื่อนบ้านที่เป็นคนต่างชาติ นี่เป็นสิ่งดีในเวลานั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลาผ่านไปและคนยิวได้กลับมายังแผ่นดินแห่งพระสัญญา การแยกตัวของพวกฟาริสีได้กลายมาเป็นสิ่งดีมากเกินไป มันส่งผลต่อการปลื้มใจออกเมื่อคนยิวเหล่านั้นได้ตั้งธรรมเนียมที่ได้ถูกออกแบบไว้ไม่ใช่ที่จะถือรักษาธรรมเนียมบัญญัติของ โมเสส แต่ที่จะบังคับใช้การตีความธรรมเนียมบัญญัติของพวกรับบี ผลลัพธ์ก็คือสิ่งที่เราได้เห็นในพระกิตติคุณนี้ นั่นคือ การอุทิศของฟาริสีต่อธรรมเนียมของพวกผู้ใหญ่ที่เหนือกว่าการอุทิศต่อพระวาระของพระเจ้า

พวกเฮโรดได้ก่อตั้งพรรคขึ้นภายในลัทธิยิวที่ขึ้นชอบความร่วมมือกับเฮโรดทั้งหลายที่ปกครองอิสราเอลภายใต้สิทธิอำนาจของโรม พวกเขาสนับสนุนเฮโรดทั้งหลายที่ปกครองและนโยบายสนับสนุนโรมันของพวกเขา คนโรมันได้ปลดเฮโรดที่ปกครองเหนืออยู่เพียงในปี ค.ศ. 6 แต่เฮโรดทั้งหลายได้ปกครองส่วนอื่นๆของปาเลสไตน์[1270] ตำแหน่งนี้ประนีประนอมการเป็นอิสระและความแตกต่างของคนยิวในความคิดของคนยิวหลายคนรวมถึงพวกฟาริสี ดังนั้น มันผิดปกตอย่างมากที่ตัวแทนจากกลุ่มที่แข่งขันกันสองกลุ่มจะรวมกันในการต่อต้านพระเยซู พวกเขาแทบจะไม่รวมกันในหัวข้อใดๆ แต่ทั้งสองพรรคถือว่าพระเยซูเป็นการคุกคามต่อความสนใจส่วนบุคคลของพวกเขา

22:16ข-17

ความเป็นพันธมิตรที่ไม่บริสุทธิ์แนะนำคำถามของมันด้วยบทนำที่ประจบสอพลอ พวกผู้นำเชื่อถือพระเยซูว่าเป็น “อาจารย์” หรือ รับบี ยิ่งกว่านั้น พวกเขากล่าวว่าพวกเขาเชื่อว่าพระองค์กล่าวความจริงและสอนน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างสัตย์จริง (“ด้วยความจริง” อย่างจริงใจและอย่างสัตย์ซื่อ) ถ้าพระเยซูได้ล้มเหลวที่จะตอบคำถามของพวกเขาหลังจากการแนะนำเช่นนั้น

ดูเหมือนพระองค์พยายามที่จะซ่อนบางสิ่งไว้ บางทีเนื่องจากความกดดันที่พระองค์รู้สึก ความสัตย์สุจริตของพระองค์จะเปิดต่อคำถาม

คำถามของพวกเขาเป็นศาสนศาสตร์ เนื่องจากว่าประเด็นทั้งหมดนั้นเกี่ยวข้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าในอิสราเอล พวกเขาต้องการที่จะรู้ว่าพระเยซูรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับผู้มีอิทธิพลชาวโรมันของพวกเขา การถ่ายภีรยหั่วเป็นการทดสอบที่เจาะจงเกี่ยวกับความรู้สึกของบุคคลหนึ่งที่มีต่อโรม อย่างไรก็ตามสิ่งที่ทำที่ของบุคคลหนึ่งต่อการถ่ายภีรยหั่วได้บ่งบอกถึงท่าทีของบุคคลหนึ่งต่อรัฐบาลตลอดประวัติศาสตร์ นี่เป็นประเด็นที่เปลี่ยนแปลงได้ง่ายโดยเฉพาะในอิสราเอล เนื่องจากมันเป็นเทวธิปไตย ภีรยหั่วก็คัดค้านไม่ได้เพราะมันมาก แต่จริงแล้วมันค่อนข้างน้อย อย่างไรก็ตาม มันเกือบเป็นสากล ครอบคลุมผู้หญิงระหว่างอายุ 12 ถึง 65 ปีและผู้ชายระหว่างอายุ 14 ถึง 65 ปี

“ซีซาร์” ซึ่งเป็นนามสกุลของจูเลียส ซีซาร์ ได้กลายมาเป็นชื่อเรียกสำหรับผู้ปกครองชาวโรมัน ณ เวลานั้น จักรพรรดิโรมัน ณ เวลานั้นคือทิเบเรียส ผู้กล่าวหาให้ถ้อยคำเกี่ยวกับปัญหาของพวกเขาเพื่อจะดึงคำตอบแบบ “ใช่หรือไม่ใช่” ออกมาจากพระเยซู พวกเขาคิดว่าไม่ว่าคำตอบใดจะทำให้พระองค์พัวพันในการโต้เถียง

“ภีรยหั่วได้มีท่ามกลางภีรยหั่วต่างๆที่ถูกกำหนดไว้แก่ยูเดียตามหลังการจัดเก็บภีรยหั่วของการปกครองของโรมันโดยตรงในปี ค.ศ. 6 ไม่นานมานี้ และไม่เป็นที่พอใจอย่างรุนแรงโดยคนยิวที่รักชาติ ซึ่งส่งผลให้เกิดการปฏิวัติที่รุนแรงที่นำโดยยูดาส (Josephus, *War* 2.117-18; *Ant.* 18.4-10) การปฏิวัตินั้นเป็นการคลี่คลายสำหรับกลุ่มเคลื่อนไหวที่หัวรุนแรงภายหลังซึ่งนำไปสู่สงครามแห่งการเป็นอิสระที่เริ่มต้นในปี ค.ศ. 66 และไปจนถึงการล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็มและการถูกทำลายของพระวิหารในปี ค.ศ. 70”[\[1271\]](#)

22:18-20

พระเยซูปฏิเสธที่จะให้คำตอบแบบ “ใช่หรือไม่ใช่” อย่างที่พวกเขาต้องการ ตรงกันข้ามเพื่อให้เห็นแก่ผลประโยชน์ของฝูงชนที่ยืนอยู่รอบๆ พระองค์ก็ชี้ให้เห็นว่าพวกเขากำลัง “ทดสอบ” พระองค์ (คำกรีก *πειράζει* , ที่จะแสดงถึงคุณสมบัติเนื้อแท้โดยการทดสอบ เปรียบเทียบ 4:1; 16:1) นี่เป็นคำที่กรณามากกว่าคำที่มีภีรยหั่วใช้เพื่อจะบรรยายถึงความตั้งใจแท้ของพวกเขา (ข้อ 15) คำถามของพวกเขาไม่ได้คุกคามพระเยซู แม้ว่าพระองค์ “ทราบเจตนาร้ายของพวกเขา” แต่

พระองค์เห็นโอกาสที่จะเปิดเผยอัตลักษณ์ของพระองค์ พวกเขาเป็น “คนหน้าซื่อใจคด” ในแง่ที่ว่าพวกเขามาภายใต้การเสแสร้งถึงการนับถือที่ยิ่งใหญ่ แต่พวกเขามีความนับถือที่เล็กน้อยต่อพระองค์อย่างแท้จริง

พระเยซูเลือกที่จะตอบในแง่ของพระองค์เองไม่ใช่ของพวกเขา เหริยญูที่คนส่วนใหญ่ใช้ที่จ่าย “ภาษีรายหัว” แก่โรมของพวกเขาคือ “เดนาริอัน” ซึ่งมีค่าเท่ากับค่าจ้างวันหนึ่งสำหรับกรรมกรชายหรือทหาร เหริยญูนี้มีรูปของจักรพรรดิและคำจารึก “ทิเบเรียส ซีซาร์ บุตรชายของเทพเจ้าออกัสตัส” บนด้านหนึ่งและ “*pontifex maximus*” บนอีกด้านหนึ่ง คนยิวเข้าใจ “*pontifex maximus*” (ตามตัวอักษรคือ ผู้สร้างสะพานหลัก) ในแง่ของ “มหาปุโรหิต” คำจารึกทั้งสองก็ไม่ใช่ที่พอใจแก่คนยิว[1272]

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูขอให้ใครคนหนึ่งที่จะ “แสดง” ให้พระองค์เห็นก็นำให้ผู้อ่านบางคนที่จะสรุปว่าพระองค์ยากจนอย่างมาก คนอื่นๆเชื่อว่าพระองค์ทำสิ่งนี้เพราะว่าพระองค์และพวกสาวกใช้กระเป๋าเงินร่วมกัน และคนอื่นๆเชื่อว่าพระองค์ใช้กลวิธีการสอน ไม่ว่าเหตุผลของพระองค์จะเป็นอะไรก็ตาม บางทีเราไม่ควรคิดเกี่ยวกับสิ่งนี้มากเนื่องจากว่ามัทธิกก็ได้บอกอะไร

22:21-22

คำตอบของพระเยซูก็สอดคล้องกับคำสอนของภาคพันธสัญญาเดิมที่ว่าผู้คนควร “ให้” (มอบจ่าย) ภาษีแก่บรรดาผู้ที่อยู่เหนือพวกเขาแม้กระทั่งคนต่างชาติ เพราะว่าในที่สุดแล้วพวกเขาผู้ปกครองก็เป็นหนี้ตำแหน่งของพวกเขาต่อพระเจ้า (สภษ. 8:15; ดนล. 2:21, 37-38; เปรียบเทียบ รม. 13:1-7; 1 ปต. 2:13-17) พระองค์ไม่ได้เข้าข้างสมาชิกกลุ่มหัวรุนแรงซึ่งเป็นพรรคที่แสวงหาการโค่นล้มโรมที่รุนแรง หรือกับกลุ่มอื่นใดที่ต้องการให้พระเมสสิยาห์ที่จะนำการเป็นอิสระทางการเมืองทันทีมายังอิสราเอล

“พวกผู้ถามได้กล่าวว่า ดูใน [“ส่งส่วย”] (ข้อ 17) ราวกับว่าเป็นของขวัญที่อาจยับยั้งไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าตอบด้วย อะ โท โคเท [“ถวาย”] ซึ่งเป็นกรจ่ายแห่งเงินที่ต้องชำระอันถูกต้อง”[1273]

อย่างไรก็ตาม พระเยซูสนับสนุนการถวาย “แด่พระเจ้า” ในสิ่งที่เป็นของพระองค์อีกด้วย อย่างที่เหริยญูมีรูปของจักรพรรดิ และเป็นพยานถึงการเป็นเจ้าของของเขา ดังนั้นมนุษย์มีรูปของ

พระเจ้า และก็เป็นพยานถึงความเป็นเจ้าของของพวกเขาของพระองค์ พระเจ้าแม้กระทั่งมีการอ้างพื้นฐานที่ผู้คนมากกว่าซีซาร์มี คนยิวควรยอมรับการอ้างของซีซาร์โดยการจ่ายภาษีของพวกเขา แต่อะไรสำคัญกว่า พวกเขาควรยอมรับการอ้างของพระเจ้าโดยการเชื่อฟังพระองค์ นี่เป็นการประณามพวกผู้นำของอิสราเอล ผู้ไม่เชื่อฟังพระเจ้า เช่นเดียวกับการกระตุ้นต่อทุกคนที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า สำหรับพวกเขา สิ่งนั้นเกี่ยวข้องกับการเชื่อและการติดตามพระเยซู

“สิ่งที่ถูกสอนที่นี่ไม่ใช่ ‘การแยกของคริสตจักรและรัฐ’ แต่เป็นการตระหนักถึงขอบเขตที่มีขึ้นของความสัมพันธ์และความรับผิดชอบที่ให้เรา ทั้งพระเจ้าและรัฐต้องได้รับเกียรติอย่างเหมาะสม”[\[1274\]](#)

เหตุการณ์นี้แสดงถึงปัญญาและสิทธิอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซู ความรุนแรงของการต่อต้านของพวกผู้นำที่มีต่อพระองค์และวิธีที่พระเยซูเตรียมพวกสาวกของพระองค์สำหรับสิ่งที่ยู่ข้างหน้าพวกเขา (เปรียบเทียบ รม. 13; [1 ปต. 2:11-17](#))

4. การปฏิเสธรโดยพวกสะดูสี 22:23-33 (เปรียบเทียบ มก. 12:18-27; ลก. 20:27-40)

ต่อมาไม่นานในวันนั้น อีกกลุ่มหนึ่งของพวกผู้นำเข้าหาพระเยซูด้วยคำถามที่แตกต่างไป แต่ด้วยจุดประสงค์อย่างเดียวกัน คือ ที่จะทำให้พระองค์ติดกับในการโต้เถียงทางศาสนศาสตร์เพื่อจะทำลายชื่อเสียงของพระองค์

22:23 พวกฟาริสีเชื่อในการเป็นขึ้นจากตาย ([อสย. 26:19](#); [ดนล. 12:2](#)) พวกสะดูสีไม่เชื่อ เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถพบว่ามันถูกสอนอย่างชัดเจนในเพ็นทาทูกค[\[1275\]](#) พวกเขาเชื่อว่าทั้งส่วนที่เป็นวัตถุและส่วนที่ไม่เป็นวัตถุของมนุษย์พินาศไปในความตาย (เปรียบเทียบ [กจ. 23:8](#)).[\[1276\]](#) มีความคิดเห็นที่หลากหลายมากเกี่ยวกับความตายและชีวิตหลังความตายในสมัยของพระเยซู [\[1277\]](#)

22:24-28 เหมือนกับพวกฟาริสี พวกสะดูสีเข้าหาพระเยซูด้วยการนับถือที่น่าเชื่อถือ เรียกพระองค์ว่า “อาจารย์” (เปรียบเทียบ ข้อ 16) เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาเรียนรู้ที่จะยกย่องการนับถืออันสูงส่งของพระเยซูที่มีต่อภาคพันธสัญญาเดิม เพราะว่าพวกเขาเข้ามาหาพระองค์ด้วยคำถามเกี่ยวกับ

การตีความตามพระคัมภีร์ ([ฉธบ. 25:5-6](#)) นี่เป็นครั้งที่สองที่ถูกบันทึกไว้เท่านั้นที่พระเยซูได้มาสู่ความขัดแย้งในที่สาธารณะกับพวกสะดูสี (เปรียบเทียบ [มธ. 16:1](#))

การแต่งงานกับแม่ม่ายของพี่น้องเป็นธรรมเนียมทางตะวันออกใกล้โบราณที่มาก่อนธรรมเนียมของโมเสส ([ปฐมก. 38:8](#)) ธรรมเนียมนี้ได้รวมไว้และทำให้เป็นระเบียบธรรมเนียมข้อนี้สนับสนุนให้น้องชายที่จะแต่งงานกับแม่ม่ายของพี่ชายที่ตายไปของเขาและมีลูกกับเธอ ผู้คนถือว่าบุตรคนแรกจะเป็นทายาทของพี่ชายที่ตายไป และบุตรนั้นจะคงชื่อของเขาไว้ในอิสราเอลสืบไป ตามธรรมเนียมแล้ว พ่อม่ายถูกคาดหวังให้รอมามากกว่าสามเทศกาลก่อนที่เขาแต่งงานใหม่ได้ หญิงม่ายรอสามเดือน และแม่ที่ตั้งครรภ์หรือให้นมบุตรก็รอสองปี [\[1278\]](#)

นี่เป็นคำถามที่ไม่น่าเป็นไปได้สำหรับพวกสะดูสีที่จะถาม เนื่องจากพวกเขาไม่เชื่อในการเป็นขึ้นจากตาย บางทีพวกเขาเชื่อว่าพระเยซูเชื่อในการเป็นขึ้นจากตาย และต้องการที่จะสร้างสิ่งทีพวกเขาคิดว่าเป็นสถานการณ์ที่เป็นไปไม่ได้เพื่อที่จะทำให้พระองค์ลำบาก

“บางทีมันเป็นปริศนาเก่าแก่ที่พวกเขาเคยใช้เพื่อจะสร้างความสับสนแก่พวกฟาริสี” [\[1279\]](#)

กรณีทีพวกเขาตั้งขึ้นอาจเป็นกรณีจริงหรือค่อนข้างเป็นกรณีที่เป็นข้อสมมุติมากกว่า คำถามของพวกเขาที่กักเอาว่าชีวิตหลังความตายจะเป็นอย่างไรที่มันเป็นในชีวิตนี้ในแง่ของความสัมพันธ์ของมนุษย์ เนื่องจากเธอได้มีสามี “เจ็ด” คน “เธอจะ” เป็น “ภรรยาของใคร... ในวันที่เป็นขึ้นมาจากความตาย” หรือเธอจะมีความผิดเกี่ยวกับการร่วมเพศกับญาติสนิทใหม่? สำหรับพวกสะดูสี ความเชื่อในการเป็นขึ้นจากตายก็สร้างปัญหาที่ไม่อาจกำจัดได้ บางทีพวกเขาแปลกใจว่า: พระเยซูจะปฏิเสธการเป็นขึ้นจากตาย และดังนั้นก็หลีกเลี่ยงปัญหานี้ แต่ทำให้พระองค์เองเห็นห่างจากพวกฟาริสีมากขึ้นไหม?

22:29-30

พวกสะดูสีไม่เข้าใจ “พระคัมภีร์” เพราะพระคัมภีร์สอนการเป็นขึ้นจากตาย (เช่น สดด. 16; และข้ออื่นๆ) พวกเขาไม่เข้าใจ “อุทธีเดช” ของพระเจ้า เพราะพวกเขาที่กักเอาว่าชีวิตหลังการเป็นขึ้นจากตายคือในสวรรค์จะเป็นอย่างเดียวกันกับที่มันเป็นในตอนนี พวกเขาคิดกักเอาว่าการเป็นขึ้นจากตายจะเกี่ยวข้องกับการฟื้นตัวเท่านั้น ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลง พระเจ้าสามารถ

ทำให้ผู้คนเป็นขึ้นสู่รูปแบบของการมีชีวิตที่ไม่เหมือนสิ่งที่เราประสบในตอนี้ (เปรียบเทียบ [1 คร. 15:35-49](#))

ในรูปแบบการมีชีวิตของการเป็นขึ้นจากตาย ความสัมพันธ์ทางเพศจะแตกต่างจากสิ่งที่เป็นในตอนี้

“ในอีกนัยหนึ่ง ในสวรรค์จะไม่มีคามจำเป็นใดๆที่จะดำเนินเชื้อชาติต่อไป
โดยวิธีกำเนิด”[\[1280\]](#)

พระเยซูกำลังกล่าวถึงชีวิตที่เป็นขึ้นจากตาย ไม่ใช่เหตุการณ์การเป็นขึ้นจากตายที่เจาะจง อย่งที่ชัดเจนจากคำพบปะภาษากรีก *เอน* (“ใน” ข้อ 30 ไม่ใช่ “ณ” NIV)

การอ้างอิงของพระเยซูถึง “บรรดาทูตสวรรค์” เป็นการแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับศาสนศาสตร์ของพวกเขา เนื่องจากว่าพวกเขาจะดูสืปฎิเสการมีอยู่ของพวกทูตสวรรค์ ([ภจ. 23:8](#))

พระเยซูไม่ได้กล่าวว่าในสภาพการเป็นขึ้นจากตาย ความทรงจำทั้งสิ้นแห่งการมีชีวิตอยู่แต่ก่อนและความสัมพันธ์ต่างๆของเราจะจบลง นี่เป็นการสรุปที่นักตีความบางคนได้ทำขึ้นโดยปราศจากการรับรอง พระองค์ก็ไม่ได้กล่าวว่าเราจะกลายมาเป็นทูตสวรรค์ เราจะไม่กลายมาเป็น เราจะเป็น *เหมือน* บรรดาทูตสวรรค์

“อย่างไม่สงสัยแล้ว ความยิ่งใหญ่ของการเปลี่ยนแปลง ณ การเป็นขึ้นจากตาย (เปรียบเทียบ [1 คร. 15:44](#); [ฟป. 3:21](#); [1 ยน. 3:1-2](#)) จะทำให้ภรรยาของแม้กระทั่งพี่น้องเจ็ดคน (ข้อ 24-27) สามารถที่จะรักทุกคนและเป้าแห่งความรักทั้งหมดได้อย่างที่แม่ที่ดีในทุกวันนี้รักลูกทั้งหมดของเธอและได้รับความรักจากพวกเขา”[\[1281\]](#)

22:31-32

พระเยซูกลับไปยังสิ่งที่พระคัมภีร์สอน (ข้อ 29) พระองค์แนะนำการอธิบายของพระองค์ด้วยการว่ากล่าวที่เป็นธรรมเนียมว่า “ท่านยังไม่ได้อ่าน... หรือ?” (เปรียบเทียบ 21:42 และข้ออื่นๆ) พระคัมภีร์ตอนที่พระองค์อ้างอิงคือ [อพยพ 3:6](#) มาจากพันธาทาทุคซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูที่พวกเขาจะดูสืปฎิบัติต่อด้วยความนับถือที่ยิ่งใหญ่

ตอนนั้นพระเจ้าบรรยายพระองค์เองต่อโมเสสว่าเป็น “พระเจ้า” ของ “อับราฮัม...อิสอัคและ... ยาโคบ” “เรา เป็น พระเจ้าของ...” พระองค์ *ยังเป็นพระเจ้าของพวกเขาอยู่* แม้ว่าพวกเขาได้ตายไปหลายร้อยปีก่อนหน้านี้ ข้อความนี้บ่งบอกถึงการมีชีวิตอยู่ทางกายภาพต่อไปของบรรพบุรุษ มันบ่งบอกถึงความใช้ได้ต่อเนื่องของพระสัญญาแบบพันธสัญญาต่างๆที่พระเจ้าได้ทำกับชายเหล่านี้ เนื่องจากว่าพันธสัญญาต่างๆมีผลตราบเท่าที่หุ้นส่วนพันธสัญญามีชีวิตอยู่ (เปรียบเทียบ [รม. 7:2](#); [1 คร. 7:39](#)) การสรุปที่มีเหตุผลก็คือว่าถ้าพระเจ้าจะบรรลुพระสัญญาของพระองค์เพื่อจะเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษต่อไป พระองค์ต้องทำให้พวกเขาเป็นขึ้นจากตายในวันใดวันหนึ่ง ดังนั้นพระเยซูแสดงให้เห็นว่าเพ็นทาทอคซึ่งเป็นบรรทัดฐานแบบย่อของพวกเขาสะดูสีก็บ่งบอกอย่างชัดเจนถึงความเป็นจริงของการเป็นขึ้นจากตายในอนาคต

“ข้อพิสูจนนี้ไม่ใช่ทางภาษา ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม’ จะเป็นวิธีที่ฉลาดอย่างสมบูรณ์แบบสำหรับพระเจ้าที่จะระบุว่าพระองค์เองเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งอับราฮัมได้นมัสการนานมาแล้ว ข้อพิสูจนนี้ก็ขึ้นอยู่กักรวมชาติแห่งความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับเพื่อนมนุษย์ของพระองค์ว่า พันธสัญญาที่ซึ่งพระองค์ผูกพันพระองค์เองกับพวกเขาก็หนักแน่นเกินกว่าที่จะถูกทำลายโดยความตายของพวกเขา”[\[1282\]](#)

สำหรับข้าพเจ้าแล้ว มันดูเหมือนว่าข้อพิสูจนของพระเยซูเป็นทั้งทางภาษาและพันธสัญญาพระเจ้าอาจได้ตรัสว่า “เรา *ได้เป็น* พระเจ้าของ...” และนี่คงจะได้เป็นจริง แต่พระองค์ใช้กาลปัจจุบัน และในการทำอย่างนั้นก็บ่งบอกถึงการมีชีวิตที่ต่อเนื่องของบรรพบุรุษ จึงสังเกตถึงการนับถือที่สูงส่งของพระเยซูที่มีต่อพระคัมภีร์ พระองค์เชื่อว่าแม้กระทั่งกาลของคำกริยาในตัวของพระธรรมอพยพก็แม่นยำ

22:33

มัทธีวปิดการบันทึกของท่านเกี่ยวกับการเผชิญหน้านี้โดยการบันทึกการตอบสนองของฝูงชนไม่ใช่การตอบสนองของพวกเขาสะดูสี บางทีบางคนจากพวกเขาสะดูสีได้เปลี่ยนศาสนศาสตร์ของพวกเขาในฐานะผลลัพธ์ของการสนทนานี้ เนื่องจากว่าพวกเขาดำเนินการที่จะต่อต้านพระเยซูต่อไป อย่างไรก็ตาม การตอบสนองของฝูงชนแสดงว่าคำสอนของพระเยซูมีผลกระทบที่มีพลังสำหรับผู้สังเกตที่ไม่มีอคติ ข้อพิสูจน ลิทธิอำนาจและการเข้าใจของพระเยซูเกี่ยวกับภาคพันธสัญญาเดิมก็น่าประหลาดใจ อย่างไม่สงสัยแล้ว มัทธีวหวังว่าสิ่งนี้จะเป็นการตอบสนองของผู้อ่านของท่านอีกด้วย

ส่วนนี้เปิดเผยความเข้มข้นของการต่อต้านที่มีต่อพระเยซูที่เกิดขึ้นท่ามกลางพวกผู้นำของอิสราเอล นี่เป็นกลุ่มที่สามซึ่งพยายามที่จะทำให้พระองค์ติดกับในวันหนึ่ง มันแสดงถึงความผิดของพวกผู้นำของอิสราเอลอีกด้วย เนื่องจากว่าพวกเขาไม่เข้าใจไม่ว่าพระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า *แต่ควรเข้าใจ* พระเยซูกล่าวถึงผู้ที่เข้าไปในแผ่นดินสวรรค์หลังจากความตาย (ข้อ 10) สำหรับพวกเขา ที่จะทำสิ่งนี้ จะต้องมีการเป็นขึ้นจากตาย พระเยซูยืนยันความเชื่อถือที่ว่าบรรพบุรุษจะมีชีวิตในแผ่นดินสวรรค์โดยสิ่งที่พระองค์ตรัสอีกด้วย ดังนั้นคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายก็ตอบคำถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในแผ่นดินสวรรค์เนื่องจากการเลื่อนไปของมัน มิใช่มีที่คนในผู้ฟังของพระเยซูอาจได้เข้าใจสิ่งนี้ แต่ผู้อ่านของมัทธิวจะเข้าใจ

5. การปฏิเสธโดยพวกฟาริสี 22:34-46

ส่วนนี้ประกอบด้วยสองส่วน หนึ่ง ตัวแทนของพวกฟาริสีถามพระเยซู (ข้อ 34-40) จากนั้นพระเยซูถามพวกฟาริสี (ข้อ 41-46)

คำถามของฟาริสีที่มีต่อพระเยซู 22:34-40 (เปรียบเทียบกับ มก. 12:28-34)

22:34 “พวกฟาริสี” ได้ยื่นว่า “พระเยซูทรงทำให้พวกสะดูสีนิ่งอันอยู่” ในอีกนัยหนึ่ง พวกเขาเรียนรู้ว่าพวกสะดูสีจะไม่ต่อต้านพระองค์อย่างเปิดเผยอีกต่อไป ดังนั้นพวกฟาริสีตัดสินใจที่จะเริ่มการโจมตีของพวกเขาที่มีต่อพระองค์ใหม่

22:35-36 ฉบับแปล NASB บรรยายถึงโฆษกของพวกฟาริสีว่า “ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติ” คำกรีก *νομμικος* หมายถึง “ผู้เชี่ยวชาญในธรรมบัญญัติ” (NIV) เขาคงได้เป็นอาจารย์ของภาคพันธสัญญาเดิม ผู้เรียนรู้ทั้งศาสนศาสตร์และธรรมบัญญัติโดยเฉพาะ เขาทำให้พระองค์อยู่ภายใต้การทดสอบ (คำกรีก *πειρασον*) เพื่อจะพิสูจน์คุณภาพของพระองค์

เขากล่าวต่อพระเยซูด้วยความนับถือที่น่าเชื่อถือในฐานะ “อาจารย์” อีกด้วย แม้ว่าเมื่อการอภิปรายกับพระเยซูคืบหน้าในวันนี้ การนับถือของฝ่ายตรงข้ามของพระองค์ที่มีต่อพระองค์ก็เพิ่มขึ้นอย่างไม่สงสัย พวกฟาริสีถามพระเยซูด้วยคำถามที่เป็นเชิงโต้เถียงอีกคำถามหนึ่งที่ซึ่งผู้เชี่ยวชาญพระคัมภีร์ที่หลากหลายให้คำตอบที่หลากหลาย

“ฉาคนี้ก็เป็นเหมือนสภาแต่งตั้งที่ผู้สมัครกำลังทำอย่างดีจนบางคนในผู้รับใช้ที่ได้เรียนมามากที่สุดถามเขาด้วยคำถามต่างๆที่พวกเขาเองไม่สามารถตอบได้ด้วยความหวังของการจับผิดเขาหรือการค้นพบคำตอบ”[1283]

พวกเรานี้เขียนธรรมนูญ 613 ข้อในธรรมนูญของโมเสส 248 ข้อเป็นเชิงบวก และ 365 ข้อเป็นเชิงลบ เนื่องจากว่าไม่มีใครสามารถรักษาธรรมนูญทั้งหมดได้ พวกเขาก็แบ่งธรรมนูญเหล่านั้นเป็น “หนัก” (สำคัญมากกว่า) และ “เบา” (สำคัญน้อยกว่า) พวกฟาริสีสอนว่าคนชีวิตต้องให้ความสนใจแก่ธรรมนูญทั้งหมดแต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งธรรมนูญที่ “หนัก” ฟาริสีคนนี้กำลังถามถึงธรรมนูญข้อไหนจากธรรมนูญ “หนัก” ที่พระเยซูถือว่า “หนักที่สุด”

22:37-39

ที่จะตอบ พระเยซูก็อ้างอิง [เฉลยธรรมนูญ 6:5](#) และจากนั้น [เลวีนิติ 19:18](#) คำว่า “ใจ” “จิต” และ “ความคิด” ก็ไม่ได้เป็นประเภทที่แตกต่างรัดกุมอย่างสิ้นเชิง ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งสิ่งเหล่านี้ก็คาบเกี่ยวกันและครอบคลุมซึ่งบุคคลด้วยกัน เมื่อนำมารวมกัน ความหมายก็คือว่า เราควร “รัก . . .พระเจ้า” อย่างเป็นเอกและอย่างไม่สรวนไว้

“พระเยซูรักพระเจ้าด้วยสุดใจของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ไว้คำหั้นในความจงรักภักดีของพระองค์ที่มีต่อพระเจ้า (4:1-11) พระเยซูรักพระเจ้าด้วยสุดจิตของพระองค์ เพราะว่าพระองค์เตรียมตัวที่จะจำนนชีวิตของพระองค์ที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า (26:36-46) และพระเยซูรักพระเจ้าด้วยสุดความคิดของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ไม่ได้อ้างเอาเพื่อพระองค์เองไม่ว่าเกี่ยวกับสิทธิพิเศษของอำนาจทางโลก [เปรียบเทียบ 20:25, 28; 21:5] หรือความมั่นคงของครอบครัว บ้านและทรัพย์สินสมบัติ (8:20; 12:50)”[1284]

“และ” ในข้อ 38 ก็เป็นการอธิบาย คำสั่งที่หนึ่งยิ่งใหญ่เพราะว่ามันเป็นหลัก

พระบัญญัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอันดับ “สอง” ก็คล้ายกับอันดับแรกในคุณลักษณะและคุณภาพ (ข้อ 39) มันกล่าวถึงความรักเช่นกัน (เปรียบเทียบ [1 คร. 12:13](#)) เราควร “รัก” เพื่อนมนุษย์ (“เพื่อนบ้าน”) ของเราอย่างไม่เห็นแก่ตัว (เปรียบเทียบ [1 ยน. 3:17-18](#))

“การอ่านที่เรียบง่ายเกี่ยวกับ [เลวีนิติ 19:18](#) . . . เปิดเผยว่าพระบัญญัตินั้นเป็นของการรักคนอื่นไม่ใช่ตนเอง ส่วน ‘เหมือนรักตนเอง’ ของพระบัญญัติเพียงแค่ติดตั้งการเปรียบเทียบเกี่ยวกับวิธีที่พวกสาวกของพระเยซูจะต้องรักคนอื่น”

[1285]

ผู้เขียนดำเนินต่อไปที่จะอภิปรายว่าทำไมมันไม่เหมาะสมทางการตีความหมายที่จะได้แย้งจากพระบัญญัตินี้ที่ว่าคนหนึ่งต้องเรียนรู้ที่จะรักเขาเองหรือเธอเองก่อนที่เขาหรือเธอสามารถรักคนอื่นได้

22:40

ส่วนที่เหลือของภาคพันธสัญญาเดิม (“ธรรมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะทั้งหมด”) แขนงจากหรือไหลจาก “พระบัญญัติสองข้อนี้” ธรรมบัญญัติอื่นทั้งหมดกล่าวถึงการประยุกต์ใช้ที่เจาะจงของหนึ่งหรืออีกข้อหนึ่งของพระบัญญัติสองข้อนี้ พวกผู้เผยพระวจนะเน้นอย่างต่อเนื่องถึงความสำคัญของความเป็นจริงของใจกับพระเจ้าและความรักแท้จริงที่มีต่อเพื่อนบ้านของคนหนึ่ง โดยปราศจากพระบัญญัติสองข้อนี้ ภาคพันธสัญญาเดิมก็ขาดการสรุปที่รวมเข้าด้วยกัน พระบัญญัติสองข้อนี้เป็นพระบัญญัติที่สำคัญที่สุด แต่ไม่ใช่มีแค่สองข้อ

“มาระโกรวมอนุประโยค . . . ก็สำคัญกว่าเครื่องเผาบูชาและของถวายทั้งสิ้น’
([มก. 12:33](#)) มัทธิวละเว้นสิ่งนี้เนื่องจากว่ามันอาจได้รับกวนผู้อ่านชาวยิว [ที่ยังไม่รอด] ของท่าน และประเด็นก็ถูกตั้งอย่างดีโดยปราศจากมัน” [1286]

การป่าวประกาศนี้เตรียมสำหรับการประณามของพระเยซูที่มีต่อพวกผู้นำทางศาสนาใน 23:1-36

“ตอนนี้พระเยซูได้ตอบคำถามที่ยุ่งยากสามคำถาม พระองค์ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างศาสนาและรัฐบาล ระหว่างชีวิตนี้และชีวิตถัดไป และระหว่างพระเจ้าและเพื่อนบ้านของเรา สิ่งเหล่านี้เป็นความสัมพันธ์พื้นฐาน และเราไม่สามารถละเลยคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ แต่มีคำถามหนึ่งที่เป็นพื้นฐานมากกว่าคำถามเหล่านี้และพระเยซูได้ถามต่อพวกศัตรูของพระองค์” [1287]

[คำถามของพระเยซูที่มีต่อพวกฟาริสี 22:41-46 \(เปรียบเทียบ มก. 12:35-37; ลก. 20:41-44\)](#)

22:41-42

จากการที่ได้รับหลายคำถามจากพวกวิจารณ์ของพระองค์ ตอนนี้พระเยซูเปลี่ยนสถานการณ์ และถามพวกฟาริสีด้วยคำถามหนึ่ง พระองค์ต้องการให้พวกเขาที่จะอธิบายสิ่งที่พระคัมภีร์ สอนเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ สิ่งนี้จะเผชิญหน้าพวกเขาและฝูงชนด้วย “ใคร” ที่พระองค์เป็น อย่างแท้จริง ประเด็นแท้จริงคือศาสนศาสตร์พระคริสต์ ไม่ใช่ภายใน การเป็นขึ้นจากตาย หรือ แม้กระทั่งพระบัญญัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

พระเยซูแนะนำหัวข้อของอัตลักษณ์ของพระเมสสิยาห์โดยการถามว่า พระองค์ทรงเป็น “เชื้อสายของใคร?” (ข้อ 42) บางทีนี่เป็น “หัวข้อที่คุ้นเคยมากที่สุดในศาสนศาสตร์ของพวกเขา เกี่ยวกับเชื้อสายของพระเมสสิยาห์” [1288] พวกฟาริสีให้คำตอบที่ถูกต้องอันเป็นมาตรฐาน ซึ่งตั้งอยู่บนพระคัมภีร์ในภาคพันธสัญญาเดิม (2 ซมอ. 7:13-14; อสย. 11:1, 10; ยรม. 23:5) พระองค์เป็นบุตรหรือเชื้อสายของดาวิด (เปรียบเทียบ 1:1; 9:27-28; และข้ออื่นๆ) อย่างไรก็ตาม มันไม่ใช่คำตอบเต็มที่

ก่อนหน้านี้พระเยซูได้ถามพวกสาวกด้วยคำถามที่คล้ายกันเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระองค์ (16:13, 15) ในการพูดเพื่อพวกเขา เปโตรได้ให้คำตอบเต็มที่ที่เหมาะสม (16:16) การตอบสนองนั้นได้นำไปสู่การชมเชย (16:17-21) การตอบสนองที่ไม่เหมาะสมของพวกฟาริสี ที่นี้ได้นำไปสู่การประณาม (บทที่ 23) ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับการมองของคนหนึ่งที่มีต่อพระเยซู

22:43-45

พระเยซูชี้ให้เห็นว่าคำตอบของพวกฟาริสีมีปัญหา พระเมสสิยาห์สามารถเป็น “บุตร” ของดาวิดได้อย่างไรถ้า “ดาวิด” เรียกพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ของเขา? พระเยซูอ้างอิงถึง สดุดี 110 ซึ่งเป็นบทในภาคพันธสัญญาเดิมที่ถูกอ้างอิงมากที่สุด ในภาคพันธสัญญาใหม่ นี่เป็น สดุดีที่ดาวิดได้เขียน อย่างที่ชัดเจนจากคำจารึก พระเยซูนับถือบทนี้อย่างที่ว่าพระองค์นับถือ ภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด นั่นคือ ได้รับการคล้อยใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 43; เปรียบเทียบ กจ. 4:25; ฮบ. 3:7; 9:8; 10:15; 1 ปด. 1:21) พระเยซูทักท้อเอาว่าสดุดี 110 เกี่ยวข้องกับดาวิดและพระเมสสิยาห์ และพวกฟาริสีเห็นด้วย พระองค์อ้างอิงถึงการคล้อยใจของ สดุดีบทนี้เพื่อจะส่งเสริมความถูกต้องของมันในความคิดของผู้ฟังของพระองค์ ดาวิดไม่ได้ ทำผิดพลาดเมื่อเขาเขียนสิ่งนี้ “มีอชวา” เป็นตำแหน่งแห่งเกียรติและสิทธิอำนาจที่สูงที่สุด (เปรียบเทียบ 19:28)

มีหลักฐานที่ดีที่ว่าคนยิวเกือบทั้งหมดในสมัยของพระเยซูถือว่าสดุดี 110 เกี่ยวข้องกับพระเมสสิยาห์ [1289] ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าพระเมสสิยาห์ไม่ใช่แค่เชื้อสายของดาวิด แต่พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าอีกด้วย นี่เป็นประเด็นที่มีทิวเน้นตลอดพระกิตติคุณของท่าน (บทที่ 1—2; 3:17; 8:20; 17:5; และข้ออื่นๆ) พระเยซูกำลังนำแนวคิดที่ว่าพระเมสสิยาห์เป็นบุตรที่เป็นมนุษย์ของดาวิดและบุตรที่เป็นพระเจ้าของพระเจ้ามาด้วยกัน [1290]

ยิ่งกว่านั้น การอ้างอิงนี้แสดงถึงการมีชีวิตอยู่ก่อนของพระเมสสิยาห์อีกด้วย องค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิดมีชีวิตอยู่เมื่อดาวิดมีชีวิตอยู่ ยิ่งกว่านั้นอีก มันเปิดเผยถึงความเป็นพหูพจน์ภายในพระภาคของพระเจ้า บุคคลที่เป็นพระเจ้าพระภาคหนึ่ง ตรัสกับอีกพระภาคหนึ่ง

สดุดีนี้พรรณนาว่าพระเมสสิยาห์อยู่ที่ “มือขวา” ของพระเจ้าในขณะที่พวกศัตรูของพระองค์เป็นปฏิปักษ์ต่อพระองค์ อย่างไรก็ตาม พระเมสสิยาห์จะบดขยี้ความเป็นปรปักษ์นั้นในที่สุด นี่เป็นภาพเกี่ยวกับยุคสุดท้ายอย่างแท้จริงที่ได้ถูกเปิดเผยตลอดพระกิตติคุณนี้ เมื่อถูกปฏิเสธโดยคนของพระองค์เอง พระเยซูจะกลับไปหาพระบิดา แต่ภายหลังพระองค์จะกลับมายังโลกเพื่อจะสถาปนาแผ่นดินของพระองค์ขึ้น พวกเรารับบีหลังจากสมัยของพระเยซูตีความองค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิดว่าอับราฮัม ไม่ใช่พระเมสสิยาห์ [1291]

22:46

คำถามนี้ทำให้การวิจารณ์ที่เปิดเผยของพวกผู้วิจารณ์ของพระเยซูเงียบไปอย่างถาวร การเผชิญหน้าได้จบลง พวกศัตรูของพระองค์ไม่สามารถหลีกเลี่ยงความคงเส้นคงวาที่มีเหตุผลของข้อพิสูจน์ตามพระคำภีร์ของพระเยซู แทนที่จะจามานต่อสิทธิอำนาจของพระองค์อย่างที่พวกเขาควรได้ทำ (เปรียบเทียบ 21:23) พวกเขาวางแผนการถูกทำลายของพระองค์

“เมื่อพ่ายแพ้ในการโต้แย้ง พวกผู้นำก็ถอนตัวจากพระเยซูในพระวิหารอย่างที่ซาตานได้ถอนตัวจากพระองค์ก่อนหน้าเมื่อได้ถูกพิชิตโดยพระเยซูในการโต้แย้งเช่นกัน (4:11)” [1292]

ข้อ 46 ทำให้ส่วนรอนทั้งหมดนี้ของพระกิตติคุณนี้จบลง (21:23—22:46) อิสราเอลได้ปฏิเสธกษัตริย์ของพวกเขา พระเยซูได้ทำนายถึงการปฏิเสธนี้ (21:18-22) มันเป็นผลมาจากการเผชิญหน้าทั้งหลายกับพวกผู้นำของอิสราเอล ที่ได้เกิดขึ้นในวันพฤษภาคมวันเดียวในลานพระวิหาร ตอนนี้นักกษัตริย์ก็จะปฏิเสธชนชาตินี้อย่างเป็นทางการ แต่ไม่ใช่ อย่างถาวรเมื่อพิจารณาถึงพระสัญญาต่างๆที่มีต่อบรรพบุรุษ

ง. การปฏิเสธอิสราเอลของกษัตริย์ บทที่ 23

การปฏิเสธของอิสราเอลต่อพระเยซูในฐานะกษัตริย์ของพวกเขาที่ชัดเจนอย่างไม่ผิดพลาดในตอนนี กลุ่มที่ หลากหลายของพวกผู้นำของพวกเขาได้ปฏิเสธที่จะยอมรับพระองค์อย่างต่อเนือง

“... ดูเหมือนว่าสำหรับมัทธิวแล้วพวกฟาริสีเป็นตัวอย่างถึงสิ่งทั้งหมดที่ผิดเกี่ยวกับการเป็น ผู้นำ ณ เวลานั้นของกรุงเยรูซาเล็ม โดยเฉพาะ” [1293]

การปฏิเสธของพวกผู้นำเป็นการปฏิเสธต่อตัวบุคคลของพระเยซู (22:42) มันตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับการ กล่าวยอมรับของพวกเขาที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์และพระบุตรของพระเจ้า (16:16) ดังนั้น พระเยซู ก็ป่าวประกาศการปฏิเสธของพระองค์ต่อชนรุ่นนั้นของคนอิสราเอลที่ไม่เชื่อ จึงสังเกตการเปรียบเทียบระหว่าง เหตุการณ์นี้และเหตุการณ์ของอิสราเอล ณ คาเดช บารเนีย (กฉว. 13—14) ชนรุ่นนั้นจะไม่ประทับใจกับพระพร ของการมีส่วนร่วมในการเริ่มต้นของแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ที่ได้สัญญาไว้ ภาษาที่รุนแรงของพระเยซู สะท้อนถึงความรุนแรงแห่งความผิดพลาดของพวกเขาและผลลัพธ์ที่เลวร้ายมากของมัน มันสะท้อนถึง ขนบธรรมเนียมของการโต้แย้งสมัยโบราณอีกด้วย [1294]

บทที่ 23 มีการอภิปรายที่พระเยซูให้ในวันเดียวกันที่พวกผู้วิจารณ์ของพระองค์โจมตีพระองค์คือวันพุธ อย่างไรก็ตาม ผู้ศึกษาพระกิตติคุณมัทธิวส่วนใหญ่ไม่ได้ถือว่าการอภิปรายนี้เป็นหนึ่งในการอภิปรายหลักในพระธรรมนี้ เหตุผลหลักสำหรับสิ่งนี้ก็คือว่ามันขาดเครื่องหมายทางโครงสร้างที่ซึ่งผู้เขียนเน้นในการอภิปรายหลักอื่นๆ เครื่องหมายนั้นคือการจบการอภิปรายที่เป็นลักษณะพิเศษ (เปรียบเทียบ 7:28-29) ตรงกันข้าม บทที่ 23 ดูเหมือน จะเป็นจุดสูงสุดของการเผชิญหน้าต่างๆที่มาก่อนมัน (21:23—22:46) เนื้อหาของการอภิปรายนี้ส่วนใหญ่เป็น เจริญและเป็นการประณาม และเป้าหมายของมันก็คือกลุ่มที่เจาะจง ที่ว่ามันไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการอภิปราย ในบทที่ 24 และ 25 ก็ชัดเจน เพราะว่าพระเยซูกล่าวต่อผู้ฟังที่แตกต่างออกไป

“ขณะที่มัทธิวเริ่มต้นการบรรยายของท่านเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซู ณ 4:17 ท่านได้ทำนายว่าพระเยซูจะเกี่ยวข้องกับกลุ่มหลักสามกลุ่มเป็นลำดับ ซึ่งแต่ละกลุ่มทำหน้าที่เป็นตัวละครในเรื่องราวของท่านคือ *พวกสาวก* (4:18-22); *ฝูงชน* พร้อมกับพวกสาวก (4:25; 5:1-2); และ *พวกผู้นำ* ทางศาสนา (9:2-13) เมื่อข้อบ่งชี้ที่ว่าจุดสูงสุดของเรื่องราวของท่าน (นั่นคือ การทนทุกข์ของพระเยซู) ยังคงจะถูกบรรยาย ตอนนี้มัทธิวก็นำมาถึงการเกี่ยวข้องกับพระเยซูกับแต่ละกลุ่มของสามกลุ่มเดียวกันเหล่านี้ซึ่งที่ถูกต้องทำให้จบลงเป็นลำดับในลำดับที่กลับกันต่อลำดับเริ่มแรก นั่นคือลำดับที่เป็นแบบไขว้เปลี่ยนในธรรมชาติ ตัวอย่างเช่น โดยการลดระดับ *พวกผู้นำ* ทางศาสนาในการโต้แย้งเปิดไปสู่ความเงียบ พระเยซูก็บังคับการถอนตัวจากฉากของพวกเขา (22:46) ด้วยการที่พวกผู้นำได้จากไป พระเยซูก็กล่าวอย่างเปิดเผยต่อ *ฝูงชน* ในพระวิหารพร้อมกับพวกสาวกของพระองค์ (23:1) เมื่อกำลังจากพระวิหารไป พระเยซูก็ให้การอภิปรายเกี่ยวกับยุคสุดท้ายของพระองค์ต่อ *พวกสาวก* เท่านั้น (24:1-3) ตลอดการใช้รูปแบบไขว้เปลี่ยนนี้ มัทธิวก็นำส่งสัญญาณแก่ผู้อ่านว่าจุดสูงสุดแห่งเรื่องราวของท่านใกล้จะถึงแล้ว”[1295]

“ท่าทีที่ถูกโจมตีในบทนี้คือศาสนาแห่งสิ่งภายนอก ซึ่งเป็นเรื่องราวของความสนใจที่มีรายละเอียดมากขึ้นต่อกฎเกณฑ์และกฎข้อบังคับในขณะที่ล้มเหลวที่จะหยั่งรู้ถึงลำดับความสำคัญต่างๆของพระเจ้า”[1296]

1. การตักเตือนของพระเยซูต่อฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์ 23:1-12 (เปรียบเทียบ มก. 12:38-39; ลก. 20:45-46)

23:1 อย่างที่เราได้เห็น มีสามกลุ่มของผู้คนที่ปรากฏในลานพระวิหาร กลุ่มเหล่านี้คือ “พวกสาวก” ของพระเยซู พวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ นั่นคือ กลุ่มที่หลากหลายของ “พวกผู้นำ” ของอิสราเอล และ “ฝูงชน” ของคนอิสราเอลธรรมดา ตอนนี้พระเยซูหันจากการกล่าวต่อพวกฟาริสี (22:41) และดำเนินการที่จะกล่าวต่อฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์เป็นหลัก

พระเยซูได้เริ่มต้นที่จะวิจารณ์พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ซึ่งๆหน้าประมาณหนึ่งปีก่อนหน้านี้ (15:7) ต่อมาพระองค์เตือนพวกสาวกของพระองค์ที่จะระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี (16:5-12) ตอนนี้พระองค์ประณามศัตรูเหล่านี้ซึ่งเปิดเผย พระองค์ทำอย่างนั้นเพราะว่าการตัดสินใจที่ฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์เผชิญในตอนนี้เป็นคือไม่ว่าจะติดตาม

พระเยซูหรือพวกผู้นำทางศาสนาที่ถูกแต่งตั้งไว้ของอิสราเอล พวกเขาไม่สามารถทำสองอย่าง
ได้

23:2

“พวกธรรมจารย์” เป็นอาจารย์ที่เป็นทางการแห่งภาคพันธสัญญาเดิม “พวกฟาริสี” เป็นพรรค
ทางศาสนศาสตร์ภายในลัทธิยิว

“พวกเขาครอบครองตำแหน่งอย่างเดียวกันอย่างที่ว่าพวกผู้นำคริสตจักร
ครอบครองในทุกวันนี้ที่เดียว ผู้คนพึ่งพาพวกเขาสำหรับการตีความความ
จริง”[1297]

พระเยซูกล่าวต่อสองกลุ่มที่แตกต่างแม้ว่าจะค่อนข้างคาบเกี่ยวกันเมื่อพระองค์สร้างความ
แตกต่างนี้ ธรรมจารย์บางคนเป็นฟาริสี แต่ไม่ใช่ฟาริสีทุกคนที่เป็นธรรมจารย์ ชื่อเรียกแรก
กล่าวถึงบทบาทของผู้นำบางคนและชื่อเรียกที่สองกล่าวถึงความเชื่อถือทางศาสนศาสตร์
ของบางคน ตัวอย่างประกอบสมัยใหม่อาจจะเป็น “นักเทศน์” และ “นักประกาศ” ไม่ใช่
นักเทศน์ทุกคนเป็นผู้ประกาศ แม้ว่าบางคนเป็น ในทำนองเดียวกัน ไม่ใช่ทุกประกาศทุกคนที่
เป็นนักเทศน์ แม้ว่าบางคนเป็น

ตามการใช้เชิงเปรียบเทียบของภาคพันธสัญญาเดิม บุคคลที่นั้งอยู่บนที่นั่งของบรรพบุรุษ
ก็เป็นผู้รับช่วงต่อของบุคคลนั้น (อพย. 11:5; 12:29; 1 พกษ. 1:35, 46; 2:12; 16:11; 2 พกษ.
15:12; สดด. 132:12) เมื่อพระเยซูกล่าวว่าพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีทำให้ “พวกเขาเอง
นั่ง” บน “ที่นั่ง” ของโมเสส พระองค์หมายถึงว่าพวกเขามองว่าพวกเขาเองเป็นผู้รับช่วงต่อ
ทางกฎหมายของโมเสสซึ่งครอบครองสิทธิอำนาจของท่าน นี่คือการที่พวกเขามองพวกเขา
เองอย่างแท้จริง[1298] ตามปกติธรรมศาลาของคนยิวมีที่นั่งหันด้านหน้าที่ที่อาจารย์ผู้มีสิทธิ
อำนาจนั่ง[1299] อย่างสอดคล้องแล้ว รับบีส่วนใหญ่นั่งเมื่อพวกเขาสอน ฉบับแปล NASB
“ได้ทำพวกเขาเองนั่ง” ก็พูดเป็นนัยเรื่องการเหน็บแนมที่ตามมาในส่วนแรกของข้อ 3 พวกเขา
ทึกทักที่จะเป็นผู้รับช่วงต่อของโมเสสพร้อมกับสิทธิอำนาจ ของท่าน

“‘ที่นั่งของโมเสส’ เป็นรูปแบบสั้นๆสำหรับที่นั่งของศาสตราจารย์ผู้ซึ่งหน้าที่
ของเขาคือที่จะตีความโมเสส”[1300]

23:3-4

ข้อความของพระเยซูในส่วนแรกของข้อ 3 ดูเหมือนจะขัดแย้งกับสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวก่อนหน้านี้เกี่ยวกับการที่คนยิวคนอื่นๆควรตอบสนองต่อคำสอนของพวกเขาและพวกฟาริสีอย่างไร (15:7-14; 16:5-12) จากการที่กักเอาความคงเส้นคงวาของคำสอนของพระเยซู เราเข้าใจถ้อยคำของพระองค์ว่าเป็นการเหน็บแนมที่นี้[1301] อีกมุมมองหนึ่งเห็นว่าพระเยซูยืนยันสิทธิอำนาจของพวกฟาริสีในหลักการ เนื่องจากกว่าพวกเขาสอน โทราห์ แต่ไม่ได้รับรองคำสอนทั้งหมดของพวกเขา (*ฮาสิกกาห์* คือ การตีความที่ถูกต้องของพระคัมภีร์)[1302] การตีความที่ชอบมากกว่าอันแรกยอมให้คำกริยาช่องที่สองของภาษากรีก *เอกคาธิคชัน* (“นั่ง” ข้อ 2) ที่จะมีพลังธรรมชาติของมัน มุมมองนี้อธิบายถึงการไขว้เปลี่ยนในข้อ 2-4 ที่ซึ่งสองข้อความแรกจัดตั้งการเหน็บแนมและสองข้อความหลังให้คำแนะนำที่ไม่ใช่การเหน็บแนม

- A พวกผู้นำที่กักเอาสิทธิอำนาจแห่งการสอนของโมเสส ข้อ 2
- B จงทำสิ่งที่พวกเขากล่าว ข้อ 3ก
- B' อย่าทำสิ่งที่พวกเขาทำ ข้อ 3ข
- A' คำสอนของพวกเขาผูกมัดผู้คนเท่านั้น ข้อ 4

พระเยซูดำเนินการที่จะใช้การเหน็บแนมในการกล่าวนี้ต่อไป (ข้อ 23-28)

ทั้งสำนักฮิลเลลและสำนักซัมไมได้เพิ่มภาระของความรับผิดชอบแก่คนยิวโดยการเพิ่มเข้าไปกับธรรมเนียมปฏิบัติ [1303]

“พวกเขาเป็นผู้ควบคุมงาน ไม่ใช่ผู้แบกภาระ ไม่ใช่ผู้ช่วยเหลือที่เห็นอกเห็นใจ”[1304]

23:5-7

พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะระบุถึงการปฏิบัติของพวกผู้นำเหล่านี้มากขึ้นที่ฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์ไม่ควรเลียนแบบ (เปรียบเทียบ 6:1-18) “กลัภพระธรรม” เป็นกล่องหนังหรือแผ่นหนังสัตว์เล็กๆที่คนยิวใส่ฉบับคัดลอกของคัมภีร์ของภาคพันธสัญญาเดิมทั้งสี่ที่ถูกเขียนขึ้นบนหนังแกะ (ตามธรรมเนียมคือแผ่นหนังสัตว์ที่ตี [อพย. 13:1-10](#), [11-16](#); [ฉบบ. 6:4-9](#); และ [11:13-21](#)) จากนั้นพวกเขาได้ผูกสิ่งเหล่านี้เข้ากับหน้าผากและหรือแขนท่อนล่างของพวกเขาด้วยสายรัดเพื่อจะบรรลุ [อพยพ 13:9](#) และ [16](#) และ [เฉลยธรรมบัญญัติ 6:8](#) และ [11:18](#)

บางทีพระเจ้าตั้งใจให้คนยิวที่จะตีความคำสั่งเหล่านี้ในเชิงเปรียบเทียบ แต่พวกผู้นำทางศาสนาแบบผิวเผินถือสิ่งนี้ตามตัวอักษร คำกรีกที่แปลว่า “กสิกรรม” (*โททาพอท* ตามตัวอักษรคือ “แถบคาดหน้าผาก”) ปรากฏที่นี่เท่านั้นในภาคพันธสัญญาใหม่ มันมีความเกี่ยวข้องกับคนต่างชาติ และการใช้คำนี้ของพระเยซูที่นี่ก็บ่งบอกว่าคนยิวใช้กล่องเล็กๆ เหล่านี้เป็นเครื่องรางของขลัง [1305] ยิ่งกว่านั้นอีก พวกเขาทำให้มันใหญ่จนคนยิวคนอื่นๆ จะแน่ใจว่าจะสังเกต “ความเคร่งศาสนา” ของพวกเขา [1306]

นอกจากนั้น พวกผู้นำที่หน้าซื่อใจคดจะ “ทำให้ฟูยว” ซึ่งพวกเขาใส่ที่มุมของเสื้อผ้าของพวกเขา (ข้อ 5) พระเจ้าได้บัญชาการสวมฟูเหล่านี้เพื่อจะขำเดือนประชากรของพระองค์ถึงการทรงเรียกที่บริสุทธิ์และใหญ่หลวงของพวกเขา ([กตว. 15:37-41](#); [ฤษบ. 22:12](#)) คนยิวทุกคนใส่ฟูเหล่านี้รวมทั้งพระเยซู (9:20; 14:36) อย่างไรก็ตาม พวกผู้นำทางศาสนาใส่ฟูที่ยาวเพื่อจะบ่งบอกถึงความเคร่งศาสนาและเพื่อจะดึงดูดการยกย่องของผู้คนโดยทั่วไป

พวกผู้นำต้องการที่จะนั่งใกล้กับม้วนธรรมบัญญัติเท่าที่จะเป็นไปได้ในธรรมศาลา สิ่งเหล่านี้เป็น “ที่นั่งอันมีเกียรติ” (ข้อ 6) ชื่อเรียก “รับบี” หมายถึง “ครูของข้าพเจ้า” หรือ “อาจารย์ของข้าพเจ้า” เริ่มแรกแล้วมันเป็นแค่ชื่อเรียกแห่งความนับถือ อย่างไรก็ตาม ในที่สุดคำนี้กลายมาเป็นชื่อเรียกที่แสดงถึงความนับถือที่ยิ่งใหญ่ พวกผู้นำในสมัยของพระเยซูต้องการชื่อเรียกนี้เพราะว่ามันทำให้พวกเขาแตกต่างและเหนือกว่าคนอื่นๆ คนสมัยใหม่ที่ถือมุมมองนี้แห่งปริญญาทางการศึกษาที่ก้าวหน้าหรือชื่อเรียกก็ตกอยู่ในความผิดพลาดอย่างเดียวกัน

23:8-10

ข้อเหล่านี้ก็ประยุกต์ใช้กับคนยิวทุกคน แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกสาวก (เปรียบเทียบ ข้อ 1) โดยการตั้ง “ท่านทั้งหลาย” ในตำแหน่งการเน้นแรกเมื่อพระองค์กล่าวต่อพวกสาวก พระเยซูก็บ่งบอกว่าพวกเขาจะถือตำแหน่งแห่งการเป็นผู้นำเหนือประชากรของพระเจ้าที่พวกผู้วิจารณ์ครอบครองอยู่ (เปรียบเทียบ 13:52) พวกเขาจะต้องไม่รักมันเมื่อผู้คนเรียกพวกเขาว่า “รับบี” เพราะพวกเขาไม่มี อาจารย์ *คนเดียว* (คำกรีก *ติดาสกาลอส*) นั่นคือ พระเจ้า พวกเขาจะต้องถือว่าพวกเขาอยู่ในระดับพี่น้องเดียวกันในฐานะผู้เรียนรู้ ไม่ใช่ในฐานะอาจารย์เหนือผู้ไม่มีการศึกษา

คำว่า “บิดา” (ข้อ 9) บางทีอ้างอิงถึงบิดาในความเชื่อของพวกเขา คือบรรพบุรุษฝ่ายวิญญาณของพวกเขาแห่งชนรุ่นปัจจุบัน (เปรียบเทียบ [2 พกษ. 2:12](#)) เป็นที่ชัดเจนว่าบิดาที่นี้ตายไปแล้ว

การเปลี่ยนในกาลของคำกริยากริกระหว่างข้อ 8, 9 และ 10 ดูเหมือนแนะนำสิ่งนี้ ถ้าสิ่งนี้เป็นจริง ขอบเขตตัวอย่างว่าตอนนี้บุคคลที่กล่าวต่อพระโรมันคาทอลิกว่า “บิดา” ก็กำลังใช้คำนี้ในแง่ที่แตกต่างออกไปเล็กน้อยจากคนยิวที่ใช้มันในสมัยของพระเยซู (เปรียบเทียบ [1 คร. 4:15](#); [1 ยน. 2:13-14](#)) อย่างไรก็ตาม ถ้าคริสเตียนสมัยใหม่ใช้คำนี้ด้วยแนวคิดที่ว่า “บิดา” เป็นผู้เหนือกว่าฝ่ายวิญญาณของเขาหรือเธอ เขาหรือเธอจะมีความผิดแห่งการทำให้สิ่งที่พระเยซูได้ห้ามไว้ที่นี่

“ ‘บิดา’ เป็นผู้ให้ชีวิต ที่จะเรียกมนุษย์ว่า ‘บิดา’ ในแง่ฝ่ายวิญญาณก็ทำให้เขาอยู่ในที่ของพระเจ้าในฐานะผู้ที่ให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณ นี่เป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าพระบิดาเท่านั้นให้ชีวิต”[\[1307\]](#)

บุคคลเดียวที่คู่ควรแก่ชื่อเรียกของ “อาจารย์” ในแง่สูงสุดคือพระเมสสิยาห์ พระองค์เป็นเพียง “ผู้เดียว” ที่สามารถนั่งในที่นั่งของโมเสสได้และดำเนินการที่จะตีความและเปิดเผยน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างถูกต้องและอย่างมีสิทธิอำนาจ (เปรียบเทียบ [1:1](#); [16:16](#); [22:41-46](#)) พระเยซูใช้คำกรีกคำที่สามสำหรับ “อาจารย์” ที่นี่ นั่นคือ *คาเชเกเทส* บางทีพระองค์ทำอย่างนั้นเพื่อจะเชื่อมโยงมันกับคำไข่อื่นๆ ในส่วนนี้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนที่มีสิทธิอำนาจคือ *เอกคาธิคชัน* (“พวกเขานั่งลง” ข้อ 2) และ *คาเชครา* (“ที่นั่ง” ข้อ 2) ดังนั้นพระองค์ใช้เครื่องมือเชิงโวหารของคำพ้องเสียง (คำที่เสียงคล้ายกัน)

“พวกศัตรูของพระเยซูซึ่งเป็นอาจารย์ที่ได้รับการรับรองในอิสราเอล ไม่สามารถตอบคำถามตามพระคัมภีร์ที่เป็นพื้นฐานเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ได้ ตอนนี้พระองค์ คือพระเยซูพระเมสสิยาห์ป่าวประกาศในการรู้สึกตัวของการล้อเลียนนั้นว่าพระองค์เองเป็นผู้เดียวที่มีคุณสมบัติที่จะนั่งในที่นั่งของโมเสส เพื่อจะรับช่วงต่อจากท่านในฐานะอาจารย์ที่มีสิทธิอำนาจแห่งน้ำพระทัยและความคิดของพระเจ้า”[\[1308\]](#)

จากคำสอนนี้ มันจะไม่ถูกต้องที่จะสรุปว่าพระเยซูไม่สนับสนุนการรับรู้ทั้งหมดเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างพวกผู้นำและบทบาทของพวกเขาท่ามกลางพวกคนรับใช้ของพระองค์ ขอบเขตตัวอย่างเช่น พวกอัครทูตมีสิทธิอำนาจในคริสตจักรที่อยู่เหนือสิทธิอำนาจของคริสเตียน

ธรรมดา พวกผู้ปกครองและพวกมัคทายกดำเนินการที่จะใช้สิทธิอำนาจซึ่งได้รับการรับรองโดยพระเจ้าในคริสตจักรและพระองค์ได้สั่งให้เราที่จะนับถือบุคคลเหล่านี้ ([1 คร. 16:15-16](#); [ฮบ. 13:7, 17](#))

สิ่งที่พระเยซูประณามคือการแสวงหาและการให้เกียรติที่อยู่เหนือกว่าสิ่งที่เหมาะสมเนื่องจากว่าผู้เชื่อเป็นพี่น้อง เนื่องจากว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาฝ่ายวิญญาณแท้จริงของเรา และเนื่องจากพระเยซูทรงเป็นอาจารย์และผู้นำแท้จริงของเรา อาจารย์และผู้นำของประชากรของพระเจ้าต้องจำใจไว้ว่าพวกเขาเป็นเพื่อนผู้เรียนรู้กับธรรมิกชน พวกเขายังคงเป็นบุตรของพระบิดาในสวรรค์ และพวกเขาต้องจำนนต่อพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นศิษย์ของคริสตจักร

“... พระคริสต์ที่เป็นขึ้นไม่พึงพอใจกับบรรดาผู้ที่อยู่ในคริสตจักรของพระองค์ผู้เรียกร้องการจำนนโดยปริยายต่อพวกเขาเองและความคิดเห็นของพวกเขาและสับสนชื่อเสียงสำหรับการเคร่งศาสนาที่โง่เขลาต่อการจำนนในทางพระเจ้าต่อคำสอนของพระองค์อย่างที่ไม่พึงพอใจกับฟาริสีคนใด”[\[1309\]](#)

23:11-12 ในการสรุปคำเตือนเหล่านี้ พระเยซูกลับไปสู่หัวข้อ *การถ่อมใจ* ที่พระองค์ได้เน้นกับพวกสาวกของพระองค์ก่อนหน้านี้ (เปรียบเทียบ 18:4; 20:20-28) พระเยซูสอนพวกสาวกของพระองค์ให้เป็นคนรับใช้ของคนอื่นๆ ไม่ใช่ปกครองเหนือพวกเขา

“ตำแหน่งการเป็นผู้นำต่างๆไม่ควรเป็นเป้าหมายในและของตำแหน่งเหล่านั้น แต่ควรถูกมองว่าเป็นโอกาสที่จะรับใช้คนอื่นๆ”[\[1310\]](#)

การพลิกกลับของจุดจบที่พระเยซูทำนายที่นี้จะเกิดขึ้นเมื่อแผ่นดินสวรรค์เริ่มต้น พระเยซูเองเป็นตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของสิ่งที่พระองค์สอนที่นี่ (เปรียบเทียบ 20:26-28; [ฟป. 2:5-11](#))

2. ข้อกล่าวหาของพระเยซูต่อพวกธรรมอาจารย์และพวกฟาริสี 23:13-36 (เปรียบเทียบ มก. 12:40; ลก. 20:47)

ตอนนี้พระเยซูมุ่งความสนใจของพระองค์ไปที่พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีในลานพระวิหาร (เปรียบเทียบข้อ 1) พระองค์ดำเนินการที่จะป่าวประกาศข้อกล่าวหาที่เสียดแทงต่อพวกเขาในเจ็ดส่วน จึงเปรียบเทียบวิบัติหกอย่างของ [อิสยาห์ 5:8-23](#) และวิบัติห้าอย่างของ [ฮายากุก 2:6-20](#) พระองค์แนะนำข้อกล่าวหาแต่ละอย่างด้วยคำว่า “วิบัติ” พระเยซูกล่าว ถึง พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี แต่พระองค์กล่าว ต่อฝูงชนและพวกสาวก

“ไม่มีตอนใดในพระคัมภีร์ที่ประชดประชันมากกว่า พูดตรงๆมากกว่าและรุนแรงมากกว่า การป่าวประกาศนี้ของพระคริสต์ต่อพวกฟาริสี มันสำคัญที่ว่าพระองค์เลือกเฉพาะพวกเขาอย่างที่ต่อต้านพวกสะดูสีซึ่งเป็นแบบเสรีนิยมมากกว่าและพวกเฮโรดผู้เป็นนักการเมือง ในขณะที่พยายามที่จะให้เกิดแต่พระวณะของพระเจ้าและแสดงรูปแบบสุดขีดของการถือรักษาทางศาสนาแท้จริงแล้วพวกฟาริสีเป็นผู้ที่อยู่ห่างไกลที่สุดจากพระเจ้า”[\[1311\]](#)

โดยเนื้อแท้แล้ว พระเยซูวิจารณ์พวกเขาเนื่องจากความหน้าซื่อใจคดของพวกเขา [\[1312\]](#) อย่างที่หัวข้อของคำเทศนาบนภูเขาคือความชอบธรรม หัวข้อของวิบัติเหล่านี้คือความหน้าซื่อใจคด มีการเน้นที่หนักแน่นโดยทั่วไปในการกล่าวทั้งสองต่อความล้มเหลวของพวกผู้นำที่จะเข้าใจและจำนนต่อพระคัมภีร์ พระเยซูให้การกล่าวทั้งสองเพื่อจะเปรียบเทียบความหมายแท้จริงของพระคัมภีร์กับการตีความและการประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ของพวกฟาริสี พวกฟาริสีกล่าวยอมรับที่จะสอนพระคัมภีร์อย่างแม่นยำแต่ไม่ได้ทำอย่างนั้น ดังนั้นพวกเขาก็เป็นคนหน้าซื่อใจคด

โครงสร้างทางวรรณกรรมของวิบัติเหล่านี้เป็นแบบไขว้เปลี่ยน

- A การปฏิเสธแผ่นดินสวรรค์ ข้อ 13
- B ผลกระทบต่างๆที่มีต่อคนอื่นๆซึ่งมีอันตรายมากกว่าดี ข้อ 15
- C การใช้พระคัมภีร์แบบถูกนำไปผิดๆที่กระทบต่อความประพฤติ ข้อ 16-22
- D ความล้มเหลวที่จะเข้าใจพระคัมภีร์ ข้อ 23-24
- C' การใช้พระคัมภีร์แบบถูกนำไปผิดๆที่กระทบต่อคุณลักษณะ ข้อ 25-26
- B' ผลกระทบต่างๆที่มีต่อคนอื่นๆซึ่งทำให้ผลลัพธ์อันปรารถนาเสียไป ข้อ 27-28
- A' การปฏิเสธผู้ถือสารของแผ่นดินสวรรค์ ข้อ 29-36

[วิบัติแรก 23:13-14](#)

“แต่” แนะนำการเปลี่ยนผ่านจากถ้อยคำที่มีต่อพวกสาวกที่มาก่อน (ข้อ 1-12) พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี ถู้อุดหนุนที่ตรงกันข้ามอย่างแท้จริงในเรื่องตัวบุคคลของพระเยซูที่พวกสาวกถือ ดังนั้น อนาคตของพวกเขาจะแตกต่างกันเชิง (เปรียบเทียบ 16:17-28; 19:27-29)

“วิบัติ” สามารถเป็นการอุทานที่นุ่มนวลของความสงสาร (24:19) การแสดงออกที่รุนแรงถึงการประณาม (11:21) หรือทั้งสอง (18:7; 26:24) ในการกล่าวนี้ การประณามถูกกล่าวถึงอย่างชัดเจนว่าสิ่งที่พระเยซูกล่าวอย่างไรก็ตาม เราไม่ควรตีความคำนี้ว่าเป็นการอธิบายถึงความพยายาบหรือความเกลียดแค้นที่นี้ ตรงกันข้าม มันเป็นการป่าวประกาศทางศาลแห่งการประณามจากพระเมสสิยาห์ พระผู้พิพากษา

“ทุกวิบัติจาก ‘วิบัติ’ ทั้งเจ็ดเป็นการอุทานดังเช่น ‘ก็เป็นสุข’ ในสุขคติ มันไม่ได้กล่าวถึงความปรารถนาแต่เป็นข้อเท็จจริง มันไม่ใช่คำสาปที่เรียกความหายนะลงมาแต่เป็นการพิพากษาที่สงบ แท้จริงและคำตัดสินที่ให้มาโดยพระผู้พิพากษาสูงสุดเอง ดังนั้น การพิพากษาหกออย่างจากการพิพากษาเหล่านี้มีหลักฐานที่แนบมาโดยวิธีของอนุประโยค *โฮที* [เพราะ] เกี่ยวกับสาเหตุที่จัดให้มีเหตุผลเต็มสำหรับคำตัดสิน ‘วิบัติ’ และในการพิพากษาที่เหลืออยู่ (ข้อ 16) รูปแบบที่หลากหลายของการแสดงออกก็ทำอย่างเดียวกันโดยวิธีของการวางข้างกัน”

[1313]

พวกผู้นำเหล่านี้เป็นคนหน้าซื่อใจคดเพราะว่าพวกเขากล่าวยอมรับว่าจะสอนน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่พวกเขาหันผู้คนไว้จากการเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์เมื่อมันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์ที่จะเข้าไป พวกเขาหันผู้คนไว้จากการเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ โดยการไม่ได้เตรียมที่จะเข้าไปด้วยพวกเขาเอง และโดยการทำให้คนอื่นๆท้อใจจากการทำอย่างนั้น (เปรียบเทียบ 18:6-7; 22:41-46)

นักตีความบางคนเชื่อว่าการสร้างประโยคของข้อ 13 ทักทักเอาว่าแผ่นดินสวรรค์ได้เริ่มต้นแล้ว[1314] อย่างไรก็ตาม พื้นฐานสำหรับการสรุปนี้คือข้อสันนิษฐานที่ว่ามันได้เริ่มต้น มากกว่าข้อเรียกร้องของการสร้างประโยคของภาษากรีก การสร้างประโยคเรียกร้องว่าเราเข้าใจรูปแบบของคำกริยาที่เติม -ing หรือ -ed ที่เป็นคำนาม *ทูส เฮเซ โคมนูส* (“บรรดาผู้ที่เข้าไป”) และคำกริยาที่ปัจจุบันกาล *อูเด . . . อะฟีเอเท* (“ท่านไม่อนุญาต”) ในฐานะเป็นการอธิบายถึงการกระทำที่เกิดขึ้นพร้อมกันกับถ้อยคำของผู้พูด การกระทำทั้งสองสามารถและก็อธิบายถึงสิ่งที่พวกผู้นำทำในการคาดหวังถึงการเริ่มต้นของแผ่นดินสวรรค์ พระเยซูอ้างอิงถึงแผ่นดินของ

พระเมสสิยาห์อย่างต่อเนื่องว่าเป็นอนาคตไม่ใช่ปัจจุบัน การปรากฏของกษัตริย์ไม่เทียบเท่ากับการปรากฏของแผ่นดิน

ฉบับคัดลอกที่ดีที่สุดและเก่าแก่ที่สุดบางฉบับของพระกิตติคุณมัทธิวที่มีให้เราถึงละเว้นข้อ 14 ฉบับคัดลอกบางฉบับที่มีข้อ 14 ก็ตั้งมันไว้ก่อนข้อ 13 และฉบับอื่นๆตั้งไว้หลังข้อ 13 บางทีผู้คัดลอกได้ใส่มันไว้ในภายหลังเนื่องจากว่ามันปรากฏในพระคัมภีร์ตอนที่เหมือนกัน ([มก. 12:40](#); [ลก. 20:47](#))

วิบัติที่สอง 23:15

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีกระตือรือร้นอย่างมากที่จะให้คนยิวเห็นพ้องกับความเชื่อมั่นทางหลักคำสอนของพวกเขา นักอรรถาธิบายบางคนเห็นว่าพวกฟาริสีสร้างสาวกผู้ลัทธิยิว สิ่งนี้อาจได้เป็นจริง แต่ความผิดพลาดของพวกเขาคือการนำคนยิวไปอยู่ภายใต้ศาสนศาสตร์ที่เสื่อมทรามของพวกเขา[1315] พระเยซูไม่ได้วิจารณ์พวกเขาเนื่องจากความร้อนรนของพวกเขา พระองค์วิจารณ์พวกเขาเนื่องจากสิ่งที่พวกเขาสอนผู้กลับใจเชื่อของพวกเขาและผลกระทบที่ “การกลับใจเชื่อ” นี้มีต่อผู้กลับใจเชื่อของพวกเขา

อย่างที่ได้อธิบายเหตุไปก่อนหน้านี้ สิ่ง que แสดงถึงคำสอนของพวกเขาผู้นำเหล่านี้ก็คือว่าพวกเขาให้การตีความและคำสอนตามธรรมเนียมบอกเล่าของพวกเรบบีว่าอย่างน้อยแล้วมีสิทธิอำนาจเท่ากับภาคพันธสัญญาเดิม ถ้าไม่มีสิทธิอำนาจมากกว่า ในเชิงปฏิบัติแล้ว พวกเขาบิดเบือนภาคพันธสัญญาเดิมเมื่อมันไม่สอดคล้องกับคำสอนที่ยอมรับได้ของพวกเรบบี (เปรียบเทียบ 5:21-48)

คนกลับใจเชื่อผู้ฟาริสีนิยมก็ร้อนรนต่อธรรมเนียมของบรรพบุรุษมากกว่าพวกอาจารย์ของพวกเขา บ่อยครั้งแล้วนี่เป็นผลลัพธ์ของการกลับใจเชื่อ บางครั้งนักศึกษาถ่อมมองของอาจารย์ของพวกเขามากกว่าอาจารย์ของพวกเขา ธรรมชาติที่มีพลังของมุมมองของฟาริสีเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของการตีความของบรรพบุรุษได้เพิ่มปัญหานี้ เมื่อบุคคลหนึ่งเชื่อว่าสิทธิอำนาจตามพระคัมภีร์ขยายเกินกว่าข้อความของพระคัมภีร์ มันก็จะไม่มีข้อจำกัดต่อสิ่งที่จะมีสิทธิอำนาจ การตีความเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพวกฟาริสีปิดกั้นพระเยซูไว้จากบทบาทของพระองค์ ในฐานะพระผู้ตีความ

พวกเข้าจาริตเป็นบุตร “ของนรก” (เกเฮสนนา) ในแง่ที่ว่าพวกเขาเป็นของนรกและจะไปยังนรกในที่สุด (เปรียบเทียบ 8:12; 13:38) แทนที่จะนำพวกเขาไปยังสวรรค์ พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์นำพวกเขาไปยัง

นรก เกเฮนนาแสดงถึงสถานที่แห่งการลงโทษนิรันดร์ คือบึงไฟ (เปรียบเทียบ 25:41) ฮาเดสเป็นที่พักชั่วคราวของคนที่ชั่วร้ายที่ซึ่งพระเจ้าจะทำให้พวกเขาเป็นขึ้นเพื่อการพิพากษา ณ พระที่นั่งใหญ่สีขาว และจากนั้นการลงโทษสุดท้ายในบึงไฟ ([วจ. 20:11-15](#))

วิบัติที่สาม 23:16-22

พระเยซูได้กล่าวถึงหัวข้อการสาบานในคำเทศนาบนภูเขา (5:33-37) พระองค์ได้เรียกพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ว่า “ผู้นำที่ดาบอด” มาก่อนเช่นกัน (15:14) นี่คือตัวอย่างที่เจาะจงเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูประณามในวิบัติที่สอง (ข้อ 15) โดยการแยกแยะระหว่างสิ่งที่ผูกมัดในคำสาบานของพวกเขาและสิ่งที่ไม่ผูกมัด พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ได้สนับสนุนคำสาบานที่หลีกเลี่ยงซึ่งเทียบเท่ากับการโกหก ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าผู้คนควรบอกความจริง พระเยซูประณามพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์เนื่องจากการรับมือกับพระคัมภีร์อย่างผิดๆที่พวกเขาอ้างว่าจะปกป้องและอธิบาย

ข้อ 20-22 จัดเตรียมเหตุผลสำหรับ 5:33-37 เมื่อคนยิวทำการสาบาน เขาก็เชื่อมโยงมันกับพระเจ้าในบางแง่ ดังนั้นคำสาบานทั้งหมดของพวกเขาที่ผูกมัด พระเยซูไม่อนุญาตคำสาบานที่หลีกเลี่ยงทั้งหมดและถือว่ามีสิ่งเหล่านั้นเป็นถ้อยคำที่ไม่สัตย์จริง

“เวลายังไม่ได้จบลงเมื่อบุคคลหนึ่งจะแสวงหาที่จะหลีกเลี่ยงหน้าที่บางอย่างในการใช้กลวิธี หรือเมื่อเขาจะเรียกตัวอักษรที่เคร่งครัดของธรรมเนียมปฏิบัติเพื่อจะหลีกเลี่ยงสิ่งที่วิญญาณของธรรมเนียมปฏิบัติหมายถึงอย่างชัดเจนว่าเขาควรจะทำ”[\[1316\]](#)

วิบัติที่สี่ 23:23-24

ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเรียกร้องให้คนอิสราเอลที่จะกินสิบลดข้าว เหล้าองุ่นและน้ำมัน ([ฉธบ. 14:22-29](#)) พวกเขาจะถือสิ่งนี้ไปไกลแค่ไหนก็เป็นเรื่องของการโต้แย้ง พระเยซูไม่ได้ไม่สนับสนุนการถือรักษาที่เคร่งครัดของธรรมเนียมปฏิบัตินี้ พระองค์มุ่งการประณามของพระองค์ไปที่ความล้มเหลวของพวกผู้นำที่จะถือรักษาคำสั่งที่ “สำคัญกว่า” ในธรรมเนียมปฏิบัติในขณะที่ต่อรองราคาว่าพืช เครื่องเทศ เมล็ดที่เจาะจงอันไหนที่จะกินสิบลด พระองค์กลับไปยัง [มีคาห์ 6:8](#) สำหรับหน้าที่หลักสามอย่างที่พระเจ้าเรียกร้องคือ “ความยุติธรรม ความเมตตา และความสัตย์ซื่อ” บางทีพระองค์เลือกลูกน้ำ (คำกรีก *คาลมา*) และ อูฐ (คำกรีก *กัมลา*) เป็นตัวอย่างเนื่องจาก

ขนาดของพวกมันและชื่อที่เสียดคล้ายกันของพวกมัน เป็นที่ชัดเจนว่านี่เป็นการกล่าวเกินจริง เนื่องจากว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่จะกลืนตัวอูฐเข้าไปอย่างแท้จริง

“ปกติมันเป็นกรณีที่ว่าผู้ยึดถือกฎก็เป็นผู้ยึดติดในรายละเอียด แต่มีคบบอดต่อหลักการใหญ่ๆ ผู้ชนนี้ไม่ได้คิดอะไรเกี่ยวกับการประณามคนที่ไร้ความผิด กระนั้นพวกเขาก็กลัวที่จะเข้าไปในศาลพิพากษาของปีลาตด้วยเกรงว่าพวกเขาจะเป็นมลทิน (ยน. 18:28)” [1317]

การพิพากษานี้จัดตั้งศูนย์กลางสำหรับการไขว้เปลี่ยนและความล้มเหลวที่สำคัญที่สุดของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี พวกเขาบิดเบือนน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างที่พระองค์ได้เปิดเผยในพระคัมภีร์ (เปรียบเทียบ 9:9-13; 12:1-14) การบิดเบือนนี้ส่งผลต่อหลักคำสอนที่ผิดพลาด (วิบัติที่ 3 และ 5) ซึ่งส่งผลต่อการปฏิบัติที่เป็นหายนะ (วิบัติที่ 2 และ 6) ซึ่งส่งผลต่อการเลื่อนไปของแผ่นดินสวรรค์ (วิบัติที่ 1 และ 7)

เป็นสิ่งสำคัญที่จะตระหนักว่าพระคัมภีร์เปิดเผยน้ำพระทัยของพระเจ้า และที่ที่เราไม่ควรยกสิทธิอำนาจของการตีความของมนุษย์ถึงระดับของพระคัมภีร์เอง อย่างไรก็ตาม เป็นสิ่งสำคัญอีกด้วยที่จะตระหนักว่าภายในพระคัมภีร์ คำสั่งบางอย่างก็สำคัญกว่าคำสั่งอื่นๆ และที่ที่เราควรสังเกตความแตกต่างเหล่านี้และไม่สับสน นี้เกี่ยวข้องกับปัญญาและความสมดุลในการตีความและการประยุกต์ใช้

อาจารย์และนักเทศน์สมัยใหม่แห่งพระวณะของพระเจ้าอาจทำคามผิดพลาดหลายอย่างที่แสดงถึงพวกฟาริสี อย่างไรก็ตาม เราต้องจดจำไว้ว่าพวกฟาริสีไม่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า

วิบัติที่ห้า 23:25-26

พระเยซูประณามความผิดที่เป็นคุณลักษณะของฟาริสีด้วยการเปรียบเทียบนี้ ภาชนะแสดงถึงพวกฟาริสีและบรรดาผู้ที่พวกเขาสอน คนยิวจะต้องเป็นภาชนะที่สะอาดซึ่งพระเจ้าสามารถใช้ได้เพื่อจะนำการหล่อเลี้ยงและการทำให้สดชื่นฝ่ายวิญญาณไปยังคนอื่นๆ พวกฟาริสีสอนถึงความสำคัญของการสะอาดทางพิธีกรรมโดยการถือรักษากฎเกณฑ์เกี่ยวกับอาหารและการชำระของธรรมเนียมปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม พวกเขาละเลยความบริสุทธิ์ภายใน พวกฟาริสีผิดพลาดในการเน้นต่างๆของพวกเขา พวกเขาดังความสำคัญไว้ที่เรื่องราวเล็กน้อยมากเกินไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องราวทางพิธีกรรมและภายนอก และไม่เพียงพอที่เรื่องราวอันเป็นหลัก โดยเฉพาะ

อย่างยั้งสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความเป็นจริงฝ่ายวิญญาณ “ฟาริสี” คนเดียวบางที่เป็นการอ้างอิงโดยทั่วไปถึงฟาริสีทั้งหมด (ข้อ 26)

วิบัติที่หก 23:27-28

คนยิวในกรุงเยรูซาเล็มโบกปูนขาวหिनบนหลุมฝังศพก่อนปีสกาเพื่อจะเตือนผู้เดินทางถึงการปรากฏของสิ่งเหล่านั้น[1318] พวกเขาทำสิ่งนี้เพื่อว่าคนแปลกหน้าเหล่านี้จะไม่จะต้องหลุมฝังศพโดยไม่รู้ และดังนั้นก็ขาดคุณสมบัติที่จะเข้าร่วมในเทศกาล [1319] มันไม่ใช่การโบกปูนขาวมากสักเท่าไรที่ได้ทำให้สิ่งเหล่านั้นน่าดึงดูดใจอย่างที่มันเป็นอนุสาวรีย์เองที่น่าดึงดูดใจ พระเยซูเปรียบเทียบ “อนุสาวรีย์” (“อุโมงค์ศพ”) กับพวกฟาริสี ทั้งสองดูเหมือนน่าดึงดูดใจ (“สวยงามที่ข้างนอก”) แต่ทั้งสองก็ทำให้ผู้คนที่สัมผัสพวกเขาต่างปรือยอีกด้วย (นั่นคือ ผ่านทางคำสอนของพวกเขา ซึ่ง “อย่างภายในแล้ว” ก็ “เต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความอธรรม”) การเจือปนด้วยฟาริสีก็กั้นการมีส่วนร่วมในพระพรที่ปีสกาที่นั่นคาดหวังไว้ นั่นคือ พระพรแห่งแผ่นดินสวรรค์

การอ้างอิงถึง “ความอธรรม” ของพระเยซูก็สำคัญ (ข้อ 28) พวกฟาริสีอดพวกเขาเองในการถือรักษาที่พิถีพิถันของธรรมเนียมบัญญัติ (คำกรีก *โนมอส*) อย่างเหน็บแนมแล้ว ความล้มเหลวของพวกเขาที่จะเข้าใจและประยุกต์ใช้ธรรมเนียมบัญญัติอย่างถูกต้องได้ทำให้พวกเขาอธรรม (คำกรีก *อะโนมียา*) ในมุมมองของพระเยซู *อะโนมียา* เป็นคำทั่วไปสำหรับความชั่วร้ายในภาคพันธสัญญาใหม่ พระเยซูบ่งบอกว่าการเข้าหาทั้งสิ้นของพวกฟาริสีต่อธรรมเนียมบัญญัตินั้นก็ *ชั่วร้าย* อย่างแท้จริง

วิบัติที่เจ็ด 23:29-36

23:29-30 โดยการสร้าง “อนุสาวรีย์” แก่ “พวกผู้เผยพระวจนะ” และ คน “ชอบธรรม” คนอื่นๆที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้ฆ่า พวกฟาริสีก็กล่าวว่าพวกเขาเองไม่ได้ฆ่าพวกเขาถ้าพวกเขาได้มีชีวิตอยู่ในตอนนั้น โครงการก่อสร้างเหล่านี้ได้จัดตั้งการกล่าวยอมรับถึงความเหนือกว่าฝ่ายวิญญาณของพวกเขาเองเช่นเดียวกับเกียรติสำหรับคนที่ตายไป คริสเตียนผู้คิดอย่างไร้เดียงสาว่าเขาหรือเธอคงจะไม่ได้ทำความผิดพลาดต่างๆที่สาวกเริ่มแรกของพระเยซูได้ทำก็ทำการทีกักเอาอย่างเดียวกันถึงความเหนือกว่า

23:31 “ถ้าเป็นเช่นนั้น” อ้างอิงถึงการยอมรับของพวกเขาฟาริสีถึงพวกเขาเองในฐานะ “บุตรของบรรดาผู้ที่ได้ฆ่าพวกผู้เผยพระวจนะ” (ข้อ 30) ไม่ใช่การสร้างหลุมฝังศพของพวกเขา (ข้อ 29) พวกเขาฟาริสีเป็นเชื้อสายของบรรดาผู้ที่ได้ฆ่าพวกผู้เผยพระวจนะมากกว่าที่พวกเขาได้รู้ ไม่ใช่แค่ทางกายภาพแต่ทางฝ่ายวิญญาณอีกด้วย พวกเขาได้วางแผนที่จะฆ่าผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุด (21:38-39, 46)

23:32 แนวคิดของภาคพันธสัญญาเดิมที่อยู่เบื้องหลังข้อนี้ก็คือว่าพระเจ้าจะทนต่อบาปอย่างจำกัด จากนั้นพระองค์จะกระทำการพิพากษา (เปรียบเทียบ [ปฐก. 6:3, 7; 15:16](#); เปรียบเทียบ [1 ธศ. 2:14-16](#)) ที่นี่พระเยซูหมายถึงว่าอิสราเอลได้ทำบาปหลายอย่างและได้ก่อให้เกิดความผิดอย่างมากโดยการฆ่าพวกผู้เผยพระวจนะ เมื่อพวกเขาฟาริสีได้ฆ่าพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 34) ถ้วยแห่งพระพิโรธของพระเจ้าคงจะได้เต็ม และพระองค์จะตอบสนองด้วยพระพิโรธ การถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มและการกระจัดกระจายไปทั่วโลกของคนยิวได้ส่งผลในปี ค.ศ. 70

23:33 พระเยซูกล่าวซ้ำคำเรียกชื่อที่พระองค์ได้ใช้มาก่อนเพื่อจะป่าวประกาศการพิพากษาของพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 3:7; 12:34) พวกเขาจะพินาศใน “นรก” เนื่องจากความล้มเหลวของพวกเขาที่จะยอมรับพระเยซู (เปรียบเทียบ 5:22; 23:15)

“ทุกวันนี้มีการใช้ของคริสเตียนที่เหมาะสมอันเดียวเกี่ยวกับการกล่าววิบัติของส่วนนี้ โดยพื้นฐานแล้ว มันไม่ได้พบในการประยุกต์ใช้ของพระคัมภีร์ตอนนี้กับพวกเขาฟาริสีในประวัติศาสตร์ และไม่เอ่ยถึงลัทธิยิวสมัยใหม่ในฐานะศาสนา แต่ในการประยุกต์ใช้ของพระคัมภีร์ตอนนี้กับสมาชิกของคริสตจักร ความหน้าซื่อใจคดเป็นศัตรูแท้ของส่วนนี้ ไม่ใช่พวกธรรมาจารย์ พวกเขาฟาริสีหรือพวกยิว ในต้นแบบของส่วนนี้ ถ้าวิบัติที่รุนแรงจะถูกป่าวประกาศต่อใครก็ตามในทุกวันนี้ มันต้องถูกมุ่งไปที่ความหน้าซื่อใจคดในคริสตจักร เท่านั้น (เปรียบเทียบ [1 ปด. 2:1](#))”[1320]

23:34 สิ่งที่มาก่อนของ “เพราะเหตุนี้” (คำกรีก คือ *γυναι*) คือ คนยิวได้ฆ่าพวกผู้เผยพระวจนะที่พระเจ้าได้ส่งมายังพวกเขาในอดีต (ข้อ 29-30; เปรียบเทียบ 22:3-10) เพราะว่าคนยิวได้ปฏิเสธ

พวกผู้เผยพระวจนะแต่ก่อน พระเยซูจะส่ง “บรรดาผู้เผยพระวจนะ” “บรรดานักปราชญ์” และอาจารย์ทั้งหลาย (“พวกธรรมจารย์”) ไปยังพวกเขามากขึ้น คนเหล่านี้คนยิวจะปฏิเสธเช่นกัน ซึ่งเติมระดับของความผิดของพวกเขาจนเต็ม บางทีนี่เป็นการอ้างอิงถึงพยานทั้งหลายที่ได้ติดตามพระเยซูและวิงวอนต่อคนยิวที่จะเชื่อในพระองค์ (กจ. [3:19-21](#); [7:2-53](#); เปรียบเทียบ [มธ. 5:10-12](#); [9:37-38](#); [28:18-20](#))

พระเยซูจะยังคงไม่สถาปนาแผ่นดินของพระองค์ขึ้น เพราะอิสราเอลได้ปฏิเสธพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา อย่างไรก็ตาม ในข้อนี้พระเยซูเปิดเผยว่าพระเจ้าจะลงโทษชนรุ่นของอิสราเอลที่ได้ปฏิเสธพระองค์และพวกอัครทูตผู้จะติดตามพระองค์ในวิธีที่เพิ่มเติม นี้รวมถึงการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มและกระจัดกระจายไปของคนยิวจากแผ่นดินแห่งพระสัญญา พระเยซูอธิบายถึงเหตุการณ์เหล่านี้ในการอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศที่ตามมา (บทที่ 24—25)

เนื่องจากว่าคนยิวไม่มีสิทธิอำนาจที่จะ “ตรึง” ผู้คน บางทีเราควรเข้าใจการอ้างอิงของพระเยซูถึงพวกเขาว่าตรึงพยานเหล่านี้บางคนในแง่ที่เป็นสาเหตุ อย่างน่าสังเกตแล้ว พวกเขาจะเป็นเหตุให้คนอื่น ๆ คือคนโรมันที่จะตรึงพวกเขา (เปรียบเทียบ 10:24-25)

23:35

พระเยซูไม่ได้กล่าวว่าคนยิวที่ได้ปฏิเสธพระองค์ก็มีความรับผิดชอบต่อการตายของผู้ตายเพื่อความเชื่อที่ชอบธรรมทุกคนตลอดประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ พวกเขาเป็นบุคคลที่จะเพิ่มจำนวนสุดท้ายของความผิดที่จะส่งผลต่อการเทออกแห่งพระพิโรธของพระเจ้าสำหรับผู้มาคนเหล่านั้นทั้งหมด

“ในกรณีของคนยิว ความจำกัดของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเกือบได้มาถึงแล้ว และด้วยการฆ่าพระเมสสิยาห์และพวกอัครทูตของพระองค์จะเป็นการละเมิด”[\[1321\]](#)

“อาเบล” เป็นคนชอบธรรมคนแรกที่ได้ถูกฆ่าซึ่งพระคัมภีร์บันทึกไว้ ([ปฐก. 4:8](#)) เราไม่รู้แน่ชัดว่าเมื่อไหร่ที่ผู้เผยพระวจนะ “เศคาริยาห์” “บุตรเบเรคิยาห์” ได้ตายไป แต่ท่านได้เริ่มต้นการเผยพระวจนะในฐานะคนหนุ่มในปี กคศ. 520 และได้เผยพระวจนะบางอย่างในปี กคศ. 518 ท่านอาจได้เป็นคนสุดท้ายที่ตายเพื่อความเชื่อคนสุดท้ายในประวัติศาสตร์ของภาคพันธสัญญาเดิม

[1322] อย่างไรก็ตาม ตามธรรมเนียมของคนยิว เศคาริยาห์ นี้ได้ตายไปอย่างสันติ ณ วยชรา

[1323]

ผู้ศึกษาหลายคนของปัญหานี้เชื่อว่า “เศคาริยาห์” ผู้ซึ่งพระเยซูอ้างอิงถึงเป็นบุตรของเศคาริยาห์ผู้ซึ่งคนยิวได้อาหิณขว้างในลานพระวิหาร (2 พศต. 24:20-22) ชายคนนั้นได้ตายไปหลายร้อยปีก่อนหน้าผู้เผยพระวจนะเศคาริยาห์ ดูเหมือนว่าพระเยซูได้สรุปคนชอบธรรมทั้งหมดที่คนยิวได้ฆ่าตลอดประวัติศาสตร์ของภาคพันธสัญญาเดิม “เศคาริยาห์บุตรของเยโฮยาคา” เป็นคนที่ตายเพื่อความเชื่อคนสุดท้ายในพระธรรมเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู (พงสาวดาร) ดังนั้นพระเยซูอาจได้กล่าวถึงความมีค่าเท่ากันของ “คนที่ตายเพื่อความเชื่อทั้งหมดตั้งแต่ปฐมกาลถึงวิวรณ์” อย่างไรก็ตาม “เศคาริยาห์” นั้น เป็นบุตรของ เยโฮยาคา ไม่ใช่ เบเรคิยาห์ และพระเยซูอ้างอิงถึง เบเรคิยาห์ ในฐานะบิดาของ “เศคาริยาห์” ที่พระองค์หมายถึง (เปรียบเทียบ 2 พศต. 24:22) เบเรคิยาห์อาจได้เป็นบิดาแท้จริงของคนที่ยิวตายเพื่อความเชื่อนี้ และผู้เขียน 2 พงสาวดารอาจได้ระบุว่าเขาเป็นบุตรของปู่ที่มีชื่อเสียงของเขาคือ เยโฮยาคา

ดูเหมือนเป็นไปได้ไม่น้อยที่บิดาของเศคาริยาห์คนแรกมีสองชื่อที่แตกต่างกันคือ เบเรคิยาห์และเยโฮยาคา ข้อเท็จจริงที่ว่าชื่อของอาเบลเริ่มต้นด้วยตัวอักษร “A” และชื่อของเศคาริยาห์เริ่มต้นด้วย “Z” ก็เป็นความบังเอิญ “Z” ไม่ใช่ตัวอักษรสุดท้ายในไม่ว่าตัวอักษรฮีบรูหรือกรีก บางทีเศคาริยาห์ทั้งสองได้ถูกฆ่าเพื่อความเชื่อระหว่างแท่นบูชาและพระวิหาร ซึ่งจะอธิบายถึงปริศนานั้น แต่สิ่งนี้ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม

23:36

ด้วยการยืนยันที่หนักแน่นถึงความแน่นอน พระเยซูได้ทำนายว่าการพิพากษาของพระเจ้าจะ “ตก” (ข้อ 35) บน “ชนรุ่น” ของคนยิวที่ได้ปฏิเสธพระองค์ นี่เป็นการปฏิเสธที่เป็นทางการและสูงสุดของพระเยซูที่มีต่ออิสราเอลสำหรับการปฏิเสธพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา “สิ่งทั้งหมดนี้” อ้างอิงถึงการเทออกของพระพิโรธของพระเจ้าที่เพิ่งได้เปิดเผยไป (ข้อ 33, 35) ชนรุ่นนั้นจะสูญเสียสิทธิพิเศษของการเป็นพยานถึงการสถาปนาแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ และสิทธิพิเศษของการเป็นผู้นำที่จะเข้าไปโดยความเชื่อในพระเยซู ตรงกันข้าม พวกเขาจะประสบกับการถูกทำลายของเมืองหลวงของพวกเขา และการกระจัดกระจายไปของประชากรของพวกเขาจากแผ่นดินแห่งพระสัญญา (ในปี 70 ค.ศ.) ชนรุ่นทั้งหมดจะทน

ทุกข์เพราะพวกผู้นำได้กระทำเพื่อประชาชน และประชาชนไม่ได้ละทิ้งพวกผู้นำของพวกเขา เพื่อจะรับเอาพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา (เปรียบเทียบ กคว. 13—14)

“ความวิปริตของพวกผู้นำทางศาสนาของอิสราเอลไม่ได้ยักเว้นคนอิสราเอล พวกเขามีความผิดของการติดตามพวกผู้นำที่ตาบอดอย่างเต็มใจ”[\[1324\]](#)

อย่างไรก็ตาม จงสังเกตว่า “ชนรุ่น” นั้น เท่านั้นที่พระเยซูได้สาปแช่ง มันไม่ใช่ชนชาติยิว ทั้งหมด [\[1325\]](#) พระเจ้าไม่ได้เสร็จสิ้นกับอิสราเอล (รม. 11:1) พระองค์ก็ได้เลื่อนแผ่นดินสวรรค์ ไป พระองค์ไม่ได้เลิกล้ม

การอ้างอิงของพระเยซูถึงการทนทุกข์ของชนรุ่นปัจจุบันก็นำให้พระองค์ที่จะโศกเศร้าต่อสภาพที่กำลังมาของ เยรูซาเล็ม (ข้อ 37-39)

3. การคร่ำครวญของพระเยซูเหนือกรุงเยรูซาเล็ม 23:37-39 (เปรียบเทียบ ลก. 13:34-35)

การคร่ำครวญนี้ควรช่วยให้เราตระหนักว่าการพิพากษาที่พระเยซูเพิ่งได้ประกาศไปในภาษาที่รุนแรงเช่นนั้นก็ ไม่ใช่บางสิ่งที่ทำให้พระองค์ยินดี มันได้ทำลายใจของพระองค์ สิ่งนี้ที่ชัดเจนในแง่ที่ว่าพระองค์ทำให้ผู้คนใน เยรูซาเล็มเป็นส่วนตัวในข้อเหล่านี้ พระเยซูกล่าวถึงเมืองในฐานะหลายคน (“ลูกๆของเจ้า”) ไม่ใช่ในฐานะสิ่งที่ไม่ใช่บุคคล (ซึ่งแสดงถึงโดยการก “ลูกไก่”) พระองค์กล่าวที่นี้ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของอิสราเอลอีกด้วย (ซึ่งแสดงโดย “แม่ไก่” ที่ปกป้อง “ลูกไก่ที่อยู่ใต้ปีกของมัน”) ไม่ใช่แค่ผู้เผยพระวจนะแต่เป็นพระเจ้าเอง สามข้อ เหล่านี้เป็นถ้อยคำต่อสาธารณชนสุดท้ายของพระเยซูที่มีต่อฝูงชนอิสราเอลที่ผู้เขียนพระกิตติคุณได้บันทึก

“การคร่ำครวญของพระเยซูเหนือเยรูซาเล็มเปิดเผยว่าพระองค์ได้ทำการเสนอที่ถูกต้องเกี่ยวกับ แผ่นดินสวรรค์แก่อิสราเอลและที่ว่ามันเป็นความประสงค์อันปรารถนาของพระองค์ที่พวกเขา จะตอบสนอง ในฐานะผลลัพธ์ของการที่พวกเขาได้ปฏิเสธการเสนอที่ไม่คาดหมายมาก่อน บ้านของพวกเขาได้ถูกทำลาย. . . เวลาตั้งแต่การปฏิเสธของพระองค์ถึงการเสด็จกลับมาของ พระองค์เป็นระยะที่ ‘ลึกลับ’ ของแผ่นดินสวรรค์อย่างที่ถูกอธิบายไว้ในมัทธิว 13 ระยะ สุดท้ายของระยะเวลานั้นก็ถูกเขียนเป็นโครงร่างไว้ในบทที่ 24—25”[\[1326\]](#)

ผู้ถือตามยุคส่วนใหญ่ถือว่า “แผ่นดินสวรรค์” มีสองระยะ ผู้ถือตามยุคแบบบรรทัดฐาน (ธรรมเนียม) บ่อยครั้งอ้างอิงถึงยุคระหว่างการเสด็จมาในปัจจุบันในฐานะระยะลึกลับของแผ่นดินสวรรค์ และยุคพันปีในอนาคตในฐานะแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ ผู้ถือตามยุคแบบตามลำดับอ้างอิงถึงยุคระหว่างการเสด็จมาในปัจจุบันในฐานะระยะ “เรียบร้อยแล้ว” ของแผ่นดินของพระเมสสิยาห์และยุคพันปีในอนาคตในฐานะระยะ “ที่ยังไม่มาถึง” ของแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ ผู้ถือตามยุคบางคนปฏิเสธระยะปัจจุบันใดๆของแผ่นดินสวรรค์ [1327]

23:37 “เยรูซาเล็ม” ถูกเรียกว่า “เมืองของดาวิด” และ “เมืองแห่งสันติสุข” มันเป็นเมืองที่พระเจ้าได้เลือกเพื่อจะเปิดเผยพระองค์เองแก่อิสราเอลทางพระวิหาร และที่จะเป็นเมืองหลวงของแผ่นดินของพระองค์บนโลก อย่างไรก็ตาม มัน หรือ เจ้า (ได้ทำให้เป็นบุคคล) ได้ฆ่าพวกผู้เผยพระวจนะที่พระองค์ได้ส่งมายังประชากรของพระองค์ด้วยข่าวสารของพระองค์ การเอาหินขว้างเป็นการลงโทษสำหรับอาชญากรรมที่แย่มากที่สุดในอิสราเอลรวมถึงการเผยพระวจนะเท็จ ผู้คนได้ใช้รูปแบบของการประหารนี้ต่อบรรดาผู้ที่ได้นำพระวจนะของพระเจ้ามาถึงพวกเขาอย่างสัตย์ซื่อ ถ้อยคำของพระเยซูทำให้ระลึกถึงความเสียใจของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์เหนือการตายของอับซาโลมบุตรของเขา (2 ซมอ. 18:33; 19:4) การกล่าวซ้ำของ “เยรูซาเล็ม” เปิดเผยถึงอารมณ์อันหนักแน่นที่พระเยซูรู้สึก (เปรียบเทียบ ลก. 10:41; กจ. 9:4)

หลายครั้งระหว่างพันธกิจของพระองค์ พระองค์ได้แสวงหาที่จะรวบรวมและปกป้องเยรูซาเล็ม ซึ่งถูกใช้ที่นี่โดยคำเปรียบเทียบที่แสดงถึงชนทั้งชาติ คำเปรียบเทียบเป็นการใช้สำนวนโวหารที่ซึ่งส่วนหนึ่งแสดงถึงทั้งหมดหรือทั้งหมดแสดงถึงส่วนหนึ่งของมัน พระองค์ต้องการให้ผู้คนที่จะทำการลี้ภัยในพระองค์อย่างที่ถูกไล่ทำให้ปีกของแม่ของพวกมันทางกายภาพ และในฐานะประชากรของพระเจ้าได้ทำการดูแลของพระองค์ในฝ่ายวิญญาณ (เปรียบเทียบ มธ. 32:11; สดค. 17:8; 36:7; 91:4; ยรม. 48:40) ทั่วๆที่มีการริเริ่มแห่งความรักของพระเจ้า อิสราเอลได้ปฏิเสธพระองค์อย่างจงใจอย่างซ้ำๆ การเข้าส่วนของพระเยซูกับพระเจ้ายิ่งชัดเจนอย่างมากในข้อนี้ (เปรียบเทียบ อสค. 18:32) เหมมีย์ได้บ่งชี้ถึงพระเยซูเริ่มแรกขณะที่ท่านได้บรรยายถึงการถูกทำลายของเยรูซาเล็มโดยชาวบาบิโลนในพระธรรมบทเพลงคร่ำครวญ

23:38 “นิเวศ” ที่นี้บางทีเป็นพระวิหาร (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 9:7-8) มุมมองอื่นๆก็คือว่ามันอ้างอิงถึงเมือง ราชวงศ์ของดาวิด ประเทศ หรือที่กล่าวมาทั้งหมด ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้อ้างว่า

พระวิหารเป็นนิเวศของพระองค์เอง (5:35; 17:25-26; 21:12-16) ตอนนี้พระองค์กล่าวถึงมันในฐานะ “นิเวศ” (“ของพวกท่าน”) ซึ่งเป็นนิเวศอธิษฐานที่พวกเขาได้เปลี่ยนเป็นถ้ำของพวกเขา (21:13) พระเยซูและพระเจ้าจะละพระวิหารให้ “รกร้าง” โดยการขจัดการทรงสถิตของพระเยซูไปจากมัน แทนที่มันจะกลายมาเป็นจุดที่สำคัญมากของการนมัสการระหว่างแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ มันจะไม่มีอิมมานูเอล “พระเจ้าทรงอยู่กับเรา” จนกระทั่งพระองค์เสด็จกลับมาที่ยังมัน (1:23; เปรียบเทียบ [ยรม. 12:7](#); [22:5](#); [อสค. 43:1-5](#)) แทนที่จะนำการพักและพระพรที่ได้สัญญาไว้มายังอิสราเอล พระเมสสิยาห์จะละพวกเขาไว้ให้รกร้าง ไม่มีการอาศัย

23:39

พระเยซูอ้างอิง [สดุดี 118:26](#) (เปรียบเทียบ 21:9) พระองค์กำลังอ้างอิงถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ยังพระวิหารด้วยอำนาจและพระสิริที่ยิ่งใหญ่ เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ไม่ใช่ยังการเสด็จกลับมาบางอย่างยังพระวิหารก่อนการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ เจึงลบก็หนักแน่นอย่างมากในดับทกริก (*อูเม*) เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา ทุกคนจะยอมรับพระองค์แทนที่จะปฏิเสธพระองค์ (เปรียบเทียบ [ศคย. 12:10](#)) ยิ่งกว่านั้น พระองค์จะเสด็จมาด้วยการพิพากษา (เปรียบเทียบ 24:30-31; [ฟป. 2:9-11](#); [วว. 1:7](#))

“มันสำคัญอย่างมากสำหรับคนหนึ่งที่สังเกตว่าการปฏิเสธของพระเยซูต่ออิสราเอลไม่ใช่การปฏิเสธถาวร คำว่า ‘จนกว่า’ (*อีออส*) ของข้อสามสิบเก้าพร้อมกับข้อความที่ตามมาที่ยืนยันข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาอีกครั้งยังชนชาติที่กลับใจใหม่เพื่อจะสถาปนาแผ่นดินพันปีที่ได้สัญญาไว้”[\[1328\]](#)

“อย่างชัดเจนแล้ว แผ่นดินสวรรค์จะถูกเลื่อนไป มีหลายคนที่ต้องด้านคำสอนนั้น แต่ที่จะทำอย่างนั้นพวกเขาต้องต่อต้านภาษาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา [ในข้อนี้]”[\[1329\]](#)

จากการที่ได้กล่าวคำอำลาของพระองค์แก่พระวิหาร พระเยซูก็จากลานไปที่ที่พระองค์ได้ใช้เวลาในวันพุธอันยุ่งที่จะสอน (21:18—23:46)

“อย่างประหลาดใจแล้ว การสอนของพระเยซูเป็นเหตุให้เกิดความขัดแย้งในเรื่องราวของมัทธายน้อยกว่าที่บุคคลหนึ่งจะคาดหวังไว้ เหตุผลก็คือว่าพวกผู้นำทางศาสนาไม่ได้เป็นผู้รับการ

อภิปรายที่ยิ่งใหญ่ใดๆของพระเยซู [บทที่ 5—7; 10; 13; 18; 24—25] และแม้กระทั่งถ้อยคำแห่งวิบัติของพระเยซูที่ไม่ได้ถูกกล่าวต่อพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีแต่ต่อพวกสาวกและฝูงชน (บทที่ 23) มันแน่นอนจากการโต้แย้งที่พระเยซูมีกับพวกผู้นำทางศาสนาที่ว่าคำสอนของพระองค์ก่อให้เกิดความขัดแย้ง”[1330]

จ. การเปิดเผยของกษัตริย์เกี่ยวกับอนาคต บทที่ 24—25

ตอนนี้เรามาสู่การอภิปรายหลักที่ห้าและสุดท้ายในพระกิตติคุณมัทธิว คือการอภิปรายที่ภูเขาเมกอกเทศ หัวข้อคือแผ่นดิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์ต่างๆที่นำไปถึงการสถาปนาแผ่นดินของพระเมสสิยาห์

1. บริบทของการอภิปรายที่ภูเขาเมกอกเทศ 24:1-3 (เปรียบเทียบ มก. 13:1-4; ลก. 21:5-7)

24:1 คำเชื่อม “และ” (NASB, คำกรีก *και*) เชื่อมสิ่งที่ตามหลังการประณามอันก่อนของพระเยซูต่อชนรุ่นของคนยิวที่ได้ปฏิเสธพระองค์และการพิพากษาของพระเจ้าที่จะตามมา (23:36-39) อย่างไรก็ตาม การอภิปรายเกี่ยวกับ “การพยากรณ์” หรือ “ยุคสุดท้าย” ที่พระองค์ดำเนินการที่จะให้ก็ไม่ใช่แค่การขยายของคำกล่าวในบทที่ 23 สิ่งนี้ชัดเจนเพราะว่าบริบท ผู้ฟังและหัวข้อหลักต่างๆได้เปลี่ยนไป มีการดำเนินต่อไปบางอย่างของหัวข้อ แต่ก็ไม่พอที่จะตัดสินใจในการถือว่าบทที่ 23—25 เป็นการอภิปรายเดียว

พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์กำลังจะจากบริเวณพระวิหารไป (คำกรีก *σειรอน*) และมุ่งไปทางตะวันออกยังเบธานีที่ที่พระเยซูใช้เวลาหลายคืนของพระองค์ระหว่างเทศกาลปัสกา อย่างไรก็ตาม ก่อนที่พวกเขาจากบริเวณพระวิหารไป พวกสาวกก็แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอาคารพระวิหารที่งดงามต่อพระเยซู (เปรียบเทียบ มก. 13:1; ลก. 21:5).[1331]

“พวกเขายังจดจ่อที่พระวิหาร ที่ซึ่งพระเยซูได้ประกาศความหายนะเนื่องจากว่าศูนย์กลางแท้ของความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ได้เปลี่ยนไปยังพระองค์เอง ในบทที่ 23 พระเยซูได้ยืนยันแล้วว่าสิ่งที่อิสราเอลทำกับพระองค์ไม่ใช่พระวิหารที่กำหนดจุดจบของพระวิหารและของอิสราเอลทั้งชาติ”[1332]

24:2

“สิ่งทั้งหมดนี้” ที่พระเยซูชี้ให้พวกสาวกเห็นก็เป็นอาคารที่พวกเขาเพิ่งได้ชี้ให้พระองค์เห็น จากนั้นพระองค์แนะนำการเปิดเผยที่สำคัญด้วยบทนำการเน้นที่พิเศษว่า: “เรากล่าวต่อท่านอย่างแท้จริง” หรือ “เราบอกความจริงกับท่าน” พระเยซูทำนายถึงการถูกทำลายของพระวิหารที่เฮโรดมหาราชได้เริ่มต้นสร้างราวๆ 20 กคศ. ซึ่งไม่เสร็จจนกระทั่งปี คศ. 60 [1333] พระองค์ใช้ภาษาของภาคพันธสัญญาเดิม (ยรม. 26:6, 18; มีคา. 3:12; เปรียบเทียบ 23:38; 26:61; ลก. 23:28-31)

“ข้อความที่ยิ่งใหญ่นี้ถูกให้มาด้วยพลังที่ยิ่งใหญ่เนื่องจากปรีภักตมาลากรรมวากของคำกริยา ‘ละ’ ด้วยคำปฏิเสธสองคำ อู เม (แปลว่า ‘ไม่’)” [1334]

“พระวิหารถูกสร้างขึ้นด้วยหินก้อนใหญ่ ขนาดของบางก้อนก็หนักหลายตัน ซึ่งได้ถูกแกะสลักในเหมือนหินที่อยู่ใต้กรุงเยรูซาเล็ม หินก้อนใหญ่เช่นนั้นสามารถถูกทำให้หลุดจากที่ได้โดยพลังจิตใจเท่านั้น ความสำเร็จที่น่าเศร้าก็จะมาในปี ค.ศ. 70 เพียงแค่หกปีหลังจากพระวิหารได้ถูกสร้างเสร็จ เมื่อพวกทหารโรมันได้ทำลายพระวิหารอย่างจงใจ จัดหินแต่ละก้อนและทิ้งพวกมันลงไปในห้วยที่อยู่ข้างล่าง” [1335]

“... การทำลายพระวิหารของเฮโรดโดยคนโรมันในปี ค.ศ. 70 ก็สิ้นเชิงจนทั้งหมดที่คงเหลืออยู่ก็คือส่วนของโครงสร้างพื้นฐานของขอบเขตพระวิหารไม่ใช่อาคารพระวิหารเอง” [1336]

“... สถานที่ตั้งแท้จริงของสถานนมัสการก็ยังไม่เป็นที่รู้จักในทุกวันนี้” [1337]

“อย่างที่ธรรมเนียมของชาวฮิวมีไว้ อาจจะเป็นว่าตั้งแต่การเป็นเชลยที่บาบิโลน ‘หีบแห่งพันธสัญญา’ ก็ถูกฝังและปิดซ่อนไว้ภายใต้ลานไม้ ณ มุมตะวันออกเฉียงเหนือของลานของผู้หญิง” [1338]

24:3

“ภูเขามะกอกเทศ” ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงของบริเวณพระวิหารโดยตรง ซึ่งอยู่บนด้านตะวันออกเฉียงของลำห้วยจิดโลนที่แยกภูเขามะกอกเทศจากภูเขาศิโยน สถานที่ตั้งของการอภิปรายนี้ได้ให้

ชื่อของมันแก่การอภิปราย คือ การอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศ มันเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับพระเยซูที่จะให้การอภิปรายที่กล่าวถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ ภูเขามะกอกเทศคือที่ที่เศคาริยาห์ได้ทำนายว่าพระเมสสิยาห์จะขึ้นเพื่อพิพากษาบรรดาประชาชนชาติและสถาปนาแผ่นดินของพระองค์ (สคย. 14:4) คำเผยพระวจนะนี้เป็นรากฐานต่อการอภิปรายที่ตามมา

คำว่า “เป็นส่วนตัว” อย่างที่มีมัทธิวและมาระโกใช้ก็แยกพวกสาวกจากฝูงชน มาระโกเขียนว่า เปโตร ยากอบ ยอห์นและอันดรูว์ถามพระเยซู (มก. 13:3) ไม่ว่าพระองค์ให้คำตอบแก่พวกเขาเท่านั้นซึ่งดูเหมือนไม่น่าจะเป็นไปได้ หรือแก่ “สาวก” ทุกคน พระองค์ก็ไม่ได้ให้แก่ฝูงชน นี่เป็นการเปิดเผยมากขึ้นเพื่อผู้ที่เชื่อของพวกเขาเท่านั้น ลูกาไม่ได้อ้างอิงถึงพวกสาวกในฐานะผู้รับคำสอนนี้ แต่บ่งบอกว่าผู้ฟังที่มากกว่าได้ยินมัน (ลก. 21:5-7) อย่างไรก็ตาม นี่ดูเหมือนจะได้ถูกตั้งใจไว้โดยลูกาเพื่อจะแสดงให้เห็นว่าคำสอนนี้มีความสำคัญสำหรับทุกคน

บางทีพวกสาวกได้ถามพระเยซูสองคำถาม แม้ว่านักตีความบางคนเชื่อว่าพวกเขาถามแค่คำถามเดียว

“สำหรับพวกสาวก การถูกทำลายของเมืองและการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ ก็เป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์เดียว คำถามของพวกสาวกบางทีควรถูกถือว่าเป็นคำถามเดียว แม้ว่าความสำเร็จจะมาในหลายระยะ” [1339]

คำถามแรกคือ “เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นเมื่อไหร่?” คำถามที่สองมีส่วนอย่างชัดเจนจากการสร้างประโยคของภาษากรีก มันเชื่อมคำนามสองคำ “เสด็จมา” (คำกรีก พารูซิอัส) และ “สิ้นสุด” (คำกรีก ซุนเทเลอัส) ด้วยคำนำหน้าเดียว “เดอะ” (คำกรีก ทอ) และคำสันธาน “และ” (คำกรีก คาย) คำถามที่สองคือ “อะไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมาและยุคเก่าจะสิ้นสุดลง?” โดยการถามคำถามในแนวทางนี้ เรารู้ว่าพวกสาวกเชื่อว่าการเสด็จมาของพระเยซู (23:39) จะทำให้ยุคปัจจุบันสิ้นสุดลงและแนะนำยุคของพระเมสสิยาห์ [1340] คำถามแรกกล่าวถึงเวลาของการถูกทำลายของพระวิหาร คำถามที่สองกล่าวถึงหมายสำคัญที่จะส่งสัญญาณถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูและการสิ้นสุดของยุคนี้

พวกสาวกหมายถึงอะไรเมื่อพวกเขาถามพระเยซูเกี่ยวกับหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์? นี่เป็นการปรากฏครั้งแรกของ พารูซิอัส (“การมา”) ในพระกิตติคุณมัทธิว

(เปรียบเทียบ ข้อ 27, 37, 39) มันปรากฏบ่อยๆในส่วนที่เหลือของภาคพันธสัญญาใหม่ แต่ปรากฏที่นี้เท่านั้นในหมวดพระกิตติคุณ ในภาษากรีกนอกพระคัมภีร์แบบโบราณ คำนี้หมายถึง “การปรากฏ” และภายหลังคือ “การมาถึง” หรือ “การมา” ซึ่งเป็นระยะแรกของการปรากฏ [1341]

“สิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับมันก็คือว่ามันเป็นคำปกติสำหรับการมาถึงของผู้ว่าราชการจังหวัดยังจังหวัดของเขา หรือสำหรับการมาของกษัตริย์ยังประชากรของเขา ตามปกติมันอธิบายถึงการมาด้วยสิทธิอำนาจและอำนาจ” [1342]

ในภาคพันธสัญญาใหม่ พารูซิว ไม่ได้มีความหมายเสริมเกี่ยวกับยุคสุดท้ายอยู่เสมอ (เช่น 2 คร. 7:6; 10:10) ในศตวรรษที่สองและที่สามคริสตศักราช บรรดานักเขียนใช้มันเพื่อจะอธิบายถึงการเยี่ยมของกษัตริย์หรือเจ้าหน้าที่ที่สำคัญคนอื่นๆ [1343] เมื่อพิจารณาถึงถ้อยคำเมื่อเรารู้ว่าพระเยซูที่ว่าคนอิสราเอลจะไม่เห็นพระองค์อีกจนกว่าพวกเขาจะกล่าวว่า “ขอให้ท่านผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ” อย่างไม่สงสัยแล้ว การมา นั่นเองที่พวกเขาอ้างอิงถึง (23:39) พวกเขาต้องการที่จะรู้ว่าเมื่อไหร่พระองค์จะเสด็จกลับมายังพระวิหารเนื่องจากการที่ได้รับการยอมรับไม่ใช่การถูกปฏิเสธโดยชนชาตินี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาต้องการที่จะรู้สิ่งที่จะส่งสัญญาณถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ คือสิ่งที่จะเป็นตัวบ่งชี้ถึงการเสด็จมาของพระองค์

พวกเขาหมายถึง “ยุคเก่าจะสิ้นสุดลง” ว่าอย่างไร? พระเยซูได้ใช้วลีนี้มาก่อน (13:39, 40, 49; เปรียบเทียบ 28:20) โดย “ยุคเก่าจะสิ้นสุดลง” พระเยซูหมายถึงว่าจุดสิ้นสุดของยุคปัจจุบันจะเสร็จสมบูรณ์ ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์และการพิพากษาผู้ไม่เชื่อที่มีชีวิตอยู่ (เปรียบเทียบ รม. 29:22; 51:33; ดนล. 3:6; ฮชย. 6:11; ยอล. 3:13; ศฟย. 1:3) สิ่งนี้จะเกิดขึ้นก่อนแผ่นดินของพระเมสสิยาห์เริ่มต้น พวกเขาใช้วลี “ยุคเก่าจะสิ้นสุดลง” อย่างที่พระเยซูและพวกผู้เผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิมกล่าวถึงมัน พวกเขาเข้าใจว่าพระเยซูหมายถึงยุคปัจจุบัน คือยุคก่อนยุคของพระเมสสิยาห์เริ่มต้น เนื่องจากว่าในคำถามของพวกเขาที่พวกเขาตั้งออกมาก็เชื่อมโยงมันกับการเสด็จกลับมายังพระวิหารของพระเยซู

คำถามทั้งสองของพวกเขาซึ่งปรากฏอย่างที่ได้ปรากฏด้วยกันนั้นก็บ่งบอกว่าพวกเขาเชื่อมโยงการถูกทำลายของพระวิหารกับการเสด็จกลับมายังพระวิหารของพระเยซูและการสิ้นสุดของยุคปัจจุบัน[1344] ภาคพันธสัญญาเดิมสอนว่าเหตุการณ์เกี่ยวกับยุคสุดท้ายจะเกิดขึ้นในลำดับดังต่อไปนี้ หนึ่ง กรุงเยรูซาเล็มจะประสบกับการถูกทำลาย (ศคย. 14:1-2; เปรียบเทียบ มธ. 24:2) สอง พระเมสสิยาห์จะเสด็จมาและทำให้ยุคปัจจุบันสิ้นสุดลง (ศคย. 14:3-8; เปรียบเทียบ มธ. 23:39) สาม พระเมสสิยาห์จะตั้งแผ่นดินของพระองค์ขึ้น (ศคย. 14:3-11) พวกเขาต้องการจะรู้ว่าเมื่อไหร่ในอนาคตที่การถูกทำลายของพระวิหาร การเสด็จกลับมาของพระเยซูและการสิ้นสุดของยุคปัจจุบันจะเกิดขึ้น บางทีพวกเขาไม่ได้ถามพระองค์ว่าเมื่อไหร่พระองค์จะเริ่มตั้งแผ่นดินของพระองค์ เพราะพวกเขาเห็นว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นหลังจากพระองค์เสด็จกลับมายังพระวิหารและได้ทำให้ยุคปัจจุบันสิ้นสุดลง

“พระกิตติคุณมัทธิวไม่ได้ตอบคำถามแรก ซึ่งเกี่ยวข้องกับกรการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 สิ่งนี้ได้รับรายละเอียดมากขึ้นในลูกา ในขณะที่มัทธิวและมาระโกตอบคำถามที่สองและสาม ซึ่งแท้จริงแล้วอ้างอิงถึงการเสด็จมาของพระคริสต์และการสิ้นสุดของยุคเก่าว่าเป็นเหตุการณ์เดียวและเหมือนกัน การบรรยายของมัทธิวเกี่ยวกับการอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศบันทึกส่วนนั้นของคำตอบของพระเยซูที่เกี่ยวข้องกับแผ่นดินในอนาคตของพระองค์และการที่มันจะถูกนำมาอย่างไร ซึ่งเป็นหนึ่งในจุดประสงค์หลักของข่าวประเสริฐ”[1345]

2. คำเตือนของพระเยซูเกี่ยวกับการหลอกลวง 24:4-6 (เปรียบเทียบ มก. 13:5-7; ลก. 21:8-9)

พระเยซูเริ่มต้นการอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศโดยการเตือนพวกเขาเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของการสรุปอย่างผิดๆของพวกเขาที่ว่าพระองค์ได้เสด็จกลับมาหรือกำลังจะเสด็จกลับมา คิงส์เบอรีแบ่งคำกล่าวนี้ในเรื่อง “เวลาสุดท้าย” ดังต่อไปนี้: (I) ในเรื่องการเข้าใจหมายสำคัญของการสิ้นยุคอย่างถูกต้อง (24:4-35); (II) ในเรื่องการตื่นตัวสำหรับการเสด็จมาของพระเยซู ณ จุดสูงสุดของยุคเก่า (24:36—25:30); และ (III) ในเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูและการพิพากษาครั้งสุดท้าย (25:31-46).[1346]

24:4-5 การถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มและความหายนะที่คล้ายกันอื่นๆจะไม่บ่งบอกว่าการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์และการสิ้นสุดลงของยุคปัจจุบันก็ใกล้เข้ามาแล้ว อย่างที่คำเผยพระวจนะของเศคาริยาห์ดูเหมือนจะบ่งบอกไว้ การปรากฏในอนาคตของผู้คนที่อ้างว่าเป็นพระเมสสิยาห์ไม่ควรหลอกลวงพวกสาวกไปสู่การสรุปว่าพระองค์ได้เสด็จมาถึงแล้วเช่นกัน บรรดาผู้ที่จะ “มาใน” “นาม” ของพระเมสสิยาห์อ้างอิงถึงบรรดาผู้ที่จะมาอ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ ไม่ใช่บรรดาผู้ที่มาในฐานะตัวแทนของพระเยซู

24:6 ในทำนองเดียวกัน การปรากฏของ “สงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม” ไม่ควรนำพวกสาวกอย่างผิดๆสู่การคิดว่าการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มที่ได้ถูกทำนายไว้ก็อยู่ใกล้แล้ว (เปรียบเทียบ [วว. 6:3-4](#)) สงครามและข่าวลือเรื่องสงครามจะมา แต่สิ่งเหล่านั้นไม่จำเป็นจะต้องเป็นความสำเร็จของคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับการทำลายพวกศัตรูของพระเมสสิยาห์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา ([สคย. 14:2-5](#)) พวกสาวกไม่ควรยอมให้การปรากฏของสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามหลอกลวงพวกเขาไปสู่การคิดว่าการเสด็จกลับมาเพื่อจะปกครองของพระเมสสิยาห์นั้นก็ใกล้จะเกิดขึ้น

“ข้อ 4-6 อาจบรรยายส่วนแรกของสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียล (ดู [ดนล. 9:25-27](#)) แต่เป็นไปได้ว่าข้อเหล่านั้นแสดงถึงภาพโดยทั่วไปของยุคปัจจุบัน”[\[1347\]](#)

3. คำอธิบายโดยทั่วไปของพระเยซูเกี่ยวกับอนาคต 24:7-14 (เปรียบเทียบ มก. 13:8-13; ลก. 21:10-19)

พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะให้ภาพโดยทั่วไปของสภาพต่างๆก่อนที่พระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อจะทำให้ยุคปัจจุบันสิ้นสุดลงและเริ่มแผ่นดินของพระองค์นั้นแก่สาวกของพระองค์

24:7-8 สงคราม “กันดารอาหาร” และ “แผ่นดินไหว” จะคาดหวังการสิ้นสุดของยุคปัจจุบัน (เปรียบเทียบ [วว. 6:1-8](#); [8:5-13](#); [9:13-21](#); [16:2-21](#))

“ความน่ากลัวที่ถูกบรรยายไปก็ไม่ใช่ความไม่สงบทางท้องถิ่น แต่ก็กระจายไปทั่วโลกอันเป็นที่รู้จัก ประชาชาติและอาณาจักรต่างๆก็อยู่ในความเป็นปรปักษ์กับซึ่งกันและกัน...”[1348]

พวกยิวเชื่อว่าช่วงเวลาเจ็ดปีจะนำหน้าการเสด็จมาเพื่อปกครองโลกของพระเมสสิยาห์ทันที

“พวกรับบีของเราสอนไว้: ณ ตอนปลายในวงเวียนเจ็ดปี บุตรของดาวิดจะมา ณ ตอนปลายของเจ็ดปี บุตรของดาวิดจะมา”[1349]

“แนวคิดนี้ก็ถูกรุกด้างานการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์จะถูกนำหน้าโดยการทนทุกข์ที่เพิ่มขึ้นอย่างมาก... สิ่งนี้จะอยู่ถึงเจ็ดปี และจากนั้น อย่างไม่ได้คาดหวังไว้ พระเมสสิยาห์จะเสด็จมา”[1350]

“ลักษณะที่โดดเด่นของอนาคตศาสตร์ของยิวโดยเฉพาะอย่างยิ่งอย่างที่ถูกบรรยายโดยวรรณกรรมของรับบีที่เป็นเวลาของความทุกข์ที่นำหน้าการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ มันถูกเรียกว่า ‘ความทุกข์เหมือนเมื่อเริ่มคลอคลุกของพระเมสสิยาห์’ บางครั้งถูกแปลอย่างสั้นกว่าว่า ‘วิบัติเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์’” [1351]

วลี “ความทุกข์เหมือนเมื่อเริ่มคลอคลุก” มีต้นกำเนิดในพระกัมภีร์ตอนต่างๆ ของภาคพันธสัญญาเดิมที่บรรยายถึงระยะเวลาของความเจ็บปวดที่นำหน้ายุคของพระเมสสิยาห์ นั่นคือ ความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่ (อสย. 13:8; 26:17; ยรม. 4:31; 6:24; มีคา. 4:9-10; เปรียบเทียบ 1 ซส. 5:3)

“‘ความทุกข์เหมือนเมื่อเริ่มคลอคลุก’ เป็นการเปรียบเทียบที่ชื่นชอบสำหรับความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่ที่การพิพากษาของพระเจ้านำมาเหนือมนุษย์”[1352]

“ความทุกข์เหมือนเมื่อเริ่มคลอคลุก” ที่พระเยซูกล่าวถึงที่นี่จะเป็นระยะเวลาเจ็ดปีทันที ก่อนที่พระเมสสิยาห์เสด็จกลับมาเพื่อสถาปนาแผ่นดินของพระองค์[1353] สิ่งนี้สอดคล้องกับ

“สัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียล” (ดนล. 9:26-27) การเริ่มต้นของ “ความทุกข์เหมือนเมื่อเริ่มคลอคลุก” เป็นการเริ่มต้นของความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่นี้ นักตีความบางคนเชื่อว่าข้อ 4-8 บรรยายถึงครั้งแรกของความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่และข้อ 9-14 บรรยายถึงครั้งหลัง [1354] ข้าพเจ้าเชื่อว่าสิ่งนี้ถูกต้อง คนอื่นๆเชื่อว่าข้อ 4-14 บรรยายถึงการเริ่มต้นของความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่ ข้อ 15-22 บรรยายถึงช่วงกลางของมัน และข้อ 23-44 บรรยายถึงช่วงสุดท้ายของมัน [1355]

“อย่างที่อาการเจ็บท้องคลอครั้งแรกของผู้หญิงที่ตั้งครรภ์บ่งชี้ถึงความใกล้ของการเกิดของเด็ก ดังนั้นหมายถึงสิ่งที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ก็คาดหวังถึงการสิ้นสุดของยุคเก่าและการเริ่มต้นของยุคใหม่” [1356]

สัปดาห์ที่ 70 ของดาเนียล 9	
เจ็ดปี	
ความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่	
	ความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่ เวลาทุกข์ใจของยาโคบ
การเริ่มต้นของความทุกข์ เหมือนเมื่อเริ่มคลอคลุก	ความเจ็บปวดอย่างยิ่งของการ คลอคลุก
ครั้งแรก	ครั้งหลัง

“ดังนั้นผลกระทบของข้อเหล่านี้ [6-8] ไม่ใช่ที่จะระงับความกระตือรือร้นสำหรับการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแต่ที่จะเตือนถึงผู้อ้างสิทธิเท็จและการคาดหวังถึงการเสด็จกลับมาก่อนเวลาอันควรที่ขึ้นอยู่กับหมายถึงที่ถูกตีความผิดๆ” [1357]

“การเปรียบเทียบถึงการบรรยายของพระคริสต์เกี่ยวกับการเริ่มต้นของความทุกข์เหมือนเมื่อเริ่มคลอคลุกใน [มัทธิว 24:5-7](#) กับดวงตราสี่ดวงแรกของ [วิวรณ์ 6:1-8](#) บ่งชี้ว่าการเริ่มต้นของความทุกข์เหมือนเมื่อเริ่มคลอคลุกและดวงตราสี่ดวงแรกเป็นสิ่งเดียวกัน

“การเริ่มต้นของความทุกข์เหมือนเมื่อเริ่มคลอดลูก” (มธ. 24)	ดวงตราสี่ดวงแรก(ว. 6)
1. พระเมสสิยาห์เท็จผู้นำคนมากมายไปแบบผิดๆ (ข้อ 5)	1. ตราดวงที่หนึ่ง: ผู้ที่ขี่ม้าสีขาวคือพระเมสสิยาห์เท็จ (ข้อ 2)
2. สงครามและข่าวลือเรื่องสงครามประชาชาติกับประชาชาติต่อสู้กัน (ข้อ 6-7)	2. ตราดวงที่สอง: ผู้ที่ขี่ม้าสีแดงนำสันติภาพไปจากโลก (ข้อ 3-4)
3. กันดารอาหาร (ข้อ 7)	3. ดวงตราที่สาม: ผู้ที่ขี่ม้าสีดำคือตราหุ แสดงถึงกันดารอาหาร (ข้อ 5-6)
4. ความตายทางกันดารอาหาร และแผ่นดินไหว (ข้อ 7)	4. ดวงตราที่สี่: ผู้ที่ขี่ม้าสีกะหลีวแสดงถึงความตายทางกันดารอาหาร โรคระบาดและสัตว์ร้าย (ข้อ 7-8)

“นอกจากนั้น ทันทีหลังจากการบรรยายของพระองค์ถึงการเริ่มต้นของความทุกข์เหมือนเมื่อเริ่มคลอดลูก พระคริสต์ก็อ้างอิงถึงการฆ่าบรรดาผู้ที่เกี่ยวข้องกับพระองค์ (มธ. 24:9) เมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งนี้ ตราดวงที่ห้าก็อ้างอิงถึงผู้คนที่ถูกฆ่าเพราะคำพยานของพวกเขา (ว. 6:9-11)”[1358]

ตราดวงที่หกดูเหมือนจะตกภายในระยะเวลานี้อีกด้วย

24:9-13

ในบริบท “สิ่งทั้งหมดนี้” (ข้อ 8) ที่ถูกบรรยายไว้ในข้อเหล่านี้จะเกิดขึ้นระหว่างระยะเวลาของ “ความทุกข์เหมือนเมื่อเริ่มคลอดลูก” นั่นคือ ระหว่างความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่ อย่างไรก็ตาม สิ่ง ที่ตามมาดูเหมือนจะตั้งเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ในครึ่งหลังของความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่ ระหว่าง “ความทุกข์เหมือนเมื่อเริ่มคลอดลูก” พวกเขาจะประสบกับการถูกข่มเหงและการตายเพื่อความเชื่อ “ท่าน” ก็ขยายไปไกลกว่าพวกเขาไกลถึงพระเยซูและรวมถึงสาวกที่มีชีวิต ในอนาคตเมื่อสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูกล่าวไปไกลกว่าผู้ฟังใกล้ชิดของพระองค์

คำว่า “ความทุกข์ลำบาก” หรือ “ถูกข่มเหง” (คำกรีก *ทลิวซีส* หรือ “ความลำบาก”) เป็นคำไขในพระคัมภีร์ตอนนี้ที่ปรากฏสามครั้ง (ข้อ 9, 21, 29; เปรียบเทียบ 13:21) การปรากฏเหล่านี้เป็นการปรากฏทั้งหมดของคำนี้ในพระกิตติคุณมัทธิว ลักษณะที่โดดเด่นของเวลานี้จะเป็น *ทลิวซีส* ในขณะที่บรรดาผู้ติดตามของพระคริสต์ได้ประสบกับการถูกข่มเหงตลอดประวัติศาสตร์ นี่จะเป็นเวลาของการถูกข่มเหงที่ใหญ่ที่สุดของพวกเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 21) การข่มเหงนี้จะนำสาวกหลายคนให้หันเหไปจากความเชื่อ (เปรียบเทียบ [ดนล. 11:35](#)).[\[1359\]](#) แม้กระทั่งพวกเขาจะ “เกลียดชังกันและกัน” (ข้อ 10)

อิทธิพลที่ล่องลอยของ “พวกผู้เผยพระวจนะเท็จ” เช่นเดียวกับการข่มเหงที่พวกสาวกจะประสบจะเป็นเหตุให้หลายคนหันไปจากความเชื่อ (“ถดถอยไป” ข้อ 10; เปรียบเทียบ 7:15-23; 13:21) บรรดาสาวกที่เกลียดชังกันและกันจะทำอย่างนั้นเพราะความชั่วร้ายจะมีมาก และ “ความรัก” ของพวกเขาหลายคน (สำหรับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ความจริงและหรือกันและกัน) “จะเยือกเย็นลง” (ข้อ 12)

แม้ว่าคำว่า “สาวก” เป็นคำที่กว้างกว่า “ผู้เชื่อ” นั่นดูเหมือนชัดเจนว่าพระเยซูหมายถึงว่าผู้เชื่อบางคนจะถูกล่องลอย หันไปจากความเชื่อ และแม้กระทั่งเกลียดผู้เชื่อคนอื่นๆ ไม่มีการเปิดเผยอื่นในพระคัมภีร์ที่จะจัดการตีความนี้ และเตือนผู้เชื่ออย่างมากเกี่ยวกับความเป็นไปได้นี้ (เช่น 1 ทธ. 4; 2 ทธ. 3) อย่างไรก็ตาม มีการเปิดเผยมากที่ขจัดมุมมองที่ว่าบรรดาผู้ที่หันไปจากความเชื่อจะสูญเสียความรอดของพวกเขา (เช่น [ยน. 10:28-29](#); [รม. 8:31-39](#))

ในความตรงกันข้ามกับบรรดาผู้ที่พิสูจน์ว่าไม่สัตย์เชื่อ บรรดาผู้ที่อดทนและสู้ทนการทดลองต่างๆของระแวงเวลานั้นจะประสบกับการช่วยกู้ (ข้อ 13) อย่างน่าเสียดายแล้ว การช่วยกู้ของพวกเขาอย่างที่ถูกอ้างอิงว่าเป็น “ได้รับการช่วยให้รอด” โดยฉบับแปลภาษาอังกฤษฉบับหลักต่างๆนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อและเนื่องจากพระเมสสิยาห์จะเสด็จกลับมา ณ “ที่สุด” ของความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่ พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่าการอดทนส่งผลต่อความรอดนิรันดร์ ความเชื่อในพระองค์เท่านั้นที่ส่งผลอย่างนั้น พระองค์จะทำให้การถูกข่มเหงของพวกสาวกของพระองค์สิ้นสุดและด้วยเหตุนี้ที่ช่วยกู้พวกเขาจากความลำบากนี้ อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า “ที่สุด” อ้างอิง

ถึงที่สุดของชีวิตของสาวกที่สัตย์ซื่อ[1360] อย่างไรก็ตาม หัวข้อหลักของพระสัญญาที่ดู
เหมือนจะเป็นเวลา (ระยะเวลา) ของการทดสอบ ไม่ใช่ชีวิตของสาวก

“มันเป็นพระสัญญาที่ว่าบรรดาผู้ที่สัตย์ซื่อจนถึงที่สุด ในท่ามกลางการข่มเหง
แห่งความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่ของศัตรูของพระคริสตนั้นจะได้รับบำเหน็จ
อย่างสมบูรณ์ด้วยการปกครองร่วมกับพระคริสตในแผ่นดินที่กำลังมาของ
พระองค์”[1361]

24:14

ลักษณะอีกอย่างหนึ่งของครึ่งหลังของระยะเวลาแห่งความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่ก็คือว่า ระหว่าง
ปีเหล่านั้น ข่าวดิ (“ข่าวประเสริฐ”) เกี่ยวกับการมาของแผ่นดินของพระเมสสิยาห์จะไปยังหู
ของทุกคนที่อยู่บนโลกอย่างแท้จริง “แล้ว” ผูกข้อนี้กับระยะเวลาที่นี้ในข้อ 9-13 “ข่าว
ประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า” เป็นข่าวคืออย่างเดียวกันที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมา พระเยซู
และพวกสาวกได้ประกาศ นั่นคือ แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว (3:2; 4:17)

ภายหลังวิวรณ์ก็บอกเราว่ามีชนชั้นนารีชาวยิว 144,000 คนผู้ซึ่งพระเจ้าจะปกป้องระหว่าง
ความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่จะจัดเตรียมการเป็นผู้นำในการไปประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วโลกนี้
([วิว. 7:1-8](#); [14:1-5](#)) อย่างไม่สงสัยแล้ว ข่าวสารของพวกเขาจะคล้ายกับข่าวสารที่ยอห์น
พระเยซู พวกสาวกแรกเริ่มได้ประกาศ พวกเขาประกาศว่าผู้คนควรพร้อมสำหรับการเริ่มต้น
ของแผ่นดินของพระเมสสิยาห์โดยการเชื่อในกษัตริย์นี้คือ พระเยซู อย่างไม่สงสัยแล้ว บางคน
จะเชื่อและคนอื่นๆจะไม่เชื่อเช่นกัน

“สำหรับบรรดาผู้ที่ยอมรับข่าวสาร ทางเข้าไปสู่แผ่นดินของพระเจ้าก็รอดอยู่
อยู่ แต่การสาปแช่งนิรันดร์ก็เพิ่มขึ้นกับบรรดาผู้ที่ปฏิเสธข่าวประเสริฐแห่ง
แผ่นดินของพระเจ้า”[1362]

“นี่ไม่ใช่ข่าวสารอย่างเดียวกันที่เดียวที่คริสตจักรกำลังประกาศในทุกวันนี้
ข่าวสารที่ถูกประกาศในยุคคริสตจักรในทุกวันนี้และข่าวสารที่ถูกประกาศใน
ระยะเวลาแห่งความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่ก็เรียกให้มีการหันไปหาพระเจ้าผู้ช่วยให้
รอดเพื่อความรอด อย่างไรก็ตาม ในความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่ ข่าวสารจะเน้น

ถึงแผ่นดินของพระเจ้าที่กำลังมาและบรรดาผู้ที่หันไปหาพระเจ้าผู้ช่วยให้อรอด เพื่อความรอดจะได้รับอนุญาตให้เข้าไปในแผ่นดินนั้น”[1363]

“ข้อนี้ไม่ได้สอนว่าชาวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าต้องถูกกระจายไปยังทุกประเทศในทุกวันนี้ก่อนที่พระเยซูสามารถเสด็จกลับมาเพื่อคริสตจักรของพระองค์ได้ เป็นการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ณ การสิ้นสุดของยุคเก่า นั่นเองที่ถูกกล่าวถึงที่นี่”[1364]

ในการตอบคำถามที่สองของพวกเขา พระเยซูก็อธิบายว่าจะมีหมายสำคัญมากมายแห่งการเสด็จมาของพระองค์และการสิ้นสุดของยุคปัจจุบัน สงคราม ข่าวดูเรื่องสงคราม กันดารอาหารและแผ่นดินไหวจะเป็นการปรากฏโดยทั่วไปตามลำดับ (ข้อ 6-8) หมายสำคัญต่างๆจะรวมถึงการถูกข่มเหงทั่วโลกของพวกเขาของพระองค์ การละทิ้งความเชื่อของบางคน ความสำเร็จของพวกเขาผู้เผยพระวจนะเท็จ และความอธรรม (ความชั่วร้าย) ความรักของสาวกบางคนจะเยือกเย็นลง แต่คนอื่น ๆ จะสู้ทนอย่างสัตย์ซื่อเมื่อชาวประเสริฐจะขยายไปยังทุกส่วนของโลก (ข้อ 9-14) จากนั้นที่สุด (ของความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่มาก) จะมาถึง (ข้อ 14; เปรียบเทียบ ข้อ 3)

“โดยทั่วไป หมายสำคัญเหล่านี้ได้สำเร็จเป็นบางส่วนในยุคปัจจุบันเป็นอย่างน้อย และได้แสดงถึงระยะเวลาระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์”[1365]

อย่างไรก็ตาม เราควรคาดหวังความสำเร็จที่สมบูรณ์ในอนาคต วิวรณ์ 6—18 ให้ข้อมูลมากขึ้นเกี่ยวกับเวลานี้

4. ความวิบัติยิ่งใหญ่ 24:15-22 (เปรียบเทียบกับ มก. 13:14-20)

จากการที่ได้ให้คำอธิบายโดยทั่วไปถึงสภาพต่างๆที่นำหน้าการเสด็จกลับมาของพระองค์และการสิ้นสุดของยุคปัจจุบัน ถัดไปพระองค์ก็บรรยายถึงเหตุการณ์ที่เจาะจงหนึ่งที่จะเป็นหมายสำคัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของหมายสำคัญทั้งหมด นักตีความบางคนเห็นว่าครึ่งหลังของความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่นี้เริ่มต้นที่จะถูกบรรยายไว้ที่นี่ [1366]

24:15 “เพราะฉะนั้น” หรือ “ดังนั้น” (คำกรีก *ουν*) ผูกส่วนนี้กับส่วนที่มาก่อนอย่างใกล้ชิดมาก อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้บ่งชี้ว่าสิ่งที่ตามมาในตัวเองจะตามสิ่งที่พระเยซูเพิ่งได้เสร็จสิ้นการบรรยายไปตามลำดับ นั่นคือ การสิ้นสุดของความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่นี้ เมื่อพิจารณาถึงลำดับของดาเนียล มันดูเหมือนจะปรากฏในช่วงกลางของความทุกข์ลำบากเจ็ดปี

“สิ่งที่น่ารังเกียจซึ่งก่อให้เกิดความหายนะ” หรือ “สิ่งที่น่ารังเกียจซึ่งแสดงลักษณะโดยความหายนะ” เป็นคำที่ดาเนียลใช้ใน [ดาเนียล 8:13](#); [9:27](#); [11:31](#); และ [12:11](#) มันบรรยายถึงบางสิ่งที่เกิดจากลักษณะที่น่ารังเกียจของมันก็เป็นเหตุให้คนในทางพระเจ้าละพระวิหารไปเนื่องจากเรื่องราวของมัน[1367] ใน [ดาเนียล 11:31](#) ผู้เผยพระวจนะนี้อ้างอิงถึงอันติโอคัส เอพิฟาเนสว่าเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจซึ่งก่อให้เกิดความหายนะ อันติโอคัสได้พิสูจน์ว่าเป็น *สิ่งที่น่ารังเกียจ* นี้เมื่อเขาได้สร้างแท่นบูชาแด่พระซุสเหนือแท่นทองสัมฤทธิ์ในกรุงเยรูซาเล็มและดำเนินการที่จะถวายสุกรบนที่นั้น

ในพระคัมภีร์ คำกรีกที่แปลว่า “สิ่งที่น่ารังเกียจ” (*เบเดลุกมา*) บรรยายถึงบางสิ่งที่น่ารังเกียจต่อพระเจ้าโดยเฉพาะซึ่งพระองค์ทรงปฏิเสธ[1368] บ่อยครั้งมันอ้างอิงถึงบรรดาพระของชาวต่างชาติและเครื่องใช้ที่เชื่อมโยงกับการกราบไหว้รูปเคารพ[1369] ในบริบทของการอ้างอิงของดาเนียล มันระบุถึงรูปเคารพที่ถูกตั้งขึ้นในพระวิหาร

พระเยซูกระตุ้นผู้อ่านเกี่ยวกับการอ้างอิงต่างๆของดาเนียลถึงสิ่งที่น่ารังเกียจซึ่งก่อให้เกิดความหายนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ้างอิงทั้งหลายที่กล่าวถึงสิ่งที่น่ารังเกียจซึ่งก่อให้เกิดความหายนะในอนาคต ([คนล. 9:27](#); [12:11](#)) เพื่อจะเข้าใจความหมายแท้จริงของสิ่งเหล่านั้น พระเยซูเน้นต่อไปถึงความสำคัญและความใช้ได้ของคำเผยพระวจนะเหล่านี้ โดยการอ้างอิงถึงดาเนียลว่าเป็น “ผู้เผยพระวจนะ” การผนวกของมัทธิวเกี่ยวกับวลี “สิ่งที่น่ารังเกียจซึ่งก่อให้เกิดความหายนะ” ซึ่งดูกล่าวันและ “สถานบริสุทธิ์” ซึ่งมาระโกและดูกล่าวันก็เหมาะสมเมื่อพิจารณาถึงผู้ฟังชาวยิวของท่าน

[ดาเนียล 9:24-27](#) ได้ทำนายว่าตั้งแต่เวลาที่ใครคนหนึ่งได้ออกกฤษฎีกาให้คนยิวที่จะสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่จนกระทั่งการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล 69 สัปดาห์ (ตามตัวอักษรคือ 70 สัปดาห์) ของปีทั้งหลายจะคาบเกี่ยว ระยะ 483 ปีนี้ได้เริ่มต้นเมื่อกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสได้ออกกฤษฎีกาของเขาและมันได้สิ้นสุดลงเมื่อพระเยซูได้เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มในการเข้ากรุงที่มีชัย (21:8-11) เพราะอิสราเอลปฏิเสธที่จะยอมรับพระองค์ในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา เหตุการณ์ต่างๆที่ดาเนียลได้ทำนายไว้จะเกิดขึ้นในสัปดาห์ที่เจ็ดสิบ (นั่นคือ เจ็ดปีที่คงเหลือในคำเผยพระวจนะ 70 สัปดาห์ของท่าน) จะไม่ตามมาทันที

สิ่งที่ดาเนียลได้ทำนายไว้จะเกิดขึ้นในเจ็ดปีเหล่านั้นจะเป็นความลำบากระดับชาติที่เฉพาะสำหรับอิสราเอล ([ดนล. 12:1](#); เปรียบเทียบ [ยรม. 30:7](#)) มันจะเริ่มขึ้นเมื่อผู้ปกครองที่ชั่วร้าย (ศัตรูของพระคริสต์) ทำพันธสัญญากับอิสราเอล ([ดนล. 9:27](#)) หลังจากสามปีครึ่ง ผู้ปกครองนี้จะละเมิดพันธสัญญานั้นและทำลายการนมัสการในพระวิหาร เขาจะทำให้การนมัสการในพระวิหารสิ้นสุดลงโดยการตั้งรูปเคารพที่น่ารังเกียจขึ้นที่นั่น (เปรียบเทียบ [2 ธส. 2:4](#); [วว. 13:14-15](#))

นักตีความบางคนได้สรุปว่าเราไม่ควรถือคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียลตามตัวอักษรและหรือที่ยังคงเป็นอนาคต พวกเขาบางคนเชื่อว่าสิ่งที่น่ารังเกียจซึ่งก่อให้เกิดความหายนะอ้างอิงถึงการกระทำของพวกกรีกชาติในพระวิหารก่อนคนโรมันได้ทำลายมันในปี ค.ศ. 70 [\[1370\]](#) มุมมองนี้ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้เนื่องจากว่าพวกกรีกชาติไม่ได้นำการกราบไหว้รูปเคารพเข้าไปในพระวิหาร มุมมองนี้ดูเหมือนจะลดความสำคัญพลังของ “สิ่งที่น่ารังเกียจ”

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า เมื่อคนโรมันได้นำหน่วยเงินตราที่มีรูปของซีซาร์เข้าไปในพระวิหารและถวายเครื่องบูชาแก่บรรดาพระของพวกเขา พวกเขาก็ได้จัดตั้งสิ่งที่น่ารังเกียจซึ่งดาเนียลได้ทำนายไว้ [\[1371\]](#) ปัญหาหลักที่มีกับมุมมองนี้ก็คือว่า พระเยซูบอกให้คนยิวที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มและยูเดียที่จะหนีไปเมื่อสิ่งที่น่ารังเกียจปรากฏในพระวิหาร (ข้อ 16-20) อย่างไรก็ตามสุดท้ายแล้วเมื่อคนโรมันได้ทำลายพระวิหารในปี ค.ศ. 70 คนยิวส่วนใหญ่ได้ละเยรูซาเล็มและยูเดียไปแล้ว ดังนั้น คำเตือนของพระเยซูคงไร้ความหมาย

“... มีธรรมเนียมที่ได้อย่างสมเหตุสมผลที่ว่าคริสเตียนได้ละเมืองนั้นไป
ประมาณครึ่งทางการล้อม บางทีในปี ค.ศ. 68” [\[1372\]](#)

มีเหตุผลหลายประการว่าทำไมสิ่งที่น่ารังเกียจซึ่งก่อให้เกิดความหายนะต้องเป็นเหตุการณ์ในอนาคตในแผนการเกี่ยวกับสิ่งสุดท้ายของพระเจ้า หนึ่ง ข้อ 15 อยู่ในบริบทของข้อต่างๆที่บรรยายถึงเหตุการณ์ต่างๆที่ยังไม่ได้เกิดขึ้น (ข้อ 14-21; เปรียบเทียบ ข้อ 29) สอง สัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียลพร้อมกับความทุกข์ที่เฉพาะของมันยังไม่ได้เกิดขึ้น สาม มาระโกบรรยายว่าพระเยซูกล่าวไว้ว่าสิ่งที่น่ารังเกียจซึ่งก่อให้เกิดความหายนะจะยืน (รูปแบบของคำกริยาที่เติม -

ing หรือ -ed ที่เป็นเพศชาย เอสเทโกทา) ในฐานะบุคคลผู้ตั้งเขาเองขึ้นเป็นพระเจ้าในพระวิหาร (มก. 13:14) นี้ยังไม่ได้เกิดขึ้นเนื่องจากว่าพระเยซูทำการเผยพระวจนะนี้ ลี การเปิดเผยภายหลังอื่นๆ ซึ่งไปยังศัตรูของพระคริสต์ในอนาคตในฐานะสิ่งที่น่ารังเกียจซึ่งก่อให้เกิดความหายนะ (2 ธส. 2:3-4; วว. 13:11-18).[1373]

“วงเล็บที่น่าสนใจปรากฏ ณ ตอนปลายของ [มัทธิว 24:15](#)—ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด! ข้อความนี้บ่งชี้ว่าสิ่งที่พระเยซูกำลังสอนคงได้มีความสำคัญที่มากขึ้นสำหรับผู้ที่อ่านพระกิตติคุณมัทธิวในวันทั้งหลายในภายหลัง”[1374]

24:16-20

เมื่อสิ่งที่น่ารังเกียจซึ่งก่อให้เกิดความหายนะปรากฏ คนยิวที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มและยูเดียควร “หนีไป” หนีที่ (เปรียบเทียบ [ลก. 17:31](#); [วว. 12:14](#)) อิทธิพลของเขาจะขยายไปไกลพันเยรูซาเล็ม พวกเขาต้องแสวงหาที่ลี้ภัยในที่ต่างๆ (“ภูเขา”) ที่ที่พวกเขาสามารถหลบหนีการข่มเหงของเขาได้ พวกเขาต้องไม่แม้กระทั่งใช้เวลาที่จะกอบกู้ทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาจากบ้านของพวกเขาขณะที่พวกเขาหนีไป มันจะเป็นเหมือนเมื่อบ้านถูกไฟไหม้ คนพักอาศัยควรหลบหนีเพื่อสงวนชีวิตของพวกเขาไว้ ซึ่งไม่ได้ให้ความสนใจต่อทรัพย์สินสมบัติที่ถูกละไว้เบื้องหลัง (เปรียบเทียบ [ปจก. 19:17](#)) ผู้หญิงที่ “ตั้งครรภ์” และแม่ที่ให้ “ลูกอ่อนกินนมอยู่” จะมีเวลาที่ยุ่งยากเพราะว่าสภาพทางกายภาพของพวกเขาจะจำกัดการเคลื่อนที่ของพวกเขา สภาพอากาศจะทำให้การหนีไปยากขึ้นใน “ฤดูหนาว” และคนยิวที่ถือรักษาจะแสวงหาที่จะขัดขวางการเดินทาง “ใน” วัน “สะบาโต”

เมื่อพระวิหารได้ถูกทำลายในปี ค.ศ. 70 คริสเตียนหลายคนได้หนีและไปซ่อนในรอยแยกต่างๆ แห่งเพตรา แต่ความสำเร็จสุดท้ายของคำเผยพระวจนะนี้ก็อยู่ในอนาคต จากนั้นทุกคนใน “ยูเดีย” จะต้อง “หนีไปที่ภูเขา”

24:21

พระเยซูอธิบายถึงเหตุผลสำหรับการล่าถอยที่รีบเร่งเช่นนั้น “ความทุกข์ลำบาก” ที่ใหญ่กว่าความทุกข์ลำบากใดๆ ที่โลกเคยเห็นหรือจะเห็นก็กำลังจะเกิดขึ้นกับคนยิว คำอธิบายนี้เข้ากับการแสดงก่อนของภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่คือ สามปีครึ่งหลังของความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่ ([วว. 11:2](#); [13:5](#))

อีกครั้งหนึ่ง คำว่า “ความทุกข์ลำบาก” อ้างอิงถึงระยะเจ็ดปีในอนาคตของความลำบาก ซึ่งก็คือ สัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียล ([ยรม. 30:7](#); [ดนล. 9:26](#)) คำว่า “ความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่อ้างอิงถึงครั้งหลัง หรือสามปีครึ่งที่สองของระยะเจ็ดปีนั้น ([มธ. 24:15-22](#)) ซึ่งเยเรมีย์เรียกว่า “เวลาทุกข์ใจของยาโคบ” ([ยรม. 30:6-7](#)) ระหว่างครึ่งแรกของความทุกข์ลำบาก อิสราเอลจะชื่นชมการปกป้องของพันธสัญญาของศัตรูของพระคริสต์ ([ดนล. 9:27](#)) แต่ระหว่างครึ่งหลัง หลังจากที่ศัตรูของพระคริสต์ทำลายพันธสัญญาของเขากับอิสราเอล อิสราเอลจะประสบกับการถูกข่มเหงที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ([ดนล. 9:27](#))

คำอธิบายในข้อนี้ไม่ใช่คำอธิบายที่เหมาะสมเกี่ยวกับการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 ซึ่งแน่นอนที่มันเป็น เป็นที่ชัดเจนว่าการสังหารหมู่โดยพวกนาซีที่ซึ่งคนยิวประมาณหกล้านคนได้พินาศ และการกำจัดอื่นๆที่ซึ่งคนมากมายได้ตายไปก็ได้เป็นเวลาที่แยกว่าการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็ม กระนั้นความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่นี้จะเป็นเวลาที่แย่มากที่สุดของเวลาทั้งหมดสำหรับคนยิว ความลำบากที่กำลังมาจะไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในการทนทุกข์ของมัน (เปรียบเทียบ [ดนล. 12:1](#); [วว. 7:14](#))

“ทุกวันนี้ข้าพเจ้าได้ยินผู้คนพูดเกี่ยวกับคริสตจักรที่เผชิญความทุกข์ลำบาก และดูเหมือนพวกเขาจะไม่ตระหนักว่ามันจะรุนแรงแค่ไหน ที่จริง บางคนกล่าวว่าเราอยู่ในความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่นะ! เวลาปัจจุบันนี้! เอาล่ะ ข้าพเจ้าก็ยินยอมว่าสิ่งต่างๆก็แยในสมัยของเรา แต่ระยะเวลาที่สามารถเทียบเท่ากับระยะเวลาอื่นๆมากมายในประวัติศาสตร์ได้ เมื่อความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่นี้มาถึงที่นี่ จะไม่มีสิ่งใดที่จะเทียบเท่ากับมันในอดีตหรือในอนาคต [เปรียบเทียบ ดวงตรา แตรและฆาตกรรมพิพากษาของพระธรรมวิวรณ์ซึ่งจะบรรยายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในรายละเอียดมากขึ้น]”[\[1375\]](#)

“ในศตวรรษที่ได้เห็นสงครามโลกสองครั้ง ตอนนี้ดำเนินชีวิตภายใต้การคุกคามของการสูญพันธุ์โดยการสังหารหมู่แบบนิวเคลียร์ และได้มีคริสเตียนที่ตายเพื่อความเชื่อมากกว่าทั้งหมดในศตวรรษที่สิบเก้าก่อนหน้านี้นี้รวมกัน การทำนายของพระเยซูก็ไม่ได้ดูเหมือนไกลจากความจริง แต่คุณนั้นจะไม่ดำเนินเส้นทางของมัน มันจะถูกตัดให้สั้นลง”[\[1376\]](#)

นอกจากว่าพระเจ้าทำให้ความทุกข์ลำบากสิ้นสุด (คำกรีก *เอกโคโลโบเชชัน* “ทำลายหรือตัดให้สั้นลง”) ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดจะคงมีชีวิตอยู่

“นี่ไม่ได้หมายถึงว่าระยะนั้นจะน้อยกว่าสามปีครึ่ง แต่มันจะถูกทำลายทันที โดยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์อย่างแน่นอน”[\[1377\]](#)

สิ่งที่มาก่อน “วันเหล่านั้น” คือวันต่างๆที่พระเยซูเพิ่งได้บรรยายไปในข้อ 15-21: คือวันต่างๆของความทุกข์ลำบาก การเปิดเผยภายหลังของระย่นี้ในพระธรรมวิวรณ์ก็ช่วยเราที่จะชื่นชมความจริงของข้อความของพระเยซูที่นี่ (เปรียบเทียบ วว. 6—18) ไม่ใช่แค่ผู้คน แต่ทุกรูปแบบของชีวิต (คำกรีก *พาสซา ซาร์ก* ตามตัวอักษรคือ “เนื้อหนังทั้งหมด”) จะประสบกับการลดจำนวนลงที่น่าที่ระหว่างความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่ (เปรียบเทียบ [วว. 6:7-8](#); [16:13-21](#)) ศัตรูของพระคริสต์จะมุ่งเป้าไปที่คนยิวและจากนั้นคนยิวที่เชื่อในพระเยซูโดยเฉพาะ ([วว. 12:13-17](#)) แต่ฝูงชนจำนวนมากจะพินาศเนื่องจากความลำบากที่เขานำมา “พวกที่ทรงเลือก” คือผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ 20:16; 22:14; 24:22, 24, 31)

อย่างไรก็ตาม นักตีความหลายคนถือว่าข้อนี้เป็นการบรรยายถึงยุคปัจจุบันไม่ใช่ความทุกข์ลำบากในอนาคต[\[1378\]](#) นี่เป็นการตีความแบบไม่มียุคพันปีและหลังยุคพันปีแม้ว่าคนที่เชื่อแบบก่อนยุคพันปีเช่นคาร์สันถือมันเช่นกัน เมื่อพิจารณาความลำบากของยุคปัจจุบันกับความลำบากของความทุกข์ลำบาก ข้าพเจ้าต้องสรุปว่าข้อ 22 และพระคัมภีร์ตอนนี้ทั้งหมดบรรยายถึงความทุกข์ลำบากในอนาคตไม่ใช่ยุคปัจจุบัน

“ย่อหน้าทั้งหมดนี้ [ข้อ 15-22] เกี่ยวข้องกับคนยิวเท่านั้น เพราะไม่มีผู้เชื่อที่เป็นคริสเตียนที่จะกังวลเกี่ยวกับการละเมิดกฎวันสะบาโต”[\[1379\]](#)

5. การเสด็จมาครั้งที่สองของกษัตริย์ 24:23-31 (เปรียบเทียบ มก. 13:21-27; ลก. 21:25-28)

พระเยซูดำเนินการที่จะอธิบายต่อพวกสาวกของพระองค์ว่าการเสด็จมาของพระองค์จะทำลายความทุกข์ลำบาก

24:23-24

“จากนั้น” หมายถึง “ในเวลานั้น” นั่นคือ ณ การสิ้นสุดของความทุกข์ลำบาก (ข้อ 2) พระเยซูเตือนพวกสาวกถึงผู้คนที่อ้างว่าพระเมสสิยาห์ได้เสด็จกลับมา ณ ตอนสิ้นสุดของความทุกข์ลำบาก ก่อนที่พระองค์จะเสด็จกลับมาอย่างแท้จริง ผู้คนที่กล่าวยอมรับว่าเป็นพระเมสสิยาห์ (“พระคริสต์เทียมเท็จ”) และคนอื่นๆที่อ้างว่าเป็นผู้เผยพระวจนะ (“ผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ”) “จะปรากฏขึ้น” และ “นำหลายคนไปในทางที่ผิด” เนื่องจากความสามารถของพวกเขาที่จะทำการอัศจรรย์ที่ประทับใจ (เปรียบเทียบ ข้อ 11; 7:21-23; 16:1; [ลก. 17:23-24](#); [วว. 13:15](#)) เป็นที่ชัดเจนว่าซาตานจะทำให้พวกเขามีความสามารถที่จะทำ “หมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่” เหล่านี้

“ในขณะที่พระคริสต์เทียมเท็จและผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จได้ปรากฏมาโดยตลอด พวกเขาจะโดดเด่นเป็นพิเศษ ณ การสิ้นสุดของยุคเก่าในความพยายามครั้งสุดท้ายของซาตานที่จะหันผู้คนไปจากความเชื่อในพระคริสต์” [\[1380\]](#)

“ถ้าเป็นไปได้” (คำกรีก *εὐνοια* ข้อ 24) หมายถึงว่าพวกผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จหวังจะนำพวกที่พระเจ้าทรงเลือกที่มีชีวิตอยู่ในความทุกข์ลำบากไปในทางผิด มันไม่ได้หมายความว่า พวกที่พระเจ้าทรงเลือกจะสัจจริงต่อความเชื่ออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ พระเยซูได้กล่าวแล้วว่าพวกสาวกบางคนของพระองค์จะละทิ้งความจริงภายใต้การถูกข่มเหง (ข้อ 10-11; เปรียบเทียบ 26:31) อย่างไรก็ตาม พวกที่พระเจ้าทรงเลือกจะไม่สูญเสียความรอดของพวกเขา

24:25

พระเยซูย้ำเตือนพวกสาวกของพระองค์ว่าพระองค์ได้เตือนพวกเขาล่วงหน้าถึงคนหลอกลวงเหล่านี้ (เปรียบเทียบ [มก. 13:1-37](#); [ลก. 21:5-36](#)) พวกเขาจะต้องระมัดระวังอย่างมากเพื่อว่าพวกเขาจะไม่หลอกลวงพวกเขา

อย่างไม่สงสัยแล้ว พวกสาวกที่พระเยซูกล่าวตอนนี้คิดว่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่เมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม นั่นจะไม่ใช่กรณี และพระเยซูไม่ได้กล่าวสิ่งใดเพื่อจะนำพวกเขาไปแบบผิดๆ พระองค์สอนพวกสาวกของพระองค์ในปีทั้งหลายที่จะมาถึงเช่นเดียวกับบรรดาผู้ที่นั่งต่อพระพักตร์ของพระองค์ในการอภิปรายนี้และการอภิปรายอื่นๆของพระองค์

24:26-27

ประเด็นของพระเยซูในข้อเหล่านี้ก็คือว่าการเสด็จมาของพระองค์จะเป็นที่ชัดเจนต่อทุกคน ไม่ใช่คลุมเครือ เมื่อพระองค์เสด็จมา ทุกคนจะรู้ ดังนั้น พวกเขาจะไม่จำเป็นต้องกลัวการพลาดเหตุการณ์นั้น และพวกเขาไม่ควรโต้ตอบว่าลือทุกอย่างที่ประกาศว่ามันกำลังเกิดขึ้น การเสด็จมาของพระองค์จะชัดเจนดังเช่น “ฟ้าแลบ” ที่ปกคลุมท้องฟ้า (ศกย. 9:14) มันจะเป็นเหตุการณ์ที่รู้กันโดยทั่วไป ไม่ใช่บางสิ่งที่เป็นส่วนตัวที่พวกเขาหรือกลุ่มเล็กๆบางกลุ่มเท่านั้นจะเป็นพยาน

24:28

นี่ดูเหมือนจะได้เป็นคำกล่าวเชิงสุภาษิตอันเป็นที่รู้จักกันดี (เปรียบเทียบ ลก. 17:37; โยบ 39:30) มุมมองหนึ่งของความหมายของมันก็คือว่า พระเยซูหมายถึงว่าพระเมสสิยาห์ที่เข้มแข็งและพวกผู้เผยพระวจนะที่เข้มแข็งก็คล้ายกับนกแร้ง (ข้อ 24, 26) พวกเขาพยายามที่จะเก็บซากศพของคนอิสราเอลที่ตายจนเกลี้ยงเพื่อผลประโยชน์ของพวกเขาเองเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา[1381] นี่ก็เป็นความเป็นไปได้เมื่อพิจารณาถึงบริบท อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า ซากศพถึงถึงพระคริสต์และนกแร้งเป็นพวกบุตรของพระเจ้าที่รวมกันเพื่อรับการเลี้ยงจากพระองค์[1382] อย่างไรก็ตาม แนวคิดของการรับการเลี้ยงจากพระคริสต์ก็ไม่เกี่ยวข้องกับบริบท และการเปรียบเทียบพระองค์กับซากศพก็ไม่น่าดู นักตีความคนอื่นๆถือว่าตัวอย่างประกอบของพระเยซูหมายถึง “หมายสำคัญที่มองเห็นและบ่งชี้ [เช่นนกแร้งรวมกันที่ซากศพ] จะประกาศความเป็นจริงของการเสด็จมา”[1383] ผู้เขียนอีกคนหนึ่งถอดความข้อนี้ดังต่อไปนี้เพื่อจะให้การตีความอีกอย่างหนึ่ง

“... อย่างที่เมื่อชีวิตได้ละร่างกาย และมันกลายมาเป็นซากศพ นกแร้งจะโฉบลงมาบนมันทันที ดังนั้นเมื่อโลกได้เน่าเปื่อยด้วยความชั่ว นุตรมนุษย์และเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์จะมาเพื่อดำเนินการการพิพากษาของพระเจ้า”

[1384]

คำกรีกที่แปลว่า “นกแร้ง” *ไอดอย* หมายถึง “นกอินทรี” อีกด้วย แต่นกอินทรีแทบจะไม่แสวงหาซากศพ อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า การเปรียบเทียบนั้นเน้นถึงความรวดเร็วของการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์[1385] อย่างไรก็ตาม ลักษณะที่น่ารังเกียจของนกแร้งและซากศพ บ่งชี้มากกว่าแค่การมาที่รวดเร็ว ยิ่งกว่านั้น นกแร้งไม่มาถึงและกลืนกินซากศพอย่างรวดเร็ว มุมมองที่น่าสนใจต่อข้าพเจ้ามากที่สุดก็คือว่า โลก ณ การสิ้นสุดของระยะเวลาความทุกข์ลำบากเป็น

ซากศพ และนกแร้งแสดงถึงพระเยซูและกองทัพทูตสวรรค์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ [วว. 19:17-19](#)) เมื่อการล้อมทรมานทางศีลธรรมปรากฏ การพิพากษาของพระเจ้าก็มีขึ้น (เปรียบเทียบ [โยบ 39:27-30](#)).[\[1386\]](#) ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าจะมีการนองเลือดที่น่ากลัวเมื่อพระองค์เสด็จมาในการพิพากษา

24:29

ข้อนี้และสองข้อที่ตามมาทำให้คำอธิบายเชิงบวกถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ “แต่” (NASB คำกรีก *δε*) แนะนำความตรงกันข้ามจากคำเตือนทางลบที่มาก่อน ณ การสิ้นสุดของความทุกข์ลำบาก ก็จะมีหมายสำคัญในท้องฟ้า “ดวงอาทิตย์” และ “ดวงจันทร์” จะมีมืดไป และ “ดวงดาวทั้งหลายจะตกจากฟ้าสวรรค์” ([อสย. 13:9-10; 34:4; อสค. 32:7; ยอล. 2:31; 3:15; อมส. 8:9; ฮกก. 2:6; สคย. 14:6; วว. 6:12-14](#)) บางทีนี่เป็นภาษาของการปรากฏ “บรรดาสิ่งที่อำนาจในฟ้าสวรรค์” (NASB) “บริวารของฟ้าสวรรค์” (NIV) บางทีเป็นการอ้างอิงโดยรวมถึงดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว [\[1387\]](#) อย่างไรก็ตาม คำอธิบายถึงความทุกข์ลำบากในพระธรรมวิวรณ์บ่งชี้ว่าพระเจ้าจะบรรลুকการทำนายเหล่านี้ตามตัวอักษร

24:30

“หมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์” คืออะไร? การตีความที่เก่าแก่มาอันหนึ่งคือ มันเป็นการแสดงถึงกางเขนในท้องฟ้า [\[1388\]](#) มุมมองนี้ดูเหมือนเพื่อฟันต่อนักตีความส่วนใหญ่ มุมมองอันเป็นที่นิยมก็คือว่า มันจะเป็นความสว่างหรือเมฆที่คล้ายหรือเหมือนกับพระสิริแห่งการปรากฏของพระเจ้าที่จะล้อมรอบพระเยซูเมื่อพระองค์เสด็จมา [\[1389\]](#) นี้ดูเหมือนเป็นไปได้มากที่สุดต่อข้าพเจ้า เนื่องจากพระเยซูอ้างอิงถึง [ดาเนียล 7:13](#) อย่างชัดเจนเมื่อพระองค์กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ ยิ่งกว่านั้น เมื่อพระเยซูเสด็จสู่สวรรค์ในเมฆ ทูตสวรรค์บอกพวกสาวกของพระองค์ว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาในลักษณะเดียวกัน ([กจ. 1:11](#)) เมฆแสดงให้เห็นถึงที่มาในสวรรค์และคุณลักษณะของกษัตริย์ (เปรียบเทียบ 17:5). [\[1390\]](#) มุมมองที่สามก็คือว่า หมายสำคัญนั้นจะเป็นพระคริสต์ *พระองค์เอง* [\[1391\]](#) ในกรณีนี้ การปรากฏของพระคริสต์จะแสดงถึงการพิพากษาที่กำลังมา นี่อาจเป็นมุมมองที่ถูกต้อง

เศคาริยาห์ได้ทำนายว่าทุกเผ่าของอิสราเอลในแผ่นดินจะโศกเศร้าในการกลับใจ ([สคย. 12:12](#)) พระเยซูทำให้การทำนายนี้เข้าส่วนกับการเสด็จมาของพระองค์ และทำให้กว้างเพื่อจะรวมถึง “ทุกเผ่าของโลก” บางทีคนที่ไม่ได้รับความรอด “จะทุกข์โศก” เนื่องจากการพิพากษาที่พวกเขาคาดหวังว่าจะพบ

พระเยซูอธิบายถึงอีกเหตุการณ์หนึ่งที่จะเกิดขึ้นเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา ณ การสิ้นสุดของความทุกข์ลำบาก พระคัมภีร์ตอนที่พระองค์อ้างอิงถึงคือ [อิสยาห์ 27:12-13](#) ที่นั่นอิสราเอลถูกกล่าวถึง ดังนั้น พระเยซูต้องได้กล่าวถึงการรวมกันของคนอิสราเอลยังแผ่นดินแห่งพระสัญญาอีกครั้ง ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ลมทั้งสี่อ้างอิงถึงเข็มนี่ทั้งสี่ของเข็มนิก การรวมตัวกันใหม่นี้จะเกี่ยวข้องกับการพิพากษา (13:39, 41; 24:40-41; 25:31; [2 ธส. 1:7-8](#)) ก่อนหน้านี้พระเยซูได้กล่าวถึงบทบาทของทูตสวรรค์ในการช่วยเหลือพระองค์ ณ เวลานี้ (13:41 เปรียบเทียบ 16:27) การรวมตัวกันใหม่นี้จะจัดตั้งเวทีสำหรับการปกครองทั่วโลกของพระเมสสิยาห์

พระเจ้าได้สั่งให้คนอิสราเอลที่จะเดินขบวนและนมัสการโดยใช้แตรระหว่างการเดินทางในถิ่นทุรกันดารและในแผ่นดิน ([อพย. 19:16](#); [20:18](#); [ขรม. 4:5](#); และข้ออื่นๆ) นี้ไม่ใช่แตรอันเดียวกันที่จะเรียกคริสเตียนทั้งหมดไปยังสวรรค์ ณ การรับคริสตจักรขึ้นไป ([1 คร. 15:52](#); [1 ธส. 4:16](#)) แตรคันอื่นๆจะส่งเสียงการประกาศถึงเหตุการณ์ที่หลากหลายอื่นๆในอนาคต (เปรียบเทียบ [ฉ. 8:2, 6, 13](#); [9:14](#); [11:15](#); และข้ออื่นๆ)

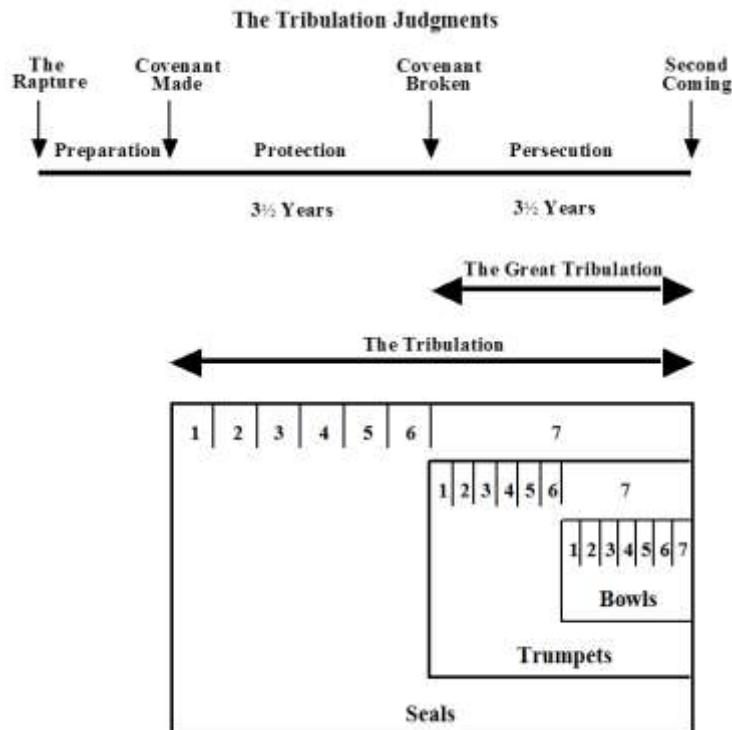
เหตุการณ์ต่างๆในยุคคริสตจักรระหว่างวันเพ็นเทคอสต์และการรับคริสตจักรขึ้นไปก็ไม่ถูกกล่าวถึงในการอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศ นี่เป็นการตีความแบบความทุกข์ลำบากก่อนโดยพื้นฐานเกี่ยวกับการอภิปรายนั้น [[1392](#)] การอภิปรายทั้งหมดกล่าวถึงการเสด็จกลับมาของพระเมสสิยาห์เพื่อจะสถาปนาแผ่นดินของพระองค์บนโลกและสิ่งต่างๆที่นำไปสู่สิ่งนั้น ในการอภิปรายนี้พระเยซูไม่ได้อ้างอิงถึงหมายสำคัญที่เกี่ยวข้องกับสิ่งใดๆในยุคคริสตจักร หมายสำคัญต่างๆเริ่มต้นในความทุกข์ลำบากเมื่อคริสเตียนจะเข้าไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า การอ้างอิงครั้งแรกของพระเยซูถึงการรับคริสตจักรขึ้นไปก็อยู่ในการอภิปรายที่ห้องชั้นบน ([ยน. 14:1-3](#)) ซึ่งพระองค์ให้หลังจากการอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศ [[1393](#)] เทอร์เนอร์เปรียบเทียบและชี้ให้เห็นความแตกต่างของมุมมองแบบอิวานเจลิคอลลิสต์อย่างของพระคัมภีร์ตอนนี้คือ แบบอนาคต แบบสำเร็จแล้ว แบบอนาคตที่สำเร็จแล้วโดยพื้นฐาน และแบบอนาคตที่สำเร็จแล้วซึ่งแก้ไขใหม่ [[1394](#)] เขาชื่นชมมุมมองที่สามของมุมมองเหล่านี้ และข้าพเจ้าถือมุมมองแรก

“บรรดาผู้ที่ถือมุมมองหลังความทุกข์ลำบากที่ว่า การรับคริสตจักรขึ้นไปและการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ปรากฏในเวลาเดียวกันมีแนวโน้มที่จะละเลยรายละเอียดของการอภิปรายนี้ในลักษณะเดียวกันที่ผู้ไม่เชื่อยุคพันปีทำ”

[1395]

การอ้างอิงถึงพระเยซูที่รวบรวมพวกที่พระเจ้าทรงเลือก “จากห้องฟ้า” อาจบ่งชี้ว่าคนตายที่ถูกทำให้เป็นขึ้นและคริสเตียนที่ถูกรับขึ้นไปก็ถูกกล่าวถึงเช่นกัน [1396] พวกเขาจะมากับพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเพื่อจะปกครองบนโลก (เปรียบเทียบกับ กต. 3:4) นักคิดบางคนเชื่อว่าการอ้างอิงถึง “ห้องฟ้า” ก็บรรยายถึงโลกทั้งหมดในถ้อยคำที่แตกต่างออกไป และคนยิวเท่านั้นที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ บางคนรู้สึกว่นี้อาจรวมถึงธรรมิกชนในภาคพันธสัญญาเดิมผู้ได้ตายไป [1397] ข้าพเจ้าคิดว่ามันรวมถึงคริสเตียนและธรรมิกชนในภาคพันธสัญญาเดิมและบางที่เหล่าทูตสวรรค์

สิ่งนี้สรุปคำตอบของพระเยซูต่อคำถามของพวกสาวกเกี่ยวกับหมายสำคัญของการเสด็จมาของพระองค์และการสิ้นสุดของยุคปัจจุบัน (ข้อ 3) พระคัมภีร์ตอนที่สำคัญอื่นๆ ที่กล่าวถึงการเสด็จมาครั้งที่สองก็คือดังต่อไปนี้ [เฉลยธรรมบัญญัติ 30:3](#); [สดุดี 2](#); [อิสยาห์ 63:1-6](#); [ดาเนียล 2:44-45](#); [โรม 11:26](#); [1 เธสะโลนิกา 3:13](#); [5:1-4](#); [2 เธสะโลนิกา 1:7—2:12](#); [2 เปโตร 2:1—3:17](#); [ยูดา 14-15](#); และ [วิวรณ์ 1:7](#); [19:11-21](#). [1398]



6. ความรับผิดชอบต่างๆของพวกสาวก 24:32—25:30

ถัดไป บนพื้นฐานของการเปิดเผยนี้ พระเยซูกระตุ้นพวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับอนาคต พระองค์สอนพวกเขาโดยใช้คำอุปมาเจ็ดเรื่อง

ความสำคัญของการเฝ้าดู 24:32-44

พระเยซูเล่าคำอุปมาสี่เรื่องแก่พวกสาวกของพระองค์ที่สนับสนุนการเฝ้าดูเมื่อพิจารณาถึงเวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระองค์ เรื่องเหล่านี้เป็นตัวอย่างประกอบถึงประเด็นหลักๆของพระองค์ในการอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศ

คำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ 24:32-36 (เปรียบเทียบ มก. 13:28-32; ลก. 21:29-33)

คำอุปมานี้เน้นถึงความสำคัญของหมายสำคัญต่างๆที่ส่งสัญญาณถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์

24:32-33 บทเรียน (คำกรีก *พาราโบล* ตามตัวอักษรคือ อุปมา) “ของต้นมะเดื่อ” ก็ค่อนข้างเรียบง่ายอย่าง que การปรากฏของกิ่ง “อ่อน” และ “ใบ” ที่ “ต้นมะเดื่อ” บ่งชี้ถึงความใกล้ของ “ฤดูร้อน” ดังนั้นการปรากฏของหมายสำคัญต่างๆที่พระเยซูอธิบายไปจะบ่งชี้ว่าการเสด็จมาของพระองค์ก็ใกล้แล้ว

การตีความอันเป็นที่นิยมของคำอุปมานี้เทียบเท่าการปรากฏของอิสราเอลสมัยใหม่ในแผ่นดินแห่งพระสัญญากับการแตกหน่ออ่อนของต้นมะเดื่อ[1399] มุมมองนี้อาจตั้งการเน้นอย่างมากเกินไปที่การระบุดต้นมะเดื่อเข้ากับรัฐสมัยใหม่ของอิสราเอล (เปรียบเทียบ *ยรม. 24:1-8; 29:17*) ในอีกด้านหนึ่ง อย่างน้อยแล้วนี้อาจเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระเยซูได้ตั้งใจไว้ นักอรรถาธิบายหลายคนถือว่าคำอุปมานี้เป็นการบรรยายถึงการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็ม[1400] อย่างที่ได้อ้างอิงไปก่อนหน้านี้ นี่อาจไม่ถูกต้อง

24:34 แรกสุด พระเยซูเน้นถึงความสำคัญของสิ่งที่พระองค์จะกล่าว

พระองค์หมายถึง “คนในยุคนี้” ว่าอย่างไร? นักตีความหลายคนได้สรุปว่าพระเยซูหมายถึงชนรุ่นของพวกสาวกที่พระองค์กล่าวต่อ (เปรียบเทียบ 11:16; 12:39, 41-42, 45; 16:4; 17:17;

23:36) ภายในกลุ่มของนักตีความนี้ บางคนได้สรุปว่าเพราะว่าหมายสำคัญเหล่านี้ไม่ได้ปรากฏขึ้นก่อนชนรุ่นนั้นของพวกเขาได้ตายไป พระเยซูก็ได้ทำความผิดพลาด[1401] การแก้ไขนี้ก็ยอมรับไม่ได้เมื่อพิจารณาถึงใครที่พระเยซูทรงเป็น

นักตีความคนอื่นๆ ในกลุ่มนี้ได้สรุปว่า เนื่องจากว่าหมายสำคัญเหล่านี้ไม่ได้ปรากฏระหว่างช่วงเวลาของชนรุ่นนั้นของพวกเขา พระเยซูต้องได้กล่าวในเชิงเปรียบเทียบ ไม่ใช่ตามตัวอักษร[1402] พวกเขาถือว่าว่าการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มได้บรรลุสิ่งที่พระเยซูได้ทำนายไว้[1403] การแก้ไขนี้ก็ยอมรับไม่ได้ เพราะว่าไม่มีสิ่งใดในตัวเองที่บ่งชี้ว่าพระเยซูหมายถึงว่าพวกเขาควรเข้าใจหมายสำคัญและการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์อย่างไม่เป็นตามตัวอักษร ยิ่งกว่านั้น คำเผยพระวจนะที่คล้ายกันจำนวนมากเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งแรกของพระเมสสิยาห์ได้เกิดขึ้นตามตัวอักษร

บางทีพระเยซูหมายถึงว่าชนรุ่นของพวกเขาที่เห็นหมายสำคัญในอนาคตจะเป็นพยานถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์อีกด้วย[1404] อย่างไรก็ตาม คำสรรพนามบ่งชี้ “นี้” (คำกรีก *เฮาเต*) ดูเหมือนจะเน้นถึงชนรุ่นที่พระเยซูกำลังกล่าวต่อ แม้กระนั้น คำสรรพนามนี้สามารถอ้างอิงถึงชนรุ่นยุคสุดท้ายแทนที่จะเป็นชนรุ่นนั้น[1405] ข้าพเจ้าขอบมูมองนี้

นักตีความคนอื่นๆ ได้สังเกตว่า “ชนรุ่น” (คำกรีก *เจนเนอ่า*) นั้นสามารถอ้างอิงถึงเชื้อชาติของผู้คน ไม่ใช่แค่ชนรุ่นหนึ่ง (เปรียบเทียบ 16:4; [ฟป. 2:15](#)).[1406] พวกเขาสรุปว่าพระเยซูหมายถึงเชื้อชาติยิวจะไม่สิ้นสุดลงก่อนที่หมายสำคัญเหล่านี้ได้บรรลุความสำเร็จ [1407] นี่เป็นการแก้ไขที่เป็นไปได้ แต่ดูเหมือนว่าผิดปกติที่ว่าพระเยซูจะแนะนำการมีชีวิตต่อไปของเชื้อชาติยิวเพื่อจะยืนยันถึงความสำเร็จของหมายสำคัญเหล่านี้

อีกมุมมองหนึ่งได้จัดจ่อความสนใจไปที่คำว่า “เกิดขึ้น” หรือ “ได้เกิดขึ้น” (คำกรีก *เจนเนทา*) ที่ปรากฏในการบันทึกของพระกิตติคุณสัมพันธทั้งสาม คำกรีกนั้นหมายถึง “เริ่มต้น” หรือ “มีการเริ่มต้น” บรรดาผู้สนับสนุนยืนยันว่าพระเยซูหมายถึงว่าความสำเร็จของ *บางสิ่ง* ของ “สิ่งเหล่านี้” จะเริ่มต้นในชนรุ่นของพวกเขา ณ เวลานั้นของพระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 33) แต่ความสำเร็จที่สมบูรณ์จะไม่เกิดขึ้นจนกว่าภายหลัง[1408]

อย่างไรก็ตาม พระเยซูกล่าวว่า สิ่งเหล่านั้น “ทั้งหมด” จะเกิดขึ้นระหว่างชนรุ่นนั้น เป็นไปได้ว่า สิ่งเหล่านั้น “ทั้งหมด” จะเริ่มต้นระหว่างชนรุ่นนั้นถ้าบุคคลหนึ่งตีความ “สิ่งเหล่านั้นทั้งหมด” ในฐานะ *หมายเหตุต่างๆ โดยรวม* (เปรียบเทียบ ข้อ 32) ดังนั้นหมายเหตุสำคัญเริ่มแรกต่างๆจะสอดคล้องกับกึ่งต่างๆของต้นมะเดื่อที่แตกหน่อ นี่จะเป็นหลักฐานแรกความสำเร็จที่เป็นรูปเป็นร่าง ดังนั้น “ชนรุ่นนี้” “แสดงถึงชนชั้นที่ชั่วร้ายของผู้คนที่ต่อต้านพวกสาวกของพระเยซูจนกระทั่งวันที่พระองค์เสด็จกลับมา”[\[1409\]](#)

24:35 พระเยซูเน้นต่อไปถึงความแน่นอนของสิ่งที่หมายเหตุต่างๆได้คาดหวังไว้ด้วยคำเหล่านี้ พระองค์อ้างว่าการทำงานต่างๆของพระองค์ก็มีสิทธิอำนาจและความใช้ได้นิรันดร์เหมือนพระวาทะของพระเจ้า (เปรียบเทียบ [สดด. 119:89-90](#); [อสย. 40:6-8](#))

24:36 ความแน่นอนของความสำเร็จไม่ควรนำไปให้พวกสาวกสรุปว่าพวกเขาสามารถทำนายถึงเวลาแห่งความสำเร็จอย่างแน่ชัดได้ พระเยซูอธิบายว่า “พระบิดา” ในสวรรค์ *เท่านั้น* ที่รู้อย่างแน่ชัดว่าเมื่อไหร่ที่พระบุตรจะเสด็จกลับมา (เปรียบเทียบ [กจ. 1:7](#))

“ข้อนี้กลายเป็นข้อเสนอลึกซึ่งถูกพัฒนาจากประเด็นนี้ไปยัง [มัทธิว 25:30](#).”[\[1410\]](#)

การเตรียมแบบคอยเฝ้าคู่อำนาจเป็น เนื่องจากว่า “ไม่มีใครรู้” “วัน” หรือ “เวลา” เมื่อพระเยซูจะเสด็จกลับมา เราไม่รู้ปีหรือเดือนเช่นกัน อีกทางเลือกหนึ่งผู้การเตรียมจะเป็นการดำเนินชีวิตตามปกติโดยปราศจากการคำนึงถึงการเสด็จกลับมาของกษัตริย์ พระเยซูจงใจที่จะขัดขวางพวกสาวกของพระองค์จากการตั้งวันเวลา

ความไม่รู้ที่ได้สารภาพด้วยตนเองของพระเยซูได้สร้างปัญหาสำหรับผู้อ่านบางคน พระองค์สามารถเป็นพระเจ้าและไม่รู้ทุกสิ่งได้อย่างไร? คำตอบคือส่วนหนึ่งของปัญหาเกี่ยวกับพระเจ้าที่กลายเป็นมนุษย์ คือการบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเยซูจำกัดพระองค์อย่างสมัครใจ และความจำกัดแห่งความรู้ของพระองค์ก็เป็นส่วนหนึ่งของการลดเกียรติของพระองค์ ([ลก. 2:52](#); [ฟป. 2:7](#)).[\[1411\]](#)

“พระกิตติคุณของหน้ ซึ่งเป็นหนึ่งในพระกิตติคุณทั้งสี่ที่ยืนกรานถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูอย่างชัดเจนมากที่สุดก็ยืนกรานด้วยอำนาจที่เท่าเทียมในเรื่องการพึ่งพาและการเชื่อฟังต่อพระบิดาของพระองค์ที่เป็นการพึ่งพาซึ่งไปถึงแม้กระทั่งความรู้ของพระองค์ถึงพระเจ้า การที่ยืนกรานของภาคพันธสัญญาใหม่ในเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระเยซูจะต้องถูกรวมเข้ากับการยืนกรานของภาคพันธสัญญาใหม่ในเรื่องความไม่รู้และการพึ่งพาของพระองค์อย่างไรรันก็เป็นเรื่องราวของความสำคัญที่ลึกซึ้งต่อคริสตจักร และความพยายามที่จะกำจัดความจริงหนึ่งเพื่อเห็นแก่การสงวนความจริงอีกอย่างหนึ่งไว้ต้องถูกหลีกเลี่ยง”[1412]

คำอุปมาเรื่องสมัยของโนอาห์ 24:37-39 (เปรียบเทียบ ลก. 17:26-27)

คำอุปมานี้อธิบายข้อ 36 อย่างที่การเกริ่นนำ “เพราะ” (คำกรีก *การ*) บ่งชี้ไว้ คำอุปมาก่อนหน้านี้เน้นถึงหมายสำคัญต่างๆที่นำไปสู่การเสด็จกลับมาของพระเยซู แต่คำอุปมานี้เน้นถึงการตอบสนองต่างๆต่อหมายสำคัญเหล่านั้นและผลลัพธ์ต่างๆ ชีวิตจะก๊ิบหน้าไปตามปกติเมื่อภัยพิบัติเสด็จมาเพื่อจะพิพากษา ในทำนองเดียวกันชีวิตได้ก๊ิบหน้าไปตามปกติในสมัยของโนอาห์ ก่อนที่พระเจ้าแทรกเข้ามาในท่ามกลางมนุษย์ด้วยการพิพากษา (เปรียบเทียบ 1 ปต. 3:20-21) ทั้งๆที่มีความวุ่นวายต่างๆ ผู้คนจะดำเนินการแสวงหาตามปกติของพวกเขาต่อไป ความพิศบาปที่สุดขีดและการไม่นับถือพระวณะของพระเจ้าจะแพร่หลายในตอนนั้น (เปรียบเทียบ ปฐก. 6:5)

“ประเด็นที่พิเศษของการเปรียบเทียบไม่ใช่ว่าชนรุ่นที่ได้ถูกกวาดล้างไปโดยน้ำท่วมนั้นชั่วร้ายอย่างผิดปกติ ไม่มีการงานใดที่ถูกอ้างอิงนั้นเป็นบาป แต่มันคือการหมกมุ่นในการแสวงหาในทางโลกจนมัน ไม่มีการสนใจต่อคำเตือนที่จริงจัง”[1413]

พวกสาวกของพระเยซูต้องรักษาการเฝ้าดูที่ต่อเนื่องไว้ เพราะว่างานหนักประจำวันซึ่งรวมถึงความลำบากและการถูกข่มเหงจะมีแนวโน้มที่จะชักชวนพวกเขาไปสู่ความพึงพอใจที่อันตราย มันปกติสำหรับแม้กระทั่งหมายสำคัญที่โดดเด่นแห่งการเปลี่ยนแปลงที่ใกล้เข้ามาก็ไม่มืผลกระทบต่อผู้คน ยกตัวอย่างเช่น เมื่อนักอุตุนิยมวิทยาประกาศการมาของพายุเฮอริเคนหรือพายุทอร์นาโด ก็มีบางคนเสมอในเส้นทางของมันผู้ปฏิเสธที่จะแสวงหาความปลอดภัย

คำอุปมาเรื่องคนหนึ่งถูกรับไปและอีกคนหนึ่งถูกละทิ้งไว้ 24:40-41 (เปรียบเทียบ ลก. 17:34-35)

จากการที่ได้อธิบายถึงความสำคัญของหมายสำคัญต่างๆ ที่นำไปสู่การเสด็จกลับมาของพระองค์และการตอบสนองต่างๆ ต่อหมายสำคัญเหล่านั้น ถัดไป พระเยซูก็อธิบายถึงผลลัพธ์ตามลำดับของการตอบสนองสองอย่าง

คริสเตียนหลายคนที่ได้อ่านข้อเหล่านี้ก็ทักท้วงเอาว่าข้อเหล่านี้บรรยายถึงผู้เชื่อที่ถูกรับไปยังสวรรค์ ณ การรับขึ้นไป และผู้ไม่เชื่อถูกละทิ้งไว้ให้เข้าสู่ความทุกข์ลำบาก อย่างไรก็ตาม บริบทกล่าวถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ไม่ใช่การรับขึ้นไป ลำดับของเหตุการณ์ต่างๆ จะเป็น: การเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู ยุคคริสตจักร (เริ่มต้นตั้งแต่วันฟื้นเทคอสต์และจบลงด้วยการรับขึ้นไป) ความทุกข์ลำบาก การเสด็จมาครั้งที่สอง และการเริ่มต้นของแผ่นดินของพระเมสสิยาห์

“มันจะเป็นการรับไปในเชิงศาลและการพิพากษา พวกที่ถูกละทิ้งไว้จะชื่นชมพระพรของการปกครองบนโลกของพระคริสต์ อย่างที่โนอาห์และครอบครัวของเขาได้ถูกละทิ้งไว้ให้ดำเนินชีวิตบนโลกต่อไป นี่เป็นสิ่งตรงกันข้ามกับการรับขึ้นไป ที่ซึ่งพวกที่ถูกละทิ้งไว้จะไปสู่การพิพากษาแห่งความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่อันใหญ่”[1414]

“พระเยซูไม่ได้อ้างอิงถึงการรับคริสตจักรขึ้นไปในมัทธิว 24 เมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น ผู้ที่ได้รับความรอดทุกคนจะถูกย้ายไปจากโลกเพื่อจะพบพระคริสต์ในฟ้าอากาศ และผู้ที่ไม่ได้รับความรอดทุกคนจะถูกละทิ้งไว้บนโลก ดังนั้น การรับขึ้นไปจะเกิดขึ้นในการกลับกันกับลำดับของสิ่งต่างๆ ในสมัยของโนอาห์และการกลับกันของลำดับ ณ การเสด็จมาของพระเยซูทันทีหลังจากความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่อันใหญ่”[1415]

นักตีความบางคนได้สร้างกรณีสำหรับสิ่งนี้จะเป็นการอ้างอิงถึงการรับขึ้นไป เพราะว่าพระเยซูใช้สองคำที่แตกต่างกันสำหรับ “รับ” ในบริบทในข้อ 39 คำกริยากรีกคือ *ไออโร* ส่วนข้อ 40 และ 41 พระองค์ใช้ *พาราแลมบาโน* ข้อโต้แย้งก็คือว่า *พาราแลมบาโน* เป็นคำที่อธิบายว่าพระเยซูรับคนของพระองค์เองมายังพระองค์เอง อย่างไรก็ตาม มันปรากฏในแง่ที่แยกด้วย (4:5, 8) บางทีพระเยซูใช้ *พาราแลมบาโน* เพราะว่ามันพรรณนาอย่างชัดเจนมากขึ้นถึงการกวาดล้างอย่างเช่นในน้ำท่วม[1416]

บางทีพระเยซูใช้ตัวอย่างประกอบสองอย่างเพื่อแสดงให้เห็นว่า: เพศ หรืออาชีพ หรือความสัมพันธ์ใกล้ชิดจะไม่ป้องกันการแยกเพื่อการพิพากษาได้ (เปรียบเทียบ 10:35-36) โดยปกติ ผู้หญิงสองคนบ้อยครั้งแล้วคือพี่น้อง แม่ และลูกสาว หรือคนใช้สองคนก็นั่งตรงกันข้ามซึ่งแต่ละคนก็หมุนเครื่องไม้ด้วยมือเล็กๆระหว่างพวกเขา[1417]

“สุภามิตของพระผู้ช่วยให้รอดของเราก็เป็นจริงต่อชีวิต เพราะว่าผู้หญิงเท่านั้นที่โม้ ข้าพเจ้าไม่สามารถระลึกถึงเหตุการณ์ที่ซึ่งผู้ชายอยู่ ณ เครื่องไม้ได้ มันเป็นงานที่น่าเบื่อหน่าย เมื่อยล้า และทาสหรือคนใช้ที่ต่ำที่สุดก็ถูกตั้งไว้ที่นั่น”[1418]

การกระตุ้นสู่การเฝ้าดู 24:42 (เปรียบเทียบ มก. 13:33-37; ลก. 21:34-36)

ข้อนี้ประยุกต์ใช้กับทุกสิ่งทีพระเยซูได้กล่าวเริ่มต้นในข้อ 32 พวกสาวกของพระเยซูต้องคอยเฝ้าดูเพราะว่าเวลาที่แน่ชัดของการเสด็จกลับมาของกษัตริย์ก็ไม่ใช่ที่รู้จัก แม้ว่าหมายสำคัญต่างๆแห่งการเสด็จมาของพระองค์จะบ่งชี้ถึงการใกล้เข้ามาของพระองค์

คำอุปมาเรื่องเจ้าของบ้านที่คอยเฝ้าดู 24:43-44

พระเยซูสรุปคำแนะนำของพระองค์เกี่ยวกับความสำคัญของการเฝ้าดูเมื่อพิจารณาถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์โดยการให้คำอุปมาที่กระตุ้นการคอยเฝ้าดู

การเกริ่นนำ “แต่” เชื่อมโยงตัวอย่างประกอบนี้กับตัวอย่างประกอบแต่ก่อนและระบุถึงความตรงกันข้าม พระเยซูเป็นเหมือน “โจร” ในแง่เดียวเท่านั้น นั่นคือ คนอื่นจะไม่คาดหวังถึงการเสด็จมาของพระองค์ ประเด็นของคำอุปมานี้ก็คือว่า: ถ้าเจ้าของบ้านรู้เวลาโดยทั่วไปเมื่อขโมยจะบุกเข้าไป เขาจะเตรียมอย่างสอดคล้อง หมายสำคัญต่างๆของเวลาระหว่างความทุกข์ลำบากที่พระเยซูได้เปิดเผย (ข้อ 5-22) จะทำให้ผู้เชื่อสามารถที่จะรู้เวลาโดยทั่วไปที่พระองค์จะเสด็จกลับมา ดังนั้น ผู้เชื่อที่อยู่ในความทุกข์ลำบากควรเตรียมพวกเขาเอง

“วันตายของโลกต้องถูกปิดซ่อนไว้เพื่อจุดประสงค์ต่างๆของการเตรียมของพระเจ้ามากกว่ากับวันที่กำลังตายของแต่ละบุคคล”[1419]

นี่สรุปการเน้นที่การเฝ้าดูซึ่งแสดงถึงส่วนแรกของคำแนะนำของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์ ที่คาดหวังการเสด็จกลับมาของพระองค์และการสิ้นสุดของยุคปัจจุบัน

“พระเยซูได้ใช้โนอาห์ที่จะเตือนว่ามนุษย์จะไม่รู้ *วันนั้น* และพระองค์ใช้ภาพของขโมยเพื่อจะเตือนว่าพวกเขาจะไม่รู้ *เวลานั้น*” [1420]

ดังนั้น ดูเหมือนชัดเจนว่าพระองค์กล่าวถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์และหมายสำคัญความทุกข์ลำบากต่างๆที่จะนำหน้ามัน เช่นเดียวกับการถูกทำลายที่มาถึงของกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 ข้าพเจ้าเชื่อว่านี่คือความหมายที่ได้ตั้งใจไว้ของพระองค์และการเข้าใจสิ่งที่พระองค์กล่าวในแนวทางนี้ก็เป็น *การตีความ* ที่เหมาะสมถึงถ้อยคำของพระองค์ อย่างไรก็ตาม คริสเตียนที่ดำเนินชีวิตในยุคคริสตจักรสามารถ *ประยุกต์ใช้* พระคัมภีร์ตอนนี้กับสถานการณ์ของเราได้ เพราะสิ่งที่เราเผชิญตอนนี้ก็คล้ายกับสิ่งที่ธรรมิกชนในคราวความทุกข์ลำบากจะเผชิญในอนาคต เราเช่นกันที่ตั้งตาคอยการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ฉ การรับขึ้นไป) ที่จะถูกนำหน้าโดยความทุกข์ที่เพิ่มขึ้นสำหรับผู้เชื่อ (เช่น 1 ทธ. 4; 2 ทธ. 3) เป็นสิ่งสำคัญสำหรับเราที่จะคอยเฝ้าดูอย่างที่มีมันจะเป็นสำหรับธรรมิกชนที่มีชีวิตอยู่ระหว่างความทุกข์ลำบาก

ความสำคัญของความสุขและความสัตย์ซื่อ 24:45—25:30

พระเยซูดำเนินการที่จะแนะนำพวกสาวกของพระองค์ต่อไป แต่ตอนนี้ก็เน้นถึงความสำคัญของความสุขและความสัตย์ซื่อ ขณะที่พระองค์เตรียมพวกเขาเพื่อการเสด็จกลับมาของพระองค์ มีคำอุปมาสามเรื่องในส่วนนี้ คำอุปมาทั้งหมดอ้างอิงถึงสาวกสองประเภท คือผู้ที่สัตย์ซื่อและผู้ที่ไม่สัตย์ซื่อ [1421]

คำอุปมาเรื่องบ่าวสองคน 24:45-51 (เปรียบเทียบ ลก. 12:42-48)

คำอุปมานี้อธิบายถึงท่าทีสองอย่างที่ผู้คนที่อยู่ *ระหว่างความทุกข์ลำบาก* จะมีเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระเยซู

24:45-47 บ่าว (คำกรีก *คูลอย*) เป็นพวกสาวกของพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ได้มอบหมายความรับผิดชอบของการจัดการธุรกิจของพระองค์ให้ระหว่างที่ขาดหายไปจากโลกของพระองค์ บ่าวบางคนจะ “สัตย์ซื่อและมีไหวพริบ” (สุขุม เปรียบเทียบ 7:24; 10:16) พวกเขาจะดำเนินการ

พระประสงค์ของพระเจ้าที่มีสำหรับพวกเขา รวมถึงการเลี้ยงโลกด้วยข่าวประเสริฐซึ่งการแจกอาหารแสดงถึงในคำอุปมานี้ เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา บ่าวที่สัตย์ซื่อเหล่านี้จะได้รับ “พระพร” (นั่นคือ เป้าแห่งความโปรดปรานของพระเจ้าผู้ซึ่งเป็นสุขในภายหลัง เปรียบเทียบ 5:3) ยิ่งกว่านั้น พระเยซูจะเลื่อนชั้นพวกเขาไปสู่ตำแหน่งแห่งความรับผิดชอบที่ใหญ่กว่าในแผ่นดินที่พระองค์จะสถาปนา

“บำเหน็จของความสัตย์ซื่อคือที่จะได้รับมอบหมายด้วยความรับผิดชอบที่สูงขึ้น เปรียบเทียบ 25:21, 23; ลก. 16:10k เนื่องจากว่าคำอุปมานี้กล่าวถึงการเสด็จมา คำต่างๆก็ประยุกต์ใช้กับกิจกรรมที่สูงขึ้นในยุคที่จะมาถึง”[1422]

24:48-51

สาวกคนอื่นๆอาจสรุปว่าการล่าช้าของพระเยซูบ่งชี้ถึงการเลื่อนไปแห่งการปรากฏของพระองค์ การสรุปนี้อาจนำไปสู่การทำทารุณกับเพื่อนสาวกของพวกเขาและการกินเลี้ยงของพวกเขา การเสด็จกลับมาของพระเยซูจะทำให้สาวกเช่นนั้นผู้ซึ่งจะไม่พร้อมสำหรับสิ่งนั้นประหลาดใจ จุดจบของบ่าวที่ไม่สัตย์ซื่อและไม่ฉลาดเช่นนั้นจะนำสลคใจ พระเยซูจะ “ตัด” พวกเขาออกเป็น “ชิ้นๆ” ซึ่งเป็นคำอธิบายที่ชัดเจนและขยายความของการถูกทำลายส่วนตัว (ข้อ 51; เปรียบเทียบ [1 ซมอ. 15:33](#); [ฮบ. 11:37](#)).[1423] ส่วนแบ่งของพวกเขาจะอยู่ “กับพวกคนหน้าซื่อใจคด” ซึ่งก็คือบรรดาผู้ที่พระเยซูทำนายว่าจะประสบกับการพิพากษาและการปฏิเสธที่รุนแรงที่สุดของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 6:2, 5, 16; 16:3; 23:13-29).[1424] ยิ่งกว่านั้น สุดท้ายพวกเขาจะไปยังนรก

“อย่างสม่ำเสมอ นั่น ตลอดมัทธิวเวลานี้ [การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน] อ้างอิงถึงการลงโทษของบรรดาผู้ที่ถูกพิพากษา ก่อนที่อาณาจักรพันปีถูกสถาปนา ([มธ. 8:12](#); [13:42](#), [50](#); [22:13](#); [25:30](#))”[1425]

บ่าวที่ไม่สัตย์ซื่อเหล่านี้ต้องเป็นพวกสาวกของพระเยซูระหว่างความทุกข์ลำบาก ไม่ใช่ผู้เชื่อแท้ จะมีบางคนผู้ซึ่งจะเป็นสาวกของพระเยซูในความทุกข์ลำบาก แต่เป็นผู้ที่ยังไม่ได้วางใจในพระองค์สำหรับความรอด มีหลายคนเช่นนั้นในสมัยของพระเยซู และมีหลายคนในทุกวันนี้

ในคำอุปมานี้ บ่าวที่คืนนั้นทั้งสุขุมและสัตย์ซื่อ (ข้อ 45) ถัดไปพระเยซูให้คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารี 10 คนเพื่อจะอธิบายถึงความสุขุมและจากนั้นพระองค์ก็ให้คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์เพื่อจะอธิบายถึงความสัตย์ซื่อ[1426]

“ส่วน [ถัดไป] นี้ของการอภิปรายที่ภูเขาเมกะกอกเทศ [นั่นคือ บทที่ 25] ก็ไปไกลกว่าคำถามเกี่ยวกับ “หมายสำคัญ” ของพวกสาวก (24:3) และนำเสนอการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในสามลักษณะคือ (1) ในฐานะการทดสอบอาชีพ, ข้อ 1-13; (2) ในฐานะการทดสอบการบริการ ข้อ 14-30; และ (3) ในฐานะการทดสอบคนต่างชาติแต่ละคน ข้อ 31-46”[1427]

คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารี 10 คน 25:1-13

คำอุปมานี้ช่วยให้พวกสาวกเข้าใจสิ่งๆ ที่หมายถึงที่จะรอคอยการเสด็จกลับมาของกษัตริย์ด้วยความสุขุม

“... ประเด็นก็คือว่าความพร้อมไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดก็ตาม ไม่ใช่บางสิ่งที่สามารถบรรลุได้ โดยการปรับเปลี่ยนในนาทีสุดท้าย มันขึ้นอยู่กับ การเตรียมในระยะเวลา และถ้านั้นได้ทำไว้แล้ว สาวกที่ฉลาดสามารถนอนหลับอย่างมั่นคงในความรู้ที่ว่าทุกสิ่งนั้นพร้อมแล้ว”[1428]

คำอุปมานี้ได้ถูกเข้าใจว่าให้สอนถึงทฤษฎีการรับขึ้นไปบางส่วน ทฤษฎีการรับขึ้นไปบางส่วนก็คือว่าบรรดาผู้ที่เตรียมตัวเท่านั้น (นั่นคือ ผู้ที่กำลังคาดหวังถึงการทรงเรียกขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพร้อมสำหรับสิ่งนั้น) จะถูกรับขึ้นไป ผู้เชื่อคนอื่นๆ จะคงอยู่ข้างหลัง การอธิบายของคำอุปมานี้ที่ข้างล่างจะแสดงให้เห็นว่าไม่ใช่การตีความที่ถูกต้อง

25:1 การเกริ่นนำ “เวลานั้น” ผูกคำอุปมานี้กับหัวข้อของคำแนะนำที่มาก่อน นั่นคือ การเสด็จมาครั้งที่สองของบุตรมนุษย์ การเริ่มต้นของ “แผ่นดินสวรรค์” ก็ถูกกล่าวถึง มันจะคล้ายกับสิ่งที่เรื่องดังต่อไปนี้บรรยายไว้

บางทีพระเยซูเลือก “หญิงพรหมจารี 10 คน” เพื่อตัวอย่างประกอบของพระองค์เพราะว่าจำนวนเช่นนั้นเป็นธรรมเนียมสำหรับการแต่งงานในสมัยของพระองค์[1429] จำนวนนั้นบางทีไม่มีความสำคัญทางสัญลักษณ์ ในทำนองเดียวกัน พวกผู้หญิงที่เป็น “หญิงพรหมจารี” (คำกรีก *παρθενος* เปรียบเทียบ 1:23) บางทีไม่มีความสำคัญอื่นใดนอกจากที่ว่าพวกเขาเป็นหญิงสาว

ผู้เป็นเพื่อนของเจ้าสาวและเจ้าบ่าว ความเป็นพรหมจารีของพวกเขาไม่ใช่องค์ประกอบในคำอุปมานี้ “ตะเกียง” (คำกรีก *ลัมปาส*) อาจได้เป็นไม่ว่าคบเพลิงหรือบางทีตะเกียงเล็กๆพร้อมกับไส้ตะเกียง (เปรียบเทียบกับ ข้อ 7) “พบ” (คำกรีก *สุแพนเตซิส*) อธิบายถึงการต้อนรับที่เป็นทางการของผู้สูงศักดิ์ที่เยี่ยมชม[1430]

นักอรรถาธิบายแบบก่อนยุคพันปีส่วนใหญ่ได้ถือว่าหญิงพรหมจารีเหล่านี้เป็นการแสดงถึงคนยิวระหว่างความทุกข์ลำบาก อย่างไรก็ตาม บางคนก็ได้แย้งว่าพวกเขาแสดงถึงคริสเตียนในยุคปัจจุบัน[1431] โดยพื้นฐานแล้ว ข้อโต้แย้งต่างๆในการเห็นด้วยกับมุมมองที่สองก็คือสิ่งที่พระคัมภีร์ตอนนี้ไม่มี เช่น ชื่อเรียก “บุตรมนุษย์” วลี “เวลาหรือวาระ” และข้ออ้างอิงต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิม อย่างไรก็ตาม ข้อโต้แย้งต่างๆจากความเงียบก็ไม่หนักแน่นเลย และข้อโต้แย้งเหล่านั้นก็ไม่โน้มน้าวที่นี่

การอธิบายที่ดีกว่าก็คือว่า คำอุปมานี้กล่าวถึงเวลาและผู้คนอย่างเดียวกันกับคำอุปมาที่มาก่อนและตามมาทันทีนั้นกล่าวถึง หญิงพรหมจารีสิบคนแสดงถึงพวกสาวกคนยิว ในความทุกข์ลำบาก ซึ่งรอคอยการมาของกษัตริย์ อย่างไรก็ตาม นั่นไม่ใช่จะกล่าวว่าหลักการของการเฝ้ามองอย่างระมัดระวังที่คำอุปมานี้สอนก็ไม่ประยุกต์ใช้กับพวกสาวกที่เป็นคริสเตียนผู้รอคอยการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อพวกเขา ณ การรับขึ้นไป

ข้อมูลเบื้องหลังบางอย่างเกี่ยวกับการแต่งงานในตะวันออกใกล้โบราณก็มีประโยชน์ในการเข้าใจคำอุปมานี้:[1432]

หนึ่ง พ่อแม่จัดการการแต่งงานด้วยการอนุญาตของเจ้าสาวและเจ้าบ่าว
สอง คู่แต่งงานนั้นได้ผ่านระยะการหมั้นในเวลาหลายเดือนที่ซึ่งมันจะชัดเจนอย่างคาดหวังว่าเจ้าสาวเป็นหญิงพรหมจารี
สาม ในวันแต่งงานเจ้าบ่าวจะไปยังบ้านของเจ้าสาวเพื่อจะอ้างเอาเจ้าสาวของเขาจากพ่อแม่ของเธอ เพื่อนๆของเขาจะไปกับเขา
สี่ พิธีแต่งงานจะเกิดขึ้นที่บ้านของเจ้าสาว
ห้า ในตอนเย็นของวันแต่งงาน เจ้าบ่าวจะนำเจ้าสาวของเขามาบ้าน สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับขบวนการในตอนกลางคืนตลอดถนน

หก เจ้าสาวและเจ้าบ่าวจะทำให้การแต่งงานของพวกเขาเสร็จสมบูรณ์ที่บ้านของ
เจ้าบ่าวในคืนของพิธีแต่งงาน
เจ็ด จะมีงานเลี้ยงซึ่งบ่อยครั้งจะอยู่นานถึงเจ็ดวัน บ่อยครั้งแล้วสิ่งนี้เกิดขึ้นที่บ้านของ
เจ้าบ่าว

ฉากในคำอุปมานี้คือตอนกลางคืน เมื่อเพื่อนๆของเจ้าสาวกำลังรอคอยที่จะต้อนรับคู่สมรสและ
เข้าไปในบ้านของเจ้าบ่าวเมื่องานเลี้ยงจะเริ่มขึ้นในไม่ช้า หญิงพรหมจารีทั้งสิบคนรู้ว่าการ
ปรากฏของเจ้าบ่าวจะเกิดขึ้นในไม่ช้า

25:2-5

“หญิงพรหมจารีที่มีปัญหาห้าคน” (คำกรีก *พรอนิมอย* เปรียบเทียบ 7:24; 10:16; 24:45) แสดง
ถึงพวกสาวกคนยิวผู้ไม่เพียงแต่คาดหวังการมาถึงของพระเยซูแต่ได้เตรียมตัวเพื่อสิ่งนั้นอีกด้วย
(เปรียบเทียบ 3:2; 4:17) หญิงพรหมจารีที่โง่ห้าคนคาดหวังมันแต่ไม่ได้เตรียมตัวสำหรับมัน
การเตรียมพร้อมคือสิ่งที่แยกคนมีปัญญากับคนโง่

“บางทีสภาพฝ่ายวิญญาณของพวกเขาจะคล้ายคลึงกับคนยิว ณ การเสด็จมา
ครั้งแรกขององค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยสายดาที่มีเพื่อผลประโยชน์ทางกายภาพ
ของแผ่นดินสวรรค์เท่านั้น คนยิวที่โง่ก็ล้มเหลวที่จะเตรียมพวกเขาเอง
ฝ่ายวิญญาณเพื่อการมาของแผ่นดินสวรรค์”[\[1433\]](#)

ทั้งสองกลุ่มของหญิงสาวได้นอนหลับไป

“นักเทศน์หลายคนได้เห็นสิ่งนี้เกิดขึ้นในขณะที่เขากำลังเทศนา”[\[1434\]](#)

ระยะนี้ของการล่าช้าก็สอดคล้องกับเวลาระหว่างหมายสำคัญแรกๆแห่งการเสด็จมาของ
พระเยซูและการปรากฏของพระองค์ พระเยซูไม่ได้ยกย่องหรือตำหนิหญิงพรหมจารีสำหรับ
การนอนหลับ หญิงพรหมจารีที่ฉลาดเท่านั้น “นำน้ำมัน” ไปกับพวกเขา (ข้อ 4) เป็นที่ชัดเจน
ว่าหญิงพรหมจารีที่โง่แค่ตกแต่งคบเพลิงหรือใส่ตะเกียงของพวกเขาโดยปราศจากน้ำมัน การ
แสดงสัญลักษณ์ถึงน้ำมันบางทีก็สำคัญเนื่องจากว่าบ่อยครั้งแล้วมันแสดงถึงพระวิญญาณ-

บริสุทธิในพระคัมภีร์ (เช่น [1 ซมอ. 16:13](#)) ถ้าเป็นเช่นนั้น บรรดาผู้ที่ไม่น่าไว้วางใจอาจเป็นผู้เชื่อ และ บรรดาผู้ที่ไม่น่าไว้วางใจก็เป็นผู้ไม่เชื่อ[1435]

25:6-9

“เวลาที่ขงคีน” บางทีมีความสำคัญอีกด้วย เนื่องจากว่าบ่อยครั้งแล้วมันเป็นเวลาแห่ง การ พิพากษา ในพระคัมภีร์ (เช่น [อพย. 11:4](#)) เมื่อใครคนหนึ่งประกาศการมาถึงของเจ้าบ่าว “หญิง พรหมจารี” ทุกคนจะตื่นขึ้นและ “ตกแต่งตะเกียงของพวกเขา” อย่างไรก็ตาม ตะเกียงของหญิง พรหมจารีที่โง่ก็ดับไปในไม่ช้า (กาลปัจจุบันในคัวบทกรีก) การเตรียมของหญิงพรหมจารี ที่มีปัญญาที่ไม่มีประโยชน์สำหรับหญิงพรหมจารีที่โง่ เวลาที่จะเตรียมนั้นได้ผ่านไปแล้ว

แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ไปยังสิ่งนี้ เจ้าสาวในคำอุปมาต้องเป็นคริสตจักร คือเจ้าสาวของพระคริสต์ (เปรียบเทียบ [2 คร. 11:2](#)) คริสตจักรจะอยู่ในสวรรค์กับพระเยซูระหว่างความทุกข์ลำบาก ซึ่งได้ ไปที่นั่น ณ การรับขึ้นไป ([1 ธส. 4:13-17](#)) คริสเตียนจะกลับมายังโลกพร้อมกับพระคริสต์ ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ และเป็นที่ชัดเจนว่าจะมีบางส่วนในการพิพากษาที่จะ เริ่มค้นแผ่นดินของพระเจ้า (ข้อ 31-46; เปรียบเทียบ [1 คร. 6:2](#))

25:10-12

หลังจากการประกาศได้ออกไปไม่นาน เจ้าบ่าวก็ได้มาถึง (เปรียบเทียบ 24:27, 39, 50) ไม่มีเวลา พอสำหรับหญิงพรหมจารีที่โง่ที่จะได้รับน้ำมันในตอนนั้น หญิงพรหมจารีที่มีปัญญาได้เข้าไป ในงานเลี้ยงแต่งงานและใครคนหนึ่งได้ “ปิด. . . ประตู” ที่ไปสู่ห้องโถงงานเลี้ยง (เปรียบเทียบ ข้อ 34-40) ไม่มีโอกาสสำหรับหญิงพรหมจารีที่โง่ที่จะเข้าไป การร้องขอที่น่าสงสารของพวกเขา ก็ไม่มีประโยชน์ (เปรียบเทียบ 7:21-23; 23:37) การปฏิเสธของเจ้าบ่าวที่จะยอมให้พวกเขา เข้าไปไม่ใช่ผลลัพธ์ของการปฏิเสธที่ใจดำโดยไม่คำนึงถึงความปรารถนาของพวกเขาที่จะเข้าไปสู่งานเลี้ยง ตรงกันข้าม เขาปฏิเสธที่จะยอมให้พวกเขาเข้าไปเพราะว่าพวกเขาได้ล้มเหลวที่จะเตรียมอย่างเหมาะสม

“ประตูที่ปิด ซึ่งสำหรับบรรดาผู้ที่พร้อมก็หมายถึงความมั่นคงและความสุขที่ เหลือพรรณนา สำหรับคนอื่น ๆ หมายถึงการขับไล่และความหมดหวังที่เหลือ พรรณนา”[1436]

ข้อเหล่านี้พรรณนาถึงการพิพากษาของคนยิวที่จะเกิดขึ้น ณ การสิ้นสุดของความทุกข์ลำบาก และก่อนการสถาปนาแผ่นดินของพระเมสสิยาห์

25:13

นี่คือบทเรียนที่พวกสาวกจะต้องเรียนรู้จากคำอุปมานี้ พวกสาวกต้องตระเตรียมเพื่อการปรากฏของพระเมสสิยาห์เช่นเดียวกับที่จะคาดหวังเหตุการณ์นั้น พระเยซูไม่ได้เรียกร้องความตื่นตัวในคำอุปมานี้ซึ่งยังคงตื่นอยู่ในขณะที่คนอื่นๆหลับอย่างที่สำคัญอย่างที่ เป็น พระองค์เรียกร้องการเตรียมตัว การตระเตรียมเกี่ยวข้องกับ การวางใจในพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ คนยิวหลายคนในสมัยของพระเยซูได้คาดหวังการปรากฏของพระเมสสิยาห์และการเริ่มต้นของแผ่นดินของพระองค์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้เตรียมตัว แม้ว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมา พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ได้กระตุ้นให้พวกเขาที่จะเตรียมตัว บรรดาผู้ที่ได้เตรียมตัวก็กลายมาเป็นสาวกที่เชื่อของพระเยซู อีกครั้งหนึ่ง คนยิวสองประเภทที่เหมือนกันจะมีขึ้นระหว่างความทุกข์ลำบากก่อนที่พระเมสสิยาห์ปรากฏเป็นครั้งที่สอง สาวกที่สุขุมคือผู้ที่ทำการตระเตรียมที่จำเป็นโดยการวางใจในพระเยซู[1437]

“ถ้าเราทบทวนในลำดับที่กลับกันถึงคำอุปมาสามเรื่องที่เราได้ตรวจสอบจนเดี๋ยวนี้ [ใน 24:43-44; 24:45-51; และ 25:1-13] ข้าพเจ้าวางใจว่าท่านจะเห็นด้วยว่าสิ่งที่เราได้เห็นก็เป็นตัวอย่างของการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ที่ช้ากว่าที่ได้คาดหวังไว้ การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ที่เร็วกว่าที่ได้คาดหวังไว้ และการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ที่มา ณ เวลาที่ไม่ได้คาดหวังไว้ ข้าพเจ้าคิดว่านั่นครอบคลุมความเป็นไปได้ทางเหตุผลทั้งหมดและควรจะทำให้การเดาของคริสเตียนเกี่ยวกับเวลาของการสิ้นสุดของยุคเก่านั้นจบลงตลอดไป” [1438]

คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ 25:14-30

นอกเหนือจากความสุขุม คุณสมบัติที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่จะทำให้สาวกได้รับพรเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาคือ ความสัจย์ซื่อ (เปรียบเทียบ 24:45-46) คำอุปมานี้อธิบายถึงสิ่งที่พระเยซูถือว่าเป็นความสัจย์ซื่อ โดยเนื้อแท้แล้วมันเกี่ยวข้องกับการใช้สิ่งที่พระเจ้าได้มอบหมายแก่บุคคลหนึ่งเพื่อจะทำให้ความสนใจต่างๆของพระองค์ในโลกนี้ก้าวหน้าไป มันเกี่ยวข้องกับการทำผลประโยชน์ฝ่ายวิญญาณด้วยการฝากที่พระเจ้าได้มอบหมายแก่สาวกแต่ละคน (เปรียบเทียบ [ยก. 2:14-26](#)) คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนกล่าวถึงความรอด แต่คำอุปมานี้เน้นถึงความสำคัญของการบำเหน็จและการพิพากษา

25:14

“เพราะว่า” เชื่อมโยงคำอุปมาที่ตามมาเกี่ยวกับบทเรียนที่ถูกแสดงไว้ในข้อ 13 สิ่งที่มา ก่อน “มัน” คือ แผ่นดินสวรรค์ (ข้อ 1)

“บางทีคำอุปมานี้เกี่ยวข้องกับคำอุปมาล่าสุดอย่างแน่นหนาเพื่อที่จะแบ่งปัน
บทนำของมัน...”[1439]

ดังนั้นประเด็นของคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารี 10 คนและคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ก็
เหมือนกัน ความแตกต่างคือเรื่องของการเน้น การเน้นของคำอุปมาแรกคือความสำคัญของ
การเตรียมฝ่ายวิญญาณ ส่วนการเน้นของคำอุปมาที่สองคือความสำคัญของการรับใช้ฝ่าย
วิญญาณ คำอุปมาที่สองกล่าวถึงระยะของการรอคอย ที่คำอุปมาแรกได้อ้างอิงถึงแบบผ่านๆ
เท่านั้น คำอุปมาทั้งสองกล่าวถึงการพิพากษาคนชั่ว ณ ตอนสิ้นสุดของความทุกข์ลำบากเป็น
หลัก แม้ว่าทั้งสองประยุกต์ใช้กับคริสเตียนในทุกวันนี้ เช่นเดียวกับการอภิปรายที่ภูเขา
มะกอกเทศทั้งหมด

บ่าวบางคน (คำกรีก *ดูลอย*) ในโลกของพระคัมภีร์สมัยโบราณได้ชื่นชมความรับผิดชอบและ
สิทธิอำนาจที่สำคัญ ในคำอุปมานี้ ชายคนหนึ่งทำการเดินทางได้มอบเงินของเขาแก่บ่าวสาม
คนของเขา พวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาสามารถแบ่งปันในกำไรได้ถ้าพวกเขาได้จัดการสิ่งที่พวกเขา
ได้รับอย่างดี

25:15

ในสมัยของภาคพันธสัญญาใหม่ เงินตะลันต์ (คำกรีก *ทะเลตันทอน*) เป็นหน่วยของการ
แลกเปลี่ยน ค่าของมันก็ขึ้นอยู่กับประเภทของโลหะที่ปรากฏ เช่น ทอง เงินหรือทองแดง เงิน
ตะลันต์ในคำอุปมานี้ อาจเป็นเงิน แม้ว่าสิ่งนี้ไม่สำคัญ คำกรีก *ฮารูริออน* ในข้อ 18 สามารถ
หมายถึงไม่ว่า “เงินทอง” หรือ “เงิน” ตามดั้งเดิมแล้ว เงินตะลันต์เป็นหน่วยวัดน้ำหนักระหว่าง
58 และ 80 ปอนด์[1440] นักแปลและนักอรรถาธิบายหลายคนใช้ “75 ปอนด์” เป็นจำนวนที่ทำการ
อันสะดวก ภายหลังเงินตะลันต์เป็นเหรียญที่มีค่าประมาณ 6,000 เดนาริอัน ดังนั้น อำนาจ
ที่ได้มาของเหรียญตะลันต์ก็เป็นความเทียบเท่ากับประมาณ 16 ปีครึ่งของค่าจ้างสำหรับ
คนทำงานหรือทหารราบ โดยการคำนวณใดๆ ค่าของเงินตะลันต์ที่ได้มอบแก่บ่าวทั้งหลายใน
คำอุปมานี้ก็มาก “ห้าตะลันต์” อาจเทียบเท่ากับมากกว่ารายได้ตลอดชีวิต

นายคนนี้แจกจ่ายทรัพยากรของเขาตามการประเมินของเขาเกี่ยวกับความสามารถของบ่าวแต่ละ
คน ตามปกติ สิทธิพิเศษที่ใหญ่ขึ้นก็นำมาซึ่งความรับผิดชอบที่ใหญ่ขึ้น

บางที่เราควรเข้าใจว่าเงินตะลันต์แสดงถึงทุนที่ทำการทั้งหมดซึ่งพระเจ้ามอบหมายแก่พวกสาวกของพระองค์ ที่จะจำกัดความสำคัญของเงินตะลันต์กับไม่ว่า: ของประทานฝ่ายวิญญาณ ความสามารถตามธรรมชาติ ข่าวประเสริฐ โอกาสต่างๆสำหรับการรับใช้ เงินทองหรืออะไรก็ตามนั้นก็จำกัดขอบเขตของสิ่งที่บางทีพระเยซูได้ตั้งใจไว้ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจัดตั้งสิ่งที่พระเจ้าได้มอบแก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ที่จะใช้เพื่อพระสิริของพระองค์

“การใช้ที่บุคคลหนึ่งทำเกี่ยวกับโอกาสต่างๆของเขาก็เป็นการวัดถึงความสามารถของเขาสำหรับสิ่งมากขึ้น”[\[1441\]](#)

“ความสามารถนี้สำหรับงานไม่ใช่อยู่ภายในอำนาจของเราเอง แต่ อยู่ในอำนาจของเราที่จะใช้สิ่งใดก็ตามที่เรามีเพื่อพระคริสต์”[\[1442\]](#)

บ่าวเหล่านี้แสดงถึงคนยิวที่มีชีวิตอยู่ระหว่างความทุกข์ลำบาก ไม่ใช่คริสเตียนที่มีชีวิตอยู่ในยุคคริสตจักร แม้ว่าคำอุปมานี้ก็ประยุกต์ใช้กับเราอีกด้วย คนยิวที่อยู่ในคราวความทุกข์ลำบากจะมีโอกาสที่ไม่มีเสมอเหมือนต่างๆที่จะรับใช้พระเยซูคริสต์ โอกาสที่จะบ่าวประกาศข่าวประเสริฐไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกจะเป็นหนึ่งในสิทธิพิเศษที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ สาวกหลายคนในตอนนั้น (มิชชันนารี 144,000 คน; วว. 7; 14) บางทีจะมีโอกาสที่จะนำเสนอข่าวประเสริฐแก่คนเป็นพันๆ และบางทีเป็นล้านๆซึ่งใช้เทคโนโลยีแห่งสมัยของพวกเขา.

25:16-18

บ่าวที่ได้รับมอบ “ห้า” และ “สอง” ตะลันต์ก็เริ่มต้นที่จะใช้เงินของพวกเขาเพื่ออนาถของพวกเขา “ทันที” นี้แสดงถึงความสัจซื่อของพวกเขาคือหน้าที่ของพวกเขาที่จะใช้เงินเพื่อเขา พวกเขาได้ทำการค้าขายด้วยเงินในบางวิธีและพวกเขาได้กำไร อย่างไรก็ตาม บ่าวอีกคนหนึ่งไม่เต็มใจที่จะทำงานและเสี่ยง โดยการฝังเงินนั้น เขาแสดงให้เห็นว่าเขาให้คุณค่าความปลอดภัยมากกว่าสิ่งอื่นใด การฝังเงินตะลันต์ของเขาก็ปลอดภัยกว่าการฝากมันไว้ที่บัญชีสะสมทรัพย์อย่างมาก ก่อนสมัยของการธนาคารสมัยใหม่ คนมากมายได้ฝังเงินไว้ในดินเพื่อการเก็บไว้ในที่ปลอดภัย

พวกบ่าวของพระเจ้าผู้มีหัวใจเพื่อพระเจ้าและแผ่นดินที่กำลังมาของพระองค์จะรู้สึกถึงสิทธิพิเศษของพวกเขา ฉวยโอกาสต่างๆของพวกเขา และรับใช้พระเจ้าจนถึงขนาดเต็มที่แห่งความสามารถของพวกเขาในความทุกข์ลำบาก บรรดาผู้ที่ไม่มีความห่วงใยแต่เกี่ยวกับการเตรียมผู้คนสำหรับกษัตริย์ที่เสด็จมาจะไม่ทำอะไรเกี่ยวกับโอกาสต่างๆของพวกเขา ความ

ปลอดภัยของพวกเขาเองจะสำคัญต่อพวกเขามากกว่าการทำงานเพื่อเตรียมสำหรับการมาถึงของกษัตริย์ การเป็นผู้รักษาที่ดีเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงบางอย่าง

25:19-23

การอ้างอิงของพระเยซูถึง “เวลานาน” ที่ผ่านไปบางทีบ่งบอกถึงเวลาระหว่างการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ (เปรียบเทียบ 24:48; 25:5) ดังนั้น ในขณะที่พวกเขาที่ถูกกล่าวถึงเป็นบรรดาผู้ที่มิชีวิตอยู่ระหว่างความทุกข์ลำบาก ด้วยเรื่องราวของการอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศทั้งหมด คำอุปมานี้ก็มีความหมายสำหรับพวกเขาทุกคนของพระเยซูผู้คาดหวังถึงแผ่นดินของพระเจ้า นี่ก็เป็นจริงเกี่ยวกับการอภิปรายทั้งหมดของพระเยซูในมัทธิว

บ่าวคนแรกได้รับการชมเชยทางคำพูดจากนายของเขา ความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นภายใต้ได้นายของเขาและความยินดีกับนายของเขา (ข้อ 21; เปรียบเทียบ 24:46; [ยน. 15:11](#)) เขาจะปฏิบัติตามความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นของเขาและชื่นชมความยินดีของเขาในแผ่นดินของพระเจ้าและข้าพเจ้าที่กักเอาไว้ว่า ไกลกว่านั้นเมื่อแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ในโลกเคลื่อนไปสู่ฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ([จว. 21:1—22:5](#)) บ่าวคนที่สองได้รับการชมเชยทางคำพูดอย่างเดียวกันกับบ่าวคนแรก และเขาได้รับความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นและความยินดีที่ได้สัดส่วนกับความสามารถที่พระเจ้าให้มาของเขา (ข้อ 23) เนื่องจากว่าเราไม่สามารถทำอะไรได้ยกเว้นโดยพระคุณของพระเจ้า (เปรียบเทียบ [ยน. 15:5](#)) บ่าหนึ่งเหล่านี้เหมือนบ่าหนึ่งที่คล้ายกันทั้งหมดนั้นก็เนื่องจากพระคุณของพระเจ้าอย่างแท้จริง แทนที่จะเนื่องจากความสัตย์ซื่อของบ่าวซึ่งพระคุณของพระเจ้าให้ความสามารถ (เปรียบเทียบ [1 คร. 4:7](#))

“คุณไม่ ‘เกษียณอายุ’ จากการเป็นสาวก”[\[1443\]](#)

25:24-25

เมื่อบ่าวคนที่สามได้กล่าวว่านายของเขาเป็นคน “ใจแข็ง” (คำกรีก *σεκλερος*) เขาหมายถึงว่านายของเขาได้เอาเปรียบแรงงานของคนอื่นๆ นั่นคือ บ่าวคนนี้และเพื่อนบ่าวของเขา (เปรียบเทียบ [ยน. 6:60](#); [กจ. 26:14](#); [ยก. 3:4](#); [ยด. 15](#)) เป็นที่ชัดเจนว่าบ่าวนี้รู้สึกว่านายของเขาจะไม่แบ่งปันบ่าหนึ่งมากมายแห่งแรงงานของเขา กับเขา ถ้าเขาพิสูจน์ว่าประสบความสำเร็จ แต่จะลงโทษเขาอย่างรุนแรงถ้าเขาล้มเหลว ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้รับน้อยกว่าบ่าวคนอื่นๆ ไม่ควรทำให้เขารู้สึกไม่พอใจถ้ามันได้ทำ เนื่องจากว่าแม้กระทั่งเขาได้รับความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่ เขาจะเลยความรับผิดชอบของเขาต่อนายของเขาและพันธะของเขาที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเขา

ยิ่งกว่านั้น เขาไม่แสดงความรักสำหรับนายของเขา ผู้ซึ่งเขาได้ตำหนิและด้วยวิธีนั้นก็พยายามที่จะปกปิดความล้มเหลวของเขาเอง[1444]

“พระคุณไม่เคยไม่เอาผิดความไม่รับผิดชอบ แม้กระทั่งบรรดาผู้ที่ได้รับน้อยกว่าก็มีพันธะที่จะใช้และพัฒนาสิ่งที่พวกเขาามี”[1445]

25:26-27 แทนที่จะชมเชยบ่าวคนนี้ นายของเขาก็ให้การประณามที่เจ็บแสบแก่เขา แทนที่จะเป็น “ดีและสัตย์ซื่อ” เขาก็ “ชั่ว” และ “ขี้เกียจ” ที่จะขี้เกียจคือที่จะไม่สัตย์ซื่อ นายนั้นใช้ถ้อยคำของบ่าวเองที่จะประณามเขา (ข้อ 24-25) ถ้านายนั้นใจแข็งและโลกอย่างแท้จริง บ่าวนั้นคงได้รู้ว่าเขาจะได้รับการลงโทษ ถ้าเขาพิสูจน์ว่าไม่สัตย์ซื่อ อย่างน้อยแล้วเขาควรเอาเงินของนายของเขาไปฝากกับนายธนาคาร นั่นคงได้เป็นวิธีที่ปลอดภัยและง่ายพอควรที่จะจัดการมัน และมันคงได้รับ “ดอกเบี้ย” บ้าง คนยิวจะไม่คิดดอกเบี้ยเงินกู้จากเพื่อนคนยิวด้วยกัน แต่พวกเขาสามารถคิดดอกเบี้ยจากคนต่างชาติได้ (ฉธบ. 23:19-20)

“... ความเสี่ยงก็อยู่ที่หัวใจของการเป็นสาวก (10:39; 16:25-26); โดยการป้องกันความล้มเหลว บ่าวที่ระมัดระวังนี้ก็ไม่ได้บรรลุสิ่งใด และเป็นความขี้ลาดและการขาดความกล้าเสี่ยงของเขานั้นเอง... ซึ่งถูกประณาม ในหน้า 473 สไวเซอร์อธิบายอย่างตรงประเด็นถึงท่าทีของเขาว่เป็นการแสดงถึง ‘ศาสนาที่เป็นห่วงเกี่ยวกับการไม่ทำสิ่งใดผิดเท่านั้น’”[1446]

25:28-30 แทนที่จะให้ความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นแก่บ่าวคนนี้ นายนั้นได้เอา “เงินตะลันต์” ที่เขาได้มอบแก่เขานั้นกลับคืนมา แทนที่จะอวยพรเขาด้วยความยินดีแห่งการสามัคคีธรรมกับนาย บ่าวนั้นจำต้องจากไปต่อหน้านายของเขา ข้อ 29 แสดงถึงหลักการของแผ่นดินสวรรค์ที่พระเยซูได้อธิบายแต่ก่อน (13:12; เปรียบเทียบ 21:43) นายนั้นได้กำจัดโอกาสที่จะรับใช้เขาต่อไป เขาได้ประกาศว่าเขา “ไร้ค่า” (ข้อ 30) เพราะว่าเขาได้ล้มเหลวที่จะทำตามความประสงค์ของนายของเขาด้วยสิ่งที่นายได้ให้แก่เขาที่จะใช้ นี่ส่งผลต่อการสูญเสียทรัพยากรของเขา การปฏิเสธโดยนาย (“โยนบ่าวที่ไร้ค่าทิ้งไป”) การขับไล่ไปต่อหน้านายของเขา (“ที่มีคทาภายนอก”) น้ำตา (“การร้องไห้”) และ “การขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

บ่าวที่ไม่สัตย์ซื่อแสดงถึงคนยิวที่เชื่อหรือไม่เชื่อในความทุกข์ลำบาก? เมื่อพิจารณาถึงการลงโทษที่เขาได้รับ เขาต้องเป็นผู้ไม่เชื่อ (เปรียบเทียบ 13:12). [1447] ที่อื่นๆในพระกิตติคุณ มัทธิวที่ที่วลี “การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” ปรากฏ มันก็อ้างอิงถึงสภาพสุดท้ายของผู้ไม่เชื่อ (8:12; 13:42, 50; 22:13; 24:51) “ที่มีด” ภายนอก (ข้อ 30) ตรงกันข้ามกับ “ความยินดี” ภายในงานเลี้ยงและแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ (ข้อ 21, 23)

“คำอุปมาสามเรื่องสุดท้ายให้คำแนะนำเชิงปฏิบัติตามความจริงแห่งการเสด็จมาของกษัตริย์ เพื่อจะพิพากษาและปกครอง หลักการที่รองรับแต่ละเรื่องก็เป็นหลักการเดียวกันที่ได้ให้มาในคำเทศนาบนภูเขา (มธ. 7:16-21) ผลของความสัตย์ซื่อและการเตรียมพร้อมจะบ่งบอกถึงลักษณะของบรรดาผู้ที่มีชีวิตอยู่ในสมัยก่อนการเสด็จมาของพระองค์ ในคำอุปมาแต่ละเรื่อง ลักษณะถูกแสดงออกโดยการทำงาน ความคิดนี้จัดตั้งถูกผู้พระคัมภีร์ตอนที่ตามมาซึ่งกล่าวถึงการพิพากษาประชาชาติทั้งหลาย (มธ. 25:31-46)” [1448]

สิ่งนี้สรุปส่วนของการอภิปรายที่ภูเขาเมกอกเทศที่ซึ่งพระเยซูสอนพวกสาวกของพระองค์ถึงความรับผิดชอบต่างๆของพวกเขาเมื่อพิจารณาถึงการเสด็จมาของพระองค์ และการสิ้นสุดของยุคปัจจุบัน (24:32—25:30) พระองค์เน้นถึงความสำคัญของการเฝ้าดูด้วยคำอุปมาสี่เรื่อง (24:32-44) และความสำคัญของความสุขุมและความสัตย์ซื่อด้วยคำอุปมาสามเรื่อง (24:43—25:30) คริสเตียนสมัยใหม่ควรปลูกฝังคุณสมบัติเหล่านี้ในฐานะสาวกของพระคริสต์ผู้คาดหวังการเสด็จมาแบบ “เวลาใดๆ” ของพระองค์สำหรับเรา ณ การรับขึ้นไป

7. การพิพากษาของกษัตริย์ต่อบรรดาประชาชาติ 25:31-46

พระเยซูสรุปการอภิปรายที่ภูเขาเมกอกเทศด้วยการเปิดเผยต่อไปเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะเกิดขึ้น ณ การสิ้นสุดของยุคปัจจุบันเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา พระองค์ได้อ้างอิงถึงมันบ่อยๆในการอภิปรายนั้น แต่ตอนนี้พระองค์ทำให้มันเป็นหัวข้อพิเศษแห่งการอธิบาย การพิพากษานี้จะเกิดขึ้นเมื่อกษัตริย์เสด็จกลับมายังโลก ณ การสิ้นสุดของความทุกข์ลำบากเพื่อจะจัดตั้งแผ่นดินของพระองค์ขึ้น [1449]

อย่างที่ เราได้เห็นไป มัทธิวเน้นถึงการพิพากษาในพระกิตติคุณของท่าน (3:12; 6:2, 5, 16; 7:24-27; 13:30, 48-49; 18:23-34; 20:1-16; 21:33-41; 22:1-14; 24:45-51; 25:1-12, 14-30) นี้ไม่ใช่ไม่ธรรมดาเนื่องจากภาคพันธสัญญาเดิมได้ทำนายว่าการพิพากษาจะนำหน้าแผ่นดินของพระเมสสิยาห์และมัทธิวก็เน้นถึงแผ่นดินสวรรค์

ดังนั้น มันไม่แปลกใจที่ว่าพระเยซูสรุปการอภิปรายนี้ที่เปิดเผยถึงเหตุการณ์ต่างๆที่นำไปสู่การเริ่มต้นของแผ่นดินของพระองค์ โดยการอธิบายถึงการพิพากษาที่จะนำหน้ามัน

ภาคพันธสัญญาใหม่สอนว่าจะมีการพิพากษาที่แตกต่างสองอย่างที่เกี่ยวข้องกับแผ่นดินของพระเจ้า นักวิชาการมากมายเชื่อว่าจะมีการพิพากษาโดยทั่วไปเดียวเท่านั้นในตอนสุดท้าย[1450] คนเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นผู้ไม่เชื่อยุคพันธปี แต่ผู้ที่เชื่อแบบก่อนยุคพันธปีบางคนเชื่อสิ่งนี้เช่นกัน[1451] หนึ่งในการพิพากษาเหล่านี้จะเกิดขึ้นก่อนแผ่นดินของพระเมสสิยาห์เริ่มต้น และอีกอันหนึ่งจะตามมา ณ ตอนปลายของแผ่นดินนั้น การพิพากษา ณ ตอนปลายนั้นเป็นการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว เมื่อพระเจ้าจะส่งผู้ไม่เชื่อทั้งหมดไปยังนรก (วิว. 20:11-15)

ความแตกต่างบางอย่างของการพิพากษาสองอย่างนี้บ่งชี้ถึงความแตกต่างของทั้งสอง หนึ่งใน การพิพากษาแรกจะไม่เกี่ยวข้องกับการเป็นขึ้นจากตายของผู้ไม่เชื่อ แต่จะจัดการกับผู้ไม่เชื่อที่มีชีวิตอยู่บนโลกในเวลานั้น คำว่า “ประชาชาติ” (นั่นคือ คนต่างชาติ คำกรีก *เอธเน*) ไม่เคยอ้างอิงถึงคนตายในที่อื่นใดในพระคัมภีร์[1452] การพิพากษาที่สองจะเกี่ยวข้องกับการเป็นขึ้นจากตายของผู้ไม่เชื่อ ประการที่สอง การพิพากษาแรกจะเกี่ยวข้องกับคนสามประเภทคือ แกะ แพะและพี่น้องของพระเยซู การพิพากษาที่สองจะเกี่ยวข้องกับคนชั่วร้าย (วิว. 20:13-15) และบางทีคนชอบธรรมผู้ได้ตายไประหว่างยุคพันธปี ประการที่สาม การพิพากษาแรกจะส่งผลต่อบางคนที่ได้รับแผ่นดินสวรรค์เป็นมรดกและคนอื่นๆได้รับการลงโทษนิรันดร์ แต่การพิพากษาที่สองจะส่งผลต่อคนชั่วร้ายที่ถูกพิพากษาไปสู่บึงไฟ ประการที่สี่ การพิพากษาแรกเกิดขึ้น ณ ตอนเริ่มต้นของแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ (พันธปี) แต่การพิพากษาที่สองเกิดขึ้น ณ ตอนปลายของแผ่นดินนั้น[1453]

ส่วนนี้ทำให้หันหน้าของพระเยซูเกี่ยวกับอนาคตจบด้วยดี ในแนวทางที่คล้ายกันกับการที่ 10:40-42 ทำให้การกำชับของพระเยซูเกี่ยวกับภารกิจของพวกอัครทูตที่มีต่ออิสราเอลนั้นสำเร็จ (10:5-42) มันคือคำอุปมาเรื่องแกะและแพะ นักเขียนบางคนได้โต้แย้งว่านี่ไม่ใช่คำอุปมา[1454] อย่างไรก็ตาม นักตีความส่วนใหญ่ถือว่าส่วนนี้เป็นคำอุปมาในแง่ที่หย่อนกว่าของบทเรียน

25:31 ข้อนี้กำหนดเวลาของการพิพากษาที่ถูกบรรยายไว้ในข้อทั้งหลายที่ตามมา ณ ตอนเริ่มต้นแห่งการปกครองแบบพระเมสสิยาห์ของพระเยซู (เปรียบเทียบกับ ดนล. 7:9-14, 22-27) ไม่มีที่ไหนในการอภิปรายนี้ที่พระเยซูระบุว่าพระองค์เองเป็น “บุตรมนุษย์” อย่างแจ่มแจ้ง อย่างไรก็ตาม เนื่องจากว่าพระองค์ใช้ชื่อเรียกนั้นในการตอบคำถามของพวกสาวกในบทที่ 24 ข้อ 3 การอนุমানก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ (เปรียบเทียบกับ สคย. 14:5; ยอล. 3:1-12) พระเยซูกลายเป็นพระเจ้าผู้

พิพากษาเกี่ยวกับสิ่งสุดท้ายที่ภาคพันธสัญญาเดิมระบุว่าพระเจ้า อีกครั้งหนึ่ง พระเยซู อ้างอิงถึงการเสด็จมาของพระองค์ด้วย “พระรัศมี” แห่งสวรรค์ของพระองค์และ “ทูตสวรรค์” (16:27; 24:30; เปรียบเทียบ [1 ธส. 4:16](#); [2 ธส. 1:8](#)) พระเยซูจะ “ประทับบนพระที่นั่งอัน รุ่งโรจน์” ของพระองค์ในฐานะพระผู้พิพากษาและกษัตริย์ (เปรียบเทียบ 28:18; [1 คร. 15:25](#); [ฮบ. 12:2](#))

25:32-33

ตามปกติ “ประชาชาติ” (คำกรีก *ทา เอธเน่*) อ้างอิงถึงคนต่างชาติอย่างที่แตกต่างกัน (เช่น [ลก. 21:24](#); [กจ. 14:16](#)).^[1455] เนื่องจากสิ่งนี้ นักตีความบางคนเชื่อว่าการพิพากษาของข้อ 31-46 เป็นการพิพากษาคนต่างชาติเท่านั้น^[1456] อย่างไรก็ตาม วลี “ประชาชาติทั้งหมด” บ่อยครั้งก็ครอบคลุมมากกว่าซึ่งอ้างอิงถึงทุกคนรวมถึงคนยิว (เปรียบเทียบ [รม. 16:26](#); [ว. 15:4](#)) ที่นั่นบางทีมันอ้างอิงถึงทุกคนที่มีชีวิตอยู่บนโลกเมื่อพระเยซูสถาปนาแผ่นดินของพระองค์ (เปรียบเทียบ 28:19; [มก. 13:10](#)) ทุกคนจะได้ยินข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้าไปว่า ประกาศไประหว่างความทุกข์ลำบาก (24:14)

ในสมัยของพระเยซู ผู้เลี้ยงแกะ “แกะ” จาก “แพะ” ในฝูงสัตว์ของพวกเขาเพื่อเหตุผลหลาย อย่าง ณ เวลาที่หลากหลาย (เปรียบเทียบ [อสก. 34:17](#)) ยิ่งกว่านั้น แกะและแพะในตะวันออก กลางก็ดูเหมือนกันมากกว่าในส่วนอื่นบางส่วนของโลก^[1457] “เบื้องขวา” บ่อยครั้งแสดงถึงที่ แห่งความโปรดปราน และ “เบื้องซ้าย” แสดงถึงที่แห่งความไม่ชอบพอสสมควรในวรรณกรรม ทางพระคัมภีร์และของยิว^[1458]

25:34

การระบุถึง “กษัตริย์” เข้ากับ “บุตรมนุษย์” (ข้อ 31) ทำให้ระลึกถึง [ดาเนียล 7:13-14](#) ที่ที่บุตร มนุษย์เข้าหาผู้เจริญด้วยวิษุติ (พระเจ้าพระบิดา) เพื่อจะรับเอาอาณาจักร จุดประสงค์ของ พระเยซูที่แยกมนุษย์เป็นสองกลุ่ม ณ ตอนเริ่มต้นของแผ่นดินของพระองค์คือที่จะกำหนดว่า ใครที่พระองค์จะยอมให้เข้าไปในแผ่นดินของพระองค์และใครที่พระองค์จะกันออกไป (เปรียบเทียบ ข้อ 41, 46) พระบิดาอวยพร (คำกรีก *ยู โดเกเมนอย* เปรียบเทียบ 21:9; 23:39) บาง คนโดยการอนุญาตให้พวกเขาเข้าไปในแผ่นดินของพระองค์ ตอนนี้พวกเขาเข้าไปใน *มรดก* ของพวกเขาซึ่งเป็นคำที่คาดคะเนล่วงหน้าถึงความสัมพันธ์กับพระบิดา มรดกจะเกี่ยวข้องกับ พระพรที่พระเจ้าจะให้แก่พวกเขาในแผ่นดินนั้นที่จะหลากหลายซึ่งขึ้นอยู่กับการใช้ของพวกเขา ระหว่างความทุกข์ลำบาก (เปรียบเทียบ ข้อ 14-23, 28-29)

คำอธิบายของพระเยซูถึง “ราชอาณาจักร” ว่าเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ “เตรียมไว้... ตั้งแต่แรกสร้างโลก” ก็สำคัญ การปกครองของพระเมสสิยาห์บนโลกเหนือมนุษย์ทุกคนได้เป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าตั้งแต่การทรงสร้าง นี่แสดงถึงที่ที่เป็นศูนย์กลางของมันในแผนการของพระเจ้าสำหรับมนุษยชาติ การสถาปนาของมันจะเป็นความสำเร็จของพระสัญญาและพันธสัญญามากมายที่พระเจ้าได้ให้แก่อาดัมและเอวา ([ปฐก. 3:15](#)) แก่อับราฮัม ([ปฐก. 12; 15; 17; 21](#)) แก่ดาวิด ([2 ซมอ. 7:12-16](#)) และแก่ชนชาติอิสราเอล ([อสค. 34:20-31; ยรม. 31:31-40; สคย. 10:5-12](#)).[\[1459\]](#)

25:35-40

จากนั้นพระเยซูอธิบายถึงพื้นฐานสำหรับการพิพากษา มันจะเป็นการต้อนรับหรือการปฏิเสธของ “กษัตริย์” อย่างที่เห็น โดยพระเจ้าในการต้อนรับหรือการปฏิเสธของผู้คนต่อ “พี่น้อง” ของกษัตริย์ “พี่น้อง” ของกษัตริย์บางที่เป็นพวกสาวกที่สัจซื่อของพระองค์ผู้บรรลุประสงฆ์ของพระองค์โดยการประกาศข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้าระหว่างความทุกข์ลำบาก (เปรียบเทียบ [12:48-49; 28:10; อสย. 58:7](#)) คนเหล่านี้ส่วนใหญ่จะเป็นคนยิวรวมถึง 144,000 คนแม้ว่าบางคนอาจเป็นคนกลับใจเชื่อที่เป็นคนต่างชาติอีกด้วย (เปรียบเทียบ [วว. 7:1-8; 14:1-5](#)) พวกเขาจะได้กลายมาเป็นผู้เชื่อตามหลังการรับขึ้นไป เนื่องจากว่าผู้เชื่อทุกคนที่มีชีวิตอยู่บนโลกก่อนการรับขึ้นไปนั้นจะได้ไปอยู่กับพระเยซูแล้ว[\[1460\]](#) นักคิดความคนอื่นๆได้ระบุพี่น้องเหล่านี้อย่างหลากหลายเช่น ผู้ขัดสนทั้งหมดของโลก[\[1461\]](#) คนยิวทั้งหมด[\[1462\]](#) หรือบรรดาอัครทูตและมิชชันนารีที่เป็นคริสเตียน[\[1463\]](#)

“บรรดาผู้ที่ถูกอธิบายถึงที่นี่เป็นผู้คนที่ได้มีชีวิตอยู่ตลอดความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นเวลาแห่งการต่อต้านคนยิวที่ไม่มีเสมอเหมือน เมื่อคนยิวส่วนใหญ่ในแผ่นดินจะถูกฆ่า ภายใต้อาณัติเหล่านี้ ถ้าคนต่างชาติเป็นมิตรกับคนยิวจนถึงขนาดของการเลียด การสวมใส่และการเยี่ยมเขา มันสามารถหมายถึงได้เท่านั้นว่าเขาเป็นผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์และตระหนักว่าคนยิวเป็นผู้คนที่เลือกสรร”[\[1464\]](#)

“คนที่เล็กน้อยที่สุดของ” พี่น้องของพระเยซูบางที่เป็นคนที่ตายเพื่อความเชื่อชาวยิวในคราวความทุกข์ลำบาก[\[1465\]](#)

25:41-45

พระเยซูจะจับไล่พวกแพะและส่งพวกเขา “เข้าไปอยู่ในไฟที่ไหม้อยู่เป็นนิตย์” (เปรียบเทียบ 13:24-30, 31-43, 47-50; [วว. 14:11](#); [19:15](#)) คำอธิบายของพระเยซูเกี่ยวกับนรกก็เป็นทีที่คุ้นเคยต่อคนยิวแห่งสมัยของพระองค์ (เปรียบเทียบ 3:10, 12; 5:22; 7:19; 13:40, 42, 50; 18:8-9; [ยค. 7](#); [วว. 20:10-15](#)) คนชอบธรรมเท่านั้นจะเข้าไปในราชอาณาจักรนั้น (ข้อ 34) ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกแพะจะกล่าวต่อพระเยซูว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” (ข้อ 44) ก็ไม่แสดงว่าพวกเขาเป็นผู้เชื่อ เนื่องจากว่าทุกคนจะยอมรับพระองค์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าในตอนนั้น (เปรียบเทียบ [ฟป. 2:11](#))

พวกแกะและพวกแพะจะแสดงออกถึงความประหลาดใจ แต่ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาคาดหวังถึงจุดจบที่แตกต่างกัน พวกเขาจะแสดงออกถึงความประหลาดใจเนื่องจากหลักฐานที่ซึ่งพระเยซูจะใช้เพื่อตัดสินสภาพของพวกเขา นั่นคือ การปฏิบัติของพวกเขาต่อพี่น้องของพระองค์ ตามปกติ งานของบุคคลหนึ่งแสดงถึงความเชื่อของเขาหรือการขาดความเชื่อ

“บาปของการละเว้นดูมองว่าน่าสาปแช่งมากกว่าบาปของการกระทำ”

[\[1466\]](#)

“ก่อนที่พระองค์ปรากฏด้วยพระรัศมีทันที ผู้ส่งสารของกษัตริย์จะออกไปประกาศข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้าทุกที่ และเมื่อกษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ บรรดาผู้ที่ได้รับข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้าท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายก็ถูกตระหนักว่าเป็น ‘แกะ’ และผู้ที่ถูุกก็พินาศในฐานะ ‘แพะ’”[\[1467\]](#)

25:46

พวกแพะ (ผู้ไม่เชื่อ) จะไป “สู่การลงโทษเป็นนิตย์” และในนรกในที่สุดแทนที่จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ 7:21-23; 13:40-43) นี่เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ที่คำว่า “การลงโทษเป็นนิตย์” ปรากฏ นักตีความบางคนเชื่อว่า “เป็นนิตย์” ที่นี้ไม่ได้หมายถึง “นิรันดร์” แต่เป็นของยุคที่จะมาถึงซึ่งอยู่เป็นนิตย์[\[1468\]](#) พวกเขาชอบที่จะเข้าใจว่าพระเยซูหมายถึงว่าคนหลงหายจะประสบกับการทำลายล้าง บางครั้งมุมมองนี้ถูกเรียกว่า “ความเป็นอมตะที่มีเงื่อนไข”[\[1469\]](#)

“นิรันดร์ และ เป็นนิรันดร์ ถูกใช้เพื่อจะอธิบายถึงทั้ง ความทรนทานและ ชีวิต ซึ่ง บ่งชี้ว่าอันหนึ่งจะอยู่นานตราบเท่าที่อีกอันหนึ่ง ที่จริง ‘นิรันดร์’ ถูกใช้ เกี่ยวกับพระเจ้าใน [รม. 16:26](#)”[1470]

“ณ เวลาของพระคริสต์ แน่แน่นอนว่าการลงโทษคนชั่วร้ายถูกถือถือว่าเป็น ระยะเวลาเป็นนิรันดร์”[1471]

ผู้ไม่เชื่อเหล่านี้จะเข้าไปในฮาเดสทันที ซึ่งเป็นสถานที่แห่งวิญญูณที่ถูกละทิ้งไป จนกระทั่ง พระเจ้าทำให้พวกเขาเป็นขึ้นจากตาย ณ ตอนสิ้นสุดของยุคพันปีและส่งพวกเขาไปยังนรก (เปรียบเทียบ [วว. 20:11-15](#)) และ (ผู้เชื่อ) จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า ซึ่งจะเป็นระยะแรก แห่งชีวิตที่ไม่สิ้นสุดกับพระเจ้าของพวกเขา ในขณะที่ชีวิตนิรันดร์เริ่มต้นเมื่อบุคคลหนึ่งวางใจ พระเยซูคริสต์ ระยะแรกแห่งชีวิตในจำเพาะพระพักตร์กษัตริย์สำหรับผู้เชื่อเหล่านี้จะเป็น แผ่นดินของพระเมสสิยาห์ ในที่อื่นๆ พระเจ้าเปิดเผยว่ามีระดับต่างๆของความสุขและความ รับผิดชอบในแผ่นดินของพระเจ้า (ข้อ 14-30; เปรียบเทียบ [1 คร. 3:10-15](#)) และระดับต่างๆของ การลงโทษในนรก (11:22; [ลก. 12:47-48](#)) พระเยซูบรรยายว่าแก่นั้น “ชอบธรรม”

“อีกครั้งหนึ่ง การอธิบายทั้งหมดนี้สะท้อนถึงการเน้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า ที่ความชอบธรรม [เปรียบเทียบ คำเทศนาบนภูเขา] มันเป็นความชอบธรรมที่ พบได้ในความเชื่อในพระเจ้าซึ่งโดยพระคุณของพระเจ้านั้นก็ทำให้คนหนึ่ง สามารถที่จะดำเนินชีวิตใหม่และชอบธรรมได้”[1472]

พระคัมภีร์ตอนนี้ (25:31-46) สอนเราถึงสิ่งใดก็ตามเกี่ยวกับเวลาของการรับขึ้นไปไหม?

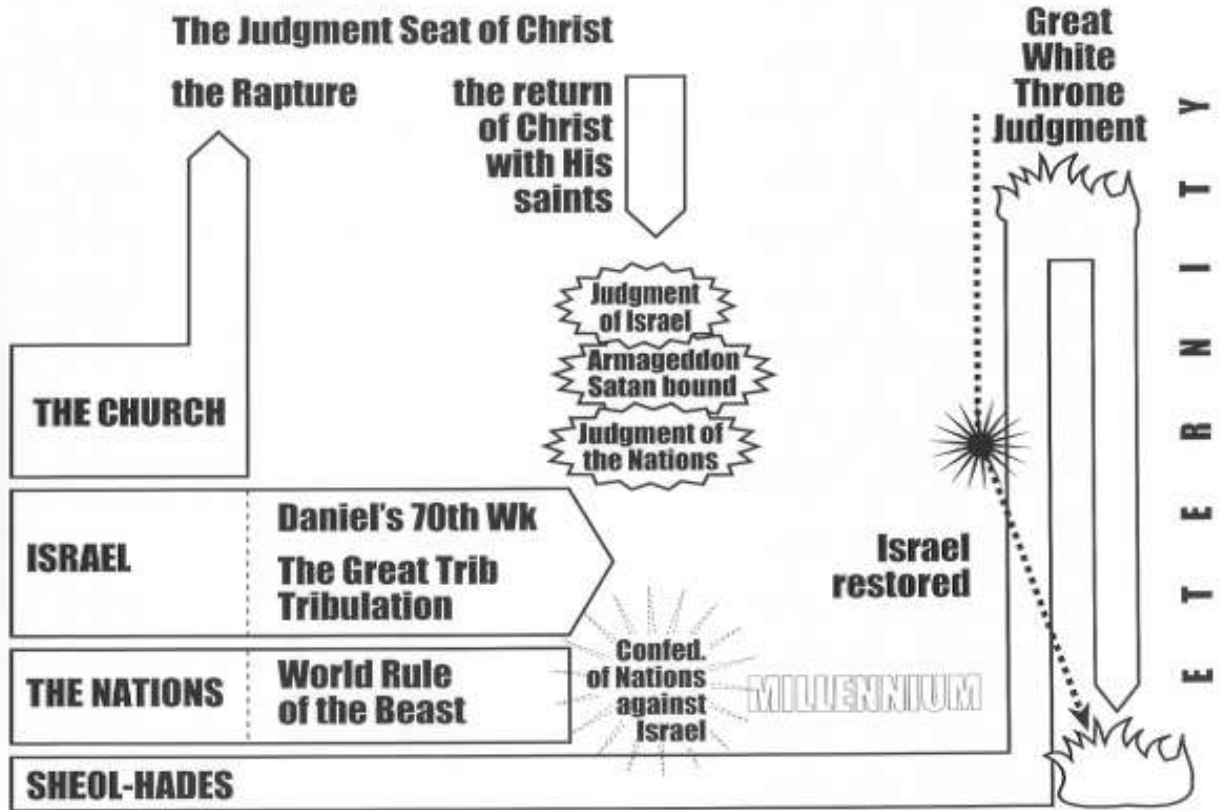
“แม้ว่าคำถามเกี่ยวกับไม่ว่าพระคริสต์จะมาเพื่อคริสตจักรของพระองค์ก่อนความทุกข์ลำบาก (มุมมองแบบก่อนความทุกข์ลำบาก) หรือ ณ เวลาแห่งการเสด็จมายังโลกครั้งที่สองของ พระองค์ (มุมมองแบบหลังความทุกข์ลำบาก) ก็ไม่ถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์ตอนนี้ ความหมาย โดยนัยก็เห็นด้วยกับมุมมองแบบก่อนความทุกข์ลำบากอย่างชัดเจน ถ้าการรับและการย้าย คริสตจักรขึ้นไปปรากฏในขณะที่พระคริสต์กำลังเสด็จมาจากสวรรค์ยังโลกในการเสด็จมาครั้งที่ สองของพระองค์เพื่อจัดตั้งแผ่นดินของพระองค์ และคริสตจักรพอบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้า

อากาศ มันก็ชัดเจนว่าการกระทำนี้จะแยกคนที่รอดทั้งหมดจากคนที่ไม่รอด ภายใต้สถานการณ์เหล่านี้ การพิพากษาประชาชาติทั้งหลายก็ไม่จำเป็นที่จะตามหลังการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ เพราะแกะและแพะจะถูกแยกแล้ว”[1473]

ดังนั้นการอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศก็จบลง วิวรณ์ 6—20 จัดเตรียมการอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำสอนของพระเยซูในการอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศ[1474]

“เมื่อพิจารณาโดยรวม การอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศเป็นหนึ่งในคำพูดทางการเผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ของพระคัมภีร์และเตรียมข้อเท็จจริงต่างๆที่อื่นๆไม่ได้ให้มาอย่างเดียวกัน ในการอภิปรายนี้ พระคริสต์ซึ่งเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของผู้เผยพระวจนะและพระอาจารย์ได้บรรยายถึงการสิ้นสุดของยุคเก่าว่าเป็นจุดสูงสุดของปัญหาต่างๆของโลกในความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่ เวลาแห่งความทุกข์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน จะถูกทำลายโดยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ คนที่รอดและคนที่ไม่รอดจะถูกแยก และคนที่รอดเท่านั้นจะเข้าไปในอาณาจักรพันปี นี่เป็นถ้อยคำสุดท้าย ซึ่งมีบทวิวนำมาในการตอบคำถามที่สำคัญของพระกิตติคุณเล่มแรกนี้เกี่ยวกับความสำเร็จแห่งคำเผยพระวจนะต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับแผ่นดินที่มีสง่าราศีบนโลก มัทธิวกล่าวอย่างชัดเจนว่า ในขณะที่ในการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์นั้น พระคริสต์ได้ทนทุกข์ ตายไป และได้ถูกปฏิเสศในฐานะทั้งกษัตริย์และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดโดยประชากรของพระองค์เอง พระองค์ก็จะเสด็จมาอีกครั้ง และในชัยชนะนั้น พระองค์จะนำแผ่นดินที่ได้ถูกเผยพระวจนะไว้มาตามตัวอักษร อย่างที่คำเผยพระวจนะต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมได้คาดหวังไว้ มีการเลื่อนไปแต่ไม่ใช่การยกเลิกของคำเผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ต่างๆเกี่ยวกับแผ่นดินนั้นบนโลก”[1475]

การทำนายตามพระคัมภีร์สำหรับอนาคต



ในแง่หนึ่ง 25:46 เป็นจุดสูงสุดของข้อโต้แย้งของมัทธิวในพระกิตติคุณนี้[1476]

“ณ จุดนี้ ท่านได้บรรลุจุดประสงค์หลักๆของท่านในการนำเสนอหลักฐานรับรองของกษัตริย์และแผนการของแผ่นดินของพระเจ้าของกษัตริย์ได้สำแดงพระองค์เองโดยถ้อยคำของพระองค์และงานของพระองค์ที่จะเป็นพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล เพราะว่าอิสราเอลได้ปฏิเสธที่จะยอมรับพระองค์ในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา แผ่นดินนั้นก็ถูกนำไปจากพวกเขาและถูกมอบแก่ชนชาติที่จะเกิดผลให้สมกับการกลับใจ อย่างไรก็ตาม สถานการณ์นี้จะเกิดขึ้นจนกระทั่งบุตรมนุษย์เสด็จมาด้วยพระรัศมีของพระองค์ ณ เวลานั้น ความอธรรมทั้งหมดจะถูกลงโทษและพระคริสต์จะปกครองในฐานะกษัตริย์ของอิสราเอลเหนือประชาชาติทั้งหลายของโลก”[1477]

VII. การถูกตรึงและการเป็นขึ้นจากตายของกษัตริย์ บทที่ 26—28

วลีที่สำคัญในพระกิตติคุณมัทธิว “เมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว” บ่งชี้ถึงการเปลี่ยนผ่านหลักอีกอันหนึ่ง (เปรียบเทียบกับ 7:28; 11:1; 13:53; 19:1) ตามปกติ มันเกิดขึ้น ณ ตอนปลายของคำกล่าวหลัก ในกรณีนี้ มันแนะนำส่วนบรรยายที่ต่อเนื่องสุดท้ายและยาวที่สุดซึ่งไปถึงจุดสูงสุดของมันด้วยคำกล่าวอีกอย่างหนึ่ง ในกรณีนี้ก็เป็นคำกล่าวที่สั้นมากแต่ก็สำคัญ (28:18-20) พระมหาบัญชาเป็นคำกล่าวสุดท้ายของกษัตริย์ที่จัดตั้งเส้นทางสุดท้ายสำหรับพวกสาวกของพระองค์ระหว่างยุคระหว่างการเสด็จมาสองครั้งของพระเยซู การบันทึกเกี่ยวกับการถูกตรึงและการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูควรกระตุ้นให้ผู้อ่านสมัยใหม่ที่จะบรรลุพระมหาบัญชาเมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่พระเยซูได้ทำเพื่อเรานั้นเองที่เราควรสร้างสาวกของพระองค์ทั่วโลก

“ในฐานะจุดสุดยอดของการบรรยายของมัทธิว เรื่องราวการทนทุกข์ก็จัดตั้งฉากที่เด็ดขาดในความขัดแย้งของพระเยซูกับอิสราเอลอีกด้วย (บทที่ 26—28).^[1478] ที่นี้การแก้ไขเกี่ยวกับความขัดแย้งนี้ก็ทำการของมันเองในรายละเอียดที่น่าทึ่ง”^[1479]

ส่วนบรรยายนี้มีสองส่วน คือการถูกตรึง (บทที่ 26—27) และการเป็นขึ้นจากตายของกษัตริย์ (28:1-15)

“อย่างขอมก่อนปรนแล้ว เหตุการณ์ต่างๆของชีวิตกษัตริย์ก็เคลื่อนไปสู่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขน พระองค์ได้บรรลุการสำแดงในที่สาธารณะของพระองค์ต่ออิสราเอลและชนชาตินั้น ได้ปฏิเสธพระองค์ นอกจากนั้น พวกสาวกได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการปฏิเสธของอิสราเอลและพื้นฐานฝ่ายวิญญาณของการเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าบนโลก ทั้งหมดที่เหลืออยู่ก็คืองานของพระเมสสิยาห์ที่จะจัดเตรียมวิธีที่ซึ่งบรรดาผู้ใช้ความเชื่อในพระองค์จะเข้าไปในแผ่นดินของพระองค์ งานนี้คือการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของกษัตริย์ถูกบรรยายอย่างรัดกุมมากโดยมัทธิว ในส่วนที่ใหญ่ ข้อโต้แย้งของมัทธิวก็บรรลุ และเหตุการณ์สุดท้ายเหล่านี้จัดตั้งการสรุปที่เหมาะสมกับพระธรรมของท่านเนื่องจากว่าที่นี้พระเยซูเคลื่อนผ่านความพ่ายแพ้ไปยังชัยชนะ”^[1480]

ก. การถูกตรึงของกษัตริย์ บทที่ 26—27

มัทธิวรายงานการถูกตรึงของพระเยซูในห้าฉากคือ การเตรียมสำหรับการตรึง การจับกุมพระเยซู การไต่สวนพระองค์ การตรึง และการฝังพระองค์

“ข้อวินิจฉัยของภาคพันธสัญญาใหม่ บางที่เป็นข้อวินิจฉัย *หลัก* ก็คือว่าคำตอบต่อปัญหาของการทนทุกข์และความตายก็อยู่ในการทนทุกข์และการตายของพระเยซูคริสต์”^[1481]

1. การเตรียมสำหรับการตรึงพระเยซู 26:1-46

มีหลายเหตุการณ์ที่นำไปสู่การจับกุมพระเยซู มัทธีวไม่ได้นำเสนอสิ่งเหล่านั้นในลำดับตามเวลาที่เคร่งครัด แต่ในลำดับการบรรยายทางเหตุผล

การทำนายเกี่ยวกับการทนทุกข์ครั้งที่สี่ของพระเยซูและแผนการที่จะทรยศพระองค์ 26:1-5 (เปรียบเทียบ มก. 14:1-2; ลก. 22:1-2)

ข้อเหล่านี้บันทึกการทำนายหลักที่สี่เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูที่พระองค์ได้ให้แก่พวกสาวกของพระองค์ (เปรียบเทียบ 16:21; 17:22-23; 20:18-19) มัทธีวเพิ่งจบการบันทึกการอ้างของพระเยซูที่จะพิพากษามนุษย์ (25:31-46) ตอนนี้ท่านเขียนว่าพระผู้พิพากษาจะประสบกับการประณามจากผู้ที่ถูกประณาม พระองค์ได้เตือนพวกศัตรูของพระองค์เกี่ยวกับผลลัพธ์ต่างๆของความน่าเชื่อถือ (23:12-31) ตอนนี้เราเรียนรู้ว่าพวกเขาไม่ใส่ใจต่อคำเตือนของพระองค์ แต่ดำเนินการที่จะตรึงพระองค์อย่างน่าเชื่อถือ การเหน็บแนมนี้ชี้ไปยังการควบคุมสิทธิ์ขาดของพระเยซูเหนือเรื่องราวต่างๆที่นำไปสู่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และมันเป็นตัวอย่างของการประพันธ์เชิงการบรรยายที่เชี่ยวชาญ

26:1-2 เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูกล่าวคำเหล่านี้เวลาหนึ่งในวันพุธ ซึ่งเป็นวันเดียวกันกับการไถ่เหยงของพระองค์กับพวกผู้นำทางศาสนา (21:23—23:39) และการอภิปรายที่ภูเขาเมกอกเทศ (บทที่ 24—25) พระเยซูทำนายว่าพวกศัตรูของพระองค์จะทำให้พระองค์ถึงตายโดย “การตรึง” ในสองวัน การเชื่อมโยงระหว่างการตายของพระเยซูและปีศาจจะปรากฏอย่างชัดเจนมากขึ้นเมื่อพระเยซูฉลองเทศกาลนั้นพร้อมกับพวกสาวกของพระองค์ในวันถัดไป ดังนั้น วันพฤหัสบดีเป็นวันแห่งการพักสำหรับพระเยซูที่ซึ่งพระองค์เตรียมเพื่อความทรمانที่หนักหนาของพระองค์ในวันศุกร์

26:3-5 การต่อต้านพระเยซูได้เกิดขึ้นเป็นระยะเวลาหนึ่ง (เปรียบเทียบ 12:14; 21:45-46) การบรรยายของมัทธีวเกี่ยวกับความคืบหน้าของแผนการนี้ไปยังจุดสูงสุดของมันซึ่งตามหลังการทำนาย

ของพระเยซู (ข้อ 2) ก็มีผลกระทบของการแสดงให้เห็นว่าการสมรู้ร่วมคิดของพวกศัตรูของพระองค์นั้นเป็นผลลัพธ์แห่งสิทธิอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์ในที่สุด พระองค์ไม่ใช่คนถูกเอาเปรียบที่ไร้อำนาจภายใต้การควบคุมของพวกเขา แต่จริงแล้วพระองค์กำลังวางแผนการทนทุกข์ของพระองค์เอง

“พวกหัวหน้าปุโรหิตและบรรดาผู้ใหญ่” แสดงถึงสมาชิกแบบนักบวชและฆราวาสของสภาแซนเฮดรินตามลำดับ (เปรียบเทียบ 21:23) ณ เวลานั้นในประวัติศาสตร์ โรมได้แต่งตั้ง “มหาปุโรหิต” ของอิสราเอล แต่โดยพื้นฐานแล้วบางคนได้ซื้อตำแหน่งนั้น [1482] อันนาสได้เป็นมหาปุโรหิตจนกระทั่งปี ค.ศ. 15 เมื่อคนโรมันได้ถอดถอนเขาและตั้งเอเลอาซาร์บุตรชายของเขาไว้ในตำแหน่งของเขา เอเลอาซาร์ได้รับใช้เป็นเวลาประมาณสองปี (ค.ศ. 16-17) จนกระทั่งคนโรมันได้แทนที่เขาด้วยโยเซฟ คายาฟาในปี ค.ศ. 18 “คายาฟา” ได้อยู่ในตำแหน่งนั้นจนกระทั่งการตายของเขาในปี ค.ศ. 36. [1483] ช่วงระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งที่ยาวผิดปกติของเขาสะท้อนถึงทักษะทางการเมืองของเขาและการเป็นที่ยอมรับของเขาต่อพวกเจ้าหน้าที่โรมัน

ภาคพันธสัญญาเดิมถือว่ามหาปุโรหิตเป็นมหาปุโรหิตจนกระทั่งความตายของเขา ดังนั้น คนยิวยังถือว่าอันนาสเป็นมหาปุโรหิต บางทีสิ่งนี้อธิบายว่าทำไมมัทธิวและยอห์นกล่าวถึงคายาฟาในฐานะมหาปุโรหิต (ยน. 11:49) แต่ลูกากล่าวว่าอันนาสเป็นมหาปุโรหิต (ลก. 3:2; กจ. 4:6) อันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟา และเขาก็ใช้อำนาจอย่างมากต่อไปแม้กระทั่งหลังจากคนโรมันได้บังคับให้เขาออกจากตำแหน่ง

พวกผู้นำชาวยิววางแผนที่จะฆ่าคนที่ไร้ความผิดในที่สุดที่ความยุติธรรมควรจะหนักแน่นที่สุด *ผู้นำฝ่ายวิญญาณ* ของอิสราเอลคือ “มหาปุโรหิต” ได้รับเอาบทบาทที่สำคัญในการล้อเลียนนี้! ผู้อ่านคนยิวดั้งเดิมของมัทธิวต้องประหลาดใจต่อความอยุติธรรมนี้ อย่างไรก็ตาม “พวกหัวหน้าปุโรหิตและบรรดาผู้ใหญ่” เป็นตัวแทนของประชาชน ดังนั้นประชาชนก็ร่วมกันรับการถูกดำเนินคดี พวกผู้นำหันไปใช้การหลอกลวง เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถทำให้พระเยซูติดกับด้วยคำถามต่างๆและโน้มน้าวให้ฝูงชนต่อต้านพระองค์หรือใช้กำลังกับพระองค์ได้

“ในการพรรณนาถึงพวกผู้นำตลอดการทนทุกข์นี้ มัทธิวประพันธ์ความหลากหลายมากมายทั้งในหัวข้อนี้ของ ‘การหลอกลวง’ และในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับของ ‘การหลอกลวงตนเอง’” [1484]

ประชากรของกรุงเยรูซาเล็มเพิ่มจำนวนด้วยผู้เดินทางระหว่างเทศกาลปีสกา เนื่องจากว่าพระเยซูมีผู้ติดตามมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่ามกลางชาวกาลิลี พวกเขาผู้นำก็ตระหนักว่าพวกเขาจำเป็นต้องวางแผนที่จะกำจัดพระองค์อย่างลับๆและอย่างระมัดระวัง หาไม่แล้วความคิดเห็นอันเป็นที่นิยมก็หันมาต่อต้านพวกเขา[1485] พวกเขาไม่รู้วิธีที่จะแก้ไขปัญหของพวกเขาจนกระทั่งยูดาสได้อาสาสมัครที่จะมอบพระเยซูให้แก่พวกเขาโดยส่วนตัว

การชโลมพระเยซูเพื่อการฝัง 26:6-13 (เปรียบเทียบ มก. 14:3-9; ยน. 12:1-8)

26:6-7 เป็นที่ชัดเจนว่าเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในตอนเย็นของวันเสาร์ที่แล้ว “ในหมู่บ้านเบธานี” (ยน. 12:1).[1486]

“หมู่บ้านเบธานีเป็นสถานที่แห่งความรัก อย่างที่กรุงเยรูซาเล็มเป็นสถานที่แห่งความเกลียด”[1487]

การอ้างอิงถึงสองวันก่อนวันปีสกาในข้อ 2 ระบุถึงแผนการที่จับพระเยซู ไม่ใช่การชโลมในบ้านของซีโมน[1488] เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูใช้เวลาในตอนเย็นของวันเสาร์นั้นใน “บ้านของซีโมน” ซึ่งเป็น “คนโรคเรื้อน” ที่ได้รับการรักษาพร้อมกับพวกสาวกของพระองค์และแขกคนอื่นๆ ยอห์นบันทึกว่าลาซารุสอยู่ที่นั่น มารธาพี่สาวของเขาก็ช่วยในการปรนนิบัติ และมารีย์พี่สาวของเขาก็เป็นผู้หญิงที่ทুবขวิดน้ำมันหอมและชโลมพระเศียรของพระเยซู (และพระบาท ยน. 12:2-3) บางทีมัทธิวไม่ได้อ้างอิงถึงพวกเขาโดยชื่อเพื่อจะทำให้พระเยซูเป็นศูนย์กลางในการบรรยายของท่าน ยอห์นบันทึกเพิ่มเติมว่าหน่วยน้ำหนักของน้ำมันหอมนั้นราคา 300 เหรียญเคนาริอัน ซึ่งประมาณค่าจ้างหนึ่งปีสำหรับคนทำงาน (ยน. 12:3, 5) มัทธิวและมาระโกแต่ละคนกล่าวว่ามันราคาแพง “มาก” (“มีราคาสูง”) น้ำมันนั้นเป็น *ต้นไม้กลิ่นหอมแถบหิมาลายา* ที่บางทีมาจากประเทศอินเดีย[1489]

26:8-9 เป็นที่ชัดเจนว่ายูดาสนักการวิจารณ์ของพวกสาวกเกี่ยวกับการกระทำของมารีย์ (ยน. 12:4) ตามการบันทึกของหมวดพระกิตติคุณ ทุกครั้งที่มารีย์พยายามที่จะทำบางสิ่งเพื่อพระเยซู เธอก็ถูกเข้าใจผิด[1490] พวกสาวกล้มเหลวที่จะสังเกตเห็นถึงความสำคัญของสิ่งที่มารีย์กำลังทำ และการชโลมเช่นนั้นก็เหมาะสมเมื่อพิจารณาถึงอัตลักษณ์ของพระเยซูในฐานะ “ผู้รับเจิมของ

องค์พระผู้เป็นเจ้า” และความตายที่ใกล้เข้ามาถึงของพระองค์ (เปรียบเทียบ 16:21-28; 17:22-23; 20:18-19)

โดยไม่คำนึงถึงแรงจูงใจแท้ของยูดาส สาวกคนอื่นๆก็รู้สึกว่าการขจัดของขวัญของมารีย์นั้นไม่เหมาะสมเนื่องจากว่าคนยากจนมากมายอาจได้ผลประโยชน์จากมัน พวกเขาไม่ได้ตระหนักว่าการเสียดสที่พระเยซูจะทำนั้นจะได้แก้ไขความจำเป็นพื้นฐานของคนยากจนทุกคนตลอดประวัติศาสตร์ทั้งหมด การคัดค้านของพวกเขาที่ไม่ชั่วร้ายแต่ผิด เนื่องจากการขาดความเข้าใจ ดูเหมือนว่ามารีย์ก็ไม่ได้เข้าใจว่าพระเยซูจะตายอย่างที่พวกเขาไม่เข้าใจ เป็นที่ชัดเจนว่าเธอได้ทำการเสียดสที่ยิ่งใหญ่เพราะว่าเธอรักพระเยซู

26:10-11

บางทีพระเยซูได้ยื่นพวกสาวกพูดกัน โดยไม่ตั้งใจ แม้ว่าการรับรู้ของพระองค์ถึงความคิดของพวกเขาเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วง (เปรียบเทียบ 16:8) พระเยซูถือว่าการวิจารณ์ที่โง่งมเกี่ยวข้องกับมารีย์เป็น “การรบกวน” ต่อเธอ สิ่งที่สวยงามนี้ที่มารีย์ทำซึ่งพระเยซูเรียกว่า “ความดี” ก็ถูกเอ่ยอย่างดูถูกว่า “การสิ้นเปลืองนี้” โดยพวกสาวก พวกสาวกจะ “มีคนยากจนเสมอ” ผู้ซึ่งพวกเขาสามารถช่วยเหลือด้วยความดีได้ แต่พวกเขาจะไม่มีบุตรมนุษย์ที่ได้บังเกิดมาอยู่กับพวกเขาอีกต่อไป

“ความเป็นห่วงของสาวกที่มีต่อคนจนก็ไม่ผิดอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม ในเหตุการณ์เวลานั้นผิด”[\[1491\]](#)

“อย่างชัดเจนแล้ว ความแตกต่างที่พระเยซูทำคือการอ้างเกี่ยวกับศาสนศาสตร์พระคริสต์ที่สูงส่ง เพราะว่ามันไม่เพียงแต่แสดงว่าพระองค์เห็นล่วงหน้าถึงการจากไปที่ใกล้เข้ามาของพระองค์ แต่แสดงให้เห็นว่าพระองค์เองผู้ ‘สุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม’ (11:29) *สมควรได้รับ* การไหลล้นมากมายนี้ของความรักและค่าใช้จ่าย

“พระเยซูเป็นผู้ทนทุกข์ที่ยากจน ชอบธรรมอย่างยอดเยี่ยม และ โอกาสที่จะช่วยเหลือพระองค์ในวิถีใดก็ตามจะหมดไปเป็นนิรันดร์ในไม่ช้า [เปรียบเทียบ สดค. 41]”[\[1492\]](#)

- 26:12 ตามปกติเพื่อนๆของผู้ตายจะ “เตรียม” ร่าง “เพื่อการฝัง” หลังจากการตาย แต่นั่นเป็นไปได้
ในกรณีของอาชญากร[1493]มารีย์อาจหรือไม่อาจเข้าใจความสำคัญเต็มที่ของสิ่งที่เธอทำ แต่
พระเยซูใช้สถานการณ์นั้นที่ขี้เดี๋ยวนพวกสาวกของพระองค์ถึงการถูกตรึงที่ไกลส์เข้ามาของ
พระองค์[1494]
- 26:13 “ข้าวประเสริฐ” หรือ *ข้าวดี* ที่ซึ่งพระเยซูอ้างอิงถึงบางที่เป็นข่าวดีเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของ
พระองค์ นั่นคือ มันเป็นพื้นฐานสำหรับความรอด (ข้อ 12) บางทีนี่ไม่ใช่การอ้างอิงถึงข่าว
ประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้า ไม่ว่าในกรณีใด การกระทำของมารีย์ได้กลายมาเป็นส่วน
หนึ่งของเรื่องราวข่าวประเสริฐในแง่ที่ใหญ่กว่า เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์รักษาการบันทึก
ของมันไว้ในพระคัมภีร์ พระเยซูแนะนำการทำนายนี้ด้วยวลีที่พิเศษซึ่งเน้นถึงบางสิ่งที่สำคัญ
โดยเฉพาะคือ “เรากล่าวต่อท่านทั้งหลายอย่างแท้จริง” หรือ “เราบอกความจริงกับท่าน
ทั้งหลาย”

ข้อตกลงที่จะทรยศพระเยซู 26:14-16 (เปรียบเทียบ มก. 14:10-11; ลก. 22:3-6)

ที่นี่คำว่า “เวลานั้น” บางทีระบุการเชื่อมโยงทางเหตุผลเข้ากับสิ่งที่มาก่อน[1495] เป็นที่ชัดเจนว่า “ยูดาส อิสคาริ
โอท” ได้วางแผนการเหล่านี้ในวันเดียวกันที่พระเยซูทำนายถึงการถูกตรึงของพระองค์ในสองวัน นั่นคือ ในวัน
พุธ (ข้อ 1-5) ไม่มีผู้เขียนพระกิตติคุณคนไหนที่บันทึกแรงจูงใจของยูดาสสำหรับการทรยศพระเยซู แต่ยูดาอาจ
ไม่มีความพอใจต่อการว่ากล่าวของพระเยซูในตอนเย็นของวันเสาร์ก่อนนั้น (ข้อ 10-13) บางทีข้อเท็จจริงที่ว่า
พระเยซูอนุญาตการกระทำที่ฟุ่มเฟือยของมารีย์โดยปราศจากการว่ากล่าวก็โน้มน้าวเขาว่าพระเยซูไม่ใช่
พระเมสสิยาห์[1496] นี่อาจได้เป็นส่วนหนึ่งของแรงจูงใจของเขา “พวกหัวหน้าปุโรหิต” เป็นพวกผู้นำแบบ
นักบวชของอิสราเอล พวกเขาก็สามารถทำลายพระเยซูได้

“เงิน 30 เหริยง” ที่พวกเขาตกลงที่จะจ่ายให้ยูดาสเป็นจำนวนเงินที่เล็กน้อย (ในความตรงกันข้ามกับ “ราคาสูง”
ที่ซึ่งมารีย์ได้ประเมินพระเยซู ข้อ 9) และบรรลุ เศคาริยาห์ 11:12 จำนวนนั้นจัดตั้งค่าจ้างหนึ่งเดือน ถ้าเหริยงนั้น
เป็นเดนาริอัน ซึ่งดูเหมือนว่าเป็นไปได้[1497] มัทธิวไม่ได้อ้างอิงถึงสิ่งนี้ในฐานะความสำเร็จของคำเผย
พระวจนะที่นี้ แต่ท่านได้อ้างอิงในภายหลังใน 27:9-10 อย่างไรก็ตาม ท่านก็ระมัดระวังที่จะทำให้ความ
สอดคล้องทางคำพูดกับเนื้อหาของเศคาริยาห์ไกลส์ซิดที่นี้[1498] นี่เป็นราคาที่คนอิสราเอลจะต้องจ่ายแก่เพื่อน
บ้านของเขาถ้าวัวของเขาวิดทาสของเพื่อนบ้านจนถึงตายโดยบังเอิญ (อพย. 21:32) เงินจำนวนที่เล็กน้อยนี้
แสดงถึงความเคารพนับถือที่เล็กน้อยที่ซึ่งพวกหัวหน้าปุโรหิตและยูดาสมิต่อพระเยซู (เปรียบเทียบ อสย. 53:3)

“อย่างไม่สงสัยแล้ว มีการดูถูกสำหรับพระเยซูในความคิดของทั้งสภาแซนเฮดรินและยูดาสในการต่อรองราคานี้”[\[1499\]](#)

“... อย่างโศกสลดแล้ว ในการขายการบริการของเขาแก่พวกหัวหน้าปุโรหิตเพื่อจะทรยศพระเยซู ยูดาสก็กระทำในท่าทางที่เป็นสิ่งตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับ ‘การเป็นคนรับใช้’ โดยไม่รู้ พระเยซูเป็นคนรับใช้ที่ขอดเยี่ยม เพราะว่าพระองค์มอบพระองค์เองแก่ความตายเพื่อว่าคนอื่น ๆ จะได้รับชีวิต โดยความตรงกันข้าม ยูดาสมอบพระเยซูแก่ความตายเพื่อว่าเขาจะได้รับผลประโยชน์เพื่อเขาเอง...”[\[1500\]](#)

ปีศาจสุดท้ายของพระเยซู 26:17-30

ในส่วนนี้มีบทวิวนั้นถึงการเตรียมเพื่ออาหารปีศาจ การทำนายของพระเยซูถึงการถูกทรยศของพระองค์ และการจัดตั้งพิธีมหาสนิท

การเตรียมเพื่อปีศาจ 26:17-19 (เปรียบเทียบ มก. 14:12-16; ลก. 22:7-13)

26:17 วันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อคงต้องเป็นวันพฤหัสบดี ซึ่งเป็นวันที่สิบสี่ของเดือนนิसान (เปรียบเทียบ [อพย. 12:18](#)).[\[1501\]](#) ตามปกติ คนยิวกล่าวถึง “ปีศาจและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ” รวมกันว่าเป็น “เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ” หรือ “ขนมปังไร้เชื้อ”[\[1502\]](#)

“บางทีหลังจากอาหารมื้อแรกๆ และเมื่อการทานขนมปังมีเชื้อได้สิ้นสุดลง นั่นเองที่พระเยซูเริ่มต้นการเตรียมสำหรับอาหารมื้อเย็นเกี่ยวกับปีศาจ”[\[1503\]](#)

26:18-19 “เมือง” นั่นคือกรุงเยรูซาเล็ม อัครลักษณะของ “คนผู้หนึ่ง” ผู้ซึ่งพระเยซูอ้างอิงแก่พวกสาวกของพระองค์คือเปโตรและยอห์น ([ลก. 22:8](#)) ก็ไม่สำคัญพอสำหรับผู้เขียนพระกิตติคุณคนใดที่จะบันทึกไว้ เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูวางแผนมื้อปีศาจนี้อย่างละเอียด (เปรียบเทียบ 21:2-3) สำหรับพวกสาวกและคนผู้หนึ่งที่มีความรับผิดชอบสำหรับห้องนั้น “เวลา” ที่พระเยซูอ้างอิงถึงคือเวลาของปีศาจ ภายหลังพวกสาวกตระหนักว่าโดย “เวลาของเรา” นั่นพระเยซูหมายถึงเวลาแห่งการทนทุกข์ของพระองค์ เมื่อพระองค์จะทำให้ภารกิจของพระองค์คือการทนทุกข์ไปสู่

จุดสูงสุด พวกเขายอมทำตามคำสั่งของพระเยซู บางทีพระเยซูเก็บสถานที่ตั้งของปีศาจไว้เป็นความลับเพื่อว่ายูดาสไม่สามารถบอกพวกผู้นำทางศาสนาได้

คำทำนายของพระเยซูเกี่ยวกับการทรยศพระองค์ 26:20-25 (เปรียบเทียบ มก. 14:17-21; ลก. 22:14-16, 21-30; ยน. 13:21-30)

26:20-22 ปีศาจนี้คงได้เกิดขึ้นในเย็นวันพฤหัสบดี ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงปัญหาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความสอดคล้องของ ยอห์น 13:1, 27; 18:28; 19:14 และ 36 พร้อมกับการถือรักษาปีศาจที่ผู้เขียนหมวดพระกิตติคุณสัมพันธบัณฑิตนั้นในบทอธิบายของข้าพเจ้าในพระกิตติคุณยอห์น คนยิวไม่ทานมือปีศาจจนกระทั่งตะวันตกดิน บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในปาเลสไตน์ทานมันในกรุงเยรูซาเล็มหรือไม่ทานเลย [1504] ข้อเท็จจริงนี้ช่วยให้เราเข้าใจว่าผู้เดินทางจำนวนมากคงได้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น

พวกريبบี ยืนยันว่าอย่างน้อยแล้วบางส่วนของปีศาจควรถูกทานในท่านอน เนื่องจากว่าเป็นท่าที่คนอิสราเอลทาน ในอีกด้านหนึ่ง พวกทาสทานในท่านยืน [1505] เวลาหนึ่งเวลาใดระหว่างมือนั้น พระเยซูประกาศว่าหนึ่งในสาวกสิบสองคนจะ “ทรยศ” พระองค์ถึงกับมอบให้พวกศัตรูของพระองค์ ขณะที่ความสำคัญของการทำนายใหม่ซึมเข้าไป สาวกแต่ละคนที่ปรากฏตัวก็ถามพระเยซูราวกับว่าเป็นเขาเอง รูปแบบของคำถามในด้วยทริกคาดหวังคำตอบในทางลบคือ “ไม่ใช่ข้าพระองค์แน่นอน ใช่ไหมองค์พระผู้เป็นเจ้า?”

26:23 คำตอบของพระเยซูไม่ได้ระบุถึงผู้ทรยศอย่างเจาะจง การตอบของพระองค์หมายถึงว่าผู้ทรยศเป็นใครคนหนึ่งที่ได้ “เอามือจุ่มลง” ใน “ชาม” เดียวกันที่พระเยซูได้จุ่ม นั่นคือ หนึ่งในสาวกสิบสองคน ซึ่งเป็นใครคนหนึ่งที่อยู่ใกล้พระเยซู การตอบนี้เน้นถึงความเลวร้ายของการทรยศและความมีพระคุณของพระเยซู

“ภาษานี้หมายถึงว่า หนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้ทานขนมปังกับพระองค์ [พระเยซู] ได้ละเมิดสิทธิของความใจกว้างโดยการทรยศพระองค์ ในทุกวันนี้ ชาวอาหรับก็พิถีพิถันในประเด็นนี้ การทานขนมปังของบุคคลหนึ่งก็ผูกมือของคุณไว้และบังคับมิตรภาพ” [1506]

“เหตุการณ์ทั้งหมดต้องถูกตีความในฐานะความพยายามที่กรุณาในส่วนของพระเยซูที่จะทำให้ยูดาสตระหนักถึงบาปที่น่ากลัวของเขาและหันจากมันก่อนที่จะสายเกินไป”^[1507]

ถ้านี้เป็นอาหารมื้อหลัก ชามทั้งหลายต้องมีสมุนไพรและผลไม้สดที่ทุกคนคงได้ตัดด้วยขนมปังเพื่อจะทานกับเนื้อลูกแกะ

“จนถึงช่วงบ่ายๆของวันพฤหัสบดี วันที่ 14 เดือนนิसान พวกลูกแกะ (ตัวหนึ่งต่อ ‘ครอบครัว’ คือกลุ่มที่สะดวกของคนสิบหรือสิบสองคน) จะถูกนำไปยังบริเวณพระวิหารที่ที่พวกปุโรหิตได้ถวายบูชาพวกมัน พวกปุโรหิตได้เอาเลือดมาและส่งผ่านมันไปในชามตามแนวจนกระทั่งมันถูกเทที่ฐานของแท่นบูชา พวกเขาได้เผาไขมันของลูกแกะบนแท่นเผาบูชาอีกด้วย การร้องเกี่ยวกับ *ฮาลเลล* (สดด. 113—18) ก็ควบคู่ไปกับขั้นตอนเหล่านี้

“หลังจากตะวันตกดิน (นั่นคือ ตอนนี้ วันที่ 15 เดือนนิसान) ‘ครอบครัว’ จะรวมตัวกันในบ้านเพื่อจะทานลูกแกะปัสกา ซึ่งโดยเวลานี้ก็ได้ถูกย่างด้วยสมุนไพรที่ขม หัวหน้าครอบครัวเริ่มต้นมื้ออาหารนั้นด้วยการขอบพระคุณสำหรับวันเทศกาลนั้น (คิคดูช ปัสกา) และสำหรับเหล้าองุ่นซึ่งอธิษฐานเพื่อจอกแรกของสิ่งจอก เป็นที่ชัดเจนว่าอาหารเบื้องต้นเกี่ยวกับสมุนไพรที่เขียวและขมนั้นได้ติดตามมาด้วย *ฮักกาดาห์* ปัสกา ที่ซึ่งเด็กผู้ชายจะถามถึงความหมายของสิ่งทั้งหมดนี้ และหัวหน้าครอบครัวจะอธิบายถึงสัญลักษณ์ต่างๆในแง่ของการอพยพ (เปรียบเทียบ [มิชนาห์] *เปซาฮิม* 10:4-5) และการร้องเกี่ยวกับส่วนแรกของ *ฮาลเลล* (สดด. 113 หรือ สดด. 113—14) แม้ว่าลำดับที่แน่นอนก็เป็นที่ได้เถียง เป็นที่ชัดเจนว่าจอกที่สองของเหล้าองุ่นแนะนำถึงอาหารมื้อหลักซึ่งติดตามมาโดยจอกที่สามซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า ‘จอกแห่งพระพร’ ซึ่งควบคู่ไปกับคำอธิษฐานแห่งการขอบพระคุณอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นผู้เข้าร่วมก็ร้องส่วนที่เหลือของ *ฮาลเลล* (สดด. 114—18 หรือ 115—18) และบางที่ดื่มจอกเหล้าองุ่นจอกที่สี่”^[1508]

26:24

ชื่อเรียก “บุตรมนุษย์” ที่นี้รวมบทบาทผู้รับใช้แบบพระเมสสิยาห์และที่ทนทุกข์ของพระเยซูเกือบเท่าเทียมกันอย่างที่ชัดเจนจากบริบท ในทำนองเดียวกัน “วิบัติ” ของพระเยซูที่นี้แสดงถึงการรวมกันของความสงสารและการประณาม (เปรียบเทียบ 18:17) พระเยซูไม่ได้ระบุถึงคำเผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิมที่พระองค์มีในความคิด มันอาจได้เป็น [อิสยาห์ 53:7-9, ดาเนียล 9:26](#) การรวมกันของพระคัมภีร์ตอนต่างๆเช่น พระคัมภีร์ตอนเหล่านั้นที่กล่าวถึงลูกแกะปัสกา ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้วางแผนอย่างลึกลับเพื่อพระเมสสิยาห์จะตายก็ไม่ได้ทำให้ความรับผิดชอบแบบมนุษย์ของยูดาสในการทรยศพระองค์ลดน้อยลง ความตายของพระเยซูได้ส่งผลต่อความรอดสำหรับหลายคน แต่มันหมายถึงความเสียหายส่วนตัวและเป็นนิรันดร์สำหรับยูดาส

26:25

คำถามที่น่าชื่อใจคคของยูดาสซึ่งมีทริทเท่านั้นบันทึกในท่ามกลางบรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณก็เน้นถึงความเลวร้ายของการกระทำของยูดาสในการทรยศพระเยซู บางทียูดาสรู้สึกถึงความกดดันที่จะกล่าวซ้ำคำถามที่สาวกคนอื่นๆได้ถาม ถ้าไม่เขาคงเผยตัวเขาเองโดยความเจียมของเขา “รับบี” เป็นชื่อเรียกที่มีความนับถือ สาวกคนอื่นๆได้เรียกพระเยซูว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” (ข้อ 22) บางทีชื่อเรียกที่แตกต่างบ่งชี้ว่ายูดาสมองพระเยซูอย่างแตกต่างจากสาวกคนอื่นๆ [\[1509\]](#)

คำตอบของพระเยซูก็คลุมเครืออย่างเพียงพอที่จะนำไปให้สาวกคนอื่นๆที่จะสรุปว่ายูดาสไม่ผิดและนำยูดาสเองที่จะสงสัยว่าพระเยซูรู้ว่าเป็นเขาหรือไม่ “ท่านกล่าว เราไม่ได้กล่าว” ให้ความรู้สึกถึงการตอบสนองของพระเยซู ตัวบทกรีกอ่านว่า “*ซู เอพาส*” [\[1510\]](#) ฉบับแปล NIV “ใช่ มันคือท่าน” ก็รุนแรงเกินไป ภายหลังพระเยซูกล่าวคำที่คล้ายกันต่อปีลาต (ข้อ 64) แล้วยูดาสได้จากห้องนั้นไป ([ยน. 13:30](#))

[การจัดตั้งพิธีมหาสนิทของพระเยซู 26:26-30 \(เปรียบเทียบ มก. 14:22-25; ลก. 22:17-20; 1 คร. 11:23-26\)](#)

26:26

“และ” แนะนำสิ่งที่สองซึ่งมีทริทบันทึกว่าได้เกิดขึ้น ขณะที่พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์กำลังทานมื้อปัสกา สิ่งแรกคือการประกาศของพระเยซูเกี่ยวกับผู้ทรยศของพระองค์ (ข้อ 21) พระเยซู “หยิบขนมปัง” (คำกรีก *อารทอส* 4:4; 6:11; 15:2, 26) โดยเฉพาะอย่างยิ่งขนมปังไร้เชื้อ

ที่อยู่บนโต๊ะต่อหน้าพระองค์ (เปรียบเทียบ [อพย. 12:15](#); [13:3, 7](#); [ฉธบ. 16:3](#)) และจากนั้นก็
ขอบพระคุณพระเจ้า (“พระพร”) คำอธิษฐานตามธรรมเนียมที่คนยิวหลายคนใช้เมื่อ
ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับอาหารคือ “สาธุการแด่พระองค์ โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าของ
ข้าพระองค์ทั้งหลาย กษัตริย์แห่งจักรวาล ผู้นำอาหารมาจากโลก” บางทีพระเยซูกล่าวถ้อยคำ
เช่นนั้นบางถ้อยคำ จากนั้นพระองค์ “ได้หัก” ขนมปังเป็นชิ้นๆ แจกจ่ายมันท่ามกลาง “พวก
สาวก” และแนะนำให้พวกเขาที่จะ “กิน” มันด้วยถ้อยคำนี้: “นี่เป็นกายของเรา”

คำว่า “นี่เป็นกายของเรา” ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพิธีปัสกา การกระทำของพระคริสต์เกี่ยวกับการ
หักขนมปังและแจกจ่ายมันก็สำคัญ เหมือนกับขนมปัง กายของพระองค์จะแตกหักแม้ว่า
กระดูกของพระองค์ไม่แตกหัก และพวกสาวกของพระองค์จะต้องมีส่วนในพระองค์เป็น
ส่วนตัว พระเยซูเชื่อมโยงการเสด็จของพระองค์กับประวัติศาสตร์การไถ่เมื่อพระองค์
จัดตั้งพิธีนี้ระหว่างมื้อปัสกา คนอิสราเอลเชื่อมโยงการไถ่จากอียิปต์ของพวกเขากับการกิน
มื้อปัสกา เอาล่ะ พวกสาวกของพระเยซูจะต้องเชื่อมโยงการไถ่ของพวกเขากับการตายของ
พระเยซูซึ่งถูกแสดงเป็นสัญลักษณ์ในมื้อที่คล้ายกันนี้

มีการตีความที่หลากหลายเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูหมายถึงเมื่อพระองค์ตรัสว่า “นี่เป็นกาย
ของเรา” มีสี่มุมมองหลัก โรมันคาทอลิกถือว่ามันเป็นข้อความตามตัวอักษรซึ่งหมายถึงว่า
ขนมปังก็กลายเป็นกายของพระคริสต์อย่างแท้จริง และสิ่งที่บรรจุอยู่ในถ้วยก็กลายเป็น
โลหิตของพระคริสต์ตามตัวอักษร นี่เป็นจริงเมื่อตัวแทนที่ได้รับอำนาจอย่างเหมาะสมของ
คริสตจักรปฏิบัติภารกิจอย่างเหมาะสม นี่เป็นมุมมองแบบ *การเปลี่ยนสภาพ* ผู้สนับสนุน
เชื่อว่า พระเจ้าเปลี่ยนกายและโลหิตของพระคริสต์ไปสู่สสารขององค์ประกอบ มุมมองนี้
ถือว่าขนมปังและเหล้าองุ่นกลายเป็นกายและโลหิตทางกายภาพของพระคริสต์ *อย่างแท้จริง*

[\[1511\]](#)

มุมมองที่สองไม่ใช่ตามตัวอักษร มันคือมุมมองแบบ *การอยู่ร่วมของสสาร* อย่างที่ถ้อยคำบ่งชี้
นั้น ผู้สนับสนุนมุมมองนี้เห็นว่ากายและโลหิตของพระคริสต์ปรากฏ “ใน กับและภายใต้”
องค์ประกอบ ตามมุมมองแบบลูเธอรันนี้ พระคริสต์ทรงปรากฏอย่างแท้จริง แม้ว่าไม่ใช่การ
ปรากฏทางกายภาพ [\[1512\]](#)

มุมมองหลักที่สามคือมุมมองแบบ *การปรากฏฝ่ายวิญญาณ* ที่คณะเพรสไบทีเรียนและผู้ทำตาม คำสอนของกาลวินในเรื่องพิธีมหาสนิทถือ สำหรับพวกเขาการปรากฏฝ่ายวิญญาณของ พระคริสต์อยู่ในองค์ประกอบและอย่างเช่นในมุมมองก่อนหน้านี้ พระเจ้าปรนนิบัติพระองค์ แก่ผู้เข้าร่วมในวิธีที่เป็นรูปธรรมผ่านทางกรมีส่วนร่วม[1513]

“เอาล่ะ ถ้าใครก็ตามถามข้าพเจ้าว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นอย่างไร ข้าพเจ้าไม่ควรอับอาย ที่จะกล่าวยอมรับว่ามันเป็นความลับที่สูงเกินไปสำหรับไม่ว่าความคิดของ ข้าพเจ้าที่จะเข้าใจหรือถ้อยคำของข้าพเจ้าที่จะประกาศ”[1514]

มุมมองที่สี่คือมุมมองแบบ *การระลึก* ผู้สนับสนุนเชื่อว่าเมื่อพระเยซูกล่าวไว้ว่า: “นี่เป็นกายของเรา” พระองค์หมายถึง: “นี่แสดงถึงกายของเรา” ในอีกนัยหนึ่ง พวกเขาเข้าใจข้อความของ พระองค์ว่าเป็นการเปรียบเทียบอย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ 13:19-23, 36-39; [ยน. 15:1](#)) คำ เปรียบเทียบเป็นการเปรียบเทียบ ที่ซึ่งสิ่งหนึ่งถูกทำให้เป็นเหมือนสิ่งที่แตกต่างออกไปโดยการ ถูกกล่าวถึงราวกับว่ามัน *เป็น* สิ่งอื่นนั้น (เช่น “ทั้งโลกเป็นเวทิต”) ผู้สนับสนุนถือว่าองค์ประกอบ เป็นภาพหรือสัญลักษณ์ของกายและโลหิตของพระคริสต์

ในความตรงกันข้ามกับมุมมองที่มาก่อน มุมมองนี้ไม่เห็นว่าการปรากฏ *ในแง่พิเศษ* ใดๆ ในองค์ประกอบ สุลตริช ซวิงลินักปฏิรูปชาวสวิสสนับสนุนมุมมองนี้ ทุกวันนี้คริสตจักร ส่วนใหญ่จากสาขาอานาแบพติสต์ของนิกายโปรแตสแตนต์ (เช่น แบพติสต์ เมธอดิสต์ คริสตจักรอินดิเพนเดนทีไปเบิล คริสตจักรอิวเวลเจตลิกอลฟรี และอื่นๆ) ถือการตีความนี้ [1515] ข้าพเจ้าเชื่อว่ามุมมองนี้แสดงถึงการเปิดเผยเต็มที่เกี่ยวกับพิธีมหาสนิทในพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม หลายคนจากคนเหล่านี้รวมทั้งข้าพเจ้าก็เชื่ออีกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าให้พระพร แก่บุตรของพระองค์ผู้เชื่อฟังพระองค์โดยการระลึกถึงพระองค์ในพิธีมหาสนิท[1516]

คริสเตียนบางคนอ้างอิงถึงพิธีมหาสนิทว่าเป็นหนึ่งใน “พิธีศักดิ์สิทธิ์”[1517] พวกเขาหมายถึง ว่าองค์ประกอบนั้นปฏิบัติพระคุณแก่ผู้เข้าร่วมในแนวทางโดยตรงและทางกายภาพมากกว่า บรรดาผู้ที่กล่าวถึงสิ่งนี้เป็น “พิธีทางศาสนา” ซึ่งก็กักเอาว่าพวกเขาใช้คำเหล่านี้อย่าง เหมาะสม พิธีทางศาสนาหรือพิธีศักดิ์สิทธิ์เป็นพิธีที่องค์พระผู้เป็นเจ้าบัญชาให้ผู้ติดตามของ พระองค์ที่จะถือรักษา

26:27

“ถ้วย” นี้ บางทีเป็นถ้วย *ที่สาม* ที่ใช้ดื่มในมื้อปัสกานั้นคือ “ถ้วยแห่งพระพร” มันประกอบด้วย เหล้าองุ่นที่เจือจางด้วยน้ำ เหล้าองุ่นที่เจือจางนี้คือสิ่งที่คนยิวดื่มพร้อมกับอาหารของพวกเขา ตามปกติ[1518] จากนั้นพระเยซูได้ “ขอบพระคุณ” อีกครั้ง คำกรีก *ยูคาริสเทซัส* (“ให้การขอบคุณ”) เป็นคำที่มาจากรากศัพท์เดียวกันของ *ยูคาริสเท* (“การขอบคุณ”) ที่ซึ่งเราได้รับคำอังกฤษมาจากคือ “Eucharist” ซึ่งเป็นอีกชื่อหนึ่งสำหรับพิธีมหาสนิท

“... จนทุกวันนี้ ในบ้านคนยิวทุกหลัง ณ ส่วนที่เจาะจงของการบริการปัสกา คือหลังจากที่ ‘ถ้วยที่สาม’ หรือ ‘ถ้วยแห่งพระพร’ ได้ถูกดื่มนั้นประตูก็ถูกเปิดออกเพื่อจะยอมรับผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ในฐานะผู้ล่วงหน้านำมาก่อนของพระเมสสิยาห์ ในขณะที่พระคัมภีร์ตอนที่เหมาะสมต่างๆก็ถูกอ่านในเวลาเดียวกันซึ่งบอกล่วงหน้าถึงการถูกทำลายของประชาชาติทั้งหมด (สคค. 79:6; 69:25; พคค. 3:66) มันเป็นการเกิดขึ้นพร้อมกันที่โดดเด่นที่ว่าในการจัดตั้งพิธีมหาสนิทของพระองค์เองนั้น พระเยซูเจ้าก็เชื่อมโยงไม่ใช่สัญลักษณ์ของการพิพากษาแต่ของความรักขณะใกล้ตายของพระองค์ด้วย ‘ถ้วยที่สาม’ นี้”[1519]

พระเยซูสั่งให้สาวก “ทุกคน” ของพระองค์ที่จะ “ดื่มจาก” ถ้วยนั้น พวกเขาจะต้องนำสิ่งที่โลหิตของพระองค์แสดงถึงมาใช้ส่วนตัว อย่างที่พวกเขาจะต้องนำสิ่งที่กายของพระองค์แสดงถึงมาใช้ส่วนตัว ด้วยกันนั้น องค์ประกอบเหล่านี้แสดงถึง *พระเยซูเอง*

“... พระองค์ [พระเยซู] กำหนดถ้วยอย่างแยกออกจากขนมปังเพื่อที่จะสอนเราว่าพระองค์พอใจเครื่องดื่มไม่น้อยกว่าอาหาร”[1520]

สาวกสิบเอ็ดคนเรียนรู้ที่จะชื่นชมความสำคัญที่ใหญ่กว่าของสิ่งเหล่านี้หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 1 คร. 11:23-28)

26:28

พระเยซูเปิดเผยว่าการตายที่เสียสละซึ่งพระองค์กำลังจะตายนั้นจะยืนยัน (ทำให้ใช้ได้) “พันธสัญญา” (คำกรีก *คิอาเชเค่*) กับผู้คนของพระองค์) ในทำนองเดียวกัน การตายที่เสียสละของสัตว์ได้ทำให้พันธสัญญาแบบอับราฮัมและแบบ โมเสสที่ทำกับอับราฮัมและ โมเสสนั้น

ใช้ได้ (ปฐก. 15:9-10; อพย. 24:8) ในกรณีทั้งหมด โลกิตแสดงถึงชีวิตของเครื่องบูชาแทน (เปรียบเทียบ [ลนต. 17:11](#)) เฮอร์มีย์ได้ทำนายว่าพระเจ้าจะทำพันธสัญญาใหม่กับประชากรของพระองค์ในอนาคต ([ยรม. 31:31-34](#); [32:37-40](#); เปรียบเทียบ [อพย. 24:8](#); [ลก. 22:20](#)) เมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์ โลกิตของพระองค์ได้ทำให้พันธสัญญานั้นใช้ได้ มีอาหารห้องชั้นบนนี้ได้ทำให้ระลึกถึงการทำให้พันธสัญญานั้นใช้ได้ พระเมสสิยาห์ได้ทำให้ประชากรของพระองค์รอดจากบาปของพวกเขาโดยการตายที่เสียสละของพระองค์ (เปรียบเทียบ 1:21) ความสัมพันธ์ที่เป็นผลลัพธ์ระหว่างพระเจ้าและประชากรของพระองค์คือความสัมพันธ์แบบพันธสัญญา

“จากนั้นดูเหมือนว่า พระเยซูเข้าใจว่าพันธสัญญาที่พระองค์กำลังแนะนำเป็นความสำเร็จของคำเผยพระวจนะของเฮอร์มีย์และสัญลักษณ์แทนล่วงหน้าก่อนของพันธสัญญาที่ซิงาย [เปรียบเทียบ [อพย. 24:8](#)] ดังนั้นการเสียสละของพระองค์ก็ถูกบอกล่วงหน้าไว้ทั้งในประวัติศาสตร์การไถ่และในคำแห่งการเผยพระวจนะ การอพยพกลายเป็น ‘แบบ’ ของการช่วยกู้ใหม่และใหญ่ขึ้นและอย่างที่ประชากรของพระเจ้าในภาคพันธสัญญาเดิมได้ฉลองการหลีกเลี่ยงหนีจากอียิปต์ของพวกเขาในปีสกาแรกอย่างคาดหวังไว้ซึ่งคาดหวังถึงการมาถึงของพวกเขาในแผ่นดินแห่งพระสัญญา ดังนั้นประชากรของพระเจ้าที่นี้ก็ฉลองการช่วยกู้จากบาปและความเป็นทาสของพวกเขาอย่างคาดหวังไว้ ซึ่งคาดหวังถึงแผ่นดินของพระเจ้าที่กำลังมา. . .”[1521]

คำอุปมากรีกที่แปลว่า “เพื่อเห็นแก่” หรือ “สำหรับ” คือ *เพอริ* มาระโกใช้คำอุปมาที่ *สุเพ* ซึ่งแปลว่า “เพื่อเห็นแก่” หรือ “สำหรับ” อีกด้วย ([มก. 14:24](#)) คำกรีกทั้งสองคำบ่งบอกถึงตัวแทน แม้ว่าพลังของ *เพอริ* นั้นอยู่ที่ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้ตายเพื่อเรามากกว่า พลังของ *สุเพ* ก็คือว่าพระองค์ได้ตายทั้งเพื่อเราและในที่สุดของเรา[1522] “คนจำนวนมาก” ที่พระคริสต์ได้ตายเพื่อ นั้นรวมถึงทุกคน (เปรียบเทียบ 20:28; [อสย. 53:11-12](#)) เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูใช้ “คนจำนวนมาก” ในแง่ภาษาฮีบรูเพื่อจะเปรียบเทียบกับการเสียสละที่เพียงพอทั้งหมดอันเดียวของพระองค์ (เปรียบเทียบ [รม. 5:15-19](#); [ฮบ. 9:26-28](#); [10:10](#), [12](#), [14](#)).[1523] การตายของพระเยซูจัดเตรียมพื้นฐานสำหรับพระเจ้าที่จะยกโทษแก่คนบาป วลี “เพื่อยกบาปโทษ” ก็ย้อนกลับไปยัง [เยเรมีย์ 31:34](#) ที่การยกบาปโทษเป็นหนึ่งในพระพรของพันธสัญญาใหม่ มีการคาดพิงมากมายถึงผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ในข้อนี้ (เปรียบเทียบ [อสย. 42:6](#); [49:8](#); [52:13—53:12](#))

เยเรมีย์ได้ทำนายว่าพระเจ้าจะทำพันธสัญญาใหม่ “กับเชื้อสายของอิสราเอลและเชื้อสายของยูดาห์” (ยรม. 31:31) นี่เป็นการอ้างอิงถึงชนชาติอิสราเอล ดังนั้นพันธสัญญาใหม่จะเป็นพันธสัญญากับอิสราเอลอย่างเจาะจง (แต่ไม่เฉพาะ) เยเรมีย์และเอเสเคียลได้ทำนายว่าพระพรมากมายจะมายังอิสราเอลภายใต้พันธสัญญาใหม่ คนยิวจะประสบกับการมีชีวิตใหม่ (ยรม. 31:33) การยกบาปโทษ (ยรม. 31:34) และพระพรฝ่ายวิญญาณอื่นๆ (ยรม. 31:33-34; 32:38-40) และการรวมตัวกันใหม่ของชนชาติ (ยรม. 32:37) เยเรมีย์ได้ทำนายอีกว่าพันธสัญญานี้จะอยู่ตลอดไป (ยรม. 32:40) และที่ว่าอิสราเอลจะชื่นชมความปลอดภัยและความมั่งคั่งในแผ่นดินแห่งพระสัญญา (ยรม. 32:37; อสค. 34:25-31) เอเสเคียลได้เพิ่มว่าพระเจ้าจะอยู่กับอิสราเอลในสถานนมัสการของพระองค์เป็นนิรันดร์ (อสค. 37:26-28)

แม้ว่าพระเยซูได้ทำให้พันธสัญญาใหม่ใช้ได้เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ที่บนกางเขน พระพรต่างๆที่จะมายังอิสราเอลก็ไม่ได้เริ่มต้นในเวลานั้น พระพรเหล่านั้นจะเริ่มต้นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาและสถาปนาแผ่นดินของพระองค์บนโลกนี้ อย่างไรก็ตาม คริสตจักรก็เข้าไปสู่พระพรบางอย่างของพันธสัญญาใหม่ในตอนนั้น [1524] อัครทูตเปาโลเขียนเกี่ยวกับคริสเตียนที่รับใช้ภายใต้พันธสัญญาใหม่ (2 คร. 3:1—6:10; กท. 4:21-31; เปรียบเทียบ 1 คร. 11:25) ผู้เขียนจดหมายฝากฮีบรูกล่าวต่อคริสเตียนเกี่ยวกับการชื่นชมผลประโยชน์ต่างๆของพันธสัญญาใหม่ในปัจจุบันอีกด้วย (ฮบ. 7:1—10:18)

พันธสัญญาใหม่ก็คล้ายกับ “ความประสงค์สุดท้าย” เมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์ การจัดเตรียมต่างๆเกี่ยวกับความประสงค์ของพระองค์ก็บังเกิดผล ทุกคนเริ่มที่จะได้รับผลประโยชน์จากความตายของพระองค์ทันที ยกตัวอย่างเช่น การยกบาปโทษและการครอบครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กลายเป็นมรดกของทุกคนที่วางใจในพระองค์ คือคนยิวและคนต่างชาติเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม การจัดเตรียมเหล่านั้นของความประสงค์ของพระเยซูที่เกี่ยวข้องกับอิสราเอลในฐานะจุดจ่อที่เจาะจงของพระองค์เกี่ยวกับพระพรนั้นจะไม่เกิดขึ้นจนกว่าชนชาตินั้นหันกลับไปหาพระองค์ด้วยการกลับใจ ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ดังนั้น คริสตจักรมีส่วนในผลประโยชน์ต่างๆของพันธสัญญาใหม่ แม้ว่าพระเจ้าได้ทำมันกับอิสราเอลอย่างเจาะจง

“ความสัมพันธ์ของคริสตจักรกับพันธสัญญาใหม่ก็คล้ายกันในบางด้านกับการเชื่อมโยงของมันกับพระสัญญาเกี่ยวกับแผ่นดินของอิสราเอล คริสตจักร

ถูกตั้งขึ้น ได้รับพรและได้รับการนำโดยบุคคลเดียวกันผู้จะนำแผ่นดินเกี่ยวกับ
คนยิวตามที่เป็จริงมา คริสตจักรจะปกครองกับพระคริสต์ระหว่างยุคพันปี
อีกด้วย ในลักษณะที่คล้ายกัน คริสตจักรมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ต่างๆของ
พันธสัญญาใหม่ ดังนั้น ในการจัดตั้งพันธสัญญาใหม่ พระคริสต์ทำการ
จัดเตรียมต่างๆสำหรับพันธสัญญานี้ที่จะรวมถึงแผนการปัจจุบันของ
คริสตจักรเช่นเดียวกับยุคในอนาคตของอิสราเอล”[1525]

ผู้ไม่เชื่อยุคพันปีและผู้เชื่อแบบก่อนยุคพันปีถือความสัมพันธ์ของคริสตจักรกับพันธสัญญาใหม่
แตกต่างกันออกไป พวกเขาเชื่อว่าคริสตจักรแทนที่อิสราเอลในแผนการของพระเจ้า[1526] วิธี
เดียวที่พวกเขาสามารถอธิบายถึงการที่คริสตจักรบรรลุพระสัญญาทั้งหมดในเยเรมีย์และ
เอเสเคียลอย่างไร นั่นคือที่จะถือสิ่งเหล่านั้นอย่างไม่เป็นตามตัวอักษร กระนั้น อัครทูตเปาโล
เปิดเผยว่าพระเจ้าไม่ได้เสร็จสิ้นกับ “อิสราเอล” อิสราเอลมีอนาคตในแผนการของพระเจ้า (รม.
11:26) มันมีประโยชน์มากที่จะจำจดไว้ว่าการอ้างอิงทุกอย่างเกี่ยวกับอิสราเอลในภาค
พันธสัญญาใหม่สามารถและก็อ้างอิงถึงเชื้อสายทางกายภาพของยาโคบได้

ผู้เชื่อแบบก่อนยุคพันปีบางคนเชื่อว่าคริสตจักรไม่มีความสัมพันธ์กับพันธสัญญาใหม่ที่
เยเรมีย์และเอเสเคียลได้เผยพระวจนะ[1527] พวกเขาเห็นพันธสัญญาใหม่สองอย่าง อย่างหนึ่ง
กับอิสราเอลที่พระเยซูจะทำให้ใช้ได้เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา และอย่างหนึ่งกับคริสตจักรที่
พระองค์ได้ทำให้ใช้ได้เมื่อพระองค์ได้สิ้นพระชนม์ ผู้เชื่อแบบก่อนยุคพันปีส่วนใหญ่รวมทั้ง
ข้าพเจ้าเองปฏิเสธมุมมองนี้เพราะว่าทุกสิ่งที่ถูกกล่าวเกี่ยวกับพันธสัญญาใหม่สามารถถูก
อธิบายได้อย่างเพียงพอด้วยพันธสัญญาใหม่เดี่ยวนั้น

26:29

อย่างที่ปีศาจแรกได้ตั้งตาคอยการช่วยกู้และการตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินแห่งพระสัญญา ดังนั้น
พิธีมหาสนิทได้ตั้งตาคอยการช่วยกู้และการตั้งถิ่นฐานในอาณาจักรแห่งพระสัญญา พวกเขา
จะต้องถือรักษาพิธีมหาสนิทจนกระทั่งพระองค์เสด็จกลับมาเท่านั้น (1 คร. 11:26) จากนั้นเรา
จะชื่นชมงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์พร้อมกับพระผู้ช่วยให้รอดและกษัตริย์ของเรา (อสย.
25:6; เปรียบเทียบ มธ. 8:11) บางทีพระเยซูกล่าวคำเหล่านี้หลังจากการดื่มถ้วยที่สามของพิธี
ปีศาจ

“ด้วยทั้งสี่ได้ถูกตั้งใจที่จะสอดคล้องกันกับพระสัญญาสี่อย่างแห่ง [อพยพ 6:6-7](#) ด้วยที่สาม ที่เป็น ‘ด้วยแห่งพระพร’ ซึ่งถูกใช้โดยพระเยซูในถ้อยคำแห่งการจัดตั้งนั้นก็เกี่ยวข้องกับการไถ่ ([อพย. 6:6](#)) แต่ด้วยที่สี่สอดคล้องกันกับพระสัญญานี้ ‘เราจะรับพวกเจ้าเป็นประชากรของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า’ ([อพย. 6:7](#); ...) ดังนั้น ในเวลาเดียวกันนั้นพระเยซูกำลังให้คำปฏิญาณว่าพระองค์จะดื่ม ‘ด้วยที่ขม’ ถ่วงหน้าพระองค์ทันทีและปฏิญาณว่าจะไม่ดื่มด้วยแห่งความบริบูรณ์ คือด้วยที่สัญญาถึงการทรงสถิตของพระเจ้าจนกว่าแผ่นดินและความเต็มที่มีของมันทั้งหมดได้เริ่มต้น จากนั้นพระองค์จะดื่มด้วยนี้กับประชากรของพระองค์”[\[1528\]](#)

โดยการอ้างอิงถึงการดื่มเหล้าองุ่น (“ผลของต้นองุ่น”) “ใหม่” (คำกรีก *καινόν* นั่นคือ ใหม่ ในทางที่แตกต่างทางคุณภาพ) พระเยซูหมายถึงว่าพระองค์และพวกสาวกได้คาดหวังถึงการทนทุกข์และความตาย แต่ในอนาคตพวกเขาจะประสบกับความยินดีแห่งงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์และ “แผ่นดินของพระเจ้า”[\[1529\]](#)

ข้อนี้แสดงให้เห็นว่าความตายของพระเยซูก็ใกล้อย่างมาก[\[1530\]](#) มันเปิดเผยอีกว่าพระเจ้ามีแผนการเกี่ยวกับสิ่งสุดท้ายที่เฉพาะ[\[1531\]](#) พระเยซูต้องการให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะทำงานเพื่อพระองค์ในยุคปัจจุบัน คาดหวังอย่างชื่นชมยินดีถึงการรวมกันกับพระองค์ในแผ่นดินของพระเจ้า[\[1532\]](#)

26:30

อย่างไม่สงสัยแล้ว สิ่งที่พระเยซูและพวกสาวกร้องเป็นส่วนสุดท้ายของ *ฮาลเลล* (สดด. 114—118 หรือ 115—118; เปรียบเทียบ [มก. 14:26](#); [ลก. 22:39](#); [ยน. 18:1](#)) โดยธรรมเนียมแล้ว คนยิวร้องเพลงนี้อย่างตอบโต้กัน: ด้วยผู้นำในกรณีนี้คือพระเยซูที่ร้องบรรทัดแรก และผู้เข้าร่วมคนอื่นๆ ที่ตอบสนองด้วย “ฮาลเลลูยา!” สิ่งที่พระเยซูร้องก็รวมถึงการอุทิศตนที่จะถือรักษาคำปฏิญาณของพระองค์ ([สดด. 116:12-13](#)) อีกส่วนหนึ่งของ *ฮาลเลล* อ้างอิงถึงการปรากฏของพระเมสสิยาห์ ([สดด. 118:25-26](#)) “เพลงสรรเสริญ” ที่นี้อาจได้เป็นสดุดี 136 อีกด้วยซึ่งนักวิชาการบางคนอ้างว่าเป็นสดุดีฮาลเลลที่ยิ่งใหญ่เดียว[\[1533\]](#) มันสามารถเป็นการเสริมสร้างที่จะอ่านสดุดีเหล่านี้ในขณะที่คิดถึงพระเยซูที่ร้องสดุดีเหล่านั้นในห้องชั้นบนกับพวกสาวกของพระองค์

“ในความเร่งด่วนของช่วงเวลานั้น พวกเขาไม่สามารถเริ่มต้นที่จะตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งที่พระเยซูกล่าวและทำ พวกเขาจะทำสิ่งนี้เป็นครั้งแรกหลังจากการเป็นขึ้นจากตาย แต่ ณ เวลาที่ผู้อ่านของมัทธิวอ่านเรื่องราวนี้ พิธีมหาสนิทก็ยาวนานเนื่องจากมันกลายเป็นส่วนประกอบที่ไม่ผันแปร ดังนั้นพวกเขาก็อ่านเรื่องราวด้วยความเข้าใจมากขึ้น”^[1534]

การทำนายของพระเยซูเกี่ยวกับการละทิ้งและการปฏิเสธของพวกสาวก 26:31-35 (เปรียบเทียบ มก. 14:27-31; ลก. 22:31-38; ยน. 13:31-38)

เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูให้คำทำนายนี้ก่อนที่พระองค์และพวกสาวกของพระองค์จากห้องชั้นบนไป (เปรียบเทียบ ลก. 21:31-38; ยน. 13:36-38) บางทีมัทธิวและมาระโกใส่มันไว้ในจุดที่พวกท่านได้ใส่ในพระกิตติคุณของพวกท่านเพื่อจะเน้นถึงความร้ายแรงของการละทิ้งของพวกสาวกและการปฏิเสธของเปโตร ^[1535] มัทธิวนำเสนอว่าพระเยซูรู้ถึงสิ่งที่อยู่ข้างหน้าพระองค์อย่างแท้จริง พระองค์ไม่ใช่เหยื่อของจุดจบ แต่พระองค์เข้าหาความตายของพระองค์อย่างจงใจในฐานะเครื่องบูชาที่เต็มใจ และเตรียมพวกสาวกของพระองค์อย่างรอบคอบเพื่อความชอกช้ำของเหตุการณ์นั้น

26:31 “เวลานั้น” (คำกรีก *τοτε*) ที่นี้แสดงถึงการเชื่อมโยงทางเหตุผลมากกว่าแบบชั่วคราวกับสิ่งที่มาก่อน พระเยซูเน้นว่าพวกสาวกจะละทิ้งพระองค์ในไม่ช้าใน “คืน” นั้น พวกเขาจะพบว่าพระองค์เป็นแหล่งของการสะดุด (คำกรีก *σκάνδαλον* เปรียบเทียบ 11:6) การถูกจับกุมของพระเยซูจะทำให้พวกเขาสะดุดและพวกเขาจะหยุดติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อเพียงชั่วคราว พวกเขายังไม่เข้าใจว่าพระเมสสิยาห์จะต้องตาย โดยการอ้างอิง เศคาริยาห์ 13:7 อย่างอิสระ พระเยซูก็บอกพวกเขาอีกครั้งว่าพระองค์จะตาย และที่ว่าการกระจัดกระจายจากพระองค์ไปของพวกเขาก็เป็นบางสิ่งภายในแผนการสิทธิ์ขาดของพระเจ้า นี่ไม่ได้แก้ตัวถึงความล้มเหลวของพวกเขา แต่มันเตรียมพวกเขาสำหรับมันและช่วยให้พวกเขากลับคืนมาหลังจากมัน

ใน เศคาริยาห์ 13:1-6 ผู้เผยพระวจนะนี้กล่าวถึงวันหนึ่งเมื่อ “ผู้เลี้ยง” จะถูกฆ่าและผู้ติดตามของท่านจะกระจัดกระจายไป “แกะ” ในคำเผยพระวจนะนั้นคือคนยิว ซึ่งหลายคนจากพวกเขาจะจากพระเยซูไป แต่หนึ่งในสามของพวกเขาคงอยู่ พวกสาวกจัดตั้งแกนหลักของส่วนที่เหลือนี้ที่เศคาริยาห์ได้ทำนายว่าพระเจ้าจะอวยพรในอนาคต (ศคย. 13:7-9)

26:32 พระเยซูทำให้พวกเขาแน่ใจว่าพระองค์จะพบพวกเขาในแคว้นกาลิลีหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ อย่างไรก็ตามการประกาศถึงการละทิ้งพระองค์ของพวกเขาทำให้นพระสัญญานี้ได้ทำให้พวกเขาแน่ใจว่าพระองค์จะไม่ละทิ้งพวกเขา พระเยซูจะไป “ยังแคว้นกาลิลี” ก่อนพวกเขา ที่ที่พระองค์จะรอคอยพวกเขาเมื่อพวกเขามาถึง (เปรียบเทียบ ยน. 21)

26:33-35 เปโตรพร้อมที่จะประสบกับการตายเพื่อความเชื่อกับพระเยซู แต่ท่านไม่ได้เตรียมตัวสำหรับการเสียสละตนเองที่สมักรใจของพระเยซู โดยไม่คำนึงถึงการอ้างของเปโตร พระเยซูอธิบายว่าการละทิ้งของท่านจะเกิดขึ้นในไม่กี่ชั่วโมง การชันของไก่ส่งสัญญาณถึงตอนเช้า เปโตรปฏิเสธที่จะยอมรับความเป็นไปได้ที่ว่าท่านจะปฏิเสธพระเยซู ภาษาที่ท่านใช้ ซึ่งเป็นรูปของคำกริยาที่หายากของคำกรีกซึ่งแสดงถึงความเป็นไปได้มากกว่าความจริงคือ *เด* (“ถ้าข้าพเจ้าต้อง”) อาจบ่งบอกว่าท่านไม่คิดอย่างแท้จริงว่าพระเยซูจะตาย[1536]

การอธิษฐานของพระเยซูต่อพระบิดาของพระองค์ในสวนเกทเซmani 26:36-46 (เปรียบเทียบ มก. 14:32-42; ลก. 22:40-46)

ส่วนนี้บรรยายถึงความสำคัญของการเผชิญหน้ากับการทดลองด้วยการเฝ้าดูและการอธิษฐาน สิ่งที่สำคัญกว่าคือมันเปิดเผยถึงท่าทีของพระเยซูต่อสิ่งที่พระองค์กำลังจะทำ จนกระทั่งบัดนี้ ดูเหมือนว่าพระเยซูได้คาดหวังถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์ด้วยการควบคุมที่สงบและความกล้าหาญที่ยิ่งใหญ่ ที่นี้ดูเหมือนว่าพระองค์อยู่ภายใต้ความกดดันทางอารมณ์ที่ลึก ท่าทีเหล่านี้สอดคล้องกับการที่พระองค์เป็นทั้งพระบุตรของพระเจ้าและผู้รับใช้ที่ได้เสด็จมาเพื่อจะให้ชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก (1:21; 20:28) ผู้ตายเพื่อความเชื่อสามารถเผชิญความตายอย่างกล้าหาญได้ แต่การเสียสละตนเองที่สมักรใจก็เรียกร้องความเข้มแข็งที่ใหญ่กว่ายิ่งกว่านั้น พระเยซูรู้ว่าพระเจ้าจะทอดทิ้งพระองค์เมื่อพระองค์คืนพระชนม์ เพราะว่าพระองค์จะแบกรับการลงโทษเพื่อ (พระพิโรธของพระเจ้าต่อ) บาปของมนุษย์ อย่างไรก็ตามการคืนพระชนม์ของพระเยซูนั้นพิเศษ ความทุกข์ทรมานของพระองค์ก็เช่นกันเมื่อพระองค์ได้คาดหวังมัน

26:36-37 จากการที่ได้จากห้องชั้นบนซึ่งธรรมเนียมบอกว่าได้ตั้งอยู่บนส่วนทางใต้ของภูเขาซิโยนที่อยู่ทางตะวันตกของเมืองของดาวิด (กรุงเยรูซาเล็มเก่า) พระเยซูก็พาพวกเขาของพระองค์ไปทางตะวันออกที่อยู่นอกกรุงเยรูซาเล็มและข้ามห้วยจิดโลนไปยังพื้นที่ลาดเอียงทางตะวันตกของภูเขามะกอกเทศ[1537]

“ถนนสายต่างๆแทบจะไม่สามารถถูกกล่าวหาว่าถูกทิ้งร้าง เพราะที่บ้านหลายหลังได้ส่องแสงตะเกียงเทศกาล และหลายคนยังคงได้รวมตัวกัน และทุกที่ก็เป็นการกุ๊กกึ่งของการเตรียมเพื่อการไปยังพระวิหาร ซึ่งประตูทั้งหลายก็เปิดออกในตอนเที่ยงคืน”[1538]

คำว่า “เกทเสมณี” หมายถึง “ที่สกัดน้ำมัน” ที่สกัดน้ำมันมะกอกนี้อยู่ในสวนมะกอกที่ที่พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ได้ไปมาก่อน (ยน. 18:1-2) เปโตรและพวกสาวกเพิ่งได้อวดถึงความเข้มแข็งของพวกเขาส่วนพระเยซูบอกพวกเขาว่าพวกเขาอ่อนแอ (ข้อ 31-35) ในความตรงกันข้าม พระเยซูรู้สึกถึงความอ่อนแอของพระองค์เองและดังนั้นที่วางแผนที่จะได้รับกำลังจากพระบิดาของพระองค์[1539] ส่วนนี้ของตัวบทก็เต็มไปด้วยการเปรียบเทียบที่เกี่ยวข้องกับความเข้มแข็งและความอ่อนแอ (เปรียบเทียบ 2 คร. 12:9-10)

พระเยซูละสาวกส่วนใหญ่ไว้ในส่วนหนึ่งของสวนมะกอกเทศ และพาเปโตร ยากอบและยอห์นไปยังอีกบริเวณหนึ่งกับพระองค์ (เปรียบเทียบ 17:1; มก. 5:37; ลก. 8:51) ที่นั่นพระองค์เริ่มต้นที่จะปล่อยอารมณ์บางอย่างของพระองค์ที่พระองค์ได้เก็บไว้จนเดี๋ยวนี้ พระองค์ได้โศกเศร้าหรือเสียใจ (คำกรีก *ลูเพสชา*) และทุกข์ใจหรือเป็นทุกข์ (คำกรีก *อัคเอ โมนน*) คำกรีกที่สองบ่งบอกถึง “การหลบหลีกที่ไม่สงบ ที่ว่าวนจากความทุกข์บางอย่างหรือความคิดเกี่ยวกับความทุกข์ซึ่งไม่สามารถหลบหนีได้”[1540]

“ไม่มีมนุษย์คนใดในเนื้อหนังที่เป็นบาปและต้องตายของเขาสามารถเข้าใจถึงความขัดแย้งภายในใจที่บริสุทธิ์ของพระเยซูผู้ไม่เคยประสบกับเงาที่เล็กน้อยที่สุดของบาปและไม่เคยรู้จักสิ่งกีดขวางใดๆระหว่างพระองค์เองและพระบิดา”[1541]

26:38

“ใจ” ที่นี่ (คำกรีก *ซูเค*) แสดงถึงทั้งตัวบุคคล พระเยซูหมายถึงว่าพระองค์รู้สึกความโศกเศร้าที่เสียใจและเจ็บปวด (ความทรمانที่กระทบจิตใจ ความตั้งใจ อารมณ์และร่างกายของพระองค์) อย่างลึกจนพระองค์รู้สึกว่ามันเกือบจะได้นำพระองค์ (“จนถึงจุดแห่งความตาย”) [1542] พระองค์ไม่ได้หมายถึงว่าพระองค์โศกเศร้าจนพระองค์ปรารถนาจะตาย ถ้อยคำของพระเยซูทำให้ระลึกถึงท่อนที่กล่าวซ้ำของ สดค. 42:5, 11 และ 43:5 ซึ่งบางทีพระองค์ได้มีใน

ความคิด พระองค์แบ่งปันความรู้สึกเหล่านี้กับสาวกสามคนที่ถูกเลือกเพื่อจะหนุนใจให้พวกเขาที่จะ “เฝ้าระวัง” และ “อธิษฐาน” กับพระองค์

26:39

ท่าทางที่หมอบราบของพระเยซู (“ซบพระพักตร์ลง”) สะท้อนถึงความทุกข์ทรมานที่หนักหนาที่พระองค์รู้สึก พระองค์กล่าวต่อพระเจ้าว่า “พระบิดาของข้าพระองค์” (เปรียบเทียบ 6:9) ชื่อเรียกนี้เน้นถึงความใกล้ชิดที่พระเยซูรู้สึกกับพระเจ้า (เปรียบเทียบ [มก. 14:36](#)) ตามหมวดพระกิตติคุณ นี่เป็นครั้งเดียวที่พระเยซูกล่าวต่อพระเจ้าในแนวทางนี้ เมื่อพิจารณาถึงความจำกัดต่างๆ ที่การบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระองค์เกี่ยวข้องกับ พระเยซูอาจไม่ได้รู้ว่ามียุทธวิธีหนึ่งที่จะจัดเตรียมการไถ่ที่มีขึ้นหรือไม่ (เปรียบเทียบ 24:36) แม้ว่านี่ดูเหมือนเป็นไปได้

“ที่นี่เราอยู่ในมุมมองเต็มที่ของความรักกลับที่ลึกที่สุดของความเชื่อของเราคือสองธรรมชาติในบุคคลเดียว ทั้งสองธรรมชาติก็กล่าวที่นี่ และ ‘ถ้าเป็นไปได้’ ของมัทธิวและมาระโกก็คือ ‘ถ้าพระองค์พอพระทัย’ ในลูกา[1543]

ในแง่หนึ่ง พระเจ้าสามารถทำสิ่งใดก็ได้ แต่ในอีกแง่หนึ่ง พระองค์ก็ผูกพระองค์เข้ากับแนวทางบางอย่างของการกระทำเนื่องจากจุดประสงค์ต่างๆ ของพระองค์เอง พระเยซูขอการปลดปล่อย (“ขอให้...เลื่อนพันไป”) “ถ้าเป็นไปได้” จากการทำที่ต้องเผชิญกับการเทออกของพระพิโรธของพระเจ้า (“ด้วยนี้”) สำหรับบาปของมนุษย์ที่บนกางเขน (เปรียบเทียบ 4:1-11; 16:21-23).[1544] อย่างไรก็ตาม พระองค์ต้องการบางสิ่งมากกว่านั้น เหนือสิ่งอื่นใด พระองค์ต้องการให้ “พระทัย” ของพระบิดาของพระองค์ที่จะเกิดขึ้น พระองค์จำนนต่อการทนทุกข์และความตาย ถ้านี่เป็นวิธีเดียวที่จะจัดเตรียมความรอด แต่พระองค์ขอร้องการแก้ไขอีกทางหนึ่ง “ถ้าเป็นไปได้” “ด้วย” เป็นการเปรียบเทียบของภาคพันธสัญญาเดิมถึงการทนทุกข์และความตายภายใต้พระพิโรธของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 27; 20:22-23; [สดด. 11:6](#); [75:7-8](#); [อสย. 51:17, 22](#); [ยรม. 25:15-16, 27-29](#); และข้ออื่นๆ).[1545]

นี่เป็นการอธิษฐานต้นแบบที่ยอดเยี่ยมเมื่อเราไม่รู้น้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างเจาะจง เราสามารถขอความพึงใจของเรา อย่างที่พระเยซูได้ทำ แต่เราควรจำนนความพึงใจของเราต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าอีกด้วย ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม (เปรียบเทียบ 6:10) การที่พระเจ้าจะลบล้างความต้องการของเราที่ไม่ได้ทำให้การอธิษฐานไร้ความหมาย เพราะว่าบางครั้งความพึงใจ

ของเราจะอยู่ภายในน้ำพระทัยของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระองค์อาจไม่ให้สิ่งที่เราต้องการ โดยปราศจากการที่เราขอมัน ดังนั้นเราจึงต้องขอเพื่อจะได้รับ (เปรียบเทียบ [ยก. 4:2](#)) ถ้าความพึงใจของเราอยู่นอกน้ำพระทัยของพระเจ้า การที่พระองค์ปฏิเสธการขอร้องของเราจะเป็นคำตอบเชิงบวกต่อการอธิษฐานของเรา ถ้าเราต้องการน้ำพระทัยของพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด

26:40-41

พระเยซูกลับไปยังสาวกวงในก็พบว่าพวกเขา “นอนหลับ” พระองค์ปลุกพวกเขาและกล่าวคำถามของพระองค์ต่อเปโตรในฐานะตัวแทนของพวกเขา คำถามของพระองค์มี “ท่าน” ที่เป็นพหูพจน์ในตำบลทริก “หนึ่งชั่วโมง” อาจเป็นจำนวนเต็ม แต่อย่างไม่สงสัยแล้ว มันเป็นการประมาณ พระเยซูกระตุ้นให้พวกเขาที่จะตื่นตัวฝ่ายวิญญาณอยู่ (เปรียบเทียบ 24:32-44) และที่จะ “อธิษฐาน” ขอกำลังเพื่อจะต่อต้าน “การทดลอง” ที่พระองค์ได้บอกพวกเขาว่ากำลังมา (ข้อ 31-35) แม้ว่าพระเยซูได้บอกพวกเขาว่าพวกเขาจะปฏิเสธพระองค์ ความล้มเหลวของพวกเขาอาจจะใหญ่กว่า ดังนั้นการอธิษฐานขอพระคุณที่ล้ำจนของพระเจ้าในการทดลองก็จำเป็น

หนึ่งในหลักฐานเกี่ยวกับความยิ่งใหญ่และความสงสารของพระเยซูก็คือว่าแม้กระทั่งต่อหน้ากางเขน พระองค์ยังคิดถึงพวกสาวกของพระองค์ในการทดลองที่เล็กกว่าของพวกเขาและห่วงใยพวกเขา

ความตรงกันข้ามระหว่าง “เนื้อหนัง” และ “วิญญาณ” ก็ไม่ใช่ระหว่างธรรมชาติของมนุษย์ที่เป็นบาปและพระวิญญาณบริสุทธิ์ (อย่างเช่นใน [กท. 5:17](#)) แต่ระหว่างความเข้มแข็งที่ตั้งใจของมนุษย์และความอ่อนแอทางกายภาพของเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 35) บ่อยครั้งเราต้องการที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องแต่ก็พบว่าเราต้องการการช่วยเหลือที่เหนือธรรมชาติเพื่อจะบรรลุถึงนั้น (เปรียบเทียบ [รม. 7:15-25](#))

26:42-44

การกล่าวซ้ำของพระเยซูถึงการขอร้องของพระองค์บรรยายถึงความพากเพียรในการอธิษฐาน ไม่ใช่การกล่าวซ้ำที่ไร้ประโยชน์ ความพากเพียรแสดงถึงความเข้มข้นที่เรารู้สึกถึงความจำเป็นที่จะให้การขอร้องเราได้รับการตอบสนอง และมันแสดงถึงความเชื่อของเราในความสามารถของพระเจ้าที่จะตอบสนองต่อความจำเป็นของเรา การกล่าวซ้ำที่ไร้ประโยชน์ขึ้นอยู่กับกล่าวซ้ำที่เรียบง่ายของถ้อยคำที่ทักท้วงเอาไว้จะทำให้พระเจ้าอ่อนล้า เพื่อว่าพระองค์จะให้สิ่งที่เราต้องการ

อีกครั้งหนึ่งพระเยซูอธิบายถึงความสำคัญของการจำนนต่อน้ำพระทัยของพระบิดาสำหรับพวกสาวกของพระองค์ พระองค์ได้สอนพวกเขาถึงความสำคัญของการทำที่นี้ก่อนหน้านั้น (6:10) โดยการจำนนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเยซูก็เรียนรู้การเชื่อฟัง (ฮบ. 5:7-9).[\[1546\]](#)

“ในสวนแห่งแรก ‘ไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระองค์ แต่เป็นใจปรารถนาของข้าพระองค์’ ได้เปลี่ยนแดนสุขาวดีไปสู่ทะเลทรายและนำมนุษย์จากสวนเอเดนไปยังสวนเกตเสมณี ตอนนี้ ‘ไม่ใช่ใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่เป็นน้ำพระทัยของพระองค์’ นำความทุกข์ทรมานไปยังมนุษย์ที่อธิษฐานสิ่งนี้แต่เปลี่ยนทะเลทรายไปสู่แผ่นดินของพระเจ้าและนำมนุษย์จากสวนเกตเสมณีไปยังประตูทั้งหลายแห่งพระสิริ”[\[1547\]](#)

“หลังจากการ โจมตีทั้งสาม ผู้ทดลองได้ละพระองค์ไว้ในถิ่นทุรกันดาร หลังจากความขัดแย้งทั้งสามในสวนนั้น พระองค์ก็ถูกพิชิต”[\[1548\]](#)

26:45-46 ข้อความของพระเยซูที่ถูกแปลเป็นคำถามในฉบับแปล NASB และ NIV แม้ว่าถูกแปลเป็นข้อความอย่างเหมาะสมมากกว่าในฉบับแปล AV (“จงนอนในตอนนี้ และทำการพักผ่อนของท่าน”) ก็สะท้อนถึงความเหน็ดเหนื่อยของช่วงเวลานั้น (เปรียบเทียบ 23:2-3).[\[1549\]](#) เวลาที่พวกสาวกควรได้ใช้ในการอธิษฐานก็ผ่านไป การถูกจับกุมของพระเยซูและการทดลองของพวกเขา ก็ใกล้จะถึง อย่างน่าเสียดาย พวกเขาอาจ “นอนต่อไป”

การเหน็ดเหนื่อยก็ดำเนินต่อไป ผู้ทรยศทรนมนุษย์กำลังจะมอบ พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แก่พวกคนบาป บางทีพระเยซูได้เห็นและได้ยินกลุ่มที่ยูดาสนำมา ทำการข้ามที่ห้วยจิดโลน และขึ้นไปยังภูเขามะกอกเทศมายังสวนเกตเสมณี

“เวลาของพระองค์ก็มาถึง และพระองค์ก็ร้อนใจที่จะบรรลูลึกลับทั้งหมดที่ถูกเรียกร้องจากพระองค์”[\[1550\]](#)

พระเยซูได้อธิษฐาน และตอนนี้เผชิญกับการทดลองของพระองค์ด้วยความเข้มแข็งและความสูงส่ง และพระองค์พิชิตมันได้ พวกสาวกได้นอนหลับ และตอนนี้เผชิญกับการทดลองของพวกเขาด้วยความอ่อนแอและความกลัว และพวกเขาได้ล้มลงต่อมัน

2. การจับกุมพระเยซู 26:47-56 (เปรียบเทียบ มก. 14:43-52; ลก. 22:47-53; ยน. 18:2-12)

- 26:47 ผู้อ่านที่ได้ตระหนักถึงการจำนนของพระเยซูที่จะสละชีวิตของพระองค์อย่างสมัครใจอาจถือว่าคนกลุ่มใหญ่ที่ติดอาวุธก็ไม่จำเป็น อย่างไรก็ตาม พวกผู้นำทางศาสนาก็กลัวถึงปฏิกิริยาของประชาชนถ้าพวกเขาได้จับกุมพระเยซู ผู้คนที่มากับยูดาสบางที่ไม่ได้มาเพื่อจะจับกุมพระเยซูเท่านั้น แต่เพื่อจะยับยั้งพวกสาวกของพระองค์และผู้เห็นอกเห็นใจคนอื่น ๆ อีกด้วย บางทีพวกเขาคิดว่าพวกเขาจะต่อสู้กับสาวกที่ตกใจและก้าวร้าวอย่างน้อย 11 คน เป็นที่ชัดเจนว่าทุกคนในคนกลุ่มใหญ่นี้ไม่ว่าเป็นคณิวที่มาจากสภาแซนเฮดรินหรือคนโรมัน (ยน. 18:12)
- 26:48-50 ยูดาสจำเป็นต้องระบุถึงพระเยซูเพราะว่ามันมืดและเพราะว่าแม้ว่าหลายคนรู้เกี่ยวกับพระเยซู ก็มีคนจำนวนน้อยที่ได้เห็นพระองค์อย่างใกล้ชิดอย่างแท้จริง ยูดาสเปลี่ยนสัญลักษณ์ของมิตรภาพคือการจูบไปสู่สัญลักษณ์ของการทรยศที่หน้าชื่อใจคดด้วยการกระทำของเขา การส่งสัญญาณแห่งการทักทายของเขาก็เพื่อจะมุ่งเป้าไปที่พระเยซู ไม่ใช่ที่จะแสดงถึงความรักและเกียรติแด่พระองค์ ยูดาส “จูบ” พระเยซูหลายครั้ง อย่างเสียงดังและอย่างไม่ขาดสาย (คำกรีก *คาเทพิเลเช่น*)
- การทักทายของพระเยซู “เพื่อนเฮีย” ไม่ใช่สนิทสนมแต่กรุณา ถ้อยคำที่ตามมาของพระเยซูได้ถูกแปลไม่ว่าเป็นข้อความหรือคำถาม ในฐานะข้อความ คำเหล่านั้นสะท้อนถึงการควบคุมสิทธิ์ขาดของพระเยซูในสถานการณ์นี้คือ: “จงทำตามที่ท่านตั้งใจเถิด” ในฐานะคำถาม คำเหล่านั้นเสนอการว่ากล่าวที่เหน็บแนมว่า: “ท่านมาทำไม?” แน่แน่นอนว่าพระเยซูรู้ว่าทำไมยูดาสมา
- 26:51-54 ขอห์นระบุว่าผู้ก้าวร้าวเป็นเปโตรและชายที่บาดเจ็บเป็นมัลคัส (ยน. 18:10) บางคนได้อธิบายเกี่ยวกับชายคนนี้ “บ่าว (คนใช้) ของมหาปุโรหิต” ว่าเป็นการบ่งชี้ว่าเขาอาจได้เป็นผู้บัญชาการของพวกทหาร [1551] บางทีผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ ไม่ได้บันทึกชื่อของเปโตรและมัลคัสเพื่อจะมุ่งความสนใจไปที่พระเยซู การควบคุมสถานการณ์นี้ของพระองค์แม้กระทั่งว่าพระองค์เป็นผู้ที่ถูกจับกุมก็เป็นการเน้นที่ชัดเจนโดยมัทธีว

การตอบสนองของเปโตรก็ทำนายได้ เมื่อพิจารณาถึงการคัดค้านแต่ก่อนของท่าน (ข้อ 33-35) ความกล้าหาญของเปโตรก็น่าทึ่งยิ่ง แม้ว่าจะใช้ผิด ท่านพรวดพลาดไปเพื่อจะปกป้องพระเยซู อย่างไรก็ตาม การห้ามของพระเยซูเกี่ยวกับความรุนแรงและการจำนนของพระองค์ต่อการจับกุมก็ทำให้เปโตรดูโง่เขลา เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาได้นำดาบสองเล่มมาพร้อมกับพวกเขา เมื่อพิจารณาถึงการทำนายของพระเยซู (ลก. 22:38) บางทีผู้คุ้มกันของยูดาสไม่ได้จับกุมเปโตร เพราะว่าพระเยซูยับยั้งท่านไว้

“เปโตรได้โต้แย้งพระวาทะ ปฏิเสธพระวาทะ และไม่เชื่อฟังพระวาทะ (เมื่อเขาไปนอน) ตอนนี้เขานำหน้าพระวาทะ”[1552]

ถ้อยคำของพระเยซูต่อเปโตรในข้อ 52 แสดงให้เห็นว่าความรุนแรงในการปกป้องพระองค์เองก็ไม่เหมาะสม พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่าความรุนแรงในสถานการณ์ใดๆก็ผิด[1553] พระเยซูมี “ทูตสวรรค์” มากกว่า 72,000 คน (“12 กองพล”) ที่พร้อมจะช่วยเหลือพระองค์ นอกเหนือไปจากสาวกที่สัตย์ซื่อ 11 คนของพระองค์ (ข้อ 53) พระองค์ไม่ได้ต้องการการช่วยเหลือของเปโตร

“มันเป็นลักษณะของพระกิตติคุณนี้ที่ว่าสิทธิอำนาจและสง่าราศีแบบกษัตริย์ของพระเยซูควรถูกแนะนำ ณ ช่วงเวลาที่ความหวังทุกอย่างดูเหมือนจะพินาศไป”[1554]

เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพระเยซูที่จะประสบกับการถูกจับกุมเพื่อจะบรรลุ “พระคัมภีร์” หลายข้อ รวมถึงข้อเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระองค์ อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูกล่าวการอุทิศตนของพระองค์ต่อน้ำพระทัยของพระบิดา (ข้อ 54; เปรียบเทียบข้อ 39, 42)

26:55-56

คนกลุ่มใหญ่นั้นไม่จำเป็นต้องจับกุมพระเยซูอย่างลับๆและอย่างรุนแรงในตอนกลางคืน พวกเขาสามารถพบพระองค์อย่างง่ายดายในวันไหนก็ตามระหว่างเทศกาลปัสกาขณะที่พระองค์สอนในลานพระวิหาร การจับกุมในตอนกลางคืนของพวกเขาทำให้พระเยซูดูเหมือนเป็นอาชญากรที่อันตราย พระองค์ได้ถูก “นับเข้ากับพวกคนทรยศ” (อสย. 53:12) พระเยซูชี้ให้เห็น

ว่าเวลาของพวกเขาและท่าทางแห่งการจับกุมพระองค์ได้กล่าวเกี่ยวกับพวกเขามากกว่าเกี่ยวกับพระองค์ พวกเขาเป็นผู้ที่ถูกถาม ไม่ใช่พระองค์

“องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่เพียงแต่ตำหนิพวกสาวกของพระองค์ พระองค์ว่ากล่าวฝูงชนที่กำลังจับพระองค์อีกด้วย แม้กระทั่งในการถูกจับกุมของพระองค์ พระเยซูก็เป็นกษัตริย์”^[1555]

“ลักษณะของฝูงชน [ในการบันทึกของมัทธิว] ก็พัฒนาไปตามสองแนวคือ ผ่านทางการปฏิสัมพันธ์ของพวกเขากับพระเยซู และผ่านทางที่พวกเขาแตกต่างกับพวกผู้นำของพวกเขา จนกระทั่งการถูกจับกุมของพระเยซู ท่าทีของผู้อ่านต่อฝูงชนโดยส่วนใหญ่ก็คือท่าทีแห่งการยอมรับและความเห็นอกเห็นใจ”^[1556]

“จากนั้น ในความสมดุล ฝูงชนชาวยิวก็ ‘มีเจตนาดี’ ต่อพระเยซูแต่ ‘ปราศจากความเชื่อ’ ในพระองค์ ในการที่ปราศจากความเชื่อในพระเยซู พวกเขาก็แตกต่างกับพวกสาวก และในการมีเจตนาดีต่อพระเยซู พวกเขาก็แตกต่างกับพวกผู้นำของพวกเขา”^[1557]

อีกครั้งหนึ่ง มัทธิวชี้ให้เห็นว่าเหตุการณ์เหล่านี้ทั้งหมดได้รับรรลุพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นจุดแห่งความสนใจที่เฉพาะของผู้อ่านชาวยิวของท่าน (ข้อ 56) เป็นสิ่งจำเป็นที่พระเมสสิยาห์บรรลুক้าเผยพระวจนะ บรรดาผู้เขียนของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเป็นผู้เผยพระวจนะ ซึ่งเป็นตัวแทนที่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า โดยการหนีไป พวกสาวกก็ได้บรรลุนั้นในคำเผยพระวจนะเหล่านี้อย่างที่พระเยซูได้ทำนายไว้ (เปรียบเทียบ ข้อ 31; [ศกย. 13:7](#))

[3. การไต่สวนพระเยซู 26:57—27:26](#)

มัทธิวเน้นถึงความชอบธรรมของพระเยซูสำหรับผู้อ่านของท่าน โดยการเน้นถึงความยุติธรรมของการไต่สวนของพระองค์

“การฝ่าฝืนทั้งหลายในกฎหมายก็มากมายเหลือเชื่อ...”[1558]

“... แม้กระทั่งกฎเกณฑ์ตามกฎหมายแบบปกติก็ถูกมองข้ามในเรื่องที่เจาะจงดังต่อไปนี้: (ก) การสอบสวนโดยอับนัสที่ปราศจากพยาน (ข) การไต่สวนในตอนกลางคืน (ค) การตัดสินในวันแรกของการไต่สวน (ง) การไต่สวนแห่งการกล่าวหาที่มีโทษถึงตายก่อนวันสะบาโต (จ) การตัดสินบนพยาน (ฉ) การซักถามโดยตรงโดยมหาปุโรหิต”[1559]

ฟรานซ์บ่งชี้ว่ากฎเกณฑ์เหล่านี้ประยุกต์ใช้ในภายหลัง อย่างที่สะท้อนให้เห็นในมิชนาห์ (ฉ ตอนปลายของศตวรรษที่สองคริสตศักราช) ดังนั้น ไม่ใช่กฎเกณฑ์ทั้งหมดที่ได้ถูกบังคับใช้เมื่อพระเยซูได้ถูกไต่สวน[1560]

“... มีการกล่าวอยู่บ่อยๆว่าผู้นำละเมิดกฎเกณฑ์ตามกฎหมายของพวกเขาเองในสามวิธีเป็นอย่างน้อยโดยการมีการไต่สวนที่มีโทษถึงตายระหว่างเทศกาลทางศาสนา ฉ ตอนกลางคืนและโดยปราศจากพยานฝ่ายจำเลย อย่างไรก็ตาม ถ้าสิ่งนี้เป็นเหมือนการแนะนำของคณะลูกขุนที่ยิ่งใหญ่มากกว่าการไต่สวนที่เป็นทางการ การละเมิดเช่นนั้นก็ไม่เกิดขึ้น ประการที่สอง เป้าหมายไม่ใช่ที่จะนำมาซึ่งข้อกล่าวหาทางศาสนา เพราะว่ามันจะเกี่ยวกับความสนใจทางกฎหมายที่เล็กน้อยต่อคนโรมัน (เช่น กจ. 25:18-20) เป้าหมายคือที่จะนำมาซึ่งข้อกล่าวหาทางการเมืองที่จะเป็นเหตุให้คนโรมันที่จะกระทำการด้วยความสนใจตนเองของพวกเขาเอง สิ่งนี้อธิบายถึงจุดเริ่มต้นของการตรวจสอบที่เป็นความเห็นของพระเยซูเกี่ยวกับพระวิหารในมัทธิวและมาระโก... สิ่งนี้อธิบายถึงความสนใจในการอ้างเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์อีกด้วย ถ้าพระเยซูอ้างถึงการเป็นกษัตริย์คู่แข่ง ซีซาร์จะไม่พอใจ”[1561]

มันอาจเป็นประโยชน์ที่จะพิจารณาภาพรวมที่สั้นเกี่ยวกับการไต่สวนของพระเยซู เนื่องจากว่าไม่มีผู้เขียนพระกิตติคุณคนใดที่ให้ภาพที่สมบูรณ์ โดยเนื้อแท้แล้ว มีการไต่สวนสองอย่าง คือการไต่สวนของชาวยิวและการไต่สวนของคนโรมัน การไต่สวนของคนยิวซึ่งแท้จริงแล้วเป็นการฟังขึ้นต้นนั้นก็เริ่มต้นเมื่ออับนัสตรวจสอบพระเยซูในตอนดึกของคืนวันพฤหัสบดีอย่างไม่เป็นทางการ (ยน. 18:12-14, 19-23) ระหว่างการตรวจสอบนี้ เป็นที่ชัดเจนว่า สมาชิกของสภาแซนเฮดรินก็มาชุมนุมกัน จากนั้นบรรดาผู้กล่าวหาของพระองค์ได้นำพระเยซูไปต่อหน้าคายาฟาสและสภาแซนเฮดริน ผู้ได้ตัดสินว่าพระองค์ผิดในเรื่องการหมิ่นประมาท (มธ. 26:57-68; มก. 14:53-65)

ณ ดวงอาทิตย์ขึ้นในวันศุกร์ สภาแซนเฮดรินตัดสินใจที่จะส่งพระเยซูไปยังปีลาตเพื่อการไต่สวน (มธ. 27:1-2; ลก. 22:66-71) การไต่สวนของคนโรมันเริ่มต้นด้วยการที่พระเยซูปรากฏตัวต่อหน้าปีลาต (มธ. 27:11-14; ยน. 18:28-38ก) จากนั้นปีลาตส่งพระเยซูไปหาเฮโรดเพื่อการซักถาม (ลก. 23:6-12) สุดท้าย เฮโรดส่งพระเยซูกลับไปยังปีลาตเพื่อการตรวจสอบครั้งที่สอง (มธ. 27:15-31; ยน. 18:38ข—19:16) การไต่สวนต่างๆก็สิ้นสุดและพระเยซูก็อยู่ที่โกละ โครธาในเวลาครึ่งกลางเช้าคือประมาณ 9:00 น. (มก. 15:25)

การไต่สวนต่อหน้าสภาแซนเฮดริน 26:57-68 (เปรียบเทียบ มก. 14:53-65; ลก. 22:54, 63-65)

มัทธิวละเว้นการไต่สวนของพระเยซูต่อหน้าอานนาส (ยน. 18:12-14, 19-23) อย่างค่อนข้างเป็นไปได้ อานนาสอาศัยอยู่ในปีกด้านหนึ่งของอาคารเดียวกันที่ซึ่งสภาแซนเฮดรินพบปะ [1562]

“นี่คือจุดที่การตายของพระเยซูถูกประทับตรา ทุกสิ่งที่ตามมาซึ่งเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่โรมันก็เป็นแค่การดำเนินการที่เป็นทางการของคำตัดสินที่ได้ตัดสินแล้วโดยเจ้าหน้าที่ชาวยิว” [1563]

26:57 โจเซฟเขียนว่าอาคารที่ซึ่งสภาแซนเฮดรินพบปะตามปกติคือ “ห้องประชุมแห่งหินตัด” ก็อยู่ใกล้กับกำแพงทางตะวันตกของวงล้อมของพระวิหาร [1564] ส่วนหนึ่งของกำแพงทางตะวันตกเป็นกำแพงแห่งเสียงคร่ำครวญสมัยใหม่ที่ที่คนยิวไปประจำวันเพื่อจะอธิษฐาน สถานที่ตั้งแท้จริงของห้องประชุมนี้ก็ไม่เป็นที่รู้จักในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม การประชุมนี้ของสภาแซนเฮดรินหรือสภาสูงอื่นๆของผู้นำชาวยิว [1565] เกิดขึ้นในบ้านหรือวังของคายาฟาสซึ่งเป็นสถานที่ตั้งซึ่งเป็นที่โต้แย้งอีกด้วย (ลก. 22:54). [1566] ในขณะที่อานนาสตรวจสอบพระเยซู สมาชิกสภาแซนเฮดรินก็ชุมนุมกัน

อย่างที่อ้างอิงไปก่อนนั้น “คายาฟาส” เป็น “มหาปุโรหิต” ที่เป็นทางการในตอนนั้น เขาเองได้เป็นประธานของสภาแซนเฮดริน เขาเป็นสะคูลี (เปรียบเทียบ กจ. 5:17) พวกสะคูลีมีอำนาจในอิสราเอลในตอนนั้น “พวกธรรมจารย์” เป็นอาจารย์สอนธรรมบัญญัติที่เป็นทางการ และ “พวกผู้ใหญ่” เป็นตัวแทนที่เป็นฆราวาสของประชาชน “พวกหัวหน้าปุโรหิต” ที่เป็นสะคูลีโดยส่วนใหญ่ก็ปรากฏตัวที่นั่นด้วย (ข้อ 59) กลุ่มเหล่านี้เป็นสามกลุ่มที่ประกอบเป็นกลุ่มคนที่ปกครองหลักของอิสราเอล

26:58

สาวกทั้งหมดได้ละทิ้งพระเยซูและหนีไป (ข้อ 56; เปรียบเทียบ [มก. 14:54](#); [ลก. 22:54](#); [ยน. 18:15-18](#)) “แต่เปโตร” ตามไป “ห่างๆ” ขณะที่ผู้คุ้มกันของพระเยซูได้นำพระองค์ข้ามห้วยจิคโลนเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มและเข้าไปในบ้านของมหาปุโรหิต บ้านนี้มีลานเปิดในตรงกลาง ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติ เปโตรวางตนเองอย่างไม่เป็นเป้าสายตาใกล้กับไฟใน “ลาน” ท่านคิดว่าจะสังเกตสิ่งที่จะเกิดขึ้น (เปรียบเทียบ [ยน. 18:15-16](#)) ตอนนี้คริสตจักรตั้งอยู่บนสถานที่ตั้งตามธรรมเนียมบอกเล่าบนภูเขาศิโยน คือ คริสตจักรแห่งเซนต์ ปีเตอร์ในกาลิกันทู หรือ เซนต์ ปีเตอร์ ณ การันของไก่

26:59-63ก

วลี “สมาชิกสภาชีวิตทั้งหมด” หรือ “สภาแซนเฮดรินทั้งหมด” ก็ไม่จำเป็นหมายถึงสมาชิก 70 คน กับมหาปุโรหิตที่อยู่ที่นี่ เนื่องจากว่าแค่ 23 คนก็จัดตั้งองค์ประชุมได้ (เปรียบเทียบ [ลก. 23:50-51](#)).[\[1567\]](#) บางทีมีทิวหมายถึงว่า ตัวแทนจากทุกฝ่ายของสภาแซนเฮดรินก็ปรากฏ พวกหัวหน้าปุโรหิตเป็นผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมายอีกด้วย ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาทำการนำในการดำเนินการไต่สวน มีทิวเขียนว่าพวกเขาพยายามที่จะหา “พยานเท็จมาปรักปรำพระเยซู” นี้ไม่ได้หมายถึงว่าพวกเขามองหาคนโกหก แต่พวกเขามองหาพยานผู้จะรับรองความเชื่อมั่นของพวกเขาที่ว่าพระเยซูเป็นผู้ละเมิดกฎหมาย ที่จะทำอย่างนั้น พวกพยานจะต้องให้ “พยานเท็จ”

ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเรียกร้องพยานอย่างน้อยสองคนในกรณีของความผิดที่มีโทษถึงประหารชีวิต ทนายความจะต้องสัมภาษณ์หลายคน (“พยานเท็จ”) ก่อนที่สุดท้ายแล้วพวกเขาพบ “สองคน” จากพวกเขาที่จะเห็นด้วยในข้อกล่าวหาที่มีต่อพระเยซู นี่เป็นอีกทางหนึ่งที่มีทิวเน้นถึงการไร้ความผิดของพระเยซู จากการตีความด้วยการยึดถือตามตัวอักษรที่แข็งท้อ คนหนึ่งอาจถือว่าถ้อยคำของพระเยซูเป็นการคุกคามที่จะทำลายพระวิหาร แต่พระเยซูได้กล่าวอย่างเปรียบเทียบ ([ยน. 2:19-21](#)) พระองค์หมายถึงว่าพระองค์เป็นพระวิหารแท้ที่ที่ประชาชนพบพระเจ้าและที่ที่พระเจ้าพบพวกเขา คนทางตะวันออกใกล้โบราณส่วนใหญ่ถือว่า การทำลายพระวิหารเป็นความผิดที่มีโทษถึงประหารชีวิต และคนยิวก็แบ่งปันมุมมองนี้ (เปรียบเทียบ [ยรม. 26:1-19](#)) トラบเท่าที่การบันทึกของพระกิตติคุณดำเนินไป พระเยซูไม่ได้กล่าวว่า พระองค์ จะ หรือสามารถทำลายพระวิหารได้ พระองค์ได้กล่าวว่า “[ท่าน] ทำลายพระวิหารนี้ . . . หรือพระองค์ไม่ได้กล่าวว่าพระองค์จะสร้างพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ [\[1568\]](#)

แม้ว่าพวกผู้นำทางศาสนาได้ก่อกบฏและทรยศพระเยซู พระองค์ไม่ได้เปิดปากของพระองค์ พระองค์ทรง “นิ่งอยู่” เหมือนลูกแกะที่ไปยังการฆ่าและดั่งเช่นแกะที่อยู่ต่อหน้าผู้ตัดขนของมัน (ข้อ 63ก เปรียบเทียบ [อสย. 53:7](#))

26:63ข

จากการพิศคลาดโดยความเงิบของพระเยซู “มหาปุโรหิต” พยายามที่จะตัดผ่านไปยังประเด็นพื้นฐาน พระเยซูอ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ (“พระคริสต์”) หรือไม่?

“ในแง่ของแผนการของการบันทึกของมัทธิว การสอบถามที่ไม่ได้คาดหวังนี้ ก็ตั้งปัญหาขึ้นเกี่ยวกับแหล่งที่ซึ่งมหาปุโรหิตได้รับแนวคิดที่จะถามพระเยซู เกี่ยวกับการเป็นบุตรของพระเจ้า แหล่งนี้คือพระเยซูเองและการบรรยายของพระองค์เกี่ยวกับคำอุปมาเรื่องคนเช่าสวนที่ชั่วร้าย [21:33-45] ในฐานะเจ้าหน้าที่ที่เป็นประธานของสภาแซนเฮดริน มหาปุโรหิตก็มีความรู้เกี่ยวกับการอ้างถึงการเป็นบุตรของพระเจ้าที่พระเยซูได้อ้างในการเล่าคำอุปมาของพระองค์ต่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ ดังนั้น ณ การไต่สวนมหาปุโรหิตจับการอ้างของพระเยซูเอง . . . และเหวี่ยงมันกลับไปให้พระเยซู ในฐานะอาวุธที่จะทำลายพระองค์”[\[1569\]](#)

คาซาฟาสเรียกร้องให้พระเยซูตอบภายใต้คำสาบาน “โดยพระเจ้าผู้ทรงประชนม์อยู่” “บุตรของพระเจ้า” เป็นชื่อเรียกที่เท่าเทียมกับ “พระเมสสิยาห์” (เปรียบเทียบ 2:15; 3:17; 11:27; 16:13-20) ถ้าพระเยซูปฏิเสธที่จะตอบ พระองค์จะละเมิดคำสาบานที่กำหนดให้กับพระองค์ทางกฎหมายโดยมหาปุโรหิต ถ้าพระองค์ปฏิเสธการกล่าวหา พระองค์คงไม่มีอิทธิพลต่อไปแม้ว่าสภาแซนเฮดรินอาจปล่อยพระองค์ ถ้าพระองค์ยืนยันถึงการกล่าวหา พระองค์คงจะดูเหมือนเป็นคนหลอกลวงที่ได้รับข้อสันนิษฐานของสภาแซนเฮดริน จากมุมมองของพวกเขา พระเมสสิยาห์จะไม่ยอมให้คนอื่น ๆ คุกพระองค์และทำให้ชีวิตของพระองค์อยู่ในอันตราย

“นี่คือช่วงเวลาที่สำคัญในการไต่สวนของพระเยซู เราอาจกล่าวได้ว่าจักรวาลทั้งสั่นกลั่นลมหายใจของมันไว้ขณะที่มันรอคอยคำตอบของพระเยซู”[\[1570\]](#)

26:64

พระเยซูให้คำตอบเดียวกันแก่คายาฟาอย่างที่พระองค์ได้ให้แก่ยูดาส (ข้อ 25) “มันยืนยงในเนื้อหา และลึกลับหรืออ้อมค้อมในการวางหลักเกณฑ์” [1571] คายาฟาถือว่ามันคือใช่ (ข้อ 65) จากนั้นพระเยซูดำเนินการที่จะขยายหรือทำให้การตอบสนองของพระองค์มีคุณภาพ เพราะว่าแนวคิดของพวกเขาผู้นำทางศาสนาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์นั้นไม่เพียงพอ พระเยซูอ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ แต่ไม่ใช่ “พระเมสสิยาห์” ที่คายาฟาและพวกพ้องของเขามีในความคิด

พระเยซูพาดพิงถึง [สดุดี 110:1](#) และ [ดาเนียล 7:13](#) เพื่อแสดงว่าพระองค์ไม่ใช่พระเมสสิยาห์ทางการเมืองในแบบหลออันเป็นที่นิยม พระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ผู้จะ *รับอาณาจักรจากผู้เจริญด้วยวัยวุฒิ* และกลับไปเพื่อจะปกครองด้วย “อำนาจ” และเกียรติที่ยิ่งใหญ่ นี่เป็นหนึ่งใน การอ้างที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซู (เปรียบเทียบ 16:27; 23:39; 24:30-31; 26:29) มันจัดตั้งทั้งการเปิดเผยและการคุกคามต่อพวกเขาผู้นำของอิสราเอล ตั้งแต่ขึ้นไป พระเยซูอ้างว่าผู้ฟังของพระองค์จะไม่เห็นพระองค์อย่างที่พระองค์ยืนอยู่ต่อหน้าพวกเขาในตอนนั้น ในอนาคต พวกเขาจะเห็นพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์และพระผู้พิพากษาของพวกเขา

26:65-66

การนึกเสื้อผ้าของบุคคลหนึ่งแสดงถึงความเดือดดาลหรือความเสียใจ (เปรียบเทียบ [2 พกย. 18:37](#)) มันกลายมาเป็นการตอบสนองตามธรรมเนียมต่อการหมิ่นประมาท (เปรียบเทียบ [กจ. 14:14](#)). [1572] อย่างไรก็ตาม มันผิดกฎหมายสำหรับมหาปุโรหิตที่จะนึกเสื้อผ้าของเขา ([ลก. 21:10](#)) การลงโทษสำหรับ “การหมิ่นประมาท” ในธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสคือความตาย ([ลก. 24:16](#)) ณ เวลานั้น การหมิ่นประมาทประกอบด้วย การอ้างถึงความสัมพันธ์พิเศษกับพระเจ้า สำหรับตนเอง ซึ่งสะท้อนใน “การนั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” ไม่ใช่การใช้พระนามของพระเจ้าอย่างผิดๆ [1573] มันรวมถึงการพูดคัดค้านพระวิหารและพวกเขาผู้นำของอิสราเอล อีกด้วย [1574]

26:67-68

การอ้างเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพระเยซูไม่ได้คุกคามหรือทำให้พวกเขาผู้กล่าวหาของพระองค์ ประทับใจ พวกเขาดำเนินการที่จะทำให้พระองค์อับอายเนื่องจากสิ่งที่พวกเขาถือว่าเป็นการ เสแสร้งที่เทียมเท็จของพระองค์ การยอมรับเชิงรับของพระเยซูถึงความเสียเกียรติเหล่านี้ สนับสนุนการทักท้วงของพวกเขาและส่งเสริมให้พวกเขาที่จะเป็นปฏิกิริยามากขึ้นเท่านั้น (เปรียบเทียบ [อสย. 53:7](#))

มาระโกและลูกาบันทึกว่าพวกเขา “เอาผ้าปิดตา” พระเยซู (มก. 14:65; ลก. 22:64) บางทีการ
ละเว้นข้อเท็จจริงนี้ของมัทธิวบ่งบอกว่าพวกผู้นำหรือคนใช้ของพวกเขา “ดี” พระเยซูอย่าง
รุนแรงจนพระองค์ไม่สามารถเห็นว่าใครกำลังทำการดี แม้ว่าพวกเขา *ไม่ได้* เอาผ้าปิดตา
พระองค์ (เปรียบเทียบ [อสย. 52:14](#)) ถ้าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ พระองค์ควรได้สามารถที่
จะบอก (“ทำนาย” ในแง่ของการเปิดเผยถึงบางสิ่งที่ไม่เป็นที่รู้จัก) ว่า “ใครดี” พระองค์ *ไม่ว่า*
พระเยซูจำกัดในความรู้นี้ก็ไม่ใช่ประเด็น เมื่อพวกผู้กล่าวหาขึ้นต่อหน้าพระเยซูในวันหนึ่ง เมื่อ
พระองค์เป็นผู้พิพากษาของพวกเขา บุคคลที่ดีพระองค์จะต้องตอบคำถามจาก *พระองค์* ว่า
คำแก้ต่างของท่านสำหรับการเกลียดเราคืออะไร?

“มันเป็นข้อเท็จจริงที่โดดเด่นที่ว่า เมื่อพระเยซูเจ้าและเมื่อสเทเฟนผู้ตายเพื่อ
ความเชื่อของพระองค์ได้ยืนต่อหน้าสภาแซนเฮดริน [[กจ. 7:58](#)] ในแต่ละกรณี
นั้น ขบวนการก็อยู่ในการฝ่าฝืนกฎโดยตรงกับกฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของกฎหมาย
เกี่ยวกับอาชญากรรมของรับบี”[\[1575\]](#)

“สำหรับการไต่สวนเช่นนั้น องค์ประชุมนี้มี 23 คน [จากสมาชิกสภาแซน-
เฮดริน 71 คน] มันมีกฎเกณฑ์บางอย่าง กรณีเกี่ยวกับอาชญากรรมทั้งหมด
ต้องถูกไต่สวนระหว่างเวลากลางวันและต้องเสร็จสิ้นภายในเวลากลางวัน
กรณีเกี่ยวกับอาชญากรรมไม่สามารถถูกดำเนินการได้ระหว่างเทศกาลปัสกา
เลย ถ้าคำตัดสินคือ ไม่ผิด เท่านั้น กรณีสามารถถูกทำให้เสร็จในวันที่ได้
เริ่มต้นได้ มิฉะนั้น กลางคืนอาจคาบเกี่ยวก่อนการประกาศถึงคำตัดสิน ดังนั้น
ความรู้สึกแห่งความเมตตาอาจมีเวลาที่เกิดขึ้น ยิ่งกว่านั้น ไม่มีการตัดสินใจ
ของสภาแซนเฮดรินที่ใช้ได้นอกจากมันพบในสถานที่ประชุมของมันเอง คือ
หอประชุมแห่งหินตัดในบริเวณพระวิหาร ในความเกี่ยวข้องกับพยานต่างๆ
หลักฐานทั้งหมดจะต้องได้รับการรับรองโดยพยานสองปากที่ถูกตรวจสอบ
แบบแยกกัน และไม่มีการติดต่อกับซึ่งกันและกัน. . . . ยิ่งกว่านั้นอีก ในการ
ไต่สวนใดๆ ขบวนการเริ่มต้นโดยการวางหลักฐานทั้งหมดสำหรับ *ความ
บริสุทธิ์* ของผู้ที่ถูกกล่าวหาต่อหน้าศาล ก่อนที่หลักฐานสำหรับความผิดของ
เขาได้ถูกอ้างอิง”[\[1576\]](#)

แม้ว่านี่เป็นแค่การโต้สวนเบื้องต้น นั่นก็ชัดเจนว่าสภาแซนเฮดรินไม่ได้ปฏิบัติต่อพระเยซูอย่าง ยุติธรรม

การปฏิเสธพระเยซูของเปโตร 26:69-75 (เปรียบเทียบ มก. 14:66-72; ลก. 22:55-62; ยน. 18:15-18, 25-27)

ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่คนบันทึกการปฏิเสธสามครั้ง แต่รายละเอียดแตกต่างกันเล็กน้อย[1577]

26:69-70 เปโตรกำลังอบอุ่นตัวท่านเองใกล้ไฟ “ในศูนย์กลาง” ของ “ลานบ้าน” (มก. 14:66-67; ลก. 22:55; ยน. 18:18) ถ้อยคำของสาวใช้แสดงถึงทั้งความอยากรู้ อยากเห็นและการกล่าวหา เธอ อ้างอิงถึงพระเยซูอย่างถูกต้องในฐานะ “ชาวกาลิลี” (เปรียบเทียบ มก. 14:67) สครอจี้เชื่อว่าเธอ อ้างอิงถึงพรรคการเมืองที่เรียกว่า “พรรคกาลิลี”

“พรรคนี้” ได้เกิดขึ้น ในปาเลสไตน์ทางเหนือและเป็นผู้ติดตามของยูดาส คนหนึ่งแห่งกาลิลีผู้นำการกบฏต่อการปกครองของต่างชาติทั้งหมด พวกเขา ยินทรานที่สิทธิ์ของพวกเขาเองและไม่ใคร่ตรงถึงสิทธิ์ของคนอื่นๆ พวกเขา เป็นผู้คลั่งไคล้ทางการเมืองและได้มาสู่การขัดแย้งที่รุนแรงกับปีลาต (ลก. 13:1-3) พวกศัตรูของพระคริสต์พยายามที่จะระบุนพระองค์และพวกสาวก ของพระองค์เข้ากับพรรคนี้ (มธ. 26:69; มก. 14:70; ลก. 23:6)”[1578]

นักอรรถาธิบายคนอื่นๆ เข้าใจว่าหญิงสาวนั้นอ้างอิงถึงแถบทางภูมิศาสตร์ของกาลิลีเท่านั้น ผู้ที่อยู่อาศัยแห่งยูเดียและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเยรูซาเล็มถือว่าชาวกาลิลีนั้นด้อยกว่าพวกเขาเอง เพราะว่าส่วนใหญ่แล้วกาลิลีเป็นชนบท เป็นที่ชัดเจนว่า หลายคนบังเอิญได้ยินข้อคิดเห็น ของเธอและอาจได้ร่วมในการถามของเธอ เปโตร “ปฏิเสธ ต่อหน้าคนทั้งหมด” ซึ่งตอบด้วย ถ้อยคำที่คล้ายกับ คำสาบานทางกฎหมาย ที่เป็นทางการ[1579]

26:71-72 เปโตรออก “ไปที่ประตูบ้าน” ซึ่งนำทางจากถนนเข้าไปในลานบ้าน บางทีเพราะว่าบริเวณนั้น มีคนกว่าและมีคนน้อยกว่าที่นั่น ที่นั่นสาว (ใช้) “อีกคนหนึ่ง” จึงให้คนอื่นๆ ที่ยืนอยู่ที่นั่นเห็นว่า ท่านเป็นผู้ที่ได้อยู่กับพระเยซู “ชาวนาซาเร็ธ” ซึ่งเป็นการใส่ความแบบถูกต้องอีกครั้งหนึ่งเมื่อ พิจารณาถึงชื่อเสียงที่ไม่ดีของนาซาเร็ธ (เปรียบเทียบ 2:23) เปโตรปฏิเสธการกล่าวหาของเธอ

ครั้งนี้ด้วยคำสาบานที่หนักแน่นกว่า มัทธิวไม่ได้หมายถึงว่าเปโตรใช้ถ้อยคำที่หยาบคาย แต่ท่านขอให้การสาปแช่งเกิดขึ้นกับท่านเองถ้าท่านโกหก ท่านวิงวอนต่อบางสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์เพื่อจะยืนยันถึงความสัตย์จริงของท่าน (เปรียบเทียบ 5:33-34; 23:16-22)

26:73-75

บุคคลที่สามซึ่งเป็นหนึ่งในบ่าวของมหาปุโรหิตผู้เป็นญาติของชายคนที่หูของเขาโดนตัดออกโดยเปโตรในสวนเกทเสมณี (ยน. 18:26) ก็เข้าหาเปโตรพร้อมกับ “คนยืนมอง” ประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อมา (ลก. 22:59) พวกเขาถามเปโตรอย่างกล่าวหาอีกครั้งหนึ่งว่าเขาเป็นหนึ่งในพวกสาวกของพระเยซูหรือไม่ เนื่องจากว่าเขาเป็นชาวกาลิลี ชาวกาลิลีมีสำเนียงที่ส่อพวกเขาเอง (เหมือนสำเนียงที่กษัตริย์ บอสตันหรือนิวยอร์กส่อในอเมริกา)[1580] นี่แสดงให้เห็นว่าผู้อาศัยของกรุงเยรูซาเล็มเชื่อมโยงพันธกิจของพระเยซูกับกาลิลีอย่างละเอียดอย่างไร เนื่องจากว่ามันเป็นสถานที่ตั้งของกิจกรรมส่วนมากของพระองค์ สาวกส่วนใหญ่ถ้าไม่ใช่ทั้งหมดก็เป็นชาวกาลิลี คนที่อาจไม่ได้เป็นก็คือยูดาส อิสคาริโอท ถ้า “อิสคาริโอท” อ้างอิงถึงเมืองเคริโอทในยูดาห์

เปโตรปฏิเสธว่าเขารู้จักพระเยซูเป็นครั้งที่สาม ซึ่งใช้คำสาบานมากขึ้นเพื่อจะยืนยันถึงคำพยานของท่าน ท่านอาจได้สาปแช่งพระเยซู[1581] “ทันใดนั้นไก่อก็ขัน” เปโตรได้ยืนยันและ “ระลึกถึง” คำทำนายของพระเยซูที่ว่าท่านจะปฏิเสธพระเยซู สามครั้ง ก่อนไก่อขัน (ข้อ 34) เปโตรก็จากลานไปและ “ร้องไห้อย่างขมขื่น” ต่อความขี้ลาดและความล้มเหลวของท่าน (เปรียบเทียบ 2 คร. 7:10) นี่เป็นการอ้างอิงสุดท้ายถึงเปโตรของมัทธิว

บางที่มัทธิวบันทึกเหตุการณ์นี้เพราะว่ามันบรรยายถึงความสามารถของพระเยซูที่ท่านายถึงอนาคต ซึ่งเป็นคุณลักษณะของพระเมสสิยาห์ ยิ่งกว่านั้นมันเปิดเผยถึงความอ่อนแอของพวกสาวกผู้ซึ่งพระเยซูใช้ความเจ็บปวด เช่นนั้นที่จะเตรียมเพื่อการทนทุกข์ของพระองค์แต่ปราศจากความสำเร็จที่ชัดเจน แนวคิดของพวกเขาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และแผ่นดินนั้นโดยส่วนใหญ่ยังคงเป็นแนวคิดของคนส่วนใหญ่ในอิสราเอลในตอนนั้น แม้ว่าพวกเขาได้มาสู่การตระหนักว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า การคืนพระชนม์ของพระเยซูเท่านั้นจะทำให้ความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับความเป็นพระเมสสิยาห์และแผนงานของแผ่นดินของพระองค์ชัดเจน

“ผู้อ่านถูกเชิญที่จะเลือกระหว่างแบบอย่างสองอย่างของการที่คนของพระเจ้าประพฤติอย่างไร ภายใต้ความกดดัน คือคนหนึ่งที่หลีกเลี่ยงความตายแต่ด้วยการที่ชื่อเสียงฝ่ายวิญญาณของเขานั้น

อยู่ในผ้าจีวร และคนที่จะถูกฆ่าเพื่อจะมีชีวิตอยู่อีกครั้งในชัยชนะ ดังนั้นผู้อ่านถูกย้ำเตือนว่า ‘ผู้ที่เอาชีวิตของตนรอด จะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่เสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด’ (10:39; 16:25)”[1582]

การตัดสินใจเป็นทางการของสภาแซนเฮดริน 27:1-2 (เปรียบเทียบ มก. 15:1; ลก. 22:66-71)

การบรรยายของมัทธิวนำความสนใจของผู้อ่านจากลานบ้านกลับไปยังห้องประชุมของสภาแซนเฮดริน (ข้อ 68) โจเซฟัสเขียนว่ากฎหมายของคินิวห้ามพวกเขาไว้จากการฆ่าใครก็ตาม โดยปราศจากการพิพากษาโดยสภาแซนเฮดริน[1583]

“พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่” จะต้องตัดสินใจว่าพวกเขาจะนำเสนอกรณีของพระเยซู “ต่อปีลาต” อย่างไรเพื่อจะรับรองถึงคำตัดสินที่พวกเขาต้องการจากเขา ชื่อเรียก “เจ้าเมือง” เป็นชื่อเรียกทั่วไป แท้จริง ปอนทัส ปีลาตเป็น *เจ้าหน้าที* ผู้ซึ่งทิเบเรียส ซีซาร์ได้แต่งตั้งในปี ค.ศ. 26 เพื่อจะรับช่วงจากผู้อยู่ในตำแหน่งคนก่อนเขา คือ วาเลรัส กราตุส[1584]ยูเดียและสะมาเรียกลายมาเป็นจังหวัดหนึ่งของโรมันในปี ค.ศ. 6 ที่ปีลาตปกครองตอนนี้ (ใน ค.ศ. 33).[1585]

ตามปกติปีลาตอาศัยอยู่ในซีซารียา แต่ระหว่างเทศกาลของยิว บ่อยครั้งเขาก็มาที่เยรูซาเล็มและพักในวังเก่าของเฮโรด เพราะว่าเยรูซาเล็มกลายเป็นจุดที่มีแนวโน้มที่จะมีปัญหาในตอนนั้น[1586] สถานที่ตั้งของวังของเฮโรด ซึ่งตอนนี้ก็เป็นที่ยุติกันว่าเป็นที่รู้จักกันว่าป้อมซึ่งอยู่ทางใต้ของประตูยัฟฟา “ปอนทัส” เป็นนามสกุลของเขา

การฆ่าตัวตายของยูดาส 27:3-10 (เปรียบเทียบ กจ. 1:18-19)

“เปโตรได้ทำบาปโดยถ้อยคำซึ่งอยู่ภายใต้ความกดดันของชั่วขณะ และสำหรับท่านนั้นก็สามรถมีการเริ่มต้นใหม่ได้ ยูดาสได้ทำบาปโดยการกระทำ ในเส้นทางแห่งการกระทำที่ได้ไตร่ตรองล่วงหน้าและตัดสินใจแล้ว ซึ่งตอนนี้ได้เกิดผล และมันสายเกินไปที่เขาปรารถนาว่าเขาสามารถทำกลับได้”[1587]

27:3 เป็นที่ชัดเจนว่ายูดาส “รู้สึกเสียใจ” เพราะเขาตระหนักว่าเขาได้ “กล่าวโทษ” คนไร้ความผิดจนถึงตาย ความเสียใจของเขา (คำกรีก *เมทาเมลโลมา*) ส่งผลต่อประเภทของการกลับใจ (คำ

กรีก *เมทาโนเอโอ*) แต่มันไม่เพียงพออย่างสมบูรณ์ คำแรกของคำกรีกสองคำนี้ไม่ได้บ่งชี้ถึง “ความเสียใจสำหรับความบิดเบือนทางศีลธรรมและบาปต่อพระเจ้า แต่เป็นสิ่งที่รบกวน ณ ผลลัพธ์ต่างๆของการกระทำหรือเส้นทางแห่งการกระทำ และผิดหวังต่อการที่ไม่รู้ดีขึ้น” [1588] ยูดาสเสียใจสำหรับสิ่งที่เขาได้ทำไป และพยายามที่จะทำการชดเชย แต่เขาไม่เคยเชื่อว่า พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า (เปรียบเทียบ กจ. 1:16-19)

27:4 คำพยานของยูดาสถึงความบริสุทธิ์ของพระเยซูเป็นส่วนที่สำคัญต่อพยานของมัทธิวที่ว่า พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ในทำนองเดียวกัน การตอบสนองของสมาชิกสภาแซนเฮดริน ก็พิสูจน์ถึงความผิดของพวกเขา มันควรได้หมายถึงบางสิ่งต่อพวกเขาในสิ่งที่ยูดาสได้กล่าวว่า พระเยซูบริสุทธิ์ ยูดาสได้ทรยศ “คนบริสุทธิ์” และพวกเขาได้พิพากษาคนบริสุทธิ์ [1589] พวกเขาผิดในการคิดว่าพวกเขาสามารถหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบต่อการตายของพระคริสต์ได้ เนื่องจากความผิดของยูดาสในการทรยศพระองค์

“พวกเขา ‘เจ้าเล่ห์’ และ ‘แข็งกระด้าง’ ในการซื้อการบริการของยูดาสที่จะ ทรยศพระเยซูกระนั้นก็ได้ละยูดาสไว้กับกลไกของเขาเองในการมาสู่การ ประนีประนอมกับภาระแห่งความผิดของเขา (26:14-16; 27:3-4)” [1590]

27:5-8 ยูดาส “โยน” “เงิน 30 เหริยณ” ที่เขาได้รับสำหรับการทรยศพระเยซูนั้น “เข้าไปในสถาน นมัสการแห่งพระวิหาร” บางทียูดาสคิดว่าเขาสามารถไถ่โทษบาปของเขาได้ในบางระดับด้วย ของขวัญนี้ จากนั้นเขาได้ออกไป “ผูกคอตาย” (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 17:23 LXX) นักวิชาการ หลายคนเชื่อว่าเป็นบริเวณของ *เกเฮนน่า* ซึ่งเป็นที่ทิ้งขยะของเมืองของกรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ ใกล้กับการบรรจบกันของห้วยจิดโลนและฮิน โนมซึ่งอยู่ทางใต้ของเมือง

บรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณ ไม่ได้เปิดเผยถึงแรงจูงใจของยูดาสสำหรับการทรยศพระเยซู ดังนั้น ก็มีข้อเสนอมากมายคือ (1) เขาอาจได้ทำมันเนื่องจากความโลภที่มีต่อเงินที่เขาได้รับ (2) เขา อาจได้ทำมันเนื่องจากความเกลียดที่ขึ้นอยู่กับความสับสน ซึ่งคิดว่าพระเยซูได้ทำให้เขา ผิดหวัง (3) เขาอาจได้ทำมันเพื่อจะบังคับมือของพระเยซู เพื่อว่าพระเยซูจะกระทำเหมือน *พระเมสสิยาห์* ที่ยูดาสคิดว่าพระองค์ควรเป็น [1591]

พวกหัวหน้าปุโรหิตปฏิเสธอย่างเหมาะสมที่จะรับเงินนั้นเอา “ไว้ในคลังพระวิหาร” (เปรียบเทียบ [ลขบ. 23:18](#)) ที่นี้อีกครั้งหนึ่ง ดูเหมือนพวกเขาจะเคร่งครัดในเรื่องการถือรักษาทางพิธีกรรมเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติ ในขณะที่เดียวกันพวกเขาก็ล้มเหลวที่จะปกป้องสิ่งที่สำคัญกว่านั้นคือ ความบริสุทธิ์ของพระเยซู (เปรียบเทียบ 12:9-14; 15:1-9; 23:23; 28:12-13) พวกเขาตัดสินใจที่จะใช้เงินเพื่อโครงการเกี่ยวกับสาธารณชน คือ สุสานสำหรับคนต่างประเทศ “สำหรับการฝังคนต่างชาติผู้ได้ตายในนครบริสุทธิ์”[\[1592\]](#) เป็นที่ชัดเจนว่า สถานที่ที่พวกเขาซื้อก็เป็นบริเวณของพื้นที่ที่ช่างปั้นหม้อเอาดินเหนียวของพวกเขามา แต่ตอนนี้ก็ว่างเปล่า

เรื่องราวของการตายของยูดาสใน [กิจการ 1:18-19](#) ก็แตกต่างเล็กน้อย แต่มันง่ายที่จะทำให้เรื่องราวทั้งสองเรื่องสอดคล้องกัน พวกมหาปุโรหิต “ซื้อ” สุสาน “ด้วย” “เงิน” ของยูดาส (ข้อ 7) เป็นที่ชัดเจนว่า ยูดาสผูกคอตาย และจากนั้นอย่างชัดเจนแล้วศพก็ตกลงพื้นและแตกออกบางที่กิ่งไม้ที่เขาผูกคอตายนั้นหัก หรือร่างกายของเขาได้ตกลงเมื่อมันเริ่มที่จะเน่า สถานที่แห่งการฆ่าตัวตายของเขาสามารถได้รับชื่อว่า “ทุ่งโลหิต” ก่อนหรือหลังจากการตายของยูดาส ถ้าก่อน ยูดาสอาจได้เลือกที่จะฆ่าตนเองบนทุ่งนั้นที่เงินของเขาได้ซื้อ อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนไปได้มากกว่าว่า สภาแซนเฮดรินซื้อทุ่งนั้นหลังจากเหตุการณ์ต่างๆของคืนนี้ไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่ง

27:9-10 ความสำเร็จที่ยู่งยากนี้ดูเหมือนจะเป็นการอ้างอิงจาก [เศคาริยาห์ 11:12-13](#) แต่มีทิวอี้ว่าเป็นของเยเรมีย์ บางทีมีทิวอี้อ้างอิงถึง [เยเรมีย์ 19:1-13](#) และหรือบางที [เยเรมีย์ 18:6](#) ซึ่งทำนย่อกการใช้ถ้อยคำของ [เศคาริยาห์ 11:12-13](#) เป็นหลักเนื่องจากความคล้ายคลึงของกันกับสถานการณ์ของยูดาส[\[1593\]](#) ดู [มาระโก 1:2-3](#) และ [2 พงสาวดาร 36:21](#) สำหรับตัวอย่างอื่นๆของความสำเร็จประเภทนี้ที่เกี่ยวข้องกับการรวมแหล่งที่มาเข้าด้วยกัน มีทิวอี้ถึงอิสยาห์และเยเรมีย์เท่านั้นในฐานะแหล่งที่มาแห่งการอ้างอิงของท่าน (2:17; 3:3; 4:14; 8:17; 12:17; 13:14; 15:7; 17:9) ท่านละแหล่งที่มาทางคำเผยพระวจนะอื่นๆของท่านไว้อย่างไม่ได้ระบุ ท่านถือว่าการพาดพิงอันหนึ่งเป็นของดาเนียลอีกด้วย (24:15)

“การรวมการอ้างอิงสองอย่างจากพระธรรมในภาคพันธสัญญาเดิม และการอ้างว่าเป็นของพระธรรมเล่มหนึ่ง (ในกรณีนี้คือเยเรมีย์) ก็ได้ถูกทำอย่างนั้นใน [มาระโก 1:2-3](#) อีกด้วยที่ซึ่ง [อิสยาห์ 40:3](#) และ [มาลาคี 3:1](#) ถูกอ้างอิงแต่ถูก

ถือว่าเป็นของอิสยาห์ สิ่งนี้เป็นตามธรรมเนียมของการอ้างอิงถึงผู้เผยพระวจนะที่โดดเด่นกว่าก่อน”[1594]

ความเป็นไปได้อีกอย่างหนึ่งก็คือว่า คำเผยพระวจนะนั้น ได้ถูกกล่าวโดยเยเรมีย์แต่ถูกบันทึกไว้โดยเศคาริยาห์[1595]

การอธิบายที่แตกต่างของปัญหานี้ก็คือว่าเยเรมีย์เป็นพระธรรมเล่มแรกในหมวดผู้เผยพระวจนะของภาคพันธสัญญาเดิมในภาษาฮีบรู พระเยซูอ้างอิงเศคาริยาห์จากเยเรมีย์เพราะว่าพระธรรมเศคาริยาห์อยู่ในส่วนของพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูที่เริ่มต้นด้วยพระธรรมเยเรมีย์[1596] อย่างไรก็ตาม นั่นก็ไม่น่าแน่นอนว่าพระธรรมเยเรมีย์ครอบคลุมตำแหน่งที่นำในหมวดที่สามของพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูในสมัยของมัทธิว[1597] การอธิบายที่คล้ายกันก็คือว่า ชื่อ “เยเรมีย์” แสดงถึงการรวบรวมของงานเขียนเชิงการเผยพระวจนะที่ซึ่งพระธรรมเศคาริยาห์ถูกพบ

ในเยเรมีย์ 19 พวกผู้ปกครองของอิสราเอลได้ละทิ้งพระเจ้าและทำให้เยรูซาเล็มเป็นสถานที่สำหรับพวกพระต่างชาติ หุบเขาที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวคำเผยพระวจนะนี้และที่ที่ท่านทำให้ภาชนะแตกก็ได้รับชื่อ “หุบเขาแห่งการฆ่า” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความหายนะของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในทำนองเดียวกัน ในมัทธิว 26—27 การปฏิเสธพระเยซูนำไปสู่การทำให้ทุ่งเประเปื่อนซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการตายและการถูกทำลายของอิสราเอล ซึ่งคนต่างประเทศกำลังจะ “ฝัง” ในเศคาริยาห์ 11 และใน มัทธิว 26—27 คนอิสราเอลปฏิเสธผู้เลี้ยงของพระเจ้าและให้ค่าของพระองค์ในราคาของทาต ในพระคัมภีร์ทั้งสองตอน ใครคนหนึ่งก็โยนเงินเข้าไปใน พระวิหาร และในที่สุดคนอื่นก็ใช้มันเพื่อจะซื้อบางสิ่งที่ทำให้เประเปื่อน

“... สิ่งที่เราพบในมัทธิวรวมถึงข้อ 9-10 ก็ไม่ใช่ การระบุ ถึงตัวบท พร้อมกับ เหตุการณ์แต่ระบุถึง *ความสำเร็จ* ของตัวบท ใน เหตุการณ์ ซึ่งขึ้นอยู่กับแบบ ลักษณะที่กว้างซึ่งควบคุมการที่ทั้งพระเยซูและมัทธิวอ่านภาคพันธสัญญาเดิม อย่างไร...”[1598]

การเข้าใจถึงความสำเร็จก็อธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงที่มัทธิวทำในตัวบทต่างๆที่ท่านกล่าวว่า ได้บรรลุเหตุการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับยูดาต ในเยเรมีย์ 9 และเศคาริยาห์ 11 มัทธิวเห็นไม่ใช่

แต่ความเหมือนทางคำพูดหลายอย่าง แต่เห็นรูปแบบของการละทิ้งความเชื่อและการปฏิเสธที่พบความสำเร็จสุดท้ายในยูดาอีกด้วย[1599]

การไต่สวนต่อหน้าปีลาต 27:11-26 (เปรียบเทียบ มก. 15:2-15; ลก. 23:3-25; ยน. 18:33—19:16)

ปีลาตเป็นผู้ปกครองที่โหดร้ายผู้มีความพยายามที่เล็กน้อยที่จะเข้าใจคนยิวผู้ที่เขาเกลียด[1600] เขาได้ปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไม่ยุติธรรมและอย่างโหดร้ายในหลายโอกาส แต่ไม่นานมานี้ซีซาร์ได้ต่อว่าเขาอย่างรุนแรง[1601] บางทีนี่อธิบายถึงท่าทีที่อ่อนน้อมอย่างพอสมควรต่อสภาแซนเฮดรินในการบันทึกของหมวดพระกิตติคุณ เขาต้องการที่จะหลีกเลี่ยงการต่อว่าอีกครั้งจากซีซาร์ อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ของเขากับคนยิวเลวลงต่อไปจนกระทั่งปี ค.ศ. 39 เมื่อซีซาร์ขจัดเขาออกจากตำแหน่งและเนรเทศเขา

หลังจากอธิบายถึงความรุนแรงของปีลาตกับพลเมืองที่เป็นคนยิวของเขา โจเซฟัสก็เขียนสิ่งดังต่อไปนี้เกี่ยวกับพระเยซู

“เอาละ นี่เกี่ยวกับพระเยซู ณ เวลานี้ ผู้เป็นคนที่ฉลาด ถ้ามันถูกต้องที่จะเรียกพระองค์ว่ามนุษย์ เพราะว่าพระองค์เป็นผู้กระทำแห่งการงานที่อัศจรรย์ต่างๆ เป็นอาจารย์ของคนเหล่านั้นที่รับความจริงด้วยความพึงพอใจ พระองค์นำทั้งคนยิวมากมายและคนต่างชาติมากมายมายังพระองค์เอง พระองค์เป็น [พระ] คริสต์ และเมื่อปีลาตได้พิพากษาพระองค์ไปสู่กางเขน ณ การแนะนำของบรรดาผู้ที่ผู้มีตำแหน่งสูงสุดท่ามกลางเรานั้น บรรดาผู้ที่รักพระองค์ในตอนแรกก็ไม่ได้ละทิ้งพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ปรากฏแก่พวกเขาอย่างเป็นอย่างอื่นอีกครั้งหนึ่งในวันที่สามอย่างที่พวกผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าได้ทำนายถึงเหล่านี้และสิ่งที่อัศจรรย์อื่นๆอีกมากมายเกี่ยวกับพระองค์ และเผ่าของคริสเตียนที่ตั้งชื่อจากพระองค์ก็ไม่สูญพันธุ์จนทุกวันนี้”[1602]

ในหมวดพระกิตติคุณ ดูเหมือนปีลาตจะอยู่ข้างพระเยซู แต่บางทีเขา ดูเหมือนว่า ชอบพระเยซู เพราะว่าเขาเกลียดสภาแซนเฮดรินที่ต่อต้านเขาเท่านั้น ปีลาตอาจได้ปฏิบัติกับพระเยซูอย่างที่เขาปฏิบัติอีกด้วย เพราะว่าพระเยซูไม่ได้ต้องการคุกคามอะไรต่อเขาจากมุมมองของเขา การพิสูจน์ว่ากระทำผิดโดยทั้งสภาแซนเฮดรินและปีลาตก็จำเป็นที่จะพิพากษาพระเยซู พวกศัตรูที่เก่าแก่เหล่านี้ก็รวมกันต่อต้านพระองค์[1603]

27:11

สถานที่แห่งการไต่สวนนี้ก็ไม่แน่นอน บางทีมันเกิดขึ้นในวังเก่าของเฮโรด (เปรียบเทียบข้อ 2) สถานที่ที่ตั้งที่เป็นไปได้อีกแห่งหนึ่งคือป้อมอันโทเนีย ป้อมนี้เป็นสถานที่ตั้งของการถูกจำคุกในภายหลังของเปโตรและการปลดปล่อยที่อัศจรรย์ (กจ. 12:3-11) และการแก้ต่างของเปาโลต่อหน้าผู้คนแห่งกรุงเยรูซาเล็มและการถูกจำคุกของท่าน (กจ. 21:27—23:30) เฮโรดมหาราชได้สร้างป้อมนี้ขึ้นใหม่และตั้งชื่อใหม่ ชื่อเดิมของมันคือ บาริส (ป้อม) ในการให้เกียรติแก่ซีซาร์อันโทนีอัสสหยาของเขา[1604]

คำถามของปีลาตออกมาจากการอ้างของพระเยซูถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล (26:64) ซึ่งอย่างไม่สงสัยแล้ว สภาแซนเฮดรินรายงานต่อปีลาต (เปรียบเทียบ 2:2) นี่เป็นการกล่าวหาทางการเมือง ส่วนการกล่าวหาที่คายาฟาสนำมาต่อด้านพระเยซูก็เป็นทางศาสนา (26:61, 63) พระเยซูตอบสนองต่อคำถามของปีลาตด้วยข้อความที่ยืนยันอย่างเดียวกันแต่มีคุณภาพที่พระองค์ได้ให้แก่ยูดาส (26:25) และสภาแซนเฮดรินมาก่อน (26:64) พระองค์เป็น “กษัตริย์ของพวกยิว” (เปรียบเทียบ 2:2) แต่ไม่ใช่ในแนวทางที่ปีลาตได้คิดเกี่ยวกับบุคคลเช่นนั้น

คนที่ไม่ใช่ชาวยิวเท่านั้นใช้ชื่อเรียกนี้ของพระเยซู เฮโรดมหาราชได้เป็นกษัตริย์ที่เป็นทางการคนสุดท้ายของพวกยิว ก่อนที่คนโรมันได้มีการควบคุมสิทธิ์ขาดเหนือพวกเขา พระเยซูไม่ใช่ผู้ก่อกบฏทางกองทัพที่มุ่งไปที่การหักแอกของโรมโดยการไ้กกองทัพติดอาวุธ อีกครั้งหนึ่ง มัทธิวนั้นที่การอ้างของพระเยซูถึงการเป็นพระเมสสิยาห์

27:12-14

จากการที่ได้ตอบสนองต่อการกล่าวหาที่มีต่อพระองค์ พระเยซูก็ไม่ได้มีความพยายามต่อไปที่จะปกป้องหรือทำให้พระองค์เองไร้มลทิน (เปรียบเทียบ 26:63) ปีลาตแทบไม่เชื่อว่าพระเยซูจะไม่พยายามที่จะปกป้องพระองค์เอง เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูไม่ได้พยายามที่จะหลีกเลี่ยงกางเขน (เปรียบเทียบ [อสย. 53:7](#)) ท่าทีเช่นนั้นก็นำให้ปีลาตสรุปว่าไม่ว่าพระเยซูโง่เขลาหรือเป็นบ้า

ลูกาเท่านั้นที่รายงานว่าตอนนี้ปีลาตส่งพระเยซูหาเฮโรด แอนทิปาสเพื่อการซักถาม ([ลก. 23:6-12](#)) จากนั้นเฮโรดก็ส่งพระเยซูกลับไปยังปีลาต

27:15 เป็นที่ชัดเจนว่า มันกลายเป็นธรรมเนียมสำหรับปีลาตที่จะ “ปล่อย” “นักโทษ” ชาวยิวคนหนึ่งที่เขาถือว่าเป็นความชอบต่อพวกยิวในปีสกาแต่ละครั้ง บางทีเขาทำสิ่งนี้เพื่อจะปรับปรุงความสัมพันธ์ของเขากับพลเมืองของเขาในโอกาสที่สำคัญทางการเมือง

27:16 ชื่อของบารับบัสหมายถึง “บุตรชายของบิดา” แน่แน่นอนว่า พระเยซูเป็น *พระบุตรแท้ของพระบิดา* คำกรีกที่แปลว่า “อุกฉกรรจ์” (*เอปพิสเชมอส*) หมายถึงมีชื่อเสียงหรือโดดเด่นอย่างแท้จริง (เปรียบเทียบ [รม. 16:7](#)) เขาเป็นนักโทษที่มีชื่อเสียง แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นนักโทษที่พวกยิวถือว่าเป็นบุคคลที่น่าปรารถนา อย่างที่แสดงในภาพยนตร์บางเรื่อง ในความตรงกันข้ามเป็นที่ชัดเจนว่า เขาได้นำการกบฏต่อต้านรัฐบาลโรมันในฐานะผู้ต่อสู้เพื่อเสรีภาพ (เปรียบเทียบ [มก. 15:7](#); [ลก. 23:19](#); [ยน. 18:40](#)) การกระทำแบบกองโจรของเขาก็ธรรมดาพอสมควรในตอนนั้น [\[1605\]](#) คนยิวหลายคนคงได้ถือว่บารับบัสเป็นวีรบุรุษแทนที่จะเป็นตัวร้าย ในความคิดของคนยิวส่วนใหญ่ เขามีลักษณะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์มากกว่าที่พระเยซูมี

เป็นไปได้ที่ชายสองคนที่ถูกตรึงกับพระเยซูเป็นหุ่นส่วนของบารับบัส มัทธิวใช้คำกรีกเดียวกับที่จะบรรยายถึงพวกเขาอย่างที่คุณเขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ ใช้เพื่อจะบรรยายถึงบารับบัส (นั่นคือ *เลสเทส* “ผู้กบฏ” หรือ “ผู้ก่อการกบฏ” ข้อ 38) ชายทั้งสามก็เป็นคนที่ดีกว่าโจรโดยทั่วไป พวกเขาเป็นเหมือนพวกของโรบิน ฮูด

พระเยซูแทนที่ของผู้กบฏคนหนึ่งอย่างแท้จริง คือบารับบัสเพราะว่าผู้คนชอบผู้ที่พยายามที่จะโค่นล้มอำนาจของโรมมากกว่าพระเมสสิยาห์ที่พระเจ้าได้เตรียมไว้เพื่อพวกเขา นี่แสดงถึงการยื่นกรานของพวกเขาที่การมี “พระเมสสิยาห์” ตามการออกแบบของพวกเขาเอง (เปรียบเทียบ [1 ซมอ. 8:5, 19-20](#))

27:17-18 “พวกเขา” (NASB) หรือ “ฝูงชน” (NIV) ฝูงชนของคนทั่วไป (ข้อ 15; เปรียบเทียบ [มก. 15:8](#)) ปีลาตเห็นว่าสภาแซนเฮดรินพยายามที่จะทำให้เขากำจัดใครคนหนึ่งที่เขาเห็นว่าเป็นการคุกคามต่อสิทธิอำนาจของพวกเขาเอง นั่นคือ พระเยซู เขารู้ว่าสภาแซนเฮดรินไม่มีความต้องการพิเศษที่จะพัฒนาสวัสดิภาพของโรม อย่างไม่สงสัยแล้ว ปีลาตรู้ว่าพระเยซูชื่นชมความเป็นที่นิยมอย่างมากท่ามกลางคนยิวหลายคน (เปรียบเทียบ 21:1-16) และที่ว่าพวกผู้นำของพวกเขา

เขาจึงลาพระองค์ ดังนั้นเขาก็ขอให้ประชาชนที่จะให้เขาว่านักโทษคนไหนที่พวกเขาต้องการ ให้เขาที่จะ “ปล่อย”

อย่างไม่สงสัยแล้ว ปีลาตคิดว่าฝูงชนจะเรียกร้องพระเยซู ดังนั้นก็ให้เหตุผลแก่เขาที่จะทำให้ สภาแซนเฮดรินขายหน้า โดยการปล่อยพระเยซู เขาอาจได้สรุปอย่างผิดๆว่าผู้อาศัยของ กรุงเยรูซาเล็มสนับสนุนพระเยซูเนื่องจากชื่อเสียงของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม ณ เวลานั้น อย่างไรก็ตาม เป็นชาวกาลิลีอย่างแท้จริงที่ เป็นผู้สนับสนุนหลักของพระเยซู คุณเหมือนผู้คน แห่งกรุงเยรูซาเล็มได้ติดตามการนำของสภาแซนเฮดรินอย่างเต็มใจในการปฏิเสธพระเยซู *อย่าง ตั้งใจ*

“... บาร์บัสถูกเรียกว่าเยซูอีกด้วย ฉบับที่เก่าแก่ที่สุดบางฉบับของภาคพันธ-
สัญญาใหม่เช่นฉบับซีเรียและอาร์มีเนียน โบราณเรียกเขาว่า *เยซู บาร์บัส*
และทั้งโอริเจนและเจอโรมรู้ถึงการอ่านนั้น และรู้ดีว่ามันอาจถูกต้อง มัน
เป็นสิ่งแปลกที่ว่าปีลาตอ้างอิงถึง *พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์* ถึงสองครั้ง (ข้อ
17 และ 22) ราวกับที่จะแยกแยะพระองค์จากเยซูคนอื่นฯ”[\[1606\]](#)

27:19

“ภรรยา” ของปีลาตขัดจังหวะเขาเมื่อเขา “นั่งว่าราชการอยู่” ซึ่งกำลังที่จะให้คำตัดสินในกรณี
ของพระเยซู บางทีมีทิวบ้านที่เหตุการณ์นี้เพราะว่ามันเป็นข้อบังคับข้อหนึ่งถึงความบริสุทธิ์
ของพระเยซู คนโรมันหลายคนถือว่าความฝันเป็นวิธีแห่งการนำพาของพระเจ้า (เปรียบเทียบ
1:20).[\[1607\]](#) ในกรณีนี้ พระเจ้านำพาเธอที่จะเป็นพยานถึงความชอบธรรมของพระเยซู

“ธรรมเนียมได้ให้ชื่อแก่เธอว่า พรอคูล่า พระกิตติคุณแบบอภิศรรณบรรยาย
เธอว่าเป็นคนหันมานับถือลัทธิยิว [คือ พระกิตติคุณของนิโคเดมัส บทที่ 2]
ในขณะที่คริสตจักรกรีกได้ใส่เธอไว้ในบัญชีรายชื่อของธรรมิกชนอย่าง
แท้จริง”[\[1608\]](#)

“‘ภรรยา’ ของปีลาต (27:19) ทำหน้าที่เป็นสิ่งที่คิดกันสำหรับปีลาตเอง การ
เตือนของเธอต่อปีลาตที่จะไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับคนชอบธรรมนั้น (พระเยซู)
ก็ตรงกันข้ามกับการตัดสินใจของปีลาตที่จะยอมตามการเรียกร้องของคนยิวที่

ให้พระเยซูถูกประหาร ‘บาร์บัส’ (27:15-26) ทำหน้าที่เป็นลึกลับสำหรับ
พระเยซู นักโทษอุกฉกรรจ์ถูกปล่อยให้เป็นอิสระ ส่วนคนบริสุทธิ์ถูกนำไป
ตรึง”[1609]

27:20-21

สมาชิกสภาแซนเฮดริน “ยูงให้ฝูงชน” ที่จะยื่นกรานให้ปีลาตปล่อยบาร์บัสและตรึงพระเยซู
(เปรียบเทียบ [มก. 15:11](#)) เริ่มแรกแล้ว นี่อาจเหลือเชื่อ แต่ทั้งพระเยซูและบาร์บัสก็เป็นที่นิยม
กับฝูงชน ต่อประชาชนแล้ว ดูเหมือนปีลาตจะขึ้นชอบการปล่อยของพระเยซู แต่พวกผู้นำทาง
ศาสนาของพวกเขาขึ้นชอบการปล่อยของบาร์บัส มันค่อนข้างปกติที่ชาวกรุงเยรูซาเล็มจะ
เข้าข้างพวกผู้นำของพวกเขาในการต่อต้านปีลาต เมื่อได้รับโอกาสเช่นนั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เนื่องจากว่าพระเยซูเป็นชาวกาลิลี “ต่างถิ่น”

ก่อนหน้าสภาแซนเฮดรินได้หาว่าความสงสัยเกี่ยวกับพระเยซูในความคิดของประชาชนโดย
การรายงานหมุนเวียนที่ว่าพระองค์ได้ทำการหมิ่นประมาท ต่อพวกเขาหลายคน ตอนนี้
พระองค์เป็นคนนอกรีต พระเยซูเองไม่ได้พยายามที่จะทำสิ่งที่บาร์บัสได้พยายามทำ นั่นคือ ที่
จะโค่นล้มสิทธิอำนาจเหนืออิสราเอลของโรม นี่อาจเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ผู้คนต้องการให้
บาร์บัสถูกปล่อย

27:22-23

ปีลาตพยายามที่จะผันกลับความคิดพลาดทางยุทธวิธีของเขาโดยการถามคำถามมากขึ้น แต่
ความคิดเห็นของฝูงชนที่ต่อต้านเขาและการเลือกของเขาก็หนักแน่นขึ้นกับคำถามแต่ละคำถาม
ที่เขาถามฝูงชน หนึ่ง ปีลาตนำเสนอการลงโทษที่เบากว่าสำหรับพระเยซู แต่ฝูงชนไม่ต้องการ
(ข้อ 22)

“จงจินตนาการว่าผู้พิพากษากำลังขอการตัดสินจากฝูงชนเกี่ยวกับสิ่งที่ควรถูก
กระทำกับคนที่ถูกไต่สวน!”[1610]

ประการที่สอง ปีลาตยืนยันถึงความบริสุทธิ์ของพระเยซู แต่คำตอบแรกเริ่มของฝูงชนกลายมา
เป็นการร้องของฝูงชนจนเป็นที่ชัดเจนว่าผู้ว่าการนั้นไม่สามารถเปลี่ยนหรือเจียบได้

“บุคคลหนึ่งเกือบสามารถพรรณนาถึงฉากนี้ได้กับบางสิ่งเช่นสนามฟุตบอลที่
ซึ่งฝูงชนตะโกนว่า ‘จงตั้งรับ!’ การส่งเสียงเชียร์ของพวกเขาคือ ‘จงตั้งรับ จง
ตั้งรับ!’”[\[1611\]](#)

พวกยิวต้องการให้ปีลาต “ตั้งรับ” พระเยซู แทนที่จะลงโทษพระองค์ด้วยวิธีอื่นๆ เพราะว่า
สำหรับคนยิวแล้ว บุคคลที่แขวนบนต้นไม้ไม่เป็นการแสดงถึงว่าเขาอยู่ภายใต้การสาปแช่งของ
พระเจ้า ([ลขบ. 21:23](#))

27:24

การล้างมือของบุคคลหนึ่งเพื่อจะแสดงถึงความบริสุทธิ์ของคนหนึ่งเป็นธรรมเนียมยิว ไม่ใช่
ธรรมเนียมโรมัน (เปรียบเทียบ [ลขบ. 21:6](#); [สดด. 26:6](#)).[\[1612\]](#) บางทีปีลาตทำสิ่งนี้เพื่อจะแสดง
ถึงการคุกคามสำหรับคนยิว เช่นเดียวกับที่จะทำให้จิตสำนึกของเขาบรรเทาโดยการประกาศต่อ
สาธารณชนว่าเขาเอง “ไม่มีความผิดเรื่องโลหิตของชายคนนี้” ปีลาตสามารถล้างมือของเขา
ด้วยจิตสำนึกที่โปร่งใสได้เพราะว่าเขาได้พยายามที่จะปล่อยพระเยซู แต่คนยิวจะไม่ยอมให้เขา
ทำอย่างนั้น นี่ไม่ใช่การกล่าวว่าเขาไม่มีความผิด แต่อย่างไม่สงสัยแล้ว เขารู้สึกว่าไม่ผิดในการ
ทำสิ่งที่เขาทำ

จากนั้นปีลาตมอบพระเยซูให้ไปสู่การถูกตรึง เนื่องจากความขี้ขลาดและความกลัวต่อคนยิวผู้
ซึ่งเขาคุกคาม เขาไม่สามารถส่งผ่านความรับผิดชอบส่วนตัวของเขาสำหรับการตายของพระเยซูไปที่
ประชาชนได้ อย่างที่พวกมหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบของ
พวกเขาสำหรับมัน โดยการดำเนินยิวได้ (ข้อ 4)

27:25

การตอบสนองของผู้คนก็ไม่ใหม่ ([2 ซมอ. 1:16](#); [3:28](#); [21:6](#), [14](#); เปรียบเทียบ [กจ. 18:6](#); [20:26](#))
“ฝูงชนทั้งหมด” ในตัวบทอ้างอิงถึงฝูงชนที่ปรากฏ ไม่ใช่สภาแซนเฮดรินหรือชนชาติยิว
ทั้งหมด วลีนี้ไม่ได้ครอบคลุมคนยิวที่เชื่อในพระเยซู แต่ครอบคลุมอิสราเอลที่ไม่เชื่อ ดังนั้น
เป็นสิ่งไม่เหมาะสมที่จะใช้ข้อนี้เพื่อจะแก้ตัวเกี่ยวกับการต่อต้านยิว[\[1613\]](#) การตอบสนองของ
ผู้คนก็เป็นปกติอย่างเต็มที่ในวัฒนธรรมนั้น[\[1614\]](#)

“ความชั่วร้ายของความโกรธของพวกเขาแทบจะไม่สามารถถูกอธิบายได้
อย่างชัดเจนไปมากกว่าการเปล่งเสียงที่น่ากลัวนี้”[\[1615\]](#)

“จากการเป็นหนี้ต่อการปฏิเสธที่ต่ำช้าของพวกผู้นำต่อพระเยซู พวกเขา ก็ส่งผลกระทบต่อไม่ใช่ความรอดของอิสราเอลอย่างที่พวกเขาได้คาดหวัง แต่ต่อสิ่งที่ตรงกันข้ามคือการสิ้นสุดของอิสราเอลในฐานะประชากรที่พิเศษของพระเจ้าโดยไม่รู้ พวกเขานำการสาปแช่งมาเหนือพวกเขาเองและประชาชน (27:25) พวกเขากระตุ้นการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็ม (22:7) และอย่างไม่รู้ นั้นพวกเขาทำให้พวกเขาเองรับผิดชอบต่อการย้ายการปกครองของพระเจ้าไปยังอีกชนชาติหนึ่ง คือคริสตจักรซึ่งกลายมาเป็นประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้าย (21:43; 16:18; 13:38)”[1616]

“ความอยู่ดีธรรมได้ถูกกระทำต่อคนยิวตลอดหลายศตวรรษเพียงไร พวกเขา ได้ถูกดำเนินสำหรับอาชญากรรมของบุคคลเช่น อันนาส คายาฟาส และปีลาต ข้าพเจ้าไม่ถือความรับผิดชอบสำหรับอาชญากรรมของเจสซี เจมส์เพียง เพราะว่าเขาเป็นคนอเมริกัน ใช่ไหม? เป็นเวลาหลายศตวรรษที่โรมันนิยมได้ เรียกคนยิวว่า ‘ผู้ฆ่าพระคริสต์’ ซึ่งได้เป็นพื้นฐานสำหรับการต่อต้านยิวใน ยุโรป กระนั้นพวกเขาก็ต้องรับผิดชอบอย่างที่คนต่างชาติก็ต้องรับผิดชอบ ในการวิเคราะห์สุดท้าย เราทุกคนต้องรับผิดชอบต่อการตายของพระองค์ พระองค์ได้ตายเพื่อบาปของโลก ไม่ควรจะมีการชี้นิ้วไปที่เชื้อชาติหรือกลุ่ม ใดๆของผู้คน”[1617]

เมื่อคนยิวที่ปรากฏในลานบ้านของปีลาตร้องว่า “ให้ความผิดเรื่องความตายของเขาตกอยู่กับเรา และลูกๆของเรา” พวกเขาก็ยอมรับถึงความรับผิดชอบของเขาต่อการตายของพระเยซู แต่คนโรมัน (คนต่างชาติ) ก็ต้องรับผิดชอบสำหรับสิ่งนั้นอย่างเท่าเทียม

27:26

ภายใต้ธรรมเนียมบัญญัติของโมเส คนยิวไม่สามารถเขียนใครคนหนึ่งมากกว่า 40 ครั้งได้ (ฉธบ. 25:3; เปรียบเทียบ 2 คร. 11:24) อย่างไรก็ตาม ที่นี้คนโรมันไม่ใช่คนยิวกำลังเขียน พวกเขา ไม่มีความจำกัดในเรื่องของจำนวนของการเขียนที่พวกเขาสามารถกำหนดให้มีกับนักโทษ ตามธรรมเนียมแล้ว พวกเขาใช้เส้นหนังที่มีเศษของกระดูกหรือโลหะที่ถูกฝังไว้ในสายหนัง คือ *ฟราเจลล์ม* การเขียนด้วยเส้นนี้บ่อยครั้งก็เปลี่ยนเนื้อหนังของมนุษย์ให้เป็นเนื้อเยื่อและเปิดกระดูกและอวัยวะภายใน[1618] บ่อยครั้งผู้คนตายจากการเขียนประเภทนี้ คนโรมันใช้มันทำให้นักโทษอ่อนแอก่อนการถูกตรึง การเขียนนี้บรรลุต่อคำของพระเยซูใน 20:19 หลังจาก

ความโหดร้ายที่รุนแรงและเต็มไปด้วยโลหิตนี้ ปีลาตได้ส่งให้พระเยซูไปตายดังเช่นนักโทษที่ ถูกพิพากษาโดยการถูกตรึง (เปรียบเทียบ [อสย. 53:6, 12](#))

“ยูดาสยอมต่อ มาร ในบาปที่ใหญ่หลวงของเขา ([ยน. 13:2, 27](#)) เปโตรยอมต่อ เนื้อหนัง เมื่อท่านปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ปีลาตยอมต่อ โลก และฟุ้งงูง ชน”[\[1619\]](#)

การบันทึกของมัทธิวเกี่ยวกับการไต่สวนต่อหน้าปีลาตทำให้ความบริสุทธิ์ของพระเยซูนั้นชัดเจน [\[1620\]](#) อย่างเช่นในการไต่สวนทางศาสนา พระเยซูก็ยืนต่อหน้าผู้พิพากษาที่อยู่ดิฐธรรมผู้ซึ่งอคติส่วนตัวของเขา นำพาเขาแทนที่จะเป็นความยุติธรรม การเสียสละตนเองของผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ผ่านพ้นในการไต่สวนนี้อีกด้วย ไม่มีใครเอาชีวิตของพระเยซูไปจากพระองค์ในฐานะผู้ตายเพื่อความเชื่อ พระองค์สละชีวิตเพื่อคนอื่นๆ ในการ เสียสละตนเอง

[4. การตรึงพระเยซู 27:27-56](#)

มัทธิวบรรยายถึงการตรึงพระเยซูโดยการเน้นถึงการละเมิดของทหารโรมันที่มีต่อพระเยซู การเยาะเย้ยของ คนยิวที่มีต่อพระเยซู การสิ้นพระชนม์แท้จริงของพระองค์ และเหตุการณ์ต่างๆที่ตามหลังการสิ้นพระชนม์ของ พระองค์ทันที

[การละเมิดของทหารโรมันที่มีต่อพระเยซู 27:27-31 \(เปรียบเทียบ มก. 15:16-20; ยน. 19:16-17ก\)](#)

27:27 “พวกทหาร” ที่นี้บางที่เป็นทหาร “ของปีลาต” “กองบัญชาการปรี โทเรียม” หรือลานบ้านบางที่ อ้างอิงถึงลานในวังของเฮโรดที่อยู่ใกล้กับประตูอัฟฟา ซึ่งเป็นลานในป้อมอัน โทเนีย เป็นที่ ชัดเจนว่า “พวกทหาร” ทั้งหมดของ “กลุ่มทหาร” ที่ปรากฏ (“กลุ่มทหาร โรมัน ทั้งหมด”) “พา พระเยซูไปไว้ในกองบัญชาการปรี โทเรียม” นั่นคือ ลานกลางของกองบัญชาการปรี โทเรียม กลุ่มทหารมีทหาร 600 นาย ทหารเหล่านี้คงได้เป็นกำลังสำรองที่ถูกนำมาจากพลเมืองที่ไม่ใช่ ยิวของบริเวณรอบๆ เนื่องจากว่าไม่มีกองทหารของโรมันที่เข้าประจำการในปาเลสไตน์ ณ เวลานี้[\[1621\]](#)

27:28-31

สภาพเช่นเฮดรินและหรือบ่าวของพวกเขาได้ข่มเหงพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ (26:67-68) ตอนนี้พวกทหารของปีลาตข่มเหงพระองค์ในฐานะกษัตริย์เทียมเท็จ อย่างเหน็บแนมแล้ว พระเยซูทรงเป็นทุกสิ่งที่พระองค์ถูกเยาะเย้ยว่าเป็น คือ พระเมสสิยาห์และกษัตริย์ของอิสราเอล “เสื้อคลุมสีแดง” (คำกรีก *คลามูส*) ที่พวกเขาสวมให้พระเยซู (ข้อ 28) บางทีเป็นเสื้อคลุมสีม่วง ก่อนข้างแดงที่เจ้าหน้าที่ทางกองทัพและพลเรือนของโรมสวม บางทีเดือยแหลมที่เป็นหนามซึ่งพวกทหารสานเป็นวงกลม (“มงกุฎหนาม”) ก็คล้ายกับมงกุฎที่อยู่บนของทิเบเรียส ซีซาร์บนเหรียญของโรมันที่ประกอบด้วยกิ้งคาล

กาลไม่สมบูรณ์ของกรีกที่แปลว่า “ดี” หมายถึงว่าพวกเขาตีพระเศียรของพระเยซูหลายครั้ง (เปรียบเทียบ [อสย. 52:14](#)) ตามปกติ ทหารสี่นายกับนายร้อยเดินทางไปด้วยกับนักโทษที่ถูกพิพากษาไปยังการถูกตรึงของเขา โดยทั่วไป นักโทษแบกไม้ขวางที่ซึ่งพวกทหารจะตอกตะปูที่มือของเขาในภายหลัง (เปรียบเทียบ [ยน. 19:17, 23](#)).[\[1622\]](#)

ส่วนนี้แสดงถึงคนบาป ๓ ความเลวร้ายที่สุดของพวกเขาซึ่งเยาะเย้ยและทำร้ายบุคคลที่สละชีวิตของพระองค์ในฐานะเครื่องบูชาเพื่อบาปของพวกเขา (เปรียบเทียบ 20:19)

“เหตุการณ์จำนวนน้อยในประวัติศาสตร์บรรยายถึงความโหดร้ายในใจที่ชั่วร้ายอย่างยิ่งของมนุษย์อย่างชัดเจนมากกว่าสิ่งที่ก่อความทุกข์แก่พระเยซูพระบุตรของพระเจ้า”[\[1623\]](#)

“การอธิบายสูงสุดถึงกางเขนไม่ใช่ความเป็นปฏิปักษ์ของยิวหรือความอยุติธรรมของโรมัน แต่เป็นพระประสงค์ที่ได้ป่าวประกาศไปของพระเจ้า”[\[1624\]](#)

[การตรึงและการเยาะเย้ยพระเยซู 27:32-44 \(เปรียบเทียบ มก. 15:21-32; ลก. 23:26-43; ยน. 19:17ข-27\)](#)

“ความพยายามที่กระตือรือร้นเกินไปที่จะทำให้เห็นถึงความน่ากลัวทางกายภาพของการตรึงซึ่งทำให้การเทศนา (และอย่างน้อยภาพยนตร์เรื่องหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้) ของคริสเตียนบางอย่างเสียหายก็ไม่พบเสียงสะท้อนในหมวดพระกิตติคุณ บางทีผู้อ่านดั้งเดิมก็คุ้นเคยมากเกินไปกับการทรมานและความอับอายของการถูกตรึงจนไม่ต้องการความช่วยเหลือใดๆในการพิจารณาถึงสิ่งที่มันหมายถึงอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม จุดจจจ่อของการบรรยายในข้อเหล่านี้ก็อยู่ที่เหตุการณ์รอบข้างต่างๆและผู้คนที่เกี่ยวข้อง (ซีโมน พวกทหารและโจร) พร้อมกับป้ายประกาศ

ในเชิงเหน็บแนมเหนือพระเศียรของพระเยซูซึ่งสรุปการยกเลิกของโรมันเกี่ยวกับการอ้าง
ต่างๆของพระองค์”[1625]

การเน้นของมัทธิวในการบันทึกของท่านเกี่ยวกับการถูกตรึงของพระเยซูก็อยู่ที่การเยาะเย้ยของผู้ชม

27:32 พระเยซูสามารถที่จะแบกไม้ขวางแห่งกางเขนของพระองค์จนกระทั่งพระองค์ผ่านประตูเมือง
(เปรียบเทียบ [มก. 15:21](#); [ยน. 19:17](#)) ตามปกติ การตรึงเกิดขึ้นนอกกำแพงเมือง
(เปรียบเทียบ [ลกต. 24:14](#); [กตว. 15:35-36](#); [1 พกษ. 21:13](#); [กจ. 7:58](#)) สถานที่ตั้งนี้แสดงถึงการ
ปฏิเสธมากขึ้น (เปรียบเทียบ [ฮบ. 13:13](#))

ชื่อซีโมนเป็นแบบยิว เขามาจากเมือง “ไซริน” (สมัยใหม่คือ ทริ โพลี) ที่อยู่ทางชายฝั่งทะเล
เมดิเตอร์เรเนียนของอัฟริกาเหนือ (เปรียบเทียบ [กจ. 2:10](#); [6:9](#); [11:20](#); [13:1](#)) พวกทหารโรมันได้
บังคับให้เขาแบกกางเขนของพระเยซู บางทีมัทธิวอ้างอิงสิ่งนี้เพราะว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของการ
การเหน็บแนม พระเยซูกำลังแบกกางเขนของซีโมนโดยการตายในที่ของเขา ผู้อ่านเข้าใจสิ่งนี้
แต่ ณ เวลานั้น สิ่งต่างๆก็เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามต่อผู้ดูอย่างสิ้นเชิง เหตุผลอีกอย่างหนึ่งที่มัทธิว
อาจได้อ้างอิงถึง “ซีโมนชาวไซริน” โดยชื่อก็คือว่า เขาอาจเป็นที่รู้จักกันดีท่ามกลางคริสเตียน
เริ่มแรก อย่างเหน็บแนมแล้ว ซีโมน เปโตร ควรปรากฏเพื่อจะช่วยเหลือพระเยซูเมื่อพิจารณา
ถึงการโอดวอดก่อนหน้านี้ของท่าน (26:33, 35) แต่ “ซีโมน” อีกคนหนึ่งจำต้องแทนที่ของท่าน

ชาวมุสลิมที่สอนว่าซีโมนแทนที่พระเยซูและตายบนกางเขนแทนพระองค์นั้นก็เป็นที่ชัดเจนว่า
ขึ้นอยู่กับคำสอนของบาซิลิดีสซึ่งเป็นคนนอกรีตแบบนอสติกในศตวรรษที่สอง[1626]

27:33 คำว่า “กลโกธา” เป็นการถอดถ่ายตัวอักษรของกรีกจากคำอารเมก *กัลกลธา* ที่หมายถึง
“กะโหลกศีรษะ” “คาลวารี่” มาจากคำลาติน *คาลวา* ซึ่งก็คือ “กะโหลกศีรษะ” สถานที่ตั้งแน่
ชัดนั้นก็ไม่ใช่ที่รู้จัก เป็นที่ชัดเจนว่า มันอยู่ทางเหนือของกำแพงเมืองเก่า บางที่ไม่ไกลจาก
สถานที่ตั้งของคริสตจักรแห่งสุสานศักดิ์สิทธิ์ในปัจจุบัน (เปรียบเทียบ [ยน. 19:20](#)).[1627] เอเดเดอร์ใหม่เชื่อว่าสถานที่ตั้งที่อยู่ใกล้กับประตูคามัสกัสในปัจจุบันอย่างมาก
[1628] คาลวารี่ของกอร์ดอนซึ่งอยู่ไม่ไกลจากประตูคามัสกัสก็ไม่ได้ขึ้นชมการสนับสนันอย่าง
มากในฐานะสถานที่ตั้งจากบรรดานักวิชาการอีกต่อไป[1629] *เวียร์ โคโลโรซา* (“ทางแห่ง

ความเสียใจ”) ตามธรรมเนียมซึ่งเป็นเส้นทางจากการไต่สวนของพระเยซูไปยังสถานที่ตั้งของการถูกตรึงของพระองค์ก็ขึ้นอยู่กับสมมุติฐานที่ว่า การไต่สวนของพระเยซูต่อหน้าปีลาตได้เกิดขึ้นในป้อมอันโทเนีย

27:34 เป็นที่ชัดเจนว่า ผู้หญิงบางคนเสนอเหล้าองุ่นให้พระเยซูดื่มบ้าง ที่ซึ่งพวกเขาได้เพิ่มมดยอบเพื่อจะลดความเจ็บปวดของพระองค์ (มก. 15:23). [1630] พระเยซูได้ปฏิเสธหลังจากที่ได้ชิม เพราะว่าพระองค์เลือกที่จะทนต่อกางเขนอย่างมีสติสัมปชัญญะเต็มที่ มีทริเวียน “ของขม” เนื่องจากรสชาติที่ขมของมดยอบและที่จะทำให้ความสำเร็จแห่ง [สดุดี 69:20-21](#) ชัดเจนขึ้น อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า พวกทหารเสนอเครื่องดื่มให้พระองค์ แต่ดูเหมือนว่ามันไม่เป็นที่เคยทำประจำที่ว่าพวกเขาจะได้พยายามที่จะทำให้การทนทุกข์ของพระองค์ลดลง

27:35 ตามปกติพวกโรมันผูกหรือตรึงเข้ากับไม้ขวางของกางเขนของเขา ในกรณีของพระเยซู พวกเขาทำแบบหลัง จากนั้นพวกเขาจะยกไม้ขวางและนักโทษขึ้นสู่ส่วนประกอบที่ตั้งตรงของกางเขน ถัดไปพวกเขาจะมัดเท้าของบุคคลที่ถูกตรึงเข้ากับส่วนตั้งโดยมัดด้วยเชือกหรือดอด้วยตะปูขนาดใหญ่ พวกโรมันสร้างกางเขนในหลายรูปแบบคือ แบบ X แบบ T หรืออย่างเช่นในกรณีของพระเยซู แบบ T ตามธรรมเนียมพร้อมกับส่วนตั้งที่ขยายออกไปเหนือไม้ขวาง (ข้อ 37) บางครั้งเชือกก็อยู่ห่างจากดินไม่กี่นิ้ว แต่ดูเหมือนว่าพระเยซูอยู่สูงจากดินสองสามฟุต (ข้อ 48; [ยน. 19:29](#))

ตามปกติพวกโรมันตรึงเชือกของพวกเขาแบบเปลือยเปล่า “ยกเว้นผ้าขาวม้า” [1631] เพชฌฆาตสี่คนนำเสื้อผ้าของนักโทษไปเพื่อพวกเขาเอง สิ่งเหล่านี้คงได้เป็นรองเท้า ฝ้ารัดเอว เสื้อผ้าชั้นใน และเสื้อคลุมชั้นนอกหรือเสื้อคลุมของเขา [1632] ในกรณีของพระเยซู พวกเขา “จับฉลาก” สำหรับเสื้อคลุม (“เสื้อผ้า”) ของพระองค์ซึ่งบรรจุ [สดุดี 22:18](#) (เปรียบเทียบกับ [ยน. 19:23-24](#)) สิ่งนี้เกิดขึ้นในตอนเช้าสายๆของวันศุกร์ (มก. 15:25; [ยน. 19:14](#))

“ในกรณีของพระเยซู เรามีเหตุผลที่จะคิดว่า ในขณะที่รูปแบบของการลงโทษที่ซึ่งพระองค์ต้องจำนนต่อมัน ไม่ใช่เป็นแบบยิว [คือ การตรึง] ทุกๆการยินยอมจะถูกทำต่อธรรมเนียมแบบยิว และดังนั้นเราก็เชื่ออย่างชอบพระคุณ

ว่าบนางเขนนั้นพระองค์ได้ถูกสงวนไว้จากความรู้เกียรติแห่งการเปิดเผย
สิ่งเช่นนั้นคงได้เป็นแบบไม่ใช่ตัวอย่างแท้จริง”[1633]

ชาวมุสลิมเชื่อว่าพระเจ้านำพระเยซูไปยังสวรรค์ก่อนที่พระองค์ตายไป และที่ว่าพระองค์จะ
กลับมายังโลกเพื่อจะทำให้งานของพระองค์สำเร็จ อย่างที่ได้อ้างอิงไปก่อนหน้านี้ พวกเขา
เชื่อว่าเป็นซีโมนชาวไซรินที่ได้ตายที่บนางเขน

“การตรึงเป็นความเจ็บปวดและการทำให้ชายหน้าอย่างพูดไม่ออก ไม่ว่าจะถูก
ผูกหรือตรึงกับกางเขน เขื่อยก้ทนต่ออาการหดเกร็งมากมายขณะที่เขาดึงด้วย
มือแขนของเขาและผลัดด้วยขาของเขาเพื่อจะทำให้ช่องอกของเขาเปิดออก
เพื่อการหายใจและจากนั้นก็ยุบลงด้วยความหมดแรงจนกระทั่งการเรียกร้อง
สำหรับออกซิเจนเรียกร้องอาการหดเกร็งใหม่ การเมื่อยล้า การสูญเสียโลหิต
สภาวะช็อกจากความเจ็บปวดทั้งหมดนั้นก็ก่อให้เกิดความทรมาณที่สามารถ
ดำเนินไปหลายวัน สุดท้ายก็จบลงด้วยการหายใจไม่ออก ภาวะที่หัวใจหยุด
เต้นหรือการสูญเสียโลหิต เมื่อมีเหตุผลที่จะเร่งความตาย กลุ่มทหารที่
ประหารชีวิตจะทุบเท้าของเหยื่อ ความตายก็ติดตามมาเกือบทันทีไม่ว่าจาก
สภาวะช็อกหรือจากการยุบลงที่ตัดการหายใจออกไป”[1634]

พวกโรมันสงวนการตรึงไว้สำหรับนักโทษที่เลวร้ายที่สุดจากชนชั้นที่ต่ำที่สุดของสังคม
พลเมืองโรมันถูกยกเว้นจากการถูกตรึงนอกจากซีซาร์เองสั่งการ สำหรับคนยิว การตรึงก็น่า
กลัวมากขึ้นเพราะว่ามันแสดงถึงบุคคลที่ตายภายใต้การสาปแช่งของพระเจ้า (ฉธบ. 21:23)
พวกผู้นำของอิสราเอลได้แขวนบรรดาผู้ที่ได้ตายไปภายใต้การสาปแช่งของพระเจ้าเพื่อคนอื่นๆ
จะเห็นและเรียนรู้จาก พระเยซูได้แบกรับการสาปแช่งของพระเจ้าไว้เพื่อบาปของมนุษย์ เพื่อ
ผู้คนจะไม่ต้องประสบกับการสาปแช่งนั้น

27:36

ข้อนี้ก็พิเศษต่อพระกิตติคุณเล่มแรก บางครั้งผู้คนนำนักโทษลงมาจากกางเขนของพวกเขาเพื่อ
ป้องกันพวกเขาไว้จากการตาย พวกทหารได้ปกป้องพระเยซูเพื่อจะกันสิ่งนี้ไว้จากการเกิดขึ้น
พระเยซูได้ตายอย่างแท้จริง ไม่มีใครช่วยกู้พระองค์

27:37

บ่อยครั้งพวกโรมันเขียนการกล่าวหาต่อนักโทษที่ถูกตรึงไว้บนแผ่นจารึกสีขาวพร้อมกับหมึกสีแดงหรือสีดำและติดมันไว้กับกางเขนของเขา ปีลาตให้การกล่าวหาของพระเยซูถูกเขียนขึ้นด้วยภาษาอารเมค ภาษากรีกและภาษาลาติน ([ยน. 19:20](#)) เขาตั้งใจให้มันที่จะเป็นการดูถูกต่อคนยิว ชื่อเรียก “กษัตริย์ของชนชาติยิว” หมายถึง “พระเมสสิยาห์” ต่อคนยิว ปีลาตหมายถึงว่าพระเยซูเป็นผู้รอดอ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ แต่แน่นอนว่า พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์จริงๆ อย่างเหน็บแนมแล้ว ปีลาตกล่าวสิ่งที่มีทิวต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะเข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ภาคพันธสัญญาเดิมได้ทำนายไว้ คือ พระบุตรของพระเจ้าและผู้รับใช้ที่ทนทุกข์

“คนนี่คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว” แท้จริงแล้วเป็นหัวข้อของพระธรรมนี้
แม้ว่ามันถูกใช้ที่นี้ในการเยาะเย้ยเต็มที่ [\[1635\]](#)

การกล่าวหาเต็มๆ ซึ่งถูกรวบรวมโดยการเปรียบเทียบการบันทึกของพระกิตติคุณที่หลากหลาย ก็เป็นที่ชัดเจนว่า “คนนี่คือเยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของชนชาติยิว” (เปรียบเทียบ [มก. 15:26](#); [ลก. 23:38](#); [ยน. 19:19](#))

“ในแง่หนึ่ง ชื่อเรียกนี้พิสูจน์ว่าเป็น ‘หนังสือเล่มเล็กๆเกี่ยวกับพระกิตติคุณ’
อันแรกที่เคยถูกเขียนขึ้น” [\[1636\]](#)

ข้าพเจ้าถือว่าข้อนี้เป็นข้อใจในพระกิตติคุณมัทธิวเพราะว่าข้อนี้กล่าวถึงข่าวสารของมัทธิวอย่างรวบรัด

27:38

ชาย “สอง” คนที่ถูกตรึงกับพระเยซูเป็นนักสู้กองโจรเพื่อเสรีภาพไม่ใช่แค่ “โจร” (คำกรีก *เลสทาย* เปรียบเทียบ ข้อ 16) พระเยซู พระเมสสิยาห์แท้ถูกแขวนระหว่างชายสองคนที่ต้องการที่จะนำอาณาจักรของอิสราเอลมาผ่านทางการกระทำที่รุนแรงต่อต้านพวกศัตรูของอิสราเอล ซึ่งตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยของพระเจ้า มัทธิวคงมี [อิสยาห์ 53:12](#) ในความคิดเมื่อท่านเขียนข้อนี้ คือ พระองค์ “ถูกนับเข้ากับพวกคนทรยศ”

27:39-40 พวกโรมันตรึงผู้คนต่อสาธารณชนเพื่อจะเป็นตัวอย่างแก่คนอื่นๆ เป็นที่ชัดเจนว่า สถานที่ตั้งของการตรึงของพระเยซูก็อยู่ข้างถนน พวกผู้นำของอิสราเอลได้กล่าวหาพระเยซูถึงการเป็นผู้หมิ่นประมาทเนื่องจากการอ้างของพระองค์ถึงการเป็นผู้หนึ่งที่พวกเขาจะเห็นประทับข้างขวาของพระเจ้า (26:64) มัทธีวชี้ให้เห็นว่าผู้ที่ผ่านไปก็เป็นผู้ที่ “คำทอ” (ตามตัวอักษรคือ หมิ่นประมาท) เนื่องจากว่าพวกเขาได้กล่าวหาพระองค์อย่างอยู่ติธรรม (เปรียบเทียบ 9:3:12:31; 26:65) การเยาะเย้ยของพวกเขาได้บรรลุคำเผยพระวจนะ ([สดค. 22:7](#); [109:25](#); [พลค. 2:15](#)) ผู้หมิ่นประมาทเหล่านี้ดำเนินการที่จะสงสัยอัตลักษณ์ของพระเยซูต่อไป (เปรียบเทียบ 26:63) เหมือนกับซาตาน พวกเขาทดลองพระองค์ให้พิสูจน์ถึงใครที่พระองค์เป็นโดยการสำแดงถึงอัตลักษณ์ของพระองค์ในวิธีที่ตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 4:3, 6) ที่นี้มัทธีวแสดงถึงคนยิวที่เยาะเย้ยพระเยซูอย่างที่ว่าพวกโรมันได้ทำมาก่อน (ข้อ 27-31)

27:41 “พวกหัวหน้าปุโรหิต” “พวกธรรมจารย์” และ “พวกผู้ใหญ่” เป็นตัวแทนของทุกกลุ่มของสภาพแซนเฮดริน (เปรียบเทียบ 21:23; 26:59) พวกเขาต่างเยาะเย้ยพระเยซู บางทีด้วยถ้อยคำที่พระเยซูได้ยิน

27:42 การอ้างอิงถึงพระองค์ที่ช่วยคนอื่นให้รอดบางที่ย้อนกลับไปยังพันธกิจการรักษาของพระเยซู พวกผู้นำทางศาสนาได้ตั้งใจที่จะโยนความสงสัยไปที่พันธกิจการรักษาของพระเยซูโดยการอ้างว่าพระองค์ไม่สามารถรักษาได้แม้กระทั่งสภาพของพระองค์เอง บางทีชาวเยรูซาเล็มเหล่านี้ได้ระลึกถึงการเสด็จเข้ากรุงที่มีชัยของพระเยซูและเสียงร้องของผู้ติดตามชาวกาลิลีส่วนใหญ่ของพระองค์ว่า “โปรดช่วยเราให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด!” (21:9, 15) แน่แน่นอนว่า พระเยซูสามารถช่วยพระองค์เองให้รอดจากการทนทุกข์บนกางเขนได้ แต่พระองค์ไม่สามารถทำอย่างนั้นและก็เตรียมความรอดเพื่อมนุษย์ได้ ในแง่หนึ่ง พวกผู้นำทางศาสนากล่าวความจริง

พวกผู้วิจารณ์ก็ดำเนินการที่จะชี้ให้เห็นถึงการหมิ่นประมาทที่ชัดเจนของพระเยซูต่อไป พวกเขาบ่งบอกว่าความล้มเหลวของพวกเขาที่จะเชื่อในพระเยซูเป็นความผิดของพระองค์ พวกเขาสัญญาว่าจะ “เชื่อในพระองค์” ถ้าพระองค์ “ลงมา” จาก “กางเขน” ถ้าพระองค์ได้ทำอย่างนั้น ก็คงจะไม่มีใครรอดสำหรับใครก็ตาม (เปรียบเทียบ 1:21; 8:16-17; 20:28; 26:26-29; 28:18-20) พวกเขาอาจได้เยาะเย้ยความเชื่อถือนั้นของชาวกาลิลีที่โง่ที่ได้กลายมาเป็นสาวกของพระองค์อีกด้วย

27:43 บางที่พวกผู้นำเหล่านี้ได้อ้าง [สดคี่ 22:8](#) (เปรียบเทียบ [ยน. 11:51-52](#)) โดยไม่รู้ พวกเขາหมายถึงว่าความล้มเหลวของพระเจ้าที่จะช่วยกู้พระเยซูพิสูจน์ว่าพระเจ้า *ไม่ได้พอพระทัยในพระองค์* ดังนั้น การอ้างของพระเยซูถึงการเป็นพระบุตรของพระเจาก็เสแสร้งในสายตาของพวกเขา พระเจ้าจะเข้าส่วนกับพระบุตรของพระองค์โดยการช่วยกู้พระองค์จากความตาย แต่ไม่ใช่ในวิธีที่พวกผู้นำทางศาสนาetikักไว้ ในขณะที่พระเจ้าจำต้องละทิ้งพระบุตรของพระองค์ (เปรียบเทียบ สดค. 2)

27:44 โจรที่ถูกตรึงกับพระเยซูก็ร่วมกับคนอื่นๆที่ได้เยาะเย้ยพระองค์ (เปรียบเทียบ [อสย. 53:12](#)) มัทธิวไม่ได้บันทึกว่าใครก็ตามกล่าวปกป้องพระองค์

ส่วนนี้นำเสนอกลุ่มและแต่ละบุคคลที่แตกต่างทั้งหลายซึ่งเยาะเย้ยพระเยซูคือ ทหารโรมัน ฝูงชน พวกผู้นำของยิว และ โจร ภาพของผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ก็ถูกละทิ้ง ถูกเข้าใจผิดและถูกปฏิเสธโดยทุกคนอย่างสิ้นเชิง กระนั้นตลอดทั้งหมดนี้ พระเยซูได้บรรลุลำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์

“อย่างที่เราเห็นว่าเห็นนั้น พระเยซูคุกคามการล้มล้างธรรมเนียมและธรรมเนียมและการถูกทำลายของชนชาติ (12:1-14; 15:12; 21:43) ในการอ้างถึงการเป็นพระบุตรของพระเจ้าและบุคคลที่เด็ดเดี่ยวในประวัติศาสตร์ของความรอด [เปรียบเทียบ 21:33-42; 26:63-64] พระเยซูก็ทำให้พระองค์เองผิดเกี่ยวกับความหมิ่นประมาทต่อพระเจ้าและกำลังสมควรต่อการตาย (26:65-66) อย่างสอดคล้องแล้ว ในการก่อให้เกิดการตายของพระเยซู พวกผู้นำเข้าใจว่าพวกเขา กำลังขจัดอิสราเอลออกจากความผิดพลาดที่ซึ่งพระเมสสิยาห์เทียมเท็จจะทำให้ชนชาตินั้นเสื่อมเสีย (27:63-64) อย่างไรก็ตาม การเหน็บแนมก็คือว่า ในการปฏิเสธพระเยซูอย่างต่ำช้า พวกผู้นำก็บรรลูลสิ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่พวกเขาได้ตั้งใจไว้ ไกลจากการขจัดอิสราเอลจากความผิดพลาด พวกเขาผลักอิสราเอลไปสู่ความผิดพลาดที่ร้ายแรง เพราะว่าพวกเขาทำให้ทั้งพวกเขาเองและประชาชนต้องรับผิดชอบต่อการตายของผู้หนึ่งผู้ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วเป็นพระบุตรของพระเจ้าและผู้ซึ่งพระเจ้าเสนอความรอดแก่อิสราเอลทางพระองค์ ดังนั้น อย่างไม่รู้นั้น พวกผู้นำทำให้พวกเขาเองต้องรับผิดชอบต่อการสูญเสียบ [ชั่วคราว] ของอิสราเอลเกี่ยวกับที่แห่งสิทธิพิเศษท่ามกลางประชาชาติต่างๆในฐานะประชากรที่เลือกสรรของพระเจ้า (15:13-14; 21:37-43; 22:7; 27:20-25)”[\[1637\]](#)

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู 27:45-50 (เปรียบเทียบ มก. 15:33-37; ลก. 23:44-46; ยน. 19:28-30)

ตอนนี้มีทิวทัศน์จุดสนใจของท่านจากพวกผู้สังเกตของพระเยซูไปยังพระเยซูเอง

27:45 “แผ่นดิน” (คำกรีก *เก*) แห่งปาเลสไตน์มีดมัวอย่างผิดปกติตั้งแต่เวลาเที่ยงวันจนถึงบ่ายสามโมง นี่เป็นการมีดมัวที่ผิดปกติแท้จริงอย่างชัดเจนของท้องฟ้า มันไม่สามารถเป็นผลมาจากสุริยุปราคาได้เนื่องจากเทศกาลปัสกาได้ถูกฉลองในตอนดวงจันทร์เต็มดวง [1638] การใช้ของมีทิวทัศน์เกี่ยวกับ *เก* บางทีบ่งบอกถึงอิสราเอลอีกด้วย *ความมืด* ในพระคัมภีร์บ่อยครั้งแสดงถึงการพิพากษาและหรือความหายนะ (เปรียบเทียบ [อมส. 8:9-10](#)) จงเปรียบเทียบสาม วัน แห่งความมืดในอียิปต์ ([อพย. 10:21-23](#)) และสาม ชั่วโมง ที่นี้ การบรรยายของมีทิวทัศน์ถึงสภาพแวดล้อม “แสดงถึงความรู้สึกที่หนักแน่นเกี่ยวกับความหายนะที่ใกล้เข้ามา” [1639] นี่เป็นการพิพากษาเหนืออิสราเอลและประชาชน แต่เป็นการพิพากษาเหนือพระเยซูอีกด้วย การร้องเรียกของพระองค์แห่งความโดดเดี่ยวก็ออกมาจากความมืดนี้ (ข้อ 46) นี่เป็นเวลาแห่งการพิพากษาเหนือพระเยซูสำหรับบาปของมนุษย์ทุกคน

27:46 พระเยซู “ร้อง” ถ้อยคำของ [สดุดี 22:1](#) เพราะพระองค์รู้สึกเหมือนว่าพระบิดาของพระองค์ได้ละทิ้งพระองค์เมื่อพระองค์ “(ได้มี) บาปเพื่อเรา” ([2 คร. 5:21](#)) และแบกรับพระพิโรธเต็มที่ของพระเจ้าที่มีต่อบาป

มันออกมาจากความรู้สึกที่คล้ายกันแห่งการละทิ้งที่ดาวิดได้เขียนถ้อยคำของสดุดีนี้เช่น
เริ่มแรก

“... สดุดีนี้แสดงถึงความโดดเดี่ยวฝ่ายวิญญาณของชายคนหนึ่งที่กำลังดำเนินการที่จะวางใจและวิงวอนต่อพระเจ้าต่อไปโดยไม่คำนึงถึงความเป็นจริงที่ว่าฝ่ายตรงข้ามที่อธรรมของเขาเยาะเย้ยและข่มเหงเขาด้วยการไม่ต้องถูกลงโทษ”

[1640]

การแยกจากพระบิดาต้องได้เป็นส่วนที่แยที่สุดของกางเขนสำหรับพระเยซูผู้ไม่เคยประสบกับสิ่งใดๆมาก่อนนอกจากการสามัคคีธรรมที่สนิทสนมกับพระบิดาของพระองค์ เนื่องจาก

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าพระองค์ประสบกับการแยกแท้จรงจากพระเจ้า พระบิดา อย่างไรก็ตาม เมื่อพระบิดาทะเพระพิโรธของพระองค์บนพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งแบกบาปของโลกไว้ที่พระองค์เองนั้นความสัมพันธ์ระหว่างพระบิดากับพระบุตรก็แตกต่าง พระเยซูกลายมาเป็นจุดรวมแห่งการพิพากษาของพระเจ้าเหนือบาปของมนุษย์ (เปรียบเทียบ [รม. 3:21-26](#); [2 คร. 5:21](#)).[1641]

“ที่นี่พระเยซูกำลังแบกบาปของทั้งโลก และแม้กระทั่งพระเจ้าพระบิดาจำต้องหันไปขณะที่พระเยซูแบกรับการสาปแช่งและทำให้พระองค์เองเข้าส่วนกับบาปของทั้งโลก เมื่อพระเยซูได้สิ้นพระชนม์จริงๆ พระองค์ก็มอบพระองค์กลับไปยังพระหัตถ์ของพระบิดา”[1642]

ฉบับแปล NASB มี “เอลี เอลี” ซึ่งเป็นการถอดถ่ายตัวอักษรของคำฮีบรูที่หมายถึง “พระเจ้าของข้าพเจ้า พระเจ้าของพระเจ้า” ฉบับแปล NIV มี “เอลลอย เอลลอย” ซึ่งเป็นคำอารเมคที่หมายถึงสิ่งเดียวกัน บางทีฉบับแปล NIV ถูกต้องที่นี่ เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูอ้างถ้อยคำเหล่านี้ในภาษาอารเมค (เปรียบเทียบ [มก. 15:34](#)) ถ้อยคำที่เหลืออยู่ “ลามา สะบักธานี” เป็นคำอารเมค มัทธีวแปลคำอารเมคของพระเยซูไปสู่คำกรีก หรือบางทีผู้คัดลอกที่หลังได้ทำการเปลี่ยนแปลง

โดยการเปรียบเทียบการบันทึกของพระกิตติคุณ เรารู้ว่าพระเยซูพูดเจ็ดครั้งในขณะที่ถูกแขวนไว้บนกางเขน หนึ่งในพระองค์กล่าวว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขา” ([ลก. 23:34](#)) สอง พระองค์บอกหนึ่งในโจรที่ถูกตรึงกับพระองค์ว่า “วันนี้ท่านจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” ([ลก. 23:43](#)) สาม พระองค์บอกมารดาของพระองค์ว่า “หญิงเอ๋ย นี่คือนุตรของท่าน” และพระองค์บอกยอห์นว่า “นี่คือมารดาของท่าน” ([ยน. 19:26-27](#)) สี่ พระองค์ร้องว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?” ([มธ. 27:46](#); [มก. 15:34](#)) ห้า พระองค์กล่าวว่า “เรากระหายน้ำ” ([ยน. 19:28](#)) หก พระองค์ร้องอุทานว่า “สำเร็จแล้ว” ([ยน. 19:30](#)) เจ็ด พระองค์ร้องว่า “ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ([มธ. 27:50](#); [มก. 15:37](#); [ลก. 23:46](#))

27:47

ข้อความนี้ซึ่งถูกกล่าวโดยผู้ดูแลเหตุการณ์ “บางคน” “ที่ยืนอยู่ที่นั่น” สะท้อนถึงความเชื่อถือที่ว่า “เอลิยาห์” ผู้ซึ่งพระเจ้าได้นำไปยังสวรรค์โดยปราศจากการตายนั้นจะกลับมาช่วยกู้คนชอบธรรมจากความทุกข์ยากของพวกเขา ไม่มีพื้นฐานทางพระคัมภีร์สำหรับแนวคิดนี้ แม้ว่าภายหลังคนยิวยึดถือมันในภายหลัง [1643] บางทีมันมีการเชื่อมโยงบางอย่างกับคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับการกลับมาของเอลิยาห์เพื่อจะปล่าวประกาศถึงการปรากฏของพระเมสสิยาห์

27:48-49

เป็นที่ชัดเจนว่า หนึ่งในพวกทหารใช้อีกโอกาสหนึ่งที่จะเยาะเย้ยพระเยซูต่อไป (เปรียบเทียบข้อ 34) คำกรีกที่แปลว่า “เหล้าองุ่นเปรี้ยว” หรือ “น้ำส้มสายชูเหล้าองุ่น” คือ *ออกซอส* และหมายถึง “น้ำส้มสายชู” บางทีมันเป็นเหล้าองุ่นที่พวกทหารทำให้มีพลังมากขึ้นด้วยน้ำส้มสายชูและดื่มด้วยพวกเขาเอง โดยการให้สิ่งนี้แก่พระเยซู พวกเขาทำให้การทนทุกข์ของพระองค์ยืดยาวออกไปอย่างแท้จริง มันเป็นการแสดงตัวแห่งความเมตตาที่จะเสนอเครื่องดื่มแก่พระเยซู แต่มันไม่อำนวยความสะดวกต่อพระองค์ (เปรียบเทียบ [สดด. 69:21](#)) “แต่” (คำกรีก *เด*) ในฉบับแปล NASB ในข้อ 49 เป็นการแปลที่หนักแน่นเกินไป การรวมวลี “ปล่อยให้เขาตามลำพังเดี๋ยวนี้” (NIV) ก็ให้ความรู้สึกของข้อ 49 พวกทหารต้องการที่จะเห็นผลลัพธ์ของการดื่มน้ำส้มสายชูของพระเยซูว่าจะเป็นอะไร ด้วยความศรัทธาปลอม พวกทหารก็กล่าวอย่างเยาะเย้ยว่าพวกเขาจะรอคอยว่าเอลิยาห์จะมาช่วยกู้พระเยซูหรือไม่

27:50

จากการที่ถูกละทิ้งโดยทุกคนรวมถึงพระบิดาของพระองค์ พระเยซูก็ร้องอย่างเสียงดังอีกครั้งหนึ่งในความทรมาณของพระองค์ (เปรียบเทียบ [ยน. 19:30](#)) นี่เป็นการพูดครั้งที่หกบนกางเขนของพระองค์ จากนั้นการพูดครั้งที่เจ็ดและถ้อยคำสุดท้ายก็ตามมาว่า: “ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ([ลก. 23:46](#); เปรียบเทียบ [สดด. 31:6](#)) หลังจากนั้นไม่นาน พระองค์ก็ปล่อย “วิญญาณของพระองค์” (คือ สิ่งที่ทำให้ชีวิตแก่พระองค์ คำกรีก *นิวม่า*) การบรรยายของมัทธิวถึงช่วงขณะแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูแสดงให้เห็นว่าพระเยซูมีการควบคุมสิทธิขาดเหนือชีวิตของพระองค์เอง (เปรียบเทียบ [ยน. 10:18](#)) พระเยซูสำแดงถึงสิทธิอำนาจแบบกษัตริย์ของพระองค์แม้กระทั่งด้วยลมหายใจที่กำลังตายของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ฆ่าตัวตายอย่างที่ยูดาสได้ทำไป แต่พระองค์สละชีวิตของพระองค์ในการเสียสละตนเองสำหรับบาปของมนุษย์ (เปรียบเทียบ 20:28)

“คำกรีกที่ถูกใช้ที่นี่และใน [ยน. 19:30](#) ก็พิเศษในภาคพันธสัญญาใหม่ ในข้อพระคัมภีร์อีกสิบห้าข้อ ‘ขอมมอบวิญญูณ’ หรือ ‘ยินยอมให้วิญญูณ’ ถูกใช้เพื่อจะแปลคำฮีบรูหรือคำกรีกคำเดียวที่หมายถึง *หายใจออก* หรือ *สิ้นใจ* นี่ก็เป็นจริงเกี่ยวกับการบรรยายถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูใน [มก. 15:37, 39](#) และ [ลก. 23:46](#) แต่ใน [มธ. 27:50](#) และ [ยน. 19:30](#) การแสดงออกเหล่านี้แปลวลีกรีกของสองคำที่หมายถึง *ขอมมอบวิญญูณให้กับ* หรือ *ส่งวิญญูณให้กับ* การตายของพระเยซูก็แตกต่างจากการตายของมนุษย์คนอื่นๆ ไม่มีใครสามารถเอาชีวิตของพระองค์ไปจากพระองค์ได้ยกเว้นว่าพระองค์เต็มใจที่จะอนุญาต ([ยน. 10:18](#)) พระคริสต์เลือกที่จะตายเพื่อว่าเราจะมีชีวิต”

[1644]

ผลลัพธ์ทันทีของการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู 27:51-56 (เปรียบเทียบ มก. 15:38-41; ลก. 23:45, 47-49)

27:51ก บางที่ “ม่าน” ชั้นในของพระวิหารถูกกล่าวถึงที่นี่ คือม่านที่แยกวิสุทธิสถานกับอภิสุทธิสถาน (เปรียบเทียบ [ฮบ. 4:16; 6:19-20; 9:11-28; 10:19-22](#)).[1645]

“ตามธรรมเนียมของชาวยิว ที่จริง มีม่านสองผืนก่อนทางเข้าไปสู่อภิสุทธิสถาน (โยมา ฉบับที่ 1). . . ม่านผืนหนึ่งแขวนอยู่ข้างวิสุทธิสถาน และม่านอีกผืนหนึ่งแขวนอยู่ข้างอภิสุทธิสถาน. . . ม่านที่อยู่ก่อนอภิสุทธิสถานยาว 40 คิวบิท (60 ฟุต) และกว้าง 20 คิวบิท (30 ฟุต) จากความหนาของฝ่ามือ. . .”

[1646]

“ม่านผืนนี้เป็นผ้าที่ทออย่างประณีตมากที่สุดของรอยจีบเจ็ดสิบสองที่ของเส้นด้ายยี่สิบสี่เส้นในแต่ละรอยจีบ. . .”[1647]

“ผนังไม้ก็แยกวิสุทธิสถานจากอภิสุทธิสถาน และเหนือประตูนั้นก็ม่านที่แขวนอยู่ซึ่ง ‘ลักษณะเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง’ เมื่อทางไปสู่สถานที่ที่บริสุทธิ์ของทั้งหมดได้ถูกเปิดบนภูเขาเกลโกธา”[1648]

“พวกเรานับปีกล่าวถึงม่านสองผืน และกล่าวว่ามหาปุโรหิตเข้าไปโดยชอบด้าน
ใต้ของม่านผืนแรก จากนั้นก็เดินไปตามทางจนกระทั่งเขาไปถึงมุมด้านเหนือ
ของม่านผืนที่สองที่ซึ่งเขาเข้าไปในอภิสุทธิสถาน”[1649]

การฝึกขาดเกิดขึ้น ณ เวลาบ่ายสาม โมง ซึ่งเป็นเวลาของการถวายเครื่องหอมในตอนเย็น
ตามปกติปุโรหิตจะยืนอยู่ในวิสุทธิสถานถวายเครื่องหอมเมื่อมันฝึกขาด (เปรียบเทียบ [ลก. 1:8-10](#))
แหล่งที่มาของชาวยิวที่อยู่นอกพระคัมภีร์เริ่มแรกรายงานถึงปรากฏการณ์ที่ฝึกขาดต่างๆใน
พระวิหาร 40 ปีก่อนการถูกทำลายของมันในปี ค.ศ. 70 อีกด้วย หนึ่งในนั้นคือม่านพระวิหาร
ฝึกขาด[1650]

“ข้อเท็จจริงที่ว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นตั้งแต่บนตลอดต่างแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าเป็นผู้ที่
ฝึกม่านที่หนานั้น มันไม่ได้ฝึกขาดตั้งแต่ล่างโดยมนุษย์ที่ฝึกมัน”[1651]

นี่เป็นการกระทำที่เหนือธรรมชาติซึ่งแสดงถึงการเปิดทางเข้าไปสู่พระเจ้าและการทำลายระบบ
นมัสการของโมเสส เหตุการณ์นี้แสดงถึงจุดจบของพันธสัญญาแบบ โมเสสดั้งเดิมและการ
เริ่มต้นสู่พันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ 26:26-29) ตอนนี้พระเยซูเองแทนที่พระวิหาร
(เปรียบเทียบ 26:61) พระองค์กลายเป็นมหาปุโรหิตของประชากรของพระองค์อีกด้วย ม่าน
ที่ฝึกขาดแสดงล่วงหน้าถึงการถูกทำลายทางกายภาพของพระวิหารอีกด้วย ซึ่งเป็นผลที่ตามมา
อันจำเป็นต่อการไร้ประโยชน์ฝ่ายวิญญาณของมันตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป

27:51ข-53

บ่อยครั้งแผ่นดินไหวก็มากับการพิพากษาของพระเจ้าและเป็นการสำแดงถึงพระสิริของพระเจ้า
ในพันธสัญญาเดิม ([1 พกษ. 19:11](#); [อสย. 29:6](#); [ยรม. 10:10](#); [อสก. 26:18](#)).[1652] แผ่นดินไหวนี้
อาจมีความรับผิดชอบต่อการฝึกขาดของม่านในพระวิหาร การแตกของศิลา และการเปิดของ
อุโมงค์ พระวิหารตั้งอยู่บนรอยเลื่อนทางภูมิศาสตร์ที่ก่อให้เกิดความเสียหายเล็กน้อยตลอด
ประวัติศาสตร์[1653] เหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติที่มากับการถูกตรึงของพระเยซูก็พูดเป็นนัย
เรื่องความหมายโดยนัยฝ่ายวิญญาณต่างๆ

นักเขียนคนหนึ่งแนะนำว่าประโยคที่เริ่มต้นในข้อ 51 ควรจบด้วย “เปิดออก” หรือ “แตกออก”
ในข้อ 52 อย่างแท้จริง [1654] ไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนในฉบับกรีกดั้งเดิม ดังนั้นเหตุการณ์

ทั้งสองที่มากับแผ่นดินคือ การฝึกขาของม้านในพระวิหารและการแตกออกของศิลา เหตุการณ์สองอย่างแรกนี้เกิดขึ้นเมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์

การเป็นขึ้นจากตายของ “ธรรมิกชน” (ตามตัวอักษรคือ “คนบริสุทธิ์”) ที่มีทิวบรยายที่นี้ แท้จริงแล้วเกิดขึ้น *ภายหลัง* เมื่อพระเยซูได้เป็นขึ้นจากตาย การอธิบายนี้หลบเลี่ยงปัญหาของผู้คนที่ออกมาจากอุโมงค์ของพวกเขาเมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์ แต่ไม่ได้ปรากฏตนจนกระทั่งพระองค์ได้เป็นขึ้นจากตาย มัทธิวไม่ได้ตอบหลายคำถามที่เราชอบที่จะตอบ เช่น ร่างกายประเภทไหนที่พวกเขามี และไม่ว่าพวกเขาตายอีกครั้งหนึ่งหรือได้ไปสวรรค์โดยตรง พวกเขาเป็นธรรมิกชนของพันธสัญญาเดิม ข้าพเจ้าคาดว่าพวกเขาได้ประสบความสำเร็จกับการเป็นขึ้นประเภทเดียวกันที่ลาซารัสได้ประสบ

บางทีเหตุผลที่มัทธิวอ้างอิงถึงการเป็นขึ้นจากตาย *ที่นี้* ก็เพื่อจะช่วยให้เราชื่นชมข้อเท็จจริงที่ว่า การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูได้จัดเตรียมพื้นฐานสำหรับการเป็นขึ้นจากตายของผู้เชื่อที่ตายไป ก่อนกางเขนเช่นเดียวกับหลังจากนั้น บางทีท่านใฝ่ฝันไว้ที่นี้เพื่อจะหลีกเลี่ยงการตัดการไหลของเรื่องราวของบทที่ 28 อีกด้วย และที่จะเชื่อมโยงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูกับการสิ้นพระชนม์ทันที[1655] กษัตริย์มีสิทธิอำนาจเหนือชีวิตและความตาย

“สามประเด็นที่สำคัญที่นี้ หนึ่ง มัทธิวกำลังพรรณนาด้วยคำศัพท์ทางภาพว่า การทรงสร้างทั้งหมดถูกกระทบโดยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู... สอง สิ่งประหลาดของฉากทั้งหมดนี้รวมกับความมืดของโลกทำให้แนวคิดและการเชื่อมโยงของการปรากฏของคนตายนั้นประหลาดน้อยลง . . . สาม การปลดปล่อยผู้คนจากอุโมงค์เป็นภาพก่อนเวลาของผลกระทบที่ช่วยให้รอดแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู”[1656]

“เหตุการณ์นี้ไม่ได้ถูกอธิบายไว้ในที่ใดๆในพระคัมภีร์ แต่ดูเหมือนว่าเป็นความสำเร็จแห่งเทศกาลผลแรกของการเก็บเกี่ยวที่ถูกอ้างอิงไว้ใน [เลวีนิติ 23:10-14](#) ในโอกาสนั้น ในฐานะเครื่องแสดงถึงการเก็บเกี่ยวที่กำลังจะมาถึง ผู้คนจะนำเมล็ดข้าวหนึ่งกำมือไปยังปุโรหิต การเป็นขึ้นของธรรมิกชนเหล่านี้

ที่ปรากฏหลังจากพระเยซูได้ถูกทำให้เป็นขึ้นนั้นก็เป็นเรื่องแสดงถึงการเก็บ
เกี่ยวที่กำลังจะมาถึงเมื่อธรรมชาติทั้งหมดจะถูกทำให้เป็นขึ้น”[1657]

27:54

สิ่งที่ “นายร้อย” และทหารคนอื่นๆ หมายถึงเมื่อพวกเขาเรียกพระเยซูว่า “พระบุตรของพระเจ้า” นั้นด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับใครที่พวกเขาเป็นและสิ่งที่เป็นเบื้องหลังของพวกเขา นายร้อยเป็นทหารโรมันที่รับผิดชอบต่อคน 100 คน ไม่ใช่ *หลายคน* ที่ป้องกันพระเยซู ณ กางเขน ทหารคนอื่นๆ อาจได้เป็นคนโรมันที่มาจากนอกปาเลสไตน์ หรือบางทีเป็นผู้อาศัยที่เป็นคนต่างชาติของแผ่นดินที่เขาปฏิบัติภารกิจในกองทัพ บางทีพวกเขาหมายถึงว่า พระเยซูเป็นพระเจ้าในแง่ของคนต่างชาติ (“บุตรของพระ” ไม่ใช่ “พระบุตรของพระเจ้า”) ถ้าเป็นเช่นนั้น พวกเขาก็พูดอย่างแท้จริงมากกว่าที่พวกเขาารู้

ความมืด แผ่นดินไหว และท่าทางแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู โนม่น้ำวาทหารที่ใจแข็งเหล่านี้ว่านี่ไม่ใช่การประหารชีวิตที่ธรรมดา ดูเหมือนว่าพวกเขาได้ตอบสนองในทางไสยศาสตร์และด้วยความกลัว มัทธีวบันทึกข้อคิดเห็นของนายร้อยว่าเป็นคำพยานที่หนักแน่น อีกอย่างหนึ่งต่ออัตลักษณ์แห่งพระเมสสิยาห์ของพระเยซู ที่นี่ *คนต่างชาติ* เป็นพยานถึงอัตลักษณ์ของพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล ผู้ซึ่งคนยิวได้ปฏิเสธ!

“ในการประกาศว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้านั้น พวกทหารโรมัน ‘คิด’ เกี่ยวกับพระองค์อย่างที่ว่าพระเจ้า ‘คิด’ เกี่ยวกับพระองค์ [เปรียบเทียบ 3:17; 17:5; 16:23] อย่างสอดคล้องแล้ว มุมมองที่ประเมินของพวกเขาเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซูสามารถเป็นที่ประจักษ์ว่าอยู่ในความสอดคล้องกับมุมมองที่ประเมินของพระเจ้า. . . .

“ผลลัพธ์สองอย่างก็ไหลจากสิ่งนี้ ผลลัพธ์แรกก็คือว่า การประกาศของพวกทหารกลายเป็นที่ในแผนการของมัทธีวที่ที่พระเยซูถูกยืนยันโดยมนุษย์ถึงการเป็นพระบุตรของพระเจ้าทั้งอย่างถูกต้องและต่อสาธารณชนเป็นครั้งแรก และผลลัพธ์ที่สองก็คือว่า ในฐานะผลลัพธ์ของการประกาศของพวกทหาร ในหลักการแล้ว ตอนนี้หนทางก็เปิดออกสำหรับงานแห่ง ‘การออกไปและสร้างสาวกจากทุกชนชาติ’ หรือกล่าวในแนวทางที่แตกต่างออกไป คนหนึ่งสามารถกล่าวได้ว่าตอนนี้หนทางก็เปิดออกสำหรับงานแห่งการทำให้

ความรอดที่พระเยซูได้รับรื้อในการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ที่เป็นหนี่ต่อความขัดแย้งของพระองค์กับอิสราเอลนั้นมีผลต่อผลประโยชน์ของมนุษย์ทุกคน จากนั้นเช่นกัน เนื่องจากพวกทหารโรมันเองเป็นคนต่างชาติ พวกเขา ยืนยันในแนวทางนี้อีกด้วยว่าเวลาสำหรับการเริ่มต้นภารกิจทั่วโลกก็มาถึงแล้ว”[1658]

คำกล่าวยอมรับอื่นๆที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้ก็ปรากฏใน 3:17; 4:3, 6; 8:29; 11:25-27; 14:33; 16:16; 17:5; 21:37-39; 22:42-45; และ 24:36

27:55-56

ทำไมมัทธิวรวมการอ้างอิงถึง “พวกผู้หญิง” ที่เฝ้าดูการตรึง? แม้ว่าสังคมชาวยิวไม่ได้ถือว่าผู้หญิงเท่าเทียมกับผู้ชาย การเป็นพยานของพวกเขาถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคงได้เพิ่มความน่าเชื่อถือบางอย่างแก่การบันทึกของมัทธิว (เปรียบเทียบกับ [1 คร. 1:27-31](#)) เช่นกับมารีย์ ผู้ดูแลเหมือนจะเข้าใจและเชื่อบางสิ่งเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูได้กล่าวเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ (26:6-13) พวกเขาไม่ได้ละทิ้งพระองค์อย่างที่สาวกผู้ชายที่ไม่สัตย์ซื่อส่วนใหญ่ของพระองค์ได้ทำสาวกที่เชื่อผู้ไม่ได้ละทิ้งพระองค์ดูเหมือนจะเป็นผู้หญิงที่ไว้กำลังบางคน ผู้ซึ่งไม่สามารถช่วยเหลือพระองค์ได้ แต่เพียงแค่เฝ้าดูการทนทุกข์ของพระองค์แต่ไกลและยอห์น ([ยน. 19:26-27](#))

ผู้หญิงเหล่านี้เป็นคนสุดท้ายที่อยู่ ณ กางเขนและเป็นผู้แรกที่อยู่ ณ อุโมงค์ (เปรียบเทียบกับ 28:1) ซึ่งบ่งบอกถึงการอุทิศตนของพวกเขาต่อพระเยซู ผู้ซึ่งพวกเขา “ได้ติดตาม” ในและ “จากกาลิลี” และผู้ซึ่งพวกเขาได้ปรนนิบัติต่อในด้านการเงิน ([ลก. 8:2-3](#)) ดังนั้นเหตุผลเดียวสำหรับการอ้างอิงนี้ถึงพวกผู้หญิงดูเหมือนที่จะเชื่อมโยงการถูกต้องของพระเยซูกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พวกผู้หญิงที่มัทธิวเลือกที่จะระบุโดยชื่อบางที่เป็นคนเหล่านั้นที่ผู้อ่านดั้งเดิมของท่านรู้จักดีที่สุด โดยชื่อที่ท่านใช้เพื่อจะบรรยายถึงพวกเขา ตารางข้างล่างพยายามที่จะประสานการอ้างอิงต่างๆในหมวดพระกิตติคุณที่ระบุถึงพวกผู้หญิงที่เฝ้าดูพระเยซูที่อยู่บนกางเขน

ผู้หญิงบางคนที่เฝ้าดูการตรึง		
มัทธิว 27:56	มาระโก 15:40	ยอห์น 19:25
มารีย์ชาวมักดาลา	มารีย์ชาวมักดาลา	มารีย์ชาวมักดาลา
		มารดาของพระเยซู (มารีย์)
มารีย์มารดาของยากอบและโยเซฟ	มารีย์มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส	มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส
มารดาของบุตรทั้งสองของเศเบดี	นางสะโลเม	น้ำสาวของพระเยซู

5. การฝังพระเยซู 27:57-66

มัทธิวเน้นสองสิ่งเกี่ยวกับการฝังพระเยซู คือ ความสำเร็จของคำเผยพระวจนะ และความเป็นไปไม่ได้ของทฤษฎีที่ว่าใครคนหนึ่งได้ขโมยพระศพของพระเยซูไป

การวางพระเยซูไว้ในอุโมงค์ 27:57-61 (เปรียบเทียบ มก. 15:42-47; ลก. 23:50-56; ยน. 19:31-42)

ตามปกติพวกโรมันปล่อยให้ร่างกายของนักโทษที่ถูกตรึงนั้นเน่าเปื่อยบนกางเขนของพวกเขาโดยปราศจากการฝัง ถ้าสมาชิกของครอบครัวต้องการที่จะฝังผู้เป็นที่รักที่ถูกตรึงนั้น พวกเขาจำเป็นต้องขอการอนุญาตสำหรับการทำอย่างนั้น โดยปกติพวกโรมันอนุญาตการขอร้องเหล่านี้ ด้วยข้อยกเว้นของนักโทษที่ได้ทำการกบฏอย่างรุนแรง อย่างไรก็ตาม พวกยิวไม่ต้องการปล่อยให้ซากศพที่จะไม่ถูกฝังข้ามคืน ([ลขบ. 21:22-23](#))

27:57 “เวลาพลบค่ำ” คงเป็นบ่ายคล้อย วันถัดไปคือวันสะบาโตเริ่มต้น ณ ตะวันตกดิน ซึ่งคงได้เกิดขึ้นราวๆหกโมงเย็น ณ เวลานั้นของปีในปาเลสไตน์ โซห์เนอร์คำนวณว่านั่นเป็นตอนเย็นของวันศุกร์ คือวันที่ 3 เดือนเมษายน ปี ค.ศ. 33[1659]

สถานที่ตั้งบ้านของโยเซฟก็ไม่แน่นอน มันอาจได้เป็นรามาธาอิม-โซฟิมที่อยู่ห่างจากเยรูซาเล็มไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือประมาณ 20 ไมล์[1660]โยเซฟเป็นสมาชิกของสภาแซนเฮดริน

ผู้ไม่ยินยอมให้มีการตายของพระเยซู (ลก. 23:51) มัทธีวเพียงแต่อ้างอิงว่าเขาเป็น “สาวก. . . ที่เป็นเศรฐฐี” ของพระเยซู (เปรียบเทียบ อสย. 53:9-12) ในคัวบทกรีก คำที่แปลว่า “เศรฐฐี” อยู่ในตำแหน่งที่เน้นในประโยค เป็นที่ชัดเจนว่า มัทธีวต้องการที่จะเน้นถึงความสำเร็จของความตายของท่าน” เป็นที่ชัดเจนว่า โยเซฟเป็นผู้ติดตาม จากระยะไกล เนื่องจากขอหั้นเขียนว่าเขาเป็นสาวกกลับๆเนื่องจากกลัวพวกยิว (ยน. 19:38) มัทธีวบันทึกว่าแม้กระทั่งสมาชิกของกลุ่มคนที่ปกครองซึ่งได้กล่าวโทษพระเยซูก็เชื่อในพระองค์ ซึ่งเป็นอีกพยานหนึ่งที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์จริงๆ

27:58-60

โยเซฟกล่าวพอที่จะ “ขอพระศพของพระเยซู” จากปีลาต ข้อเท็จจริงที่ว่าปีลาตอนุญาตให้โยเซฟที่จะฝังพระศพของพระเยซูแสดงว่าเจ้าเมืองนั้นไม่คิดว่าพระเยซูมีความผิดของการกบฏ โยเซฟเตรียมพระศพของพระเยซูด้วยการช่วยเหลือของนิโคเดมัส (ยน. 19:39) และบางทีเพื่อนคนอื่นๆและหรือพวกคนใช้

มัทธีวไม่ได้อ้างอิงว่าชายเหล่านี้ห่อพระศพของพระเยซูสำหรับการฝังอย่างไร แต่เพียงแต่กล่าวว่าพวกเขาใช้ “ผ้าป่านที่สะอาด” (คำกรีก ซิน โคน) ซึ่งในวัฒนธรรมนั้นคงมีราคาแพง นี่สะท้อนถึงการนับถือของพวกเขาที่มีต่อพระเยซู

“อุโมงค์ใหม่” ของโยเซฟ ซึ่งเป็นเครื่องหมายของความมั่งคั่งของเขาบางทีก็อยู่ใกล้กับคริสตจักรแห่งสุสานศักดิ์สิทธิ์ในปัจจุบัน บริเวณนี้ได้เป็นเหมือนหินหลายศตวรรษก่อนหน้านั้น ซึ่งพวกยิวได้ตัดอุโมงค์จากกำแพงของมัน[1661] โยเซฟได้เตรียมอุโมงค์นี้ไว้สำหรับตัวเอง แต่ตอนนี้เขาวางพระเยซูไว้ในที่ของเขา นี่เป็นการกระทำที่หุ่มเทของการอุทิศตน (เปรียบเทียบ 26:6-13) มันแสดงถึงสิ่งที่ทุกคนจำเป็นต้องทำกับพระเยซูอีกด้วย นั่นคือ ถ้าวาพระองค์ได้แทนที่ของเราในฐานะตัวแทนของเรา มันเป็นไปได้ (พูดแบบมนุษย์) สำหรับพระเยซูที่จะหลีกพ้นจากอุโมงค์ที่ “ตัดออก” จากศิลาก้อนใหญ่ที่แข็งแกร่ง (คำกรีก เพทรา เปรียบเทียบ 16:18) แม้ว่าพระองค์มีชีวิตอยู่เมื่อถูกวางไว้ในนั้น มัทธีวสร้างกรณีที่น่าหนักแน่นสำหรับความเป็นจริงแห่งการคืนพระชนม์ของพระเยซู อย่างที่ท่านได้ทำสำหรับการบังเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระเยซู

“อุโมงค์ก็มีหลายประเภท อุโมงค์หลายแห่งได้ถูกปิดด้วยหินก้อนใหญ่ที่ถูกแทรกเข้าไปยังที่เพื่อกีดกันสัตว์ป่าและพวกโจร แต่อุโมงค์ราคาแพงประกอบด้วยห้องขนาดเล็กที่ตัดออกจากผิวหน้าของศิลาพร้อมกับทางเดินที่ต่ำ (เปรียบเทียบ ‘กัมลง’ [ยน. 20:5, 11](#)) ที่นำไปสู่ห้องฝังที่ถูกปิดด้วยก้อนหินที่ถูกตัดให้มีรูปร่างแบบจานที่เคลื่อนไปในช่องแฉกที่ตัดไปสู่ศิลา ช่องแฉกนั้นเป็นพื้นที่ลาดเอียงซึ่งทำให้อุโมงค์ง่ายที่จะปิดแต่ยากที่จะเปิด ชายหลายคนอาจจำเป็นต้องเคลื่อนก้อนหินย้อนกลับไปตามพื้นที่ลาดเอียงนั้น”[\[1662\]](#)

27:61 พวกโรมันไม่อนุญาตให้เพื่อนๆ ที่จะโศกเศร้าต่อการตายของนักโทษที่พวกเขาได้ประหารอย่างใดก็ตาม พวกผู้หญิงที่ถูกอ้างอิงถึงที่นี่ก็เป็นพยานถึงการฝังพระเยซูพร้อมกับโยเซฟและนิโคเดมัส (เปรียบเทียบ [1 คร. 15:4](#)) การบันทึกของมัทธิวถึงสิ่งที่พวกเขาได้เห็นก็เตรียมเพื่อ 28:1

การป้องกันอุโมงค์ของพระเยซู 27:62-66

พระกิตติคุณมัทธิวเป็นพระกิตติคุณเดียวที่รวมส่วนนี้ไว้ มันเป็นพยานถึงความเท็จแห่งการอ้างของพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ที่ว่าใครคนหนึ่งได้ขโมยพระศพของพระเยซูไป (28:11-15)

27:62 วันที่มัทธิวอ้างอิงถึงเป็นวันสะบาโต บางทีท่านอ้างอิงถึงมันอย่างที่ท่านได้ทำ (“วันถัดจากวันเตรียม”) เพื่อจะหลีกเลี่ยงความสับสนที่บ่อยครั้งเกิดขึ้นเมื่อบรรยายถึงวันสะบาโตที่เกี่ยวข้องกับเทศกาล สมาชิกของสภาแซนเฮดรินอาจหารือกับปีลาตว่าพวกเขาจำเป็นต้องเดินทางไกลกว่าการเดินทางของวันสะบาโตหรือไม่และพวกเขาจำเป็นที่จะเข้าไปในที่พักของเขาหรือไม่ (เปรียบเทียบ [ยน. 18:28](#)) อย่างใดก็ตาม พวกเขาแทบจะไม่สามารถทำสิ่งอื่นใดที่พวกเขาทำโดยปราศจากการละเมิดวันสะบาโต ซึ่งเป็นบางสิ่งที่พวกเขาได้กล่าวหาพระเยซูถึงการทำอย่างหน้าซื่อใจคด

27:63-64 พระเยซูอยู่ในอุโมงค์นั้นแค่ 36 ชั่วโมง แต่เพราะว่าชั่วโมงเหล่านี้ขยายข้ามส่วนของสามวันที่ต่อเนื่องกัน พวกยิวถือว่าระยะนั้นเป็นสามวัน (เปรียบเทียบ 12:40) ข้อเท็จจริงที่ว่าการทำงานของพระเยซูถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์ได้ไปถึงหูของคนเหล่านี้ก็สะท้อนถึงการขาด

ความเชื่อของพวกเขาอย่างแยกๆ พวกเขาควรได้เข้าใจและเชื่อว่าพระเยซูจะเป็นขึ้น
เนื่องจากว่าความรู้เกี่ยวกับการทำนาของพระองค์เกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ก็แพร่หลายอย่างมาก
สมาชิกของสภาแซนเฮดรินเหล่านี้ไม่ได้เชื่อว่าพระเยซูจะเป็นขึ้น พวกเขาต้องการที่จะป้องกัน
แผนการใดๆที่พวกเขาอาจเจอเรื่องขึ้นที่ยืนยันว่าพระองค์ได้เป็นขึ้น พวกเขาต้องการการ
รับรองจากปีลาตสำหรับการกระทำทางกองทัพใดๆ

“การหลอกลวง” แรกของพระเยซูจากมุมมองของพวกเขา ก็คือการเป็นพระเมสสิยาห์ของ
พระองค์ และการหลอกลวง “สุดท้าย” (ที่สอง) ของพระองค์ก็คือการอ้างของพระองค์ที่ว่า
พระองค์จะเป็นขึ้นจากตาย พวกเขาหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีที่ศรัทธาอย่างเต็มทีก็แสวงที่
จะต้องการปกป้องผู้คนจากการหลอกลวง มัทธิวถือว่าการกระทำของพวกเขาเป็นการ
หลอกลวงตนเองที่ถูกออกแบบมาเพื่อจะหลอกลวงคนอื่นๆ (“คนตาบอดนำทางคนตาบอด”)
อย่างเช่นที่นี้ ก่อนหน้านั้นพวกเขาได้กล่าวหาพระเยซูถึงการเป็น “ผู้หลอกลวง” (26:4) แต่ *พวกเขา*
เป็นผู้หลอกลวงผู้คนที่แท้จริง

27:65-66

ปีลาตปฏิเสธที่จะมอบหมายให้กองทหารของเขาเองที่จะป้องกันอุโมงค์ของพระเยซู แต่เขา
อนุญาตให้พวกผู้นำชาวยิวที่จะใช้ยามของพระวิหารสำหรับจุดประสงค์นี้ (เปรียบเทียบ 28:11)
การตอบของปีลาตบางทีเป็นการเหยียดหยาม ชายเหล่านี้ได้กล่าวหาพระเยซูเมื่อพระองค์ทรง
พระชนม์อยู่ และตอนนี้พวกเขากลัวพวกเขาของพระองค์หลังจากที่พระองค์ได้สิ้นพระชนม์
ปีลาตไม่คิดว่าโอกาสที่ว่าพวกเขาของพระเยซูจะขโมยพระศพของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่
พวกเขาหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีทำให้อุโมงค์แน่นหนาโดยการจัดกำลังยามของพวกเขาไว้ที่
สถานที่ตั้งนั้น และโดยการใส่ “ตราประทับ” ที่เป็นกระดาษไขอย่างเป็นทางการไว้ที่ประตูหิน
(เปรียบเทียบ [สดด. 2:4](#))

“ราวกับปีลาตกล่าวอย่างไม่มีสติอย่างสิ้นเชิงว่า ‘จงเก็บพระคริสต์ไว้ใน
อุโมงค์ ถ้าพวกท่านสามารถทำได้’”[\[1663\]](#)

ส่วนนี้เน้นถึงความเลื่อมทราวมของพวกผู้ปกครองของอิสราเอลและการปฏิเสธที่จงใจของพวกเขาต่อพระเยซู
[\[1664\]](#) มันแสดงให้เห็นอีกว่าพระเยซูได้สิ้นพระชนม์อย่างแท้จริง

“ผลลัพธ์ที่ไม่สอดคล้องกันและเหน็บแนมก็คือว่าฝ่ายตรงกันข้ามถือถ้อยคำของพระเยซูเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายอย่างจริงจังมากกว่าพวกสาวกถือ”[1665]

ข. การเป็นขึ้นจากตายของกษัตริย์ บทที่ 28

การเป็นขึ้นจากตายสำคัญต่อศาสนศาสตร์ของคริสเตียน (เปรียบเทียบ [1 คร. 15:12-19](#)) อย่างไรก็ตาม บรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณไม่ได้กล่าวถึงความหมายโดยนัยทางศาสนศาสตร์ของการเป็นขึ้นจากตาย เพียงแต่ได้บันทึกข้อเท็จจริง อัครทูตเปาโลได้เขียนอย่างมากเพื่อจะช่วยให้เราชื่นชมความสำคัญของเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่นี้ (เปรียบเทียบ [รม. 4:24-25](#); [6:4](#); [8:34](#); [10:9](#); 1 คร. 15; [2 คร. 5:1-10](#), [15](#); [ฟป. 3:10-11](#); [คส. 2:12-13](#); [3:1-4](#); [1 ธส. 4:14](#))

“ประวัติศาสตร์ของชีวิตพระคริสต์บนโลกจบลงด้วยการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่เท่ากับประวัติศาสตร์ของการเริ่มต้นของสิ่งนั้น”[1666]

“ข้อเท็จจริงพิเศษของข่าวประเสริฐคือการเป็นขึ้นจากตาย ศาสนาอื่นๆทั้งหมดบันทึกการตายของผู้นำของพวกเขา ความเชื่อแบบคริสเตียน เท่านั้น บันทึกการเป็นขึ้นจากตายของผู้ก่อตั้งของความเชื่อแบบนี้ พวกผู้นำทางศาสนาอื่นๆทั้งหมดตายไป พระเยซู เท่านั้น ที่ทรงพระชนม์อยู่”[1667]

1. อุโมงค์ที่ว่างเปล่า 28:1-7 (เปรียบเทียบ มก. 16:1-8; ลก. 24:1-8; ยน. 20:1)

28:1 การแปลของฉบับ NASB เกี่ยวกับคำพบทกรีก *อบเช* ว่าเป็น “ช่วงหลัง” ก็นำไปผิดๆ คำกรีกนั้นสามารถหมายถึง “หลังจาก” อีกด้วย และดูเข้าท่ากว่าถ้าถูกแปลเช่นนั้นในที่นี้[1668] พวกผู้หญิงอรอนกระทั่ง “หลังจากวันสะบาโต” เพื่อจะไปยังอุโมงค์ของพระเยซู (เปรียบเทียบ [มก. 16:1-2](#)) พวกเขาไปตั้งแต่เช้าตรู่วันอาทิตย์ มารีัย “อีกคนหนึ่ง” เป็นมารีัยมารดาของยากอบและโยเซฟ (27:56) มาระโกเพิ่มว่านางสะโลเมได้ไปกับพวกเขาด้วย ([มก. 16:1](#)) เป็นที่ชัดเจนว่าสะโลเมเป็นชื่อของมารดาของบุตรทั้งสองของเศเบดี “และ” (คำกรีก *και*) ใน [มาระโก 16:1](#) บางที่เป็นตัวช่วยซึ่งหมายถึง “แม้กระทั่ง” เป็นที่แน่ชัดว่า พวกเขาไม่รู้ว่าสภาพแซนเฮดริน

ได้ตั้งยามไว้ที่อุโมงค์ เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาไปที่นั่นเพื่อจะระลึกถึงพระเยซูแต่ที่จะชโลมพระศพของพระเยซูอีกด้วย (มก. 16:1) พวกเขาต้องไม่ได้รู้ว่ามันได้ถูกประทับไว้เช่นกัน

28:2-4

“แผ่นดินไหว” ที่สอง (การแทรกแซงของพระเจ้า) ได้เกิดขึ้น (เปรียบเทียบ 27:51) ความสัมพันธ์ระหว่างแผ่นดินไหว การลงมาของทูตสวรรค์ และการกลิ้งก้อนหินก็ไม่ตายตัวในตัวเอง เหตุการณ์เหล่านี้ทั้งหมดมีความหมายโดยนัยที่เหนือธรรมชาติ ทูตสวรรค์ได้ประกาศถึงการบังเกิดเป็นมนุษย์และตอนนี้ประกาศถึงการเป็นขึ้นจากตาย (1:20-23; เปรียบเทียบ 18:10). [1669] ทูตสวรรค์กลิ้งก้อนหินออกเพื่อจะยอมให้บรรดาพยานเข้าไป ไม่ใช่เพื่อจะยอมให้พระเยซูหนีไป (เปรียบเทียบ ยน. 20:26) พวกเขาประสพกับแผ่นดินไหวและมองดูทูตสวรรค์ที่ปรากฏดังเช่นชายหนุ่ม (มก. 16:5) มันเป็นการเห็นทูตสวรรค์ผู้ซึ่งการปรากฏของท่านั้น “เหมือนฟ้าแลบ” อีกด้วยนั่นเองซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าได้ทำให้พวกเขาตกใจกลัวอย่างมาก จนมัทธิวสามารถบรรยายว่าพวกเขาเป็น “เหมือนคนตาย” (ข้อ 3-4) บางทีพวกเขาเป็นลม “หมดสติ” อย่างเช่นในการหลับสนิทหรือการไม่รู้สึกรู้ตัว

28:5-7

“ทูตสวรรค์” องค์นั้นระงับความกลัวของพวกเขาผู้หึงซึ่งก่อให้เกิดโดยการตกใจของการเฝ้าดู จากนั้นโดยการกล่าวต่อพวกเขา (เปรียบเทียบ มก. 16:2-7; ลก. 24:1-8; ยน. 20:1) จากเหตุผลที่เป็นไปได้ทั้งหมดสำหรับอุโมงค์ที่เปิดและว่างเปล่าซึ่งพวกเขาผู้หึงอาจได้จินตนาการนั้น ทูตสวรรค์ก็ชี้แจงถึงการอธิบายแท้จริงอันเดียว “พระเยซู” ได้ “เป็นขึ้น” จากความตาย! ทูตสวรรค์ย้ำเตือนพวกเขาว่าพระเยซูได้ทำนายถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ (เปรียบเทียบ 16:21; 17:23; 20:18-19) จากนั้นทูตสวรรค์ก็เชื่อเชิญให้พวกเขาที่จะ “มา” และ “ดู” ที่ซึ่งพระองค์ได้ถูกวางไว้แล้ว “ไป” และ “บอก” “สาวก” คนอื่นๆว่า “พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว” พวกเขาควรไปอย่าง “รวดเร็ว” เพราะว่าเป็นข่าวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งทุกสมัย พระเยซูจะยืนยันถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ด้วยการปรากฏส่วนตัวในกาลิลีในไม่ช้า (เปรียบเทียบ 26:32) พระองค์จะไปถึง “กาลิลี” ก่อนที่พวกเขาได้ไปถึงและพบพวกเขาที่นั่น

“เริ่มแรกในการบันทึกของมัทธิว พระเยซูได้กล่าวต่อพวกเขาถึงสองครั้งว่า ‘ผู้ที่เสียชีวิตของเราก็จะได้อชีวิตรอด’ [10:39; 16:25] และบนกางเขนพระเยซูได้ยึดมั่นในพระเจ้าโดยการวางใจแม้กระทั่งเมื่อพระองค์สละชีวิตของพระองค์ (27:46, 50) ในการทำให้พระเยซูเป็นขึ้นจากตาย พระเจ้ารับรอง

ความจริงแห่งถ้อยคำของพระเยซูและการก่อผลแห่งการวางใจของพระองค์ ซึ่งที่จะกล่าวว่าพระเจ้าแก้ต่างแทนพระเยซู พระเจ้าแก้ไขความขัดแย้งของพระเยซูกับอิสราเอล โดยการแสดงให้เห็นว่าพระเยซูอยู่ในความถูกต้อง”

[1670]

ใครกลิ้งก้อนหิน? เป็นการปกป้องความเชื่อดั้งเดิมในหัวข้อการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูคริสต์ แฟรง มอริสัน ผู้ซึ่งชื่อจริงของเขาคือ อัลเบิร์ต เฮนรี รอสส์เป็นนักข่าวชาวอังกฤษที่ไม่เชื่อเมื่อเขาเริ่มต้นการค้นคว้าของเขา แต่มันโน้มน้าวเขาถึงหลักฐานในประวัติศาสตร์ของการเป็นขึ้นจากตายและเขาได้กลายมาเป็นคริสเตียน

[1671]

2. การปรากฏของพระเยซูต่อพวกผู้หญิง 28:8-10

พระกิตติคุณทั้งหมดอ้างอิงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพวกผู้หญิงเป็นผู้คนแรกที่เห็นพระเยซูทรงพระชนม์อยู่ นี่เป็นหลักฐานที่ว่า การเป็นขึ้นจากตายนั้นจริง ในวัฒนธรรมนั้น พยานของผู้หญิงก็ไม่ถูกถือว่าสูงส่งอย่างมาก [1672] ดังนั้น ถ้าผู้เขียนพระกิตติคุณเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย แน่ใจว่าพวกเขาคงไม่ได้เขียนว่าพวกผู้หญิงเป็นพยานถึงสิ่งนั้นก่อน

“เหตุการณ์สูงสุดของเรื่องการเป็นขึ้นจากตายคือการปรากฏของพระคริสต์ที่เป็นขึ้นต่อพวกผู้หญิงก่อนและจากนั้นก็ต่อพวกสาวกของพระองค์ นั่นคือ สาวกสิบเอ็ดคน สำหรับความน่าประทับใจและความสำคัญทั้งหมดของมัน อุโมงค์ว่างเปล่าไม่ใช่หลักฐานที่เพียงพอในตัวของมันเองสำหรับการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู สิ่งเดียวที่สามารถเด็ดเดี่ยวคือคำพยานของประจักษ์พยานที่เชื่อถือได้ที่ว่าพระเยซูได้ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย” [1673]

28:8-9 การปรากฏทันใจของพระเยซูคงได้ให้ความตกใจแก่พวกผู้หญิง (เปรียบเทียบ [มก. 16:8](#)) พระองค์ให้การตกตายตามธรรมเนียมแก่พวกเขา (คำกรีก *คาริโอเต* เปรียบเทียบ 26:49) พวกเขาได้ถูกเข้าและจับ “พระบาท” ของพระองค์ และ “นมัสการพระองค์” (เปรียบเทียบ ข้อ 17) การจับเท้าของใครคนหนึ่งเป็นการกระทำอันเป็นที่ประจักษ์แห่งการขออภัยและความเคารพ ([มก. 5:22](#); [7:25](#); [ลก. 17:16](#))

“โดยการกระทำนี้ พวกผู้หญิงกำลังแสดงให้เห็นถึงการจำนนของพวกเขาต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าในท่าทางที่ซึ่งพลเมืองในตะวันออกชินต่อการให้การก้มค่านับแก่เจ้าชายที่มีอธิปไตย”[1674]

28:10

พระเยซูระงับความกลัวของพวกเขาผู้หญิงอย่างที่ทูตสวรรค์ได้ทำไป และพระองค์กล่าวซ้ำคำแนะนำที่ทูตสวรรค์ได้ให้แก่พวกเขา “พี่น้อง” ของพระเยซูคือพวกสาวกของพระองค์ (12:48-50; 18:15; 23:8; 25:40; เปรียบเทียบ 5:22-24; 7:3-5; 18:21, 35)

“แล้วทำไมจึงเป็นการบันทึกของมัทธิวถึงการปรากฏแห่งการเป็นขึ้นจากตายในกาลิลี? แน่แน่นอนว่า คำตอบนั้นก็อยู่ในการรวมกันของสองหัวข้อที่ได้แทรกซึมทั้งพระกิตติคุณนี้ หนึ่ง พระเมสสิยาห์จะมาจากบริเวณที่ถูกดูถูก . . . และเปิดเผยแก่ผู้คนที่ถูกดูถูกก่อน. . . เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของคนยากจนด้านจิตวิญญาณ (5:3) เนื่องจากเหตุผลนี้อีกด้วย พระเยซูที่เป็นขึ้นปรากฏแก่พวกผู้หญิงก่อนผู้ซึ่งคุณค่าของพวกเขาในฐานะพยานท่ามกลางพวกยิวก็ไร้ค่า. . . สอง ‘กาลิลีของพวกต่างชาติ’ (4:15) ก็เข้ากันได้กับหัวข้อที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับการกิจต่างชาติในพระกิตติคุณนี้. . . และเตรียมสำหรับพระมหากษัตริย์ (28:18-20)”[1675]

3. ความพยายามที่จะปกปิด 28:11-15

การบันทึกที่สั้นนี้ทำให้การบันทึกของมัทธิวเกี่ยวกับยามใน 27:62-66 เสร็จสิ้นอย่างสมบูรณ์

28:11

ยาม “บางคน” ได้ละคนอื่นๆ ไว้ที่อุโมงค์นั้นและ “เล่า” ถึงแผ่นดินไหว ทูตสวรรค์ และอุโมงค์ว่างเปล่า “แก่พวกหัวหน้าปุโรหิต” ที่พวกเขาเล่าต่อพวกปุโรหิตก็บ่งบอกอย่างหนักแน่นว่าพวกเขาเป็นยามพระวิหารชาวยิวไม่ใช่ยามคนโรมัน (เปรียบเทียบ 27:65) ถ้าพวกเขาได้เป็นยามคนโรมันและได้เล่าต่อผู้บังคับบัญชาชาวโรมันของพวกเขา บางทีพวกเขาคงได้สูญเสียชีวิตของพวกเขาเนื่องจากการหลับในขณะอยู่ในหน้าที่ (เปรียบเทียบ กจ. 12:19; 16:27-28)

28:12-14

การกระทำของสมาชิกของสภาแซนเฮดรินเหล่านี้พิสูจน์ว่าคำสัญญาของพวกเขาที่จะเชื่อในพระเยซูถ้าพระองค์จะลงมาจากกางเขนก็หน้าซื่อใจคด (เปรียบเทียบ 27:42; [ลก. 24:13-32](#)) พวกเขาแสดงถึงความเป็นห่วงมากขึ้นสำหรับชื่อเสียงของพวกเขาเองต่อไปและสิ่งที่ได้ประโยชน์มากกว่าความจริง

เรื่องราวที่คาดคะเนของพวกเขาก็เป็นเรื่องราวที่อ่อนแอที่ผู้วิจารณ์อาจทำให้เสียชื่อเสียงอย่างง่ายดาย ถ้ายามใดนอนหลับ พวกเขาคงไม่ได้รู้เกี่ยวกับขโมย ถ้าหนึ่งในพวกเขาตื่นอยู่ ทำไมเขาไม่ส่งเสียงเตือน? มันเหลือเชื่ออีกด้วยที่ว่าพวกสาวกที่ได้ละทิ้งพระเยซูเนื่องจากความกลัวคงได้รวบรวมความกล้าหาญพอที่จะเสี่ยงในการเปิดอุโมงค์ที่ถูกป้องกันไว้ ยิ่งกว่านั้น ถ้าสภาแซนเฮดรินได้มีหลักฐานใดๆต่อต้านพวกสาวก แน่แน่นอนว่าพวกเขาคงได้ข่มเหงพวกเขา แต่พวกเขาไม่ได้ทำ

การรุกรานสุสานบางครั้งก็มีโทษถึงตายในตะวันออกใกล้โบราณ [\[1676\]](#) ดังนั้นพวกศัตรูของพระเยซูหันไปใช้สินบนเพื่อจะปิดปากของพวกทหารและปีลาตในภายหลังถ้าจำเป็น ก่อนหน้านั้นพวกเขาได้เต็มใจที่จะจ่ายเงินแก่ยูดาสเพื่อจะปกป้องผลประโยชน์ของพวกเขา (26:15)

28:15

มัทธิวอธิบายว่านี่เป็นที่มาของการอธิบายของชาวยิวเกี่ยวกับอุโมงค์ว่างเปล่าที่มีจนถึงเวลาแห่งการเขียนของท่าน เมื่อใดก็ตามที่มันอาจได้เกิดขึ้น

“จัสติน ในเรื่อง *ไดอัล [โลกัส]* หน้า 108 บอกเราว่าการกล่าวหานี้ยังถูกเผยแพร่อย่างแข็งขันในช่วงกลางของศตวรรษที่สอง มันเป็นการตอบโต้ที่ชัดเจนต่อการอ้างของคริสเตียนเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู”

[\[1677\]](#)

จัสตินเป็นนักเขียนคริสเตียนเริ่มแรก

“มันน่าสนใจที่จะดูพิจารณาวิธีที่เจ้าหน้าที่ของชาวยิวได้ใช้ในความพยายามอย่างยิ่งของพวกเขาที่จะขจัดพระเยซู พวกเขาได้ใช้การทรยศที่จะจับพระองค์ พวกเขาได้ใช้ความไม่ชอบด้วยกฎหมายที่จะไต่สวนพระองค์ พวกเขาได้ใช้

การใส่ร้ายป้ายสีที่จะกล่าวหาพระองค์ต่อปีลาต และตอนนี้พวกเขาใช้สินบน เพื่อจะทำให้ความจริงเกี่ยวกับพระองค์เงียบไป และพวกเขาได้ล้มเหลว”

[1678]

“เหตุผลสำหรับความขยันของมัทธิวในการเข้าหาการเป็นขึ้นจากตายในลักษณะแบบการปกป้องความเชื่อที่ชัดเจนเนื่องจากหลายสิ่งขึ้นอยู่กับการเป็นขึ้นจากตายของพระเมสสิยาห์ มันรับรองถึงความเป็นบุคคลของพระองค์ สำหรับชนชาติอิสราเอล การเป็นขึ้นจากตายของพระองค์เป็นหมายสำคัญของผู้เผยพระวจนะโยนาห์ (มธ. 12:38-39) ซึ่งยืนยันข้อเท็จจริงที่ว่า พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ เหตุผลที่มัทธิวไม่ได้กล่าวเกี่ยวกับการเสด็จสู่สวรรค์ก็ถูกห่อไว้ในประเด็นนี้ ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ จากนั้นเรื่องราวของการเสด็จสู่สวรรค์ก็ไม่จำเป็นและไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ต่อคนอิสราเอล กระนั้นพระองค์จะเสด็จมาในเมฆด้วยพระรัศมี สิ่งที่สำคัญต่อมัทธิวก็คือว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของอิสราเอลและการเป็นขึ้นจากตายได้พิสูจน์ข้อเท็จจริงนั้น ดังนั้นท่านก็ไม่ได้กล่าวเพิ่มเติม ประการที่สอง การเป็นขึ้นจากตายรับรองคำเผยพระวจนะของพระคริสต์เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ (มธ. 16:21; 17:22-23; 20:17-19) ประการสุดท้าย ข่าวสารของกษัตริย์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของแผ่นดินสวรรค์ การนำเสนอของแผ่นดินสวรรค์ และการถอนตัวของการนำเสนอทั้งหมดนั้นก็เกี่ยวข้องในการเป็นขึ้นจากตาย เพราะว่าการเป็นขึ้นจากตายรับรองความแท้จริงของทุกสิ่งที่พระคริสต์เคยกล่าว” [1679]

4. บรรดาคำสั่งสุดท้ายของกษัตริย์ต่อพวกสาวกของพระองค์ 28:16-20 (เปรียบเทียบ มก.

16:15-18; 1 คร. 15:6)

ในขณะที่พวกหัวหน้าปุโรหิตใช้เงินสินบนที่จะสั่งการให้พวกทหารที่จะกระจายความเท็จ พระเยซูที่ได้เป็นขึ้นจากตายใช้พระสัญญาแห่งฤทธิ์เดชและการทรงสถิตของพระองค์ที่จะสั่งการให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะกระจายข่าวประเสริฐ [1680] นี่เป็นคำกล่าวสุดท้ายที่มัทธิวบันทึกว่าพระเยซูให้ อย่างเช่นเคย ท่านใช้เรื่องราวที่จะนำไปสู่คำกล่าว ในกรณีนี้ เรื่องราวนั้นประกอบด้วยการถูกตรึงและการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู ดังนั้น คำกล่าวนี้เป็นจุดสูงสุดของเหตุการณ์เหล่านี้ในโครงสร้างของมัทธิวเกี่ยวกับพระกิตติคุณของท่าน มันเป็นจุดสูงสุดอีกด้วยเนื่องจากตำแหน่งของมัน ณ ตอนปลายอย่างมากของพระกิตติคุณนี้และเนื่องจากเนื้อหาของมัน

มันกล่าวซ้ำหัวข้อหลายอย่างของมัทธิว และทำให้เรื่องราวของพระเยซูจบลงในที่ที่มันได้เริ่มต้นขึ้น คือ ในกาลิลี [1681]

“... ในการรอดพ้นต่อความอับอายแห่งกางเขน ที่จะแสดงว่าพระเยซูไม่ได้ตายในฐานะพระเมสสิยาห์เทียมเท็จแต่ในฐานะพระบุตรผู้ได้ทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา (21:37-39) พระเจ้าก็รับรองพระเยซูโดยการทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย (28:5-6) ดังนั้น เมื่อพระเยซูปรากฏต่อพวกสาวกบนภูเขาในกาลิลี (28:16-17) นั่นก็อยู่ในฐานะพระบุตรของพระเจ้าผู้ซึ่งพระเจ้าได้ผู้ผ่านทาง การเป็นขึ้นจากตาย (28:5ค-6) ในความสงสัยนั้น สาวกบางคนแสดงให้เห็นว่าพวกเขายังคงอ่อนแอในความเชื่อ (28:17; 14:32) พวกเขาทั้งหมดก็เห็นในตัวบุคคลของพระเยซูว่าการถูกตรึงหรือการเป็นบุตรที่ทนทุกข์เป็นแก่นสารของพันธกิจของพระองค์ (21:42) อย่างสัมพันธ์กันนั้น ในที่สุดพวกเขาก็เข้าใจว่าการเป็นผู้รับใช้เป็นแก่นสารของการเป็นสาวก (16:24; 20:25-28) ดังนั้น ในฐานะผู้ที่เข้าใจในความสอดคล้องกับมุมมองที่ประหมัดของพระเจ้า (17:5) ไม่เพียงแต่ใครที่พระเยซูทรงเป็น แต่สิ่งที่พระองค์เกี่ยวข้องกับสิ่งที่มันหมายถึงที่จะเป็นผู้ติดตามของพระองค์ พวกสาวกก็รับเอาพระมหาบัญชาจากพระเยซูและเริ่มต้นภารกิจต่อทุกประชาชาติ (28:18-20; บทที่ 24—25)” [1682]

28:16 “แต่” (NASB) เป็นความตรงข้ามที่หนักแน่นเกินไปสำหรับคำกรีก *τε* ที่ปรากฏที่นี่และหมายถึง “จากนั้น” (NIV) อย่างไรก็ตาม การกระทำของ “สาวกสิบเอ็ดคน” ก็แตกต่างกันกับการกระทำของพวกทหาร (ข้อ 15) เราไม่รู้ “ภูเขา” ที่ซึ่งพระเยซูชี้แนะแก่พวกเขาและที่พวกเขาได้ไป (เปรียบเทียบ 26:32; 28:7, 10) แน่นอนว่า “กาลิลี” เป็นที่ที่พระเยซูได้เริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ และมันมีการแสดงความหมายถึงคนต่างชาติเนื่องจากการปรากฏและความใกล้เคียงของคนต่างชาติมากมาย สิ่งที่พระเยซูจะบอกพวกสาวกของพระองค์ในกาลิลีจะดำเนินพันธกิจและการสอนของพระองค์ที่พวกเขาได้ประสบแล้วต่อไป

28:17 สุดท้ายเมื่อสาวกสิบเอ็ดคน “เห็น” พระเยซู “เขาทั้งหลายจึงกราบนมัสการพระองค์” กระนั้น พวกเขาบางคนยังมีคำถามที่ไม่ได้รับการแก้ไขเกี่ยวกับการที่พวกเขาควรจะตอบสนองต่อพระองค์อย่างไร คำว่า “สงสัย” (คำกรีก *εδισταχασαν*) หมายถึง “ลังเลใจ” (เปรียบเทียบ 14:31). [1683] เป็นที่ชัดเจนว่า การเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูไม่ได้ขจัดคำถามต่างๆที่ยังค้าง

อยู่ในความคิดของพวกเขาของพระองค์ทันที บางทีพวกเขาบางคนยังคงรู้สึกอับอายเกี่ยวกับการละทิ้งพระองค์และแปลกใจว่าพระองค์จะปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไรอีกด้วย

28:18

พระเยซูดำเนินการที่จะกล่าวต่อสาวกสิบเอ็ดคนต่อไป มัทธีวไม่ได้บันทึกว่าพวกเขาทำอะไร ซึ่งทำให้ความสนใจของเรามุ่งไปที่ถ้อยคำของพระเยซูอย่างเต็มที่ จงสังเกตการกล่าวซ้ำของ “ทั้งหมด” หรือ “ทุก” (ผู้แปล) ในข้อ 18-20 คือ สิทธิอำนาจทั้งหมด ทุกชาติ ทุกสิ่ง และทุกวัน มัทธีวเน้นถึง “สิทธิอำนาจ” ของพระเยซูตลอดพระกิตติคุณของท่าน (7:29; 10:1, 7-8; 11:27; 22:43-44; 24:35)

“ไม่ใช่แค่ อำนาจหรือพลัง (*ควนามิส*) อย่างที่ผู้พิชิตที่ยิ่งใหญ่อาจอ้าง แต่ ‘สิทธิอำนาจ’ (*เอกซูซิอา*) ในฐานะบางสิ่งที่เป็นของพระองค์โดยสิทธิซึ่งได้มอบให้แก่พระองค์โดยผู้หนึ่งที่มีสิทธิ์ที่จะมอบให้ (ว. 2:27)” [1684]

พระเจ้าจำกัดสิทธิอำนาจของพระเยซูก่อนการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์เนื่องจากบทบาทของพระองค์ในฐานะผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ หลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ พระเจ้าทำให้ขอบเขตที่พระเยซูใช้สิทธิอำนาจนั้นกว้างขึ้น (เปรียบเทียบ 4:8-10) พระองค์กลายเป็นผู้หนึ่งซึ่งตอนนี้พระเจ้าทำให้เป็นสื่อกลางในการมอบ “สิทธิอำนาจทั้งหมด” ผ่าน (เปรียบเทียบ [ดนล. 7:14](#); [ฟป. 2:5-11](#)) นี่เป็นการอ้างที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซู

“โดยการทำให้พระเยซูเป็นขึ้นจากตายและมอบสิทธิอำนาจทั้งหมดแก่พระองค์ พระเจ้าก็แก้ต่างพระเยซูและดังนั้นก็ตัดสิ้นความขัดแย้งด้วยการสนับสนุนพระองค์ (28:5-6, 18)” [1685]

28:19

พวกสาวกของพระเยซูควร “ไป . . . และสร้างสาวก” เพราะตอนนี้พระเยซูมีอำนาจทั่วจักรวาล พระองค์ให้ภารกิจทั่วโลกใหม่แก่พวกเขาในความสอดคล้องกับสิทธิอำนาจทั่วจักรวาลใหม่ของพระองค์ ก่อนหน้านั้นพระองค์จำกัดงานของพวกเขาแก่อิสราเอล (10:1-8; เปรียบเทียบ 15:24) ตอนนี้พระองค์ส่งพวกเขา *ออกไปทั่วโลก* พวกเขาสามารถไปอย่างมั่นใจได้ รู้ว่าพระเยซูมีการควบคุมสิทธิ์ขาดเหนือทุกสิ่ง “ในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก” (เปรียบเทียบ [รม.](#)

8:28) จึงสังเกตความคล้ายกันระหว่างคำสั่งตามวัฒนธรรมดั้งเดิมที่จะให้เกิดผล ทวีคูณและ
เติมเต็มแผ่นดิน (ปฐมก. 1:28; 9:1) และคำสั่งใหม่สำหรับผู้เชื่อ

ในคัมภีร์กรีก มีกริยาที่เป็นคำสั่งเดียว “จงสร้างสาวก” (คำกรีก *มาเททิวซาเท*) ซึ่งถูกขยายโดย
รูปแบบของคำกริยาที่เติม -ing สามคำคือ “การไป” “การให้บัพติศมา” และ “การสอน”
[1686] นี้ไม่ได้หมายถึงว่าเราควรสร้างสาวกที่ใดก็ตามที่เราอาจจะไป รูปแบบของคำกริยาที่
เติม -ing ไม่ใช่แค่สถานการณ์ แต่มันมีพลังเชิงบังคับบางอย่าง[1687] ในอีกนัยหนึ่ง พระเยซู
สั่งให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะเข้าถึงผู้คนที่เข้าไม่ถึงและสร้างสาวก ไม่ใช่แค่ที่จะสร้าง
สาวกในท่ามกลางบรรดาผู้ที่พวกเขาได้พบปะเท่านั้น

การสร้างสาวกเกี่ยวข้องกับการนำผู้คนไปสู่ความสัมพันธ์กับพระเยซูในฐานะนักเรียนกับครู
มันเกี่ยวข้องกับการทำให้พวกเขาที่จะรับเอาแอกแห่งคำแนะนำของพระองค์มาอยู่เหนือพวก
เขาในฐานะสิทธิอำนาจ (11:29) ยอมรับพระวาทะของพระองค์ว่าเป็นจริง และจำนนต่อน้ำ
พระทัยของพระองค์ในฐานะสิ่งที่ถูกต้อง สาวกที่ดีคือผู้ที่ฟัง เข้าใจและเชื่อฟังคำแนะนำของ
พระเยซู (12:46-50) พวกสาวกของพระเยซูต้องทำซ้ำพวกเขาเองในคนอื่นๆ[1688]

“ชนทุกชาติ” (คำกรีก *พันทา ทา เอชเน่*) ที่ถูกกล่าวถึงคือ ทุกเผ่า ทุกชนชาติ และทุกคนรวมถึง
อิสราเอล (เปรียบเทียบ ปฐมก. 12:3; 18:18; 22:18).[1689] วลีนี้ไม่ได้หมายถึงคนต่างชาติที่ไม่
รวมถึงคนยิว มัทธิวพูดเป็นนัยเรื่องการรวมอยู่ด้วยของคนต่างชาติในแผนการของพระเจ้า
ที่จะอวยพรมนุษยชาติตลอดพระกิตติคุณของท่าน (1:1; 2:1-12; 4:15-16; 8:5-13; 10:18; 13:38;
24:14 และข้ออื่นๆ) พวกสาวกของพระเยซูควรสร้างสาวกท่ามกลางทุกคนโดยปราศจากการ
แยกแยะ

“การให้บัพติศมา” และ “การสอน” จะต้องแสดงถึงการสร้างสาวก การให้บัพติศมาจะต้องเข้า
ไปใน “นาม” ของพระเจ้าสามพระภาค (เปรียบเทียบ 1 คร. 12:4-6; 2 คร. 13:14; อฟ. 4:4-6; 2
ธส. 2:13-14; 1 ปต. 1:2; วว. 1:4-6) “ใน” (คำกรีก *เอช*) บ่งบอกถึงการเข้ามาในความสัมพันธ์
กับพระเจ้าในฐานะสาวก การบัพติศมาบ่งชี้ถึงทั้งการเข้ามาในความสัมพันธ์แบบพันธสัญญา
กับพระเจ้าและการปฏิบัติตามการจำนนต่อความเป็นเจ้านายของพระองค์ [1690] เป็นที่ชัดเจนว่า

การรับบัพติศมานี้ในน้ำมากกว่าการรับบัพติศมาในพระวิญญาณที่ถูกกล่าวถึง (เปรียบเทียบ 3:6, 11, 13-17)

การรับบัพติศมานี้แตกต่างจากการรับบัพติศมาของยอห์นผู้ให้บัพติศมา การรับบัพติศมานี้เป็นสากล ส่วนการรับบัพติศมาของยอห์นนั้นก็เพื่อคนอิสราเอล การรับบัพติศมานี้ขึ้นอยู่กับงานที่สำเร็จแล้วของพระเยซูคริสต์ แต่การรับบัพติศมาของยอห์นเตรียมผู้คนเพื่อบุคคลและงานของพระเยซู

[1691]

พระเยซูตั้งพระองค์เองในระดับกับพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์

“มันเป็นสิ่งหนึ่งสำหรับพระเยซูที่จะกล่าวถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเจ้าในฐานะพระบุตรกับพระบิดา(อย่างน่าสังเกตคือ 11:27; 24:36; 26:63-64) และที่จะดึงความสนใจไปยังการเชื่อมโยงที่ใกล้ชิดระหว่างพระองค์กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (12:28, 31-32) แต่สำหรับ ‘พระบุตร’ ที่จะรับเอาที่ของพระองค์ในฐานะสมาชิกผู้กลางระหว่างพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการพรรณาสามอย่างถึงเป้าแห่งความจงรักภักดีของพวกเขานั้นก็พิเศษ”

[1692]

“อย่างกล่าวยอมรับแล้ว พระภาคทั้งสามของพระเจ้าเป็นความลึกลับที่ยิ่งใหญ่ เป็นบางสิ่งที่เกินความเป็นไปได้แห่งการอธิบายที่สมบูรณ์เต็มที่ แต่เราสามารถป้องกันความผิดพลาดโดยการยึดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเปิดเผยของพระเจ้าว่า (1) เกี่ยวกับ *การเป็นอยู่* หรือแก่นสารของพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นหนึ่งเดียว (2) เกี่ยวกับ *บุคลิกภาพ* ของพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นสาม และ (3) เราต้องไม่แบ่งแก่นสารหรือสับสนบุคคลต่างๆ [1693]

เป็นที่ชัดเจนว่าคริสเตียนเริ่มแรกไม่เข้าใจคำว่า “ในพระนามของพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์” ว่าเป็นรูปแบบการรับบัพติศมาที่พวกเขาจำเป็นต้องใช้เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาให้บัพติศมาใครคนหนึ่ง (เปรียบเทียบ [กจ. 2:38](#); [8:16](#); [10:48](#); [19:5](#); [รม. 6:3](#)) เป็นที่แน่

ชัดว่า พระเยซูหมายถึงว่าพวกสาวกของพระองค์จะต้องเชื่อมโยงคนอื่นๆกับพระเจ้าสามพระภาคของพระคัมภีร์ในการบัพติศมา

“แล้วพระเยซูหมายถึงอะไรเมื่อพระองค์สั่งว่าการบัพติศมาควรทำในพระนามของพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ ยกเว้นที่ว่าเราควรทำด้วยความเชื่อเดียวที่จะเชื่อในพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์?มีอะไรอีกไหมที่จะเป็นพยานอย่างชัดเจนว่าพระบิดา พระบุตรและ พระวิญญาณเป็นพระเจ้าเดียว?”[\[1694\]](#)

พระเยซูไม่ได้ระบุถึงรูปแบบของการบัพติศมา แม้ว่าการจุ่มก็เป็นธรรมดาในลัทธิยิวและก็สอดคล้องกับความหมายของคำกรีก *บัพติศ* คือ “จุ่มหรือจุ่มลงในน้ำ” คำสั่งของพระองค์ที่จะให้บัพติศมาแก่พวกสาวกดูเหมือนจะชัดเจนว่าการบัพติศมาสำหรับทารกและคนอื่นๆที่ไม่สามารถเข้าใจและเห็นด้วยกับสิ่งที่การบัพติศมาบ่งบอกไว้

28:20

การสร้างสาวกก็เกี่ยวข้องกับ “การสอน” ทุกสิ่ง (ทุกอย่าง) แก่ผู้ติดตามถึงสิ่งที่พระเยซู “สั่ง” พวกสาวกของพระองค์ไว้ จงสังเกตว่าเนื้อหาไม่ใช่ธรรมเนียมปฏิบัติของภาคพันธสัญญาเดิม แต่เป็นคำสั่งของพระเยซู นี่ไม่ได้หมายถึงว่าภาคพันธสัญญาเดิมไม่สำคัญ พระเยซูรับรองภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมดระหว่างพันธกิจของพระองค์ (5:17-20) อย่างไรก็ตาม ตอนนี้จุดจ่อกลายเป็น *พระเยซู* ในฐานะแหล่งแห่งการเปิดเผยแทนที่จะเป็นแหล่งรองอย่างเช่นพวกผู้เผยพระวจนะในภาคพันธสัญญาเดิม (เปรียบเทียบ [ฮบ. 1:1-4](#)) ในทำนองเดียวกัน การเปิดเผยของส่วนที่เหลือของภาคพันธสัญญาใหม่ก็มาทางพระเยซูและดังนั้นก็มีสิทธิอำนาจอีกด้วย ([กจ. 1:1-2](#)) “ทั้งหมด” ของคำสอนนี้ยังคงมีสิทธิอำนาจเป็นนิรันดร์ (24:35)

พวกสาวกต้องไม่เพียงแต่ *เข้าใจ* สิ่งที่พระเยซูได้สั่งที่เป็นพื้นฐานเท่าที่มันเป็น พวกเขาต้อง *เชื่อฟัง* มันอีกด้วย

“... มัทธิวใช้คำสั่งสุดท้ายนี้ที่จะทอเรื่องสุดท้ายแห่งข้อโต้แย้งของท่าน จุดประสงค์ของพระกิตติคุณของท่านคือที่จะพิสูจน์ต่ออิสราเอลว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ คนยิวที่ชอบไปตรึงถามจะถามว่า ‘ถ้าพระเยซูทรงเป็น

กษัตริย์ของเรา แล้วแผ่นดินของเราอยู่ที่ไหน?’ มัทธิวได้บ่งชี้ว่าแผ่นดินได้ถูก นำเสนอแก่อิสราเอล ได้ถูกปฏิเสธโดยพวกเขา และถูกเลื่อนไปโดยพระเจ้า ณ เวลาปัจจุบันและจนกว่าการสิ้นสุดของความทุกข์ลำบาก แผ่นดินนั้นก็ กำลังถูกนำเสนอแก่คนต่างชาติ (รม. 11) ดังนั้น พวกสาวกจะต้องสร้างสาวก จากทุกชาติ ณ การสิ้นสุดของยุคนั้น แผ่นดินของอิสราเอลจะได้รับการ เริ่มต้นโดยการเสด็จกลับมาของกษัตริย์ของอิสราเอล”[1695]

พระกิตติคุณนี้ไม่ได้จบลงด้วยคำสั่งแต่ด้วยพระสัญญา หรือข้อเท็จจริง พระเยซูจะอยู่ “กับ” พวกสาวกของพระองค์ “เสมอไป” ขณะที่พวกเขาดำเนินการนำพระทัยของพระองค์ นี่เป็น การอุทิศตนที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ อิมมานูเอลยังคงเป็น “พระเจ้าสถิตกับเรา” (1:23; เปรียบเทียบ 18:20) “เสมอไป” (คำกรีก *พาสส์ เทส เฮเมราส*) ตามตัวอักษรหมายถึง “ทั้งหมด ของทุกๆวัน”[1696] พระเยซูสัญญาที่จะอยู่กับเราทุกๆ วันเสมอไป มันไม่ได้หมายถึงว่า พระองค์จะหยุดอยู่กับเราเมื่อยุคปัจจุบันสิ้นสุดลงและแผ่นดินของพระเมสสิยาห์เริ่มต้นขึ้น ตลอดยุคปัจจุบัน (คำกรีก *ซุนเทลลอส ทู ไอโอนอส*) พวกสาวกของพระเยซูจะต้องดำเนินการ พระมหากษัตริย์ของพระองค์[1697]

พระมหากษัตริย์ขอธิบายว่าพระเยซูได้เรียกพวกสาวกที่เชื่อของพระองค์ที่จะทำระหว่างการเดินทางจากไปของพระองค์ จากแผ่นดิน โลกและการเสด็จกลับมาของพระองค์เพื่อจะสถาปนาแผ่นดินของพระองค์บนแผ่นดิน โลก (นั่นคือ ช่วงยุคระหว่างการเสด็จมา) นั่นคือเหตุที่ข้อเหล่านี้สำคัญอย่างมาก ผู้เขียนพระกิตติคุณทุกคนได้บันทึก พระเยซูที่ให้คำสั่งแบบเดินขบวนเหล่านี้ แต่พวกเขาทั้งหมดไม่ได้บันทึก โอกาสเดียวกันเมื่อพระองค์ได้ให้คำสั่ง เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูให้พระบัญชาในสาม โอกาสที่แยกกันเป็นอย่างน้อย มาระโกและยอห์นบันทึกโอกาส แรก (มก. 16:15-16; ยน. 20:21-23) มัทธิวบันทึกโอกาสที่สอง (28:19-20) และลูกาบันทึกโอกาสที่สาม (ลก. 24:46-48; กจ. 1:8) จุดประสงค์ต่างๆของพระองค์สำหรับเราในฐานะสาวกของพระองค์ก็ไม่สามารถชัดเจน กว่าได้

พระเยซูเริ่มต้นส่วนหลักที่มาก่อนแต่ละส่วนของมัทธิวด้วยพันธกิจ และสรุปแต่ละส่วนด้วยการสอน อย่างไรก็ตาม ในส่วนนี้พระองค์สรุปด้วยคำสั่งสำหรับพวกสาวกของพระองค์ที่จะดำเนินพันธกิจและการสอนของ พระองค์ต่อไป ดังนั้นพระธรรมนี้จบด้วยความรู้สึกที่ว่าพันธกิจและการสอนของพระเยซูก็ต่อเนื่อง

ภาคผนวกที่ 1

ความสอดคล้องของหมวดพระกิตติคุณ					
	วันเวลา[1698]	มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
บทนำ					
แหล่งต่างๆของหมวดพระกิตติคุณ				1:1-4	
การมีชีวิตอยู่ก่อนและการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซู					1:1-18
ลำดับพงศ์ของพระเยซู		1:1-17		3:23-38	
เหตุการณ์ต่างๆก่อนการเริ่มต้นของพันธกิจต่อสาธารณชนของพระเยซู					
การประกาศถึงการกำเนิดของยอห์นผู้ให้บัพติศมา				1:5-25	
การประกาศถึงการกำเนิดของพระเยซูต่อมารีย์				1:26-56	
การกำเนิดและชีวิตเริ่มแรกของยอห์นผู้ให้บัพติศมา				1:57-80	
การประกาศถึงการกำเนิดของพระเยซูต่อโยเซฟ		1:18-25			
การประสูติของพระเยซู	หน้าหนาวของ 5-4 ก.ค.ศ.			2:1-7	
การประกาศต่อคนเลี้ยงแกะ				2:8-20	
การเข้าสู่หีบของพระเยซู				2:21	
การถวายพระกุมารเยซูในพระวิหาร				2:22-38	
การเยี่ยมของพวกนักปราชญ์		2:1-12			
การเดินทางของครอบครัวที่บริสุทธ์ไปยังอียิปต์		2:13-18			
การกลับไปอียิปต์ของครอบครัวที่บริสุทธ์		2:19-23		2:39	
วัยเด็กของพระเยซู				2:40	
การเดินทางของครอบครัวที่บริสุทธ์ไปยัง	ปีสกา 29 เมษายน ค.ศ.9			2:41-50	

เยรูซาเล็ม					
วัยรุ่นของพระเยซูในนาซาเร็ธ				2:51-52	
การเริ่มต้นของพันธกิจของยอห์น ผู้ให้ บัพติศมา	ค.ศ. 29			3:1-2	
ข่าวสารของยอห์น		3:1-6	1:1-6	3:3-6	
การประกาศของยอห์น		3:7-12	1:7-8	3:7-18	
การเริ่มต้นของพันธกิจต่อสาธารณชนของ พระเยซู					
การรับบัพติศมาของพระเยซู	ฤดูร้อนหรือฤดูใบไม้ร่วง แห่ง ค.ศ. 29	3:13-17	1:9-11	3:21-22	
การถูกทดลองของพระเยซู		4:1-11	1:12-13	4:1-13	
คำพยานของยอห์นผู้ให้บัพติศมาเกี่ยวกับ พระเยซู					1:19-28
การระบุนุของยอห์นถึงพระเยซูในฐานะ พระเมสสิยาห์					1:29-34
สาวกพวกแรกของพระเยซู					1:35-51
พันธกิจในกาลิลีเริ่มแรกของพระเยซู					
การอัศจรรย์แรกของพระเยซู ณ หมู่บ้าน คานา					2:1-11
การเยี่ยมชมเริ่มแรกของพระเยซูยัง คาเปอร์นาอุม					2:12
การเยี่ยมเยียนเยรูซาเล็มครั้งแรกของพระเยซู					
การชำระพระวิหารครั้งแรกของพระเยซู	7 เมษายน ค.ศ. 30				2:13-22
การตอบสนองเริ่มแรกต่อพระเยซูใน เยรูซาเล็ม					2:23-25
การสนทนาของพระเยซูกับนิโคเดมัส					3:1-15
ภารกิจของพระเยซูและผลลัพธ์ต่างๆ					3:16-21
พันธกิจที่คล้ายกันของพระเยซูและยอห์น ผู้ให้บัพติศมา					3:22-30
การอธิบายถึงความเป็นเอกของพระเยซู					3:31-36

เหตุผลของพระเยซูสำหรับการจากยูเดียไป		4:12	1:14	3: 19-20; 4:14	4:1-4
พันธกิจของพระเยซูในแคว้นสะมาเรีย					
การสนทนาของพระเยซูกับหญิงชาวสะมาเรีย					4:5-26
การอธิบายของพระเยซูถึงพันธกิจการประกาศ					4:27-38
การตอบสนองต่อพระเยซูในสะมาเรีย					4:39-42
พันธกิจหลักในกาลิลีของพระเยซู					
การมาถึงกาลิลีของพระเยซู					4:43-45
สาระสำคัญแห่งคำสอนของพระเยซู		4:17	1:14-15	4:14-15	
การรักษาบุตรชายของข้าราชกร					4:46-54
การถูกปฏิเสธครั้งแรกของพระเยซูในนาซาเร็ธ				4:16-30	
การย้ายไปที่คาเปอร์นาอุมของพระเยซู		4:13-16		4:31ก	
การเรียกสาวกสี่คนของพระเยซู		4:18-22	1:16-20	5:1-11	
การรักษาชายที่มีผีโสโครกในคาเปอร์นาอุมของพระเยซู			1:21-28	4:31ข-37	
การรักษาแม่ยายของเปโตรในคาเปอร์นาอุมของพระเยซู		8:14-15	1:29-31	4:38-39	
การรักษาชาวกาลิลีคนอื่น ๆ มากมายของพระเยซู		8:16-17	1:32-34	4:40-41	
การเดินทางไปในที่ต่างๆของกาลิลีครั้งแรกของพระเยซู		4:23-25	1:35-39	4:42-44	
การรักษาคนวิธที่เป็นโรคเรื้อนของพระเยซู		8:1-4	1:40-45	5:12-16	
การรักษาและการยกโทษคนง่อยของพระเยซู		9:1-8	2:1-12	5:17-26	
การทรงเรียกมัทธิวของพระเยซู		9:9-13	2:13-17	5:27-32	
การแก้ต่างพวกสาวกสำหรับการไม่อดอาหารของพระเยซู		9:14-17	2:18-22	5:33-39	

การเยี่ยมเยียนครั้งที่สองของพระเยซู					
การรักษาคนเป็นอัมพาต ณ สระเบธซาธา ในเยรูซาเล็มของพระเยซู					5:1-9
การเป็นปฏิปักษ์ของเจ้าหน้าที่ชาวยิว					5:10-18
ความเท่าเทียมของพระบุตรกับพระบิดา					5:19-29
พยานของพระบิดาที่มีต่อพระบุตร					5:30-47
การกลับมาเริ่มพันธกิจในกาลิลีใหม่ของ พระเยซู					
การแก้ต่างพวกสาวกสำหรับการเค็ดรวงข้าว ของพระเยซู		12:1-8	2:23-28	6:1-5	
การรักษาชายที่มีมือข้างหนึ่งลีบของพระเยซู		12:9-14	3:1-6	6:6-11	
การสอนและการรักษาข้างทะเลกาลิลีของ พระเยซู		12:15-21	3:7-12		
การเลือกสาวกสิบสองคนของพระเยซู			3:13-19	6:12-16	
คำเทศนาบนภูเขา		5:1—7:29		6:17-49	
การรักษาบ่าวของนายร้อยของพระเยซู		8:5-13		7:1-10	
การทำให้บุตรชายของหญิงม่ายเป็นขึ้นจาก ตายของพระเยซู				7:11-17	
การสอบถามของยอห์นผู้ให้บัพติศมา		11:2-19		7:18-35	
การประกาศวิบัติแก่เมืองต่างๆในกาลิลีของ พระเยซู		11:20-30			
การขโมยพระเยซูในบ้านของซีโมนคน ฟาริสี				7:36-50	
การเดินทางไปในที่ต่างๆของกาลิลีครั้งที่ สองของพระเยซู				8:1-3	
การโต้เถียงเกี่ยวกับการเชื่อมโยงของ พระเยซูกับเบเอลเซบูล		12:22-37	3:20-30		
การเรียกร้อยหมายสำคัญของพวกผู้นำ ชาวยิว		12:38-45			
การเยี่ยมของสมาชิกครอบครัวของพระเยซู		12:46-50	3:31-35	8:19-21	

คำอุปมาเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ที่พระเยซูสอนข้างทะเลกาลิลี		13:1-53	4:1-34	8:4-18	
การทำให้ทะเลกาลิลีสงบของพระเยซู		8:18, 23-27	4:35-41	8:22-25	
การรักษาคนผีเข้าในแดนกาธาราของพระเยซู		8:28-34	5:1-20	8:26-39	
การรักษาผู้หญิงและลูกสาวของไยร์สของพระเยซู		9:18-26	5:21-43	8:40-56	
การรักษาคนตาบอดสองคนของพระเยซู		9:27-31			
การรักษาคนผีเข้าที่เป็นใบ้ของพระเยซู		9:32-34			
การเย้ามนาซาเร็ธครั้งสุดท้ายของพระเยซู		13:54-58	6:1-6ก		
การเดินทางไปในที่ต่างๆของกาลิลีครั้งที่สามของพระเยซู		9: 35—10:4	6:6ข-7	9:1-2	
การเดินทางไปในที่ต่างๆของกาลิลีเป็นคู่ๆของสาวกสิบสองคน		10: 5—11:1	6:8-13, 30	9:3-6, 10ก	
ความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับพระเยซูของเฮโรด		14:1-3	6:14-16	9:7-9	
การตายแต่เนิ่นๆของยอห์นผู้ให้บัพติศมา	ค.ศ. 31 หรือ 32	14:4-12	6:17-29		
การฝึกฝนสาวกสิบสองคนรอบๆกาลิลี					
การเลี้ยงคน 5,000 คน		14:13-21	6:31-44	9:10ข-17	6:1-14
การถอนตัวเพื่อการอธิษฐานของพระเยซู		14:22-23	6:45-46		6:15
การเดินทางบนทะเลของพระเยซู		14:24-33	6:47-52		6:16-21
การต้อนรับพระเยซูที่เยนเนซารท		14:34-36	6:53-56		
การอภิปรายเรื่องอาหารแห่งชีวิต					6:22-59
การตอบสนองต่อการอภิปรายเรื่องอาหารแห่งชีวิต					6:60—7:1
การแก้ต่างพวกสาวกสำหรับการทานด้วยมือที่ไม่ได้ล้างของพระเยซู		15:1-20	7:1-23		
การรักษาเด็กหญิงชาวฟินิเซียของพระเยซู		15:21-28	7:24-30		
การรักษาคนหูหนวกในแคว้นทศบุรีของ			7:31-37		

พระเยซู					
การรักษาหลายคนใกล้ทะเลกาลิลีของพระเยซู		15:29-31			
การเลี้ยงคน 4,000 คน		15:32-39	8:1-10		
หมายสำคัญของโยนาห์		16:1-4	8:11-13		
การว่ากล่าวความชั่วร้ายของพวกเขาของพระเยซู		16:5-12	8:14-21		
การรักษาคนตาบอดใกล้เบธไซธาของพระเยซู			8:22-26		
การกล่าวขอมรับแห่งความเชื่อของเปโตร		16:13-20	8:27-30	9:18-21	
การพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ครั้งแรกของพระเยซู		16:21-26	8:31-37	9:22-25	
การพยากรณ์ถึงการเสด็จมาด้วยสง่าราศีของพระเยซู		16:27-28	8:38—9:1	9:26-27	
การทรงจำแลงพระกาย		17:1-8	9:2-8	9:28-36	
คำถามเกี่ยวกับการกลับมาของเอลียาห์		17:9-13	9:9-13		
การรักษาเด็กชายที่ถูกผีสิงของพระเยซู		17:14-20	9:14-29	9:37-43ก	
การพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ครั้งที่สองของพระเยซู		17:22-23	9:30-32	9:43ข-45	
บทเรียนของพระเยซูในเรื่องการเสียดาย		17:24-27			
คำสอนของพระเยซูในเรื่องความยิ่งใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์		18:1-5	9:33-37	9:46-48	
คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการทำให้คนอื่นสะดุด		18:6-14	9:38-50	9:49-50	
คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการยกโทษแก่คนอื่น ๆ		18:15-35			
คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการละทิ้งทุกสิ่งในฐานะสาวก		8:19-22		9:57-62	
คำปรึกษาจากพวกน้องๆของพระเยซูที่จะตำแดงพระองค์เองในเยรูซาเล็ม					7:2-9
การเดินทางไปยังเยรูซาเล็มผ่านทาง				9:51-56	7:10

สาระสำคัญของพระเยซู					
พันธกิจในยูเดียในภายหลังของพระเยซู					
การโต้เถียงเกี่ยวกับพระเยซู					7:11-13
พันธกิจของพระเยซู ณ เทศกาลอยู่เพิงของพระเยซู	10-17 กันยายน ค.ศ. 32				7:14-44
ความไม่เชื่อของพวกผู้นำชาวยิว					7:45-52
ผู้หญิงที่ถูกจับฐานล่วงประเวณี					7: 53— 8:11
การอภิปรายเรื่องความสว่างของโลกของพระเยซู					8:12-20
ความพยายามของพวกฟาริสีที่จะเอาหินขว้างพระเยซู					8:21-59
การรักษาคนตาบอดแต่กำเนิดของพระเยซู					9:1-41
การอภิปรายเรื่องผู้เลี้ยงที่ดีของพระเยซู					10:1-21
การเดินทางไปที่ต่างๆเป็นคู่ๆ ของสาวกเจ็ดสิบคน				10:1-24	
คำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดี				10:25-37	
อาหารของพระเยซูในบ้านของมารีย์และมารธา				10:38-42	
พระคำรัสสอนเรื่องการอธิษฐานของพระเยซู				11:1-4	
คำอุปมาเรื่องเพื่อนที่ไม่อับอาย				11:5-13	
การกล่าวหาครั้งที่สองถึงการสมรู้ร่วมคิดของพระเยซูกับชาตาน				11:14-36	
การประณามพวกฟาริสีของพระเยซู				11:37-54	
คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการเป็นผู้รักษา				12:1-59	
คำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อที่ไม่มีผล				13:1-9	
การรักษาหญิงหลังโกงของพระเยซู				13:10-17	
คำอุปมาเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ถูกกล่าวซ้ำ				13:18-21	

การเผชิญหน้า ณ เทศกาลฉลองพระวิหาร	18 ธันวาคม ค.ศ. 32				10:22-39
การถอนตัวไปยังเพอเรียของพระเยซู					10:40-42
พันธกิจในเพอเรียในภายหลังของพระเยซู					
คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับทางแคบ				13:22-35	
การรักษาชายที่เป็นโรคขมำน้ำของพระเยซู				14:1-6	
คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับผู้เข้าร่วมในแผ่นดินสวรรค์				14:7-24	
คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับราคาของการเป็นสาวก				14:25-35	
คำอุปมาเรื่องของหายทั้งสาม				15:1-32	
คำอุปมาสามเรื่องเกี่ยวกับการเป็นผู้รักษา				16: 1— 17:10	
การทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย					11:1-54
การรักษาคนโรคเรื้อน 10 คนของพระเยซู				17:11-19	
คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระองค์				17:20-37	
คำอุปมาเรื่องหญิงม่ายที่พากเพียร				18:1-8	
คำอุปมาเรื่องฟาริสีและคนเก็บภาษี				18:9-14	
การออกไปจากกาลิลีและการเข้าไปในยูเดียของพระเยซู		19:1-2	10:1		
คำสอนของพระเยซูในเรื่องการหย่าร้าง		19:3-12	10:2-12		
การต้อนรับเด็กๆของพระเยซู		19:13-15	10:13-16	18:15-17	
การเผชิญหน้าของขุนนางที่ร่ำรวยกับพระเยซู		19:16-30	10:17-31	18:18-30	
คำอุปมาเรื่องคนทำงานในสวนองุ่น		20:1-16			
การป่าวประกาศถึงการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ครั้งที่สามของพระเยซู		20:17-19	10:32-34	18:31-34	
การปรารภความโดดเด่นของยากอบและยอห์น		20:20-28	10:35-45		
การรักษาคนตาบอดใกล้ซีรีโค		20:29-34	10:46-52	18:35-43	

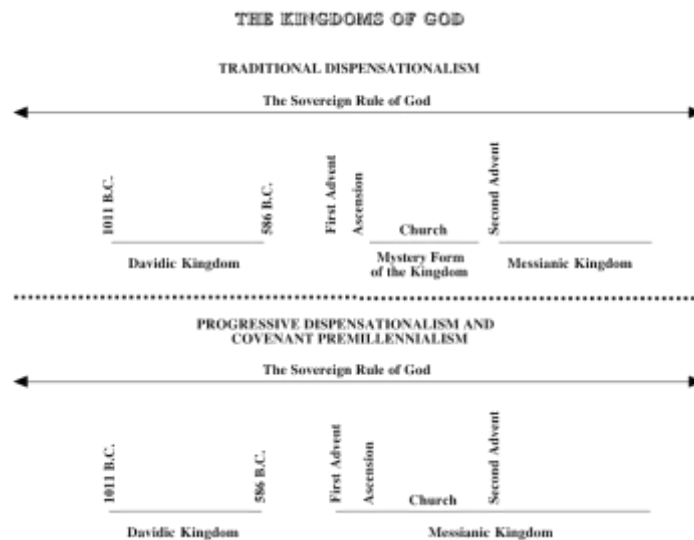
การเขียนเขียนศักดิ์เสขของพระเยซู				19:1-10	
คำอุปมาเรื่องเงินมินา				19:11-27	
พันธกิจต่อสาธารณชนสุดท้ายในเยรูซาเล็มของพระเยซู					
การมาถึงเบธานีของพระเยซู	วันเสาร์ที่ 23 มีนาคม ค.ศ. 33				11:55-57
การชโลมพระบาทพระเยซูของมารีย์		26:6-13	14:3-9		12:1-11
การเสด็จเข้ากรุงที่พิซิด	วันจันทร์ที่ 30 มีนาคม ค.ศ. 33	21: 1-11, 14-17	11:1-11	19:28-44	12:12-19
การสาปต้นมะเดื่อของพระเยซู	วันอังคารที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 33	21:18-19ก	11:12-14		
การชำระพระวิหารครั้งที่สองของพระเยซู		21:12-13	11:15-18	19:45-48	
การค้นพบต้นมะเดื่อที่เหี่ยวแห้งของพวกสาวก	วันพุธที่ 1 เมษายน ค.ศ. 33	21:19ข-22	11:19-25		
คำสอนเกี่ยวกับเมล็ดข้าวสาลีของพระเยซู					12:20-50
การทำทายเป็นสิทธินำมาจของพระเยซูของสภาแซนเฮดริน		21: 23— 22:14	11: 27— 12:12	20:1-19	
คำถามเกี่ยวกับการเสพยาภิแก่ซีซาร์		22:15-22	12:13-17	20:20-26	
คำถามของพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย		22:23-33	12:18-27	20:27-40	
คำถามเกี่ยวกับพระบัญญัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุด		22:34-40	12:28-34		
คำถามของพระเยซูเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิด		22:41-46	12:35-37	20:41-44	
การปฏิเสธสุดท้ายของพระเยซูต่อพวกผู้นำทางศาสนาของอิสราเอล		23:1-39	12:38-40	20:45-47	
หญิงม่ายที่ให้ทุกสิ่งที่มี			12:41-44	21:1-4	
การเตรียมสาวกสิบสองคนเพื่ออนาคตของพระเยซู					
การอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศ		24: 1— 25:46	13:1-37	21:5-36	

การปฏิบัติต่างๆของพระเยซูระหว่าง สัปดาห์นี้				21:37-38	
การพยากรณ์ของพระเยซูถึงการถูกตรึงของ พระองค์ในสองวัน	วันพฤหัสบดีที่ 2 เมษายน ค.ศ. 33	26:1-5	14:1-2	22:1-2	
ข้อตกลงของยูดาสที่จะทรยศพระเยซู		26:14-16	14:10-11	22:3-6	
การเตรียมสำหรับอาหารมื้อปัสกา		26:17-19	14:12-16	22:7-13	
การเริ่มต้นของอาหารมื้อปัสกา		26:20	14:17	22: 14-16, 24-30	
การล้างเท้าของสาวกสิบสองคนของ พระเยซู					13:1-20
การระบุงของพระเยซูถึงผู้ทรยศของพระองค์		26:21-25	14:18-21	22:21-23	13:21-30
การให้พระบัญญัติใหม่ของพระเยซู					13:31-35
การพยากรณ์ของพระเยซูถึงการปฏิเสธ ของเปโตร		26:31-35	14:27-31	22:31-34	13:36-38
คำแนะนำของพระเยซูที่จะเตรียมสำหรับ ภารกิจ				23:35-38	
การจัดตั้งพิธีมหาสนิทของพระเยซู		26:26-29	14:22-25	22:17-20	
การอภิปรายที่ห้องชั้นบน					14: 1— 16:33
คำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตของพระเยซู					17:1-26
การออกเดินทางไปยังภูเขามะกอกเทศของ พระเยซู		26:30	14:26	22:39	18:1
ความทรมาณของพระเยซูในสวนเกทเสมนี		26:36-46	14:32-42	22:40-46	
พันธกิจการทนต์ของพระเยซู					
การถูกจับกุมของพระเยซู	วันศุกร์ที่ 3 เมษายน ค.ศ. 33	26:47-56	14:43-52	22:47-53	18:2-14
การซักถามพระเยซูโดยอันนาส					18:19-24
การซักถามพระเยซูโดยคายาฟาส		26:57-68	14:53-65	22:54-65	18: 15-18, 25-27
การกล่าวโทษพระเยซูโดยสภาแซนเฮดริน		27:1	15:1ก	22:66-71	

ความเสียใจและการฆ่าตัวตายของยูดาส		27:3-10			
การปรากฏครั้งแรกของพระเยซูต่อหน้าปีลาต		27:2, 11-14	15:1ข-5	23:1-7	18:28-38ก
การปรากฏของพระเยซูต่อหน้าเฮโรด				23:8-12	
การปรากฏครั้งที่สองของพระเยซูต่อหน้าปีลาต		27:15-26	15:6-15	23:13-25	18: 38ข — 19:16
การเขี่ยนตีพระเยซูที่รุนแรงของพวกทหารโรมัน		27:27-31	15:16-20		
การเดินทางไปยังกลโกธาของพระเยซู		27:32-34	15:21-23	23:26-32	19:17
สามชั่วโมงแรกบนไม้กางเขนของพระเยซู		27:35-44	15:24-32	23:33-43	19:18-27
สามชั่วโมงที่สองบนไม้กางเขนของพระเยซู		27:45-50	15:33-37	23:44-45ก, 46	19:28-30
ปรากฏการณ์ที่มาพร้อมกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู		27:51-56	15:38-41	23: 45ข , 47-49	
การปฏิบัติต่อพระกายของพระเยซูหลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์					19:31-37
การฝังของพระเยซู		27:57-60	15:42-46	23:50-54	19:38-42
การเยี่ยมชมอุโมงค์ของพระเยซูของพวกผู้หญิง		27:61-66	15:47	23:55-56	
การคืนพระชนม์และการปรากฏหลังการคืนพระชนม์ของพระเยซู					
แผ่นดินไหวและการก่อกองหินของทูตสวรรค์	วันอาทิตย์ที่ 5 เมษายน ค.ศ. 33	28:2-4			
การกลับไปเยี่ยมอุโมงค์ของพระเยซูของพวกผู้หญิง		28:1, 5-7	16:1-8	24:1-8	20:1
การรายงานถึงอุโมงค์ว่างเปล่าของพวกผู้หญิงต่อพวกสาวก		28:8		24:9-11	20:2
การเยี่ยมชมอุโมงค์ของเปโตรและยอห์น				24:12	20:3-9
การปรากฏของพระเยซูต่อมารีย์มักดาลา			16:9-11		20:10-18
การปรากฏของพระเยซูต่อผู้หญิงคนอื่นๆ		28:9-10			
การรายงานถึงอุโมงค์ว่างเปล่าของพวกยาม		28:11-15			

การปรากฏของพระเยซูต่อเปโตร				24:34ข	
การปรากฏของพระเยซูต่อสาวกที่เดินทางไปยังเอมมาอูส			16:12-13	24:13-34ก, 35	
การปรากฏของพระเยซูต่อพวกสาวกเมื่อโรมส์ไม่อยู่			16:14-18	24:36-43	20:19-23
การปรากฏของพระเยซูต่อพวกสาวกเมื่อโรมส์อยู่	วันอาทิตย์ที่ 12 เมษายน ค.ศ. 33				20:24-31
การปรากฏของพระเยซูต่อสาวกเจ็ดคน ณ ทะเลกาลิลี	ระหว่าง 12 เมษายนและ 14 พฤษภาคม ค.ศ. 33				21:1-24
การปรากฏของพระเยซูต่อสาวกสิบเอ็ดคนบนภูเขาในกาลิลี		28:16-20			
การปรากฏครั้งสุดท้ายและการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู	วัน พ ร ห์ ส บ คี ที่ 14 พฤษภาคม ค.ศ 33		16:19-20	24:44-53	
สรุป					
ขอบเขตของหมวดพระกิตติคุณ					20:25

ภาคผนวกที่ 2



ภาคผนวกที่ 3

มุมมองต่างๆเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเมสสิยาห์

มุมมอง	มันได้เริ่มต้นหรือยัง?	กี่ระยะ?	สถานที่ตั้งของพระเยซู	ตัวแทนของพระเยซู
ไม่มีพันปี	เริ่มแล้ว	หนึ่ง	สวรรค์หรือแผ่นดินโลกใหม่	คริสตจักร
ก่อนยุคพันปีแบบพันธสัญญา	เริ่มแล้ว	สอง	สวรรค์ (แล้ว) และ โลก (ยังไม่)	คริสตจักรและคริสตจักร
ตามยุคแบบตามลำดับ	เริ่มแล้ว	สอง	สวรรค์ (แล้ว) และ โลก (ยังไม่)	คริสตจักรและอิสราเอล
ตามยุคแบบดั้งเดิม	ยังไม่เริ่ม	หนึ่ง	โลก	อิสราเอล

ภาคผนวกที่ 4

คำอุปมาต่างๆของพระเยซู

(ในลำดับตามลำดับเวลาที่เป็นไปได้)

	มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
หม้อ			4:23	
ตะเกียง	5:15	4:21-25	8:16; 11:33	
ผู้นำทางที่ตาบอด	7:3-5		6:39-42	
ต้นไม้สองต้น	7:15-20		6:43-44	
เส้นทางสองเส้นทาง	7:13-14			
คนสองคน	12:35		6:45	
คนสร้างสองคน	7:21-27		6:46-49	
เพื่อนของเจ้าบ่าว	9:15	2:19-20	5:34-35	

ชิ้นผ้าทอใหม่และเสื้อเก่า	9:16	2:21	5:36	
เหล้าองุ่นใหม่และถุงหนังเก่า	9:17	2:22	5:37-38	
เด็ก ๆ ในตลาด	11:16-17		7:31-32	
ลูกหนี้สองคน			7:41-42	
บ้านที่แตกแยกกัน	12:25	3:24-25		
บ้านของคนที่มีกำลัง	12:29	3:27	11:21-22	
บ้านที่ว่าง	12:43-45			
ดิน	13:3ข-9, 18-23	4:3-20	8:5-15	
เมล็ดที่เติบโตด้วยตัวของมันเอง		4:26-29		
ข้าวละมาน	13:24-30, 36-42			
เมล็ดมัสตาร์ด	13:31-32	4:30-32	13:18-19	
เชื้อที่ถูกซ่อนไว้ในอาหาร	13:33		13:20-21	
ชุมทรัพย์ที่ถูกซ่อนไว้	13:44			
ไข่มุก	13:45-46			
อวน	13:47-50			
เจ้าของบ้าน	13:52			
ทาสที่ไม่ยอมให้อภัย	18:21-35			
ชาวสะมาเรียใจดี			10:30-37	
เพื่อนที่ไม่อับอาย			11:5-8	
เศรษฐีโง่			12:16-21	
บ่าวที่สตัยซื้อ			12:36-38	
บ่าวสองคน	24:45-51		12:42-48	
ต้นมะเดื่อที่ไม่มีผล			13:6-9	
ที่นั่ง ณ การเลี้ยงสมรส			14:7-11	
งานเลี้ยงใหญ่			14:15-24	
ผู้สร้างตึก			14:28-30	
กษัตริย์ที่กำลังจะไปทำสงคราม			14:31-33	
แกะหาย	18:12-14		15:4-7	

เหรียญหาย			15:8-10	
บุตรหลงหาย			15:11-32	
ผู้จัดการที่มีเล่ห์เหลี่ยม			16:1-9	
เศรษฐีกับลาซารัส			16:19-31	
บ่าวที่ไม่คู่ควร			17:7-10	
คนหนึ่งถูกรับไปและคนหนึ่งถูกละไว้	24:40-42		17:34-35	
หญิงม่ายที่พากเพียร			18:1-8	
ฟาริสีและคนเก็บภาษี			18:9-14	
คนทำงานในสวนองุ่น	20:1-16			
เงินมินา			19:11-27	
บุตรชายสองคน	21:28-32			
คนเช่าสวนองุ่นที่ชั่วร้าย	21:33-46	12:1-12	20:9-19	
งานเลี้ยงในพิธีอภิเษกสมรส	22:1-14			
ต้นมะเดื่อ	24:32-34	13:28-30	21:29-31	
คนเฝ้าประตู		13:34-37		
เจ้าของบ้านที่เฝ้าระวังอยู่	24:43-44			
หญิงพรหมจารีสิบคน	25:1-13			
เงินตะลันต์	25:14-30			
แกะและแพะ	25:31-46			

ภาคผนวกที่ 5

อะไรทำให้การสมรสสิ้นสุดลงในสายพระเนตรของพระเจ้า?

คำสอนของพระเยซู

มัทธิว 5:27-32

1. การล่วงประเวณีเป็นบาป ข้อ 27 (อพย. 20:14; มฐบ. 5:18)
2. การมีศรัทธาต่อใครคนหนึ่งในทางเพศเป็นรูปแบบของการล่วงประเวณี ดังนั้นมันก็เป็นบาป ข้อ 28

3. ดังนั้น พวกสาวกของพระเยซูต้องจัดการกับการทดลองทางเพศอย่างจริงจัง ข้อ 29-30
4. โมเสสยอมให้คนอิสราเอลที่จะหย่าร้าง ข้อ 31
5. คนที่หย่าร้างและจากนั้นก็แต่งงานใหม่กับคนอื่นก็ล่วงประเวณี ข้อ 32
6. แต่การแต่งงานใหม่โดยฝ่ายที่ไม่ผิดในการหย่าร้างก็ไม่ส่งผลต่อการล่วงประเวณีถ้าฝ่ายผิดนั้นไม่สัจซื่อทางเพศ ข้อ 32
7. (ความไม่สัจซื่อทางการสมรส คำกรีก *พอรเนอา* หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่นที่ไม่ใช่คู่สมรสของตน)
8. สรุป: การหย่าร้างก็พอยอมได้ แต่มันไม่เคยเป็นสิ่งที่ดีที่สุดของพระเจ้า ([มถก. 2:16](#))

มัทธิว 19:9

(เหมือนกับประการที่ 5 – 7 ข้างบน)

มาระโก 10:11-12; ลูกา 16:18

(เหมือนกับประการที่ 5 ข้างบน)

คำสอนของเปาโล

1 โครินธ์ 7:11-16

1. คริสเตียนที่หย่าร้างมีสองทางเลือกคือ ไม่แต่งงานหรือคืนดี ข้อ 11-12
2. คริสเตียนที่แต่งงานกับผู้ไม่เป็นคริสเตียนไม่ควรริเริ่มการหย่าร้าง ข้อ 13
3. คริสเตียนที่แต่งงานกับผู้ไม่เป็นคริสเตียนไม่ควรปฏิเสธที่จะให้การหย่าร้างถ้าคู่สมรสของพวกเขายินกรานถึงการหย่าร้าง ข้อ 14-16

1 โครินธ์ 7:39-40

1. ความตายเท่านั้นทำให้การสมรสสิ้นสุดลงในสายพระเนตรของพระเจ้า (ไม่ใช่การล่วงประเวณี ความไม่สัจซื่อทางการสมรสหรือการหย่าร้าง) ข้อ 39
2. หญิงม่ายหรือพ่อม่ายก็เป็นอิสระที่จะแต่งงานใหม่กับคริสเตียนคนอื่นๆ ข้อ 39
3. แต่พวกเขาจะเป็นสุขกว่าถ้าพวกเขาไม่แต่งงาน ข้อ 40

ภาคผนวกที่ 6

การอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซู

(ในลำดับตามลำดับเวลาที่เป็นไปได้)

กุญแจ: **ธ** = การอัศจรรย์เกี่ยวกับธรรมชาติ (9); **ร** = การรักษา (21); **ข** = การขับผี (6); **ป** = การทำให้คนตายเป็น
ขึ้น (3)

เหตุการณ์	สถานที่	มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
การเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น (ธ)	คานา (กาลิลี)				2:1-11
การรักษาบุตรชายของข้าราชกร(ร)	คาเปอร์นาอุม (กาลิลี)				4: 46-54
การจัดเตรียมการจับปลาจำนวนมาก (ธ)	ทะเลกาลิลี			5:1-11	
การรักษาชายที่มีผีโสโครก (ข)	คาเปอร์นาอุม (กาลิลี)		1:21-28	4:31-37	
การรักษาแม่ยายของเปโตร (ร)	คาเปอร์นาอุม (กาลิลี)	8:14-15	1:29-31	4:38-39	
การรักษาคนอื่นๆมากมาย (ร)	คาเปอร์นาอุม (กาลิลี)	8:16-17	1:32-34	4:40-41	
การรักษาคนยิวที่เป็นโรคเรื้อน (ร)	กาลิลี	8:1-4	1:40-45	5:12-16	
การรักษาและการยกโทษคนง่อย (ร)	คาเปอร์นาอุม (กาลิลี)	9:1-8	2:1-12	5:17-26	
การรักษาคนอัมพาต (ร)	สระเบธซาธา เยรูซาเล็ม (ยูเดีย)				5:1-9
การรักษาชายที่มีมือข้างหนึ่งลีบ (ร)	กาลิลี	12:9-14	3:1-6	6:6-11	
การรักษาคนอื่นๆมากมาย (ร)	กาลิลี	12:15	3:10-11		
การรักษาบ่าวของนายร้อย (ร)	คาเปอร์นาอุม (กาลิลี)	8:5-13		7:1-10	
การทำให้บุตรของหญิงม่ายเป็นขึ้น จากตาย (ป)	นาอีน (กาลิลี)			7:11-17	
การรักษาคนถูกผีสิงที่ตาบอดและ	กาลิลี	12: 22-			

เป็นไข้ (ข)		24			
การทำให้อายุสงบ (ธ)	ทะเลกาลิลี	8:23-27	4:35-41	8:22-25	
การรักษาคนผีเข้า (ข)	กาธาร่า (แคว้นทศบุรี)	8:28-34	5:1-20	8:26-39	
การรักษาผู้หญิงที่เป็นโรคตกโลหิต (ร)	กาลิลี	9:20-22	5:25-34	8:43-48	
การทำให้อุทสาวของไฮรัสเป็นขึ้นจากตาย (ป)	กาลิลี	9:23-26	5:35-43	8:49-56	
การรักษาคนตาบอดสองคน (ร)	คาเปอร์นาอุม (กาลิลี)	9:27-31			
การรักษาคนผีสิงที่เป็นไข้ (ข)	คาเปอร์นาอุม (กาลิลี)	9:32-34			
การเลี้ยงคนมากกว่า 5,000 คน (ธ)	ใกล้เบธไซดา (กาลิลี)	14: 13-21	6:31-44	9: 10ข - 17	6:1-14
การเดินทางบนทะเล (ธ)	กาลิลี	14: 22-33	6:45-52		6: 15-21
การรักษาเด็กหญิงชาวฟินิเซีย (ร)	ฟินิเซีย	15: 21-28	7:24-30		
การรักษาคนหูหนวกที่พูดติดอ่าง (ร)	แคว้นทศบุรี		7:31-37		
การรักษาคนอื่นๆมากมาย (ร)	ใกล้ทะเลกาลิลี	15: 29-31			
การเลี้ยงคนมากกว่า 4,000 คน (ธ)	แคว้นทศบุรี	15: 32-38	8:1-9		
การรักษาคนตาบอด (ร)	ใกล้เบธไซดา (กาลิลี)		8:22-26		
การรักษาเด็กที่มีผีโสโครก (ข)	กาลิลี	17: 14-20	9:14-29	9: 37-43 ก	
การใส่เงินไว้ในปากของปลา (ธ)	คาเปอร์นาอุม (กาลิลี)	17: 24-27			
การรักษาคนตาบอดแต่กำเนิด (ร)	เยรูซาเล็ม (ยูเดีย)				9:1-7
การรักษาคนผีสิงที่เป็นไข้ (ข)	ยูเดีย			11: 14-15	

การรักษาหญิงหลังโกง (ร)	ยูเดีย			13: 10-17	
การรักษาชายที่เป็นโรคขม่น้ำ (ร)	เพอเรีย			14:1-6	
การทำให้ลาซาร์สเป็นขึ้นจากตาย (ป)	เบธานี (ยูเดีย)				11: 1-44
การรักษาคนโรคเรื้อนสิบคน (ร)	สะมาเรีย			17: 11-19	
การรักษาคนตาบอดสองคน (ร)	โกลีเธรีโค (ยูเดีย)	20: 29-34	10:46-52	18: 35-43	
การสาปต้นไม้เตี้ย (ธ)	โกลีเธรูซาเล็ม (ยูเดีย)	21: 18-22	11: 12-14, 19-25		
การรักษาใบหูของมัลคัส (ร)	โกลีเธรูซาเล็ม (ยูเดีย)			22: 49-51	
การจัดเตรียมการจับปลาจำนวนมาก (ธ)	ทะเลกาลิลี				21: 1-13

ภาคผนวกที่ 7

คำเปรียบเทียบบางอย่างในพระคัมภีร์		
ลักษณะ	คำนิยาม	ตัวอย่าง
แนวคิดที่แสดงออกโดยคำนามสองคำ	การแสดงออกถึงความคิดเดียวที่ซับซ้อนโดยการรวมคำนามสองคำด้วยคำว่า “และ” แทนที่จะใช้คำคุณศัพท์และคำนาม	“การเสียดสและารรับใช้แห่งความเชื่อของท่าน”= การรับใช้ที่เสียดสแห่งความเชื่อของท่าน
คำพูดที่ขยายเกินความจริง	การกล่าวเกินจริงเพื่อจุดประสงค์ของการเน้น	จงตัดมือของท่านถ้ามันทำให้ท่านสะดุด= จงจัดการกับเครื่องมือแห่งการทดลองอย่างรุนแรง

อุปนิเสธ	ถ้อยคำในเชิงลบเพื่อจะเน้นถึงสิ่งตรงกันข้ามในเชิงบวก	“ไม่มีสิ่งเล็ก”= สิ่งใหญ่อย่างมาก
บางส่วนที่บ่งบอกถึงทั้งหมด	การระบุถึงความสุดขีดสองอย่างเพื่อจะแสดงถึงทั้งหมด	“ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก”= จักรวาล
คำอุปมา	การเปรียบเทียบที่ซึ่งสิ่งหนึ่งเป็นเหมือนสิ่งที่แตกต่างออกไปโดยการถูกกล่าวถึงราวกับว่ามันเป็นสิ่งนั้น	“โลกทั้งสิ้นเป็นเวที”
การเรียกชื่อสิ่งหนึ่งโดยใช้อีกสิ่งหนึ่งแทน	การใช้ชื่อของสิ่งหนึ่งเพื่อชื่อของอีกสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องหรือแนะนำโดยมัน	“เยรูซาเล็ม”= อิสราเอล; “ทำเนียบขาวได้ตัดสินใจ”= “ประธานาธิบดีได้ตัดสินใจ”
รูปของภาษาที่ใช้ถ้อยคำขัดกัน	การรวมกันของคำที่ตรงกันข้ามหรือไม่กลมเกลียวกันเพื่อจะชี้ประเด็น	“เวลากำลังมาและตอนนี้มาแล้ว”= สิ่งที่จะแสดงถึงลักษณะของอนาคตคือปัจจุบันและแม้กระทั่งบัดนี้
การทำให้เป็นบุคคล	การทำให้คุณสมบัติต่างๆของบุคคลเป็นของสิ่งที่ไม่มีชีวิต	“หินจะร้องออกมา”
การแยกออกเป็นสองขั้ว	การแสดงออกถึงความสุดขีดต่างๆเพื่อเน้นถึงความแตกต่างระหว่างพวกมัน	“ตะวันออกไปไกลจากตะวันตกเท่าใด”= ระยะทางที่ไกลอย่างมาก
ความคล้ายคลึงกัน	คำเปรียบเทียบที่ซึ่งสิ่งหนึ่งเป็นเหมือนกับสิ่งที่แตกต่างออกไปโดยการ ใช้คำว่า “เช่น,” “ดั่งเช่น” และอื่นๆ	หัวใจก็ใหญ่ดั่งเช่นปลาวาฬ
สัมพจน์	การใช้ทั้งหมดเพื่อจะแสดงถึงบางส่วนของมัน หรือการใช้บางส่วนเพื่อจะแสดงถึงทั้งหมด	“ทั้งโลก” = ทั้งโลกโรมัน หรือ “ขนมปัง” = “อาหาร”

ภาคผนวกที่ 8

การบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าพระบุตร

มีหลายลักษณะของการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าพระบุตรที่ควรได้รับคำชี้แจง

หนึ่ง พระเจ้าพระบุตรดำรงอยู่ตลอดนิรันดกาล การบังเกิดเป็นมนุษย์ไม่ใช่การเริ่มต้นของการดำรงอยู่ของพระองค์ (ยน. 1:1-3; คส. 1:15-17)

สอง เมื่อพระบุตรได้บังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์เองก็รับเอาความเป็นมนุษย์เต็มที่ พระองค์กลายเป็นมนุษย์ในลักษณะที่สำคัญทุกอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระองค์ไม่เพียงแต่รับเอาร่างกายของมนุษย์เท่านั้น แต่พระองค์รับเอาบุคลิกภาพของมนุษย์ (อารมณ์ ปัญญา และความตั้งใจ) จิตใจ (ความสามารถที่จะปฏิสัมพันธ์กับมนุษย์คนอื่นๆ) และวิญญาณ (ความสามารถที่จะปฏิสัมพันธ์กับพระเจ้า) อีกด้วย พระองค์เป็นมนุษย์เต็มที่ในด้านที่ไม่ใช่วัตถุของมนุษย์ ไม่ใช่แค่ด้านทางวัตถุ (กายภาพ) มนุษย์ทุกคนรวมทั้งพระเยซูคริสต์ก็มีลักษณะทางวัตถุ (กายภาพ) และลักษณะที่ไม่ใช่วัตถุ (วิญญาณ) ทั้งสองอย่างก็จำเป็นต่อมนุษย์

สาม การบังเกิดเป็นมนุษย์ ไม่ได้หมายถึง พระเยซูรับเอาธรรมชาติ บาบ ของมนุษย์เมื่อพระองค์กลายเป็นมนุษย์ บาบไม่ใช่เป็นส่วนที่สำคัญของการเป็นมนุษย์ พระเจ้าได้สร้างมนุษย์โดยปราศจากบาป และจากนั้นอาดัมและเอวาเลือกที่จะทำบาป บาปได้กระทบต่อมนุษย์ทุกคนตั้งแต่การล้มลงนั้น แต่การมีบาปไม่ใช่ส่วนที่สำคัญของการเป็นมนุษย์ ในแง่หนึ่ง บาปก็แปลกต่อมนุษย์ มันเป็นสี่ข้อมที่ได้เปลี่ยนสีทุกๆด้านของทุกคน (ความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง) ที่ว่าพระเยซูไม่มีบาปก็ชัดเจนจากข้อเท็จจริงสองประการ

หนึ่ง พระองค์ไม่ได้ทำบาป (1 ปต. 2:22) นี้รวมถึงความคิดเช่นเดียวกับการกระทำ การละเว้น เช่นเดียวกับการละเมิด บาปเล็กๆเช่นเดียวกับบาปใหญ่ๆ ไม่มีทางที่พระเยซูเคยหันเหไปจากน้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์

สอง พระองค์ไม่ได้รับธรรมชาติที่เป็นบาปจากบิดาที่เป็นมนุษย์ของพระองค์ อย่างที่มนุษย์คนอื่นๆได้รับ เนื่องจากว่าพระองค์ได้ปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มธ. 1:23; ลก. 1:35) การบังเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระเยซูรับรองถึงธรรมชาติมนุษย์ที่ปราศจากบาปของพระองค์

ที่ ในขณะที่พระเยซูรับเอาร่างกายมนุษย์และธรรมชาติมนุษย์ ณ การบังเกิดของพระองค์ พระองค์ก็ไม่เคยและจะไม่เคยหยุดที่จะเป็นมนุษย์เต็มๆที่เช่นเดียวกับพระเจ้าเต็มๆที่ เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมายังโลก ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ พระองค์จะมีร่างกายของมนุษย์และธรรมชาติของมนุษย์ อย่างที่พระองค์ได้มีเมื่อพระองค์เสด็จสู่สวรรค์ (กจ. 1:11) วันหนึ่งเราจะเห็นพระเยซูอย่างที่เราสาวกของพระองค์ได้เห็นพระองค์ และพระองค์จะคงอยู่แบบนั้นตลอดนิรันดกาล ทุกวันนี้มีมนุษย์ในสวรรค์เพื่อเรา

ห้า ร่างกายที่พระเยซูได้บังเกิดมาด้วยนั้นก็ไม่ใช่ประเภทเดียวกันของร่างกายที่พระองค์ได้เป็นขึ้นจากตายด้วย พระองค์ได้บังเกิดมาด้วยร่างกายที่ต้องตาย (นั่นคือ ร่างกายที่สามารถตายได้) แต่พระองค์ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นด้วยร่างกายที่ไม่ตาย (นั่นคือ ร่างกายที่ไม่สามารถและจะไม่ตายเลย) มีความคล้ายคลึงที่เพียงพอระหว่างร่างกายเหล่านี้ที่สาวกของพระองค์รับรู้ถึงพระเยซูหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ แต่มีความแตกต่างบางอย่างจนพวกเขามีความยุ่งยากในการรับรู้ถึงพระองค์ในบางโอกาส

หก ในการบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นพระเยซูไม่ได้หยุดเป็นพระเจ้าอย่างเต็มๆที่ สิ่งที่พระเยซู “ทำให้พระองค์เองว่างเปล่า” เมื่อพระองค์ได้กลายมาเป็นมนุษย์ (ฟป. 2:7) ไม่ใช่ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ มันเป็นพระสิริที่พระองค์ได้ชื่นชมกับพระบิดาและพระวิญญาณก่อนการบังเกิดเป็นมนุษย์ แทนที่จะคงพระสิรินี้ไว้ พระบุตรของพระเจ้าได้รับเอาความจำกัดของมนุษย์ (ปราศจากบาป) ยิ่งกว่านั้น พระองค์ได้กลายมาเป็นผู้ใช้ท่ามกลางมนุษย์ซึ่งขยายไปสู่การตายเพื่อบาปของมนุษยชาติในวิธีที่น่ากลัว ทรมานและอับอายมากที่สุดที่เป็นไปได้ (นั่นคือ โดยการถูกตรึง)

เจ็ด ระหว่างพันธกิจในโลกของพระเยซู บางครั้งพระองค์แสดงให้เห็นถึงคุณสมบัติต่างๆของมนุษย์เต็มๆที่และบางครั้งก็เป็นคุณสมบัติต่างๆของพระเจ้าเต็มๆที่ ยกตัวอย่างเช่น

ในฐานะมนุษย์พระเยซู ...	ในฐานะพระเจ้าพระเยซู ...
เหน็ดเหนื่อย	เชิญผู้เหน็ดเหนื่อยที่จะพบการพักในพระองค์
หิว	นำเสนอพระองค์เองในฐานะอาหารแห่งชีวิต
กระหาย	อ้างถึงการเป็นน้ำชำระชีวิต
ประสบกับการทรมานอย่างหนัก	ไม่ได้รับผลกระทบจากการทนทุกข์และได้รับการโรกภัยไข้เจ็บของคนอื่นๆ

เป็นที่ชอบพระทัยต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อมนุษย์	ทรงเป็นเหมือนเดิมทั้งวานนี้ และวันนี้และตลอดไปเป็นนิรันดร์
ประสบกับการทดลอง	ไม่สามารถประสบกับการทดลองได้
กล่าวว่าพระองค์ไม่รู้บางสิ่ง	ทรงสัพพัญญู
ปรากฏในที่เดียวเท่านั้นในแต่ละครั้ง	ทรงปรากฏทุกแห่งหนในเวลาเดียวกัน
ปฏิบัติการด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์	ปฏิบัติการด้วยฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจของพระองค์เอง
กล่าวว่าพระบิดาใหญ่กว่าพระองค์	อ้างว่าพระองค์และพระบิดานั้นเท่าเทียมกัน
อธิษฐาน	รับและตอบคำอธิษฐานของคนอื่นๆ
ร้องไห้ที่อุโมงค์ของคนตาย	ทำให้คนตายเป็นขึ้น
ถามว่าผู้คนกล่าวว่าพระองค์เป็นใคร	รู้สิ่งที่ผู้คนคิด
ถามว่าทำไมพระเจ้าได้ทอดทิ้งพระองค์	อ้างว่าพระเจ้าอยู่กับพระองค์เสมอ
ตาย	ทรงอยู่นิรันดร์และให้ชีวิตนิรันดร์แก่บรรดาผู้ที่วางใจพระองค์
เป็นมนุษย์ในอุดมคติของพระเจ้า	เป็นพระเจ้าในอุดมคติของมนุษย์

คำพูดที่ดูเหมือนขัดแย้งกันเหล่านี้ก็เกี่ยวข้องกับในธรรมชาติแบบพระเจ้าและมนุษย์ของพระคริสต์ตามหลังการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระองค์ เป็นเพราะว่าคำพูดที่ดูเหมือนขัดแย้งกันเหล่านี้มันเองที่บางครั้งเรามีความยุ่งยากในการเข้าใจการบันทึกเกี่ยวกับถ้อยคำและการงานของพระเยซูในหมวดพระกิตติคุณ พระองค์ไม่เหมือนบุคคลอื่น ไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ไม่ใช่มนุษย์เต็มที่แต่เพราะว่าพระองค์เป็นพระเจ้าเต็มที่ยิ่งกว่าด้วย

ในฐานะพระเจ้า พระคริสต์ที่บังเกิดเป็นมนุษย์ก็เปิดเผยพระเจ้าและสมควรได้รับการนมัสการและการรับใช้ของเรา ในฐานะมนุษย์ พระองค์เปิดเผยสิ่งที่พระเจ้าตั้งใจให้มนุษย์เป็น และพระองค์จัดเตรียมแบบอย่างที่เหมาะสมแบบถึงการที่เราควรดำเนินชีวิตอย่างไรในฐานะมนุษย์